

ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்

அயோத்யா காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 <http://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

அயோத்யா காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 <http://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

**© Brahas Publications
2021**

எமது மேலும் பல இலவச வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான இலக்காமாக்கும் பயன்பாடு மற்றும் அச்சுக்கள் உபயம்:
kamban.com.au

முகவுரை

"ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், துஷ்டர்களை நாசம் செய்வதற்கும், தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும், நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய்கிறேன்" என்று கீதையில் பகவான் சொன்னபடி. அவதரித்த ராமசந்திர மூர்த்தியின் புண்ய சரித்திரத்தை லோகத்தில் பரவச் செய்வதற்கு யாதொரு காரணமும் வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை இதுவரை யில் பலர் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருப்பதால், இந்த மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தைப் பற்றிச் சில விஷயங்களைத் தெரிவிப்போம்.

இதுவரையில் வழங்கும் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலத்திற்குப் பிரதிபதமாய் எழுதப்பட்டவை; ராமாயணத்தின் ஆழ்ந்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை. அந்தக் காவியம் செய்யப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஜனங்களுக்கு ஸாதாரணமாயும் சுலபமாயும் தெரியக்கூடிய அனேக விஷயங்களும் ஆசாரங்களும் கொள்கைகளும் தற்கால ஜனங்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

1. அவை அநேகம் மறைந்தும் அநேகம் மாறியுமிருக்கின்றன. ஒரே விஷயத்தைப் பலவிடங்களில் பலவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. புராணங்களும் பாரதமும் இதர ராமாயணங்களும் ராமனுடைய அவதார சரித்திரத்தை வர்ணிக்கின்றன; ஆனால், கதாபாகங்கள் வேறுபடுகின்றன: பத்ம புராணத்தில் சொல்லப்படும் கல்பாந்தர ராமாயணத்திற்கும் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் பல பேதங்களுண்டு. அத்யாத்ம ராமாயணத்திலும் யோகவாஸிஷ்டத்திலும் சொல்லப்படும் சில கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப்படவில்லை. ராமன் அயோத்யையில் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பிறகு நடந்த விஷயங்களை ஆனந்த ராமாயணம் 8 காண்டங்களில் சொல்லுகிறது. வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆதாரமாயுடைய பல காவியங்களும் நாடகங்களும் சம்புகளும் ராமகதையை வெவ்வேறு விதமாய்ச் சொல்லுகின்றன; ஆனால், ஒவ்வொன்றிற்கும் புராணம் முதலிய ஆதாரங்களுண்டு.

2. நமது பால்யத்தில் மூத்தோர்களிடத்திலிருந்து நாம் கேட்டிருக்கும் ராமாயண ஸம்பந்தமான பல கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப் படவில்லை.

3. மற்ற காவியங்களைப் போல் ராமாயணம் படிப்பதற்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதல்ல; பாடிக் கேட்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் 20 ஸர்க்கங்களைப் பாடவேண்டும். ஆகையால் நடந்த விஷயங்களை வால்மீகி ஞானக்கண்ணால் பார்த்து அப்படியே வர்ணிப்பதாலும், ஒவ்வொரு நாளும் சொன்ன கதையை முடித்து, மறுநாளில் முன் கதையைச் சொல்லி ஆரம்பிப்பதாலும், பலவிடங்களில் சொன்ன விஷயங்களே மறுபடியும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒன்றை ஆரம்பித்து முடிப்பதற்குமுன் மற்றவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால், அவைகளை அங்கங்கே ஒழுங்குபடுத்தி சிரமமாய் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன்.
4. ராமாயணத்தைப் பதம்பதமாய் மொழிபெயர்ப்பதால் அதன் உட்கருத்தும் ரஹஸ்யார்த்தமும், பூர்ணமாய்த் தெரியாதென்று ஏற்படுகிறது. அதுவுமன்றி விபரீதமான அர்த்தங்களும் செய்யப்படும்.
5. வால்மீகியின் கருத்தை அறிந்த வியாக்யானக்காரர்களுடைய நூல்களாலும், பல பாஷைகளில் வழங்கும் இதர ராமாயணங்களாலும், பாரதத்தாலும் புராணங்களாலும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ராமசரித்திரத்தாலும், அதே விஷயத்தைப்பற்றி பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் காவிய நாடக சம்பூ முதலியவைகளாலும், வால்மீகியின் ஆழ்ந்த கருத்தை வெளியிட்டு விஸ்தரித்து, பூர்வாபர விரோதங்களை ஸமாதானம் செய்து, பூர்ணமான தாத்பர்யத்தை அறிய வேண்டும்.
6. மேலும், திராவிட தேசத்தில் விளங்கின ஆழ்வாராதிகள் வால்மீகி ராமாயணத்தை மோக்ஷோபாயமென்றும், வேதாந்தத்தின் முக்ய பாகமென்றும், சரணாகதி கிரந்தமென்றும் எண்ணி, பல உத்தம கிரந்தங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். அது கேவலம் காவ்யமென்றாவது இதிஹாஸ மென்றாவது அவர்கள் நினைக்கவில்லை. அது உபதேச கிரந்தமென்றும், குருவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு ரஹஸ்யார்த்தங்களுடன் சிஷ்யனுக்கு விதிப்படி உபதேசிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அப்படி உபதேசம் பெற்றவர்களே அதைப் படித்துப் பிறர்க்கு அர்த்தம் சொல்லத் தகுந்தவர்கள்.

7. மேலும், கிரந்தங்களில் எழுதி வெளிப்படுத்தாத பல ரஹஸ்யமான உபதேசங்களும் ராமாயண தத்வார்த்தங்களும் குரு சிஷ்ய பரம்பரையாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

மொழிபெயர்க்கும் முறை

ஒரு பாவையிலுள்ள கிரந்தத்தை வேறொரு பாவையில் எப்படி மொழிபெயர்க்க வேண்டும்? பதத்திற்குப் பதம் வைத்து ஒன்று விடாமல் அர்த்தத்தை விளக்கவேண்டுமென்றும், மூலத்தின் பாவையை அறியாதவர்கள் மொழிபெயர்ப்பை வைத்துக்கொண்டு மூலத்தைப் பூர்ணமாய் அர்த்தம் செய்யும் சக்தியை மொழி பெயர்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்றும், சிலருடைய கொள்கை. மூலபாவையின் வியாகரணமும் நிகண்டுவும் கலந்ததே மொழிபெயர்ப்பென்று அவர்களுடைய முடிவு. உத்தமமான மொழிபெயர்ப்பின் லக்ஷணமென்னவென்றால், அது மொழி பெயர்ப்பாகத் தோன்றவே கூடாது. ஸ்வதந்திரமாய் அந்தப் பாவையில் செய்யப்பட்ட நூலாகவே தோன்ற வேண்டுமென்று நான் எண்ணுகிறேன். மூலத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வேறு பாவையில் பிரதிபதம் வைப்பதால் கவிவின் கருத்தும் பாவங்களும் தத்வார்த்தங்களும் எண்ணமும் வெளிப்படாது; ஸரியான மொழிபெயர்ப்பும் பிரதிபதமும் ஒன்றிற்கொன்று ஒவ்வாது, மூலத்தின் பதங்களையும் அவ்வயத்தையும் சுலோகக் கணக்குகளையும் ஒன்றுவிடாமல் அப்படியே மொழிபெயர்ப்பில். காட்டியிருக்கறதா என்று பார்க்கக்கூடாது. கவிவின் கருத்து பூர்ணமாய் வெளிப்படுகிறதா என்றே கவனிக்க வேண்டும்.

ராமாயணம் உண்மையா?

ராமாயண கதை சரித்திரமா? உண்மையாய் நடந்ததா? அதைச் செய்தவர்களின் வம்ச சரித்திரம் இருக்கிறதா? அது எழுதப்பட்ட வருஷம் மாதம் தேதி என்ன? அது மஹாபாரதத்திற்கு முன்பு நடந்ததா? பிற்காலத்தில் நடந்ததா? நவக்ரஹங்களின் கதிகளையும் மாறுதல்களையும் ரூபகமாய் வர்ணிக்கும் ஜ்யோதிஷ க்ரந்தமா? ஆரியர்கள் தக்ஷிண தேசத்தில் படையெடுத்துச் சென்றதைச் சொல்லும் கதையா? கலப்பையின் நுனியில் உண்டாக்கப்பட்ட பிளப்பே ஸீதையா? பயிரிடுகிறவர்களைக் குறிக்கும் அடையாளமே ராமனா? ராமாயணம் வ்யவஸாய கிரந்தமா? ரிக்வேதத்தில் இந்திரனுக்கும் விருத்ராஸுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தை ஆசாரமாய் வைத்துக்கொண்டு செய்யப்பட்ட கிரந்தமா? இதைப்போன்ற பல கேள்விகளைக் கிளப்பிவிட்டு மேற்றிசை ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்கள் தர்க்கம் செய்து பல நூல்களை

எழுதியிருக்கிறார்கள். மேற்றிசைப்படிப்பால் மாத்திரம் தங்களை ஸர்வக்ஞர்களாய் நினைத்துக் கர்வம் கொண்டு விளங்கும் நம்மவர்களில் சிலர், அந்த அபிப்பிராயங்களைப் பாடம் செய்து, புலியைப் பார்த்துப் பூனையும் சூடிக்கொண்டதுபோல் பதின்மடங்காகக் கோஷிக்கிறார்கள், எந்த கிரந்தத்தை எடுத்தாலும், இது சரித்திர ரூபமா என்று அதைப் பொடி செய்து பரீக்ஷிக்கும் நவநாகரீகர்களான மஹான்களுக்கு நான் நன்றி செலுத்த வேண்டும். மேநாட்டு ஜனங்களின் அப்புதமான சரித்திரங்கள் எவ்வளவு எட்டினாலும் 2,000 வர்ஷங்களுக்கு மேல் செல்ல முடியவில்லை. இந்த அல்ப காலத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் மலைமலையாய்க் குவிந்திருக்கின்றன. அந்தக் குவியல்களில் 5,000 வர்ஷங்களுக்குப் பின் எவ்வளவு மிகுந்திருக்கும்? மேநாட்டார் சரித்திரம் எழுதும் விமர்சையைப் பார்த்திருக்கிறோமே. ஸமீபத்தில் நடந்த போயர் யுத்தம் ஜர்மன் யுத்தம் முதலியவைகளைப்பற்றி வழங்கும் சரித்திரங்கள் ஒன்றிற்கொன்று ஒவ்வாமல், ஒவ்வொன்றும் தானே நேரில் பார்த்துச் சொன்னதென்றும் மற்றவை பொய்யென்றும் ஸாதிக்கின்றன. மேலும், அந்தந்தத் தேசத்தார் ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறாகவே வர்ணிப்பார்கள்.

ஆரியர்களுடைய கொள்கை அப்படியல்ல. மனிதனுடைய ஜீவ காலத்தில் நடக்கும் வ்யவஹாரங்களில், செய்கைகளைக் காட்டிலும் வார்த்தைகளே மேலானவை; வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் எண்ணங்களே மேலானவை; அவைகளிலும் ஸர்வோத்தமமான நித்ய வஸ்துவைப்பற்றின எண்ணங்களே மேலானவை; 'முக்கியமானவை'; ஆதரவுடன் காப்பாற்றத் தகுந்தவை. அவைகளே சரித்திரமாகும். இது மனிதனுக்கும் தேசங்களுக்கும் லோகத்திற்கும் பொதுவான தர்மம். ஆரியர்களின் ஸர்வோத்தமமான எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் உபதேசங்களுமடங்கிய நூல்களே அனாதிகாலமாய் நாசமின்றி விளங்குகின்றன; இனிமேலும் விளங்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஒரு காலத்தில் நடக்கும் செய்கைகளுக்கும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும் ஸரியான வர்ஷம் மாதம் தேதிகளடங்கிய கிரந்தம் சரித்திரமாகாது. ராமாயணம் கேவலம் ஜ்யோதிஷத்தையும் வ்யவஸாயத்தையும் ஜனங்களின் ஜயாபஜயங்களையும் ஸுக துக்கங்களையும் கல்பனைகளையும் வர்ணிக்கும் கிரந்தமாயிருத்தால், நம்மவர்கள் அதை மந்திரசாஸ்திரமாயும், அபூர்வமான பலன்களைக் கொடுக்கக் கூடியதாயும், புண்ணிய சரித்திரமாயும், உபதேச கிரந்தமாயும், சரணாகத சாஸ்திரமாயும், மோக்ஷோபாயமாயும், மங்களகரமான காவியமாயும் அனாதிகாலமாய்க் கொண்டாடுவார்களா? அக்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டாலும், மஹா மந்திரங்களுக்கேற்பட்ட அபூர்வமான பலன்கள் அதனால் கிடைக்குமோ? தற்காலத்தில் வழங்கும் ஜ்யோதிஷ வைத்ய, வ்யவஸாய சரித்திர

கிரந்தங்களைப் படித்துப் பூஜை செய்வதால் அந்தப் பலன்களையும் ஸித்திகளையும் பெறலாமே.

"என் திவ்யாவதாரத்தையும் சரித்திரத்தையும் பக்தியுடன் படித்துத் துஷ்ட நிக்ரஹத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனத்தையும், தர்ம ஸ்தாபனத்தையும் செய்வதற்காகவே ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிக்கிறேன் என்ற தத்வத்தையும் பூர்ணமாயறிந்து நடக்கிறவன், இந்த தேகத்திலிருந்து விடுபட்டவுடன் என்னை அடைகிறான். அவனுக்குப் புனர்ஜன்மம் கிடையாது" என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் செய்திருக்கும் பிரதிக்கையே நமக்கு ஆதாரம்.

இந்த மொழிபெயர்ப்பு

ராமாயணத்தை ஸரியாய் மொழிபெயர்ப்பதற்கு வேண்டிய குணங்கள் யாதொன்றும் என்னிடத்தில் இல்லையென்பதை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நன்றாய் நானே அறிவேன். ஸம்ஸ்கிருத பாவையில் பயிற்சியில்லாத புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும், வேதார்த்தங்களடங்கய இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தைத் தேச பாவையில் படித்து, ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியிடத்தில் பக்தி மேலிட்டு, அவருடைய கருணைக்குப் பாத்திரமாகவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், வால்மீகியின் மஹா காவியத்தை ஸுலபமான தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கிறேன். மூலத்தின் பதங்களையும், கருத்தையும் கூடிய வரையில் ஸரியாய் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். கவியின் வார்த்தைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பாவங்கள் படிப்பவர்களின் மனத்தில் தோன்றும்படி கூடிய வரையில் முயன்றிருக்கிறேன். மூலத்தைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி, இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனத்திலுண்டாக வேண்டுமென்பதே என் உத்தேசம். கோவிந்த ராஜருடைய வியாக்யானத்தை ஒட்டியே மூலத்தை அர்த்தம் செய்திருக்கிறேன். அதிலுள்ள விசேஷ அர்த்தங்களையும், பதப் பிரயோஜனங்களையும் கூடியவரையில் மூலத்தில் சேர்த்தே எழுதியிருக்கிறேன். அதில் சேர்க்க முடியாத விஷயங்களையும், மற்ற வியாக்யானங்களிலும் ராமாயணங் களிலும் ராமாயணத்தைப்பற்றின இதர பாவாக் கிரந்தங்களிலும் காணப் படும் அபூர்வ, விஷயங்களையும் கூடிய வரையில் ராமாயண நோட்டுக ளென்ற தனி பாகமாய் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

வியாக்யானங்கள்

கோவிந்தராஜர்:- தன் வியாக்யானத்திற்கு "ராமாமண பூஷணம்" என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். பாதச் சிலம்பு, பீதாம்பரம், அரைநூல்மாலை முக்தாஹாரம்,

திலகம், கிரீடம், சிரோமணி என்று ஏழுகாண்ட வியாக்யானங்களுக்கும் பெயர் வைத்திருக்கிறார். கௌசிக கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்; அவருடைய ஆசாரியர் சடகோபர். திருப்பதியில் வெங்கடா சலபதி ஸந்நிதியில் ஒருநாள் நித்திரை செய்யும்பொழுது பகவான் அவருக்குப் பிரஸன்னமாய், ராமாயண வியாக்யானத்தைச் செய்யுமென்று கட்டளையிட்டார். அதைமஹா பாக்யமென்று அவர் சிரஸால் வஹித்து, ராமாயண பூஷணத்தை எழுதினார். இது வெகு விஸ்தாரமானது. விசேஷ பாண்டித்யம் வாய்ந்தது; எல்லோராலும் பிரமாணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது, அருமையான ஸம்பிரதாய அர்த்தங்களும் விலையற்ற ரஹஸ்யோபதேசங்களும் அவரால் லோகத்திற்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

மஹேசதீர்த்தர்:- நாராயண தீர்த்தருடைய சிஷ்யர். “ராமாயண தத்வ தீபிகை என்ற வியாக்யானத் தைச் செய்தவர். “விராதன், கரன், வாலி, ராவணன் முதலியவர்களின் வாக்யங்களிலுள்ள பரமார்த்தத்தை எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வெளியிட்டு, மற்றவிடங்களில் மஹான்கள் அனுக்ரஹித்த அர்த்தங்களையே சேர்த்து எழுதியிருக்கிறேன்” என்கிறார். பெரும்பாலும் கோவிந்தராஜருடைய வாக்யங்களை அப்படியே எழுதியிருக்கிறார். டீகா சிரோமணியிலிருந்து அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லுகிறார். ராம பண்டிதர் இவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் திலக வியாக்யானத்தில் கண்டிக்கிறார்.

ராம பண்டிதர்:- இவருடைய வ்யாக்யானத்திற்கு 'ராமாயண திலகம்' என்று பெயர். கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலும் தேவநாகரி லிபியில் அச்சிடப்பட்டது. தென் இந்தியாவைத் தவிர இதர இடங்களில் பிரஸித்தமாய்த் தெரிந்த ராமாயண வியாக்யானம் இதுவே. தீர்த்தீயம் கதகமென்ற உரைகளிலிருந்து அடிக்கடி எடுக்கிறார். கோவிந்தராஜீயத்தைப் பற்றி பிரஸ்காபமே இல்லை. கிரந்த லிபியில் எழுதப்பட்டதால் கோவிந்தராஜீயம் ராம பண்டிதருக்கு வடதேசங்களில் கிடைத்திருக்காது. தக்ஷிண தேசத்தில் தீர்த்தர் இதைப் படித்துத் தன் உரையை நாகரி லிபியில் எழுதியிருக்கலாம், ராம பண்டிதர், ஊக்கமுள்ள அத்வைதி; தீர்த்தருடைய ரஹஸ்யார்த்தங்களை கேலி செய்கிறார். கிரந்த லிபியிலுள்ள ராமாயணத்தில், உத்தர காண்டத்திற்கு கோவிந்தராஜரும் தீர்த்தரும் உரை செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால், திலக வ்யாக்யானத்துடனிருக்கும் நாகரி பதிப்பில் தீர்த்தருடைய உரையே திலக வியாக்யானமாய், ஒரு வார்த்தையைக்கூட மாற்றாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஆனால், அத்வைத ரீதியாய் அதில் செய்யப்படும் அர்த்தங்களையும், கதக வியாக்யானத்தை அடிக்கடி கண்டிப்பதையும் யோசித்தால், பண்டிதருடைய கிரந்தமென்றே தோன்றுகிறது.

கதகம்:- இது திலக வியாக்யானத்தில் அங்கங்கே காணப்படுகிறதேயன்றிப் பூர்ணமாய் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ராமானுஜீயம்:- மூலத்தின் பாடபேதங்களின் குணதோஷங் களையே இவர் விசாரிக்கிறார். சிலவிடங் களில் எழுதப்படும் இவருடைய வியாக்யானத்தில் அதிக விசேஷமில்லை. விசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீமத் ராமானுஜாசார்யர் இவரல்ல.

தனிச்சீலோகி:- பெரியவாச்சான் பிள்ளை கிருஷ்ண ஸமாஹ்வயரால் எழுதப் பட்டது. மேற்சொன்ன வைகளைப் போல் கிரமமான வியாக்யானமல்ல. முக்கியமான சில சுலோகங்களை எடுத்து, விஸ்தாரமாய் உபந்யாஸம் செய்கிறார். தென்னாட்டார்களுக்கு இதில் விசேஷ மதிப்பு. ராமாயண சாஸ்திரிகளுக்கு இது ஜீவனாதாரம். தமிழும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்ரவாளமென்ற பழைய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தூரமான கல்பனைகளும் த்வன்யர்த்தங்களும் அதிகமாயுள்ளது. வைஷ்ணவ மதாபிமானத்தைக் காட்டுகிறது. இதன் பழைய பதிப்பில் பல சுலோகங்களிருந்தன. பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்யப் பிரபந்தத்திற்குச் செய்த உரையில் அங்கங்கே ராமாயண சுலோகங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டும்பொழுது செய்த உபந்யாஸங்களையே தனிச்சீலோகி என்று பிற்காலத்தில் சேர்த்து அச்சிட்டார்கள். அந்தப் பதிப்பு கிடைப்பதரிதாயிற்று. சில வர்ஷங்களுக்கு முன் கும்ப கோணத்தில் அபிநவ பட்டபாணரென்ற ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யர், அதையே சுருக்கிச் சில மாறுதல்களுடன் பதிப்பித்திருக்கிறார். இப்படியே பாகவத பாரத தனிச்சீலோகிகளும் உண்டு. வால்மீகியில் காணப்படாத பல அரிய விஷயங்களும் மதோபதேசங்களும் பரம்பரைக் கதைகளும் தனிச்சீலோகி யில் சொல்லப்படுகின்றன.

அபயப்ரதான ஸாரம்:- விசிஷ்டாத்வைதமதப் பிரமுகரான ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரால் செய்யப்பட்டது. ராமாயணம் சரணாகதி கிரந்தமென்றும், விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்ததே அதற்கு உதாஹரணமென்றும், பல பிரமாணங்களால் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கிறார். இதுவும் மணிப்ரவாளத்தில் எழுதப்பட்டது.

தர்மாசூதம்:- இது வாணி விலாஸ் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. சில பாகங்களே வெளியாயின. ராமாயணத்தில் பலருக்குத் தோன்றும் ஸந்தேகங்களை ஒருவாறு நீக்குவதற்கு முயல்கிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணப் பதிப்புகள்

1. கோவிந்தராஜ வியாக்யானத்துடன் கிரந்த லிபியில் வெகு காலத்திற்கு முன் தென்னிந்தியாவில் அச்சிடப்பட்ட பிரதியே கூடிய வரையில் சுத்தமானது. பிராசீன ஏட்டுப் பிரதிகளுக்கு ஒத்ததென்று பெரியோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் பதிப்பு தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.
2. பிரஹ்மஜீ ராஜா சாஸ்திரிகள் அவர்கள் கோவிந்தராஜீயம், தீர்த்தீயம், ராமானுஜீயம், டகாசிரோமணி, தனி ச்லோக, திலகம் முதலிய வியாக்யானங்களுடன் கிரந்த லிபியில் ராமாயணத்தை 1907-ம் வர்ஷத்தில் அச்சிட்டார். இதில் பல பாட பேதங்களும் புதிய அத்யாயங்களும் காணப்படுகின்றன. இதுவும் தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.
3. சில காண்டங்களை மாத்திரம் சுலோகங்களுக்குப் பதவுரை பொழிப்புரை சிறிய குறிப்புகளுடன் வெகு காலத்திற்கு முன் யாரோ ஒருவர் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அதுவும் இப்பொழுது கிடைப்பதரிது. இவ்விதமான ஸுந்தர காண்டத்தின் பதிப்பைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம்.
4. வியாக்யானங்களில்லாமல் கேவலம் பாராயணத்திற்கு மாத்திரம் கிரந்த லிபியில் பல பதிப்புகளுண்டு. ஸுந்தர காண்டத்தை மாத்திரம் தமிழ் அர்த்தத்துடன் அச்சிட்டிருக்கிறார்கள்.
5. தேவநாகர லிபியில் வடதேசத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ப்ரதிகளை நான் பரிசோதித்துப் பார்த்த வரையில் பல பாடபேதங்களும் அதிக அத்யாயங்களும் சுலோகக் குறையும் காணப்படுவதால் பிரமாணமாய்க் கொள்வதற்கில்லை. மேநாட்டில் வழங்கும் மொழி பெயர்ப்புகள் இவைகளையே மூலமாய்க் கொண்டவை.
6. கும்பகோணம் மத்வவிலாஸ் புத்தகசாலையைச் சேர்ந்த பண்டிதர் டி. ஆர். கிருஷ்ணாசார்யர் பல வர்ஷங்களுக்கு முன் ராமாயணத்தைப் பாராயணத்திற்காக மூலத்தையும், பிறகு மேற்சொன்ன வியாக்யானங்களுடன் விஸ்தாரமாகவும் அச்சிட்டிருக்கிறார். இதற்கும் பிராசீன கிரந்த லிபியில் அச்சிடப்பட்ட பிரதிக்கும் பல பேதங்களுண்டு.

ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் மஹிமையையும் கல்யாண குணங்களையும் எல்லோர்க்கும் வெளியிட வேண்டுமென்று, ஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்கள் ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் பாதார விந்தங்களில் இந்தச்

சொன்மாலையைப் பரமபக்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அவர்களுடைய அபாரகிருபையாலும் பகவத் பக்தர்களுடைய ஸஹாயத்தாலும் ஆதரவாலும் இந்த மொழி பெயர்ப்பை முடித்து வெளியிடப் பெற்றேன்.

ராமாயண விலாஸம்,
மைலாப்பூர். (1925).

ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹநுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நகைத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே' என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரபோ: பூஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நிர்விக்நேந பர்ஸமாப்த்யர்தம் ஆஸிதஸா
விக்நேநஸ்வர பூஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது :

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யிந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம், ஆவாஹயாம், ஆஸநம் ஸமர்பயாம், அர்க்யம் ஸமர்பயாம், பாத்யா: பாத்யம் ஸமர்பயாம், ஆசநீயம் ஸமர்பயாம், ஸ்நாநம் ஸமர்பயாம், ஸ்நாநாநந்த்ரம் ஆசமநீயம் ஸமர்பயாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்பயாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்பயாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்பயாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாண் ஸமர்பயாம், ஞாப மாக்ரபயாம், தீபம் தர்பயாம், கர்பூர நீராஜநம் ஸமர்பயாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளசி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

*****

விஷய அட்டவணை

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக நிச்சயம்
மந்திராலோசனை
பட்டாபிஷேகப் பிரயத்தினம்
கௌஸல்யை ஸந்தோஷித்தது
வஸிஷ்டர் ராமனிடத்திற்குப் போனது
ராமன் அபிஷேகத்திற்கு ஸித்தமானது
மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது
மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது (தொடர்ச்சி)
கைகேயி மந்தரைக்கு வசப்பட்டது
கைகேயி தசரதரை வசப்படுத்தினது
கைகேயி கேட்ட வரங்கள்
தசரத கைகேயி ஸம்வாதம்
தசரத கைகேயி ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)
தசரதர் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப நிச்சயித்தது
ஸுமந்திரர் ராமனை அழைத்துவரச் சென்றது
ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது
ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது (தொடர்ச்சி)
கைகேயி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியது
ராமன் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றது
கௌஸல்யை ராம ஸம்வாதம்
ராமன் கௌஸல்யையை ஸமாதானம் செய்தது
ராமன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது
லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தடுத்தது
கௌஸல்யை ஸம்மதித்தது
கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வாதம் செய்தது

ஸீதாராம ஸம்வாதம்

ஸீதாராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஸீதாராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஸீதாராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ராமன் ஸீதையை அழைத்துப்போக ஸம்மதித்தது

ராம லக்ஷ்மண ஸம்வாதம்

யாத்ராதானம்

அயோத்யா ஜனங்களின் துக்கம்

ராமன் உத்தரவு கேட்டது

ஸுமந்திரர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

ஸித்தரர்த்தர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

வஸிஷ்டர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

தசரதர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

ராமன் வனம் போக உத்தரவு பெற்றது

நகரத்து ஜனங்களின் பிரலாபம்

தசரதருடைய பிரலாபம்

கௌஸல்யையின் பிரலாபம்

ஸுமித்திரை கௌஸல்யையைத் தேற்றினது

நகரத்து ஜனங்கள் ராமனுடன் சென்றது

நகரத்து ஜனங்களை ராமன் விட்டுப்போனது

நகரத்து ஜனங்கள் பிரலாபித்தது

நகரத்து ஸ்த்ரீகளின் பிரலாபம்

ராமன் ராஜ்யத்தின் எல்லையைத் தாண்டியது

சிருங்கிபேரடரம்

லக்ஷ்மணன் பிரலாபித்தது

ராமன் கங்கையைத் தாண்டினது

ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷித்தது

ராமன் பரத்வாஜரை_தரிசித்தது

சித்திரகூடம்

பர்ணசாலை

ஸுமந்திரர் அயோத்யைக்கு வந்தது

ராமன் தெரிவித்த ஸமாசாரம்

தசரதருடைய பச்சாதாபம்

ஸுமந்திரர் கௌஸல்யையை ஸமாதானம் செய்தது

கௌஸல்யை தசரதரிடத்தில் கோபித்தது

கௌஸல்யையின் பச்சாத்தாபம்

தசரதர் முன் செய்த பாபம்

தசரதருடைய மரணம்

அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளின் பிரலாபம்

கௌஸல்யைப் பிரலாபித்தது

அரசன் இல்லாத ராஜ்யம்

தூதர்கள் பரதனை அழைக்கப்போனது

பரதன் கண்ட ஸ்வப்பனம்

பரதன் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டது

பரதன் அயோத்யைக்கு வந்தது

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம்

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

பரதனுடைய பிரதிக்கை

தசரதருடைய உத்தரக்கிரியைகள்

தசரதருடைய உத்தரக் கிரியைகள்(தொடர்ச்சி)

மந்தரைக்குக் கிடைத்த வெகுமதி

“இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம்”

காட்டிற்கு மரர்க்கம் அமைத்தது

ராஜஸபை

பரதன் காட்டிற்குப்போகப் புறப்படுதல்

பரதன் கங்கைக்கரைக்கு வருதல்

பரதன் குஹனைச் சந்தித்தது

பரதன் குஹனைச் சந்தித்தது.(தொடர்ச்சி)

ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பற்றிக் குஹன் சொல்வது

ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பற்றிக் குஹன் சொல்வது.(தொடர்ச்சி)

பரதன் பிரலாபித்தது

பரதன் கங்கையைத் தாண்டியது

பரதன் பரத்வாஜரைத் தரிசித்தது

பரத்வாஜர் செய்த விருந்து

பரதன் சித்திரகூடத்திற்குப் போனது

பரதன் ராமனிருக்குமிடத்தைத் தேடியது

சித்திரகூடத்தின் அழகு

மந்தாகினி நதி

பரதனுடைய சேனையைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கோபித்தது

ராமன் லக்ஷ்மணனை அடக்கினது

பரதன் ராமனுடைய ஆசிரமத்தைத் தேடியது

பரதன் ராமனைத் தரிசித்தது

ராமன் பரதனுக்கு ராஜநீதியை உபதேசித்தது

தசரதருடைய மரணத்தை ராமன் அறிவது

ராமலக்ஷ்மணர்கள் உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்தது

ஜனங்கள் ராமனைத் தரிசித்தது

பரதன் சரணாகதி செய்தது

ராமன் பரதனுக்கு தர்மத்தை உபதேசித்தது

பரதன் ராமன் மறுபடியும் பிரார்த்தித்தது

ராமன் பரதனை ஸமாதானம் செய்தது

ஜாபாலி மஹர்ஷியின் உபதேசம்

ராமன் ஜாபாலியைக் கண்டித்தது

வஸிஷ்டர் ஸூரியவம்சத்தை வர்ணித்தது

ராமனைத் திருப்ப முடியாமை

ராமன் பரதனுக்குத் தம் பாதுகைகளைக் கொடுத்தது

பரதன் அயோத்யைக்கு வருதல்

அரசன் இல்லாத நகரத்தின் நிலை

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்

ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தை விட்டுச் சென்றது

ராமன் அத்திரி மஹரிஷியைத் தரிசித்தது

ஸீதை தன் வரலாற்றை அனஸூயைக்குக் கூறியது

ராமன் தண்டகாரண்யத்தில் பிரவேசித்தது

அயோத்யா காண்டம்

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக நிச்சயம்

கச்சதா மாகுலகுலம் பரதேந ததாநக:|

பரதருக்மேநா நித்ய பரதருக்மேநா நித: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத: || (1)

சூற்றமற்றவரும் நித்திய சத்துருக்களான காமம் குரோதம் முதலியவைகளை ஜயித்தவருமான சத்துருக்கன், மாமன் வீட்டிற்குப் போகும் பரதனால் பிரீதியுடன் அழைத்துப் போகப்பட்டார். பரதன், தன் மாமனான யுதாஜித்தால், உத்தமமான குதிரைகள் ஆபரணங்கள் போர்வைகள் போஜனம் முதலிய உபசாரங்களால் புத்திரனைப்போல் பிரீதியுடன் ஆதரிக்கப்பட்டாலும், சத்துருக்கனிடத்தி லுள்ள ஸ்நேஹத்தால் மாத்திரம் அங்கே வலித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இஷ்டமான வஸ்துக்களால் விசேஷப் பிரியமடைந்து ஸுகமாக அங்கே வலிக்கும்பொழுது, சூரர்களான அவ்விருவரும், "நமது பிதா வயது சென்றவராயிற்றே; இனி ராஜ்யபாலனம் செய்ய அவரால் முடியாதே; ராமனுக்கு ஒரு வேளை பட்டாபிஷேகம் செய்வாரோ தெரியவில்லையே; இந்த ஸமயத்தில் ஸம்பத்திலிருந்து பிதாவிற்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டியிருக்க, அந்தக் காலம் நமக்குத் தவறிப் போகிறதே" என்று தசரதரை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வார்கள். உத்தமமான புத்திரர்களை அடைந்ததால் அளவற்ற தேஜஸுள்ள அவ்வரசனும், "இந்திரன் வருணன் முதலியவர்களைப் போல் குறைவில்லாத ஸ்நேஹமுள்ள பரத சத்ருக்கர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிறோமே, பலவகையான ஸம்பத்துகள் நிறைந்திருந்தாலும் என் அருமைக் குழந்தைகள் ஸம்பத்தில் இல்லாதது ஒரு பெரிய குறையே" என்று, அவர்களை அடிக்கடி நினைப்பது வழக்கம்.

நான்கு குமாரர்களிடத்திலும் அரசனுக்குத் தன் சரீரத்திலிருந்து உண்டான நான்கு கைகளிடத்திலும் போல் பிரீதி ஸமமே. ஆனாலும் பிராணிகளுக்குள் பிரஹ்மதேவர் எப்படியோ, அப்படி அந்த நால்வருக்குள் ராமன் உத்தம குணங்களுடன் கூடியிருந்ததால் தசரதருக்கு அவரிடத்தில் அதிகப் பிரீதி.

நித்தியரான மஹாவிஷ்ணு, கர்வமடைந்த ராவணனைக் கொல்லத் தேவர்களால் வேண்டப்பட்டு, ராமனாகப் பூமியில் வந்தார். 'இந்திரனைப் புத்திரனாக அடைந்த அதிதியைப்போல் கௌஸல்யையும். வெகு தேஜஸுள்ள ராமனால் விளங்கினாள். இம்மாதிரியான புத்திரனை அடைந்தவர்கள் கௌஸல்யையைத் தவிர பூமியில் வேறொரு வரும் இல்லை. ராமர் மிக்க அழகுள்ளவர்; பராக்கிரமமுள்ளவர்;

அஸுயையில்லாதவர்; இங்கிதம் ஸ்வபாவம் நடை முதலியவைகளில் தசரதரை ஒத்தவர். ஒருவரும் கடுமையான வார்த்தையை அவரிடத்தில் சொல்லமாட்டார்கள்; அப்படிச் சொன்னாலும் அவர் பதில் சொல்வதில்லை. பேசும்போதெல்லாம் மிருதுவாகவே பேசுவார். எப்பொழுதும் சாந்த ஸ்வபாவமுள்ளவர்; ஆகையால் ஒருவன் தனக்கு எப்பொழுதாவது எக்காரணத்தாலாவது ஸ்வல்ப உபகாரம் செய்திருந்தாலும் அதைப்பெரிதாக எண்ணி மிகவும் ஸந்தோஷிப்பார். ஆனால் ஸகல ஜகத்திற்கும் அவரே ஆத்மாவாகையாலும் மனத்தை வசப்படுத்தினதாலும், பிறர் தனக்கு எண்ணமுடியாத அபகாரங்களைச்செய்தாலும் அவைகளை நினைப்பதே இல்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் அஸ்திர வித்யையைக் கற்ற ஸமயம் போக மிகுந்த காலத்தில், அனுஷ்டானம் நல்லறிவு வயது இம்முன்றிலும் முதிர்ந்து நல்லோராயிருக்கும் பெரியோர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார். அவர் எப்பொழுதும், எல்லா ஜனங்களும் எப்படி ஸுகமாக வஸிப்பார்களென்ற யோசனையுள்ளவர்; இன்பமாகப் பேசுகிறவர்; மிகவும் தாழ்ந்தவர் களித்திலும் தானே முந்திப் பேசுவார்: அண்டினவர்களுடைய சத்துருக் களை நாசம் செய்யும் பராக்கிரமமுள்ளவர்; அப்படியிருந்தும் கர்வமில்லாதவர். உண்மையல்லாத கதைகளை ஒரு பொழுதும் சொல்வதில்லை. பெரியோர்களை எதிர்கொண்டழைத்து நன்றாகப் பூஜிப்பார். ஸகல ஜனங்களிடத்திலும் அதிகப் பிரீதியுள்ளவர். அவர்களும் அவரிடத்தில் அப்படியே பிரீதி வைத்திருந்தார்கள். எல்லோரிடத்திலும் தயையுள்ளவர்; பிறருடைய துக்கத்தைப் பொறுக்காதவர். கோபத்தை ஜயித்தவர். வேதத்தின் உட்கருத்தை அறிந்தவர்களைப் பூஜிப்பவர், தீனர்களிடத்தில் தயையுள்ளவர். தர்மத்தைப் பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் அறிந்தவர். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுக்கிறோம் என்ற விரதமுள்ளவர். பிறருடைய பொருளை விரும்பாதவர். தன் வம்சத்திற்குத் தகுந்த தயை தாக்கூண்யம், அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவது, துஷ்டர்களைச் சித்திப்பது முதலிய க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதே பெரிதென்றும், அதுவே கீர்த்தியையும் ஸ்வர்க்காதி புண்ய லோகங்களையும் கொடுக்குமென்றும் நினைப்பவர். யாவற்றையும் அறிந்தவராகையால், சூது சொக்கட்டான் முதலிய வீணான விளையாட்டுகளில் காலத்தைக் கழிப்பதில்லை. தர்ம விரோதமான வீண் பேச்சில் ஆசையற்றவர். லௌகிக வியவஹாரத்திலும் வைதிக வியவஹாரத்திலும் தடையில்லாமல் பிருஹஸ்பதியைப் போல் மேன்மேலும் கக்ஷி சொல்லக் கூடியவர். மனோ வியாதிதேக வியாதி இல்லாதவர். யௌவன புருஷன்; எல்லோரும் புகழும் பேசும் திறமையுள்ளவர்; அதிக சரீர பலமுடையவர்; அத்யயனம். செய்யும் தேச காலங்களை நன்றாயறிந்தவர். ஒரு

தடவை பார்த்தவுடன் ஒருவனுடைய பலம் இவ்வளவென்று நன்றாக அறியக்கூடியவர். தனக்கு அபகாரம் செய்தவனிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாதவர். ஆசாரியரிடத்தில் வித்யையைக்கற்று, விரதங்களை அனுஷ்டித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்தவர், வேதங்களின் அர்த்தத்தை விதிப்படி நன்றாகக் கற்றுணர்ந்தவர்; அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் தன் பிதாவைக் காட்டிலும் மிகுந்த திறமையுடையவர். இவருடைய வம்சம் மிகவும் பரிசுத்தமானது.

இவர் ஸகல கேமங்களுக்கும் இருப்பிடம். குற்றமற்றவர். வேதத்தில் சிரத்தையுள்ளவர். எந்நாளும் கலங்காத புத்தியுள்ளவர். மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையிலும் உண்மையையே பேசுகிறவர். எண்ணமும் பேச்சும் செய்கையும் ஒத்திருப்பவர். தர்மங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்த பெரியோர் களான பிராம்மணோத்தமர்களால் நல்ல மார்க்கத்தில் நன்றாகப் பழக்கப் பட்டவர். பகலின் முன்பாகத்தில், அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மார்த்த காமங்களை நன்றாக அறிந்தவர். அறிந்த விஷயத்தை ஒரு பொழுதும் மறக்காதவர். மேன்மேலும் தோற்றமுள்ள புத்தியுள்ளவர், லௌகிக காரியங்களில் மிகவும் ஸமர்த்தர். வணக்கமுள்ளவர். பிறரால் அறியமுடியாத எண்ணத்தையுடையவர். ஆலோசித்த காரியம் முடியும் வரையில் பிறர் அறிய முடியாதபடி. மறைத்துவைத்துக்கொள்பவர், சிறந்த மந்திரிகளுடையவர். அவருடைய கோபமாவது ஸந்தோஷமாவது வீண்போகாது. நல்ல பாத்திரமறிந்து தானம் செய்வதற்கும் நியாயமாய் ஸம்பாதிப் பதற்கும் தகுந்த காலத்தை நன்றாயறிந்தவர். தேவதைகளிடத்தி லும் ஆசாரியரிடத்திலும் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர். அண்டினவர்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவர்; கலக்கமில்லாத நிச்சயமான தத்வக்ஞானமுள்ளவர்; மூடர்களுடன் சேராதவர்; கடுமையாகப் பேசாதவர்; சோம்பலில்லாமல் எப்பொழுதும் சாஸ்திரவிசாரம் செய்து கொண்டிருப்பவர்; சாஸ்திரங்களின் உண்மையை அறிவதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவர்.

பிறருடைய குற்றங்களையும் தன் ராஜ்யத்திலும் சத்துருராஜ்யத்திலுமுள்ள தோஷங்களையும் நன்றாயறிந்தவர். வேதவேதாங்கங்களையும் ஸகல வித்யைகளையும் அப்யஸித்தவர். எல்லா விஷயங்களின் முடிவான கருத்தை அறிந்தவர், பார்த்தவுடன் அவரவர்களின் ஸ்வபாவ தாரதம்யத்தை நன்றாயறிந்தவர். நீதி சாஸ்திரப்படி மித்திரர்களையும் ஸாதுக்களையும் சேர்ப்பதிலும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதிலும் வெகு ஸாமர்த்தியமுள்ளவர். கெட்டவர்களை சிஷிக்கும் ஸமையமறிந்தவர். தேனீக்கள் புஷ்பங்கைக் கசக்காமல் எப்படி ரஸத்தை எடுக்குமோ, அப்படி. ஜனங்களுக்குக் கஷ்டபரில்லாமல் அவர்களிடத்திலிருந்து தனத்தை ஸம்பாதிக்கும் வகையை

அறிந்தவர். தன் வரவில் பாதியையாவது, கால்பாகத்தையாவது, முக்கால் பாகத்தையாவது செலவழிக்கலாமே ஒழிய, வரவிற்கு அதிக மாகச் செலவு செய்யக்கூடாதென்ற ராஜநீதியை அறிந்தவர். பல வகையான சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும் ஸம்ஸ்கிருத பிராகிருத பாஷைகளில் காவ்யம் நாடகம் முதலியவைகளிலும் மிகவும் தேர்ந்தவர். தர்மார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாத காமஸூகத்தை அனுபவிப்பவர். செய்யவேண்டிய காரியங்களில் உத்ஸாஹக்குறைவில்லாதவர். இன்பமாகக் காலம் கழிப்பதையே பிரயோஜனமாகவுடைய சித்திர வேலையிலும் ஸங்கீதத்திலும் பல வாத்தியங்களை வாசிப்பதிலும் திறமையுள்ளவர். தன் செல்வத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்ற நீதியை அறிந்தவர். யானை குதிரை முதலியவைகளை ஏறிப்பழக்குவதில் திறமையுள்ளவர். வில்வித்யையின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவர். லோகத்திலுள்ள அதிரதர்களால். பூஜிக்கப்பட்டவர், சத்துருக்களை நோக்கித் தானே பயமில்லாமல் போய், ஸைன்யத்தின் முன் நின்று, தன் பலங்களைக் காப்பாற்றி, சத்துருக்களுடைய வ்யூஹங்களைப் பிளந்து, தன் ஸைன்யத்தை பகைவர்களை முறியடிப்பதில் மிகுந்த ஸாமர்த்திய முள்ளவர். ஸைன்யங்களைப் பல வ்யூஹங்களாகப் பிரிப்பதில் நிபுணர். தேவாஸுரர்களும் அவரை ஒரு பொழுதும் ஐயிக்க முடியாது.

அஸூயையை விலக்கினவர். கோபத்தை ஐயித்தவர், கர்வ மில்லாதவர், பிறர்க்குக் கிடைக்கும் லாபத்தைப்பற்றிப் பொறாமையில்லாதவர். பிராணி களை அவமதிக்கும் ஸ்வபாவமில்லாதவர். இவ்வளவு உத்தம குணங் களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பூரிதேவியைப்போல் பொறுமை வாய்ந்த ராமன், மூவுலகத்தாருக்கும் பிரியமானவர். புத்தியில் பிருஹஸ்பதியை ஒத்தவர்; பராக்கிரமத்தில் மஹேந்திரனைப் போன்றவர். இம்மாதிரி ராமன் எல்லா ஜனங்களுக்கும், தன் பிதாவான தசரதருக்கும், ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் உத்தம குணங்களால், ஸூரியன் - ஆயிரம் கிரணங்களுடன் விளங்குவதுபோல் பிரகாசித்தார். ஆகையால், அண்டினவர் களைக் காப்பாற்றுகிறதென்ற விரதத்தையும் வீண்போகாத பராக்கிர மத்தையும் உடையவரும், லோக பாலர்களைப் போன்றவருமான ராகவன், தங்களுக்கு அரசனாக வேண்டுமென்று ஜனங்கள் ஆசை கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது தசரத சக்கரவர்த்தி, தன் புத்திரன் உத்தம குணங்களால் நிகரற்றவனென்று நினைத்து, “வயது முதிர்ந்த நமக்கு இனி ஆகவேண்டியதென்ன? நாம் உயிரோடிருக்கையில் ராமன் அரசனாக வேண்டியதே நமக்கு மிகுந்தப் பிரீதியைக் கொடுக்கும். ஆகையால் அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து, அவனை அரசனாக எப்பொழுது பார்ப்பேன்? நமது

குழந்தை ராமன், தனவான்களுக்கு மேன்மேலும் ஐசுவரியம் பெருகவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன், செல்வம் குறைந்தவர்களிடத்தில் மிகுந்த தயைவைத்து உதவி செய்கிறவன், தாபத்தைப் போக்கி ஜலத்தைப் பொழிவதால் மேகத்தினிடத்தில் ஜனங்கள் எப்படிப் பிரியம் வைக்கிறார்களோ அப்படி, நம்மைவிட ராமனிடத்தில் விசேஷப் பிரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும், பராக்கிரமத்தில் யமனையும் இந்திரனையும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதியையும், தைரியத்தில் ஹிமயமலையையும் ஒத்திருப்பதால் என்னைவிட மிகுந்த குணசாலி. நமது குழந்தை ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்து இந்த முதிர்ந்த வயதில் அதனாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துப் பிறகு ஸ்வர்க்க மடையவேண்டும்' என்று தன் மனத்தில் தீர்மானித்துக்கொண்டார்.

அரசர்களிடத்திலில்லாக மேற்சொன்ன அளவற்ற லோகோத்தமமான நற்குணங்கள் யாவும் ராமனிடத்தில் இருப்பதைப் பற்றித் தன் மந்திரிகளுடன் யோசித்து, ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க நிச்சயித்தார்.

மேலும், அரசருக்கு வரும் கெடுதியைக் காண்பிக்கும் மூன்று வகையான அபசகுனங்களையும் தனக்கு கிழத்தனத்தால் நேர்ந்திருக்கும் சக்திக்குறைவையும் ராமனுக்குச் சீக்கிரமாக அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்குக் காரணமாக மந்திரிகளிடத்தில் சொன்னார். பூர்ண சந்திரனப்போன்ற ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தவுடனே எல்லா ஜனங்களும் தானும் துக்கம் நீங்க மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைவதால், பிரஜைகள் கேஷமமாயிருக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதென்றெண்ணி ராமாபிஷேகத்தைச் சீக்கரப்படுத்தினார். தூதர்களை அனுப்பி அநேக பட்டணங்களிலும் தேசங்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்களையும், முக்கியமான அரசர்களையும் சீக்கிரமாக வருவித்தார். ஆனால் கேகய தேசத்தரசனும் ஜனகரும் வெகுதூரத்திலிருந்ததால் பிறகு கேட்டு ஸந்தோஷமடை யட்டுமென்று அவர்களுக்கு ஸமாசாரம் அனுப்பவில்லை. தசரதர், வந்த அரசர்களுக்குத் தகுந்த விடுதிகளை ஏற்படுத்தி, உத்தமமான போஜனம் விலையற்ற ஆபரணங்கள் முதலியவைகளால் உபசரித்தார். தான் ஸபையில் வந்திருந்து, அவர்களைப் பார்க்கத் தயாராயிருக்க, கேகயராஜனையும் ஜனகரையும் தவிர மற்ற அரசர்கள், பிரஹ்ம ஸபைக்கு வரும் தேவர்களைப்போல் அந்த ஸபாமண்டபத்தில் புகுந்து, அரசனுக்கெதிரில் வணக்கத்துடன் தகுந்த ஆஸனங் களில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவரால் வெகுமதிக்கப் பட்ட நகரவாஸிகள் அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரென்று, அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆவலுடன் ஸமீபத்தில் நெருங்கி

உட்கார்ந்தார்கள். தேவர்களால். குழப்பட்ட மஹா பராக்கிரமமுள்ள, தேவேந்திரனைப்போல் அவர்களுக்கு நடுவில் தசரதர் பிரகாசித்தார்.

ஸ ஸ்யத் மாகநர் விநயாந்விதைந் ந்ருபை:
புராலயைர் ஜாநபதைபரஃ மாநவை: |
உபாபவிஷ்டைந் ந்ருபதீந் வ்ருதீதா பபிபள
ஸஹஸ்ர ஃகஹர்பகவாந்வாமரை: || (௨1)

மந்திராலோசனை

தத: பரீஜதம் ஸர்வாம் ஆமந்தர்ய வஸுதாதீப: |
ஜீத முத்தர்ஜணம் சைவம் உவாச ப்ரதீதம் வச : || (1)

பின்பு ஸபையிலிருக்கும் எல்லோரையும் அழைத்து, தான் பேசுவதைக் கவனித்துக் கேட்கும்படி, அவர்களைச் செய்து, எல்லோருக்கும் அனுசூலமாயும் அதிக ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய தாயும், தெளிவாயும் பின்வருமாறு சொன்னார். அவருடைய குரல் பேரிவாத்தியத்தின் சப்தத்தைப்போல் கம்பீரமாயும், திக்குகளில் எதிரொலி உண்டாக்கக்கூடியதாயும், மேகத்தின் கர்ஜனையைப் போலும், ராஜ லக்ஷணங்கள் பொருந்தின தாயும், கேட்க மிருதுவாயும், இனிமையாகவும் இருந்தது. “அரசர்களே, ஜனங்களே! என் முன்னோர்களான ரகு முதலிய கீர்த்தி பெற்ற அரசர்கள், இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தைத்தங்கள் புத்திரனைப்போல் மிகுந்த அன்புடன் காப்பாற்றிவந்த விஷயம் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே. அந்த வம்சத்தில் பிறந்த நான், விசேஷ ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்த என் ராஜ்யத்திற்குக் கேஷமத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன். ஏதோ என் புத்திக்கும் சக்திக்கும் தகுந்தபடி. நீதிநெறி தவறாமல், சோம்பலில்லாமல், முன்னோர்களின் மார்க்கத்தை விடாமல் ஜனங்களை இவ்வளவு காலமாகக் காப்பாற்றிவந்தேன். நீங்களும் வெகு ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறீர்கள்.

ஆனாலும் வெண்குடையின் கீழிருந்து ஜனங்களுக்கு நன்மையையே செய்துவந்து அரசாண்ட எனக்கு வயது முதிர்ந்துவிட்டது. யயாதி முதலியவர்களைப்போல் எனக்கு விஷயசுகத்தில் ஆசையில்லை. அறுபதாயிரம் வருஷங்கள் ஜீவித்திருந்து தளர்ந்துபோன இந்தத் தேகத்திற்கு ஓய்வு வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். சௌரியம் முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவர்கள் நிர்வஹிக்கக் கூடியதும், இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் விஷயத்தையே நாடினவர்களால் வஹிக்க முடியாததும், பலவகையான ஓத்தாசைகளை அபேக்ஷித்ததும், தர்மத்தை நிலைபெறச் செய்வதுமான இந்தப் பெரிய பாரத்தை வெகுகாலமாகத் தாங்கி வந்ததால் மிகவும் களைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுது இங்கிருக்கும் பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் முதலிய எல்லோருடைய ஸம்மதமிருந்தால், என் புத்திரனை அரசனாகச் செய்து ஸுகமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். யுவராஜாவாக இருக்கத் தகுந்தவனென்று நான் குறிப்பிடும் என் மூத்த குமாரனான ராமன், சத்துருக்களை ஜயித்தவன்; அவர்களுடைய நகரங்களைப் பிடித்தவன்; பராக்கிரமத்தில் இந்திரனை ஒத்தவன்; எல்லா குணங்களிலும்

எனைப்போன்றவன்; தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களுக்குள் உத்தமன்; புருஷ சிரேஷ்டன். புஷ்ய நக்ஷத்திரத்துடன் சேர்ந்த சந்திரனைப்போல் மிகுந்த தேஜஸுள்ளவன். அவனுக்குப் புஷ்ய நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ய ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவனும் அளவற்ற தேஜஸுள்ளவனுமான ராமன் பூமிக்குத் தகுந்த அரசன். இவனை அரசனாக அடைந்தால் மூன்று லோகங்களும் நன்றாக ரக்ஷிக்கப்படும். ராமனை அரசனாகச் செய்து, இந்த பாரத்தை அவனிடத்தில் ஒப்பிவித்து, அதனால் பூமிக்குக் கேஷமத்தை உண்டுபண்ணி, நானும் கவலையற்றிருக்க விரும்புகிறேன். நன்றாக யோசித்து இதை ஆரம்பித்தேனென்றும் இது தகுந்த பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்குமென்றும் உங்களுக்குத் தோன்றினால் அனுமதி கொடுக்கலாம். இது உசிதமல்ல வென்றால், வேறு என்ன செய்யலாமென்று அதையும் சொல்லுங்கள். இப்படிச் செய்வதே உசிதமென்று எனக்குத் தோன்றினாலும் மத்யஸ்தர்களான உங்களுடன் நன்றாய் யோசித்துச் செய்வது இன்னும் அதிக பலத்தைக் கொடுக்கும்" என்றார்.

இதைக் கேட்டு மற்ற அரசர்கள், மழைபெய்யப் போகும் மேகத்தைப் பார்த்து மயில்கள் களிப்பதுபோல் அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். ஜனங்களுடைய ஸந்தோஷத்தாலுண்டான பெரிய சப்தம் எதிரொலியால் அந்த ஸபையின் விமானத்தை அசைப்பது போல் பரவிற்று.

பிறகு வளிஷ்டர் முதலிய பிராம்மணர்களும் அரசர்களும் நகரத்து ஜனங்களுடனும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களுடனும் நன்றாய் ஆலோசித்து, தனக்குக் கிழத்தனம் நேர்ந்தபோது யுவராஜாவை நியமிப்பதே தர்மமென்று நினைத்திருக்கும் தசரதருடைய எண்ணத்தைத் தேசகால சேஷ்டைகளால் நன்றாக அறிந்து, தமக்குள் ஒவ்வொருவரும் யோசித்து, பிறகு எல்லோரும் ஒரே எண்ணத்துடன், "மஹாராஜ! தாங்கள் அநேக ஆயிர வருஷங்களாக இந்த ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றி வந்து வயது முதிர்ந்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் தங்களுடைய புத்திரனான ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள். ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதில் தாங்கள் இந்தத் தளர்ந்த வயதிலும் வெகு ஜாக்கிரதையுடையவர்கள். ஆனாலும் மலை போன்ற பட்டத்து யானைமேல், வெண்குடையால் சற்று மறைக்கப்பட்ட முககாந்தியுடன், மஹா பலசாலியாய், முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடன் ரகுவீரன் பவனிவரும் காஷியைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஆசை இருந்தாலும் அதைப் பூர்த்தி செய்வது தங்களைச் சேர்ந்தது" என்று தெரிவித்தார்கள்.

அவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தசரதர் நன்றாக அறிந்தும் அறியாதவரைப்போல், "அரசர்களே! நான் சக்கரவர்த்தியாக உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதும், ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. உண்மையாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார்.

அப்பொழுது அவ்வரசர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும், "மஹாராஜ ! மற்றவர்களிடத்திலில்லாத பல உத்தம குணங்கள் தங்கள் புத்திரனான ராமனிடத்தில் இருக்கின்றன. தேவர்களைப் போன்றவரும் புத்திமானும் கேட்பவர்களுக்கும் நினைப்பவர்களுக்கும் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் ஆனந்தத்தையும் பிரீதியையும் கொடுக்கக் கூடியவருமான ராகவனுடைய கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறோம், கேளுங்கள்.

ராமன் வீண்போகாத பராக்கிரமமுள்ளவர்; உத்தமகுணங்களால் மஹேந்திரனைப் போன்றவர்; இகுவாகு வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களைவிட மேலானவர்; உத்தம புருஷர்; ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நோக்கமுள்ளவர்; தர்மத்தையும் அதன் பயனாக ஸம்பத்தையும் பிறர்களை எதிர்பார்க்காமல் கொடுப்பவர்; சந்திரனைப் போல் ஜனங்களுக்கு ஸுகத்தைத் தருபவர்; பொறுமையில் பூமிதேவியைப் போன்றவர்; புத்தியில் பிருஹஸ்பதியையும், பராக்கிரமத்தில் இந்திராணியின் பர்த்தாவான மஹேந்திரனையும் ஒத்தவர்; ஸாமான்ய தர்மத்தையும் விசேஷ தர்மத்தையும் அறிந்தவர். அவருடைய பிரதிக்கை வீணாவதில்லை. தான் மஹானாயிருந்தும் தனக்குக் குறைந்த புத்தியுள்ளவர்களுடன் இடைவிடாமல் நெருங்கிப் பழகும் ஸ்வபாவமுள்ளவர். பிறரிடத்தில் காரணமில்லாமல் தோஷங்களை ஏற்படுத்தும் அஸூயையை விலக்கினவர்; அண்டினவர்களின் குற்றத்தைப் பொறுப்பவர்; குற்றம் செய்யாதவர்கள் கோபித்தாலும் துக்கமடைந்தாலும் அவர்களை ஸமாதானம் செய்பவர்; பிரியமாகப் பேசும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்; பிறர் செய்த உபகாரம் கொஞ்சமானாலும் அதை அதிகமாய் நினைப்பவர்; கெட்ட விஷயங்களில் ஆசையற்றவர்; அண்டினவரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்; மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையிலும் முன் ஒப்புக்கொண்ட காரியத்தை விடாமல் செய்துகொடுப்பவர்; அண்டினவர்களுக்கு வசப்பட்டவர்; பிறர் தன்னிடத்தில் அஸூயை வைத்தாலும் அதை லக்ஷ்யம் செய்யாதவர்; பொய்யைச் சொல்லாமல் எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவர்; ஞானம் வயது

ஆசாரம் என்றவைகளில் முதிர்ந்த பிராம்மணர்களை எப்பொழுதும் வணங்குகிறவர். ஆகையால் ஔதார்யம், பராக்கிரமம், சத்ருக்களை ஜயிக்கும் திறமை முதலிய குணங்கள் மேன்மேலும் அவரிடத்தில் வளர்கின்றன.

தேவர்கள் அஸுர்கள் மனிதர்கள் முதலியவர்களுக்குத் தெரிந்த அஸ்திர சஸ்திரங்கள் யாவையும் அறிந்தவர். சாஸ்திரப்படி குருவிடத்தில் வேத வேதாந்தங்களைப் படித்து, விரதங்களை அனுஷ்டித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்தவர், ஸாமகானத்திற்கு உபயோகமான ஸங்கீதத்தில் மிகுந்த தேர்ச்சி அடைந்தவர். இவருடைய குலம் மிகவும் பரிசுத்தமானது; தானும் மஹா சுத்தர். எக் காலத்திலும் கலங்காத மனமுள்ளவராகையால் சிறந்த புத்திமான். நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும், மிகுந்த படிப்பாளிகளும், வணக்க முள்ளவர்களும், தர்மத்தின் கருத்தை நன்றாக எடுத்துச் சொல்வதில் திறமையுள்ளவர்களுமான பிராம்மண சிரேஷ்டர்களால் பழக்கப்பட்டவர். கிராமங்கள் கரங்களைப் பற்றிச் சத்துருக்களுடன் போராட வேண்டியிருந்தால் லக்ஷ்மணனை அழைத்துக் கொண்டு, யுத்தத்திற்குப் போய், பகைவரை ஜயிக்காமல் திரும்புவதில்லை. யுத்தம் முடிந்த பிறகு, யானை ரதம் முதலிய வாஹனங்களிலேறிப் பட்டணத்திற்கு வந்து, ஜனங்களை அழைத்து, “உங்கள் குழந்தைகள் பார்யைகள் சிஷ்யர்கள் ஸௌக்கியமாக இருக்கிறார்களா? அக்னி காரியங்கள் விதிப்படி நடக்கின்றனவா? உங்கள் வேலைக்காரர்களும் சிஷ்யர்களும் உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் காலத்தில் சோம்பலில்லாமல் செய்கிறார்களா?” என்று தகப்பன் குழந்தைகளை விசாரிப்பதுபோல் பலவிதமாக கேட்கும் விசாரிப்பார். தனிகனோ ஏழையோ யாராயிருந்தாலும், ஏதாவது துக்கம் நேர்ந்தால், 'ராமன் நமது ஆளுகைக் குட்பட்ட இவர் கஷ்டப்படுவதற்கு நமது தவமே காரணம்' என்றெண்ணி மிகவும் வருத்தமடைந்து, அதை மறக்கமாட்டார். அப்படியே யாருக்காவது புத்திரோத்ஸவம் முதலிய சுபங்கள் நேர்ந்தால், மகனுக்கு வாய்ந்த கேடமத்தைப் பார்த்துத் தகப்பன் எப்படி ஸந்தோஷமடைவானோ அப்படி மகிழ்வார்,

மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையிலும் பொய்சொல்லாதவர்; வில்லாளிகளில் சிரேஷ்டர்; பெரியோர்களை ஸேவிப்பவர்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்; புன்சிரிப்புடன் பேசுகிறவர்; எந்த ஆபத்திலும் தர்மத்தை விடாதவர்; ஜனங்களுக்கு கேடமத்தை நன்றாகச் செய்கிறவர்; ஸாதுக்கள் வெறுக்கும் வீண்பேச்சில் ஆசையில்லாதவர்; மென்மேலும் யுக்தியாய்ப் பேசுவதில் தேவகுருவைப் போன்றவர். அழகான புருவங்களும், சிவந்து நீண்ட திருக்கண்களும் உடையவர். மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம் போன்றவர், யுத்தத்தில் மரணம் நேருவதில் பயமற்றிருப்பது சௌரியம், தான் கலங்காமல் பிறரைப் பயந்து ஓடச்செய்வது வீரியம், சத்துருக்கள் எவ்வளவு பலமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அவர்க ளுடைய ஸையங்களில் புகுந்து வ்யூஹங்களைத் துளைத்து தேவா ஸுரர்களையும் ஜயிக்கக்கூடிய மிகுந்த உத்ஸாஹமுள்ளவராயிருப்பது பராக்கிரமம். இம்மூன்று குணங்களால்

லோகத்தில் பிரகாசிப்பவர். ஜனங்களைக் காப்பாற்றும் வழிகளை நன்றாக அறிந்தவர்; விஷய ஸுகங்களில் சபலமில்லாதவர்; மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தர், அப்படியிருக்க இந்தப் பூமியை ரக்ஷிப்பது அவருக்குப் பெரிதல்ல.

அவருடைய கோபமும் ஸந்தோஷமும் வீணாகாது. தண்டிக்க வேண்டியவர்களை தவராமல் தண்டிப்பார். குற்றமில்லாதவரிடத்தில் கோபிக்கமாட்டார். எவனிடத்தில் ஸந்தோஷப்படுகிறாரோ அவனுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகிறவர்; பொறுமையை முக்கியமாக உடையவைகளும், எல்லா ஜனங்களாலும் விரும்பக் கூடியவைகளும், பிரியத்தை உண்டாக்கக் கூடியவைகளுமான குணங்களால் அநேகமாயிரம் கிரணங்களால் ஸூரியன் விளங்குவதுபோல் பிரகாசிக்கிறார். அரசே! தங்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டு, மரீசிக்குக் காசியபர் பிறந்ததுபோல் புத்திரனுக்கு இருக்கவேண்டிய உத்தம குணங்களுடன் இவர் தெய்வானுக்ரஹத்தால் அவதரித்திருக்கிறார். தேவாஸூர கந்தர்வ உரக மஹர்ஷி கணங்களும் நகரவாஸிகளும் வேறு தேசத்து ஜனங்களும் அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களும் யாவரும், பிரஸித்திபெற்ற நன்னடத்தையுள்ள ராமன், மிகவும் பலவானாக வியாதியில்லாமல் வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென்று கடவுளை பிரார்த்திக்கிறார்கள். யௌவன மதத்தால் விவேகமற்ற சிறு பெண்களும், யௌவன ஸ்திரீகளும், வயது சென்றவர்களும், காலை மத்யாஹ்னம் மாலை யென்ற மூன்று காலங்களிலும் தவரறாமல், ஸாவதானமாக, 'கீர்த்திசாலியான ராமனுக்கு யௌவராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டும்' என்று எல்லா தேவதைகளையும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள், எந்த அல்ப தேவதையையாவது மறந்துவிட்டால் அது எங்கே கெடுத்துவிடுமோ என்ற பயத்தால், ஒன்றையாவது பூஜிக்காமல் விடுவதில்லை. பிரபுவே! அவர்களுடைய பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் தயவு செய்து முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். கருநெய்தல் நீலோத்பல புஷ்பத்தைப்போல் கருத்த திருமேனியுள்ளவரும் சத்துருக்களை ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவருமான தங்கள் புத்திர ரத்தினம், யுவராஜாவாக ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்காருவதைப் பார்த்து ஆனந்திக்க விரும்புறோம். கேட்டதைக் கொடுப்பவரே! எல்லா ஜனங்களுக்கும் அனுகூலத்தையே செய்யவரும், பெரியோர்களும் ஆசிரயிக்கத் தக்கவரும், மஹா விஷ்ணுவைப் போன்றவருமான தங்கள் புத்திரனான ராகவனுக்கு ராஜ்யாபிக்ஷேகம் செய்து எங்களனைவருக்கும் அனுகூலத்தை அருளவேண்டும்; தாமதிக்க வேண்டாம்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

தம் ஷேவ ஷேவோ஽ய மாத்மஜம் ஷே

ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஷ்ரீதே நிவீஷ்டம்|
ஷ்ரீதாய ந: க்ஷீப்ர முதார ஜ்ஷ்டம்
முதாரீஷேக்தும் வரத த்வமர்ஷஸீ || (54)

பட்டாபிஷேகப் பிரயத்தினம்

தேஜா மஞ்சள் பத்மாந் ப்ரக்ருஷீ தாந் ஸர்வஹ: |
ப்ரதீக்ருஷ்யாப்ரவீத் ராஜா தேய்ய: ப்ரியஷீ தம் வச: || (1)

இப்படி கைகளைத் தலையில் கூப்பிக்கொண்டு அரசனை வேண்டின ஜனங்களை, அவர்களுடைய யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி பார்ப்பது பேசுவது கைகூப்புவது முதலியவைகளால் தசரதர் உபசரித்து, “ஜனங்களே! என் மூத்த குமாரனான ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். நிகரற்ற மஹிமை பெற்றேன்” என்று இனிமையாயும் அனுசூலமாயும் பேசி அவர்களை அனுக்ரஹித்து, அவர்கள் கேட்கும்படி வஸலிஷ்டரையும் வாமதேவரையும் பார்த்து, “பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் இந்தச் சித்திரை மாதம் சிறந்தது. இப்பொழுது எல்லா மரங்களும் புஷ்பிக்கின்றன. இதே ராமன் பிறந்த மாதம். அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்று யோசிக்கும்போது இந்த மாதம் நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய யாவற்றையும் ஸித்தம் செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

அரசன் சொல்லி முடித்தவுடன், வெகுகாலமாய் எதிர்பார்த் திருந்த ராமபட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் ஸமீபித்த ஸந்தோஷத் தால் ஜனங்களுடைய உத்ஸாஹத்வனி அதிகரித்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து அடங்கிற்று. அப்பொழுது அரசன் அபிஷேக ஸாமக்ரிகளைச் சேகரிக்கும்படி உத்தரவு செய்ய வஸிஷ்டரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டார். அந்த மஹரிஷி தனக்கெதிரில் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் நிற்கும் ஸுமந்திரர் முதலிய அதிகாரிகளை நோக்கி, “தங்கம், ரத்தினங்கள், நெல், பயறு, ஓஷதிகள், வெண்மையான புஷ்பமாலைகள், பொரி, தேன், நெய், புது வஸ்திரங்கள், ரதம், ஆயுதங்கள், சதுரங்க ஸைன்யம், உத்தம லக்ஷணமுள்ள யானைகள், வெண்சாமரங்கள், த்வஜங்கள், வெள்ளைக் குடை, அக்னியைப்போல் பிரகாசிக்கும் நூறு தங்கக் குடங்கள், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளுள்ள காளை, எல்லா அவயவங்களுமுள்ள புலித்தோல், சந்தனம் புஷ்பங்கள் முதலிய திரவியங்களைக் காலையில் அரசனுடைய அக்னிஹோத்திர சாலையில் ஸித்தம் செய்ய வேண்டும். பட்டணத்தின் கோட்டை வாசற்படிகளையும், அரசனுடைய அந்தப்புரங்கள் அரண்மனை வாசற் படிகளையும், வாஸனையுள்ள புஷ்ப மாலைகளாலும் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளாலும் அலங்கரிக்க வேண்டும். காலையில் அநேக ஆயிரம் பிராம்மணோத்தமர்களுக்கு இஷ்டப்படி தயிர் பால் முதலிய

வியஞ்ஜனங்களுடன் சிறந்த அன்னமும், நெய் தயிர் பொரி பூரணமான தக்ஷிணைகளும் வேண்டியவரையில் ஆதரவுடன் கொடுக்கப்பட்டும், ஸூர்யோதயத்தில் ஸ்வஸ்திவாசனம் நடக்க வேண்டும். பிராம்மணர்களுக்கு அதைப்பற்றி ஞாபகம் செய்து தகுந்த ஆஸனங்கள் போடப்பட்டும். வீடுகளில் த்வஜங்கள் கட்டப்பட்டு, ராஜவீதிகளில் ஜலம் தெளிக்கப்பட்டு, புஷ்பங்கள் வாரியிறைக்கப்பட்டும். தாளம் கொட்டி ஜீவிக்கும் நட்டுவர் முதலியவர்களும் வேசிகளும் நன்றாய் அலங்கரித்துக்கொண்டு அரசனுடைய அரண்மனையில் இரண்டாவது கட்டில் தயாராக இருக்கட்டும். தேவாலயங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் அந்தந்த தேவதைகளைப் பூஜிக்க, மாலைகள் அன்னம் மோதகம் முதலிய பக்ஷணங்களுடன் பிராம்மணர்கள் அங்கங்கே தனித்தனியாய் ஜாக்கிரதையாக இருக்கட்டும். படைச் சேவகர்கள் நல்ல உடுப்புகளைத் தரித்துக் கொண்டு நீண்ட கத்திகளுடன் அபிஷேகம் நடக்கும் அரண்மனையில் தயாராயிருக்கட்டும்” என்றார். இவ்வாறு வெகுஸமர்த்தர்களான வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் ஆக்ஞாபித்து, மற்ற வேலைக்காரர்கள் வேலைக்காரிகளைத் தருவிக்கவேண்டியது முதலிய மேற்காரியங்களையும் அரசனுடைய அனுமதியால் செய்து முடித்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சலடைந்து, தசரதரிடத்தில் வந்து, "தங்கள் உத்தரவுப்படி. எல்லாம் செய்யப்பட்டன" என்று தெரிவித்தார்கள்.

பிறகு மஹாகாந்தி பொருந்திய அரசன் “ஸுமந்திரரே! நல்ல நடத்தையுள்ள நமது குழந்தை ராமனைச் சீக்கிரம் அழைத்து வாரும்” என்றார். ஸுமந்திரர், அப்படியே போகிறேனென்று, அரச னுடைய உத்தரவை அங்கீகரித்து ராமனை அழைத்துவரப் போனார். நான்கு திக்குகளிலுமிருந்து அந்த ஸபையில் வந்திருக்கும் அரசர்களும் மிலேச்ச தேசத்தரசர்களும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் வஸிப்பவர்களும், தேவர்கள் இந்திரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், தசரதரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஸார்வபௌமனான அந்தச் சக்கரவர்த்தி, மருத்துகளுக்கு நடுவி லிருக்கும் இந்திரனைப்போல், மேல்மாடியிலிருந்து வீதியைப் பார்க்கையில் தேரேறி வரும் தன் புத்திரனைக் கண்டார். அடிக்கடி பார்த்தும், போதுமென்று திருப்தியடையவில்லை. ராமன் அழகில் கந்தர்வ ராஜனைப்போன்றவர். அழகு இருந்தாலும் பராக்கரமம் தாளம் கொட்டி ஜீவிக்கும் நட்டுவர் .

சேர்ந்திருக்காது; ராமனோ மஹாபராக்கிரமசாலி என்று லோகத்தில் பிரஸித்தி பெற்றவர். பார்ப்பதற்கு அழகாயும் பராக்கிரமசாலியாயுமிருந்தாலும் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்கள் பொருந்தியிருப்பதரிது; ராமனோ முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகள் உடையவர். இவை பொருந்தியிருந்தும் தகுந்தபடி.

தேகபலம் வாய்ந்திருக்காது; ராமனோ நிகரற்ற தேகபலமும் மதயானையின் நடையும் ஆண்மையும் சக்தியமுடையவர். இவை யாவுமிருந்தும் பார்ப்பவர்களின் மனத்திலுள்ள தாபத்தையும் துக்கத்தையும் போக்கும் தன்மை சேர்ந்திருப்பதரிது; ராமனோ சந்திரனைப்போல் பார்க்கப் பார்க்க அழகு பொருந்தியவர். பார்ப்பவர்களின் கஷ்டங்களையும் குறைகளையும் தன் அமிருத திருஷ்டியால் நீக்கி, எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர். அவரை எவ்வளவு தடவை பார்த்தாலும் போதுமென்று தோன்றாது. உத்தம லக்ஷணங்களும் அழகும் வாய்ந்த புருஷனைக் கண்டு ஸ்திரீகளடைய மனம் களிக்கும். அழகு பெருந்தன்மை கல்யாணகுணங்கள் முதலியவைகளால் தன்னைப் பார்க்கும் புருஷர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் ராமன் கொள்ளை கொள்ளுகிறவர்.

கோடை காலத்து வெய்யிலில் தவிப்பவர்கள் மழையைப் பெய்து குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும் மேகத்தை எவ்வளவு தடவை பார்த்தாலும் திருப்தி அடையாததுபோல், தன்னை நோக்க வரும் ராமனைப் பார்த்துப் பார்த்து தசரதர் திருப்தியடையவில்லை, அதற்குள் ராமனுடைய ரதம் தசரதருடைய அரண்மனை வாசலில் வந்தது. ஸுமந்திரர் கைலாகு கொடுத்து ரகுவீரனை ரதத்திலிருந்து இறக்கினார். மஹாராஜா இருக்குமிடத்தை நோக்கி ராமன் போகும் பொழுது தானும் கைகூப்பி வணக்கமாய்ப் பின் சென்றார். கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற மாடியில் ராமன் ஸாரதியுடன் ஏறிக்கை கூப்பிப் பிதாவின் ஸமீபத்திற்குப் போய், தன் பெயரைச் சொல்லி விதிப்படி. நமஸ்கரித்தார். தன்னை வணங்கிக் கைகூப்பிப் பக்கத்தில் நிற்கும் தன் அருமைக் குழந்தையை, அரசன் கைகளைப் பிடித்து ஸமீபத்தில் அழைத்து இறுகத்தழுவி, ரத்னங்களிழைத்த உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்காரச் சொன்னார். அப்படியே ராமன் உட்கார், உதிக்கும் ஸூரியனுடைய கிரணங்களால் தங்கமயமான மேருமலையைப் போலும், சரத் காலத்தில் உதித்த சந்திரனால் கிரஹ நகூத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாசத்தைப் போலும், அவருடைய தேஜஸால் அந்த ஸபை மிகவும் விளங்கிற்று. தசரதரும் வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கண்ணாடியில் தோன்றும் தன் சரீரத் தைப் போன்ற தன் அருகிலிருக்கும் குமாரனைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தார்.

புத்திரனைப் பெற்றவர்களுக்குள் சிறந்த அவ்வரசன் புன்சரிப் புடன், “ராமா! நீ எனக்கு எவ்விதத்திலும் ஒத்த மூத்த பத்தினி யிடத்தில் வம்சத்திற்குத் தகுந்தவனாய், குணங்களால் சிறந்தவனாய்ப் பிறந்த அருமைக் குழந்தையல்லவா? உன் நல்ல குணங்களால் ஜனங்களெல்லோரும் உன்னிடத்தில் திருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள். புஷ்ய நகூத்திரமும் சந்திரனும் சேரும் நாளைய தினத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக்கொடுக்க

நிச்சயித்திருக்கிறேன். நீ ஸ்வபாவத் திலேயே உத்தம குணங்களுள்ளவன். பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுள்ளவன். ஆனாலும் புத்திர ஸ்நேகஹத்தால் உனக்கு அனுசூலமான விஷயத்தை உபதேசிக்க விரும்புகிறேன். முன்னைவிட அதிக வணக்கமுள்ளவனாயும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாயும் இருக்க வேண்டும். காமக் குரோதங்களால் உண்டாகும் ஏழு வகையான வ்யஸனங்களை ஒழித்து, கீழ்ப்பட்ட வேலைக்காரர்களை மந்திரிகள் முதலிய மேலதிகாரிகள் மூலமாயும், மந்திரி முதலியவர்களை நேரிலும் ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும். தூதர்களால் சத்ருக்களின் ராஜ்ய ஸமாசாரத்தை அறிவதுபோல், ஒவ்வொரு நாளும் ஸபையிலிருந்தும் நேரிலும் அறியக்கூடிய விஷயங்களை அறியவேண்டும். தன் ராஜ்யத் திற்குப் போதுமான அநேககோடி தான்யங்களையும், பலவகையான ரத்தினங்களையும் ஸைன்யங்களுக்கு வேண்டிய பலவிதமான ஆயுதத்தையும் ஏராளமாய்ச் சேர்த்து குடிகளை ஸந்தோஷப் படுத்த வேண்டும். மேற்சொன்ன வழிகளால் அவர்கள் திருப்தி அடைந்து அரசனிடத்தில் விசுவாஸம் வைப்பார்கள். அதனால் மந்திரிகளும் நண்பர்களும், தேவர்கள் அமிருதத்தை அடைந்து ஆனந்திப்பது போல், இவ்வளவு குணசாலியான அரசனை அடைந்தோமே என்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். ஆகையால் நீயும் மனத்தை அடக்கி இம்மாதிரி நடக்கவேண்டும்" என்று, காச்யப் இந்திரனிடத்தில் சொல்லுவதுபோல் ஹிதத்தை உபதேசித்தார். அப்பொழுது ஸமீபத்திலிருந்து அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராமனுடைய மித்திரர்கள் அதிவேகமாகப் போய்க் கௌசல்யைக்கு தெரிவித்தார்கள். அந்த உத்தம பத்னி, இப்படி தனக்குப் பிரியமான விஷயங்களைச் சொன்னவர்களுக்கு தங்கம் ரத்தினங்கள் பசுக்கள் முதலியவைகளை வெகுமதியாகக் கொடுத்தாள்.

ராமன் பிதாவை நமஸ்கரித்து, உத்தரவு பெற்றுக் தேரிலேறி, வழியில் ஜனங்களால் கொண்டாடப்பட்டு வெகு காந்தியுள்ள தன் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

பட்டணத்து ஜனங்கள் அரசனுடைய உத்தரவைக் கேட்டு, வெகுநாளாய் வேண்டிக்கொண்டிருந்த லாபம் கிடைத்ததுபோல் ஸந்தோஷித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பிப் போய், “இந்த ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் இடையூறில்லாமல் முடியவேண்டும்” என்று தங்கள் தங்கள் தெய்வங்களைப் பூஜித்து வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

**தே சரீ ஸௌரா ந்ருபதோர் லக்ஸ் தத்
ஸ்ருத்வா ததாலாப மீவேஷ்ட மாயா |
நரேந்த்ர மாமந்தர்ய க்ருஷ்ணாண் கத்வா**

தேவாந் ஸமாநர்க். ரபிப்ரஹ்ருஷ்டா: || (50)

கௌஸல்யை ஸந்தோஷித்தது

கதேதஷ்வத ந்ருபா யுய: ஸௌரேஜ் ஸஹமந்த்ரீப்: |
மந்த்ரயீத்வா ததபர்சக்ரே நீபர்சயஜ்ஞ: ஸநீபர்சயம் || (1)

நகரத்து ஜனங்கள் வீட்டிற்குப் போனபிறகு அரசன் நன்றாக ஆலோசித்து, 'செந்தாமரை இதழ்களைப்போல் சிவந்து நீண்டு அழகியகண்களுள்ள நமது குழந்தை ராமனுக்குப் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் நாளைய தினத்தில்தெளவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்துவிடுவேன்' என் முடிவு செய்தார். பின்பு அங்கிருந்து உள்ளேபோய், "ஸுமந்திரரே! ராமனை மறுபடியும் இங்கே அழைத்து வாரும" என்று கட்டளையிட்டார்.

அப்படியே ஸுமந்திரர் ராமனுடைய அரண்மனைக்குப் போனார். அங்குள்ள காவற்காரர்கள் அவருடைய வரவை ராமனுக்குத் தெரிவிக்க, "இதென்ன! உத்தேசித்த காரியத்திற்கு ஏதாவது இடையூறு நேர்ந்ததோ" என்று அவருக்கு ஸந்தேக முண்டாயிற்று. ஸுமந்திரரை உள்ளே வருவித்து, "நீர் மறுபடியும் வந்த காரணமென்ன? நன்றாகச் சொல்லும்" என்றார். ஸுமந்திரர், "ராமா! உமது பிதா உம்மைப் பார்க்க விரும்பி அழைத்துவரச் சொன்னார். அதைத் தெரிவித்தேன். அங்கே போவதும் போகாமலிருப்பதும் தங்களிஷ்டம்" என்றார். ஸாரதியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ராமன் வெகு பரபரப்புடன் வேகமாக அரண்மனைக்குப் போனார்.

ராமனுடைய வரவைக் காவற்காரர்கள் தசரதருக்குத் தெரிவிக்க, தன் குழந்தையிடத்தில் சிறந்தப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்ல விரும்பி உள்ளே அழைத்துவரச் சொன்னார். ராமன் அங்கே போய் அரசனிருக்குமிடத்திற்குத் தூரத்திலேயே அவரை நோக்கிக் கைகூப்பி வெகு வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்தார். தசரதர் யூத்திரனை வாரியணைத்து, அழகான ஆஸனத்தில் உட்காரச் சொல்லி, "ராமா! நான் அறிவிலும் வயதிலும் மிகவும் முதிர்ந்தவன். பலவித போகங்களை வேண்டியவரையில் அனுபவித்தேன். பல யாகங்களைப் பலமுறை விதிப்படி அதிகமாக தக்ஷிணை, போஜனம் முதலியவைகளுடன் செய்தேன். வேண்டிய வஸ்துக்களை இஷ்டப்படி பிறருக்குக் கொடுத்தேன். வேதங்களை அத்யயனம் செய்தேன். சூரர் களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பலவித ஆனந்தங்கள் என்னால் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கப்பட்டன. யாகயக்ஞங்களைச் செய்ததால் தேவர்களுடைய கடனையும், வேதாத்யயனத்தால் ரிஷிகளுடைய கடனையும், புத்திரர்களைப் பெற்றதால் பித்ருக்களுடைய கடனையும், தானத்தால் பிராம்மணர்களுடைய கடனையும், ஸுகங்களை அனுபவிப்பதால் ஆத்மாவின் கடனையும் தீர்த்தேன்.

நீ எனக்குத் தகுந்த புத்திரன். உலகத்தில் நிகரில்லாதவன். இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தை உன்னிடத்தில் ஒப்புவிப்பதைத் தவிர நான் செய்யவேண்டிய காரியம் வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் நான் சொல்வதைத் தவறாமல் கேட்கவேண்டும். நமது தேசத்து ஜனங்கள் நனைவரும் இப்பொழுதே நீ அரசனாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அதனால் உன்னை யுவராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன். மேலும், இனி வரும் கெடுதியைக் காட்டும் கெட்ட ஸ்வப்பனங்கள் எனக்கு நேருகின்றன. இடியுடன் குறைக்கொள்ளிக் கட்டைகள் முதலியவை ஆகாசத்திலிருந்து விழுகின்றன. என் நகரத்திரத்தை ஸூரியன் அங்காரகன் ராஹு முதலிய குரூர க்ரஹங்கள் பீடித்துக்கொண்டிருப்பதாக ஜ்யோதிஷமறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளை யோசித்தால் அரசனுக்கு மரணமாவது அதற்கு ஸமமான ஆபத்தாவது நேருமென்று தோன்றுகிறது. மனிதர்களுடைய புத்தி எப்பொழுதும் ஒரே விதமாயிராது. என் புத்தி மாறுவதற்கு முன் உனக்கு அபிஷேகம் செய்விக்கிறேன். இப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று எனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிறது. சந்திரன் இன்று புனர்வஸுவில் இருப்பதாயும் புஷ்யத்திற்கு நாளைப்போவதாயும், அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த ஸமயமென்றும் நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உத்தேசித்த காரியத்தை நாளைக்கே முடிக்க வேண்டும். ஆகையால் இன்று ராத்திரி நீயும் ஸீதையும் தர்ப்பம் பரப்பியதரையில் படுத்துக்கொண்டு உபவாஸமிருக்கவேண்டும். இவ்விதமான காரியங் களுக்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரும், உன் மித்திரர்கள் இன்று உன்னை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றட்டும். உன் தம்பி பரதன் வெகு நல்ல எண்ணமுள்ளவனே; இந்திரியங்களை ஜயித்தவன்; தயையுள்ளவன். ஆனாலும் அவன் அம்மான்வீட்டுக்குப் போய் வெகுநாளாயிற்று. ஸாதுக் களாயும் தர்மசந்தையுள்ளவர்களாயும் பிறரால் கலைக்க முடியாதவர்களாயும் இருப்பவர்களின் மனதும் மாறிவிடும், ஆகையால் பரதன் ஊருக்கு வருவதற்கு முன் இந்தக் காரியத்தை முடிப்பது நல்லது" என்று சொல்லி ராமனுக்கு விடை கொடுத்தார். அவர் பிதாவுக்கு நமஸ்காரம் செய்து தன் அரண்மனைக்குப் போனார்.

பிறகு அரசனால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைத் தன் தாய்க்குத் தெரிவிக்க விரும்பி, உடனே அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். அங்கே கௌஸல்யை, புஷ்யநகரத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று கேட்டு, பட்டாபிஷேகம் தரித்துக்கொண்டு சுத்தமாய்த் தன் இஷ்ட தேவதையை நினைத்து மௌனமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ராமனுக்கு ராஜ்யலக்ஷ்மி கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து,

பிராணாயாமத்தால் மஹா விஷ்ணுவை த்யானம் செய்துகொண்டிருந்தாள். ஸுமித்திரையும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கூடவிருந்தார்கள்,

அப்பொழுது ராமன் அவ்வளவு நியமத்துடனிருக்கும் தன் தாயை வணங்கி "அம்மா! ஜனங்களை நான் ஆண்டு வரவேண்டுமென்றும் ராஜ்யத்தை எனக்கு நாளை கொடுக்கப் போகிறேனென்றும், ஸீதையும் நானும் இன்று ராத்திரி உபவாஸ மிருக்க வேண்டுமென்றும் ரித்விக்குகள் உபாத்யாயர்கள் மூலமாகப் பிதா செய்த கட்டளைப்படி, நாளை நடக்கும் அபிஷேகத்திற்காக வேண்டிய மங்கள காரியங்களை எனக்கும் ஸீதைக்கும் செய்வியுங்கள்" என்றார். அப்பொழுது கௌஸல்யை வெகு காலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, குழந்தாய்! ராம! சிரஞ்ஜீவியாயிரு. உன் எதிரிகள் நாசமடையட்டும். நீ ராஜ்யத்தை அடைந்து என் பந்துக்களையும் ஸுமித்திரையின் பந்துக்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்து. உன் பிதாவான தசரதர் உன் குணங்களால் ஸந்தோஷமடைந்தார். நல்ல நஷைத்திரத்தில் பிறந்தாய். வெகு காலமாய் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து நான் செய்துவரும் விரதம் முதலிய தபஸே உனக்கு இஷ்வாகு ராஜ்யம் கிடைக்கச் செய்தது. வெகு ஸந்தோஷமடைந்தேன்" என்றாள்.

பிறகு ராமன் பக்கத்தில் கைகூப்பி வணக்கமாய் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் "என் இரண்டாவது பிராணனாகிற உனக்காகவே இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆகையால் ராஜ்யபாலனம் செய்வது உன் வேலை. ஸுமித்திரையின் உத்தரவுப்படி இஷ்டமான போகங்களையும் விலையற்ற ரத்னாபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் முதலியவைகளையும் அனுபவிக்கலாம். இந்த ராஜ்யமும் நான் பிழைத்திருப்பதும் எல்லாம் உனக்காகவே" என்றார்.

பிறகு ஸீதையும் ராமனும் பெரியோர்களை வணங்கி அனுமதி பெற்றுத் தங்கள் அரண்மனைக்குப் போனார்கள்.

**இத்யுக்த்வா லக்ஷ்மணம் ராமோ மாதரா ஸர்வாத்ய ச |
அப்யநுஜ்ஞாய் ஸீதாம் ச ஜகாம ஸ்வம் நீலவஸநம் || (45)**

வஸிஷ்டர் ராமனிடத்திற்குப் போனது

ஸந்தியம் ராமம் ந்ருபத்: ப்ரவாபாவிந் யப்ஷேசேந |
புரோஹிதம் ஸமாஹூய வஸிஷ்ட மீத மப்ரவீத் || (1)

ராமனை வீட்டிற்கனுப்பிவிட்டு, மறுநாள் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்திற்காகத் தசரதர் புரோஹிதரை நோக்கி, "மஹரிஷே! ஸம்பத்து ராஜ்யம் முதலியவை ராமனுக்குக் கிடைக்கும்படி, இன்று செய்யவேண்டிய விரதம் உபவாஸம் முதலியவைகளை அவன் தன் பத்தினியுடன் தவறாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்; அதற்காகத் தாங்கள் அவனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் ஏற்பாடு செய்ய பிரார்த்திக்கறேன்" என்றார்.

எல்லா மந்திரங்களை அறிந்தவரும் பலவகையான விரதங்களை செய்தவருமான வஸிஷ்டர், அப்படியே செய்கிறேனென்று, பிராம் மணர்களுக்குத் தகுந்த தேரிலேறி, வெளுத்த மேகத்தைப் போல் விளங்கும் ராமனுடைய அரண்மனையில் மூன்று கட்டுகள் வரையில் ரதத்தில் போனார்.

ராமன் அவருடைய வரவை அறிந்து, அவருக்கு உபசாரம் செய்யச் சீக்கரமாய் வெகு பரபரப்புடன் ரதத்தின் சமீபத்தில் வந்து கைலாகு கொடுத்து, முனிசிரேஷ்டரைத் தேரிலிருந்து இறக்கினார். தன்னை வணங்க நிற்கும் ராமனை நோக்கி வஸிஷ்டர் கேமம் விசாரித்து, "உன் பிதா உன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து, நஹுஷன் யயாதிக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல், காளை இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறார். அதற்காக நீயும் ஸீதையும் இன்று உபவாஸமிருக்க வேண்டும்" என்று அவருக்கு பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, விதிப்படி மந்திரபூர்வகமாய் உபவாஸமிருக்கச் செய்தார். பிறகு ராமனால் முறைதவறாமல் உபசரிக்கப்பட்டு அவருக்கு விடைகொடுத்து அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

எப்பொழுதும் தனக்கு பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் மித்திரர்களுடன் ராமன் சிலநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து, அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தபின், அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். அப்பொழுது மலர்ந்த தாமரைகளாலும், அவைகளிலுள்ள தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட பக்ஷிகளாலும், அழகிய தாமரையோடை விளங்குவதுபோல், ராமனுடைய அந்தப்புரம் வெகு ஸந்தோஷமடைந்த ஆண் பெண்களால் விளங்கிற்று.

பிறகு வஸிஷ்டர் அரசனுடைய அரண்மனைபோன்ற ராமனுடைய கிருஹத்திலிருந்து வெளியில் வந்து ராஜவீதியில் போகையில், அங்கே ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாக வெகு குதூஹலத்துடன் இடைவிடாமல்

நிற்கக்கண்டார். வெகு ஸந்தோஷமாய் ஒருவரோடொருவர் பேசும் சப்தம் அலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதியதாலுண்டாகும் த்வனியைப் போலிருந்தது. அன்று அந்த நகரத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் த்வஜங்கள் எடுத்துக் கட்டப்பட்டன. வீதிகள் குப்பையில்லாமல் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, ஐலம் தெளித்து அழகாயிருந்தன. மேலும், எங்கும் வாழை கமுகு முதலிய குலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்நகரத்தில் வஸிக்கும் பெண்கள் குழந்தைகள் வயது சென்றவர்கள் முதலிய எல்லாஜனங்களும், தங்களுக்கு அலங்காரமாயும் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்வதாயும் இருக்கும் அந்த மஹோத்ஸவத்தை அனுபவிக்க ஆசைகொண்டு, ஸூரியோதயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கும் ராஜவீதியைப் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கே கூடியிருக்கும் ஜனங் களுக்கு நடுவில் வஸிஷ்டர் இருபக்கத்திலும் அவர்களை ஒதுக்கிக்

கும்பலாய் நிற்கச் செய்வரைப்போல் மெள்ள மெள்ள அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். வெண்மையான மேகம் போன்ற மாடிமேலேறி அங்கே தேவகுரு இந்திரனைப் பார்த்தது போல் தசரதரைக் கண்டார்.

அரசன் உடனே ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து எழுந்திருக்க அப்பொழுது அவருடன் ஸபையில் உட்கார்ந்திருந்த எல்லோரும் எழுந்து மஹரிஷியை உபசரித்தார்கள். அரசன் “ராமனுக்கு உபவாஸம் செய்வித்தாயிற்றா?” என, “ஆயிற்று” என்று வஸிஷ்டர் பதிலுரைத்தார்.

பிறகு அரசன் புரோஹிதரிடத்தில் விடைபெற்று, அங்குள்ளவர்களை விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, ஸிம்ஹம் தன் மலைக்குகையில் புகுவதுபோல் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தார். அப்பொழுது வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பெண்களால் நிறைந்து, மஹேந்திரனுடைய கிருஹத்தைப்போன்ற அந்த அரண்மனை, பல நகரத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாசம் சந்திரனுடைய காந்தியால் விளங்குவது போல், தசரதருடைய தேககாந்தியால் பிரகாசித்தது.

**ததக்ர்ய வேஜ ப்ரமதா ஜநாகுஸம்
மஹேந்த்ர வேஸ்ம ப்ரதீமம் நீவேஸநம் |
வீதீபயம்பர்சாரு வீவேஸா பார்தீவ :
ஸஸீவ தாராகணை ஸங்குஸம் நய: || (26)**

ராமன் அபிஷேகத்திற்கு ஸித்தமானது

கடேத புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதேதா நியதமாநஸ: |
ஸஹ பத்ந்யா விபாஸாஹ்யா நாராயண ரூபாகமத் || (1)

புரோஹிதர் சொன்னபடி. ராமன் ஸ்நானம் செய்து, சுத்தமான மனத்துடன் விசாலமான நேத்திரங்களையுடைய ஸீதையோடு ஸ்ரீமந் நாராயணனை உபாஸித்தார். அவரை உத்தேசித்து, ஹவிஸ். நிறைந்த பாத்திரத்தை உயரத் தூக்கி, மந்திரங்களை விதிப்படி. உச்சரித்து, ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் ஹோமம் செய்து, அதன் மிகுதியையும் தனக்குக் கேட்கத்தக்க உண்டுபண்ணக்கூடியதும் மிகவும் பிரியமுமான நெய்யாகிற ஹவிஸையும் புஜித்து, ஆசமனம் செய்து. தர்ப்பாஸனத்தில் ஸீதையுடன் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு மௌனமாக, தன் வீட்டிலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்வாமியின் அழகான பூஜாகிருஹத்தில் தூங்கினார்.

ஸூரியோதயத்திற்கு ஒரு ஜாமம் முன்பே விழித்துக் கொண்டு, கிருஹத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கச் செய்தார். அப்பொழுது ஸூத மாகத வந்தி முதலியவர்கள் மதுரமான வார்த்தைகளால் ராமனைத்துதித்தார்கள், அவர் காலையில் ஸந்த்யா வந்தனம் செய்து ஒரே மனத்துடன் காயத்ரீ மஹாமந்திரத்தை ஜபித்து, சுத்தமான புது வஸ்திரம் உடுத்தி, நமஸ்காரம் ஸ்தோத்திரம் முதலியவைகளால் மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்து, பிராம்மணர்களை ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்யச் சொன்னார். கம்பீரமாயும் மதுரமாயுமிருந்த பிராம்மணர்களின் புண்யாஹவாசன சப்தமும் வாத்யகோஷமும் நகரமெங்கும் பரவிற்று.

எல்லா ஜனங்களும் அபிஷேகத்திற்காக ராமன் ஸீதையுடன் முதல் நாள் உபவாஸமிருப்பதைக் கேட்டு, மறுநாள் நிச்சயமாய் அபிஷேகம் நடக்குமென்று மகிழ்ந்தார்கள். மேலும், பொழுது விடிந்தவுடன் அந்த உத்ஸவத்திற்காக நகரத்தில் செய்யவேண்டிய அலங்காரங்களைச் செய்து முடித்தார்கள். வெண்மையான மேகங்களைப் போன்ற தேவாலயங்கள், நாற்சந்திமண்டபங்கள், வீதிகள், புத்தர்களின் ஆலயங்கள், மதிள்சுவர்களின்மீது கட்டப்பட்ட நாற்கால் மண்டபங்கள், பலவகையான சிறந்த வஸ்துக்களால் நிறைந்த வியாபாரிகளின் கடைகள் விசேஷ தனவான்களான குடும்பிகளின் ஸகல ஐசுவரியம் பொருந்தின வீடுகள், மரங்கள் ஸபைகள் முதலிய உயரமான விடங்களில் வெவ்வேறு அடையாளமுள்ள த்வஜங்களும் அவையில்லாத த்வஜங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டன. அபிநயம் செய்யும் நட்புவர்கள் அபிநயமின்றி

நர்த்தனம் செய்பவர்கள், பாடகர்கள் இவர்கள் பாடும் பாட்டு காதிற்கும் மனத்திற்கும் இனிமையாக எங்கும் கேட்கப்பட்டது.

ராமனுக்கு அபிஷேககாலம் நெருங்கினபொழுது ஜனங்கள் நாற்சந்திகளிலும் ஸ்த்ரீகள் வீடுகளிலும் அதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டுவாசலில் கூட்டம் கூட்டமாய் விளையாடும் குழந்தைகளும் அபிஷேகக் கதையையே சொல்லிக் கொண்டு காலம் போக்கின.

ராஜவீதி, புஷ்பங்கள் தூவப்பட்டு, தூபங்கள் போடப்பட்டு நேர்த்தியான மணமுள்ளதாகவும் அழகுள்ளதாகவும் செய்யப்பட்டது. எல்லா வீதிகளிலும் பந்தல்போட்டு மேல்விரிப்புகளைக் கட்டி, வாழை தென்னை பாக்குக் குலைகள் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன. இரவில் பிரகாசத்திற்காக தீபஸ்தம்பங்கள் அங்கங்கே நாட்டப் பட்டன. இப்படி நகரத்தில் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்துவிட்டு, ஜனங்கள் ராமனுடைய அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, வீதிகளிலும் நாற்சந்தி மண்டபங்களிலும் கூட்டம்கூடி "இக்வாகு குலத்தில்பிறந்த தசரத மஹாராஜா தனக்குக் கிழத்தனம் வந்துவிட்டதென்று தன் புத்திரனான ராமனை ஸமயமறிந்து ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யப்போகிறார். ராமன் நம்மெல்லோருக்கும் அரசனாகப் போகிறபடியால் நாம் தேவதைகளின் கிருபையைப் பெற்றோம். ராமன் உலகத்தில் இது உயர்ந்தது, இது தாழ்ந்ததென்று நன்றாயறிந்தவர்;-கர்வமற்றவர்; வித்வான்; தர்ம

ஸ்வபாவமுள்ளவர்; தன் சகோதரர்களிடத்தில் வெகு பிரீதியுள்ள வர்; ஆகையால் நம்மையும் உடன் பிறந்தவர்களைப்போல் விசுவாஸத்துடன் வெகுகாலம் வரையில் காப்பாற்றுவார். அவருடைய அபிஷேகத்தைப் பார்க்கும்படி செய்யும் தர்மசிந்தையுள்ள தசரத மஹாராஜனான புண்ணியசாலி வெகுகாலம் ஸுகமாக வாழட்டும்," என்று அரசனைக் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது அங்கே ஜனங்களின் சப்தம் பர்வகாலங்களில் பொங்கும் ஸமுத்திரத்தின் ஓசையைப் போலிருந்தது. இந்திரனுடைய கிருஹத்தைப்போல் வெகு அழகான அந்த நகரமென்ற ஸமுத்திரம், ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கப் பல திசைகளிலிருந்து வந்த ஜனங்களென்ற ஜல ஜந்துக்களால் நிறைந்து அவர்கள் இப்படிப் பேசும் த்வனியால் பர்வ காலங்களில் இரைவது போல் கோஷித்துக் கொண்டிருந்தது.

**ததஸ் ததிந்த்ரகைய ஸந்நிபம் புரம்
தித்ருகைப் ர் ஜாநுபதை ருபாகதை: |
ஸமந்தத: ஸஸ்வந மாகுலம் பஸிபஸ
ஸமுத்ர யாதேதாப் ரீவார்ணகோதகம் || (௨௪)**

மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது

ஜ்ஞாத் தாஸீ யதோ ஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸந்தோஷ்தா |
ப்ராஸாதம் சந்த்ர ஸங்காபரம் ஆருரோஹ யத்ருச்சயா (1)

ஏதோ ஒரு தேசத்திலுண்டானவளும், தாய் தந்தை இன்னாரென்று தெரியாதவளும், கைகேயியுடன் வெகுகாலமாக வஸிப்பவளும், கேகய ராஜன் வீட்டிலிருந்து வந்த வேலைக்காரியுமான மந்தரை என்பவள், சந்திரன்போல் வெண்மையான மாடியில்தெய்வச் செயலாக ஏறி அயோத்யா நகரத்தை முழுவதும் பார்த்தாள். ராஜ வீதிகள் குப்பையில்லாமல் சுத்தம் செய்து ஜலம் தெளித்து அலங் கரிக்கப்பட்டிருந்தன. சிறந்த கொடிகளும் த்வஜங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. உத்ஸவ காலத்தில் ஜனக்கூட்டம் அதிகமாகையால் அவர்கள் நகரத்தில் போய்வருவதற்கு அனுகூலமாக மதிள் சுவரை இடித்து வழிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஜனங்கள் மங்கள ஸ்நானம் செய்து அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கையில் புஷ்பமாலைகளையும் மோதகங்கள் முதலிய காணிக்கை பதார்த்தங்களையும் ராமனுக்காக வைத்துக்கொண்டு பிராம்மணர்கள் வேத பாராயணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். வாத்யகோஷம் எங்கும். கேட்கப்பட்டது. ஜனங்கள் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டம் கூட்டமாக எங்கும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். யானை குதிரை பசு காளை முதலியவைகளும் ஆனந்தமாய் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. தேவாலயங்களின் வாசல்கள் வெள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தன. இதை பார்த்து மந்தரை மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தாள்.

அதிக ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் வெண்பட்டை அணிந்து ஸமீபத்தில் நின்ற ஒரு தாதியை மந்தரை; "அடி! கௌஸல்யை தனத்தைச் சேர்ப்பதில் அதிகபிரியமுள்ளவளாயிற்றே. மேன்மேலும் விருத்தியை உத்தேசித்து, ஜனங்களுக்கு ஏன் தனத்தைக் கொடுக்கிறாள்? அவளுக்கு இவ்வளவு ஸந்தோஷம் உண்டான காரணம் என்ன? அரசன் ஸந்தோஷமடைந்து என்ன செய்யப் போகிறார்?" என்றாள்.

அந்தத் தாதி அடங்கா மகழ்ச்சி கொண்டு "கோபம் முதலியவைகளை ஜயித்துப் பாபமற்றவரும், பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தகுந்த குணசாலியுமான ராமனுக்கு நாளை புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் யௌவ ராஜ்யாபிஷேகம் செய்ய மஹாராஜா நிச்சயித்திருக்கிறார். ஜனங்கள் இவ்வளவு ஆனந்தமடைவதற்கு அதே காரணம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மந்தரைக்கு மிகுந்த பொறாமை பிறந்தது. கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற மாடியிலிருந்து வேகமாக இறங்கி, கெட்ட எண்ணம் மேலிட்டு, கோபாக்கினியால் எரிபட்டு, கைகேயி படுத்திருக்குமிடத்திற்கு வந்து, “அடி, ஒன்றும் அறியாதவளே! என்ன தூக்கம்? எழுந்திரு. உனக்கும் பெரும் பயம் வந்துவிட்டது. உன்னைப் பீடிக்கப்போகும் துக்கங்களை ஏன் தெரிந்துகொள்ளவில்லை? நீயே பாக்கியசாலியென்றும் அதனால் அரசனுக்கு வேண்டியவளென்றும் உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். அவனுக்கு உன்னிடத்தில் உண்மையான பிரியமில்லை என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆற்றில் ஜலம் கோடையில் வற்றுவதுபோல், உன் ஸௌபாக்கியம் நிலையற்றதே” என்றாள்.

இப்படி கெட்ட எண்ணத்துடன் மிகவும் கோபம்கொண்டு மந்தரை கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்டு, கைகேயிக்கு அதிக துன்பமுண்டாயிற்று. “அடி, மந்தரே! உனக்கு க்ஷேமக்குறைவு ஏதாவது நேர்ந்ததா? உன் முகம் வாடியிருப்பதால் வெகு துக்கப்பட்டவளாகத் தோன்றுகிறது. என்ன காரணம்?” என்றாள்.

இப்படி, மதுரமாய்க் கேட்ட கைகேயியைப்பார்த்து, ராமனுக்கு நடக்கும் அபிஷேகத்தைப்பற்றி அவள் விசாரிக்காததால் மந்தரைக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. பேசும் திறமையுள்ளவளாகையால் கைகேயிக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பிரியத்தைக் குறைத்து தன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காததால் அவள் துக்கமடையும்படி செய்ய அவளுடைய க்ஷேமத்தை விரும்பியவளாக, “தேவி! மஹாராஜா ராமனுக்கு

யௌவராஜ்ய அபிஷேகம் செய்யப்போகிறார். ஆகையால் உனக்கு, பெரிய ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது. இதைத் தடுப்பது இப்பொழுது ஸாத்த்தியமல்ல; உன்னிடத்தில் எனக்கு அந்தரங்கப் பிரியம் உண்டல்லவா; ஆழம் தெரியாத துக்கக் கடலில் மூழ்கி, நெருப்பின் நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டவளைப்போல் தவித்து, உனக்கு அனுசூலம் செய்ய உன்னிடத்தில் வந்தேன். நீ க்ஷேமமாயிருந்தால் எனக்கும் க்ஷேமம். உன் க்ஷேமம் குறைந்தால் நான் பெருந்துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். நீ ராஜவம்சத்தில் பிறந்தவள்; அரசனுடையமஹிஷி. ஆனால் ராஜதர்மம் வெகு கடுமை என்பது ஏன் தெரியவில்லை? நீயோ நல்ல மனமுள்ளவள். உன் புருஷனோ மஹாவஞ்சகன்; தர்ம சிந்தையுள்ளவனைப்போல் வேஷம் போடுகிறான். பிரியமாகப் பேசுகிறான்; ஆனால் குரூரமான நடத்தையுடையவன். இது எனக்குத் தெரியும். உண்மையில் உனக்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை ஹிதம்போல் ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி, பேசிக் கொண்டிருந்தானல்லவா?

இப்பொழுது கௌஸல்யையின் மகனான ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்யப்போகிறான்.

“வரும் கெடுதியை அறியாத முட்டாளே! அரசனுடைய கெட்ட எண்ணம் தெரிந்ததா? பரதனை உன் தகப்பன் வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டான். நாளை காலையில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்து விட்டான். அவன் உனக்குப் புருஷனென்று பெயர் மாத்திரமே, அவன் உனக்கு ஜன்ம சத்துரு. ஆகையால் அவனை நீ இதுவரையிலேயே விட்டிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லை. பாம்புக்குட்டியின் அழகைக்கண்டு ஆசைப்பட்டு, அது விஷ ஜந்து என்பதை மறந்து, அதை மடியில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சி விளையாடும் பெண்ணைப்போல், நீயும் கபடமின்றி, உண்மையில் உன் சத்ருவும், வெளிப் பார்வைக்குமாத்திரம் உனக்குப் பிரியமாகவும் அனுசூல பர்த்தாவாகவும் நடக்கும் தசரதனை முற்றிலும் நம்பி, அவனிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதிவைத்திருக்கிறாய். பாம்பையும் சத்ருவையும் கவனிக்காவிட்டால் அவை என்ன செய்யும்? அதே இன்றைக்கு உனக்கும் உன் புத்திரனுக்கும் தசரதனால் நேரும் கபடமற்றவளே! நீ எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவள். அப்படியிருக்க, உனக்கு ஹிதத்தையே தேடுகிறவனைப் போலப் பாசாங்கு செய்யும் மஹா பாபியான தசரதன், ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்து, உன்னையும் உன் குழந்தையையும் பந்துக்களையும் நிர்மூலம் செய்வான். செய்ய வேண்டியமதை இப்பொழுதே தாமதமின்றிச் செய். இனியாவது மோசம் போகாதே. அவனை வசப்படுத்தும் சக்தி உனக்குண்டல்லவா. உபயோகித்து உன் புத்திரனையும் உன்னையும் என்னையும் காப்பாற்று” என்றான்.

படுத்துக்கொண்டிருந்த கைகேயி இதைக் கேட்டு, ராமாபிஷேக, ஸமாசாரத்தால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தாள். சரத்காலத்து சந்திரனைப்போல் அழகுள்ள முகத்துடன், ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் தனக்கு அனுசூலமென்று நினைத்துப் படுக்கையை விட்டெழுந்தாள். வெகு காலமாக எதிர்பார்த்திருந்த ஸந்தோஷகரமான காரியம் தெய்வச் செயலாக ஸம்பத்ததென்று ஆச்சரியமும்

ஆனந்தமும் உண்டாயிற்று. ஒரு விலையுயர்ந்த ரத்னாபரணத்தை மந்தரைக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து, “ராமனிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் எனக்கு பேத புத்தி இல்லை. ஆகையால் அரசன் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதைப் பற்றி எனக்கு வெகு ஸந்தோஷம். இதைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமான விஷயம் வேறொன்றுமில்லை. இதைச் சொன்ன உனக்கு நான் என்ன செய்யட்டும். எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கேன்” என்றான்.

ந ழே பரம் கிஞ்சித் திதஸ் த்வயா புந:
ப்ரியம் ப்ரியார்டோ ஸுவசம் வச: பரம் |
ததா ஹ்யவோசஸ் த்வமத: ப்ரியோத்தரம்.
பரம் வரம் தே ப்ரததாம் தம் வருண || (36)

மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது (தொடர்ச்சி)

மந்தரா த்வயஸூயைநா முத்ஸுருஜ்யாபரணம் ச தத் |
உவாசேதம் ததேதா வாக்யம் கௌபதுக்க ஸமந்விதா || (1)

அதைக் கேட்டு மந்தரைக்குக் கைகேயியிடத்தில் அஸூயை பிறந்தது. தான் அவளுக்கு ஹிதமாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கவில்லையென்று கோபமும், ஆபத்து நேரப் போகிறதே என்ற துக்கமும் பொங்க, “அட! அறிவற்றவளே! துக்கக் கடலின் நடுவில். நீ தத்தளிக்கிறாயென்று உனக்குத்தெரியவில்லையே. தகாத காலத்தில் என்ன ஸந்தோஷமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ராமாபிஷேக மென்ற பெரிய துக்கம் நேர்ந்துவிட்டது. நீயும் துக்கப்படவேண்டும். ஸந்தோஷப்படுகிறாயே, அதைக் காணக் காண எனக்குத் துக்கம் அடங்கவில்லை. பைத்தியம் பிடித்த யஜமானனைப் பார்ப்பது போல் உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குச் சிரிப்பு வருறது. ராமன் உனக்கு சக்களத்தி பிள்ளையல்லவா? அவன் உனக்கு யமனல்லவா? அவனுக்கு உண்டாகும் பெருமையைப் பதறி புத்தியுள்ளவள் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷப்படுவாளா? உனக்குப் பிடித்திருக்கும் தூர்ப்புத்தியை நினைத்தால் எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது. என்ன ஆபத்து நேரப்போகிறதென்றால் சொல்லுறேன், கேள்.

“இந்த ராஜ்யம் ராமனுக்கும் பரதனுக்கும் பொதுவல்லவா? ஆகையால் பரதனால் ராமனுக்குப் பெரும் பயம் நேரும். அதை நினைக்கும்பொழுதே எனக்கு மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ராமனுக்குப் பயமானால் பரதனுக்குக் கெடுதி என்னவென்று கேட்கிறாயோ? லோகத்தில் பாம்பு புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்கள் நம்மைக் கண்டு பயந்து, அவைகளை நாம் எங்கே கொன்று விடுவோமோ என்று முந்தியே நம்மைக் கொல்லப் பார்க்கின்றன. அப்படி, பரதனிடத்தில் பயப்படும் ராமனாலேயே பரதனுக்குக் கெடுதி நேரும். லக்ஷ்மணனுக்கும் சத்ருக்னனுக்கும் இந்த ராஜ்யம் பொதுவானாலும் மஹா பராக்ரமசாலியான லக்ஷ்மணன், ராமனை மனோ வாக்குக்காயங்களால் எப்பொழுதும் ஆசிரயித்திருக்கற்படியால் ராமனுக்கு அவனிடத்தில் பயமில்லை. அதே காரணத்தால் பரதனுக்குச் சத்ருக்கனனால் பயமில்லை. 'லக்ஷ்மணனும் சத்துருக்கனனும் தங்களுடைய ஸஹோதரர்களை ஆசிரயித்திருந்தாலும் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டுமென்ற ஆசை எல்லோருக்கும் இருக்குமல்லவா' என்றால், ராமன் முந்திப் பிறந்தவன்; ராஜ்யம் முதலில் அவனுக்குக் கிடைக்கும்; பிறகு வரிசையாகப் பிறந்த லக்ஷ்மண சத்ருக்கனர்களுக்குக் கிரமமாகக் கிடைக்கும். ஆகையால் தனக்கு

அடுத்த பாத்தியமுள்ள பரதனைக் கொல்லவே ராமன் முயல்வான். ஆனால் 'ராமனுக்கு முதலில் ராஜ்யம் கிடைக்கும்பொழுது பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்குமோ' என்ற ஸந்தேகம் ராமனுக்கு உண்டாக நியாயமில்லையோ என்றால், ராமன் விவேகி; ராஜநீதியில் நிபுணன்; செய்யவேண்டிய காரியத்தைத் தகுந்த காலத்தில் செய்கிறவன். உன் புத்திரனான பரதன் மேற்சொன்ன குணங்களில்லாதவன். ராமன் என்ன செய்வானோ என்று நடுங்குகயேன்.

கௌஸல்யை வெகு அதிருஷ்டசாலி; நாளை புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் அவளுடைய புத்திரனான ராமன் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களால் யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யப்படுவான். கௌஸல்யை விசேஷ ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைந்து, சத்துருக்களில்லாமல் விளங்குவாள். அப்பொழுது நீ வேலைக்காரியைப் போல் கைசூப்பி அவளுக்குப் பணிவிடை செய்வாய். ஆகையால் கௌஸல்யையால் உனக்கும் அனர்த்தம் நேரும். நீ மாத்திரமல்ல; உன்னைச் சேர்ந்த நானும் மற்றவர்களும் அவளுக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டும். உன் புத்திரனான பரதன் ராமனுக்கு அடிமையல்லவா? பரதனுக்கு ஐசுவரியம் குறையும்பொழுது அவனுடைய வேலைக்காரிகள் (உன் நாட்டுப் பெண்கள்) துக்கப்படுவார்கள். ராமனுடைய வேலைக்காரிகள் (உத்தமமான ஸ்திரீகள்) அதிகமாக ஸந்தோஷப்படுவார்கள்” என்றாள்.

இப்படிப் பிறருடைய மனத்தைக் கலைக்கும்படியான யுக்திகளை மந்தரை சொல்லியும் கலங்காத புத்தியையுடைய பெருந்தன்மை. வாய்ந்த கைகேயி, ராமனிடத்தில் வெகு துவேஷத்துடன் பேசும் மந்தரையைப் பார்த்து ராமனுடைய குணங்களை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தாள். “ராமன் நீ சொல்லுகிறபடியிருந்தால் நீ ஏற்படுத்தும் தோஷங்களும் .அவனிடத்திலிருக்கும். அப்படி இல்லவேயில்லை, அவன் தர்மத்தை அறிந்தவன்; பெரியவர்களால் பழக்கப்பட்டவன்; செய்த நன்றியை மறவாதவன்; ஸத்யம் தவறாதவன்; சுத்தன். தசரதருக்கு மூத்த புத்திரன். ஆகையால் யுவராஜா வாக ஆகத்தகுந்தவன்.

நீ சொன்னபடி ராமனுக்கும் அவனுடைய ஸஹோதரர்களுக்கும் இந்த ராஜ்யம் பொதுவென்ற காரணம் பொருந்தாது. மேலும், தீர்க்காயுசையுடைய ராமன், தகப்பன் பிள்ளையைக்: காப்பாற்றுவதுபோல் தன் ஸஹோதரர்களையும் வேலைக்காரர்களையும் பிரீதியடன் காப்பாற்றுகிறான். ஆகையால் ராமனிடத்திலிருந்து பரதனுக்குக் கொஞ்சம்கூட பயம் நேராது. அப்படியிருக்க ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று கேட்டவுடன் ஏன் இப்படித் தவிக்கிறாய்?

ராமன் நூறு வருஷங்கள் வரையில் ஆண்ட பிறகு முன்னோர்களின் ராஜ்யம் பரதனுக்குக் கிடைப்பது நிச்சயம், ஆகையால் தனக்குப்பின் அரசனாகும் பரதனுக்கு இப்பொழுதே யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்வான். நியாயமாக நடக்க வேண்டிய ராமபட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் இப்பொழுது நடக்கும். இனி பரதனுக்கும் ராஜ்யாபிஷேகம் நடக்கும். இப்படியிருக்க உனக்கு ஏன் இவ்வளவு துக்கம்?

ராமனுக்கு அபிஷேகமானால் எனக்கு அபாயம் என்கிறாய்? ராமனிடத்தில் எனக்குப் பிரீதி அதிகம். அவனும் தன் தாயைக் காட்டி லும் என்னிடத்தில் அதிகம் பிரியமும் வணக்கமும் வைத்துப் பணிவிடைசெய்கிறான்.

நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பரதனுக்கு ஒருவேளை ராஜ்யம் கிடைக்காவிட்டாலும் போகட்டும். ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் பரதனுக்குக் கிடைத்தது போலல்லவா? ராமன் தன் உடன் பிறந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் எண்ணுகிறான்" என்றான்.

மந்தரை அடங்காத் துயரம்கொண்டு உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டு, “அடி, கெடுதியை நன்மையென்று கினைக்கறவளே! பரதனுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யம் கிடைக்காமலிருப்பதும், அவன் ராஜ்யத் திலிருந்து துரத்தப்படுவதுமான கரை தெரியாத ஆபத்ஸமுத்திரத்தில் நீ மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிராயென்று உன் புத்திக் குறைவால் அறியவில்லை. நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பரதனுக்கு ராஜ்யம் வருமென்று உனக்குச் சொன்னவர் யார்? ராமன் நாளைக்கு அரசனாவான். அவனுக்குக் பிறகு பட்டம் அவனுடைய புத்திரனுக்கு கிடைக்கும். ஆகையால் பரதனுக்கு அது கிடைக்க ஒரு பொழுதும் நியாயமில்லை. சீக்கரத்தில் கோபிப்பவளே! ஒரு அரசனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல்லோரும் பட்டத்திற்கு வருகிறதில்லை. அதனால் பெரிய அனர்த்தம் நேரும், அரசர்கள் மூத்த புத்திர னிடத்தில் மாத்திரமே குணசாலிகளான மற்ற புத்திரர்கள் இருக்கும்பொழுதும் ராஜ்ய காரியங்களை ஒப்புவிக்கிறார்கள்.

ராஜ்யம் கிடைக்காமற் போவது மாத்திரமல்ல, நீ எண்ணுவது போல் ராஜ்யாதிகாரத்தின் ஸுகமும் இப்பொழுது கிடைக்காது. பரதனிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளே! உன் புத்திரன் ராஜவம்சத்திலிருந்தும், ராஜ்ய ஸுகத்திலிருந்தும் முற்றிலும் நீக்கப்படுவான். மூத்தவன் இருக்கும்பொழுது இளையவனுக்கு ராஜ்யம் இடைக்கா தல்லவா! அதற்கென்ன யுக்தியென்றால் அதைச் சொல்லவே வந்தேன். உனக்கோ அது தெரியவில்லை, சக்களத்தியின் பெருமையை உத்தேசித்து உன் ஸந்தோஷத்திற்கு அடையாளமாக எனக்கு ஆபரணத்தைக் கொடுக்க வருகிறாய், ராமன் இந்த ராஜ்யத்தைச் சத்ருபயமின்றி

அடைந்த பிறகு பரதனைத் துரத்திவிடுவான். ஒருவேளை இவ்வுலகத்திலிருந்தே நீக்கிவிடுவான். இதற்கு அனுகூலமாய் நீயும்செய்த கெடுதி என்ன வென்றால், பரதனை அவனுடைய அம்மான் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டாய். மரம் செடி முதலியவைகளும் பக்கத்திலிருப் பவைகளையே பிரியமாகத் தழுவுன்றன. பரத சத்ருக்கள்கள் ஸம்பத்திலிருந்தால் அரசனுக்கு அவர்களிடத்தில் அதிகப் பிரீதியுண்டாகும். அதையும் நீயே கெடுத்து விட்டாய். லக்ஷ்மணன் ராமனை அண்டியிருப் பதுபோல், பரதனை அண்டியிருக்கும் சத்ருக்கள் இங்கேயிருந்தால், பரதனில்லாவிட்டாலும் அவன் மூலமாகப் பரதனிடத்தில் அரசனுக்கு பிரீதியுண்டாகும். இப்பொழுது அதுவுமில்லை. விறகு விற்றுப் பிழைக்கும் சிலர், காட்டில் விறகுக்குத் தகுந்த ஒரு விருகத்தை வெட்டப் போகையில் அதைச் சுற்றி முட்கள் அடர்ந்த புதர்களைக் கண்டு அதை வெட்டவில்லை யென்று கேட்டிருக் கிறேன். ராமன் லக்ஷ்மணனைக் காப்பாற்றுவான்; அவனும் ராமனையே காப்பாற்றுவான்; அவ்விருவர்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை அசவினி தேவதை களின் ஸ்நேஹத்தைப் போன்றதென்று லோகப்பிரஸித்தம். ஆகையால் லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குத் தீங்குசெய்ய நினைக்கவே மாட்டான். ராமனோ பரதனுக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருக்கமாட்டான். ஆகையால் பரதன் அவனுடைய மாமன் வீட்டிலிருந்தே காட்டிற்குப் போகட்டும். இங்கே வந்தால் நிச்சயமாய் இறப்பான். ராஜ்யக்கிரமத்தில் பரதன் அரசனானால் உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் விசேஷ மேன்மை. இது எனக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிறது. உனக்கும் ஹிதம். ராமனுக்குச் சக்களத்திப் பிள்ளையாகையால் ஸ்வபாவ சத்ருவாயிருக்கும் உன் புத்தரனோ பாலன்; தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யமும் போய் ஸகல இஷ்டங்களும் நிறைவேறின ராமனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு எப்படிப் பிழைப்பான்? காட்டில் ஸிம்ஹத்தால் துரத்தப்பட்டு, அதன் கையில் அகப்பட்ட மதயானையைப் போல் ராமனுடைய வசத்தில் அகப்பட்ட பரதனைக் காப்பாற்ற இதே ஸமயம்.

"தசரதனுக்குப் பிரியமானவளென்ற கர்வத்தால் இதுரையில் நீ அவமதித்த கௌஸல்யை, இப்பொழுது தன் மகன் அரசனாய் வந்தபிறகு தன் மனத்திலிருக்கும் வைரத்தை ஏன் தீர்த்துக்கொள்ள மாட்டான்? அதிகமாய்ச் சொல்வதில் பயனென்ன? ஸமுத்திரங்கள் சூழ, மலைகள் நகரங்கள் நிறைந்து விளங்கும் இந்தப் பூமிக்கு ராமன் எப்பொழுது அரசனாவானோ, அப்பொழுது நீயும் பரதனும் கெடுதியையும் அவமானத்தையும் அடைவது நிச்சயம். ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் பரதனுக்கு மரணம் கிடைப்பது நிச்சயம். ஆகையால் ராஜ்யம் உன் புத்திரனுக்கே கிடைப்பதற்கும் உன் சத்ருவான ராமன் காட்டிற்குப் போவதற்கும் ஏதாவது உபாயம் செய்" என்றாள்.

யதாஹீ ராம: ப்ருதீவீ மவாபஸ்யத்
த்ருவம் ப்ரணஹ்டோ பரதேதா பவிஹ்யத் |
அதேதா ஹீ ஸஞ்சீந்தய ராஜ்ய மாத்ம்ஜே
பரஸ்ய கைவர்த்தய விவாஸகாரணம் || (39)

கைகேயி மந்தரைக்கு வசப்பட்டது

ஓவமுத்தா ஸு கைகேயீ க்ரோதேந ஜ்வலீதாநநா |
தீர்க முஷ்ணம் விநிபர்வஸ்ய மந்தரா மீதமப்ரலீத் || ௩

இதைக் கேட்ட கைகேயி, ராமனுடைய உத்தம குணங்களை நன்றாய் அறிந்தும், (தேவர்கள் தங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொள்ள விரும்பி அவளுடைய மனத்தைக் கெடுத்ததால்) மந்தரையின் காரணங்களை ஒப்புக் கொண்டாள். தான் கௌஸல்யைக்கு வேலைக்காரியாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் கோபம், முகத்தில் ஜ்வலித்தது. உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டு, "அஃ மந்தரே! இந்த நிமிஷத்தில் ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்திப் பரதனுக்குப் பட்டம் கட்டுகிறேன். நீ கூர்மையான புத்தியுடையவள் என்று எனக்குத் தெரியும். பரதன் இப்பொழுதே ராஜ்யத்தை அடையவேண்டும். ராமனுக்கு அது ஒருக்காலும் கிடைக்கக்கூடாது. அதற்குத் தகுந்த உபாயத்தை ஆலோசனை செய்" என்றாள்.

உடனே மந்தரை ராமாபிஷேகத்தைக் கெடுக்க நிச்சயித்து, கைகேயி தான் சொன்னபடி செய்ய ஒப்புக் கொண்டதால் மிகவும் ஸந்தோஷித்து, "உன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும் உபாயத்தையே இதோ சொல்லுகிறேன். ஆனால் என்னைக் கேட்கிறாயே, உனக்கு ரூபகமில்லையா? ரூபக மிருந்தும் மறைக்கிறாயா? உனக்கு ஹிதமான விஷயத்தை என்னிடத் திலிருந்து கேட்க விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் சொல்லுகிறேன் கேள்; கேட்டு நன்றாக ஆலோசனை செய்" என்றாள்.

அப்பொழுது கைகேயி வெகு பரபரப்புடன் எழுந்து படுக்கையில், உட்கார்ந்தவாறே "மந்தரே! பரதனுக்கு எப்படியாவது ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டும். ராமனுக்கு ஒரு நாளும் கிடைக்கக்கூடாது. ஏதாவது உபாயத்தைச் சொல்" என்றாள்.

அப்பொழுது மந்தரை, "முன்னொரு காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தம் நடந்தபொழுது அபஜயமடைந்த தேவர்கள், தசரதனை உதவி செய்யும்படி வேண்டினார்கள். அப்பொழுது மஹாராஜா, தன்னைச் சேர்ந்த ராஜ ரிஷிகளையும் உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு தெற்கில் தண்டகாரண்யத்தில் மீன்கொடியையுடைய சம்பரனென்ற மஹாஸுரன் அரசாளும் வைஜயந்தபுரத்தை நோக்கிச் சென்றான். அவ்வஸுரனோ மஹா மாயாவி. தேவர்களால் ஜயிக்க முடியாதவன். இந்திரனுடன் அடிக்கடி யுத்தம் செய்து,

பகலில் காயம் பட்டவர்களை ராத்திரியில் தூங்கும்பொழுது அஸுரர்களால் கொல்லுவிக்கிறவன்.

தசரதர் அவர்களுடன் கோர யுத்தம் செய்கையில் அஸுரர்கள் அவனை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் மிகவும் காயப்படுத்தினார்கள். அவர் மூர்ச்சையடைந்து பிரக்ஞை தப்பினார். அப்பொழுது நீ ரதத்தை வேறிடத்திற்கு ஓட்டிக் கொண்டுபோய் சைத்யோபசாரம் செய்து பிரக்ஞையை வருவித்தாய். அஸுரர்கள் அங்கேயும் வந்து அஸ்திரங்களால் அடிக்க, அங்கிருந்து அரசனை வேறிடத்திற்குக் கொண்டு போய்க் காப்பாற்றினாய். இரண்டு தடவை தன்னுயிரை ரக்ஷித்ததற்காக அரசன் ஸந்தோஷித்து, “பெண்ணே! உனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுக்கிறேன். என் உயிரைக் காப்பாற்றினாயல்லவா, கேள்” என்றான். நீ அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, “நாதா! தாங்கள் கொடுத்த வரங்களை ஸமயம் வரும் பொழுது கேட்கிறேன்” என்றாய். அவனும் அதற்கு ஸம்மதித்தான். இதை நீயே எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் எப்படித் தெரியும்? உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியால் மறக்காமல் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ராமாபிஷேகத்திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளை உன் பர்த்தாவிடத்தில் சொல்லி நிறுத்து. அவன் உனக்குக் கொடுத்திருக்கும் இரண்டு வரங் களையும் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்தி, ராமனைப் பதினான்கு வருஷங்கள் காட்டிற்கனுப்ப வேண்டுமென்றும் சொல். பதினான்கு வருஷங்கள் என்ன கணக்கென்றால், ராமன் காட்டிலிருக்கும் பதினான்கு வருஷங்களுக்குள் பரதன் குடிகளின் பிரீதியை ஸ்திரமாக ஸம்பாதித்துக் கொள்வான்.

நான் சொன்ன உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் வழியையும் சொல்லுகிறேன், கேள். தசரதனிடத்தில் கோபம் கொண்டவளைப் போல் இப்பொழுதே கோப அறைக்குப்போய் அழுக்கு வஸ்திரத்துடன் தரையில் படுக்கவேண்டும். அவனைப் பார்த்தவுடன் அழுது கொண்டு துக்கத்தில் மூழ்கினவளாக அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதே, பேசாதே, எழுந்திராதே. இப்படிச் செய்தால் நமது காரியம் உடனே பலிக்கும்.

மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் அவனுக்குப் பிரீதி அதிகமல்லவா, இது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும், உனக்காக அவன் நெருப்பில் விழுவான்; உனக்குக் கோபமுண்டாகும்படி. செய்யத் துணியமாட்டான், நீ கோபம் கொண்டால் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் அவனாலமுடியாது. உன் பிரியத்தை ஸம்பாதிப்பதற்குத் தன் பிராணனை விடச்சொன்னாலும் விடுவான். உன் சொல்லைத் தாண்டமுடியாது. அஃ சோம்பேறி! ஈசுவரனால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அழகின் சக்தியை நன்றாகத் தெரிந்து கொள். அவன் உனக்கு

முத்து தங்கம் ரத்னம் இன்னும் விலையுயர்ந்த எதைக் கொடுத்தாலும் அவைகளில் ஆசை வைக்காதே, முன்பு தேவாஸூர யுத்தத்தில் உனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்து. அவன் சொன்ன வார்த்தை தவறமாட்டான். ஆகையால் நமது எண்ணம் பலிக்கும்; நிச்சயம் அவன் உன்னைத் தூக்கியெடுத்து, உனக்கு அந்த இரண்டு வரங்களை கொடுத்தேனென்றால், அவனை அப்படியே பிரதிக்கை செய்ysச் சொல்லி, ராமனைப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பும்படியும், பரதனை இந்தப் பூமிக்கு அரசனாகச் செய்யும் படியும் சொல். ராமன் பதினான்கு வருஷங்கள் ராஜ்யத்தில் இல்லா விட்டால் பரதன் பிரஸித்தியையும் அபிவிருத்தியையும் அடைந்து, ராஜ்யத்திலுள்ள ஐசுவரியம் ஸைன்யம் முதலியவைகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, பிறகு தான் உள்ள வரையில் ஸுகமாக அரசாளுவான். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற வரத்தை எப்படியாவது கேட்டு வாங்கு, இப்படிச் செய்தால் உன் புத்திரனுக்கு ஸகல ஷேமமும் உண்டாகும். ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட்டால் பிரஜைகளுக்கு அவனிடத்தில் இப்பொழுதுள்ள பிரீதி அற்றுப்போம். அவனை ஒருவரும் ஆசிரயிக்கமாட்டார்கள். உன் பரதன் ஸகல சத்துருக்களையும் ஜயித்து மஹாராஜாவாக இருப்பான். பரதன் புத்திமானாகையால் ராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது ராஜ்யத்திலுள்ளவர்களின் மனத்தைக் கவர்ந்து, தன் நண்பர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அசைக்க முடியாமலிருப்பான். நமது உத்தேசத்தை முடிக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்து விட்டது. பயமில்லாமல் நீ அரசனை ஸ்வாதீனம் செய். ராமாபிஷேகத்திற்கு நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்து” என்று உபதேசித்தான்.

இப்படித் தனக்குக் கெடுதியான விஷயத்தை மந்தரை ஹிதமென்று சொன்னதை நம்பி மிகவும் ஸந்தோஷித்து, கட்டிற்கடங்காத பெண் குதிரையைப் போல் கைகேயி ஆவேசம் கொண்டு, "மந்தரே! கூனிகளுக்கு ஸூக்ஷ்ம புத்தியிருப்பது ஸஹஜம். ஆனால் லோகத்திலுள்ள கூனிகளில் உன்னைப்போல் ஸூக்ஷ்ம புத்தியுள்ளவர்கள் கிடையாது. என்ன ஆச்சரியம்! எனக்கு இது வரையில் தெரியாமற் போயிற்றல்லவா? நீ ஒருத்தியே எனக்கு ஹிதத்தைத் தேடுகிறவள், என் க்ஷேமத்தில் எப்பொழுதும் கவலை யுள்ளவள். தசதருடைய வாஸ்தவ அபிப்பிராயம் எனக்கு இதுவரையில் தெரியவில்லை. கோணலான அங்கங்களுடன், பார்க்க விகாரமாய் வெறுப்புண்டாகும்படி லோகத்தில் பல கூனிகள் இருக்கிறார்கள். தாமரைப் புஷ்பம் காற்றால் வளைந்திருந்தால் அதன் அழகு குறையுமா? அப்படி இயற்கையான அழகுள்ள உன் தேகம் கூனலால் கொஞ்சம் வளைந்திருந்தால் உன் அழகு குறையுமோ? உன் மார்பு தோள்களுடன் போட்டி போடுவதுபோல் வெகு உயரமாக

இருக்கின்றது. அதற்குக் கீழே அழகான உன் வயிறு வெட்கங்கொண்டது போல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடங்கியிருக்கிறது. உன் முகம் களங்கமில்லாமல் சந்திரனைப்போல் விளங்குகிறது. சலங்கைகள் கட்டின அரைநூல் மாலை இடுப்பில் மதுரமாகச் சப்திக்கிறது. கணுக்கால்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன; பாதங்கள் நீண்டிருக்கின்றன; துடைகளும் நீண்டு வெண்பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு முன்பு நீ நடந்து போகும் பொழுது, பெண் அன்னம் நடப்பதுபோல் விளங்குகிறாய். அஸூர ராஜனான சம்பரனிடத்திலுள்ள எண்ணிறந்த மாயைகளும், அவனுக்குத் தெரியாத பல மாயைகளும், ராஜ நீதிகளும், விசித்திரமான கெட்ட யோசனைகளும், வருங்காரியத்தை நன்றாக அறியும் யுக்தியும் ரதத்தின் மூக்கனைப்போல் இருக்கும் உன் மாப்பு முண்டில் அடங்கியிருக்கின்றன. மந்தரே! இதோ என் தங்க ஹாரத்தை உனக்குப் போடுகிறேன், வாங்கிக்கொள். ராமன் காட்டிற்குப் போய் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்து, என் எண்ணம் நிறைவேறி, என் மனம் ஸந்தோஷமடையும் பொழுது, உருக்கியோடவிட்ட உத்தமமான தங்கத்தால் ஒரு கவசத்தைச் செய்து, உன் மாப்பிலிருக்கும் முண்டை, அலங்கரிக்கிறேன். நேர்த்தியான சந்தனத்தில் கலப்பில்லாத தங்கத்தைச் சேர்த்து அரைத்து உன் தேகத்தில் பூசுறேன். அநேக ரத்தினங்கள் இழைத்து, திலகத்தைப் போன்ற ஆபரணத்தை உன் நெற்றியில் தொங்கவிடுகிறேன். அழகான ஆபரணங்களையும், நேர்த்தியான வஸ்திரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு தேவதையைப் போல் ஸஞ்சரிப்பாய். ஒப்பில்லாத அழகுடன், சந்திரனைப் பழிக்கும் முகத்துடன் நம்மை துவேஷிப்பவர்களின் கர்வத்தை அடக்க, என் காலில் விழச் செய்வாய். நீ எனக்கு ஊழியம் செய்வது போல் எண்ணிறந்த கூனிகள், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு உனக்கு ஊழியம் செய்வார்கள்” என்றாள்.

இப்படித் தன் யஜமானியால் துதிக்கப்பட்ட மந்தரை, அக்னி குண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் நெருப்பைப் போல் வெண்மையான படுக்கையில் படுத்திருக்கும் கைகேயியைப் பார்த்து, “அஃ! கண் கெட்ட பிறகு ஸூரிய நமஸ்காரம் செய்வதுண்டா? ஏரி, கரையை உடைத்த பிறகு அணை போடுவதுண்டா? எழுந்திரு, செய்யவேண்டியதைச் செய். கோப அறைக்குப் போ, அரசனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திரு” என்றாள்.

இப்படி மந்தரையால் தூண்டப்பட்டு அவளுடன் கோப கிருஹத்திற்குப் போய்க் கைகேயி, தன்னைப் போல் அழகுள்ளவர்கள் ஒருவருமில்லையென்ற கர்வம் மேலிட்டு, அநேக ஆபரணங்களையும் ஹாரங்களையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, தங்கப் பிரதிமையைப் போல், விசாலமான நேத்திரங்களுடன் மந்தரையின்

கெட்டபோதனைக்குட்பட்டு, தரையில் படுத்துக்கொண்டு “மந்தரே! ராமன் வனத்திற்குத் துரத்தப்பட்டு, பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டும், அதில்லாவிடில், கைகேயி கோப அறையில் உயிரை விட்டாளென்றாவது தசரதரிடம் சொல். தங்கம் ரத்னம் ஆபரணம் எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடந்தால் அந்த நிமிஷத்திலேயே என் உயிர் போய்விடும்” என்றாள். இப்படிச் சொன்ன பரதனுடைய தாயான கைகேயியை, பரதனுக்கு ஹிதமாகவும், ராமனுக்கு விரோதமாகவுமிருக்கும் மிகவும் குரூரமான வார்த்தைகளால் பிடிவாதத்தை விடாமலிருக்கும்படி மந்தரை உறுதிப்படுத்தினாள். “ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால், நீயும் உன் புத்திரனும் கதியற்று அலைவீர்கள். ஆகையால் கல்யாணி! பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும்படி எப்படியாவது. முயற்சி. செய்*” என்றாள். மந்தரையின் வார்த்தைகளாகிய பாணங்களால் அடிக்கடி துளைக்கப்பட்ட ராஜபத்தினி, “எனக்குப் பிரியமில்லா, க காரியத்தை தசரதர் செய்யத் துணிந்தாரல்லவா” என்று ஆச்சரியத்தால் ஹிருதயத்தின் மேல் கையை வைத்து, ராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ததைப்பற்றி அவரிடத்தில் அடங்காக் கோபம் கொண்டு, “மந்தரே! ராமன் பல வருஷங்கள்வரையில் காட்டில் வஸிப்பான். என் பரதன் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிப்பானென்றாவது, இந்தக் கோப அறையிலிருந்தே நான் யமனுடைய வீட்டிற்குப் போனேன் என்றாவது, என் தகப்பனான கைகய ராஜனிடத்தில் சொல். ராமன் இங்கிருந்து காட்டிற்குப் போகாவிட்டால் போர்வைகள் ஹாரங்கள் வாஸனை திரவியங்கள் தைலங்கள் அன்ன பானங்கள் முதலியவைகளால் எனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என் உயிர் போனாலும் என்ன?” என்று குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தன் ஆபரணங்கள் யாவற்றையும் கழற்றிவிட்டு, அடிபட்டு விழுந்த கின்னரி பக்ஷியைப் போல், வெறும் தரையில் படுத்துக்கொண்டாள். வரவர அதிகரிக்கும் கோபமாகிற இருட்டால் மூடப்பட்ட முகத்துடன் ஹாரம் முதலிய ஆபரணங்களில்லாமல், சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்து கைகேயி, இருளால் மூடப்பட்டு நகைத்திரங்கள் மறைந்த ஆகாசத்தைப் போல் தோன்றினாள்.

**உதீர்ண ஸம்ரம்ப தமோ வ்ருதாநநா
ததாவைமுக்தோத்தம மால்ய பூஷணா |
நரேந்த்ர பத்நீ விமநா பபூவ ஸா
தமோவ்ருதா த்ஸியஸர்வ மக்நதாரகா || (66)**

கைகேயி தசரதரை வசப்படுத்தினது

விதாஸரீதா யதா தேவீ குப்ஜயா பாபயா ப்ருபாம் |
ததா! ஸோதே ஸ்ய ஸா பூமிமள தீக்த வித்தேவ கீந்நரீ || 1)

பாபுத்தியுள்ள மந்தரையால் விபரிதமாக போதிக்கப்பட்டுத் தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை மனத்தில் நன்றாக நிச்சயித்துக் கைகேயி, “அட மந்தரே! நீ சொன்னது மிகவும் யுக்தமே. அப்படியே செய்கிறேன்” என்று நாக கன்னிகையைப் போல் உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, விஷம் தோய்ந்த பாணத்தால் அடிக்கப்பட்ட கின்னரி பக்ஷியைப் போல் பூமியில் படுத்திருந்தாள். தான் உத்தேசித்த காரியம் பலிக்குமோ பலிக்காதோ என்று ஸந்தேகமுண்டாகச் சற்று நேரம் ஆலோசனை செய்து, தனக்கு க்ஷேமம் கிடைக்கும் வழியை நிச்சயித்துக் கொண்டாள். அவளுக்குத் தோழியும்தன் எண்ணத்தை முடிக்க வேண்டுமென்ற நிச்சயமுடையவளுமான மந்தரை, தன் யஜமானியின் உறுதியைக் கேட்டு, இனி நமது காரியம் முடிந்துவிட்டதென்று ஸந்தோஷித்தாள். அப்பொழுது கைகேயி, 'என் எண்ணம் நிறைவேறா விட்டால் உயிரை விடுவேன்' என்று நிச்சயித்துக் கோபத்தால் புருவங்களை நெறித்து, அழுக்குப் படிந்த ஒற்றை வஸ்திரத்துடன், ஐடையை அவிழ்த்து ஒன்றாகச் சேர்த்து முடிந்து, வெறுந்தரையில் கிடக்கும். பொழுது, அழகிய கின்னரிபக்ஷி இறந்து கிடப்பதுபோல் தோன்றிற்று.

தன் மேலிருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிப் பெட்டியில் வைக்காமல், தான் அடங்காக் கோபத்துடனிருந்ததற்கு அடையாளமாக அவைகளைச் சுற்றிலும் வீசியெறிந்தாள். அந்த மாலைகளும் ஹாரங்களும் ஆபரணங்களும் ஆகாசத்தில் நகைத்திரங்கள் பிரகாசிப்பது போல் பூமியை அலங்கரித்தன.

இப்படியிருக்கையில் தசரதர், அபிஷேக காரியங்களைச் செய்ய உத்தரவிட்டு, ஸபையோர்களின் அனுமதி பெற்று, கைகேயியின் அந்தப்புரத்தை நோக்கி வந்தார். 'பட்டாபிஷேகம் இப்பொழுதே நிச்சயமா யிற்றல்லவா. கைகேயிக்கு இதுவரையில் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஆகையால் என் பிரிய பார்வையுக்கு இந்த ஸமாசாரத்தை நானே சொல்ல வேண்டும்' என்று வெளுத்த மேகங்களால் நிறைந்து, ராகுவென்ற குரூரக் கிரஹத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட ஆகாசத்தில், மஹா காந்தியுடைய சந்திரன் உதிப்பது போல் அந்தப்புரத்தில் புகுந்தார்.

அங்கே கிளி, மயில் கிரௌஞ்சம் ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் மதுரமாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. வீணை வேணு மிருதங்கம் தாளம்

முதலியவைகளின் நாதம் எங்கும் கேட்கப்பட்டது. கூனிகளும் குள்ளர்களும் இங்குமங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.சம்பகம், அசோகம் முதலிய மரங்களால் நிறைந்து, பல லதா கிருஹங்களும் (கொடி வீடு), விசித்திர கட்டடங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. யானைக் தந்தத்தாலும் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட பல மேடைகளும் ஆஸனங்களும் போடப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான எருக்களைப் போட்டுப் பயிராக்கினதால் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரங்களும், ஓடைகளும் அதை அலங்கரித்தன. பலவகை அன்ன பானங்களும் பக்யங்களும் எப்பொழுதும் ஸித்தமாயிருந்தன. விலையற்ற ஆபரணங்களை அணிந்த மஹா ஸௌந்தரியமுள்ள பெண்களால் நிறைந்து தேவலோகம் போல் விளங்கிற்று,

இப்படி ஸகல ஐசுவரியத்துடன் விளங்கும் கைகேயியின் அரண்மனைக்குள் சென்று தசரதர் பார்த்தார். வழக்கமான படுக்கையில் அவளைக் காணவில்லை, அப்பொழுது அவர் காமத்தை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களால் சூழப்பட்டு கிரீட்பதற்குத் தகுந்த காலமாகையால் மன்மதபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு கைகேயியைத் தேடி அவளைக் காணாமல் அங்கேயிருந்த வேலைக்காரியை “கைகேயி எங்கே?” என்று கேட்டார். "இதுவரையில் நான் அந்தப்புரத்திற்கு வருகிறேனென்று தெரிந்தவுடன் கைகேயி தன்னை அழகாய் அலங்கரித்துக்கொண்டு புன்சிரிப்புடன் என்னை எதிர்கொண்டழைப்பது வழக்கமல்லவா? ஒரு தடவையாவது தவறினதில்லை. இதுவரையில் கைகேயி இல்லாமல் இந்த அரண்மனையில் நான் வந்ததில்லையே?" என்று மிகுந்த துக்கமடைந்தார், அவள் புத்திகெட்டு, தன் பிடிவாதத்தை நிறைவேற்ற முயன்றிருப்பதை அவர் அறியவில்லை. ஆகையால் முன் போல் கைகேயி எங்கே போயிருக்கிறாளென்று கேட்டார். அந்த அதிகாரி பயந்து கைசூப்பி “ஸ்வாமி! மஹாராணி எக்காரணத்தாலோ வெகு கோபத்துடன் கோப அறையை நோக்கி வேகமாகச் சென்றார்” என்று தெரிவித்தாள். கைகேயி கோபித்துக்கொண்டு கோப அறைக்குப் போனாளென்பதைக் கேட்டவுடன், அவளைக் காணாததால் உண்டான துக்கத்தைவிட அவளுக்கு அதிக வருத்த முண்டாயிற்று. அதனால் இந்திரிய ஸ்வாதீனமின்றி மயங்கினார்.

உடனே கோப அறைக்கு ஓடிப் போய், அங்கே வெறுந்தரையில் அலங் கோலமாய் கிடக்கும் தன் பிரியமான பார்யையைக் கண்டார். அறுபட்டுக் கீழே விழுந்திருக்கும் கொடியைப்போல் மிகுந்த அழகுள்ளவளாகவும், தன் பூர்வ ஜன்ம புண்யம் குறைந்து ஸ்வர்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்திருக்கும் தேவதையைப் போல் ஆச்சரியத்தையும், பிறரால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட கின்னர ஸ்த்ரீயைப் போல் மிகுந்த இரக்கத்தை பார்ப்பவர்களுக்கு உண்டு

பண்ணுகிறவளாகவும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கீழே தள்ளப்பட்ட அப்சரஸைப் போல் அதிக ஸௌந்தரியம் உள்ளவளாகவும், ஜனங்களை மோஹிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட மாயையைப்போல் தேககாந்தி மங்கிவளாகவும் காணப்பட்டு, விஷம் தோய்ந்த பாணத்தால் காட்டில் அடிபட்ட பெண் யானையைப் போல் அவள் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கேகய ராஜபுத்திரி, தசரத சக்கரவர்த்திக்கு பிரிய பார்வைய, இவளும் இப்படிக்கிடக்கத் தகுந்தவளா? தசரதரோ வயது சென்றவர்; கைகேயியோ பால்யம் வாய்ந்தவள். தசரதரோ புண்யாத்மா; கைகேயியோ மஹாபாபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்தவள். ஆகையால் பூமண்டல சக்கரவர்த்தியாயிருந்தும், அதிக புத்திமானாயிருந்தும் அவளிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் ஒன்றும்தோன்றாமல், அவள் வருத்தப்படுவதைப் பார்க்க சகிக்காமல் தவித்தார். கபடமற்றவர்; அவளுடைய அழகால் புத்தி மயங்கினவர்; ஆகையால் இவள் கௌஸல்யைக்குச் சக்களத்தியல்லவா; ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய ஸம்மதிப்பாளா? இப்பொழுது இவளுடைய கோபத்திற்குக் காரணம் அதைத் தவிர வேறில்லை என்று அவர் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பாணத்தால் அடிபட்ட பெண் யானையை ஆண் யானை தன். துதிக்கையால் தடவிக்கொடுப்பதுபோல், தசரதர் கைகேயியைத் தடவிக்கொடுத்து, “இவள் எது வேண்டுமென்று என்னிடத்தில் கோபம் கொண்டிருக்கிறாளோ, என்ன செய்வாளோ, என்ன சொல்வாளோ” என்று மனத்தில் திகிலடைந்தார். தாமரை யிதழ்களைப் போன்ற அவளுடைய கண்களைப் பார்த்தவுடன் எல்லையற்ற ஆசை கொண்டு அவளுக்கு வசப்பட்டு, “என் அன்பிற்குரியவளே! என்னிடத்தில் நீ கோபம் கொள்ளக் காரணம் எதுவோ தெரியவில்லையே. உன்னை யாராவது நிந்தித்தார்களா? உன்னை யாராவது அவமானம் செய்தார்களா? நான் உனக்கு ஏதாவது அபராதம் செய்ததுண்டா? உன்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி வைத்தவனல்லவா. நான் உயிரோடிருக்கப் பேய் பிடித்து சித்தஸ்வாதீனமற்றவளைப் போல் வெறும் தரையில் புழுதிபடியப் படுத்திருக்கிறாயே, அதைப் பார்க்கையில் என் மனம் தவிக்கிறது.

"உனக்குச் சரீரத்தில் ஏதாவது அஸௌக்யமுண்டா, சொல். என்னால் விசேஷ மரியாதையையும் வெகுமானத்தையும் பெற்று, என்னிடத்தில் பிரீதியும் விசுவாஸமும் நிறைந்த பல வைத்ய சாஸ்திர நிபுணர்கள் என் ராஜ்யத்தில் உண்டு. இதோ அவர்களைத் தருவித்து உன் சரீர அஸௌக்கியத்தை ஒரு க்ஷணத்தில் போக்கச் சொல்லட்டுமா?"

“நீ கோபம் கொண்டிருந்தால் உனக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தை செய்தவன் யார்? அவனுக்குத் தகுந்த சினை செய்கிறேன், அல்லது உனக்கு யாராவது உபகாரம் செய்து, அவனுக்குத் தகுந்த பதில் உபகாரம் செய்யவில்லையே என்ற வருத்தமா? உன் இஷ்டப்படி அவனுக்கு வெகுமானம்-செய்கிறேன். அழாதே. தேகத்தை வீணாகக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே. என்ன செய்யவேண்டும், சொல், கொல்லத் தகாதவனைக் கொல்லட்டுமா? கொல்லவேண்டியவனை விடுதலை செய்யட்டுமா? ஏழையைக் கோடசுவரனாகச் செய்யட்டுமா? கோடசுவரனை ஏழையாகச் செய்யட்டுமா? நீ எதையாவது வேண்டு மென்று விரும்பினால் நானும் என்னைச் சேர்ந்த யாவரும் உனக்கு ஸ்வாதனமல்லவா. உன் எண்ணத்திற்கு எதிராக நடக்கப் பொறுப்பேனா? என் உயிரைக் கொடுத்தாவது உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறேன், சொல். உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரதிக்கு எல்லை. கிடையாதென்று தெரிந்திருந்தும் உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்று வேனோ மாட்டேனே என்று நீ ஸந்தேகப்படலாமா? என் அதிகாரத்தையும் சக்தியையும் பலத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தும் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் என்னைப்பற்றி உனக்கு ஸந்தேகமென்ன? ஸூரியனுடைய ரதம் செல்லும் வரையிலுள்ள பூமி என் ஆக்கைக்கு உட்பட்டது. கிழக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள ஸிந்து, ஸௌவீர, ஸௌராஷ்ட்ர, வங்க, அங்க, மகத, மத்ஸ்ய, காசி, கோஸலமென்ற. தேசங்களிலுள்ள தங்கம் வெள்ளி முத்து ரத்னம் முதலிய தனத்தையும் தான்யத்தையும் நேர்த்தியான போர்வை முதலிய அபூர்வமான பொருள்களையும் தருவிக்கிறேன். உனக்கு எதுவேண்டுமோ அதைக்கேள். தரையில் படுத்துக்கொண்டு தேகத்தை ஏன் இப்படி வருத்துகிறாய்? எழுந்திரு, எழுந்திரு. எதற்காகப் பயப்படுகிறாய், உண்மையைச் சொல். நான் இதுவரையில் செய்திருக்கும் புண்யத்தின் மேல் ஆணை வைத்துச் சொல்லுறேன். ஸூரியன் பனியை நாசம் செய்வதுபோல் உன் மனத்திலுள்ள கவலையையும் பயத்தையும் நீக்கத் தவறமாட்டேன்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

கைகேயி அதைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் ஸமாதானமடைந்தாள். தசரதருடைய மனத்திற்குப் பிரியமில்லாத விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்பி, கோரமான பிரதிக்கை செய்யும்படி, அவரை நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

ததேதாத்தா ஸா ஸமாபர்வஸ்தா வக்னுகாமா ததப்ரியம் |
பரீபீடயீகும் பூயா பர்தார ருபசக்ரமே || (40)

கைகேயி கேட்ட வரங்கள்

தம் மந்திர மரபை விரித்தும் காமவேக வரங்களை |
உவாச ம்ருதீயீ பாலம் கைகேயீ தூருணம் வச: (1)

உனது பர்த்தாவைக் கோரமான பிரதிக்கை செய்யும்படி நிர்பந்தித்துப் பிறகு இந்த இரண்டு வரங்களையும் கேள்” என்று மந்தரையால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கைகேயி ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு, தசரதர் மன்மத பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, காம விகாரத்திற்கு வசப்பட்டு, கேட்டதைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறாரென்று அறிந்து, பூமண்டலாதிபதியான மஹாராஜாவுக்கு என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய ஸாத்யமில்லாமற் போகுமா என்ற நிச்சயத்துடன், “எனக்கு. தேகத்தில் யாதொரு அஸௌக்கியமும் இல்லை, நீர் 'சொன்ன பொருள்கள் யாதொன்றும் வேண்டாம். எனக்கு உம்மால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றுண்டு. கொடுப்பதற்கும் கெடுப்பதற்கும் சக்தி உம்மிடத்தில் எல்லையில்லாமல் வாய்ந்திருக்கிறது. என் காரியத்தை முடித்துத் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்ய இஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்லும் விதமாய் பிரதிக்கை செய்யும். பிறகு என் மனத்திலுள்ள விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்று கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.

அதைக் கேட்டவுடன் தசரதர், “இவளுடைய கட்டளைப்படி. நான் நடக்கத்தயாராக இருக்கையில் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவளைப்போல் பிரதிக்கை செய்யச் சொல்லுகிறாளே. இவள் விரும்பக்கூடிய விஷயத்தை முடிப்பது எனக்கு ஒரு பொருட்டா? நான் பயந்தபடி இவளுக்குத் தேகத்தில் அஸௌக்கியமில்லாமல் போனது என் பாக்கியம்?” என்று, புன்சிரிப்புடன் அவளுடைய முகத்தை நன்றாய் ஆசைதீர்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவளுடைய தலையைத் தூக்கியெடுத்துத் தன் மடியில் வைத் துக்கொண்டு அவளிடத்தில் வைத்திருக்கும் எல்லையற்ற பிரீதியால் என்ன சொல்லுகிறோம் என்று யோசிக்காமல், “அழகில் ஈடற்றவளென்று கர்வம் கொண்டவளே! ஸ்த்ரீகளுக்குள் உன்னைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவர்களுமுண்டா? புருஷர்களில் நரசிரேஷ்டனான ராமனைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவர்களுமுண்டோ? சத்ருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவனும், என் உயிர் நிலையும், புருஷோத்தமனும் மஹாத்மாவுமான ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுறேன்; உனக்கு என்ன வேண்டும்? ஒரு முகூர்த்த காலமாவது எவனைப் பார்க்காமலிருந்தால் நிச்சயமாக என் உயிர் தரிக்காதோ, அந்த ராமன்மேல் ஆணையிட்டு, உன் எண்ணத்தை

நிறைவேற்றுவதாகப் பிரதிக்கை செய்கிறேன். என் தேகத்தையும் பிராணனையும், பரதன் முதலிய மற்றப் புத்திரர்களையும், எனக்குப் பிரியமான பந்துக்களையும் மற்றப் பிராணிகளையும் இழக்க ஸம்மதிப்பேன். ராமனை மாத்திரம் விட்டுப் பிரிய ஸம்மதிக்க மாட்டேன். உன் மனோரதத்தை

நிறைவேற்றுவேன் என்று அந்த ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுறேன். உன் இஷ்டப்படி நடக்கத் தவறினால் பிழைத்திருப்பேன்? என் வார்த்தையும் எண்ணமும் ஒன்றே என்று நன்றாகத் தெரிந்துகொள். நீ வேண்டும் விஷயத்தைச் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்று, இதற்குமேல் உனக்கு எது ஹிதமென்று தோன்றுகிறதோ அதைச் சொல். பார்ப்பவர் கண்களையும் மனத்தையும் கவரும் உன் அழகின் மஹிமையையும் என் சக்தியையும் பூர்ணமாய் நீ அறிந்தும், இப்படி என்னிடத்தில் ஸந்தேகப்படுவது, நியாயமா? நீ எதை விரும்புகிறாயோ அதை முடித்துக் கொடுக்கிறேன் என்று நான் இதுவரையில் செய்த புண்ணியத்தின் மேலும் ஆணையிடுகிறேன்” என்றார்.

கைகேயியோ மந்தரையால் போதிக்கப்பட்டபடி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பிப் பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்ற பிடிவாதத்தை நிறைவேற்றுவதில் நோக்கமுள்ளவள், “தசரதர் நான் எண்ணியபடி பிரதிக்கை செய்துவிட்டார், எனக்கு வசப்பட்டார். என் எண்ணம் எதாயிருந்தாலும் அதை முடிப்பாரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்ற நிச்சயத்தாலும், பரதனிடத்திலுள்ள எல்லையற்ற பிரியத்தாலும் மனமகிழ்ந்தாள். ‘உன் கோரிக்கையை எப்படியாவது நிறைவேற்றுகிறேன்’ என்று ராமன்மேல் ஆணை வைத்துச் சொன்னதால் அவளுக்கு ஸந்தேகம் தீர்ந்தது. தசரதருக்குப் பரம சத்துருக்களும் சொல்லத் துணியாத வார்த்தைகளை அவருடைய உயிரைக் கொள்ளை கொள்ள வந்த யமனைப்போன்ற மஹா கோரமான சொற்களைச்சொல்ல ஆரம்பித்தாள். ஆனால், சற்றுத் தயங்கினாள். “இவர் இப்படி பிரதிக்கை செய்தாலும், நான் கேட்கப் போகும் விஷயமோ வெகு

கோரமானது, அதைக்கேட்டபிறகு ‘இதை நான் ஒரு நாளும் எதிர் பார்க்கவில்லை, இது என்னால் முடியாது’ என்று சொல்லிவிட்டால் என் எண்ணமும் கோரிக்கையும் வீணாகுமே. ஆகையால் இவர்செய்த பிரதிக்கையை இன்னும் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்” என்று லோகத்தில் மனிதர்களின் எண்ணங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் செய்கைகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷியாக இருக்கும் தேவதைகளை அழைத்து, “மஹாராஜ! நீர் ராமன் மேலும் உமது புண்ணியத்தின் மேலும் ஆணையிட்டு நான் கேட்கும் வரங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னீர். அது வாஸ்தவமானால் அக்னி முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும், சந்திர ஸூரியர்களும், ஆகாசமும்

பூமியும் நவக்ரஹங்களும், ராத்திரியும் பகலும், திக்குகளும் ஸ்வர்க்கமும், கந்தர்வர்களும், ராக்ஷஸர்களும், ராத்திரியில் வசிக்கும் ஜந்துக்களும், வீடுகளில் வசிக்கும் தேவதைகளும், மற்றப் பிராணிகளும் உமது பிரதிக்கொருயைக் கேட்கட்டும். தேவதைகளே! ஸத்தியம் தவறாதவரும் மஹா தேஜஸ்வியும் தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவருமான இந்தத் தசரதர், நான் கேட்கும் வரங்களைக்கொடுப்பதாக பிரதிக்கொரு செய்திருக்கிறார். நீங்களெல்லோரும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள்" (இதைத் தவறினால் நீங்கள் அவரை ஸர்வ விதத்திலும் தண்டிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து) என்று உரக்கக்கூவினாள். மஹா பராக்கிரமசாலியான தசரதரைத் தன் வசப்படுத்தினாள். அவர் செய்த பிரதிக்கொருயைத் தவற முடியாமல் தர்ம பாசத்தால் அவரைக் கட்டினாள். காமத்தால் மோஹித்து, எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பார் என்ற நிச்சயத்தால் "மஹாராஜ! வெகு நாளைக்கு முன்பு நடந்த ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். சம்பரனென்ற அஸுரனுடன் நீர் யுத்தம் செய்யப் போனீர், ராத்திரியில் நடந்த சண்டையில் அவன் உம்மை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் காயப்படுத்தி, மூர்ச்சையடையச் செய்தான். அப்பொழுது நான் வெகு ஜாக்கிரதையாய் விழித்துக் கொண்டிருந்து உமது ரதத்தை அங்கிருந்து ஓட்டிக்கொண்டு போய், பலவித சிகிதையை செய்து உமது உயிரைக் காப்பாற்றினேன் ஞாபகமிருக்கிறதா? நீர் ஸந்தோஷித்து எனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தீர். நான் அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் உம்மிடத்திலேயே வைத்து, எனக்கு ஸமயம் வரும்பொழுது கேட்பதாகச் சொன்னேன். பூமண்டலாதிபதியே! ஸத்தியம் தவறாதவரே! அந்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது கேட்கிறேன். அவைகளை கொடுப்பதாக முன்பு பிரதிக்கொரு செய்திருக்கிறீர். இப்பொழுதும் நான் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்று மறுபடியும் பிரதிக்கொரு செய்திருக்கிறீர். தர்மத்தை அனுஸரித்துச் செய்த பிரமாணத்தை, நான் வரங்களைக் கேட்டபிறகு, கொடுக்க மாட்டேனென்று மறுத்தால், உம்மால்கொடிய அவமானம் செய்யப் பட்டவளாவேன். என்னுயிரை வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். இப்பொழுதே பலவந்தமாய் இறப்பேன்" என்றாள்.

கைகேயியின் வார்த்தைகளால் அரசன் அவளுக்கு வசப்பட்டார். வேடனுடைய பாட்டினால் மான் இழுக்கப்பட்டு, அவன் விரித்திருக்கும் வலையில் சிக்கி, உயிரை இழப்பதுபோல், "உன் கோரிக்கை எதானாலும் நிறைவேற்றுகிறேன். அந்த இரண்டு வரங்களையும் கொடுத்தேன்; கேட்கலாம்" என்றார்,

ஐயோ, பாவம்! தனக்குக் கொடிய துக்கமும் பிராண நாசமும் அதனால் நேரப் போகிறதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லையே. இப்படிச் சாமத்தால் மோஹித்து, கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கும் தன்

கணவனைப் பார்த்து, கைகேயி, “நாதா எனக்கு தாங்கள் முன்பு கொடுத்த இரண்டு வரங்களைக் கேட்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்காக எந்த ஸாமான்கள் சேர்க்கப்பட்டு ஸித்தமாக இருக்கின்றனவோ, அவைகளால் என் புத்திரனான பரதனுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டும். பூபதியே! முன்பு தேவாஸுர யுத்தத்தில் என்னிடத்தில் நீர் ஸந்தோஷித்துக் கொடுத்த வரத்தைக் கேட்க இதே ஸமயம். ராமன் ராஜ்யத்தை விட்டு, மான் தோல் மரவுரி ஐடை முதலியவைகளைத் தரித்துத் தபஸ்வியாகப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் தண்டகாரணயத்தில் வளிக்கவேண்டும். தாமதம் செய்யக் கூடாது. என் பரதன் யுவராஜாவாக இந்தப் பூமியை யாதொரு உபத்திரவமின்றி இப்பொழுதே அனுபவிக்கவேண்டும். என் கோரிக்கை இதே. இதைப்பூர்த்தி செய்வதாக நீர் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறீர், ஞாபகமிருக்கட்டும். நீர் கொடுத்த வரத்தைக் கேட்கிறேனே யல்லாது புதிதாக ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. அநியாயமாக உம்மை நிர்ப்பந்தம் செய்யவில்லை. நீர் பிரதிக்கை செய்தபடியால் மாத்திரம் கேட்கிறேன். கடன் வாங்னவனைக் கடன் கொடுத்தவன் கேட்கும் பொழுது அவனுக்கு வருத்தமுண்டாகும். ஆனால் அது தோஷமா? ராமன் இன்றைக்கே காட்டிற்குப்போவதை நான் பார்க்கவேண்டும். ராஜேசுவர! நீர் செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றும். இப்படிச் செய்து, நீர் பிறந்த இகுவாகு குலத்தையும், ஆதிகாலம் முதல் உமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த ஆசாரச் தையும், சொன்ன சொல்லைத் தவராமலிருப்பதென்ற முக்ய லக்ஷணத்தையுமுடைய உமது க்ஷத்ரிய தர்மத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். மனிதர்கள் உத்தம கதியை அடைவதற்கு ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதே முக்கியமான ஸாதனமென்று மஹா தபஸ்விகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

ஸ ராஜராஜா பவ ஸத்யஸங்கர:
குலம் ச பரீலம் ச ஹி ரக்ஷ ஜந்ம ச |
பரத்ர வாமஸ ஹி வதந்த்யநுத்தமம்
தஹோதநா: ஸத்யவஹோ ஹி தம் ந்ருணாம் || (௨9)

தசரத கைகேயி ஸம்வாதம்

தத: ப்ருத்வா மஹாராஜ: கைகேய்யா தாருணம் வச: |
சீந்தா மயீஸமாபேதே ஸுஹூர்தம் ப்ரததாப ச|| (1)

கைகேயியின் வார்த்தைகள் தசரதருடைய காதில்இடி விழுந்ததைப்போல் தாக்கின. அவர் பிரக்ஞையற்றுத் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகினார். “ராமாபிஷேகத்திற்கு விக்னம் செய்து எனக்கு இவ்வளவு வருத்தத்தை உண்டாக்குவது இதுவரையிலும் நற்குணமுள்ள கைகேயியிக் குலக்ஷணமல்லவே. அவள் இப்படிச்செய்யமாட்டாளே, ஆகையால் இது உண்மையல்ல. நான் ஸ்வப்னம் காண்கிறேனா? அப்படியுமல்ல. இப்பொழுது தூங்கவில்லை; விழித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். அல்லது எனக்குச் சித்தப் பிரமையா? அதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லையே. அல்லது பூர்வஜன்மத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தின் ஞாபகமா? அப்பொழுதும் இந்த அவஸ்தை நேர நியாயமில்லையே? அல்லது, தேகத்தில் வியாதிமேலிட்டுப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று பலவிதமாய் யோசித்தும் ஆறுதலடையவில்லை. பிறகு சற்று பிரக்ஞை தெளிந்து கைகேயி யின் வார்த்தைகளாகிற பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டுப் புண்ணடைந்து, புலியைக்கண்ட மானைப்போல் இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்ற வராய்க்கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பம் மந்திரவாதியினால் வட்டத்திலே அடக்கப்பட்டு, மந்திரத்தால் சக்தியற்று உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சீறுவதுபோல், தசரதர் தரையில் உட்கார்ந்து “சீ, சீ, இதென்ன பிழைப்பு” என்று சோகம் மேலிட்டு மறுபடியும் மூர்ச்சையடைந்தார்.

வெகுநேரத்திற்குப்பின் பிரக்ஞை வந்தது. மஹா கோபத்துடன் கைகேயியைப் பார்வையால் எரிக்கின்றவர்போலப் பார்த்துச் சொன்னார்: “அடி, கொடியவளே! கெட்ட எண்ணமுள்ளவளே! என் குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! மஹாபாபி! நானாவது ராமனாவது உனக்குச்செய்த பாபமென்ன? தன் தாயைப்போல் உன்னிடத்தில் விசுவாஸமும் மரியாதையும் வைத்த ராமனுக்கே இப்படிக்கெடுதியை விளைவிக்க ஏன் தொடங்களாய்? ஐயோ! உன்னைச் சொல்வதில் பயனில்லை. இது நானே தேடிக்கொண்ட அனர்த்தம். லோகத்தில் கொடிய விஷமுள்ள பாம்பை யாராவது வீட்டில் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொள்வார்களா? உன்னை நல்ல குலத்தில் பிறந்த நன்னடத்தையுள்ள ராஜபுத்திரியென்று மோசம்போய், தெரியாமல் என் வீட் டில் அழைத்துக்கொண்டேன்; அதே என் நாசத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

எல்லா ஜனங்களும் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை ஒரே கன தாகப் புகழ்கிறார்களே! எந்தக் குற்றத்தை முன்னிட்டு என் அருமைக் குழந்தையைத் தள்ளிவிடுவேன்? கௌஸல்யையை விட்டுவிடுவேன். ஸுமித்திரையைப் போகச் சொல்வேன். என் ஐசுவரியத்தை இழப்பேன். உயிரைக் கொடுப்பேன். என்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதியை வைத்திருக்கும் ராமனை மாத்திரம் ஒரு பொழுதும் தள்ளி விடமாட்டேன்.

என் மூத்த புத்தினான ராமனைப் பார்க்க எனக்குப் பிரீதி வளர்கிறது. அவனை ஒரு நிமிஷம் பார்க்காமலிருந்தாலும் என் உயிர் போய்விடும். ஸுரியனில்லாமல் லோகங்கள் இருக்கமுடியும்; ஜலமில்லாமல் பயிர்களிருக்கமுடியும்; ராமனில்லாமல் என் தேகத்தில் பிராணன் நிற்காது.

மஹா பாபத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கொடிகட்டினவளே! போதும், இத்துடன் நிறுத்து, இந்தப் பிடிவாதத்தை விடு, என் தலை யால் உன் பாதங்களைத் தொட்டு பிரார்த்திக்கிறேன். தயவு செய்து இனியாவது இந்த எண்ணத்தை விடு, மஹா கோரமான இந்தப் பாபத்தை நினைக்கவும் எப்படித் துணிந்தாய்?

ஒரு வேளை பரதனிடத்தில் எனக்குப் பிரீதியிருக்கறதா இல்லையா என்று அறிய இப்படிச் சொன்னாயோ? பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்யவேண்டு மென்று மாத்திரமல்லவோ அப்பொழுது கேட்க வேண்டும். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்க வேண்டியதில்லையே, “தர்மத்தில் ராமன் எல்லோரைக் காட்டிலும் சிறந்தவன்; ஆகையால் அவனே எனக்கு மூத்த புத்திரன்; பரதன் அவனுக்குப் பிறகே” என்று நீ இதற்கு முன் ராமனைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் இப்பொழுது அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்பதற்கும் விரோதம் தோன்றுறதே. ஆகையால் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்தவாவது, அல்லது ராமன் உனக்குப் பணிவிடை செய்ததற்காகவாவது நீ அப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்று கேட்டவுடன் நீ மிகுந்த சோகத்தை அடைந்து, என்னைக் கடுமையாக நிர்ப்பந்தித்து வருத்தப்படுத்துகிறாய். பிறருடைய போதனைக்கு உட்பட்டுக் கோப அறையில் படுத்திருக்கிறாய். இதைப் பார்த்தால் என்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அல்லவென்று தோன்றுகிறது.

நற்குணமுள்ளவர்களுக்குத் திடீரென்று காரணமில்லாமல் விபரீத புத்தியுண்டாவது குலத்திற்கு நாசத்தை விளைவிக்கும். இதுவரையில் நீதி தவறாமலிருந்தவளே! உனக்கு இந்த தூர்ப்புத்தி உண்டானதைப் பார்த்தால் என் குலத்திற்குப் பெரும் கெடுதி நேரப்போகிறதென்று எண்ணுகிறேன்.

என்னிடத்தில் உசிதமில்லாமலாவது என் மனத்திற்கு விரோதமாகவாவது இதுவரையில் நடந்ததில்லை. ஆகையால் முன்பின் யோசிக்கும்பொழுது நீ சொல்வதை நம்ப முடியவில்லை. பெண்ணே! ராகவன் மஹாத்மாவான பரதனுக்கு ஸமமல்லவா” என்று நீ பல தடவை என்னுடன் சொல்லவில்லையா? அதற்கு உன் வார்த்தைகளே ஸாக்ஷி. ஆகையால் நீ இப்பொழுது சொல்வதை நம்பமாட்டேன்.

தர்மாத்மாவும் கீர்த்திசாலியுமான அந்த ராமனைப் பதினான்கு வருஷங்கள் வனத்திற்குப் போகச் சொல்ல உன் மனம் எப்படி ஸம்மதித்தது? அவன் தர்மத்திலேயே நாடின மனத்தையுடையவன் காட்டிற்கு அனுப்பும்படியான தோஷம் அவனிடத்தில் காணப்படவில்லை; மிகுந்த செல்வத்தில் வளர்ந்தவன்; மிகுதுவான சரீரம் வாய்ந்தவன், அவனை வனத்திற்குத் துரத்த உன் மனம் எப்படித் துணிந்தது? அதர்மத்தைச் செய்ய நீ பயந்தவளல்லவா? அந்தப் பயம் இப்பொழுது எங்கே போயிற்று? கோரமான வனத்திற்கு ராமனை அனுப்ப வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே. அது இருக்கட்டும். ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அவன் பிரியமானவன்; அவன் காட்டிற்குப்போக அவை ஸம்மதிக்குமோ?

உனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ராமன் கொஞ்சமாவது தவறு வதில்லையே, பரதனைக் காட்டிலும் அவன் எப்பொழுதும் உனக்கு விசேஷ சுச்சூஷை செய்கிறானல்லவா? அப்படியிருக்க, பரதனிடத்தில் என்ன விசேஷத்தைக் கண்டாய்? நர சிரேஷ்டனான ராமனைக்காட்டிலும் அதிகமாக உனக்கு பணிவிடை செய்கிறவர்கள் யார்? உன்னிடத்தில் அதிக மரியாதையையும் வணக்கத்தையும் வைத்து உன் சொற்படி நடக்கிறவர்கள் ராமனைத் தவிர யார்? அப்படியிருக்க, அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்த எப்படி உன் மனம் துணிந்தது?

இந்த ராஜ்யத்தில் கோடானு கோடி பெண்களிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாராவது 'ராமன் செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்தான். அதனால் அவனுக்கு அபகீர்த்தி' என்று சொல்லக் கேட்டாயா? இந்தத் தேசத்தில் பல்லாயிரம் வேலைக்காரர்களுண்டு. எவனாவது அஸூயையால் காரணமின்றி ராமனுக்கு அபகீர்த்தி உண்டாகும்படி நிந்திக்கிறானா? ராமன் சுத்தமான மனத்துடன், ஸகலப் பிராணிகளையும் தன் எண்ணத்தாலும் வார்த்தையாலும் நடத்தையாலும் ஸமாதானம் செய்து, தேசத்து ஜனங்களுக்கு விரும்பினதைக் கொடுத்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் ஹிதத்தையே தேடுவதால் ஸ்வர்க்கம் முதல் வைகுண்டம் வரையிலுள்ள லோகங்களை ஸ்வாதீனப்படுத்துகிறான். எல்லையின்றி தானம் கொடுத்து ஏழைகளை வசப்படுத்துகிறான். பெரியோர்களுக்கு உகந்த பணிவிடை செய்து,

அவர்கள் தனக்கு ஹிதோபதேசம் செய்யும்படி. வசப்படுத்துகிறான். யுத்தத்தில் தன் வில்லைக் காட்டுவதாலேயே சத்ருக்களை ஜயித்து வசப்படுத்துகிறான். ஆசையால் தயை, தானம், வித்யை, பராக்கிரமம் என்றவைகளில் வீரன், உண்மை பேசுதல், பரலோகத்தைக் கொடுக்கும் தானம், சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட ஆஹாரநியமம் முதலிய தவம், இவ்வுலகத்தில் பிறர்க்குப் பிரியத்தை உண்டுபண்ணும் தானம், எல்லோர்க்கும் மித்திரனாயிருப்பது ஸ்நானம், ஜபம் முதலியவைகளால் சுத்தமாயிருப்பது, பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை ஒட்டி நடப்பது, தத்வஞானம், குருசச்சுருஷை முதலிய உத்தம குணங்கள் ராமனிடத்தில் எப்பொழுதும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. இந்த லக்ஷணங்களுள்ளவனும், தேவதைகளைப் போன்றவனும், மஹரிஷிகளுக்கு ஸமமான தேஜஸை உடையவனும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிரியனுமான ராமனிடத்தில் துவேஷம்கொண்டு, அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று எப்படிச் கேட்கிறாய்?

ராமன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவன். அப்படியிருக்க, எனக்குப் பிரியமில்லாத விஷயத்தை என்னிடத்தில் சொல்லுவானென்று ஒரு பொழுதும் நினைக்கக்கூடக் காரணமில்லை. என் உயிரைக் காட்டிலும் பிரியமான ராமனிடத்தில் அவனுக்குப் பிரியமில்லாத விஷயத்தை, உன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக எப்படிச் சொல்வேன்? பொறுமை, அடக்கம், தானம், ஸத்தியம், தர்மம், நன்றி, பிராணிகளுக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பது முதலிய உத்தம குணங்கள் விளங்கும் ராமனைத் தவிர, என்னை ரக்ஷிப்பவர்கள் யார்? அவனை எப்படித் தள்ளிவிடுவேன்?

கைகேயீ! எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. வெகு நாள் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். என் நிலைமையைப் பார்த்தால் யாருக்கும் இரக்கமுண்டாகும், கிழவனானதால் சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டிருப்பவன். ஆகையால் என்னிடத்தில் தயவு செய். ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியிலிருக்கும் பதார்த்தங்கள் யாவையும் தருகிறேன். ராமனிடத்தில் கோபம் வைக்காதே. கைகேயீ! நீ எனக்கு வயதில் சிறியவள்; ஆனாலும் உன்னைக் கைகூப்பிநமஸ்கரிக்கிறேன். உன் கால்களைத் தொட்டு வேண்டுகிறேன். ராமனுக்கு அபயதானம் கொடு. என்னை அதர்மத்திற்கு உட்படுத்தாதே. நான் ராமனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறும்படி செய்யாதே” என்று பிரார்த்தித்தார்.

இப்படி துக்கத்தால் எரிக்கப்பட்டுப் பிதற்றிக்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார்; பிறகு எழுந்திருந்து, தள்ளாடிக்கொண்டு ராமனை விட்டுப் பிரியவேண்டுமே என்ற ஞாபகம் வந்தவுடன் துக்க ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கரைகாணாமல்

தவித்தார். ராமாபிஷேகத்திற்கு ஸம்மதித்தலென்ற கரையில் தன்னைச் சேர்க்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்ட தனது பர்த்தாவைப் பார்த்துக் கைகேயி, வெகு கோபத்துடன் அதிகக் குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள். “ஹே மஹாராஜரே! உம்மைப்போன்ற பல ராஜ ரிஷிகள் கூடினஇடத்தில், வார்த்தைவரும்பொழுது 'தசரதரே! உமது உயிரைக் காப்பாற்றின கைகேயிக்கு என்ன உபகாரம் செய்தீர்? என்று கேட்டால், ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த நீர் என்ன பதில் சொல்வீர்? நீர் தர்மம் தவறாதவரென்று எப்படி நிரூபிப்பீர்? யாருடைய தயவால் நான் பிழைத்திருக்கறேனோ, தன்னுயிரைக் கொடுத்து யார் என்னைக் காப்பாற்றினாளோ அவளுக்கு அப்பொழுது இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்தேன். பிறகு அவை களைக் கேட்டாள் கொடுக்க மறுத்துவிட்டேன்' என்று சொல்வீரோ? ராஜசிரேஷ்டரே! வரங்களை முன்பு கொடுத்துவிட்டு, இப்பொழுது அதற்கு விரோதமாக ஏன் பேசுகிறீர்?

லோகத்தில் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவன் செய்த பிசகு அதிலுள்ள மற்றவர்களையும் பீடிக்கும்ல்லவா? எல்லோரும் இப்படியே என்றல்லவோ பெயர் வரும், இப்பொழுது, உலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்கும் உம்மால் அபகீர்த்தி நேரப்போகிறது.

முன் காலத்தில் ஒரு புறாவுக்கும் கழுகிற்கும் விவாதம் நேர்ந்த பொழுது, சிபி சக்கரவர்த்தி புறாவின் மாம்ஸத்திற்குப் பதிலாகத் தன் மாம்ஸத்தை அறுத்துக் கொடுத்துக் கழுகைத் திருப்தி செய்ய வில்லையா? கண்ணில்லாக ஒரு பிராம்மணன் அலர்க்கனென்ற ராஜரிஷியை பிரார்த்தித்தான். 'நீர் கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறேன்' என்று அந்த அரசன் பிரதிக்கை செய்தான். அவன் 'அப்படியானால் உன் கண்களை எனக்குக் கொடு' என்றான். அரசன் உடனே தன் கண்களைப் பிடுங்கிக் கொடுத்து உத்தம கதியை அடைய வில்லையா? ஒரு ஸமயத்தில் தேவதைகள் 'ஸமுத்திர ராஜா! நீர் எல்லையைத் தாண்ட வேண்டாம்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் அதற்கு ஸம்மதித்து அன்று முதல் தான் செய்த பிரதிக்கையைக் காப்பாற்றவில்லையா? இப்படி உமது முன்னோர்கள் நடந்திருக்க அதை மறக்கலாமா? செய்த பிரதிக்கையைத் தவறலாமா?

கேட்ட எண்ணமுள்ளவரே! நீர் தர்மத்தை விட்டு, ராமனை அரசனாக்கி, கௌஸல்யையுடன் எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிக்க எண்ணம் கொண்டிருக்கிறீரல்லவா? நான் கேட்ட வரங்கள் தர்மமானாலும் ஸரி, அதர்மமானாலும் ஸரி; ஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி, அஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி; நீர் எனக்குச் செய்த பிரதிக்கையை விட்டுக்கொடுக்கவே மாட்டேன்.

ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்தால் உம் எதிரிலேயே விஷத்தைக் குடித்து இப்பொழுதே இறப்பேன். கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் உமக்கு நானே அதிக மனமகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறவளல்லவா? அப்படி இருக்க, யுவராஜாவான ராமனுடைய தாயை எல்லா ஜனங்களும் கைகூப்பி வணங்குவதை நான் பார்ப்பதைக்காட்டிலும் உயிரை விடுவதே நலம். பரதன் பேரிலும் என்மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுறேன்.

நராதிபதியே! ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாலொழிய என் மனம் திருப்தி அடையாது" என்று சொல்லி, தசரதர் எவ்வளவு கெஞ்சியும் பதில் சொல்லவில்லை,

அவர் "ராமனை வனத்திற்கு அனுப்புவது, பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்வது" என்ற வெகு கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் இந்திரியங்கள் கலங்கி ஒன்றும் பேசாமல், தனக்கு அது வரையிலும் பிரியமாயிருந்து திடீரென்று பிரியமில்லாமல் நடக்கும் தன் பாரியையை இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடியே இருந்தார். அவளுடைய வார்த்தைகள் வஜ்ரம்போல் அவருடைய ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, கோரமான துக்கத்தையும் சோகத்தையும் உண்டாக்க தான் செய்த கோரமான பிரதிக்கொளையையும் அவளுடைய பிடிவாதத்தையும் நினைத்து "ராமா" என்று அலறிப் பெருமூச்சு விட்டு, வெட்டப்பட்ட மரம்போல் பூமியில் விழுந்தார். கலங்கின மனத்தையுடையவனைப் போலும், பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போலும், ஜன்னி முதலிய ரோகங்களால் ஸ்வபாவம் மாறினவனைப் போலும், வியாதிகளால் பிடிக்கப்பட்டவனைப்போலும், மந்திரத்தால் வீரியமிழந்த ஸர்ப்பத்தைப் போலும் அவரைப் பார்க்கையில் தோன்றிற்று.

பிறகு வெகு வணக்கமாய், "பெண்ணே! உனக்கு ஹிதத்தைப் போல் தோன்றும் இந்த அனர்த்தத்தைப் போதித்தது யார்? பிசாசு பிடித்த வளைப்போல் புத்தி தப்பி இம்மாதிரி வெட்கமில்லாமல் என் னிடத்தில் பேசுகிறாயே, உன்னை விவாஹம் செய்த காலத்தில் நீ சிறு பெண். கெட்ட மனமுள்ளவளென்று அப்பொழுதே அறிய முடியவில்லை. இப்பொழுதோ வயதான பிறகு உன் ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகிறது. யாரிடத்திலிருந்து பயமுண்டாக இந்த வரங்களைக் கேட்கிறாய்? பரதனுக்கும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் உன் கணவனான எனக்கும் பிரியமான காரியத்தை நீ செய்ய விரும்பினால், இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை, விடு முன் ஜன்மத்தில் நீ கொடிய பாபத்தைச் செய்தவள்; அதனால் இந்த ஜன்மத்தில் அல்ப புத்தியைப் படைத்திருக்கிறாய், ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற பாபத்தைச் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறாய், ஆகையால் உனக்குத் தயவு என்கே? என்னிடத்திலாவது ராமனிடத்திலாவது,

நீ எந்தக் காரணத்தால் உனக்குத் துக்கமும் அனர்த்தமும் நேர்ந்ததென்று சொல்லக்கூடும்.

இவ்வளவு சிரமப்பட்டும், இவ்வளவு பாபத்தை ஸம்பாதித்தும் ஜனங்களுடைய கோபத்தையும் துவேஷத்தையும் சாபத்தையும் இவ்வளவு கட்டிக்கொண்டும் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. ராமன், இந்த ராஜ்யத்திலிருந்தால் பரதனும் இருப்பான்; ராமனில்லா விட் டால் பரதனும் இருக்கமாட்டான். ராமனைவிடப் பரதன் மஹாதார் மிகனல்லவா? ஆகையால் நான்கு புத்திரர்களுக்கும் இந்த ராஜ்யத்தை ஸமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கறேன். அல்லது பரதனுக்கே அபிஷேகம் செய்விக்கறேன். ராமன் மாத்திரம் வயது சென்ற என்னருகில் இருக்கும்படி ஒப்புக் கொள். இப்படிச் செய்யா விட்டால் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. என்னை வீணாக ஹிம்ஸை செய்து கொல்வதுதான் மிஞ்சும்.

காட்டிற்குப் போ என்று நான் சொன்னவுடன், ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனைப்போல் காந்தி குறைந்த ராமனுடைய சந்திரமண்டலம் போன்ற முகத்தை எப்படிப் பார்ப்பேன்? மந்திரிகள், மித்திரர்கள், தேசத்து ஜனங்கள், இதர தேசத்து ராஜாக்கள், பிராம்மணர்கள், ரிஷிகள், மற்றவர்களுடன் நன்றாக ஆலோசித்து பலவிதமாகப் பார்க்கித்து நிச்சயித்த இந்த அபிஷேகத்தை, சத்ரு ஸைன்யங்கள் என் ஸைன்யத்தை அழிப்பதுபோல், உன் பிடிவாதம் அழிப்பதை எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்? பல தேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் அரசர்கள் என்னைப்பற்றி என்ன சொல்வார்கள்? 'தசரதனுக்கு அறுபதாயிரம் வருஷங்களாகியும் விவேகமில்லை. ஏதோ அதிருஷ்ட வசத்தால் இது வரையில் ஆண்டு வருகிறான்' என்றல்லவா சொல்லுவார்கள்?

வயதிலும் குணங்களிலும் வித்யையிலும் சிறப்புற்ற பெரியோர்கள் நாளைக் காலையில், “ராமன் எங்கே? ஏன் அபிஷேகம் நடக்க வில்லை!” என்று கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? “முன் காலத்தில் கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தேன். அதைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பி, பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன்” என்று உண்மையைச் சொன்னால் ராமனுக்கு நாளை அபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன், என்று நான் இப்பொழுது செய்த பிரதிக்கை பொய்யாகுமல்லவா?

ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு கௌஸல்யை “என் புத்திரன் உமக்கு என்ன அபராதம் செய்தான், ஸ்வாமி!” என்றால், அவளுக்கு இந்த அநியாயத்தைச் செய்துவிட்டு, என்ன பதில் சொல்வேன்? அவளுடைய உத்தம குணங்களை அலக்யம் செய்தேனே. எனக்குப் பணிவிடை செய்யும் பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்பதை மறந்து, வேலைக்காரியைப்போல் நடப்பாள், சொக்கட்டான் முதலியவைகளை ஆடும்பொழுது, தோழனைப்போல்

ஸமமாகப் பழகுவாள். தாம் காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்று கர்வத்தால் மௌனமாயிராமல், பார்வைய நடக்கவேண்டியபடி நடப்பாள். நான் மற்ற பார்வையகளை விவாஹம் செய்துகொண்ட பொழுது, அவர்களிடத்தில் ஸஹோதரிகளைப்போல் பழகுவாள். என் சரீரத்தைப் போஷிக்கும் விஷயத்தில் என் தாயைப்போல். நடப்பாள். என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே எப்பொழுதும் நோக்கமுள்ளவள். எனக்கு அடுத்தபடியாக என் புத்திரனிடத்தில் பிரீதிவைத்தவள்; எப்பொழுதும் பிரியமாகப் பேசுகிறவள்;

வெகுமானம் பெறத் தகுந்தவள். என் மூத்த பாரியை, உனக்குக் கோபம் உண்டாகுமோ என்ற பயத்தால் அவளைத் தகுந்தபடி இதுவரையில் நான் நடத்தினதே இல்லை. நான் உனக்கு இதுவரையில் செய்த உபகாரங்களெல்லாம் எனக்கு அபகாரமாகவே முடிந்தன. வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவன் பத்தியமில்லாத உணவைப் புசித்தால் ரோகம் வளர்ந்து கஷ்டப்படுவதைப்போல், உன் துர்க்குணங்கள் ஸமயத்தில் வெளிப்பட்டு எனக்குக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறன. இதை நினைக்கும்பொழுது என் தேகம் எரிகிறது.

நான் ராமனைக் காட்டிற்குச் துரத்துவதை ஸுமித்திரை பார்த்த தால் பயந்து "என் புத்திரர்களையும் எப்பொழுது துரத்திவிடுவாரோ" என்று நினைத்து என்னைக் கொஞ்சமாவது நம்புவாளா?

ஐயோ, பாவம்! 'நான், யமலோகம் சென்றேன்; ராமன் வனத்திற்குச் சென்றான்' என்ற இரண்டு கோரமான வார்த்தைகளும் ஸீதையின் காதில் ஒரே காலத்தில் விழுமே, ஹிமாலயத்தின் தாழ்வரையில் வஸிக்கும் கின்னர ஸ்தரீ, தன் கணவனை விட்டுப். பிரிந்தால் எப்படி வருந்துவாளோ அப்படி, என்னையும் ராமனையும் பரி கொடுத்து, துக்கத்தால் ஸீதை உயிரை விடுவாளே. ராமன் காட்டிற்குப் புறப்படுவதையும், ஜானகி துக்கப்படுவதையும் பார்த்த பிறகும் என் உயிர் நிற்குமா? ராமனைக் காட்டிற்கும், என்னைப் பரலோகத்திற்கும் அனுப்பிவிட்டு நீ விதவையாய் உன் புத்திரனுடன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளப்போகிறாய் என்பது நிச்சயம். ராமனை வனத்திற்குத் துரத்திவிட்டும் நான் பிழைத்திருப்பேனா? விஷம் கலந்த சாராயத்தின் பளபளப்பைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, அதைக் குடித்துப் பிறகு உபத்திரவப்படுகிறவனைப்போல், உன் அழகைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, நீ பதிவிரதையென்றும் நன்னடத்தையுள்ளவளென்றும் எண்ணி, உன்னை விவாஹம் செய்தேன். இப்பொழுது ஸமயம் நேர்ந்ததால் நீ கெட்டவளென்றும், பதிவிரதா தர்மமற்றவளென்றும் காட்டிக்கொண்டாய். எனக்குப் பிரியத்தைக் கொடுக்கும்

பொய் வார்த்தைகளால் என்னை மயக்கி வசப்படுத்தினாய். வேடன் தன் பாட்டினால் மானை இழுத்து வலையில் கட்டிக் கொள்வதைப் போல், என்னையும் சீக்கரத்தில் கொல்லப் போகிறாய். கள்ளைக் குடித்த பிராம்மணனை ஜனங்கள் எப்படி. வெறுப்பார்களோ, அப்படிப் புத்திரனை விற்று ஸ்திரீயின் பிரியத்தை ஸம்பாதிக்கும் என்னையும் இந்தத் தேசத்திலுள்ள தர்மவான்கள் தெருத் தெருவாய் வெறுப்பார்கள். எனக்கு இதுவரையில் இந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்ததில்லை. என்ன துக்கம்? என்ன ஸங்கடம்? பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த கர்ம பலன்கள் இந்த ஜன்மத்தில் தொடர்வது போல், உனக்கு வெகு காலத்திற்குமுன் நான் செய்த பிரதிக்ஞைகள் இப்பொழுது என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றன.

மஹாபாபியான நான் வெகு காலமாய் உன்னை அக்ஞானத்தால் என் ஸௌக்கியத்திற்காக வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தேன். நீ என்னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறாயென்று அறியவில்லையே! தன்னைத் தூக்குப் போடும் கயிற்றை ஒருவன் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருவதுபோல், நான் என்னுடைய மிருத்யுவைத் தேடி, அழைத்துவந்து, அதனிடத்தில் விசேஷப் பிரியம் வைத்து, மற்றவர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து, அதற்கு ஸகல உபசாந்திகளையும் செய்து வந்து, முடிவில் அதனால் நாசமடையப் போகிறேன். ஐயோ! மஹா பாபி! இவ்வளவு காலமாய் உன்னுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தும் நீ எனக்கு யமனென்று அறியாமற் போனேனே. சிறு குழந்தை அறியாத்தனத்தால் கருநாகத்தைத் தொடுவதுபோல் நானும் அவிவேகத்தால் உன் கையைப் பிடித்தேன். 'தசரத மஹாராஜா கேவலம் சிறு பிள்ளையைப்போல் முட்டாளாய் விட்டான். ஆசைக்கு அடிமையானான். ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்தின தன் மூத்த புத்திரனை, ஒரு ஸ்திரீயின் பிரீதியை ஸம்பாதிக்க எவனாவது காட்டிற்குத் துரத்துவானா' என்று ஸகலப் பிராணிகளும் என்னைத் தூஷிக்குமே. ஆனால் அது எனக்குத் தகும். மஹாத்மாவான என் ராமன் தகப்பனில்லாத பிள்ளையைப்போல் என்னாலேயே துரத்தப்பட்டானல்லவா?

நான் வேதத்தின் காண்ட விரதங்களாலும், பிரஹ்மசாரிக்குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்ததாலும், குரு சுச்ருஷை முதலியவைகளாலும் தேகத்தை ஒடுக்கி, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி, எவ்வளவோ சிரமப்பட்டேன். அப்படியும் கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அடைந்த பிறகு, ஸ்திரீபோகத்தில் இச்சை வைத்து, யாவற்றையும் இழந்து கொடிய கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறேன்,

“நீ காட்டிற்குப் போகவேண்டும்” என்று சொன்னவுடன் ராமன் ஒரு வார்த்தைசுடப் பதில் சொல்லாமல் ஸந்தோஷமாக ஒப்புக்கொள்வான். அப்படி. அவன்பதில் சொன்னால் பார்வைக்கு அது அதர்மமாகத் தோன்றினாலும், என்

கட்டளையை மீறினதாகத் தோன்றினாலும், எனக்கு மிகுந்த பிரீதியை உண்டாக்கும். ஆனால், என் புத்திரன் அப்படி ஒருநாளும் செய்யமாட்டானே! சுத்தமான மனத்தையுடைய ராகவன் என் கபடமான எண்ணத்தை அறிய மாட்டான். “வனத்திற்குப் போ” என்றால், அதை உண்மையாகவே நினைத்து “அப்படியே செய்வேன்” என்பான்.

ரகுநாதன் காட்டிற்குச் சென்றால், ஸகல பிராணிகளும் என்னை நிந்தனை செய்யும். அதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன். இறந்த பிறகும் நரகத்தை அடைவேன் என்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? ராமன் வனத்திற்குப் போனபிறகு எனக்கு வேண்டியவர்களிடத்தில் இன்னும் என்ன அநியாயம் செய்ய யோசித்திருக்கிறாய் நீ? ராமன் காட்டிற்குப் போனால் லக்ஷ்மணன் பின் தொடர்வான்; சத்ருக்னன் பரதனோடிருக்கிறான்; கௌஸல்யை இறப்பான். அவளையும் என்னையும் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் இழந்து அந்தத் துக்கத்தை ஸஹிக்காமல் ஸுமித்திரையும் உயிரை விடுவாள். ஆகையால் என்னையும் கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் உன் புத்திரனைத் தவிர மற்ற மூவர்களையும் துக்கமென்றே நரகத்தில் தள்ளிவிட்டு நீ ஸுகமாயிரு. இதுவரையில் ஒருவராலும் அசைக்க முடியாமல், ஸகல உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, யாதொரு தோஷமுமின்றி வெகு காலமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த இஷ்வாகு வம்சம், நானும் ராமனும் போன பிறகு அலங்கோலமாகும்,

ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது பரதனுக்கு இஷ்டமானால், நான் இறந்த பிறகு அந்தப் பாபி என் உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டாம். அல்ப ஸ்வபாவமுள்ளவளே! ஜன்ம சத்துருவேளே! கேகய ராஜனுடைய பெண்ணே! இப்பொழுதாவது உன் மனம் குளிர்ந்ததா? உன் எண்ணம் நிறைவேற்றிற்றா? புருஷோத்தமனான ராமனைக்காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு, என்னையும் கொன்று, விதவையாக நீயும் உன் மகனான பரதனும் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுங்கள். பார்வைக்கு மாத்திரம் நீ ராஜபுத்திரி; உன்னால் எனக்கு ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தி நேரும்; லோகத்தில் ஸகல ஜனங்களும் என்னை அவமதிப்பார்கள். பாபியைக் கண்டால் ஸகலப் பிராணிகளும் அல்ப பதார்த்தமென்று விலகுவது போல் என்னைக் கண்டு ஒதுங்குவார்கள்; அபகீர்த்தி, அவமானம் இழிந்த புத்தி என்ற இம் மூன்று தோஷங்களும் ஒரே வடிவம் எடுத்து வந்ததுபோல் நீ என் வீட்டில் வளித்துக் கொண்டிரு.

இதுவரையில் எப்பொழுதும் யானை குதுரை ரதம் முதலிய வாஹனங்களில் மஹாராஜாவைப்போல் செல்லும் வழக்கத்தையுடைய என் குழந்தை ராமன், கோரமான வனத்தில் கால்நடையாக எப்படி ஸஞ்சரிப்பான்? சமையற்காரர்கள்

போட்டிபோட்டுக் கொண்டு, ராமனுக்குப் பிரியமான அன்னபானங்களை ஸித்தம் செய்து, குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களுடன் விளங்கிக்கொண்டு பரிமாறுவார்களே. அப்படிப்பட்ட ராமன், கசப்பு புளிப்பு துவர்ப்பு முதலிய ரஸங்கள் பக்குவமாகாமல் வனத்தில் கிடைக்கும் ஆஹாரங்களைப் புசித்து எப்படிப் பிழைக்கப் போகிறான்? விலையுயர்ந்த நேர்த்தியான வஸ்திரங்களைத் தரித்துக் காம்பரிந்த மல்லிகைப் புஷ்பங்கள் பரப்பின ஹம்ஸ தூலிகாசயனத்தில் படுத்து, பாடகர்களும் கட்டியக்காரர்களும் கதை சொல்லுகிறவர்களும் சூழ்ந்திருக்க, ஸுகமாக நித்திரை செய்யும் என் ராமன், இப்பொழுது காஷாயத்தையும் மரவுரியையும் மான் தோலையும் தரித்து, கற்களும் முட்களும் நிறைந்த பூமியில் படுத்து, காட்டு மிருகங்களின் பயங்கரமான சப்தம் செவியைத் தொளைக்க எப்படி நித்திரை செய்வான்?

என்ன ஆச்சரியம்! ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும். பரதனுக்கு அபிஷேகம் நடக்க வேண்டுமென்றும் இந்த யோசனை யாருக்குத் தோன்றிற்று? ஒருவரும் நினைக்காததும், இவ்வளவு கொடியதுமான இந்தச் சூழ்ச்சியை யார் உத்பத்தி செய்தார்கள்? சீ சீ! ஸ்த்ரீகளை ஒழிக்கவேண்டும், ஐயோ! எல்லா ஸ்த்ரீகளையும் நிந்தித்தேனே. பரதனுடைய தாயான கைகேயி மாத்திரமல்லவா அதற்குப் பாத்திரம்? அட, கெட்ட எண்ணம் படைத்தவளே! உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவளே! கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவளே! என்னிடத்திலாவது, எப்பொழுதும் எல் லோருக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் ராமனிடத்திலாவது உனக்கு என்ன குற்றம் தோன்றிற்று, சொல்? அவன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தாலே பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைக் கைவிடுவார்கள். (அரசனைப் போல் பிரஜைகளும் நடப்பார்களல்லவா?) பார்யைகள் தங்களிடத்தில் பிரியமுள்ள பர்த்தாக்களைக் கைவிடுவார்கள். (உன்னைப் பார்த்து அவர்களும் கற்றுக்கொள்வார்கள்.) உன்னிடத்தில் ஸகல பிராணிகளுக்கும் அடக்கமுடியாத கோபமுண்டாகும். ராமன் தேவ குமாரனைப்போல் ஸ்வபாவத்திலேயே வெகு ஸௌந்தரியமுள்ளவன். அலங்காரங்களால் அது இன்னும் விருத்தியடையும். அவன் மதம் பிடித்த யானையைப்போல் கம்பீரமாக நடந்து வருவதை நான் நினைக்கும்பொழுது ஸந்தோஷப்படுவேன். அவனைப் பார்க்கும் பொழுதோ நான் ஆனந்தத்தால் யுவபுருஷனாக மாறிவிடுகிறேன். அத்தகைய ராமனை விட்டு நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்?

ராமன் காட்டிற்குப் போனவுடன் நான் இறப்பது ஆச்சரியமல்ல. ஸூரியன் உதிக்காமல் இவ்வுலகத்தில் பிராணிகள் பிழைக்கலாம்; இந்திரன் மழையைப் பெய்யாமல் பயிர்கள் வளரலாம்; ராமனைப் பார்த்தவர்களும் பார்க்காதவர்களும்

அவன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தவுடன், உயிரை இழக்காமல் இருக்கமாட்டார்களென்று. நிச்சயமாகச் சொல்வேன்.

நான் சாக வேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறவள்; . என் ஹிதத்தை விரும்பாதவள்; என் சத்துரு; என்னைக் கொல்ல வந்த மிருது; வெகு காலமாக உன்னை என் வீட்டில் வளர்த்து வந்தேனல்லவா? என்ன ஆச்சரியம்! கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தைப் புத்தி மயங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அது என்னைக் கடித்துக் கொல்லப் போகிறது. நீயும் பரதனும் என் புந்துக்களை அழித்துவிட்டு, என் சத்துருக்களின் க்ஷேமத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து, ராமலக்ஷ்மணர்களும் நானுமில்லாத இந்த நகரத்தையும் இந்த ராஜ்யத்தையும் ஆளுங்கள்.

குரூரமான நடத்தையுள்ளவளே! உன் கணவனிடத்தில் வைக்க வேண்டிய மரியாதையை மறந்து இப்படிப் பேசத் துணிந்தாயல்லவா? உன் பற்கள் தூள் தூளாக உதிரவில்லையே! ராமன் ஒரு நாளும் ஒருவருக்காவது ஹிதமில்லாமல் பிரியமில்லாமல் பேசியதுண்டா? கொடிய வார்த்தைகளை அவன் அறியவே அறியான். ஸகல உத்தம குணங்களும் பொருத்தியவனென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்; எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகவே பேசுகிறான். அவனிடத்தில் தோஷங்களைக் கற்பிக்கிறாயே! கேகய ராஜனுடைய குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! நீ துக்கத்தால் உருகிப் போனாலும் ஸரி; நீ என்ன கோபித்தாலும் ஸரி; நீ செத்தாலும் ஸரி; நீ ஆயிரம் சுக்கல்களாய் வெடித்து மண்ணோடு மண்ணானாலும் ஸரி; எனக்கு ஹிதமில்லாத இந்தக் கொடிய காரியத்தை உன் வார்த்தையைக் கேட்டுச் செய்யவே மாட்டேன். நீ கத்தியைப் போல் கொடியவள்; தப்பான புகழுரைகளைச் செய்கிறவள்; சொல்ல முடியாத கெட்ட நடத்தையுள்ளவள்; உன் குலத்தை நாசம் செய்கிறவள்; என்னுயிரை வேரோடு அறுத்துவிட வேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறவள்; ஆகையால் நீ பிழைத்திருப்பது எனக்கு இஷ்டமில்லை. உனக்குச் சாவு வரக் காணோமே!

நானும் உயிரோடிருக்க மாட்டேன், என் அருமைக் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்து எனக்கென்ன ஸுகம்? அப்படிப் பிழைத்திருந்தாலும் இது முதல் உன்னிடத்தில் வெறுப்பையொழிய பிரிய முண்டாகுமோ? ஆகையால், நீ எனக்கு யாதொரு உபத்திரவத்தையும் செய்ய வேண்டாம். உன் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கி பிரார்த்திக்கிறேன். என்னிடத்தில் தயவு செய்" என்று தசரதர் பூமண்டல சக்கரவர்த்தியாயிருந்தும், அவளை அடக்கத் திறமையின்றி, அவனிடத்தில் எல்லையற்ற பிரியத்தை வைத்து அதனால் அவளுக்கு வசப்பட்டு அநாதையைப் போல், "நீ உயிரோடிருப்பது

எனக்கிஷ்டபரில்லை. உன் பாதங்களைத் தொட்டு பிரார்த்திக்கிறேன், தயவுசெய்" என்பது போன்ற முரணான வார்த்தைகளைப் பிதற்றினார். கொஞ்சமேனும் மரியாதையில்லாமல் காலை நீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கைகேயியின் பாதங்களைப் பிடிக்க முயன்று கீழே குனிந்தார். உடனே சோகம் மேலிட்டு மூர்ச்சையடைந்து அவைகளைத் தொடமுடியாமல், வேரற்ற மரம்போல் பூமியில் விழுந்தார்.

ஸ பூம்பாலோ விஸந்நநா தவத்
ஸத்ரீயா க்ருஷ்ணோ ஹ்ருதயேத்மாத்ரயா |
பபாத தேவ்யாபர்சரணஸ ப்ரஸாரீசிதள
உபா வஸம்ஸ்ப்ருபர்ய யதாதுரஸ் ததா || (115).

தசரத கைகேயி ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

அததர்ஜம் மஹாராஜம் ஸயாநமததேதாசீ தம் |
யயாதீம்வ புண்யாந்தே தேவலோகாத் பரீச்யதம் (1)

தசரதர் இவ்விதமான துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவரா? வெறும் தரையில் கிடந்து புரளத்தகுந்தவரா? அவரைப் பார்க்கையில், முன்பு யயாதி சக்கரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து தன் புண்யம் அழிந்தபிறகு தேவதைகளால் அங்கிருந்து தள்ளப்பட்டு பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் போல் காணப்பட்டது. பாபமேரூபமெடுத்த கைகேயி, தன் எண்ணம் நிறைவேறாததால் லோகாப வாதத்திற்கும் தன் கணவனுக்கும் கொஞ்சமேனும் பயப்படாமல், முன்பு தனக்கு அவர் கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றும்படி அவரை மறுபடியும் நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்தாள். "மஹாராஜ! 'நான் ஸத்தியத்தையே பேசுகறவன். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவன்' என்று நீரே உம்மைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறீர், அப்படியிருக்க, எனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங்களுக்கு என்னிடத்தில் ஏன் கடன்பட விரும்புகிறீர்" என்றாள்.

அதைக் கேட்டுத் தசரதர் ஒரு முகபீர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சை அடைந்து, புத்தி சிதறி, பிறகு தெளிந்து கடுங்கோபத்துடன் சொன்னார். "நீசு ஸ்வபாவமுள்ளவளே! பரமசத்துருவே!என்னையும். கொன்று, புருஷோத்த மனான ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தி விட்டு, உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி சுகமாயிரு. தேவதைகள் ஸ்வர்க்கத்தில் என்னைப் பார்த்து 'ஓய் தசரதரே! மதிக்கெட்ட ஒரு பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவளுடைய பிரியத்தை ஸம்பாதிக்க விரும்பி, ஸுகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்திய உமது மூத்த புத்திரனை எப்படிக் காட்டிற்கு அனுப்பினீர்' என்று என்னைக் கேட்டால் நான் எப்படிப் பிராணனை வைத்துக்கொள்வேன்? 'முன் காலத்தில் கைகேயியிக்குச் செய்த பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்ற ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினேன்' என்று உண்மையைச் சொன்னால், 'ராம! உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்கிறேன்' என்று அவனுக்குச் செய்த பிரதிக்ஞை பொய்யாகுமே. ஆகையால் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதால் எனக்கு இஹத்திலும் ஸுக மில்லை, பரத்திலும் ஸுகமில்லை,

அறுபதாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் புத்திரனில்லாமல் நான் எண்ணிறந்த விரதங்கள் ஜபங்கள் தவங்கள் ஹோமங்கள் தானதர்மங்கள் யாக யக்ஞங்களைச் செய்து, மஹா பாக்கியசாலியான ராமனைப் புத்திரனாகப் பெற்றேன். அந்தக் குழந்தையை, காட்டிற்குத் துரத்தச் சொல்லுகிறாயே. எப்படி. ஸம்மதிப்பேன்?

ராமனோ மஹாகுரன்; ஸகல வித்யைகளிலும் கரைகண்டவன்; கோபத்தை ஜயித்தவன்; பொறுமையே அவதாரம் செய்தது போன்றவன், செந்தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேத்திரங்களை உடைய என் அருமைக்குழந்தையை எப்படி நான் ராஜ்யத்தைவிட்டுத் துரத்துவேன்? கருநெய்தல் புஷ்பத்தின். நிறத்தைப்போன்ற தேஹகாந்தியுள்ளவன்; முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளையுடையவன்; மஹா பலசாலி. ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமானவன். அப்படிப்பட்ட என் அருமைக் குழந்தையைக் 'கோரமான தண்ட காரண்யத்திற்குப் போ' என்று எப்படிச் சொல்வேன்? ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த மஹா புத்திமானான ராமன் துக்கத்தை அனுபவிப்பதை எப்படிப் பார்ப்பேன்? அவனுக்கு இந்த துக்கத்தை உண்டுபண்ணாமல் நான் இறந்தால் அதே எனக்கு விசேஷ ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். அட, குரூரஸ்வபாவமுள்ளவளே! ஆபத்திலேயே நாடிய மனத்தையுடையவளே! வீண்போகாத பராக்கிரமசாலியான என்னருமைக் குழந்தை ராமனுக்கு, லோகத்தில் எவரும் ஸம்மதிக்காத இந்த வனவாஸத்தைச் செய்விக்க ஏன் விரும்புகிறாய்? ஐயோ! லோகத்தில் பிராணிகள் உள்ள வரையில் அபகீர்த்தியும் அவமானமும் என்னை விடாதே” என்று சித்தஸ்வாதீனமின்றித் தசரதர் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸூரியன் அஸ்தமித்தான்! ராத்திரி ஆரம்பித்தது. சந்தி மண்டலத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூன்று ஜாமங்களுள்ள அந்து இரவு, துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பிரலாபிக்கும் தசரதருக்கு ஒரு யுகத்தைப்போல் தோன்றிற்று. உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்

கொண்டு, மஹாரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரைப்போல், வயது சென்ற அந்தத் தசரத மஹாராஜா ஆகாசத்திலிருந்து கண்களை

எடுக்காமல், கேட்பவர்களின் மனத்திற்குத் தாங்காத துக்கமுண் டாகும்படி பிரலாபித்தார்.

"நக்சத்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராத்திரியே! தயவு செய்து விடியாமலிரு. உன்னைக் கைகூப்பி நமஸ்கரிக்கிறேன். அப்படியும் வேண்டாம். ராத்திரி காலத்தில் இரக்கமற்ற மஹா பாபியான இந்தக் கைகேயியைப் பார்க்காமலிருக்க முடியாது. பொழுது விடிந்தால் பிரஜைகள் என் தரிசனத்திற்கு வருவார்கள். பிறகு இவள் என் கண்ணில் படமாட்டாள். ஆகையால் ராத்திரியே! சீக்கிரமாய் விடியக்கடவாய். இவ்வளவு கஷ்டத்திற்கும் காரணமான இந்தத் துஷ்டையைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை” என்று துக்கித்தார். பிறகு வேறு கதியில்லை என்று அறிந்து, கைகேயியைக் கை கூப்பி பிரார்த்தித்து, ஸமாதானம் செய்ய முயன்றார்.

பெண்ணே! இதுவரையில் நன்னடத்தை உள்ளவனென்று பெயரெடுத்துவிட்டேன்; வயது மேலிட்டுவிட்டது; வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; மனதோ மிகவும் நொந்திருக்கிறது; உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை. மேலும், நான் உன் அரசனல்லவா? நீ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளன்றோ? ராஜமஹிஷி

என்ற உன்னத பதவியை என்னால் பெற்றாயல்லவா? இவைகளை யோசித்து என்னிடத்தில் தயவு செய்.

முன்பு உனக்கு வரங்களைக்கொடுத்தபொழுது வேறு யாருக்கும் தெரியாது. அவைகளை இப்பொழுது நீ வேண்டாமென்றால் உன்னைப் பரிஹாஸம் செய்கிறவர்கள் எவருமில்லை. உன்னை நிர்ப்பந்திப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. நீ விட்டுக் கொடுக்கலாம். ராமனிடத்தில் நான் செய்த பிரதிக்கையோ அவ்விதமல்ல. பிரஜைகள், ஜாதித் தலைவர்கள், பிராம்மணர்கள், ரிஷிகள், பலதேசத்து அரசர்கள் முன்பாக ராஜஸபையில், 'ராமனுக்கு நாளை யௌவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகம் செய்விக்கிறேன்' என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். அதைத் தவறினால் அவர்களெல்லோரும் என்னைப்பற்றி என்ன எண்ணுவார்கள்? நீயோ சிறு பெண்; ஒருவேளை பிறர் சொல்வதைக் கேட்டு இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கலாம். அதைப் பற்றி நான் வருந்தவில்லை; போகட்டும். இப்பொழுதாவது என் பிரார்த்தனையை ஒப்புக்கொண்டு நிறைவேற்று. நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவளல்லவா? அழகிய கண்களையுடையவளல்லவா? என்னிடத்தில் நீ கோபித்தாலும் ராமனிடத்திலாவது கிருபை செய். நான் உனக்குச் சொன்ன வார்த்தைப்படி, இந்த ராஜ்யம் உன்னுடையதே. ஆனால் என்னிடத்திலும் அவனிடத்திலும் கிருபை செய்து, நீ இதை அவனுக்கு தானம் கொடு, உன் கையால் இதைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் கேஷமமாக வெகு காலம் ஆளட்டும். அப்படிச் செய்வதால் உனக்கு இவ்வுலகத்தில் அழிவற்ற கீர்த்தியும், பரலோகத்தில் மஹா புண்ணியமும் உண்டு. பருத்த துடைகளை உடையவளே! ஸுந்தரமான முகத்தையும் பார்வையையும் உள்ளவளே! இப்படிச் செய்தால் என் பிரார்த்தனையும் நிறைவேறும்; ராமனும் ஸந்தோஷிப்பான்; ஸகலப் பிராணிகளும் உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள்; நல்லவர்கள் திருப்தி அடைவார்கள்; ஒரு வேளை பரதன் வருத்தப்படுவானே என்று யோசிக்கிறாயா? அவன் மஹாத்மாவல்லவா? தர்மவானல்லவா? ராமனிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி வைத்தவனல்லவா? அவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பான் என்பதற்கு ஸந்தேகமே இல்லை" என்று பலவீதமாகப் பிரார்த்தித்தார்.

அவர் சுத்தமான மனத்தை உடையவர்; கைகேயியோ கெட்ட எண்ணமுள்ளவள்; துக்கத்தாலும் தூக்கமில்லாததாலும் அவருடைய கண்கள் சிவந்திருந்தன; கோபத்தாலும் தன் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை என்ற வருத்தத்தாலும் அவருடைய கண்களும் சிவந்திருந்தன; ராமனை விட்டுப் பிரிவதை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிற்று; தன் கணவனை வசப்படுத்த இன்னும் முடியவில்லையல்லவா என்று நினைக்கும்போதெல்லாம் கைகேயியிக்குத் துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகிற்று. கேட்பவர்களின் மனம் உருகும்படி அவர் நயமாயும் பயமாயும் பேசிக் கைகேயியின் மனத்தை திருப்ப எவ்வளவோ முயன்றார்; குரூரமாயும் மிருதுவாயும் தர்மோபதேசமாயும் பேசி, அரசனுடைய மனத்தைத் திருப்பித் தன் காரியத்தை முடிக்க கைகேயியும் மஹாப்பிரயத்தினம் செய்தாள். ஆனால் கடினமான மனத்தையும் கொடிய ஸ்வபாவத்தையும் உடையவளாகையால் அவருடைய பிரார்த்தனையைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. அதைக்கண்டு தசரதர் மூர்ச்சை அடைந்து பிறகு தெளிந்து, இதுவரையில் பதிவிரதையாய் நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளாய், என் பிரீதிக்குப் பாத்திரமாயிருந்த கைகேயியும் இப்பொழுது என்னை எதிர்த்துப் பேசி, நான் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் ஒரே பிடிவாதமாயிருப்பவளும் ஒருத்திதானோ என்று அவளை உற்றுப் பார்த்தார். உடனே, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதென்ற விஷயம் ஞாபகத்திற்குவந்தது. துக்கம் மேலிட்டு பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார். இப்படி, உத்தம ஸ்வபாவமுள்ள தசரதர் அன்று ராத்திரி முழுதும் வருத்தத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு காலத்தைக் கழித்தார்.

பிறகு பொழுது விடிந்தது; சங்கம் வீணை படஹம் முதலிய வாத்தியங்களுடன் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் அவரை எழுப்ப ஆரம்பித்தார்கள்; ஆனால் அவை வேண்டாமென்று அவர்களைத் தடுத்துவிட்டார்.

**இதீவ ராஜ்ஞா வ்யதிதஸ்ய ஸா நிபா
ஜகாம கோரம் ப்ரவஸதோ மநதஸ்விந: |
வீபோத்யமாந: ப்ரதீபோதரநம் ததா
நிவாரயாமாஸ ஸ ராஜஸுத்தம: || (27)**

தசரதர் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப நிச்சயித்தது

புத்ர ஸோகார்த்தம் பாபா விஸம்ஜஞம் பதீதம் புஷி |
விஷ்வஜ்ஜ்மாந முத்வீக்ஷ்ய கஸக்ஷ்வாக மீதமப்ரவீத் || (1)

புத்திரனை விட்டுப்பிரிய வேண்டுமே என்ற சோகத்தால் தன் கணவன் பீடிக்கப்பட்டு, பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்து புரளுவதைப் பார்த்தும் அந்த மஹாபாபி, அவர் அபார கீர்த்தி பெற்ற இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்த சக்கரவர்த்தியல்லவா என்பதையும் கொஞ்சம்கூட யோசிக்காமல், “அரசரே! கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறேனென்று நீர் பிரதிக்கை செய்தீர். பிறகு அதை நிறைவேற்றாமல் கொடிய பாபத்தை ஸம்பாதித்தீர். தரையில் கிடந்து எதற்காகப் புரளுகிறீர்? சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதை மறக்கக்கூடாது. உண்மை பேசுவதே உத்தமமான தர்மமென்று தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.ஸத்தியமென்ற தர்மத்தை ஒட்டியே நடக்கச் சொல்லி நானும் உம்மை வற்புறுத்துகிறேன். ஒரு கழுக்குக்குப் பிரதிக்கை செய்து சிபி ராஜன் தன் தேகத்தை அறுத்துக் கொடுத்து உத்தம கதியை அடைந்தார். மஹா தேஜஸ்வியான அலர்க்கரென்ற ராஜரிஷி வேதங்களில் கரைகண்ட ஒரு பிராம்மணன் தம்மை யாசித்த பொழுது, தன் கண்களைப் பிடுங்கி அவனுக்கு ஸந்தோஷமாய்க் கொடுத்தார். ஸமுத்திரராஜன் தான் சொன்ன வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஒருபொழுதும் தன் எல்லையைத் தாண்டுவதில்லை. அது அவனுக்கு ஸுலபமான காரியமல்லவா? லோகத்தில் ஸகலப் பிராணிகளும் எதை முக்கியமாக அடைய விரும்புகிறார்களோ அந்த பிரஹ்மம், ஸத்யரூபமாக விளங்குகிறது. தர்மமும் ஸத்தியத்தில் வேரூன்றி இருக்கிறது. அழிவற்ற வேதங்களும் ஸத்தியத்தையே பிரதானமாக உபதேசிக்கின்றன. ஸத்தியத்தால் ஒருவன் முக்கியமான பிரயோஜனத்தை அடைகிறான். தர்மவானாயிருக்க வேண்டுமென்று நீர் விரும்பினால் ஸத்தியத்தைக் கைவிட வேண்டாம், நீர் ஸாது சிரேஷ்டரல்லவா? எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பவரல்லவா? ஆகையால் நான் கேட்ட வரங்கள் வீணாக வேண்டாம். உமது தர்மம் வளர்வதற்கும் உமக்குப் பிரியமான என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்கும், உமது புத்திரனான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பும். ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை, மூன்று தடவையும் எச்சரிக்கிறேன். அப்பச் செய்யாமல் நீர் என்னை அலக்ஷ்யம் பண்ணினால் உமக்கெதிரிலேயே பிராணனை விடுவேன்” என்றாள்.

தன் காரியம் ஐயிக்குமென்ற நிச்சயமுள்ள கைகேயி இப்படித் தூண்ட, முன்பு உபேந்திரனாய் அவதரித்த மஹா விஷ்ணுவினால் போடப்பட்ட பாசத்திலிருந்து

மஹாபலி தப்பமுடியாமல் தவித்தது போல், தசரதர் தன் பிரதிக்கை என்ற பாசத்திலிருந்து தப்ப முடியாமல் தவித்தார். நுகத்தடிக்கும் சக்கரங்களுக்கும் நடுவில் அகப்பட்ட எருதைப் போல் கலங்கின மனத்துடன், காந்தி குறைந்த முகத்துடன், கண்கள் பஞ்சடைந்து குருடனைப்போல் சற்று நேரம் தத்தளித்தார். பிறகு, கூத்திரியனானதாலும் மஹா புத்திமானானதாலும், துக்கத்தை அடக்கி, தைரியத்தைக் கைப்பற்றி, “அட, பாபி! முன் காலத்தில் அக்னி ஸாக்ஷியாய் மந்திரங்களுடன் நான் உன் கையைப் பிடித்தேனல்லவா? அதையும் உன்னால் எனக்குப் பிறந்த புத்திரனையும் இத்துடன் விட்டேன். ராத்திரி முடிந்தது; ஸூரியன் உதித்தது. ரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்யும்படி என்னைச் சீக்கிரப்படுத்துவார்கள். அதற்காகச் சேர்க்கப்பட்ட பதார்த்தங்களாலேயே என் பிரேதக் கிரியைகளை நடத்தலாம். இந்த அபிஷேகத்தை நீ தடுத்தால், மஹா பாபியான நீயும் உன் மகனும் எனக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்யவேண்டாம், ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்குமென்று ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்த பிரஜைகளை இதுவரையிலும் பார்த்துவிட்டு, இப்பொழுது அவர்கள் ஸந்தோஷமற்றுத் துக்கத்தால் தலை குனிந்து நிற்பதைப் பார்க்க எப்படி ஸஹிப்பேன்” என்றார்.,

தசரதர் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சந்திரனும் நகூத்ரர்களும் விளங்கும் ராத்திரி முடிந்து, பொழுது விடிந்தது. ஒரு விதத்தில் தசரதருக்கு விசேஷ துக்கத்தை அது கொடுத்தாலும், இடைவிடாமல் ராமனுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்கியதால் அது அவருக்குப் புண்ணியதினமென்றே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது ஸமயோசிதமாகப் பேசும் கைகேயி கோபத்தால் மெய் மறந்து அரசனை மறுபடியும் குருரமான வார்த்தைகளால் துளைக்க ஆரம்பித்தாள். “விஷத்தைப் புஜித்ததால் உண்டாகும் ரோகத்தைப் போல் உமது வார்த்தைகள் எனக்குத் தாங்கமுடியாத வருத்தத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. உமது புத்திரனான ராமனை இந்த கணமே இங்கு வருவிக்கவேண்டும். இன்னும் என்னை வருத்தப்படுத்த வேண்டாம். என் புத்திரனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்வித்து, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி, எனக்குச் சத்துருவில்லாமல் செய்து உமது பிரதிக்கையை நிறைவேற்றும்” என்றாள்.

கூர்மையான தார்க்குச்சியினால் குத்தப்பட்ட உத்தமமான குதிரையைப்போல் அந்த வார்த்தைகளால் தசரதர் துளைக்கப்பட்டு அதைப் பொறுக்க முடியாமல், “பிரதிக்கையை நிறைவேற்றுவதென்ற தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு சித்த ஸ்வாதீனமில்லை. என்ன செய்வேன். ஆனாலும் தர்மம் தவறாத

என் மூத்த புத்திரனை, என் அருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு தரம் பார்க்க விரும்புகிறேன்" என்று கதறினார்.

பொழுது விடிந்தது; ஸூரியனும் உதித்தான். ராமாபிஷேகத்திற்கு ஏற்படுத்தின புண்ணிய நஷத்திரமும் முசுபீர்த்தமும் ஸமீபித்தன. அப்பொழுது உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வஸிஷ்ட மஹரிஷி, தன் சிஷ்யர்கள் பின் தொடர, அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களை ஸித்தம் செய்துவிட்டு நகரத்தில் பிரவேசித்தார், வீதிகள் ஜலம் தெளித்துச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருந்தன; அழகான கொடிகளும் தோரணங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன; புஷ்பங்கள் வாரி எங்கும் தூவப்பட்டிருந்தன; மாலைகள் அங்கங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; ஸகல வஸ்துக்களாலும் நிறைந்த கடைகள் திறக்கப்பட்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்க ஆவல் கொண்ட ஸகல ஜனங்களும் அதைப் பற்றியே ஸந்தோஷமாகக் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சந்தனம். அகில் தூபம் முதலிய வாஸனை திரவியங்களால் எங்கும் பரிமளமாயிருந்தது, வஸிஷ்டர் நகரத்திற்கு வெளியில் ஸரயூ நதியில் ஸ்நானம் செய்து, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, இந்திரனுடைய ராஜதானியைப் போன்ற அந்த நகரத்தின் வழியாய் அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அங்கே பிராம்மணர்களும், நகரத்து ஜனங்களும், நாட்டுப்புரத்து ஜனங்களும், யாக்யக்ருங்களில் நிபுணர்களாய் ராஜஸ்தலில் வழக்கமாக இருக்கும் பிராம்மணர்களும் தசரதருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத் தாண்டி அந்தப்புரத்திற்கு ஸமீபத்தில் போகும்பொழுது ஸுமந்திரரென்ற ஸாரதி அங்கிருந்து வெளியில் வருவதைக்கண்டார். அரசனுக்கு முக்கிய நண்பரான ஸுமந்திரரைப் பார்த்து, “ஐயா புத்திமானே! நான் இங்கே வந்திருப்பதாகத் தசரதருக்குத் தெரிவி. ராமாபிஷேகத்திற்காக தங்கக் குடங்களில் ஸமுத்திரஜலமும் கங்கா ஜலமும் தருவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒளதும்பர மரத்தால் செய்த பலகையும், ஸகல தான்யங்களின் விதைகளும், வாஸனைத் திரவியங்களும், ரத்தினங்களும், தேன் தயிர் நெய் பொரி, தர்ப்பம் புஷ்பம் பால், அழகுள்ள எட்டு கன்யைகள், மதம் பிடித்த யானை, நான்கு குதிரைகள் பூட்டின ரதம், உத்தமமான கத்தி, வில், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்கள், சந்திரனைப் போன்ற வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரங்கள், தங்க வட்டில், தங்க ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்ணிற ரிஷபம், நன்கு தெரிகின்ற நான்கு பற்களையுடைய ஸிம்ஹம், மஹா பலமுள்ள அசுவம் (குதிரை) புலித்தோலால் மூடப் பட்டஸிம்ஹாஸனம், ஹோமத்திற்காக அக்னி, வாத்தியங்கள், வேசியர்கள், புரோஹிதர்கள், பிராம்மணர்கள், பசுக்கள், புண்ணிய மிரு

கங்கள், பணிகள் முதலிய யாவும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன. பட்டணத்திலும் நாட்டுப்புறத்திலும் உள்ள ஜனத்தலைவர்களும், ஒவ்வொரு தெருவிலுள்ள வியாபாரிகளும் தலைவர்களும், நானா தேசத்து அரசர்களும், இன்னும் அநேக ஜனங்களும், ராமனுக்கு ஹிதத்தையே சொல்லிக்கொண்டு மஹா ஸந்தோஷத்துடன் அபிஷேக ஸமயத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பொழுது விடிந்தது. புண்ணிய நக்ஷத்திரமும் முகூர்த்தமும் ஸமீபித்துவிட்டன. அதில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடத்த வேண்டும். அதற்காக மஹாராஜாவைச் சீக்கிரப் படுத்தும்" என்றார்.

உடனே ஸுமந்திரர் தசரதரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தார். அவர் அரசனுக்குப் பிரியமான மித்தி ரர்; வயது சென்றவர்; எப்பொழுதும் தடையின்றி அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிக்க உத்தரவு பெற்றவர். ஆகையால் அந்த ஸாரதியை அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் தடுக்காமல், அரசனுடைய ஆக்கைபடி. உள்ளே போகவிட்டார்கள். தசரதர் இருக்கும் ஸ்திதியையும், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டத்தையும் அறியாதவரானதால், அவருடைய ஸமீபத்தில் போய்க் கைகூப்பி அந்த மையத்தில் தகுந்தபடி, அவருக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய வார்த்தைகளால் ஸ்தோத்திரம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஸூரிய சந்திரர்கள் உதிக்கும்பொழுது மிகுந்த தேஜஸ் வாய்ந்த ஸமுத்திர ராஜன் ஸந்தோஷத்தால் பொங்குகிறான்; அப்படி. நீரும் உமது தரிசனத்தால் எங்கள் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தும், இந்த ஸமயத்தில் தேவேந்திரனை மாதலியென்ற ஸாரதி, ஸ்தோத்திரம் செய்ய, அதனால் அவர் உத்ஸாகமடைந்து, அஸுரர்களை ஜயித் தார்; அதுபோல் நானும் தங்களை ஸ்தோத்திரத்தால் எழுப்புகிறேன். வேதங்களும் வேதாதந்தகளும் ஸகல வித்யைகளும் பிரம்மாவை எழுப்புவதுபோல் நானும் தங்களை எழுப்புகிறேன். ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆகாரமான பூமியை ஸூரிய சந்திரர்கள் எழுப்புவதுபோல் நான் தங்களை எழுப்புகிறேன். மஹாராஜ! எழுந்திருக்க வேண்டும். ராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல அலங்காரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு, மஹா காந்தியுள்ள தேகத்துடன், மேரு பர்வதத்தில் உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் எங்களுக்குத் தர்சனம் கொடுக்கவேண்டும். சந்திரன் ஸூரியன் சிவன் குபேரன் வருணன் அக்னி இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் தங்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணும் ராமாபிஷேகத்தை அழைத்துவரும் ராத்திரி முடிந் தீது. அபிஷேகத்திற்காகத் தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி. ஸகல காரியங்களையும் செய்து முடித்திருக்கிறோம். மஹாராஜா! தாங்கள் எழுந்து இனிமேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தை

உத்தரவு செய்ய வேண்டும்; ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸித்தமாயின. பட்டணத்து ஜனங்கள் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள், வியாபாரிகள், பிராம்மணர்கள் இன்னும் மற்றவர்களுடன் வஸிஷ்டபகவான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் ராமனுக்கு அபிஷேகம். நடக்கும்படி சீக்கிரம் உத்தரவாக வேண்டும். பாலகனில்லாக பசு மந்தையைப் போலும், தலைவனில்லாக ஸேனையைப் போலும், சந்திரனில்லாக ராத்திரியைப் போலும், நாயகனான விருஷபமில்லாத பசுக்களைப் போலும், பிரஜைகள் மஹாராஜாவைக் காணாமல் கலங்குகிறார்கள். ஆகையால் தயவு செய்து அவர்களுக்குத் தர்சனம் கொடுக்க வேண்டும்” என்று ஸுமந்திரர் மனத்துக்குத் திருப்தியாய், ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஹேதுவாய் ஸமயோசிதமாய்த் துதித்தார். ஆனால், அது தசரதருக்கோ புண்ணில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றினது போலிருந்தது. மஹா தார்மிகராய், ஸகல ஐசுவரியங்கள் பொருந்தினவராயிருந்தும், புத்தரசோகத்தால் ஸந்தோஷமற்றுத் துக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து “ஸுமந்திரரே! சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் ஹிருதயத்தை உமது வார்த்தைகள் இன்னும் அதிகமாகப் புண்படுத்துகின்றன” என்று பரிதாபமான குரலுடன் மறுமொழி சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு ஸுமந்திரர் திடுக்கிட்டு, துக்கத்தால் சோர்ந்திருக்கும் மஹாராஜாவை உற்றுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கை கூப்பிக்கொண்டு இரண்டடி. பின் நகர்ந்தார். அரசன் துக்கம் மேலிட்டு ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் தவித்ததைக் கண்டு கைகேயி, ராஜ நீதியை அனுசரித்துத் தன் உத்தேசத்தை முடிப்பதில் கவனமுள்ளவளாக "ஸுமந்திரரே! மஹாராஜா ராமனுக்கு நடக்கப்போகிற அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தால் தூக்கமில்லாமல் கண்விழித்துக் களைத்திருக்கிறார். இப்பொழுதுதான் சற்றுக் கண் அயர்ந்தார். மஹா கீர்த்திமானான ராமனை இப்பொழுதே போய் அழைத்து வரும், வேறு யோசனை வேண்டாம்; சீக்கிரம்" என்றாள். தன்னை இப்படி வெகு விரைவாகப் போகும்படி. அனுப்பியதால் ஏதோ ராமனுக்கு விசேஷக் கேட்க நேரப்போகிறதென்று தனக்குள் மகிழ்ந்து, அந்து மாயாவியான கைகேயி செய்த உத்தரவைத் தசரதர் செய்ததென்றே எண்ணி, அதிவேகமாக ராமனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். ஸமுத்திரத்தின் மடுவைப்போன்ற அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வரும்பொழுது, வாசலில் நானாதேசத்து அரசர்களும் பட்டணத்திலுள்ள விசேஷ தனவந்தர்களும் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாக நிற்பதைக் கண்டார்.

**தத: புரஸ்தா த்ஸஹஸா விந்: ஸ்ருதோ
மஹீபதீந் த்வாரகதாந் வீலாகயத் |**

ததர்பர பௌராந் வீவீதாத் மஹாதநாந்
உபஸ்தீதாந் த்வாரமுபேத்ய நிஷ்டிதாந் 1. (69)

ஸுமந்திரர் ராமனை அழைத்துவரச் சென்றது

தேவ தாம் ரஜநீ முஷ்ய ப்ராஜ்மணா வேத பாரகா: |

உபதஸ்து ரூபஸ்தாநம் ஸஹராஜபுரோஜீதா: || (1)

அப்பொழுது வேதங்களைக் கரைகண்ட பிராம்மணர்களும் ராஜ புரோகிதர்களும் மந்திரிகளும் ஸேனைத் தலைவர்களும் நகரத் தலைவர்களும் ராமனுடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷத்துடன் ஸபைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆகாசத்தில் மேகங்களின்றி ஸூரியன் நிர்மலமாய் விளங்கினான். புஷ்ய நக்ஷத்திரத்துடன் கூடன தினம் ஆரம்பித்தது. ராமனுக்கு ஐன்ம லக்னமான கர்க்கடகம் ஸமீபித்தது; அபிஷேகத்திற்காகத் தங்கக் குடங்களில் புண்ணியதீர்த்தங்கள், கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திலிருந்தும் மற்றப் புண்ணிய நதிகள், மடுக்கள், கிணறுகள், ஏரிகளிலிருந்தும், கோதாவரி காவேரியைப்போல் கிழக்கே ஓடும் நதிகளிலிருந்தும், நைமிசாரண்யத்திலுள்ள பிரஹ்மாவர்த்தம் ருத்ராவர்த்தமென்ற பூமிக்குள்ளிருந்து மேலே கிளம்பும் ஜலப்பிரவாகங்களிலிருந்தும், தெற்கிலிருந்து வடக்கே ஓடும் கண்டகி சோனா பத்ரா முதலிய நதிகளிலிருந்தும், நான்கு ஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தங்கள், ஈன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பீடம், அழகிய புலித் தோல் பரப்பின ரதம், அரசு அத்தி இவைகளின் இலைகளால் மூடப்பட்ட பொரி நிறைந்த வெள்ளிக்குடங்கள்; தங்கக் குடங்கள்; தாமரை இதழ்கள் முதலியவை கலந்த புண்ணியஜலம்; தேன் தயிர் நெய் பொரி தர்ப்பம் புஷ்பங்கள் பால், ஸுகல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நன்னடத்தையுள்ள வேசியர்கள், ரத்தினங்களிழைத்து, தங்கப்பிடிபோட்டுச் சந்திரசரணங்களைப் போல் விளங்கும் சிரேஷ்டமான சாமரங்கள், சந்திரமண்டலத்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் வெண்குடை, வெள்ளை ரிஷபம், வெள்ளைக் குதிரை, அரசர்கள் ஏறத் தகுந்த மதம்பெருகும் யானை, ஸுகல ஆபரணங்களால் விளங்கும் மங்களகரமான எட்டுக் கன்னிகைகள், நான்குவித வாத்தியங்கள், வந்திகள் மாகதர்கள் முதலியவர்களையும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்யும்பொழுது ஸம்பாதிக்கவேண்டிய மற்ற ஸாமான்களையும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசனுடைய உத்தரவுப்படி ஸித்தம் செய்து, அரண்மனை வாசலில் வந்து கூடி, அவரைக் காணாமல், “நாங்கள் வந்திருப்பதை யார் தெரிவிப்பார்கள்? அவரைக் காணாமே. ஸூரியன் உதயமாயிற்றே. ராமாபிஷேக முகூர்த்தம் ஸமீபித்து விட்டதே” என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ஸுமந்திரர் அங்கிருந்த ஸார்வபௌமர்களையும் சிற்றரசர்களையும் பார்த்து, “அரசனுடைய உத்தரவினால் ராமனை அழைத்துவர வேகமாகப் போறேன். நீங்கள் மஹாராஜாவாலும் ராமனாலும் விசேஷமாகப் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள். ஆகையால் நீங்கள் விசாரித்ததாக மஹாராஜாவைக் கேட்கும் விசாரிக்கிறேன். இவ்வளவு நேரமாயும் தரிசனம் கொடுக்காததற்குக் காரணத்தையும் கேட்கிறேன்” என்று மறுபடியும் அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றார். அரசர்களைப்பற்றிய ஸகல விஷயங்களையும் வெகுகாலமாக நன்றாக அறிந்தவர். தடையின்றித் தசரதர் இருக்குமிடத்திற்கு ஸமீபத்தில் போய் அங்கே போட்டிருந்த திரைக்கு எதிரே நின்றுகொண்டு, அந்த ஸமயத்திற்கேற்ற ஆசீர்வாத வசனங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்தார். “ஸூரியசந்திரர்கள், சிவன், குபேரன், வருணன், அக்னி, இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் உமக்கு எப்பொழுதும் ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும். ராத்திரிப் பொழுது சென்று ஸூரியோதயமாயிற்று. உத்தரவுப்படி எல்லாம் தயாராக இருக்கின்றது. தயவு செய்து எழுந்து மேலே நடக்க வேண்டியதைக் கட்டளையிட வேண்டும். பிராம்மணர்களும் ஸேனைத்தலைவர்களும் நகரத் தலைவர்களும் தங்களுடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எழுந்திருக்க வேண்டும்” என்றார்,

இப்படி ராஜ நீதியை நன்றாயறிந்த ஸுமந்திரர், ஸ்தோத்திரம் செய்ததது தசரதருடைய காதில் விழ, அவர் விழித்துக்கொண்டு, “ஸுமந்திரே! ராமனை அழைத்து வரும்படி கைகேயி உம்மை அனுப்பினாளல்லவா? இன்னும் ஏன் என் கட்டளைப்படி அழைத்து வரவில்லை? தூங்குகிறேனென்று நினைக்கவேண்டாம். சீக்கரமாகப் போய் ராமனை அழைத்துவாரும்” என்று மறுபடியும் உத்தரவு செய்தார்.

ஸுமந்திரர் தலை வணங்கி, ராமனுக்கு ஏதோ விசேஷ கேஷமம் நேரிடப்போகிறதென்று ஸந்தோஷித்து அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப் பட்டார். வீதிகளின் வழியாகப் போகும்பொழுது ஸகல ஜனங்களும் ராமனுடைய அபிஷேகத்தைப் பற்றியே ஆனந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு கைலாஸ சிகரத்தையும் இந்திரனுடைய அரண்மனையையும் போன்ற ராமனுடைய இருப்பிடத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்தார். விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்ட பெரிய கதவுகளால் அது அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது, அங்கங்கே தங்கப் பிரதிமைகள் காணப்பட்டன. முத்துமாலைகளும் ரத்னமாலைகளும் கட்டப்பட்ட பல மேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. சரத்காலத்து மேகத்தையும் மேருமலையின் குகையையும்போல் முத்துக்கள் நவரத்தினங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனனத் திரவியங்களால் பரிமளம் வீச, தர் துரபர்வதத்தின் சிகரத்தைப்

போல் பிரகாசித்தது, அன்னங்களும் மயில்களும் சக்கரவாகங்களும் இனிமையாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. வாசற் சுவர்களிலும் தூண்களிலும் செந்நாய் யானி முதலிய மிருகங்கள் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன; சுவர்களில் அபூர்வமான சித்திரங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. அதன் காந்தி பார்ப்பவர்களின் மனத்தையும் கண்களையும் கவர்ந்தது, ஸூரிய சந்திரர்களின் மண்டலங்களைப்போலும், குபேரனுடைய கிருஹத்தைப்போலும், மஹேந்திரனுடைய அரண்மனையைப்போலும், மேருமலையின் கொடுமுடியைப்போலும் தோன்றிற்று, அபூர்வமான பகடிகள் கூடுகளில் வளர்க்கப்பட்டன. வெளியில் இதர தேசத்து ஜனங்கள் ராமாபிஷேகத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து காணிக்கைகளுடன் கைகட்டிக்கொண்டு, ராமன் வெளியில் வரும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய மேகம் போன்ற அந்த அரண்மனையில் கிராத ஜாதியில் பிறந்த அல்ப சரீரமுள்ள கூனர்கள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி ஜனங்களால் நிறைந்த ராமனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்தக்கொண்டே உள்ளே நுழைக்தார். அங்கே, ராமனுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவருக்குப் பிரியமான பலர், அவருடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றிய க்ஷேமகரமான வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பல கட்டுகளைத் தாண்டி, அந்தப்புரத்திற்கு அருகில் வந்தார். அதன் வாசலில் பலர் காணிக்கைகளையும் கப்பங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள், ராமனுடைய யானையான சத்ருஞ்ஜயன் மதம் பிடித்து அங்குசத்தையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், கம்பீரமான தோற்றத்துடன் பெரிய மேகங்களால் மூடப்பட்ட பர்வதத்தைப்போல் அழகுடன் நின்றது. ராமனுக்குப் பிரியமான மந்திரிகள் நன்றாக அலங்கரித்திக்கொண்டு, யானை குதிரை ரதங்களில் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவைகளைத் தாண்டிப் பெரிய மலையின் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் மேகங்களையும் உத்தமமான விமானங்களையும் போன்ற வீடுகளால் நிறைந்த ராமனுடைய அந்தப்புரத்தில், மஹா ரத்தினங்கள் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தில் மகரமீன் தடையின்றிச் செல்வதுபோல்; ஸுமந்திரரென்ற ஸாரதி, ஒருவராலும், தடுக்கப் படாமல், போனார்.

**ததத்ரீ கூடாசல மீகா ஸந்தநம்
மஹாலிமாநாத்தம ஷேஸ்ரம் ஸங்கவத் |
அவார்யமாணா: ப்ரலிஷேஸா ஸாரதி:
ப்ரயுத ரத்நம் மகரோ யதார்க்ணவம் || (50).**

ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது

ஸ ததந்த: புரத்வாரம் ஸமதீத்ய ஜநாகுஸம் |

ப்ரஸிபக்தாம் தத: கண்யாம் ஆஸஸாத புராணவீத் || ௩

வெகு காலத்திற்குமுன் நடந்த விஷயங்களை அறிந்த ஸுமந்திரர் ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தப்புரத்தின் வாசலைத் தாண்டி, ஜனக் கூட்டமில்லாத வேறொரு கட்டில் புகுந்தார். அங்கே பல யுவ புருஷர்கள் ஆயுதபாணிகளாய், நன்றாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ராமனிடத்தில் விசேஷப் பிரியம்வைத்து ஒரே மனத்துடன் ஜாக்கிரதையாகக் காவலிருந்தார்கள். மேலும், தொண்ணூற்றைந்து வயதுக்கு மேலான கிழவர்கள், கையில் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு, ராமன் தன் வில்லால் லோகத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் ராமனை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஆடையாபரணங்களால் தங்களை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, தசரதரைப்போல் ரகுவீரனிடத்தில் பிரியம் வைத்து, அவர் தமது பிதாவின் அரண்மனையில் ஸ்நானபானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு தன் அந்தப்புரத்திற்குத் திரும்பி வந்தவுடன், அவரை மடியில் வைத்துக்கொண்டு உச்சி முகர்ந்து போகச் சொல்வார்கள். அதனால் ராமனுடைய தேகத்திலிருந்த குங்குமப் பூச்சுகளாலும், கஸ்தூரி முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களாலும் அவர்களுடைய தேகம் பூசப்பட்டிருந்தது. ராமனுடைய அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் இது, விசேஷமானது. இவர்கள் பெண்களுக்குமிடத்திற்குத் தலைவர்களாக வாசலில் காவலிருப்பவர்கள். ஸுமந்திரர் வருவதைக் கண்டு அவர்கள், ராமனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, ஆஸனங்களிலிருந்து வெகு பரபரப்புடன் எழுந்தார்கள்,

ஸாரதி அவர்களை பிரதக்ஷிணம் செய்து மிகவும் வணக்கமாக "ஸுமந்திரன் வாசலில் வந்திருக்கிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்கிரம் தெரிவியுங்கள்" என்றார். அவர்கள் உள்ளே சென்று, ஸீதையுடன் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனிடத்தில் அதைத் தெரிவித்தார்கள். தன் தகப்பனாருக்கு முக்கிய நண்பரான ஸுமந்திரர் வந்திருப்பதை அறிந்து, அரசருடைய பிரிதியைப் பெற விரும்பி, ராமன் ஸாரதியைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்து வரும்படி உத்தரவு செய்தார்.

ஸுமந்திரர் உள்ளே போய் ஜகன்னாதனான ராமனைத் தரிசித்தார். ராகவன் குபேரனைப்போல் எல்லையற்ற ஐசுவரியமுள்ளவர்; குபேரன் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பது போல் ராமன் தன் அருகிலிருப்பவர்களுக்குத் தன் திருமேனியின் ஸௌந்தரியத்தை

அனுபவிக்கும் பாக்கியத்தைக் கொடுப்பவர். ஸீதையுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை தியானம் செய்துகொண்டிருந்த படியால் அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி, திவ்வியமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கைகூப்பிக் கொண்டிருந்தார். மிகவும் தாழ்ந்த பதவியிலிருக்கும் ஸுமந்திரர், ஸர்வோத்தமரான ராமனைத் தரிசிக்க என்ன பாக்கியம் செய்தாரோ? பலவிதமான ரத்தினங்களால் விளங்கி, ராமனுடைய ஐசுவரியத்திற்குத் தகுந்த அபூர்வமான பொருள்களாலும் பிரதிமைகளாலும் பிரகாசிக்கும் தங்கக் கட்டிலில், மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் மிருதுவான ராமனுடைய தேகத்திற்குத் தகுந்த விரிப்புகளின் மேல், தங்கமலையில் கறுத்த மேகம் தங்கியிருப்பதுபோல் விளங்கும் ஸ்ரீராமனைக் கண்டார். கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் பர்யங்கவித்யையில் வர்ணித்தபடி முக்தர்களாலும் நித்தியஸூரிகளாலும் அனுபவிக்கப்படும் திவ்விய ஸேவையை ஸாரதியான ஸுமந்திரர் அனுபவித்தார். பகவான் பத்தர்களுக்குக் கட்டுப்படுவதற்கு எல்லையும் உண்டோ? அவருடைய தேகத்தில் குங்குமம் கலந்து, பன்றியின் ரத்தம்போல் சிவக்க சந்தனம் பூசப் பட்டிருந்தது. சீதையின் கைகளால் பூசப்பட்டதால் விசேஷ காந்தியுடன் கூடி, அவளுடைய கைகளால் தொடப்பட்டு, மிகுந்த சுத்தியையும் குளிர்ச்சியையும் அடைந்தது. இவ்விதமான ஸௌந்தரியத்தை அனுபவிப்பதைத் தடுக்கும் காரணங்களை அழிப்பவரும் அவரே. சித்திரை மாஸம் பெளர்ணமியில் சித்திரை நக்ஷத்திரம் சந்திரனுடன் கூடியிருப்பதுபோல், ஸீதை அவருடைய பக்கத்தில் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்த ஸுமந்திரரின் கண்கள் ஸபலமாயின. அபரிமிதமான தேஜஸுடன் விளங்கும் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் புருஷோத்தமனை, தன் திவ்விய மங்கள ஸ்வரூபத்தின் அனுபவமென்ற வரத்தைக்கொடுக்கும் லோகநாதனை, ஸுமந்திரர் ஸாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, தன் தேகத்தை ஸபலமாகச் செய்தார். பிறகு கைகூப்பித் துதித்துத் தன் வாக்கை ஸபலமாகச் செய்துகொண்டு, ஸர்வ காலங்களிலும் ஸர்வதேசங்களிலும், ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் அவருடைய க்ஷேமத்தை விசாரித்து, “கௌஸல்யையின் பாக்கிய ரூபமே! தங்களுடைய பிதாவும் கைகேயியும் தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிருர்கள்; சீக்கிரம் வரவேண்டும்” என்று தெரிவித்தார்.

மஹா தேஜஸ்வியான ராமன் அதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவருக்கு விசேஷ மரியாதை செய்து “ஸீதே! என் தகப்பனும் தாயும் என் அபிஷேகத்தைக் குறித்து ஏதோ யோசித்திக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன். தான் வயது சென்றவராகையால், பரதன் வரும் வரையில் காத்திருப்பது உசித மல்லவென்று நினைத்திருக்கும் அரசனுடைய

எண்ணத்தை வெகு ஸூக்ஷ்ம புத்தியுள்ள கைகேயி தெரிந்துகொண்டு, எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, என் அபிஷேகத்தைச் சீக்கிரப் படுத்தும்படி தூண்டிவிடுகிறாளென்று நினைக்கிறேன். இதை நிச்சயமென்றே நம்பு. அவள் என்னிடத்தில் அதிகப் பிரீதி வைத்திருக்கிறாள். லோகத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவள். என் க்ஷேமத்தையும் விருத்தியையும் விரும்புகின்றவள். மஹா ராஜாவின் இஷ்டத்தை அனுஸரிக்கறவள். ஆகையால் நிச்சயமாக என் அபிஷேகத்தைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறாள். மஹாராஜாவும் அவருடைய பிரியபாரியையும் என் க்ஷேமேத்தையே பிரார்த்திக்கும் ஸுமந்திரரை இங்கே அனுப்பினது நல்லகாரியமே. அந்தப்புரத்தில் மஹாராஜாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் பரிவாரங்கள் என் க்ஷேமத்தைக் கோருவதுபோல் அவர் அனுப்பின தூதரும் என் நன்மையையே தேடுறவர். இன்றைக்கே என் பிதா என்னை இந்த ராஜ்யத்தில் இளவரசனாக அபிஷேகம் செய்வார். ஆகையால் அதிவேகமாக அங்கே போய் அவரைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டும். நீ பரிவாரங்களுடன் இங்கேயிருந்துகொண்டு காலத்தை வேடிக்கையாகப் போக்கு” என்று, தன் கழுத்தில் அணிந்த முத்துஹாரத்தைக் கழற்றி அவளுடைய கழுத்தில் போட்டு, அவளுடைய பாதங்களைத் தொட்டு அவளை ஸமாதானப்படுத்தி, (இது பட்டர் சாதித்த அர்த்தம்). ராமனைப்போல் ஸீதைக்குக் கர்ப்பவாஸ துக்கமில்லை; யாக பூமியை உழும்பொழுது கலப்பை நுனியிலிருந்து தோன்றினவள்; அவரைவிட மேலானவள். ஆகையால் ரகுபதி அவளிடத்தில் அப்படிப் பிரீதி வைத்தது தகும். ராமன் கொடுத்த முத்துமாலைக்குப் பதிலாகத் தன் கண்களென்ற கரு நெய்தல் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட மாலையை அவருக்குச் சாற்றினாள். எப்பொழுதும் தன்னை ஹிருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ராமனை விட்டுப் பிரிய ஸஹிக்காமல் தான் போகத் தகுந்த எல்லைவரையில் பின்சென்றாள். “இவ்வளவு ஸௌந்தரியத்திற்கும் அலங்காரத்திற்கும் திருஷ்டதோஷம் படாமலிருக்க வேண்டுமே, குறைவு நேராமலிருக்க வேண்டுமே” என்று கவலைகொண்டு, மங்களமான ஆர்வாதங்களை தியானித்துக்கொண்டே போனாள்.

"பிரஹ்மா இந்திரனுக்கு ஸ்வர்க்கலோக அபிஷேகம் செய்வித்தது போல், இதுவரையில் க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டர்களால் அனுபவிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை அரசன் தங்களுக்குக் கொடுத்து, பிறகு தகுந்த காலத்தில் ராஜஸூய யாகத்தில் அபிஷேகத்தையும் செய்யட்டும். தாங்கள் யாகதீக்ஷை பெற்று, வெண்ணெய்யால் பூசப்பட்ட தேகத்துடன், மான்தோலை உடுத்து, மஹாசுத்தராய், விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் நோக்கமுள்ளவராய், சொறிந்துகொள்வதற்காக மான்கொம்பைக் கையில் வைத்துக்

கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து மகிழ விரும்புகிறேன். ஏதாவது ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று வஸிஷ்டமஹரிஷி தங்களுக்கு உத்தரவு செய்தால் 'நான் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; என் தேகம் அதிக சிரமத்தைத் தாங்காதென்றல்லவா இப்படிச் சொல்லுகிறார்' என்று எண்ணி அதற்கு நான்கு மடங்கு அதிகமாக உபவாஸமிருக்கிறவர்களல்லவா தாங்கள்? 'விரதத்தை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது ஸ்த்ரீகளைத் தொடக்கூடாது. உன் தர்மபத்னியான ஸீதையைக் தொட்டால் தோஷமில்லை' என்று வஸிஷ்டர் சொன்னால் அதையும் நம்பாமல், என் வஸ்திரம் உமதுதேகத்தில் பட்டாலும் ஸ்நாநம் செய்கிறவரல்லவா தாங்கள்? ஆனால் இப்பொழுது நடக்க வேண்டிய அபிஷேகத்தை நான் விரும்பாதவளல்ல, கிழக்கில் இந்திரனும், தெற்கில் யமனும் மேற்கில் வருணனும், வடக்கில் குபேரனும் தங்களைக் காப்பாற்றட்டும்' என்று தனக்குள் ஆசிர்வாத வாக்கியங்களை உச்சரித்தாள்.

ராமனும் ஸீதைக்கு அனுமதி கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களகாரியங்களை முடித்துக் கொண்டு, மலைக் குகையில் வஸிக்கும் ஸிம்ஹம் வெளியில் வருவது போல், அந்தப்புரத்திலிருந்து ஸுமந்திரருடன் வரும்பொழுது, வாசலில் லக்ஷ்மணன் கைசுப்பி வணக்கத்துடன் நிற்கக்கண்டார். பிறகு நடுக்கட்டில் தன் நண்பர்களையும் தன் தரிசனத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பவர்களையும் கண்டு, தகுந்தபடி மரியாதை செய்து, அக்னியைப்போல் விளங்கும் தன் வெள்ளி ரதத்தில் ஏறினார். அது மேகத்தின் த்வனியைப்போன்ற சப்தத்துடன், மிக நன்றாகத் தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, புலித்தோலால் மூடப்பட்ட ஆஸளனங்களுடன், ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலித்தது. கண்களைச் கூசச்செய்தது. யானைக்குட்டிகளைப்போன்ற உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. பச்சை நிறமுள்ள குதிரைகள் கட்டின ரதத்தில் தேவராஜன் ஏறுவதுபோல் ராமன் அதிலேறி, அதிவேகமாக அரசனுடைய அரண்மனைக்குக் சென்றார். நீருண்ட மேகம் ஆகாசத்தில் கர்ஜித்துக்கொண்டு போவது போலும், உதயகிரியிலிருந்து சந்திரன் கிளம்புவதுபோலும், ராமன் தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் போகும்பொழுது, லக்ஷ்மணன் ஒரு கையால் குடைபிடித்துக் கொண்டு, மற்றொரு கையால் சாமரம் போட்டுக்கொண்டு ராமனுக்குப் பின்னால் ரதத்தில் நின்று அவரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அங்கங்கே கூடியிருந்த எண்ணிறந்த ஜனங்கள், அவர்களைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரம் செய்தார்கள். உத்தமமான குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் பலர் ஏறி ராமனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அநேகக வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களுடன் ராமனுடையக்ஷேமத்தைக்கோரி, அவருக்கு முன்பாகச் சென்றார்கள். வாத்திய கோஷமும்

துதிக்கிறவர்களின் கோஷமும் சூரர்களின் ஸிம்ஹநாதமும், அந்த வீதியில் ராமன் புறப்படும்பொழுது கேட்கப்பட்டன. எண்ணிறந்த பெண்கள் அழகான அலங்காரங்களுடன், வீதியிலும் உப்பரிகையிலும் நின்றுகொண்டு, அவர் மேல் புஷ்பங்களை வாரியிறைத்து, அவருக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி "கௌஸல்யைக்கு ஆனந்தத்தைப்பெருக்குகிறவறே ! உமதுமுன்னோர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளப் புறப்பட்டுப்போம். உமது காரியம் ஸித்தியாகி, நீர் ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருப்பதைப் பார்த்து உமது தாய் மகிழ்வாளென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? உலகத்திலுள்ள பெண்களைக் காட்டிலும் ஸீதை மஹா பாக்கியவதி. முன் ஜன்மத்தில் விசேஷ தவத்தைச் செய்து, இப்பொழுது ரோஹிணி தேவீ சந்திரனை அடைத்திருப்பதுபோல், உமக்குப் பிரியமான பார்வையாயிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள்" என்று கொண்டாடும் வார்த்தைகள், ராமனுடைய காதல் மதுரமாக விழுந்தன.

'இதோ போகும் ராமன் தசரதருடைய பிரீதியால் அகண்டமான ஐசுவரியத்தை அடையப்போகிறார். இவரே இனி நமக்கு அரசர். அப்பொழுது. நமது எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறும். இவர் நம்மை எப்பொழுதும் ஆண்டுவந்தால் எவனுக்கும் எந்த அஸௌக்யமும் நேராது. இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் விசேஷ லாபம் இதே' என்று, வழியில் கூட்டம் கூட்டமாக நின்ற ஜனங்கள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டுத் தங்கள் யோக்கியதைக்குத் தகுந்தபடி பேசுவதையும் ராமன் கேட்டார். நாற்சந்திகள் ஆண் யானைகளாலும் பெண் யானைகளாலும் ரதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், பொன் வெள்ளி முத்துரத்னம் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களால் கடைகள் நிறைந்திருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டே, குதிரைகளும் யானைகளும் ஸந்தோஷத்தால் சப்திக்க, ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் 'ஐய விஜயிபவ' என்று கொண்டாட, மங்கள் வாத்தியங்கள் முழங்க, பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் ஆசீர்வதிக்க, ராஜ வீதியின் வழியாகக் குபேரனைப் போல், தன் பிதரவின் அரண்மனையை நோக்கி வந்தார்.

**கடீரணு மாதங்க ரதாபர்ஷ ஸங்குலம்
மஹாஜலிநளக ப்ரதீபூர்ண சத்வரம் |
ப்ரயுத ரத்நம் பஹுபண்ய ஸஞ்சயம்
ததர்பா ராஹா ரூசீரம் மஹாபதம் ||**

ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது (தொடர்ச்சி)

ஸ ராமோ ரதமாஸ்தாய ஸம்பர்ஜ்ருஷ்ட ஸ்ருஜ்ஜந: |

பதாகாத்வஜ ஸம்பந்தம் மஜார்ஜாகரு தூயீதம் || ௩ ||

நகரமெங்கும் கொடிகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன; சந்தனம், அகில், முதலிய வாசனைத் திரவியங்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசிற்று. பிரபுக்களின் அரண்மனைகள் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் பிரகாசித்தன. விலை யுயர்ந்த பட்டுகள் வஸ்திரங்கள் போர்வைகள் துளையிடாத முத்துக்கள் ஸ்படிகங்கள் பலவிதமான பக்ஷணங்கள் நிறைந்த கடைகளாலும் ஸகல பாக்கியங்களாலும் ராஜவீதி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜனங்கள் இடை வெளியின்றி நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகள் செல்லும் வழியைப்போன்ற அந்த ராஜ வீதியின் வழியாக ராமன் அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார். தயிர், அக்ஷதை, ஹவிஸ், பொரி, சந்தனம், அகில், தூபங்கள், மாலைகள் முதலியவைகளால் நாற்சந்திகள் விளங்கின. 'எங்களுக்கு ராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, உமது முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆசாரத்தை ஒட்டி, உமது பிதாவும் பூர்வ ராஜாக்களும் எங்களைக் காப்பாற்றினது போல், நீரும் காப்பாற்றும். எங்களுக்கு நீர் அரசரானால் மிகுந்த ஸுகத்துடன் வாழ்வோம். உமக்கு அபிஷேகமாகி, நீர் அரண்மனைக்குத் திரும்பிப் போவதைப் பார்ப்பதைவிட வேறொன்றும் எங்களுக்கு வேண்டாம். இந்த லோகத்தில் அன்ன பானாதிகளால் நாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸுகத்தாலும், ஜபம், ஹோமம் தியானம் முதலிய பரலோக ஸுகத்திற்கு ஸாதனங்களாலும் எங்களுக்கு என்னப் பிரயோஜனம்? இந்த ராஜ்யத்தில் உம்மை இளவரசனாகப் பட்டம் கட்ட வேண்டுமென்பதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு ஆசை கிடையாது' என்று அவருடைய நண்பர்கள் பலவிதமாய் ஆசீர்வதித்தார்கள்.

அப்படித் தன்னைத் துதிக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டும் கர்வ மின்றி, அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பார்த்து, தலையை அசைத்து, புருவத்தைத் தூக்க, மறுமொழி சொல்லி, கைகூப்பித் தலைவணங்கி மரியாதை செய்துகொண்டே ராமன் ராஜ வீதியில் சென்றார். அவரைப் பார்த்த ஜனங்கள் அவர் போனபிறகும் அவ்விடத்திலிருந்து தங்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் திருப்ப முடியாமல் பார்த்த கண்கள் பார்த்த வண்ணமாய், பார்த்த விடமெல்லாம் ராமனாகவே அவர்களுக்குத் தோன்ற, அங்கேயே நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். அவர் எதிரிலிருக்கும்பொழுது எப்படியென்று சொல்ல வேண்டுமோ? தன்னைப் பார்த்தவுடன் பார்ப்பவர்களைக் கரையில்லாத அமிருதக் கடலில் முழுகச்

செய்யும் ஸௌந்தரியத்தையுடைய ராமனைத் துதிப்பதற்கும் உபசரிப்பதற்கும் அவருடன் பேசுவதற்கும் பாக்கியம் பெறாவிட்டாலும், எவனுக்குக் கேவலம் பார்ப்பதற்குக்கூடப் பிராப்தமில்லையோ, எவனை ராமன் தன் குளிர்ந்த பார்வையால் அனுக்ரஹிக்கவில்லையோ, அந்தப் பாபியைக் காலமுள்ளவரையில் ஸகலப் பிராணிகளும் நிந்திக்கும். ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்களில்லை. அதற்கு அவகாசம் கிடைக்காமல் பலர் இருப்பார்களென்று கவலை கொண்டே, ராமன் அடிக்கடி எல்லோரும் தன்னைப் பார்க்கும்படி வீதிகளில் ஸஞ்சரிப்பார். ஒருவன் அவரைப் பார்க்காவிட்டாலும், பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அவருடைய எல்லையற்ற கிருபையாலும் ஞானத்தாலும் அவர் அவனைப் பார்க்காமல் இருப்பதில்லை. அதையும் தடுக்கும் மஹாபாபத்தைச் செய்தவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை ஊஹித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், ஒருவன் எல்லோராலும் கடுமையாய்த் தூஷிக்கப்பட்டாலும் தான் செய்தது சரியென்றே எண்ணுவான். தன்னைத் தானே மெச்சாமலிருக்கமாட்டான். இவனுக்கோ அந்தத்திருப்தியுமில்லை. ராமனைப் பார்க்காததாலும் லோகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதாலும் அவனது மனமும் அவனை நிந்திக்கும். ராமன் ஸகல வர்ணத்தாரிடத்திலும் பேத புத்தியின்றி அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி, கிருபைசெய்து முக்திவரையில் அவர்கள் வேண்டும் ஸுகங்களைக் கொடுக்கிறார், ஆகையால் அவரிடத்தில் அவ்வளவு பிரீதிவைத்து அவரைப் பின் தொடர்வது ஆச்சரியமா?

நாற்சந்திகள் தேவாலயங்கள் புண்ணிய விருக்ஷங்கள் சபைகள் முதலியவைகளைப் பிரதக்ஷிணம் செய்துகொண்டு, அநேக ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வர்த்தமானமென்று பெயருள்ள வீடுகளால் விளங்கி, தேவேந்திரனுடைய அரண்மனையைப் போன்ற தன் பிதா இருக்கு மிடத்திற்கு வந்தார். மேகக்கூட்டங்களையும் கைலாஸத்தின் சிகரத்தையும் வெண்மையான விமானங்களையும் போன்று அது கோபுரங்களால் ஆகாசத்தை மறைத்தது. வில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட மூன்று கட்டுகளை ரதத்துடன் தாண்டி, பிறகு நடந்து இரண்டு. கட்டுகளைத் தாண்டி, தன்னுடன் வந்தவர்களை அங்கே நிறுத்தி, தாம் அந்தப்புரத்தில் சென்றார். ஸகல ஜனங்களும் “ராமனுக்கு எதோ விசேஷ ஷேமம் நேரப் போகிறது. சீக்கரமாகத் திரும்பி வருவார். அபிஷேகம் நடக்கும்” என்று சந்திரோதயத்தை எதிர்பார்க்கும் சமுத்திரத்தைப்போல் அவர் வெளியில் வருவதை ஸந்தோஷத்துடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தத: ப்ரவீஜ்ஜே ப்ரஹ்மந்நிகம் ததா
ஜந: ஸ ஸர்க்கா மூதீதா. ந்ருபாத்மஜ |
ப்ரதீக்ஷேத தஸ்ய புந்ரஸ நீர்கமம்

யதேதாதயம் சந்த்ரமஸ: ஸரீத்பதி: ||. (௨௨)

கைகேயி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியது

ஸ ததர்ஸாஸந ராமோ நிஷண்ணம் பீத்ரம் ஸரஸ |
கைகேயீ ஸஜீதம் தீநம் முகேந பரீஸாஜ்யதா || (1)

ராமன் உள்ளே போய், தன் பிதா வாடிய முகத்துடன் கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், பக்கத்தில் கைகேயி நிற்பதையும் பார்த்தார். அரசனுடைய பாதங்களில் வணங்கி, பிறகு மிகுந்த வினயத்துடன் கைகேயியின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். தசரதர் 'ராம' என்று ஒரு தடவை கூப்பிட்டார். அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை; நீர் பெருக் கண்களை மறைத்தது; ராமனைப் பார்க்க முடியவில்லை. இவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் தன் பிதா இருந்ததை ராமன் அதுவரையில் பார்த்ததில்லை. நடந்து போகும்பொழுது ஒருவன் திடீரென்று கருநாகத்தின்மேல் அடி வைத்ததுபோல் ராமனுடைய மனம் திகிலடைந்தது. எண்ண முடியாத துக்கங்கள் நேந்தாலும் அவருடைய மனம் கலங்காது. ஆனால் தசரதருக்கு அப்போது தேர்ந்த துயரத்திற்கு ஒருவேளை தாம் காரணமாயிருக்கலாமோ என்ற ஸந்தேகம் அவருக்குத் தோன்றியதால் பயந்தார். அரசனோ துக்கத்தால் இளைத்து, இந்திரிய ஸ்வாதீனமும் ஸந்தோஷமுமின்றி, புண்பட்டுக் கலங்க மனத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார். அலைகள் நிறைந்து ஒருவராலும் கலக்கமுடியாத கடல் கலங்கனதுபோலும், ஸூரியனை கிரஹணம் பிடித்ததுபோலும், பொய் சொன்னதால் தன் தேஜஸ் அழிந்த ரிஷியைப்போலும் தோன்றின. தன் பிதா, ஒரு நாளுமில்லாத துக்கத்தால் தவிப்பதைக் கண்டு, அது தன்னால் நேர்ந்திருக்கலாம் என்றே எண்ணி, பருவ காலங்களில் சமுத்திரம் கொந்தளிப்பதுபோல், ராகவனுடைய மனம் தத்தளித்தது. தசரதருடைய கேஷமத்தையே அவர் எப்பொழுதும் நாடினதால் 'என்ன ஆச்சரியம்! அரசர் என்னைக் கண்டவுடன் ஸந்தோஷிக்கவில்லையே, இதற்குமுன் நான் இல்லாதபொழுது என்னிடத்தில் கோபம் கொண்டாலும், என்னைக் கண்டவுடன் அதை மறந்து மதுரமாகப் பேசுவாரே. அப்படிப்பட்டவர் இன்றைக்கு என்னைப் பார்த்தவுடன் இவ்வளவு துக்கப்படுவதேன்?' என்று வருத்தத்தால் நொந்து, முகம் வாடினார். பிறகு கைகேயியை வணங்கி, “அக்ஞானத்தால் நான் எதாவது அபராதம் செய்து அதனால் என் பிதா என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? பிரார்த்திக்கிறேன், சொல்லுங்கள். அப்படியானால் தாங்களே அவரை ஸமாதானம் செய்ய வேண்டுமல்லவா? எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் விசேஷப் பிரீதியுடனிருப்பவர், இப்பொழுது ஸந்தோஷமின்றி, முகம்வாடி, என்னுடன் பேசாததற்குக் காரணமென்ன? புண்ய பாபங்களை அனுபவிப்பதற்கே இந்தச் சரீரம்

ஏற்பட்டிருக்கிறது; எப்பொழுதும் நாம் ஸுகத்தையே அனுபவிப்பது ஸாத்தியமல்ல, ஆகையால் என் பிதாவிற்கு ஏதாவது வியாதி பீடிக்கிறதா? அல்லது மனத்தில் ஏதாவது கவலை கொண்டிருக்கிறாரா? பார்த்தவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும் பரதனுக்காவது, மஹாபலவானான சத்ருக்னனுக்காவது என் தாய்களுக்காவது ஏதாவது க்ஷேமக்குறைவு உண்டா? எனக்கு அவர் அரசர்; அவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதே என் கடமை; எனக்குப் பிதா, அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே எனக்கு உத்தமமான தர்மம். இப்படியிருக்க, சாதாரண காலத்திலும் அவருடைய விருப்பத்தைச் செய்யாமல் ஒரு க்ஷணம்கூட உயிரோடிருக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. மஹாராஜா என்னிடத்தில் கோபம் கொண்டிருக்கிறாரென்றால் இன்னும் சொல்ல வேண்டுமோ? இந்த லோகத்தில் மனிதன் தன் தேகத்திற்குக் காரணமான பொருள் யாதென்று விசாரித்தால் தகப்பனைத்தவிர வேறில்லையென்று தெரியும். ஆகையால் அவரே பிரத்யக்ஷ தெய்வம். அவருடைய உத்தரவை நிறைவேற்றுவதே ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும் என்பதில் என்ன ஸந்தேகம்? அல்லது, தாங்கள் பிரீதியாலோ கோபத்தாலோ ஏதாவது கடுமையாக என் தந்தையிடத்தில் பேசி அவருக்கு இந்த வருத்த முண்டாயிருக்கிறதா? அம்மா! உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். இதுவரையிலும் நேராத துக்கம் மஹாராஜாவுக்கு நேரக் காரணமென்ன?” என்றார்.

ராகவனிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை; அவருக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கி, நியாய விரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறோமே என்ற பயமும் வெட்கமும் கைகேயிக்குக் கிடையாது. தனக்கும் பரதனுக்கும் க்ஷேமத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் மற்ற யாவையும் மறந்தாள். “ராம! உன்னிடத்தில் மஹாராஜாவுக்குக் கோபமும் இல்லை; வேறொரு மன வருத்தமும் இல்லை. ஏதோ ஒரு விஷயத்தை உன்னிடத்தில் சொல்ல விரும்புகிறார். ஒருவேளை நீ அப்படி நடக்க மாட்டாயோ என்ற பயத்தால் சொல்லத் தயங்குகிறார். உன்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்திருப்பதால் உனக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தையைச் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கிறார். இவர் எனக்கு முன் காலத்தில் ஒரு பிரதிக்ஷை செய்திருக்கிறார். அதை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும். மேலும், என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி எனக்கு வரங்களைக் கொடுத்து, இப்பொழுது அல்ப மனுஷ்யனைப்போல் பச்சாத்தாப்பப்படுகிறார். ஏரியின் கரை உடைந்து ஜலம் வடிந்த பிறகு அணைபோடப் போவதைப்போல், முன்பு வரங்களைக் கொடுத்து விட்டு, இப்பொழுது அவைகளைக் கேட்டால் வருத்தப்படுவதில் பயனென்ன? தர்மமே இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு வேரென்று பெரியோர் உபதேசிக்கிறார்கள். ஆகையால்

இவர் உனக்காக என்னிடத்தில் கோபித்து ஸத்தியத்தை விடாமலிருக்கும்படி செய்வது உன் பொறுப்பு. இவர் எனக்கு பிரதிக்கை செய்து கொடுத்த விஷயம் நன்மையோ தீமையோ 'அப்படியே நடக்கிறேன்' என்று நீ உறுதியாகச் சொன்னால் அவருக்குப் பதிலாக நானே அதைச் சொல்லுகிறேன். உன்னிடத்திலிருக்கும் விசேஷப் பிரீதியால் இவர் அதைத் தன் வாயால் ஒரு பொழுதும் சொல்ல மாட்டார்" என்றாள்.

அதைக் கேட்டுராமன், “ஆஹா, என்ன கஷ்டம்! என் பிதாவும் அரசரும் பூஜ்யருமான தசரதருடைய வார்த்தைப்படி நான் நடப்பேனோ என்று ஸந்தேகத்திற்கு ஆளானேன் அல்லவா” என்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் “அம்மா! என் ஜன்மத்தைச் கூட வேண்டும். ஸந்தேகத்தைக் காட்டும் 'செய்தால்' என்ற வார்த்தையை என்னைப்பற்றித் தாங்கள் உபயோகிப்பது நியாயமா? இவர் எனக்குப் பூஜ்யர், பிதா, அரசர்; என் க்ஷேமத்தையே வேண்டுகின்றவரல்லவா? இவர் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் நெருப்பில் குதிக்க மாட்டேனா? கொடிய விஷத்தையும் சாப்பிடமாட்டேனா? ஸமுத்திரத்தில் விழமாட்டேனா? ஆகையால், என் பிதாவின் மனத்திலுள்ள எண்ணத்தை இப்பொழுதே தெரிவிக்கவேண்டும். எதாயிருந்தாலும் அதை முடித்துக் கொடுக்கிறேனென்று கோரமான பிரதிக்கை செய்கிறேன். நான் பிரதிக்கை செய்ய வேண்டு மென்பது அவசியமல்லவென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ராமனுடைய வார்த்தைக்கும் இரண்டுண்டோ” என்றார்.

அப்பொழுது கபடலேசமில்லாமல் ஸத்தியம் தவறாத ராமனைப் பார்த்து, மஹா பாபியான கைகேயி, “முன்பு தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. அதில் உன் பிதா மிகவும் காயமடைந்து உயிரை இழக்கும் நிலைமையிலிருந்தார். நான் வெகு சிரமப்பட்டு அபாயத்திற்குட்பட்டு, அவரை இரண்டு தடவை காப்பாற்றினேன். அவர் அதற்காக என்னிடத்தில் ஸந்தோஷ மடைந்து இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். இப்பொழுது ஸமயம் நேர்ந்ததால் அவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும்படி கேட்டுக்கிறேன். உன் பிதா செய்த பிரதிக்கையும, நீ இப்பொழுது செய்த பிரதிக்கையும பொய்யாகக் கூடாதென்று உனக்கிஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் தந்தையின் ஆணையில் நில்! அவரது உத்தரவுப்படி நீ பதினான்கு வருஷம் காட்டில் புகவேண்டும். உன் அபிஷேகத்திற்காக ஸித்தமாக இருக்கும் பொருள்களாலேயே பரதனை இப்பொழுதே யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யவேண்டும். நீ உனக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் அபிஷேகத்தைக் கைக்கொள்ளாமல், மான்தோல் மரவுரி ஐடை முதலியவைகளைத் தரித்து, பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் தண்டகாரண்யத்தில் வளிக்க வேண்டும்.

என் பரதன் அயோத்யையிலிருந்து எண்ணிறந்த ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்த இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆள வேண்டும்.

மஹாராஜா உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரியத்தாலும் இரக்கத்தாலும் துக்கத்தாலும் பிடிக்கப்பட்டு முகம் வாடி, மனம் கலங்கி உன்னைப் பார்ப்பதற்கும் இஷ்டமில்லாதவராக இருக்கார். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவர்களென்று பெயரெடுத்த ரகு குலத்தில் பிறந்தவனே! உன் பிதா செய்த பிரதிக்கொளையை நிறைவேற்று; ஸத்தியத்தைக் கைப்பற்று; கோரமான நரகத்தில் அவரை விழாமல் காப்பாற்று” என்று கட்டளையிட்டாள்.

இந்தக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட தசரதர், “ஐயோ! நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே கைகேயி இப்படிச் சொல்லவும், அதை நான் தடுக்க முடியாமலிருக்கவும், ரகுவீரனுடைய பரம சத்ருக்களும் அவனுக்குச் செய்யத் துணியாத அநியாயத்தை, என்னுயிரைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமான என் குழந்தைக்கு நானே செய்யவும் நேர்ந்ததல்லவா” என்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்து தவித்தார். ஆனால், ராமனுக்கோ முகத்தில் வாட்டமாவது துக்கக் குறியாவது உண்டாகவில்லை.

"என்ன கஷ்டம்! எனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டியதும் பிதாவால் பிரதிக்கொள செய்யப்பட்டதுமான இந்த ராஜ்யத்தை அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் நான் இழந்து, சக்களத்தியின் பிள்ளைக்கு அபிஷேகம் செய்துவைக்க ஸம்மதித்து, போக போக்கியங்களையும் ஸுகங்களையும் அதிகாரத்தையும் விட்டு, பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் பயங்கரமான வனத்தில் திரியும்படி நேர்ந்ததல்லவா” என்று மனத்திலாவது துக்கமிருந்தாலல்லவா வெளியில் தெரியும்? என்றும் அழியாமல், எல்லையின்றி, ஈடின்றி விளங்கும் கேவலமான ஆனந்தஸ்வரூபியான புருஷோத்தமனுக்கு துக்கமென்பதும் உண்டோ?

**இதீவ தஸ்யாம் பருஷம் வதந்த்யாம்
ந கைவ ராம: ப்ரவீக்ஷஸா ஸோகம்|
ப்ரவீவ்யதே சாப் மஹாநுபாலோ
ராஜா ஸ புத்ர வ்யஸநாப் தப்த: || (41)**

ராமன் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றது.

ததப்ரீய மய்த்ரக்ஷோ வசநம் மரணோபமம் |
ஸ்ருத்வா ந விவ்யதே ராம: கைகேயீம் சேத மப்ரவீத் || (1)

தனக்குப் பிரியமில்லாததும், மரணத்திற்கு இணையான துக்கத்தைக் கொடுப்பதுமான கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக். கொஞ்சமேனும் ராமன் வருத்த மடையாமல், “அம்மா! அப்படியே ஆகட்டும். ஜடை மான்தோல் மரவுரி முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு காட்டில் வளிக்கறேன், என் பிதா செய்த பிரதிக்கொருயைக் காப்பாற்றுவது என் கடமையல்லவா? ஆனால் என் ஸ்வபாவம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும், எந்த ஆபத்தாலும் அவருடைய மனம் கலங்காது; மஹா பராக்கிரமசாலி, அப்படிப்பட்டவர் எப்பொழுதும்போல் என்னைக் கண்டவுடன் ஏன் ஸந்தோஷமடையவில்லை? இதை மாத்திரம் எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுவேனோ என்று என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். தங்களுக்கெதிரில் இன்னும் ஒரு தடவை சொல்லுகிறேன். மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு வனத்தில் வளிக்கிறேன். மஹாராஜா என் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்; எனக்கு ஆசாரியர்; என் பிதா; தாங்கள் செய்த உபகாரத்தை மறக்காதவர்; என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன்; அவர் எவ்விதமாகக் கட்டளையிட்டாலும் நான் அதை விசாரிக்காமல் பிரியத்துடன் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவனல்லவா? ஒன்று மாத்திரம் என் மனத்தை புண்ணாக்குகிறது. பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி மஹாராஜா என்னிடத்தில் நேரில் ஏன் உத்தரவு செய்யவில்லை? 'உனக்கு வருத்தமுண்டாகுமோ என்ற காரணத்தால் நேரில் சொல்லவில்லை' என்றால், பரதன் எனக்கு உடன் பிறந்தவனல்லவா? என்னைக் காட்டிலும் அவனிடத்தில் பிரீதி வைத்தவர்கள் யார்? ஜனக மஹாராஜாவினுடைய ஸபையில் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து ஸீதையை நான் அடைந்தபொழுது, அவள் தனக்கு வேண்டுமென்று பரதன் விரும்பியிருந்தால் பரம சந்தோஷத்துடன் கொடுத்திருக்க மாட்டேனா? அவனைத் திருப்தி செய்யும் விஷயத்தில் இந்த ராஜ்யமும் ஐசுவரியமும் என்னுயிரும் எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அப்படியிருக்க, என் பிதாவும் அரசனும் ஆசாரியனுமானவர், தானே அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அவர் தங்களுக்குச் செய்த பிரதிக்கொருயை நான் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்களும் அப்படியே இஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு காரணங்கள் போதாதா? ஐயோ! மஹாராஜா கண்ணீர் பெருகப் பூமியைப் பார்த்தவண்ணமே இருக்கிறாரே! எப்படியாவது அவரை ஸமாதானப்படுத்தும்படி வேண்டுகிறேன். இப்பொழுதே

அவருடைய உத்தரவால் பல தூதர்கள் அதிவேகமாகச். செல்லும் குதிரைகளில் ஏறி, கேகய மஹாராஜாவின் ராஜதானிக்குப் போய் பரதனை அழைத்து வரட்டும், நான் இதோ இங்கிருந்தபடியே தண்ட காரண்யத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். பதினான்கு வருஷங்கள் அங்கேயே வஸிக்கிறேன். என் பிதாவின் கட்டளையைப்பற்றி ஆலோசிப்பேனோ” என்றார்.

ராமனோ சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவர். ஆகையால் அவர் காட்டிற்குப் போவது நிச்சயமென்று கைகேயி மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவரைச் சீக்கிரப்படுத்தினாள். நீ சொல்வது ஸரி; பரதனை அவனுடைய மாமன் வீட்டிலிருந்து அழைத்து வரத் தூதர்கள் வேகமுள்ள குதிரைகளின்மேல் இப்பொழுதே போகட்டும். வனத் திற்குப் போகவேண்டுமென்று இவ்வளவு ஆசைப்படுகிற நீ, இங்கே தாமதிப்பது உசிதமல்ல. ஆகையால் நீ சீக்கிரமாக இங்கிருந்தே வனத்திற்குப் புறப்படு. மஹாராஜா வெட்கத்தால் உன்னுடன் நேரில் பேசவில்லையே தவிர வேறில்லை. நீ அதைப்பற்றி வருத்தப்படாதே. இந்த நகரத்தை விட்டு நீ காட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனாலொழிய அவர் ஸ்நானம் செய்யமாட்டார், போஜனமும் செய்ய மாட்டார்” என்றாள்.

இந்தக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தசரதர் திடுக்கிட்டுப் பயந்து, “ஐயோ ! இதென்ன அநியாயம்? இந்த அபவாதத்தையும் நான் கேட்கவேண்டியிருக்கிறதே!” என்று துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்து, தானிருந்த தங்கக் கட்டிலின் மேல் விழுந்தார். ராமன் பாய்ந்து ஓடி அவரைத் தூக்கியெடுத்தார். கைகேயியின் குரூரமான வார்த்தைகள் உத்தமமான குதிரையைச் சவுக்கால் அடிப்பதுபோல், அதிசீக்கிரமாக வனத்திற்குப் போகும்படி அவரைத் துரத்தின. ஆனால் அவருக்குக் கொஞ்சமேனும் வருத்த முண்டாகவில்லை. "அம்மா! ஐசுவரியத்தில் ஆசை வைத்தவனென்று என்னைப்பற்றிச் தாங்கள் எண்ணுவதுநியாயமா? இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பிரஜைகளை வசப்படுத்திக்கொண்டு அரசாளவேண்டுமென்று ஆசை எனக்கு எள்ளளவுமில்லை, 'பரதன் வரும் வரையில் நான் இங்குதங்கினால் அவனுக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியால் தனக்கு ராஜ்யம் வேண்டாமென்று ஒருவேளை எனக்கே கொடுத்துவிடலாகாதா என்ற உத்தேசத்துடன் இங்கே இருக்கறேனென்று தாங்கள் ஸந்தேகப்படுவதுபோல் தோன்றுகிறது. தர்மத்தைஅனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு நோக்கமில்லை, வனத்திலிருக்கும் ரிஷிகளைப்போல் நான் லோக விஷயங்களில் பற்றில்லாத வன். இது தங்களுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கட்டும். மஹாராஜாவின் குப் பீரியமான காரியத்தை நான் செய்யமுடிந்தால் என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அதைச் செய்வேனென்று தாங்கள் ஈம்பவேண்டும். பிதாவிற்குச் சுக்ரூஷை செய்வதையும், அவருடைய

சொற்படி நடப் பதையும்விட உத்தமமான தர்மம் வேறு உண்டோ? மஹாராஜா உத்தரவுசெய்யாவிட்டாலும் என்ன? தாங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், கோரமான வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் ஸந்தோஷமாய் வசிக்க மாட்டேனோ? ஸகல விஷயங்களிலும் என்னை அதிகாரம் செய்யத்தங்களுக்கு ஸ்வாதினமில்லையா? நான் தங்களுடைய ஆக்ஞையைத் தலையால் தாங்கி நடத்துகிறவனல்லவா? இந்த அல்ப விஷயத்தை மஹாராஜாவிடத்தில் தாங்கள் யாசிக்கவேண்டுமா? அதை யோசித்தால், பெருந்தன்மை ஸத்தியம் முதலிய உத்தம குணங்கள் என்னிடத்தில் இருக்கக்கூடுமென்ற எண்ணமே தங்களுக்கில்லை என்று நினைக்கறேன். என் தாயிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ஸீதையை ஸமாதானம் செய்துவிட்டு, காட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போகிறேன், அதுவரையில் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதன் ஆள்வதற்கும் என் பிதாவிற்குக் குறைவின்றி அவன் சுச்சூஷை செய்வதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தாங்கள் செய்ய வேண்டும். நம் முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த தர்மம் இதே” என்றார்.

அதைக் கேட்டுத் தசரதர் தாங்கமுடியாத துக்கத்தால் மோதப் பட்டுக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, வாய்விட்டு அலறினார். பிறகு சோகத்தால் பிரக்ஞையற்றிருந்த தன் பிதாவின் பாதங்களையும் பொல்லாத கைகேயியின் பாதங்களையும் ராமன் தொட்டு நமஸ்கரித்து பிரதக்ஷிணம் செய்து, அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார். அப்பொழுது அவருடைய முகத்தின்காந்தி குறையவே இல்லை, அங்கே தன் மித்திரர்களைக் கண்டு, அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, தன் அரண்மனைக்குப் போனார். லக்ஷ்மணன் அடங்காக் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, கண்ணீருடன் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தான். உத்தமமான பதார்த்தங்கள், மங்களத்திரவியங்கள் தேவாலயங்கள் நாற்சந்திகளையாவையையும் பிரதக்ஷிணம் செய்து போகவேண்டும் என்ற தர்மத்தின்படி, தன் அபிஷேகத்திற்காகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்களை வலம்செய்து கண்ணெடுத்துப் பாராமல், பரதனுக்கு அப்பொழுதே அபிஷேகம் நடக்கவேண்டும் என்று அவைகளையே பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள நடந்தார். எப்பொழுதும் அழியாத காந்தியுள்ளதாய், எல்லோர்க்கும் பிரியத்தை கொடுப்பதாயுமுள்ள சந்திரனுடைய அழகை ராத்திரி எப்படிக் குறைக்காதோ, அப்படி, நித்தியமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் லோகநாதனுடைய ஒப்பில்லாத காந்தியைப் பட்டாபிஷேகம் நடக்காமல் ராஜ்யத்தை இழத்தல் என்ற கெடுதி கொஞ்சமேனும் குறைக்கவில்லை. இந்த பூமண்டலத்திற்கு அரசனாயிருப்பதை வேண்டாமென்று தள்ளி வீட்டுக் காட்டிற்குப் போகவிரும்பின ராமனுடைய மனம் ஸுகதுக்கங்கள் யாவையும் ஸமமாகப்

பார்த்து, அவைகளால் கலக்கமடையாக மஹாயோகிகளின் மனத்தைப்போல் களங்கமற்றிருந்தது. வெண்குடை சாமரம்முதலிய ராஜ்யாலங்காரங் களைவேண்டாமென்று தடுத்துவிட்டு, கால்நடையாக, தன் மித்திரர்களையும், பட்டணத்து ஜனங்களையும் நிறுத்திவிட்டுப் பிற்படும் துக்கத்தைப் பார்ப்பதால் தனக்குண்டாகும் துக்கத்தை மனத்தில் அடக்கிக்கொண்டு, இந்திரியங்களைச் சிதறவிடாமல், தன் தாய்க்கு அந்தத் துக்ககரமான விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டி, அவளுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். லக்ஷ்மீ ஸமேதரும் ஸத்தியம் தவறாதவருமான ராமனுடைய முகத்திலாவது நடத்தையிலாவது யாதொரு மாறுதலையும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்த ஜனங்கள் காண முடியவில்லை. சரத்காலத்தில் உதித்த சந்திரனுடைய தேஜஸ் எப்படிச் குறை யாதோ அப்படித் தனக்கு ஸ்வபாவமாகவுள்ள ஸந்தோஷத்தை ராமன் கொஞ்சமாவது இழக்கவில்லை. ஸுக துக்கங்களால் கலங்காதவரும் மஹா கீர்த்திசாலியும் அந்தக் கஷ்ட தசையிலும் எல்லாப். பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவருமான ராமன், மதுரமான வார்த்தைகளால் எல்லோருக்கும் மரியாதை செய்து, தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். உத்தம குணங்களில் அவரைப் போன்றவரும் மஹாபராக்கிரம சாலியுமான லக்ஷ்மணன், தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தார். அங்கே தனக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்பதைப்பற்றி ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருந்த ஜனங்களைப் பார்த்து ராமன், "ஐயோ! இவ்வளவு ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் மித்திரர்களுக்கு மஹா துக்கத்தையும் பல கஷ்டங்களையும் உண்டாக்கும் விஷயத்தை நான் சொல்லவேண்டியிருக்கறதே. இந்த ஸமயத்தில் நானும் என் முகத்திலாவது நடத்தையிலாவது துக்கக்குறியைக் கொஞ்சமேனும் காட்டினால் அவர்கள் வருத்தம் தாங்காமல் இறப்பார்கள்" என்று நினைத்து, யாதொரு விகார த்தையும் அடையவில்லை.

**ப்ரவிர்ய லேஸ்மாதீப்ருபரம் முதாந்விதம்
ஸயீக்ஷ்ய தாம் சார்த விபத்தி மாகதாம் |
நசைவ ராமோத்ர ஜகாம விக்ரீயாம்
ஸூக்ஷ்ருஜ் ஜநஸ்யாதம் விபத்தி பரங்கயா || (40)**

கௌஸல்யை ராம ஸம்வாதம்

தன்மீம்ஸ்து புருஷ்யாக்ரே நீஜக்ராமத் க்ருதாஞ்ஜலிஸா |
ஆர்தபர்ப்தோ மஹாந் ஜஜ்ஞே ஸ்த்ரீணா மந்த:புரே ததா || ௩

தை கேயியின் அந்தப்புரத்திலிருந்து கைகூப்பி ராமன் வெளியில்' வரும்பொழுது, அங்கிருந்த ஸ்திரீகள் யாவரும் பரிதாபமாகத் துக்கப்பட ஆரம்பித் தார்கள். தன் பிதா சொல்லாமலிருக்கையிலேயே அந்தப்புரத்தில் செய்ய வேண்டிய ஸகல காரியங்களையும் குறைவின்றி ராமன் செய்துவந்தாரே. லோகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் அடையவேண்டிய வஸ்துவாயும், அதை அடைவதற்கு ஸாதனமாயும் இருக்கும் ராமன், இன்றைக்குக் காட்டிற்குத் துரத்தப்படப் போகிறார். பிறந்தது முதல் கௌஸல்யையிடத்தில் பக்தி விசுவாஸம் மரியாதையுடன் பணிவிடை செய்வதுபோல், தம்மிடத்திலும் பணிவிடை செய்து வருகிறவரல்லவா பிறர் தன்னைக் கடுமையாகப் பேசினால் தான் கோபிக்கிறதில்லையே. கோபத்தை உண்டாக்கும் காரியங்களையும் செய்வதில்லையே. கேவலம் ஆக்ரஹத்தால் கோபிக்கிறவர்களையும் இனிமையாகப் பேசி ஸமாதானப்படுத்துவார் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட ராமன் இன்றைக்குக் காட்டிற்குத் துரத்தப்படுகிறார். நமது ராஜா சிறிதும் புத்தியில்லாதவர். எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு அதனால் ஸகல லோகங்களுக்கும் நாசத்தை உண்டாக்கப் போகிறாரல்லவா' என்று, அங்குள்ள ராஜஸ்திரீகள் யாவரும் கன்றையிழந்த பசுவைப்போல் வாய்விட்டுக் கதறி மஹாராஜாவை நிந்தித்தார்கள். அப்படி அந்தப்புரத்திலுண்டான பயங்கரமான அழகைக்குரல் தசரதருடைய காதில் விழ, புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் தபித்துக்கொண்டிருந்தவர், வெட்கத்தாலும் துக்கத்தாலும் இருந்தவிடத்திலேயே மூர்ச்சையடைந்தார்.

அங்கிருந்து வெளியில் போய்க்கொண்டிருக்கும் ராமனும் அதைக்கேட்டு மிகுந்த வருத்தமடைந்து, அவர்களுடைய துக்கத்தைத் தீர்க்க வழி யில்லாமல் அதைத் தான் அதிகப்படுத்தாமலாவது இருக்க வேண்டு மென்று, தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, யானையைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, இந்திரியங்களைச் சிதற விடாமல் லக்ஷ்மணனுடன் தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே வாசலிலிருந்து காவற்காரர்களுக்குத் தலைவர் மிகுந்த வயது சென்றவர். அவர், பலர் தம்மைக் கௌரவிக்க கையில் பிரம்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்கள் யாவரும் ராமனைக் கண்டவுடன் வெகு வேகமாக எழுந்து 'ஐய விஜயீபவ!' என்று ஆசீர்வதித்தார்கள். முதலாவது கட்டைத் தாண்டி இரண்டாவது கட்டில், மஹா ராஜாவினால்

கௌரவிக்கப்பட்டு, வேதங்களில் கரைகண்ட பிராம்மணர்கள் இருக்கக் கண்டார். வயது முதிர்ந்த அவர்களை நமஸ்கரித்து மூன்றாவது கட்டில் கன்யைகளும் வயதுசென்ற ஸ்திரிகளும் காவல் காத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; அவர்கள் ராமனை ஸந்தோஷத்துடன் ஆசிர்வாதம் செய்து, உள்ளே போய் அவருடைய வரவைக் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

தன் மகனுடைய கேஷமத்தைவேண்டி அவள் ராத்திரி முழுவதும் நியமத்துடன் இருந்து, விடிந்தவுடன் மஹாவிஷ்ணுவை விதிப்படி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். எப்பொழுதும் விரதங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ராஜமஹிஷி, வெண்பட்டை உடுத்திக் கொண்டு, எல்லா மங்கள பதார்த்தங்களடன் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டு அக்னியில் மந்திரங்களுடன் ஹோமம் செய்து கொண்டிருந்தாள். தேவபூஜைக்காகத் தயிர், அக்ஷதை, நெய் மோதகங்கள், ஹவிஸ், பொரி, வெண்மையான மாலைகள், பாயஸம், எள்ளன்னம், ஸமித்துகள், பூர்ணகும்பம் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. தன் மகனுக்கு கேஷமத்தைக் கொடுக்கும்படி அவள் தேவதைகளை ஜலத்தால் மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தாள். எப்பொழுதும் விரதங்களையே அனுஷ்டிப்பதால் அவளுடைய தேகம் இளைத்திருந்தாலும், சரீர காந்தியால் தேவதைகளைப் போலிருந்தாள். வெகு நேரமாகக் காணாத தன் அருமை மகன், தன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்ததால் மகிழ்ந்து, பெண்குதிரை தன் குட்டியைக் கண்டு தாவுவதுபோல், ராமனை எதிர் கொண்டழைத்தாள். ராமன் தன் தாயை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து நின்றார். கௌஸல்யையும் தன் புத்திரனை பிரியத்தோடு கட்டியணைத்து உச்சி முகர்ந்து, அவரிடத்திலுள்ள ஆசைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "வயதில் முதிர்ந்தவர்களும் தர்மவான்களும் மஹாத்மாக்களுமான உன் முன்னோர்களான ராஜரிஷிகளைப் போல் நீண்ட ஆயுளையும் ஒப்பற்ற கீர்த்தியையும் குலதர்மத்தையும் அடையக் கடவாய். உன் பிதா, செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாதவர். உன்னிடத்தில் சொன்னபடி, இன்றைக்கே உன்னை இளவரசனாக அபிஷேகம் செய்வார். தர்மங்கள் யாவையும் அறிந்தவரல்லவா" என்று ராமனை ஆஸனத்தில் உட்காரவித்து, "இங்கேயே நீ போஜனம் செய்ய வேண்டும்" என்றாள்.

அவர் ஸ்வபாவத்தில் வணக்கமுள்ளவர்; கௌஸல்யையிடத்தில் அவருக்குள்ள பக்திக்கு எல்லையில்லை. அவளால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனத்தில் உட்காராமல் அதை அங்கீகரித்துத் தொட்டு, கைகூப்பிக் கொஞ்சம் வெட்கத்துடன், "அம்மா! தங்களுக்கும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு பெரிய பயம் நேர்ந்திருக்கிறது. மஹாராஜா என் அபிஷேகத்தை நிறுத்திவிட்டார்; பரதனை இளவரசனாகச் செய்யப்போகிறார். நான் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில்

தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். இப்பொழுதே இங்கிருந்தே புறப்பட்டுப் போகிறேன். தங்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்ள வந்திருக்கிறேன். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில், தேன் கிழங்கு பழங்கள் முதலியவைகளைக் தின்று மாம்ஸத்தை விலக்கித்தபஸ்வியாக வஸிக்கப்போறேன். எனக்கு ரத்னங்களால் இழைத்த இந்த ஆஸனத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? தர்ப்பத்தினாலான வைதிக ஆஸனத்தையே நான் இப்பொழுது உபயோக்க வேண்டுமல்லவா” என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் காட்டிலுள்ள ஸால மரத்தின் கிளை கோடரியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்டதுபோலும், தேவலோகத்தில் உள்ள தேவதை பூமியில் தள்ளப்பட்டது போலும் கௌஸல்யை பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தாள். ஒருநாளும் துக்கத்தை அனுபவிக்காத தன் தாய், அடியற்ற வாழைமரம்போல் வீழ்ந்ததைக் கண்டு, ராமன் ஸமீபத்தில் ஓடி தூக்கியெடுத்து, அதிகப் பாரத்தைச் சுமந்து சிரமம் தீர்க் கீழே விழுந்து புரண்டு எழுந்த பெண் குதிரையைப்போல் புழுதிபடிந்த அவளுடைய தேகத்தைக் கைகளால் தடவிக் கொடுத்தார். பிறகு அவள் பிரக்ஞை தெளிந்து, அது வரையில் ஸுகத்தையே அனுபவித்து வந்தவளாகையாலும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளாகையாலும், லக்ஷ்மணன் கேட்டுக்கொண்டிருக்க ராமனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! எனக்கு: நீ புத்திரனாகப் பிறக்காதிருந்தால் இவ்வளவு துக்கமுண்டாகாது. புத்திரனில்லையென்ற துக்கத்தைத்தவிர மலடிக்கு வேறுதுக்கமில்லை. எனக்கோ புத்திரன் பிறந்தான்; அவனை விட்டுப் பிரிவதால் புத்திரனைப் பெற்று வளர்த்த துக்கமும், விட்டுப்பிரியும் துக்கமும், பிள்ளையில்லாத மலடி அனுபவிக்கும் துக்கமும் நோந்திருக்கின்றன. மலடியின் கஷ்டம் கேவலம் தேகத்தைப் பற்றினதே; நான் அனுபவிக்கும் வருத்தமோ தேகம் இந்திரியங்கள் மனம் யாவற்றையும் பற்றியது.

நான் இந்தப் பூமண்டல சக்கரவர்த்தியான அயோத்யாதிபதியின் பட்டமகிஷி. ஆனால் அதற்குத் தகுந்த ஐசுவரியம் ஆபரணம் அதிகாரம் முதலியவை எனக்கில்லை, என் கணவரும் என்னிடத்தில் அதிகப் பிரீதி வைக்கவில்லை. நீ பிறந்த பிறகு அவருக்கு உன்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் நான் அவ்விரண்டு ஸுகத்தையும் அடையலாமென்ற எண்ணத்தால் இதுவரையில் பிழைத்திருந்தேன். இனி இதைவிட அதிக துக்கத்தை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்குமே. இயற்கையாக நான் அனுபவிக்க வேண்டிய ஸுகம் எனக்கில்லை; அது போகட்டும், என்னைப்போல் பட்ட மஹிஷிகளாக இல்லாத சக்களத்திகள் என் கணவருடைய மனத்தைக் கலைத்து, அவருக்கு என்னிடத்தில் இருக்கக்கூடிய பிரீதியைக் குறைக்கும்படியான குரூர வார்த்தைகளை இனிமேல் சொல்வார்கள், ஆனால் இதுவரையில்

சொல்லவில்லையோ என்றால், ஜாடையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர்கள் இனிமேல் ஸ்பஷ்டமாக என்னைப் பார்த்துக் கோபத்துடன் என்னுடைய பார்த்தாவிற்கெதரில் நிற்காதே, போ' என்பார்கள். பரிகாஸமாக "மலடிக்கு உத்ஸவங்களும் ஸந்தோஷமும் எதற்கு?" என்பார்கள். சக்கரவர்த்தி என் வீட்டிலிருக்கும்பொழுது அஸூயைகொண்டு அவரைப் பலாத்காரமாய் 'இங்கே உமக்கென்ன வேலை? என் அந்தப்புரத்திற்குப் போவோம், வா' என்று இழுப்பார்கள். அவர்களுடைய பிறப்பையும் ஸ்திதியையும் யோக்கியதையையும் கவனித்தால் இந்த வார்த்தைகளை என்னைப் பார்த்துச் சொல்லத் துணிவார்களா? இப்பொழுது எனக்கு நேர்ந்த கௌரவக்குறைவையும் கஷ்டத்தையும் பார்த்தல்லவா அப்படிப் பேசத் தைரியமுண்டாகும்? ஸ்திரீகளுக்கு இதைவிடக் கஷ்டமுண்டோ? என் துக்கத்திற்கும் அழகைக்கும் எல்லையே இல்லை; சொல்லவும் முடியாது, மஹா பராக்கரமசாலியான நீ, மூத்த புத்திரன்; அடுத்தபடி மஹாராஜா ஆகவேண்டியவன். நீ இங்கிருக்கும்பொழுதே இந்தத் துக்கங்கள் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன. நீயும் இங்கிருந்து போய்விட்டால் கேட்க வேண்டுமோ? அதைவிட நான் உயிரை விடுவது நல்லது. ஒவ்வொரு நாளும் என் கணவர் என்னை அவமதிக்கிறார். மற்றவர்களைவிட நான் கேவலமான பதிவியிலிருக்க வேண்டியதாகிறது. ஆனால் இப்பொழுது கைகேயியின் வேலைக்காரிகளுக்கு ஸமமாக நடத்தப்படுகிறேன். நன்றாய் யோசித்தால் அவர்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டவள் நான்; ஏனென்றால், அவர்கள் கைகேயியின் பிரியத்திற்கு பாத்திரங்களல்லவா? நான் அப்படியல்லவே.

இதுவரையில் எனக்குச் சுச்ருஷை செய்து வந்தவனும் என்னிடத்தில் இனி பேசவே மாட்டான். என்னிடத்தில் பிரியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அவனும், கைகேயியின் புத்திரன் என்ன செய்துவிடுவானோ என்று பயப்படுவான். இனி என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் கோபம் கொண்டு, கடுமையான வார்த்தைகள் அவளுடைய வாயில் வருமே ஓழிய வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட கஷ்டமும் நேர்ந்துவிட்டால் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்க நான் எப்படி ஸஹிப்பேன்? நீ பிறந்த இந்தப் பதினேழு வருஷங்களாய் எவ்வளவோ கஷ்டங்களைப் பொறுமையுடன் அனுபவித்து வந்தேன். நீ சீக்கிரமாக யௌவ ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யப்படுவாய். அப்பொழுதாவது எனக்கு ஸுகம் நேருமென்றல்லவா இருந்தேன்? இனிமேல் அந்த நம்பிக்கையற்று, சக்களத்திகளின் குரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, தேகம் இளைத்து, அவர்கள் செய்யும் அவமானங்களை வெகு காலம் பொறுக்க முடியுமா? அந்தத் துக்கத்திற்கு முடிவும் கிடையாதல்லவா?

எனக்கோ பால்யமும் பலமும் அழகும் சென்றுவிட்டன. இனி மேல் மஹாராஜாவுக்கு என்னிடத்தில் பிரீதியுண்டாகக் காரணமில்லை. பூர்ணசந்திரனைப்போல் காந்தியள்ள உன் முகத்தைப் பார்க்காமல் வெகு தீனமாகப் பிழைக்க என்னால் முடியாது.

வேறொன்றும் ஆச்சரியமில்லை. கணக்கில்லாத விரதங்களை அனுஷ்டித்து, தேவதைகளைப் பூஜித்து, உபவாஸங்களைச் செய்து, எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு உன்னைப் பெற்று வளர்த்தேன். எல்லாம் வீணாயிற்றல்லவா? என் பாக்யம் அவ்வளவே.

மழை காலத்தில் பெரிய ஆற்றில் திடீரென்று வெள்ளம் பெருகி வந்தால் கரைகள் உடைவதுபோல், திடீரென்று எனக்கு நேர்ந்த இந்தப் பெரும் துக்கத்தால் என் ஹிருதயம் தளராமல் கெட்டியாயிருப்பதைப் பார்த்தால் அதற்கு நாசமில்லையோ? இவ்வளவு துக்கங்களையும் பொறுக்கும் என் தேகம் இரும்பால் செய்யப்பட்டதோ? மனுஷ்யர்களுக்கு ஏற்பட்ட காலத்திற்கு முன்பு மரணம் நேராதென்பது நிச்சயமென்று இதனால் தோன்றுகிறது. சாவே எனக்குக் கிடையாதோ? அல்லது யமலோகத்தில் எனக்கு இடமில்லையோ! அழுதுகொண்டிருக்கும் பெண்மாளை எலும்பும் கௌவிக்கொண்டு போவதுபோல், இந்த க்ஷணமே யமன் என்னைக்கொண்டு போகமாட்டானா? நமக்கு ஏற்பட்ட காலத்திற்கு முன் நமது இஷ்டப்படி மரணம் நேருமென்றிருந்தால், கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பசுவைப்போல் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து பிழைத்திருப்பதை விட யமனுடைய வீட்டிற்கு இப்பொழுதே போவேன்.

ஐயோ! என் குழந்தைக்கு க்ஷேமமுண்டாக வேண்டுமென்று நான் செய்த விரதங்களும், தானங்களும், தியானங்களும்... பூஜைகளும் உவர்நிலத்தில் விதைத்த தானியத்தைப்போல் வீணாயிற்றல்லவா? எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் இதே அதிக துக்கத்தை உண்டாக்குகிறது.

நீ வனத்திற்குப் போனபிறகு நான் இங்கே என்ன செய்வேன்? உன்னுடன் நானும் காட்டிற்கு வருகிறேன். தேகத்தில் பலமற்று, வயது சென்ற பசு, தான் மிக்க பிரீதி வைத்திருக்கும் கன்றின்பின் போமேயன்றி, அதைவிட்டுப் பிரிந்திருக்குமா" என்று அந்தக் கொடிய துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல், ராமனைப் பிரிவதாலும் சக்களத்திகளால் தனக்கு இனிமேல் நேரக்கூடிய கஷ்டங்களை நினைத்தும், ஸத்தியமென்ற பாசத்தால் ராமன் கட்டுப்பட்டு மேற் சொன்ன துக்கங்களைத் தீர்க்க முடியாமலிருப்பதை யோசித்தும், பெண் கின்னர பகி, தன் குஞ்சு வேடனுடைய வலையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிப்பதைப் பார்த்துக் கதறுவதுபோல் வாய்விட்டழுதாள்.

புருபா மஸூக மமர்ஜீதா ததா
பஹு விலலாப ஸயீக்ஷய ராகவம் |
வ்யஸந முபநிபராம்ய ஸா மஹத்
ஸூதயீவ பத்த மஹேக்ஷய கிந்நரீ || (55)

ராமன் கௌஸல்யையை ஸமாதானம் செய்தது

ததாது விஸுந்தீம் தாம் கௌஸல்யாம் ராமமாதரம் |
உவாச ஸக்ஷமக்ஷணா தீந: தத்காஸ ஸத்ருபரம் வச: (1)

அப்படி பிரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பின் வருமாறு பேசினார்.

"அம்மா! ஒரு ஸ்திரீயின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, தனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை விட்டு ராமன் காட்டிற்குப் போவது உசிதமென்று எனக்கும் தோன்றவில்லை. 'கைகேயியின் உத்திரவால் நான் போகவில்லை; அரசனுடைய கட்டளையாலல்லவா போகிறேன்' என்றால், அவரோ மிகவும் வயது சென்றவர்; இந்திரிய ஸுகங்களில் ஆசையை ஒழிக்க முடியாதவர். அனால் 'பரிசுத்தமானவனை இந்திரியங்கள் என்ன செய்ய முடியும்' என்றால், இப்பொழுது அவர் ஒரு ஸ்திரீயிடத்தில் எல்லையற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் அவருடைய புத்தி விபரீதமாயிருக்கிறது. இது அநியாயமென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. தான் மிகவும் பிரீதி வைத்த ஸ்திரீயை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக,

எல்லையற்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஒரு மஹாராஜா என்னதான் சொல்லமாட்டார்? என்னதான் செய்யமாட்டார்?

"ராமனிடத்தில் எந்தக் குற்றத்தையாவது தோஷத்தையாவது கண்டு வனத்திற்கு அனுப்பியிருக்கக்கூடாதோ" என்றால் ராஜ துரோகம் முதலிய கொடிய குற்றங்களை ராமன் செய்தாரா? அல்லது கோரமான பாபங்களைச் செய்தாரென்றாவது சொல்ல முடியுமா? அவருக்குப் பரமசத்துருவானாலும், அல்லது ஏதாவது குற்றம் செய்து அதற்காக அவரால் தண்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர் இல்லாதவிடத்திலும் அவரைப்பற்றித் தோஷத்தைக் கற்பிக்கக்கூடிய மனிதனை இந்த லோகத்தில் காணேன். அப்படியிருக்க அவருக்கெதிரில் எவனாவது சொல்லத் துணிவானோ?

"இது நான் ஊஹமாகச் சொல்லும் விஷயமல்ல. எல்லோருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்ததே. ராமனோ தேவதைகளைப் போல் பரமசுத்தர்; அவருடைய மனமும் வார்த்தையும் நடத்தையும் நியாயமான வழியிலேயே எப்பொழுதும் நடக்கும்; குடிகளின் இஷ்டத்தை அனுஸரிக்கிறவர்; பெரியோரால் பழக்கப்பட்டவர்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்? கைகேயி முதலிய சத்துருக்களுக்கும் பிரியமானவர்; தர்மஸ்வரூபி; மேற்சொன்ன குணங்களில்லா விட்டாலும் ஸுகல தோஷங்களிருந்தாலும், மூத்த

புத்திரனென்ற நியாயத்தால் ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கத்தகாதவர். இப்படியிருக்க, தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் எந்த மனிதனாவது யாதொரு காரணமுமில்லாமல் அவரை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்துவானா?

“அது போகட்டும். அரசனுக்குப் பால்யம் திரும்பியிருக்கிறது; காமத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவருடைய வார்த்தையை ராஜ நீதியறிந்த எந்தப் புத்திரனாவது கவனிப்பானா? ஆகையால் அண்ணா! இந்த மிஷ்யம் பிறர்க்குத் தெரிவதற்குள் இந்த ராஜ்யத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ளும். நான் கையில் வில்லை எடுத்துப் பக்கத்தில் நிற்குகொண்டு தங்களைக் காப்பாற்றும் பொழுது எவனாவது நம்மை மீற முடியுமா? கொல்லவந்த யமனை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம்; நம்மை நெருங்கவும் முடியுமா? இந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நம்மை எதிர்த்தாலும் என் கூர்மையான பாணங்களால் இதை மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல் செய்யமாட்டேனா? பரதனுக்கு நண்பர்களையும் உதவி செய்கிறவர்களையும், அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் ஒரு நொடியில் நாசம் செய்கிறேன். கொட்டினால் தேள், கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப் பூச்சியல்லவா? ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயாதோ?

நமது பிதா கைகேயியால் தூண்டப்பட்டு, நமது சத்துருக்களுக்கு உதவிசெய்தால், அந்தத் துர்ப்புத்திபிடித்தவரை ஏன் சிறையில் வைக்கக்கூடாது. ஏன் கொல்லக்கூடாது? எல்லையற்ற கர்வத்தை யடைந்து, இதைச் செய்யலாம், இதைச் செய்யக்கூடாதென்ற விவேகமின்றிக் கெட்ட வழியில் நடப்பவரை, நமக்குக் குருவானாலும் பிதாவானாலும் ரக்ஷித்து அந்த வழியிலிருந்து விலக்க வேண்டுமென்று மனு முதலிய தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

உமக்குத் தர்மமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய இந்த ராஜ்யத்தைக் கைகேயிக்குக் கொடுக்கத் துணிந்ததற்கு என்ன காரணம்? தன்னையங்களால் உம்மை ஜயித்துத் துரத்திவிடலாமென்றா? அல்லது, முன்பு கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரன்களைப் பூர்த்தி செய்வதென்ற காரணத்தாலோ? அவ்விரண்டும் இங்கே செல்லாது, உம்மையும் என்னையும் விரோதித்துக்கொண்டு பரதனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க இவரால் முடியுமா?

அம்மா! ராமன் என் ஸகோதரர். என்னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். அவரிடத்தில் உண்மையான பிரீதியை வைத்திருக்கிறேன். நான் பேசும் ஸத்தியத்தையும் கையில் பிடித்திருக்கும் வில்லையும் கொடுத்திருக்கும் தானங்களையும் செய்திருக்கும் தேவபூஜைகளையும் ஸாக்ஷி வைத்து ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். பயங்கரமான காட்டிற்கு ராமன் போனாலும் ஸரி; ஜ்வலிக்கும்

நெருப்பில் குதித்தாலும் ஸரி; அவருக்கு முன் என்னை அங்கே பார்க்கலாம், தாயே! தாங்கள் படும் கஷ்டத்தை என் வீரியத்தால் அழிக்கிறேன். என் பராக்கிரமத்தைத் தாங்களும் அண்ணனும் இன்றல்லவா பார்க்கப் போகிறீர்கள்” என்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை சோகத்தால் மனம் கலங்கி அழுதுகொண்டு, “குழந்தாய்! தம்பி லஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தனவா? இதற்குமேல் என்ன செய்யவேண்டுமென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ அப்படிச் செய். 'பிதாவின் கட்டளையை எவ்வாறு மீறி நடப்பேன்' என்று சொல்லலாம். ஆனால் இது அவர் செய்த கட்டளையல்ல; எனக்கு விரோதியான கைகேயி செய்த கட்டளை; மேலும் தர்மவிரோதமானது. அப்படியிருக்க அதைக் கேட்டு, துக்கத்தால் தவிக்கும் என்னை அநாதையாய் விட்டு நீ காட்டிற்குப் போவது நியாயமா?

நீ ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவன்; உன் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறாய். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் மேலான தர்மம் ஒன்றுண்டு, கேள். லோகத்திலுள்ள மற்ற யாவற்றையும் காட்டிலும் தாயே ஒருவனுக்கு மேலான வஸ்துவென்று தர்மசாஸ்திரங்கள் உபதேசிக்கின்றன. ஆகையால் நீ இங்கிருந்தே எனக்குப் பணிவிடை செய். இதைவிட சிரேஷ்டமான தர்மமில்லை. முன் காலத்தில் காசியப்ர் இந்திரியங்களை அடக்கி, தன் வீட்டிலிருந்தே தன் மாதாவுக்கு ஒப்பற்ற சுச்சுருஷை செய்துவந்தார். அந்த சிரேஷ்டமான தவத்தால் உத்தமலோகங்களை அடைந்து. பிரஜாபதிகளில் ஒருவரானார்.

உன்பிதா உனக்கெப்படியோ நானும் அப்படியல்லவா? உனக்கு அவர் எப்படிப் பூஜிக்கத் தகுந்தவரோ நானும் அப்படியல்லவா?

அவருடைய கட்டளையை எப்படி நிறைவேற்ற வேண்டுமோ அப்படியே என் கட்டளையையும் நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா? நீ காட்டிற்குப் போவதில் எனக்கிஷ்டமில்லை. அதற்கு அனுமதி கொடுக்க மாட்டேன். நீ இல்லாமல் எனக்கு என்ன ஸுகம்? உன்னைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்கவும் வேண்டுமோ! உன்னுடனிருந்து நான் புல்லைத் தின்றுகொண்டிருந்தாலும் அதுவே எனக்கு நல்லது, நான் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நீ என்னை விட்டுக் காட்டிற்குப் போனால், நான் பட்டினியிருந்து பிராணனை விடுவேன். முன் காலத்தில் ஸமுத்திர ராஜன் தன் தாய்க்கு துக்கத்தை உண்டுபண்ணின பாபத்தால் பிராம்மணனைக் கொன்றவர்கள் அடையும் நரகத்தை அடைந்தான். நீயும் நரகத்தில் என்றும் அழியாத துக்கத்தை அடைவாய்” என்றான்.

இப்படித் தீனமாய்த் தன் தாய் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு, தர்மாத்மாவான ராமன், தர்மத்தை அனுஸரித்து “நான் என் பிதாவின் ஆக்ஞையையும் நிறைவேற்றவேண்டும்; தங்களுடைய கட்டளையையும் கீழ்ப்படியவேண்டும்; ஆனால் ஒரே காலத்தில் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்க முடியாது. மேலும், அவருடைய கட்டளையோ முந்தினது: அதையே இப்பொழுது நிறைவேற்ற வேண்டும். அதை மறக்கக்கூடாது. ஆகையால் நான் வனத்திற்குப் போகவேண்டும். தங்கள் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கறேன். கிருபை செய்து அனுமதி கொடுக்க வேண்டும்.

இப்படிச் செய்து உன் தாய்க்குத் துக்கத்தை உண்டு பண்ணலாமா? என்றால், முன் காலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த கண்டு மஹரிஷி, தன் தகப்பன் உத்தரவால் ஒரு பசுவைக் கொன்றார். அவர் தபஸ்வியல்லவா? ஞானியல்லவா? நமது குலத்தில் ஸகரரென்று ஓர் அரசரிருந்தார். தன் அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களை இந்தப் பூமி முழுதையும் வெட்டும்படி கட்டளையிட்டார். அதை நிறைவேற்றி அதனால் அவர்கள் சாம்பலாக எரிக்கப்பட்டார்கள். அப்படி. உயிரைக் கொடுத்தாவது என் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்க, பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டிலிருப்பது ஒரு பெரிய கஷ்டமா? தன் பிதாவின் ஆக்ஞையால் பரசுராமர் தன் தாயான ரேணுகையைக் கோடரியால் வெட்டிக் கொன்றார். அப்படியிருக்கத் தங்களுக்குச் சில காலம் துக்கத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமேயென்று தயங்கலாமா? இதைப்போல் தேவதைகளுக்கு ஸமமான இன்னும் பலர் தங்கள் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். நானும் அப்படியே செய்ய விரும்புகிறேன். இது நான் ஒருவன் மாத்திரம் அனுஷ்டிக்கும் தர்மமல்ல. பிறரால் அனுஷ்டிக்கப்படாததல்ல. நான் இப்பொழுது சொன்ன பெரியோர்கள் இப்படியே பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். நமது முன்னோர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரியோர் நடந்த வழியிலேயே நானும் நடக்கிறேன். லோகத்திலுள்ள எல்லோரும் அனுஷ்டிக்கும் மேலான தர்மம் இதேயன்றி நான் ஸ்வபுத்தியால் கல்பித்ததல்ல, தங்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் செய்ததுமல்ல. பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதால் மாதாவிற்குக் கொஞ்சம் துக்கம் நேர்ந்தாலும் அதனால் கெட்டவன் உலகத்தில் இ.துவரையிலுமில்லை" என்றார்.

நன்றாகப் பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் மேலானவரும், வில்லாளிகளுக்குள் ஒப்பில்லாகவருமான ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மணா! உனக்கு என்னிடத்திலிருக்கும் எல்லையற்ற பிரீதியையும், உனது பராக்கிரமத்தையும், தைரியத்தையும், ஒருவராலும் தாங்கமுடியாத தேஜஸையும்

அறிவேன். ஸத்தியத்தின் ரஹஸ்யத்தையும், சாந்தியின் ரஹஸ்யத்தையும் அறியாமல் என் தாய் மிகவும் வருத்தப்படுகிறாள். தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்த நீயும் இப்படிச் சொல்வது ஸரியல்ல. ஸத்தியம் தர்மத்திலேயே வேருன்றியிருக்கிறது. ஆகையால் புருஷார்த்தங்களில் ஸத்தியமே மேலானது. இப்பொழுது என் மாதாவின் வார்த்தையைக் காட்டிலும் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதால் அந்த தர்மம் கிடைக்கும், 'தர்மத்தில் ஆசையுள்ளவன் பெற்றோர்களுக்காவது பிராம்மணர்களுக்காவது ஒரு விஷயத்தை பிரதிக்கை செய்துவிட்டுப் பிறகு தவறுவானா? இப்பொழுது என் பிதாவின் உத்தரவால் கைகேயி என்னை வனம் போகச் சொன்னாள். அவருடைய ஆக்ஞையை மீறி நடக்க நான் சக்தியற்றவன். ஆகையால் 'நமது தகப்பனாயிருந்தாலும் அவரைக் கொன்றுவிட்டு, இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுவோம்' என்ற க்ஷத்திரியர்களுக்கு மாத்திரமுள்ள குரூரமான புத்தியை விடு. நாஸ்திகர்களைப்போல் தர்மத்திற்கு ஒவ்வாத நீதியை மாத்திரம் அனுஸரிக்காதே. பிறருக்கு ஹிம்ஸையை உண்டுபண்ணும் வழியில் செல்லாதே. நான் நடப்பதைப் பார்” என்று லக்ஷ்மணனிடத்திலுள்ள மிகுந்த வாத்ஸல்யத்தால் இப்படிச் சொல்லி, மறுபடியும் கௌஸல்யையை நமஸ்காரம் செய்து கைசுப்பிக்கொண்டு, “அம்மா! தாங்களும் நானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் ஸுமத்திரையும் என் பிதாவின் ஆக்ஞைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது புராதன தர்மம். முதலில் அவர் உத்தரவு செய்தபடியால் அப்படிப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வசித்துவிட்டுப் பிறகு தங்களுடைய கட்டளைப்படி, தங்களுடைய பக்கத்திலிருந்து சுச்சூஷை செய்வேன். முன் காலத்தில் யயாதி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து, பிறகு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதுபோல், நானும் கொஞ்ச காலம் கஷ்டத்தை அனுபவித்து என் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி மறுபடியும் தங்களைத் தரிசனம் செய்கிறேன். ஆகையால் தாங்கள் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு எனக்கு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். நான் க்ஷேமமாய்ப் போய் வருவதற்கு வேண்டிய மங்கள காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். என் பிராணன் மேல் ஆணை வைத்துக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்திவிட்டு, துக்கத்தை வெளியில் காட்டாமல் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் வனத்திற்குப் போவதை அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்றார்.

ராமன் இப்படித் தர்மத்தை அனுஸரித்தும் கொஞ்சம்சூட வருத்தமில்லாமலும், உறுதியாயும் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்தாள். பிறகு பிரக்கை தெளிந்து “குழந்தாய்! நமக்குள்ள சரீர ஸம்பந்தத்தாலும் உன்னைப் பெற்று வளர்த்ததாலும் உன் பிதாவுக்கு ஸமமாக

நீ என்னைப் பூஜிக்க வேண்டும். சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னை விட்டு நீ காட்டிற்குப் போகக் கூடாது. அதற்கு ஸம்மதிக்கமாட்டேன். நீஇல்லாமல் இந்த லோகத்தில் நான் பிழைத்திருந்தென்ன பயன்? பிதிருலோகத்திலாவது, ஸ்வர்க்கத்திலாவது, ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் மேல் லோகங்களிலாவது நான் இருந்தாலும் என்ன ஸுகம்? உன்னருகில் ஒரு முகூர்த்தமிருப்பதற்கு இவையெல்லாம் ஈடாகுமா” என்றாள்.

யானையைப் பிடிக்கிறவர்கள், தீவட்டிப் பந்தங்களுடன் அது போகும் வழியில் ராத்திரியில் நின்று தடுத்தாலும், அதன் கோபம் அதிகரிக்குமேயல்லாது, தான் குறிவைத்த பாதையிலிருந்து திரும்புமோ? அப்படித் தன்தாய்வேகு தீனமாக பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு, ராமனுடைய மனஉறுதி மறுபடியும் பலமடைந்தது. அவள் சோகத்தால் பிரக்ஞையற்றிருப்பதையும் லக்ஷ்மணன் துக்கத்தால் தவிப்பதையும் பார்த்தும், தர்மத்தில் நாடிய மனத்தையுடைய ராமன், தர்மத்தை அனுஸரித்து மறுமொழி சொன்னார். இப்படி நான்கு பக்கங்களிலும் தர்மத்தால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு, அவைகளில் உத்தமமான தர்மம் எது என்று கண்டு பிடித்து, அதை ஒரே உறுதியாக அனுஷ்டித்தவர்கள் ராமனைத் தவிர இந்த மூன்று லோகங்களிலும் வேறு ஒருவர் உண்டோ? இப்படிப் பேசத் தகுந்தவர் அவரே. "லக்ஷ்மணா! உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியையும் உன் பராக்கிரமத்தையும் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் என் அபிப்பிராயத்தைப் பூரணமாக அறியாமல் நீயும் என் தாயும் எனக்கு வீண் வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறீர்கள். தர்மத்தைப்பற்றிச் சுருக்கமாக இதுவரையில் சொன்ன வார்த்தைகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுறேன் கேள். ஒருவனுடைய பாரியை அவனுடைய கட்டளைப்படி. நடப்பதால் தர்மத்தையும், அவனுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாயிருப்பதால் காமத்தையும், நல்ல புத்திரனைப் பெறுவதால் அர்த்தத்தையும் ஸம்பாதிக்கிறாள். ஒரே ஸ்திரீ மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் கிடைக்கச் செய்கிறாள். இப்படியே தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்கள், தர்மத்தால் கிடைக்கும் ஸுகத்திற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தர்மம்ஒன்றையே நன்றாக அனுஷ்டித்தால் இம்மூன்றும் கிடைக்கும். இதைப் பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. மேற்சொன்ன புருஷார்த்தங்கள் எதனால் கிடைக்காதோ அதை ஆரம்பிக்கக்கூடாது. எந்தக் காரியத்திலிருந்து தர்மம் விளையுமோ அதையே செய்ய வேண்டும். கேவலம் அர்த்தத்தையே நாடுகிறவனை லோகத்தார் அனைவரும் வெறுக்கிறார்கள். கேவலம் காமத்தையே நாடுவதும் அப்படியே. இப்பொழுது நான் செய்ய வேண்டிய தர்மம் என்னவென்று யோசிப்போம். தனுர்வேதம் ராஜநீதி முதலியவைகளை எனக்கு உபதேசித்ததால் மஹாராஜா எனக்கு ஆசாரியர்.

என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன், என்னைப் பெற்ற பிதா, வயதால் பெரியவர், அப்படிப்பட்டவர் கோபத்தாலோ, ஸந்தோஷத்தாலோ, காமத்தாலோ ஏதாவது ஒன்றைக் கட்டளையிட்டால், குரூரமான தன்மையையும் நடத்தையையும் உடையவனைத் தவிர, சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதென்ற தர்மத்தை அறிந்த வேறு யாராவது அதை நிறைவேற்றாமலிருப்பானா? நான் குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனல்ல. என் பிதாசெய்த பிரதிக்கையை என்னால் முடிந்தவரையில் நிறைவேற்றுவேன்.

அவர் நம்மிருவருக்கும் பிரபு. என் தாய்க்கும் அப்படியே. அவளுக்கு அவரே உத்தம கதி, அவள் புண்ணியலோகங்களை அடைவதற்கு அவரே ஸாதனம். நமது முன்னோர்களைக் காட்டிலும் அவர் விசேஷமாகத் தர்மத்தை அனுஸரித்து, நெறிதவறாமல் ராஜ்யபாலனம் செய்துவரும்பொழுது, என் தாய் திக்கற்ற ஒரு ஸாதாரண ஸ்திரீயைப்போலவும், புருஷனை இழந்தவளைப்போலவும் என்னுடன் வனத்திற்கு வருவது உசிதமா? அம்மா! கான் வனத்திற்குப்போகிறேன். உத்தரவு கொடுங்கள். நான் திரும்பி க்ஷேமமாய் வந்து சேருவதற்கு மங்களகாரியங்களைச் செய்யுங்கள். யயாதி மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு ஸத்தியத்தைச் சொன்னதால் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதைப்போல், நானும் பதினான்கு வருஷங்கள் முடிந்தவுடன் திரும்பி வருகிறேன். தர்மமாகக் கிடைக்காத இந்த ராஜ்யத்தில் ஆசைப்பட்டு கீர்த்தி என்ற விசேஷப் பிரயோஜனத்தைத் தள்ளிவிட என்னால் முடியாது. நமது ஜீவ காலம் வெகு ஸ்வல்பம், மின்னல்கொடியைப் போல் நிலையற்றது. அதில் அதர்மத்தைச் செய்தாவது இந்த பூமியை ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கில்லை" என்று புருஷோத்தமரான ராமன் தன் தாயை ஸமாதானப்படுத்தி கைகேயியின் சொற்படி அங்கிருந்து சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு வனத்திற்குப் போக நிச்சயித்து, லக்ஷ்மணனுக்குத் தன் உண்மையான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்து தன் தாயை பிரதக்ஷிணம் செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ள உத்தேசித்தார்.

**ப்ரஸாதயந் நரவ்ருஷப: ஸ்வமாதரம்
பராக்ரமாத் ஜீககம்ஜீரேவ தண்டகாந் |
அதாஃகூஜம் ப்ருரமநுநாஸ்ய தர்மநம்
சுகார தாம் ஷ்ருதி ஜநநீம் ப்ரதக்ஷணம் || 66)**

ராமன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

அத தம் வ்யதயா தீநம் ஸவீரோஜ மமர்ஜீதம் |
ஸ்வஸந்தம்வ நாகேந்தரம் க்ரோத விஸ்பாரீதேகணம் || (1)

ராமனுடைய மனம் அவருக்கு வசப்பட்டது. ஸகலப்பிராணிகளிடத்திலும் அவர் செலுத்தும் சக்தி அந்த ஸமயத்தில் அவருடைய வார்த்தைகளால் வெளிப்பட்டது. லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு அந்தரங்கமானவர்களில் மேலானவர்; அதிகப் பொறுமையில்லாதவர். கோபத்தால் அவருடைய கண்கள் பரந்து இருந்தன. அப்படியிருந்தும் தனக்கு மித்திரனும் தம்பியும் பிரியமானவனுமான காரணத்தால் ராமன் எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவருக்கெதிரில் நிற்குகொண்டு, “லக்ஷ்மணா! நீ ஸ்வபாவத்தில் அதிக தைரியசாலியல்லவா? அரசனிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் என்னைப்பற்றின வருத்தத்தையும் உனக்குள் அடக்கு, 'அபிஷேகத்திற்காக எல்லாம் தயாராயிற்றே. இப்பொழுது அது நடக்கா விட்டால் நமக்கு அவமானமல்லவா' என்றால், அது நமது பலவீனத்தால் ஏற்படவில்லையே. மேலும் நமது பிதா செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி அவர் உத்தமகதியை அடையும்படி செய்கிறோம் என்று மிகவும் ஸந்தோஷப்படவேண்டும். ஆகையால் என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி விட்டு, நமது பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய். எனக்கு அபிஷேகம் நடக்கவில்லையே என்று என் தாய்க்கு மிகுத்த வருத்தம். நான் திரும்பி வருவேனோ வரமாட்டேனோ என்ற பெரிய ஸந்தேகம். ராமன் பிதாவின் கட்டளையை வெகு ஸுலபமாக நிறைவேற்றி, அதிசீக்கிரத்தில் வனத்திலிருந்து திரும்பிவருவான், இதைப்பற்றி நீ கவலைப் படவேண்டாமென்று நீ அவளுக்குச் சொல்லி அவள் வருத்தப்படாமல் செய்யவேண்டும். இந்த ஸந்தேகத்தால் அவள் துக்கப்படுவதை ஒரு க்ஷணம்கூட நான் பார்க்கப் பொறுக்கமாட்டேன்.

“நான் இதுவரையில் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது எந்தாய் களுக்கும் பிதாவுக்கும் அல்ப விஷயங்களிலும் பிரியமில்லாமல் நடந்ததில்லை. நமது பிதா எப்பொழுதும் நிஜத்தையே பேசுகிறவர்; செய்த பிரதிக்கை தவறாவர்; வீணாகாக பராக்கிரமமுடையவர். இப்பொழுது தமக்கு உத்தமகதி கிடைக்காதோ என்ற பயம் அவருக்கில்லாமல் நாம் செய்ய வேண்டும். இந்த அபிஷேகம் தடுக்கப்படாமலிருந்தால் தான் கொடுத்த வரங்கள் வீணாகுமே என்று அவருடைய மனம் தவிக்கும். அதைப் பார்த்து நானும் தவிப்பேன். ஆகையால் என் அபிஷேகத்திற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி இப்பொழுதே காட்டுக்குப் போகிறேன்.”கேகய ராஜருடைய புத்திரி தன்

எண்ணம் நிறைவேறித் தன் புத்திரனான பரதனை யாதொரு கவலையுமில்லாமல் அபிஷேகம் செய்யட்டும். நான் மான்தோல், மரவுரி, ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு வனத்திற்குப்போனால் கைகேயியின் மனம் ஸந்தோஷப்படும். ராஜ்யத்தை விட்டு வனத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற புத்தி எனக்கு ஸ்திரமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை மாற்றமுடியாது. ஆகையால் நீ என்னை வருத்தப்படுத்துவது யுக்தமல்ல. நான் வனத்திற்குப் போகிறேன். தாமதம் செய்யாதே.

“நான். இப்படிச் செய்வதற்குத் தர்மமே முக்கிய காரணமென்று இதுவரையில் சொன்னேன். ஆனால் அதைவிட மேலான காரணம் ஒன்றுண்டு. நான் காட்டிற்குப் போவதற்கும் பெற்ற ராஜ்யத்தை இழப்பதற்கும் காரணம் ஈசுவரனே, கைகேயி அல்ல. வீணாக அவளைத் தூஷிப்பதில் பிரயோஜனமென்ன? கைகேயிக்கு இவ்விதமான எண்ணமுண்டானதற்குக் காரணமும் ஈசுவரனே, இல்லாவிட்டால் நீ எண்ணுகிறபடி அவளுக்கு என்னை ஹிம்ஸிக்க வேண்டுமென்ற புத்தி ஏன் உண்டாக வேண்டும்? எனக்கு என் தாய்களிடத்தில் தாரதம்யமாவது, பேத புத்தியாவது கொஞ்சமேனும் இல்லை என்று உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியே கைகேயிக்கு என்னிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் பேத புத்தியில்லை என்று உனக்குத் தெரியுமே, அப்படியிருக்க என் அபிஷேகத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும், என்னைக் காட்டிற்கனுப்ப வேண்டுமென்றும் வெகு குரூரமான கெட்ட வார்த்தைகளை அவள் சொல்வதை யோசித்தால், ஈசுவரனால் அவளுடைய புத்தி மாற்றப்பட்டிருக்கின்றதென்ற காரணத்தைத் தவிர வேறு எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவளோ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவள் உத்தமமான ராஜ குலத்தில் பிறந்தவள். அதற்குத் தகுந்த தயை பெருந்தன்மை முதலிய சிரேஷ்டமான குணங்களை உடையவள். அப்படிப்பட்ட கைகேயி கெட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கைக்கொண்டு, தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்து நற்குணங்கள் ஏதுமில்லாத அல்ப ஸ்திரீயைப்போல் ஏன் நடக்கவேண்டும்? வேறு யாரிடத்திலாவது சொன்னாலும் பாதகமில்லை. தன் கணவனிடத்திலேயே ஏன் சொல்ல வேண்டும்? தோழிகளிடத்தில் சொல்லி அனுப்பினால் பாதகமில்லை. தானே ஏன் நேரில் சொல்ல வேண்டும்? அந்தக்ஷணம் வரையில் தானும் மஹாராஜாவும் எல்லையற்ற பிரீதி வைத்திருந்த எனக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாளா? ஜாடையாகச் சொல்லவுமில்லை. ஸ்பஷ்டமாகப் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறாள். இந்த விஷயங்களை யோசித்தால் இவ்வளவும் ஈசுவரனுடைய செயலென்றே நிச்சயமாகிறது. எண்ண முடியாத சக்தியுள்ள ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்தை எந்தப் பிராணியும் தடுக்க முடியாதென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. என் கையில் கிடைத்த ராஜ்யம் தவறிப்போனதும்,

என்னிடத்தில் அவளுக்கு இதுவரையிலிருந்த பிரியம் முற்றிலும் மாறினதும் இந்தக் காரணத்தாலேயே.

'ஆனால் தெய்வச் செயலை மனுஷ்ய பிரயத்னத்தால் வெல்லக் கூடாதா' என்றால், அது கொடுக்கும் பயன்களால் அதன் ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டுமே தவிர, அதை நேரில் பார்த்தவர்களுண்டா? எவனாவது தெய்வத்தை எதிர்க்க முடியுமா? ஸுகம், துக்கம், சாந்தி, கோபம், லாபம், நஷ்டம், உற்பத்தி, நாசம் முதலிய காரணம் தெரியாத யாவற்றிற்கும் தெய்வமே காரணம். கடுமையான தவம் செய்துகொண்டிருந்த விசுவாமித்திரர் முதலிய ரிஷிகளும் தெய்வத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் காமக்குரோதங்களை அடக்க முடியாமல் ஸமாதி குலைந்து தங்களுடைய மேன்மையான பதவியிலிருந்து நழுவிவிருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு காரியத்தை ஆரம்பித்திருக்கும்பொழுது அதைத் தடுத்து, நாம் எண்ணாத வேறொரு காரியத்தை நடத்திவைப்பது தெய்வச் செயலே. இந்த நிச்சயத்தை உடையவனாய், எனக்கு எது நேர்ந்தாலும் மனம் கலங்காமலிருப்பதால் இப்பொழுது இந்த அபிஷேகம் தடைப்பட்டாலும் அதனால் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட வருத்தம் உண்டாகவில்லை.

"நீயும் வருத்தப்படாமல் என்னைப்போல் நடந்துகொண்டு என் அபிஷேக காரியங்களை நிறுத்து. அதற்காகக் கொண்டுவந்திருக்கும் குடங்களிலுள்ள ஜலத்தால் நான் தபஸ்வியாவதற்கு முந்திச் செய்யவேண்டிய வீரத ஸ்நானம் நடக்கட்டும். வேண்டாம்; ஒருவேளை நான் இந்த ராஜ்யத்திற்காக ஆசைபட்டுக் கபடமாக அபிஷேகம் செய்துகொண்டேன் என்று கைகேயிக்குத் தோன்றினாலும் தோன்றலாம். ஆகையால் அபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட ராஜத்திரவியம் எனக்கு அவசியமில்லை. நானே நதியிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து விரத ஸ்நானம் செய்கிறேன்,

லக்ஷ்மணா! நமக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லையே, ஐசுவரியத்தை இழந்தோமே என்று கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படாதே. ராஜ்யத்தை ஆளுவதும் காட்டிலிருப்பதும் எனக்கு ஒன்றே. அப்படியுமல்ல, யோசித்துப் பார்த்தால் ராஜ்ய பரிபாலனத்தாலுண்டான கவலையும் கஷ்டமும் பாபமும் வனவாஸத்தில் இல்லை. இதுவரையில் பார்க்காத பொருள்களைப் பார்க்கலாம். ஆகையால் அரசாக்கியைக் காட்டிலும் வனவாஸமே மேலானது.

“லக்ஷ்மணா! ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள். தெய்வத்தின் சக்தி எல்லையற்றதென்று உனக்குத் தெரியுமே. அந்தத் தெய்வத்தால் ஏவப்பட்டிருப்பதால் கைகேயி நமக்கு ஹிதமில்லாத வார்த்தைகளைச்

சொல்லுகிறாள். அப்படியிருக்க என் அபிஷேகத்தை அவள் தடுத்தாளென்று
நாம் ஸந்தேகப்படுவது நியாயமில்லை” என்றார்.

ந ஸக்ஷ்மணாஸ்யம் ந கஷ்ய கர்மவிக்கேந
மாதா யவீயஸ்ய யதீபரங்கீவ்யா |
தைவாபீபந்நா ஹி வதத்யநீஷ்டம்
ஜாநாஸி தைவம் ச ததாப்ரபாவம் || (30)

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தடுத்தது

இத் புருவத் ராமே ஸ்ர லக்ஷ்மணோ தாஸ்பரீரா முஹூ: |
புருத்வா மத்யம் ஜகாமேவ மநஸா ஸுக்ஷ ஷூர்ஜயா: || (௩)

ராமன் இப்படிச்சொல்ல லக்ஷ்மணன், தான் அதற்கு ஸம்மதிக் காததற்கு அடையாளமாகத் தலையைக் கீழே குனிந்துகொண்டு “நமது தமயன் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் உறுதியாயிருக்கிறாரே” என்று ஸந்தோஷத்தையும், “ராஜ்யத்தைவிட்டுப் போகிறாரே” என்று துக்கத்தையும் அடைந்தார். ஆனால் அந்த அபிப்பிராயத்தை வார்த்தையால் தெரிவிக்கவில்லை; அந்த எண்ணமும் அடுத்த க்ஷணத்தில் மாறிவிட்டது. அதிக கோபம் கொண்ட ஸிம்ஹம் புருவத்தை நெறிப்பதுபோல் தன் புருவங்களை நெறித்துப் பெட்டியில் அகப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டு மனதிலுள்ள கோபத்திற்கு. அடையாளமாகத் தலையை மேலும் கீழும் அசைத்துக் கொண்டு, யானையின் துதிக்கைபோன்ற தன் கையை ஆட்டிக் கொண்டு, குறுக்குப் பார்வையாக ராமனைப் பார்த்து, “பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றாவிட்டால் தர்மத்திற்குக் குறைவு நேரும்; நான் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் பிறரும் அதைக் கை விடுவார்கள். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றாதவன் நம்மை ரக்ஷிப்பானோ என்று ஜனங்கள் என்னிடத்தில் ஸந்தேகப்படுவார்கள்” என்று நினைத்துக் காட்டிற்குப் போவதில் தாங்கள் இவ்வளவு பரபரப்புடனிருப்பது யுத்தமல்ல. வீரியமில்லாதவர்களும், சித்தப்பிரமையுள்ளவர்களும், க்ஷத்திரியர்களில் கீழ்ப்பட்டவர்களுமே உண்மையில் சக்தியற்ற விதியை அனுஸரித்து அதற்குக் கட்டுப்படுவார்கள். தாங்கள் க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டர்; விதியை விலக்கும் சக்தியை இயற்கையாகவே உடையவர்; கலங்காத புத்தியையுடையவர்; இப்படியிருக்க விதியை ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதென்று அந்தக் கையாலாகாத பதார்த்தத்தை மெச்சுவது நியாயமல்ல. மனோபலமில்லாதவர்களுக்கு விதி என்பது பிழைப்புக்கு வழியென்று பிருஹஸ்பதி சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் கையாலாகாதவர்களே விதியை அனுஸரிக்கவேண்டும். புருஷப் பிரயதனத்தை விதி வெல்லாது. அதைக் கொண்டாடலாமா?

“பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றாமலிருந்தால் அதர்மம் நேருமென்று பயப்படுகிறீர்கள். தங்களுக்குத் துரோகம் நினைத்த அந்தப் பாபிகளான கைகேயி தசரதர் இவர்களிடத்தில் தங்களுக்கு ஏன் ஸந்தேக முண்டாகவில்லை? அவர்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வில்லையா என்றால், தர்மானுஷ்டானமென்ற வேஷத்தால் தங்களுடைய துர்க்குணங்களையும்

கெட்ட நடத்தைகளையும் மறைத்துக் கொள்ளும் ஸாமர்த்தியமுள்ள எவ்வளவோ ஜனங்கள். இவ்வுலகத்திலிருக்கிரார்கள். தாங்கள் தர்மாத்மாவானதால் அவர்களிடத்தில் தங்களுக்கு ஸந்தேக முண்டாவதில்லை. அவர்களைத் தங்களைப் போல் நினைக்கிறீர்கள். தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்க அவர்கள் நன்றாக யோசித்து, அவர்கள் இப்படி நடக்கிறார்களென்று தங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? வெகு காலத்திற்கு முன்பாகவே அவர்கள் இப்படிச் செய்வது யோசனை செய்யாவிட்டால், எப்பொழுதோ கொடுத்த வரங்களைக் கைகேயி இதுவரையில் மறந்து கேட்காமலிருப்பாளா? ராமன் எனக்கு மூத்த புத்திரன், இந்த ராஜ்யம் அவனுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டியது, ஆனால் எனக்கு உன் புத்திரனான . பரதனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம், அவன் ராமனுக்கு இளையவனாகையால் அப்படிச் செய்ய ஜனங்கள் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் அதற்கு உபாயம் செய்வோம். ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதாக எல்லா ஜனங்களுக்கும் எதிரில் நான் பிரதிக்கை செய்கிறேன். பிறகு நீ முன் காலத்தில் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்யும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்து. நான் அதற்கு இஷ்டமில்லாதவன்போல் நிர்ப்பந்தத்தின்மேல் ஒப்புக்கொள்வதாகக் காட்டிக்கொண்டு ஸம்மதிக்கிறேன். அப்பொழுது ராமனைப் பல வருஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பி, நமது குழந்தை பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்வோம்” என்று நமது பிதா கைகேயியுடன் கலந்து துரோகமாகச் செய்த யோசனை என்று தங்களுக்கு ஏன் இன்னும் தோன்றவில்லை? மூத்த புத்திரனிருக்கையில் இளையவனுக்கு அபிஷேகம் செய்வது இவ்வுலகத்தில் எவனுக்காவது இஷ்டமாகுமா? அதிலும் நான் ஸம்மதிப்பேனா? பொறுத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டேன். தாங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

"தாங்கள் மஹா புத்திமானல்லவா? தர்மானுஷ்டானமென்ற ஒரு காரணத்தால் 'அபிஷேகம் செய்துக் கொள்ளமாட்டேன்; வனத்திற்கே போவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் மஹாபாபம் நேரும்' என்று பிசகான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தத் தர்மம் எனக்கு விரோதி. கைகேயியின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, தர்ம விரோதமாயும் ஸகல ஜனங்களும் நிந்திக்கும் வார்த்தைகளை நமது பிதா சொல்லவும், ஒருவராலும் தடுக்கக்கூடாத சக்தியையுடைய தாங்கள் அவைகளை நிறைவேற்றுவதாக நிச்சயிப்பதும் எப்பொழுதாவது நேருமா? ஆகையால் தங்களுக்குச் சித்தப் பிரமை தவிர வேறில்லை. அவர்கள் கபடமாகத் தங்களுடைய அபிஷேகத்தை நிறுத்துவதாகாகச் செய்த ஏற்பாட்டை உண்மையென்றெண்ணி மோசம் போகிறீர்களென்பதை நினைக்க நினைக்க, எனக்குத் துக்கம் மேலிடுகிறது.

தர்மத்தை இப்படி அனுஷ்டிப்பதில் இவ்வுலகத்தில் ஒருவருக்கும் ஸம்மதமிராது. அவர்கள் பெயருக்கு மாத்திரம் நமக்கு மாதா பிதாக்களே ஒழிய வேறல்ல. சத்துருக்களென்பதே உண்மை. நமக்குக் கெடுதியைத் தேடுகிறவர்கள். காமத்திற்கு அடிமைகள். ஆகையால் அவர்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று எவனாவது நினைப்பானா?

"அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி தோன்றியது விதியால் நேர்ந்தது. கைகேயியின் குற்றமல்லவே" என்று சொன்னால் அந்த ஸமாதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளமுடியுமா? எனக்கும் ஸரியாகத் தோன்றவில்லை. பயந்தவர்களும். வீரியமில்லாதவர்களுமே தெய்வத்தைப் பின்பற்றுவார்கள். வீரர்களும் மன உறுதியுள்ளவர்களும் அதை லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டார்கள். தன் பலத்தால் விதியை வெல்லக் கூடியவனிடத்தில் அதன் ஆட்டம் கொஞ்சமேனும் பலிக்காது. அவனுக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தையும் அது கெடுக்காது, விதியைக் காட்டிலும் புருஷப் பிரயத்தினம் பலமுள்ளதென்பதைக் காட்ட இன்று பிரத்யக்ஷமாக ஒரு உதாரணத்தைப் பாருங்கள். விதியின் பலமும் புருஷப்பிரயத்தினத்தின் பலமும் இன்று நன்றாக விளங்கும். அவைகளுக்குள்ள பேதத்தையும் தாரதம்யத்தையும் எல்லோரும் தெளிவாய் அறிவார்கள். விதியே தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்ததென்று தாங்களும் இன்னும் பல ஜனங்களும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தத் தெய்வம் என் பலத்தால் இன்று ஜயிக்கப்பட்டு என்ன பாடு படுமென்பதை எல்லோரும் பார்ப்பீர்கள். மதம் பிடித்து, சங்கிலிகளை அறுத்துக்கொண்டு மாவெட்டியால் குத்துவதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தன் இஷ்டப்படி, ஓடும் யானையைப்போல், தடையில்லாமல் செல்லும் தெய்வத்தை, என் புத்தி என்ற பாசத்தால் அடக்கித் திருப்பிக்கொண்டு வருகிறேன். லோகபாலர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும், இந்த மூன்று லோகங்களில் உள்ளவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்கமுடியாது. அப்படியிருக்க, நமது பிதா தடுக்கப்போகிறாரோ? தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்து, தங்களைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று ரஹஸ்யமாப் யோசனை செய்தவர்களையே இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி, அந்தக் காட்டில், பதினான்கு வருஷங்கள் வளிக்கும்படி செய்கிறேன். தங்களுடைய அபிஷேகத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய புத்திரனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஆசையை இன்று நிறைவேற்றுகிறேன். தெய்வத்துடன் விரோதித்துக்கொண்டு ஒருவன் தப்பினாலும் தப்பலாம்; என்னை விரோதித்துக்கொண்டு உயிரோடிருக்க முடியுமா?"

"தாங்கள் வனத்திற்கா போகவேண்டும்? போவது நிச்சயமே; ஆனால் இப்பொழுதல்ல; இந்தக் காரணத்தாலல்ல. நமது முன்னோர்களான ராஜரிஷிகள் வெகுகாலம் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டு, வயது சென்ற பிறகு வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தைக் கைக்கொண்டு, ராஜ்யத்தைப் புத்திரர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து, 'நமது குடிகளை உன் குழந்தையைப்போல் பரிபாலிக்கவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டு, வனத்திற்குப் போய்த் தவம் செய்வது வழக்கம், அப்படியே தங்களும் அநேக ஆயிரம் வருஷங்கள்வரையில் ராஜ்யபாலனம் செய்துவிட்டுப் பிறகு வனத்திற்குப் போவீர்கள். அப்பொழுது தங்களுடைய புத்திரர்கள் ராஜ்யத்தை ஆள்வார்கள்.

"நமது பிதா ஸ்திரமான சித்தமுள்ளவர் அல்ல. ராஜ்யம் அடிக்கடி மாறுமென்று தங்களுக்கு சந்தேகமுண்டாகி, தங்களுக்கு ராஜ்யம் வேண்டாமென்றால், ஸமுத்திரத்தை அதன் கரை காப்பதுபோல் நான் இந்த ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவேன். இப்படியே பிரதிக்கொ செய்வேன். தவறினால் வீரர்கள் அடையவேண்டிய ஸ்வர்க்கம்: எனக்குக் கிடைக்காமல் போகட்டும்.

"ஆகையால் இப்பொழுது தயாராக இருக்கும் பதார்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில் தங்கள் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். அதைத் தடுக்கும் அரசர்களை நெருங்க விடாமல் துரத்த நான் ஒருவனே போதும். இந்தக் கைகள் வெறும் அழகுக்கோ? என் வில்லும், இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் கத்தியும், என் அம்பறையில் நிறைந்திருக்கும் பாணங்களும் வெறும் அலங்காரத்திற்கோ? விளையாடவோ? அல்லது பெருமைக்கோ? இந்த நான்கும் நமது சத்துருக்களை வேரறுக்க ஸாதனங்களல்லவா? எனக்குச் சத்துருவென்று ஒருவன் ஏற்பட்டால் அவன் உயிரோடிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன். அவன் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனாயிருந்தாலும் ஸரி, மின்னலைப்போல் பிரகாசிக்கும் என் கத்தியால் அவனுடைய பிராணனை வாங்கிவிடுவேன். பாருங்கள், இன்றைக்கு என் கையால் வெட்டப்பட்ட யானைகள், குதிரைகள், மனிதர்களுடைய கைகால்கள், தலைகள் பூமியில் விழுந்து, அடர்ந்த காப்பைப்போல் ஸஞ்சரிக்கமுடியாமல் செய்துவிடும். என் கத்தியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்ட யானைகள், கொழுந்து விட்டெரியும் மலைகளைப் போலவும், மின்னல்களுடன் கூடின மேகங்களைப் போலவும், பூமியில் விழும். நான் கையில் வில்லையெடுத்து யுத்தம் செய்ய நின்றால். இந்த லோகத்திலுள்ள புருஷர்களுக்குள் எவனாவது தன்னைச் சூரனென்றும், ஆண் பிள்ளை என்றும் சொல்லிக்கொள்ளக் துணிவானா? எல்லோரும் ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஓடி ஒளிந்துகொள்வார்களல்லவா? ஒரு ஸமயத்தில் ஒரே யுத்தவீரனைப் பல பாணங்களால்; அடிப்பேன்; ஒரு ஸமயத்தில் ஒரே பாணத்தால் அல்ப வீரியமுள்ள பல சத்துருக்களை அடிப்பேன், இப்படி

யானைகளையும் குதிரைகளையும், வீரர்களையும் மர்ம ஸ்தானங்களில் பாணங்களால் துளைப்பேன். 'நீ ஒருவனாய்ப் பலரை எப்படி ஜயிப்பாய்' என்று தங்களுக்கு ஸந்தேகம் வேண்டாம். நான் உபதேசம் பெற்ற அஸ்திரங்களின் மஹிமை இன்று வெளிப்படும். நமது பிதாவின் அதிகாரத்தை அவரிடமிருந்து பிடுங்கி தங்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன். என் இரண்டு கைகளும் சந்தனம் பூசிக்கொள்ளவும், ஆபரணங்களைத் தரிக்கவும், தானங்களைக் கொடுக்கவும் மித்திரர்களைக் காப்பாற்றவும் இதுவரையில் உபயோகப்பட்டன. அவை இன்றைக்குத் தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்குத் தடை செய்கிறவர்களை அழிப்பதில் உபயோகப்படும். ஆகையால் தங்களுடைய விரோதியான எவனுடைய உயிரையும் கீர்த்தியையும் மித்திரர்களையும் நாசம் செய்யவேண்டும்? நான் தங்களுடைய ஊழியன். தங்களுடைய உத்தரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பூமண்டலம் தங்களுடைய ஆளுகைக்குள் வருவதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

ரகுலதிலகன், “குழந்தாய்! நமது பெற்றோர்கள் பிழைத்திருக்கும் வரையில் அவர்களுடைய கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டும்; அவர்கள் இறந்த பிறகு ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் அதே திதியில் பல ஜனங்களுக்கு அன்னம் போடவேண்டும்; கயா க்ஷேத்திரத்தில் அவர்களை உத்தேசித்துப் பிண்டம் போடவேண்டும்; இம்முன்று காரியங்களையும் செய்வதால் ஒருவனுக்குப் புத்திரனென்று பெயர் கிடைக்கிறது. ஸ்மிருதிகள் இதையே உபதேசிக்கின்றன. ஆகையால் நமது பிதாவின் வார்த்தையை மீறமாட்டேன். எப்படியானாலும் அதை நிறைவேற்றப் போகிறேன். லோகத்தில் ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் மார்க்கம் இதே” என்று தான் முன்பு விஸ்தாரமாக உபதேசித்த தர்மத்தை இப்பொழுது சுருக்கமாகச் சொல்லி, லக்ஷ்மணனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து, அடிக்கடி, ஸமாதானம் செய்தார்.

**விம்ருஜ்ய பாஷ்யம் பரிஸாந்த்ய சாஸக்ருத்
ஸ ஸக்ஷ்மணம் ராகவ வம்பரவர்தந: |
உவாச பீ த்ரீய வசுந வ்யவஸ்தீதம்
நீபாத மாஹவ ஜீ ஷிஸ்யம்ய ஸத்பதே (42)**

கௌஸல்யை ஸம்மதித்தது

தம் ஸமீக்ஷ த்வவஹீதம் பீஷுர் நீர்தேதரா பாஸகேந |
கௌஸல்யா பாஷ்பஸம்ருத்தா வசோ தர்மீஷ்ட மப்ரஸீத்(1)

ராமன் தர்மத்திலிருந்து விலகமாட்டான். அவனுடைய பிதாவின் வார்த்தைப்படி நடப்பான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்று கௌஸல்யை நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ஸமயத்தில் கண்ணீர் விடுவது அபசகுனம் என்றெண்ணி அடக்கிக்கொண்டு, “எனக்கும் தசரதருக்கும் அருமைக் குழந்தையாகப் பிறந்த நீ, இது வரையில் துக்கக்கதையே அறியாதவன்; காட்டிற்குப் போய், அங்கே உதிர்ந்து கிடக்கும் நெல்லுகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கித் தின்று எப்படி பிழைப்பாய்? உன் வேலைக்காரர்களும் பரிசாரகர்களும் நேர்த்தியான அன்னத்தைப் புஜித்து ஸுகமாக இருக்கிறார்களே. அவர்களுக்கு பிரபுவான நீ, காட்டில் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் தின்று எப்படிப் பிழைப்பாய்? 'ராமன் தசரதருக்கு மூத்த புத்திரன்; அவனிடத்தில் அவருக்கு எல்லையற்ற பிரீதி. உத்தம குணங்கள் யாவும் பொருந்தினவன். அப்படியும் அவனை அவர் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டார்' என்று ஒருவன் கேட்டால் அதை அவன் நம்புவானா? அப்படி நம்பினாலும், ராமனுக்கே ஆபத்து நேரும்பொழுது, நமது கதி என்ன ஆகுமோ என்று திகிலடைய மாட்டானா? எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணும் நீயே காட்டிற்குப் போகும்படி நேர்ந்ததை யோசித்தால், எல்லோர்க்கும் ஸுக துக்கங்களைக் கொடுக்கும் சக்தி தெய்வமே; அதைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. உன்னை விட்டுப் பிரிவதாலுண்டாகும் சோகமென்ற நெருப்பு, கோடை காலத்தில் வனத்திலிருக்கும் புல் பூண்டுகளை காட்டுத்தீ எரிப்பது போல், என்னை எரிக்கிறது. அதற்கு என் தேகமே இருப்பிடம். உன்னைப் பார்க்காமலிருப்பதென்ற காற்றால் அது வளர்கிறது. உன்னை நினைத்துப் பிரலாபித்தால் உண்டாகும் துக்கமே அதைப் போஷிக்கும் ஸமித்துகள். ஆறாகப் பெருகும் கண்ணீரே அதில் ஹேராமம் செய்யப்படும் ஆஹுதிகள். உன்னைப்பற்றிய கவலையால் உண்டாகும் உஷ்ணமே அதிலிருந்து கிளம்பும் புகை. இவைகளைச் சேர்த்துவைக்கும் புருஷப் பிரயத்தினமே என் பெருமூச்சுகள்; அதை அணைக்கும் ஜலத்தைப் போன்றவனே நீ. அந்த ஜலமில்லாமல் இந்தப் பாழும் நெருப்பு வரவர வளர்ந்து என்னை நாசம் செய்யப்போகிறது. தன் கன்றையும் பசு பின்தொடர்வது ஆச்சரியமா? நீ எங்கே போகிறாயோ அங்கே நானும் வருவேன்” என்றாள்.

ராமன் “அம்மா! தாங்கள் ஒன்றை யோசிக்கவேண்டும். நானும் காட்டிற்குப் போய், தாங்களும் என்னுடன் வந்து, கைகேயியால் வஞ்சிக்கப்பட்ட என் பிதாவைக் கைவிட்டால் அவர் பிழைக்க மாட்டாரென்பது நிச்சயம். ஸாதாரணமான ஸ்திரீகளுக்கே பர்த்தாவைக் கைவிடுவது வெகுக் குருரமான செய்கை; தாங்களோ அதை மனத்தால் நினைப்பதும் பிசகு. என் பிதாவான சக்கரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும் வரையில் தாங்கள் அவருக்குச் சுச்சூஷை செய்யவேண்டியது. இதே நமது முன்னோர்களின் நித்தியமான தர்மம்” என்றார்.

கௌஸல்யை மஹா தர்மசிந்தையுள்ளவள்; ஆகையால் ராமனுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அப்படியே செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டாள். பிறகு அவர் அவளுடைய மனதில் குடி. கொண்ட துக்கத்தை நீக்க, புத்தியை ஸ்திரிப்படுத்துவதற்காகத் “தாங்களும் நானும் மஹாராஜாவின் ஆக்கைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியதல்லவா? அவர் நம்மை ஆளும் அரசன்; நம்மைப் போலிக்கும் பிரபு; நமக்குத் தர்மத்தை உபதேசிக்கும் குரு; குணங்களால் எல்லோரைக் காட்டிலும் மேலானவர்; எல் லோருக்கும் அதிபதி; பதினான்கு வருஷங்களை ஒரு க்ஷணத் தைப்போல் காட்டில் விளையாட்டாகக் கழித்துவிட்டு, மறுபடியும் தங்களுடைய பாதங்களில் பணிவிடை செய்வேன்” என்றார்,

கௌஸல்யை ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதற்கும் தான் அயோத்யையில் இருப்பதற்கும் ஸம்மதித்தாள். ஆனால் அவரிடத்தில் தான் வைத்திருக்கும் பிரீதியையும், தன் சக்களத்திகளின் துவட்ட ஸ்வபாவத்தையும் நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் பெருக, “ராம! இந்தத் துவட்ட ஸ்திரீகளின் நடுவில் நான் இருக்கவேமாட்டேன். காட்டிலிருக்கும் மிருகங்களைப்போல் உன்னுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிப்பேன். என்னால் உனக்குக் கொஞ்சம்கூடக் கஷ்டம் நேராது. உன் பிதாவின் உத்தரவுப்படி காட்டிற்குப் போக வேண்டுமென்று உனக்கிஷ்டமிருந்தால் என்னயும் கூட்டிக் கொண்டு போ” என்றாள்.

பிறகுக்கு ஏதாவது துக்கம் நேர்ந்தால் ராமனுடைய மனமும் துக்கத்தால் மிகவும் தவிக்கும். ஆனால் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதென்ற தர்மத்திற்கு எங்கே குறைவு வருமோ என்று பயந்து, கௌஸல்யையின் துக்கத்தைப் பார்த்துத் தானும் துக்கப்படாமல், மனோதைரியத்தால் தன் துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டார். அப்பொழுது தன் தாய் தான் வனத்திற்குப் போக ஸம்மதித்தவுடன், அவளுடைய துக்கத்தைச் சற்று ஆற்றுவதற்காக தன் துக்கத்தை வெளியிட்டு அழுதுகொண்டு, “ஸ்திரீகள் பிழைத்திருக்கும் வரையில் பர்த்தாவே அவர்களுக்குத் தெய்வம்; பர்த்தாவே பிரபு. இப்பொழுது தங்களுக்கும் எனக்கும் மஹாராஜாவே பிரபு; பூமண்டலாதிபதியான அவர்

நம்மை ரக்ஷிக்கும் பொழுது நாம் அநாதைகளல்ல. மேலும் சக்களத்திகள் தங்களுக்கு கொஞ்சமாவது கெடுதி செய்ய நியாயமில்லை. எனக்குப் பதிலாக இந்த ராஜ்யத்தை ஆளப்போகிற பரதன் தர்மாத்மா; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே பிரியமுள்ளவன்; எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுறவன். அப்படியிருக்க, தங்களிடத்தில் விசேஷ பக்தியுடன் சுச்ருஷை செய்வான். நான் காட்டிற்குப் போன பிறகு மஹாராஜா என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் கொஞ்சம்கூட வருத்தமடையாமல் இருக்கும்படி தாங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவரோ வயது முதிர்ந்தவர்; இந்தக் கொடிய சோகத்தால் அவர் இறந்துபோகாதபடி எப்பொழுதும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தாங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்த்ரீகள் விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்து மஹா புண்ணியங்களை ஸம்பாதித்தாலும், கணவனுக்குச் சுச்ருஷை செய்யாவிட்டால் பாபிகளின் கதியை அடைவார்கள். தேவபூஜைகளைச் செய்யாவிட்டாலும் பெரியோர்களை நமஸ்கரிக்காமற் போனாலும் விரதங்களை அனுஷ்டிக்காமலிருந்தாலும் பார்த்தாவிற்குச் சுச்ருஷையைச் செய்துவந்தால் அவர்களுக்கு உத்தம லோகங்கள் கிடைக்கும். தங்களுடைய கணவனுக்கு சுச்ருஷை செய்வதே ஸ்த்ரீகளுக்கு மேலான தர்மமென்று சுருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் உபதேசிப்பதற்கு இதே காரணம். முன்னோர்களின் ஆசாரமும் இதுவே.

"புத்தியைச் செலுத்த வேறு விஷயமில்லாமல் தாங்கள் சும்மா இருந்தால் துக்கம் மேலிடும். ஆகையால் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களை முன்னிட்டு நான் க்ஷேமமாய்ப் போய் வருவதற்காக சாந்திஹோமம், புஷ்டிஹோமம் இன்னும் மற்ற மங்கள காரியங்களைச் செய்வியுங்கள். சந்தனம், தாம்பூலம், புஷ்பம் முதலியவைகளால் தேவதைகளையும் பிராம்மணர்களையும் ஆராதியுங்கள். ஸ்நானம், ஜபம், உபவாஸம் முதலிய நியமங்களை அனுஷ்டித்து கொண்டு, சுத்தமான அன்னத்தைப் புஜித்து, தங்களுடைய நாதனுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். நான் திரும்பிவரும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். இப்படிச் செய்தால் தர்மாத்மாக்களில் சிரேஷ்டரான என் பிதா பிழைத்திருப்பதையும், நான் இங்கே திரும்பி வருவதையும் பார்க்கும் பாக்கியத்தை அடைவீர்கள்" என்றார்.

புத்திரனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே என்ற துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகக் கௌஸல்யை, "காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்ற புத்தி உனக்கு உறுதியாக உண்டாயிருக்கிறது. என்னால். அதை மாற்ற முடியவில்லை. காலபலத்தை யாரால் ஜயிக்க முடியும்? குழந்தாய்! ஸாவதானமாகப் போய்வா. உனக்கு எப்பொழுதும் க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ஜயமுண்டாகட்டும். நீ திரும்பி வந்தாலன்றி என் சோகம் தீராது. உன் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றி, உன்

இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்து, மஹா கீர்த்தி அடைந்து நீ திரும்பி வந்த பிறகே நிகரற்ற ஸுகத்தை அனுபவிப்பேன். என் வார்த்தை யையும் தள்ளிவிட்டுக் காட்டிற்குப் போக வேண்டுமென்று நீ ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கும்படி உன்னைக் தூண்டிவிடும் விதியின் பலத்தை யாரால் அறியமுடியும்? மஹாபராக்கிரமசாலியே! கேஷமமாகப் போய் வா. சீக்கிரத்தில் திரும்பிவந்து, மதுரமான வார்த்தைகளால் என் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்து. ஒரு நிமிஷம் கூட உன்னைவிட்டுப் பிரிய என் மனம் ஸஹிக்கவில்லையே. நீ காட்டிலிருந்து மான்தோல் மரவுரி ஜடைகளுடன் திரும்பிவரும் காலம்இந்த க்ஷணமாகவே இருக்கக்கூடாதா" என்று சொல்லி துக்கித்தாள். பிறகு ராமன் காட்டிற்குப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொண்டு, மிக்க பிரீதியுடன் அவருடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்து செய்யவேண்டிய மங்களகாரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

ததா? ஷீ ராமம் வநவாஸ நிபர்ச் தம்
ஸமீக்ஷ்ய தேவீ பரமேண ஷேதஸா |
உவாச ராமம் ஸ்ரீ ஸக்ஷணம் வசோ
பயுவ ச ஸ்வஸ்த்யயநாப் காங்க்ஷீ || (36)

கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வாதம் செய்தது

ஸர்ப்நீய தமாயாஸம் உபஸ்ப்ருப்ய ஜலம் ஸரீ |

சுகார மாதா ராமஸ்ய மங்களாநீ மநஸ்வீநீ || (1)

தன் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தான் அதுவரையில் அழுது கொண்டிருந்ததாலுண்டான அசுத்தத்தைப் போக்க. ஆசமனம் செய்து சுத்தமாக இருந்துகொண்டு கௌஸல்யை, “ரகுலதிலக! காட்டிற்குப்போகாமல் உன்னைத் தடுக்கமுடியவில்லையே; ஆகையால் போய் வா. பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வந்து முன்னோர்களின் ஆசாரப்படி ராஜ்யாபிஷேகம் செய்துக்கொள். எந்த தர்மத்தை நீ பிரீதியுடன் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறாயோ அந்த தர்மமே உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். நாற்சந்திகளிலும் தேவாலயங்களிலும் நீ நமஸ்கரிக்கும் தேவதைகளும் மஹரிஷிகளும் காட்டில் உன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். விசுவாமித்திர மஹரிஷியால் உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் யாவும் உத்தமகுணங்களுள்ள உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றட்டும். நீ பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் சுச்ருஷையும் நீ பேசும் ஸத்தியமும் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். உனக்குத் தீர்க்காயுஸைக் கொடுக்கட்டும். ஸமித்துகள், தர்ப்பங்கள், பவித்திரங்கள், அக்னி குண்டங்கள், . தேவபூஜாஸ்தானங்கள், குன்றுகள், மரங்கள், செடிகள், குட்டையான மரங்கள், மடுக்கள், பக்ஷிகள், ஸர்ப்பங்கள் ஸிம்ஹங்கள் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஸாத்யர்கள். விச்வே தேவர்கள் மருத்துகள் மஹரிஷிகள் தாதா விதாதா பூஷா பகன் அர்யமா முதலிய பனிரெண்டு ஆதிதத்யர்கள், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன் முதலிய லோகபாலர்கள், பக்ஷங்கள், மாஸங்கள், ருதுக்கள், வருஷங்கள், பகல், ராத்திரி, முகூர்த்தங்கள் முதலியவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளும் உனக்கு எப்பொழுதும் மங்களங்களைச் செய்யட்டும். தியானமும் யோகமும் வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் தர்மமும் உன்னை நான்கு புறங்களிலும் காப்பாற்றட்டும். ஸனத்குமாரரும் ஸோமனும் பிருஹஸ்பதியும் ஸப்த ரிஷிகளும் நாரதரும் உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றட்டும். மஹாப்பிரஸித்தியுள்ள திக்பாலர்களும் நான் செய்யும் ஸ்தோத்திரத்தால் ஸந்தோஷித்து உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். கடற்கரையிலிருக்கும் மலைகளும், ஸமுத்திரமும், குபேரனும் வருணனும் ஸ்வர்க்கமும், ஆகாசமும், பூமியும் நதிகளும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரஹங்களும் கிரஹதேவதைகளும், ராத்திரி பகல்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளும் இரண்டு ஸந்தியாதேவதைகளும் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். ருதுக்கள் மாதங்கள் வருஷங்கள் கலைகள் காஷ்டைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகள் உனக்கு ஷேமத்தைக் கொடுக்கட்டும். காட்டில் நீ தபஸ்வியாக

வஸிக்கும்பொழுது ஆதித்யர்களும் ஸாத்யர்களும் உனக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கட்டும், ராக்ஷஸர்களாலும், பிசாசங்களாலும், குரூர நடத்தையுள்ளவர்களாலும் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் ஜந்துக்களாலும் உனக்குப் பயமுண்டாக வேண்டாம், வானரங்கள், தேள்கள், காட்டு ஈக்கள், கொசுக்கள், ஊரும் ஜந்துக்கள், புழுக்கள் காட்டில் உனக்குக்கெடுதி செய்யாமலிருக்கட்டும். பெரிய யானைகள், எலிம்ஹங்கள், புலிகள், கரடிகள், பன்றிகள், எருமைகள், பயங்கரமான காட்டுமாடுகள் இவை. உனக்குத் தீங்குசெய்ய வேண்டாம். நர மாம்ஸத்தைத் தின்னும் மற்ற பிராணிகளும் நான் செய்யும் பூஜையால் திருப்தியடைந்து உனக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருக்கட்டும். நீ போகும் வழிகளில் உனக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். உன் பராக்கிரமம் வீணாகாமல் நீ உத்தேசித்த பிரயோஜனத்தை அடைவாய். நீ விரும்பும் ஸகல பொருள்களும் உனக்கு வனத்தில் கிடைக்கட்டும். பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் உனக்கு விரோதிகளாக இருக்கும் தேவதைகளும் உனக்குக் கேஷமத்தை உண்டாக்கட்டும். பிருஹஸ்பதி, ஸோமன், ஸூரியன், குபேரன், யமன், அக்னி, வாயு, ஹோமப்புகை, ரிஷிகளிடத்திலிருந்து நீ அப்யஸித்த மந்திரங்கள் இவையெல்லாம் வனத்தில் ரீ ஸ்நானம் செய்யும் காலத்தில் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஸகல லோகத்திற்கும் பிரஹ்மாவும், . ஸகல பிராணிகளையும் போஷிக்கும் நாராயணனும், மற்ற ரிஷிகளும் வனத்தில் உன்னை ரக்ஷிக்கட்டும்” என்று சொன்னபின் மாலைகளாலும் கந்தங்களாலும், அவர்களுக்குத்தகுந்த ஸ்தோத்திரங்களாலும் தேவதைகளைப் பூஜித்தாள்.

பிறகு, மஹாத்மாவான ஒரு பிராம்மணனால் அக்னியை மூட்டி, ஹோமத்திற்காக நெய், ஸமித்துகள், வெள்ளைக்கடுகு, வெள்ளை மாலைகள் முதலியவைகளை ஸம்பாதித்து, ராமனுக்குக் கேஷமமுண்டாவதற்காக அதில் விதிப்படி ஹோமம் செய்தாள். உபாத்தியாயரும் ராமனுக்கு ஸகல உபத்திரவங்களும் நீங்க ஆரோக்யம் உண்டாக வேண்டுமென்று ஹோமம் செய்து, மிகுந்த ஹவிஸால் ஹோமகுண்டத்திற்கு வெளியில் லோகபாலர் முதலியவர்களுக்குப் பலி வைத்தார். பிராம்மணர்களுக்குத் தேன், நெய், தயிர், அக்ஷதை முதலியவைகளைக் கொடுத்து, ராமனுக்கு வனத்தில் கேஷமமுண்டாகும்படி ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்தாள். பிறகு உபாத்தியாயருக்கு வேண்டியவரையில் தக்ஷிணையைக் கொடுத்துக் கௌஸல்யை, “குழந்தாய்! தேவேந்திரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்று ஸகல தேவதைகளாலும் வணங்கப்பட்டபொழுது, அவனுக்கு உண்டான கேஷமம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். கருடன் அமிருதத்தைக் கொண்டு வரப் புறப்பட்டபொழுது அவருடைய தாயான வினதை அவருக்கு எந்த கேஷமத்தை பிரார்த்தித்தாளோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அமிருதத்திற்காக ஸமுத்திரத்தைக் கடையும்

பொழுது தைத்தியர்களை நாசம் செய்யும் பொருட்டு இந்திரனுக்கு அதிதி எந்த கேஷமத்தை அனுக்ரஹித்தானோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அளவற்ற தேஜஸுள்ள மஹாவிஷ்ணு லோகங்களை மூன்றடியால் அளக்கப்போகையில் அவருக்கு நேர்ந்த கேஷமம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். ருதுக்களும் ஸமுத்திரங்களும் உனக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யட்டும்” என்று அவருடைய தலையில் அக்ஷதைகளைப் போட்டு, நேர்த்தியான கந்தத்தை அவருடைய தேகத்தில் பூசி, பிரஸித்தமான வீரியத்துடன் கூடன விசல்யகரணி என்ற மூலிகையை ரக்ஷையாகக் கையிற் கட்டி அதற்குத் தகுந்த மந்திரங்களை ஜபித்தாள்.

மனத்தில் மிகுந்த துக்கமிருந்தாலும் ஸந்தோஷித்தவளைப் போல் காட்டிக்கொண்டு, ராமனைச் தன் ஸமீபத்தில் அழைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆலிங்கனம் செய்து தழதழத்த வார்த்தைகளால் "நீ உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்ற சௌக்கியமாகப் போய் வா. உன் எண்ணங்கள் யாவற்றையும் பூர்த்தி செய்து நோயில்லாமல் மறுபடியும் அயோத்யைக்கு வந்து, நமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்த க்ஷத்திரியதர்மத்தைக் கைக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பதைப் பார்ப்பேன். காட்டில் என் மகனுக்கு என்ன நேருமோ என்ற கவலை தீர்ந்து, உன்னை மறுபடியும் பார்த்த ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்தவளாக, உதயமான பூர்ணசந்தரனைக் காண்பது போல் உன்னை மறுபடியும் காண்பேன்; பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றி, காட்டிலிருந்து வந்து, ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து அதிகாரம் செய்வதையும் பார்ப்பேன். வனவாஸம் செய்து திரும்பி வந்து உன் பதவிக்குத் தகுந்த அலங்காரங்களுடன் எனக்கும் ஸீதைக்கும் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய். என்னால் பூஜிக்கப்பட்ட தேவதைகளும் சிவன் முதலியவர்களும், மஹரிஷிகளும் பூதங்களும் அஸுரர்களும், உரகர்களும் திக்குகளும் நீ வனத்திற்குப் போகும் பொழுது உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கட்டும்” என்று கண்களில் நீர் ததும்ப விதிப்பிரகாரம் ஆசீர்வாதம் செய்து முடித்து, ராமனுக்கு ரக்ஷையாக அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, மிகுந்தப் பிரீதியுடன் அடிக்கடி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள்.

ராமன் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாதேஜஸ்வி. கௌஸல்யையின் ஆசீர்வாதத்தாலும் ரக்ஷயினாலும் அவருடைய தேஜஸ் விருத்தியாயிற்று. பிறகு எந்த ஆபத்திலும் தர்மம் தவறாமல் நடந்து கொண்டதனால் மஹாகீர்த்தியை அடைந்த ராமன், தாயின் பாதங்களில் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து, ஸீதைக்கு அந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்கத் தன் அந்தப்புரத்தை நோக்கி வந்தார்.

ததாது தேவ்யா ஸ க்ருத ப்ரதக்ஷீணா
நிபீட்ய மாகுபர்சரணௌ புந: புந: |
ஐகாம ஸீதாநிலயம் மஹாயபரா:
ஸ ராகவ: ப்ரஜ்வலீத: ஸ்வயா ப்ரீயா || (47)

ஸீதா ராம ஸம்வாதம்

ஸ்ரீவாத்யே ச கௌஸல்யாம் ராம: ஸம்ப்ரஸ்தீதோ வநம் |
க்ருத ஸ்வஸ்த்யயநோ மாத்ரா தர்மஜடே வர்த்மநீ ஸ்தீத: (1)

இப்படிக் கௌஸல்யையால் மங்களாசீர்வாதம் செய்யப்பட்டு ராமன் அவளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, தர்ம மார்க்கத்தை அனுஸரித்து வனத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார். அவர் ராஜ வீதியின் வழியாக மஹாகாந்தியுடன் வரும்பொழுது அங்கிருந்த ஜனங்களின் மனத்தைத் தன் உத்தம குணங்களால் கவர்ந்தார். அப்பொழுது ஸீதையும் ராமாபிஷேகத்திற்காகச் செய்ய வேண்டிய விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, பட்டாபிஷேகத்திற்கு நேர்ந்த இடையூறுகளை அறியாமலிருந்தாள். ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்றே அவளுக்கு நிச்சயம். தேவபூஜையை முடித்து ஸந்தோஷமான மனத்துடன், ராஜ்யாபிஷேகமானவர்களுடைய பாதங்களில் அவர்களுடைய பட்ட மஹிஷிகள் கந்த புஷ்பங்களால் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டுமென்ற ராஜ தர்மத்தை அறிந்தவளாகையால், வெண்குடை சாமரம் பத்ராஸனம் மங்கள வாத்யங்கள் யானைகள் குதிரைகள் ரதங்கள் காலாட் படைகள் பரிவாரங்கள் இவைகளுடன் ராமன் வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்; அப்படியிருக்கையில் ராமன் தன் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தார். அங்கே தன் பரிவாரங்கள் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்யும் விசேஷமான அலங்காரங்களையும் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஆனந்தத்தையும் பார்த்து, வெட்கத்தால் சற்று தலை குனிந்தார். தன் கணவன் துக்கத்தால் வாடின முகத்துடன், கவலையால் இந்திரிய ஸ்வாதீனமின்றி வருவதைக் கண்டு, ஸீதை ஆஸனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்து, 'நமது பர்த்தா எப்பொழுதும் போலில்லாமல் ஸந்தோஷமற்றுத் தலை குனிந்து ஏன் வருகிறார்?' என்று யோசித்து நடுங்கினாள். ராமனுக்கு அதுவரையில் வருத்தமென்பதே கிடையாது. தான் சொல்லப்போகும் வார்த்தையால் ஸீதைக்கு நேரும் துக்கத்தை நினைக்க அவருக்கு அடங்காத துயரமுண்டாயிற்று. தன் மனோ தைரியத்தை இழந்து, 'ஒரு நாளும் துக்கத்தை அறியாத ஸீதை நான் காட்டியற்குப் போய்விட்டால் என்ன கஷ்டப்படுவாளோ, எப்படிக் காலம் கழிப்பாளோ' என்று ஏக்கம் மேலீட்டது. முகத்தில் காந்தி குறைந்தது. 'கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை இழந்தேன்; நானும் காட்டிற்குப் போகும்படி ஆயிற்று என்று இவளுக்கு எப்படி. சொல்வேன்' என்ற சோகத்தால் உடம்பு வியர்த்தது. தன் மனத்திலுள்ள கிலேசத்தை அவர் அடக்க முடியாததைக் கண்டு ஸீதை, 'பிராணநாதா! மிகுந்த ஆனந்தத்தை

அனுபவிக்கவேண்டிய காலத்தில் தாங்கள் இப்படித் துக்கப்படுவானேன்? பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் பிருஹஸ்பதியை தேவதையாக உடைய புஷ்ய நக்ஷத்திரத்துடன் இன்றைக்குச் சந்திரன் கூடியிருக்கிறாரென்றும், அதில் ஏதாவது காரியத்தை ஆரம்பித்தவர்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுமென்றும், தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த முகூர்த்த மென்றும், சொல்லியிருக்கிறார்களல்லவா? அப்படியிருக்க, தாங்கள் ஸந்தோஷிக்காமல் வருத்தப்படக் காரணமென்ன? நுரையைப் போல் வெண்மையாய் நூறு தங்கக் கம்பிகளுள்ள குடையால், மறைக்கப்படும் தங்களுடைய முகமண்டலம் பிரகாசிக்கக் காணவில்லையே. தாமரை மலர்களைப்போன்ற கண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்திற்கு இரு புறத்திலும் சந்திரனையும் ஹம்ஸ பக்ஷியையும்போல் பிரகாசிக்கும் சாமரங்கள் போடுவதைக் காணவில்லை. வந்தி ஸூத மாகத வைதாளிகள் மங்கள வாக்கியங்களால் தங்களுடைய கீர்த்தியை இனிமையாகக் கொண்டாடும் சப்தம் மதுரமாய்க் காதில் விழவில்லையே. பட்டாபிஷேகம் பெற்ற தங்களுடைய சிரஸில் தேனும் தயிரும் கலந்த புண்ணிய ஜலத்தால், வேதங்களைக் கரைகண்ட பிராம்மணர்கள் மந்திரங்களுடன் அபிஷேகம் செய்த அடையாளத்தைக் காணவில்லையே. நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும், நகரத்து ஜனங்களும், வீதித் தலைவர்களும், ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும், மந்திரிகளும் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, தங்களைப் பின்தொடரக் காணவில்லையே? நான்கு உத்தம அச்வங்கள் பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்யரதம், தங்களுக்கு முன்பு ஏன் போகவில்லை? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய பட்டத்து யானை, கறுத்த நீருண்ட மேகம் தங்கின மலை நடந்து வருவதைப்போல் தங்களுக்குமுன் ஏன் போகவில்லை? வீரர்களுக்கு முன்னால் கொண்டுபோகப்பட வேண்டிய நவரத்தினங்களிழைத்த பத்ராஸனம் தங்களுக்கு முன்னால் என் கொண்டுபோகப்படவில்லை? அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் ஸித்தமாக இருக்கின்றனவல்லவா? தங்களுடைய முககாந்தி இப்பொழுது ஏன் குறைந்திருக்கிறது? ஸந்தோஷக்குறி கொஞ்சமாவது காணப்பட வில்லையே" என்று இப்படிப் பல விதமாய் பிரலாபித்தாள்.

அதைக் கேட்டு ராமன், “ஸீதே! மஹா பூஜ்யரான என் பிதா, என்னைக் காட்டிற் கனுப்பியிருக்கிறார்” என்று சொன்னார். ஆனால் ஐயோ! இந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தை சொல்லிவிட்டோமே ஸீதைக்கு என்ன ஆபத்து நேருமோ என்று பயந்து, அவளைத் தைரியப்படுத்த விரும்பி, “ஸீதே! ஸகல தர்மங்களும் அறிந்த மஹா ஞானியான ஜனகமஹாராஜாவின் புத்திரியே! ராஜ தர்மங்களையும் வர்ணாசிரம தர்மங்களையும் ஸந்தேக விபரிதமில்லாமல் பூர்ணமாக அறிந்தவளே. உத்தமமான தர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பதில்

நிகரற்றவளே! இது நேர்ந்த விதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். எனக்கு இன்று அபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று என் பிதா ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். அப்பொழுது என் தாயான கைகேயி, முன்னொரு காலத்தில் தனக்கு அவரால் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு வரங்களை அவருக்கு ஞாபகம் செய்து, அவைகளை இப்பொழுதே கொடுக்கும்படி வேண்டினாள். அவர் அப்படியே பிரதிக்கை செய்தார். நான் காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வளிக்கவேண்டுமென்றும் பரதனை யுவராஜாவாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். என் பிதாவோ ஸத்தியம் தவறாதவர்; தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டவர். அப்படியே செய்ய ஒப்புக் கொண்டார். பிதாவின் வார்த்தையைப் பரிபாலனம் செய்வது எனக்கு முக்கிய தர்மம், பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வளிக்கப் போகிறேன். ஆகையால் உன்னைப் பார்த்து உன்னிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு போக வந்தேன்.

லோகத்தில் மிகுந்த ஐசுவரியத்தை அடைந்து உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்கள், தங்களுக்கெதிரில் வேறொருவனை ஸ்தோத்திரம் செய்வதைக் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டார்கள். உன்னைப் பரதன் நமஸ்காரம் செய்ய வரும்பொழுது என் குணங்களை நீ அதிகமாகப் புகழக்கூடாது. லக்ஷ்மண சத்ருக்ளர்களுடைய மனைவிகளுக்கு எவ்வித ஸௌக்கி யங்களும் மரியாதைகளும் நடக்கின்றனவோ அவைகளை விட அதிகமாக உனக்கு நடக்கவேண்டுமென்று நீ எதிர் பார்க்கக் கூடாது. மற்ற பந்துக்களைப்போல் அவனிடத்தில் நீயும் எப்பொழுதும் பிரியமாயும் அனுசூலமாயும் நடக்கவேண்டும். மஹாராஜா அவனை இளவரசனாகச் செய்திருக்கிறார். அவனோ நமக்கு அரசன்; ஆகையால் பிரியமுண்டாகும்படி நாம் நடக்க வேண்டும். என் பிதா செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்ற நான்பதினான்கு

வருஷங்கள் கோரமான வனத்தில் வசிக்கப் போகிறேன். உறுதியான மனமுடையவளே! இதுவரையிலும் நீ வைத்த பிரீதி மாறாமலிருக்கவேண்டும். நான் மஹரிஷிகள் நிறைந்த வனத்திற்குப் போன பிறகு நீ விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு புண்யமாகக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். விடியற் காலையில் எழுந்து தேவதைகளுக்கு விதிப்படி பூஜை செய்து என் பிதாவும் நமக்கு அரசருமான மஹாராஜாவை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். என் தாய் கௌஸல்யையோ வயது சென்றவள்; என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவிப்பாள். நீ உத்தமமான தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பினால் அவளுக்கு விசேஷ மரியாதை செய்யவேண்டும். என்னுடைய மற்ற தாய்மார்களிடத்தில் பிரீதியையும் சிநேகபாவத்தையும் காட்டி நடக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். என்னிடத்தில் அவர்கள் எப்பொழுதும்

இவ்விதமாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் என் மனதில் அவர்களுக்கும் என் தாயான கௌஸல்யைக்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை. பரதனை உன் தமயனைப்போலும், சத்ருக்னனை என் புத்திரனைப் போலும் எண்ணிக்கொள். என் உயிரைக் காட்டிலும் அவர்கள் எனக்கு இனியவர்கள்.

பரதனுக்கு இஷ்டபில்லாத விஷயத்தை நீ ஒரு பொழுதும் செய்யக்கூடாது. அவன் உங்களுடைய அரசன்; பிறர்க்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டாதவன்; இந்தத் தேசத்திற்கு அதிபதி; இந்தக் குலத்திற்கும் தலைவன். சோம்பலில்லாமல் அரசர்களுடைய இஷ்டப்படி நடந்துகொண்டால் அவர்கள் நம்மிடத்தில் தயவு வைக்கிறார்கள்; இல்லாவிட்டால் கோபிக்கிறார்கள். தங்களுக்கே பிறந்த புத்திரர்களானாலும் தங்களுக்கு கெடுதி செய்தால் அவர்களை விலக்கிவிடுகிறார்கள். தங்களுக்கு பந்துக்களில்லாதவர்களையும் திறமையுள்ள வர்களாயிருந்தால் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் தர்மத்தில் மனதை நாட்டு. வீணாகாத விரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு பரதனுக்கு அனுசூலமாக நடந்து இங்கேயே நான் வரும் வரையில் இரு. பிராணநாயகி! வனத்திற்குப் போகிறேன். நீ இங்கேயே இருக்கவேண்டும். நான் இப்பொழுது சொன்ன உபதேசத்தின்படி யாருக்கும் கெடுதியாவது மனவருத்தமாவது இல்லாமல் நீ அனுஷ்டிக்க வேண்டும்!” என்று பரரியையின் தர்மத்தை உபதேசிப்பது போல் காட்டி, அவளுடைய மனத்திலிருக்கும் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அவளுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கவும் இப்படிச் சொன்னார்.

**அஷ்டம் கம்ஷ்யாம் மஹாவநம் ப்ரீத்ய
த்வயா ஹி வஸ்த்வய ம்ஹேவ பாம்நி |
யதா வ்யஸீகம் குருஷே ந கஸ்யச் த்
ததா த்வயா கார்ய மீதம் வசோ மம || (38)**

ஸீதாராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஏவமுத்தா ஸு வைதேதஜீ ப்ரியார்ஜுநா ப்ரியவாதீநீ |
ப்ரணயாதேதவ ஸங்க்ருத்தா பர்தார மீதமப்ரவீத் || ௩ ||

ஸீதை பிரியமில்லாமல் பேசினாலும் ராமரால் அவளிடத்தில் பிரியமாகவே பேசப்படவேண்டியவள்; அப்படியிருக்க, எப்பொழுதும் பிரியமாகவே பேசுகிறவள் என்றால் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆயினும் ராமன் இப்பொழுது இப்படிக் குருரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன் அவளிடத்தில் தான் வைத்திருந்த பிரியத்தால் கோபம் கொண்டு, "ராம! இவ்வளவு அல்பமான வார்த்தைகள் உமது வாயிலிருந்து ஏன் இன்று வந்தன? நானோ ஸ்தீர். அவைகளைக் கேட்க எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது. இதுவரையில் இப்படிக் காணவில்லையே. தாங்கள் உத்தம ஊத்திரியனுடைய புத்திரர், என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதிக்கு விரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

நாத! லோகத்தில் கணவனுடைய பிதாமாதா உடன்பிறந்தவன் புத்திரன் நாட்டுப் பெண் இன்னும் மற்ற பந்துக்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த தம் தமது புண்யபாபங்களின் பலன்களை அனுபவித்துக் கொண்டு, நன்மையோ தீமையோ அவர்களுக்குத் தகுந்த காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் பர்த்தாவின் சரீரத்தில் ஸமபாகமான பாரியை மாத்திரம் அவனுடைய பாக்கியத்தின் பயனை அனுபவிக்கிறாள். ஆகையால் தங்களை வனத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டிருந்தால் என்னையும் அப்படி கட்டளையிட்டதற்கு சமமே. பாரியை நமது பாதி பாகமென்ற சுருதி வாக்கியத்தைக் கேட்டதில்லையா? இவ்வுலகிலும் பரலோகத்திலும் ஸ்தீர்களுக்குக் கதி யார்? பிதாவா மாதாவா, புத்திரனா, தேசமா, தோழிகளா? இல்லை, பர்த்தா ஒருவனே. ஆகையால் தங்களுடைய பாக்கியத்தில் எனக்கும் பாகமுண்டு; தாங்களே எனக்கு கதி; தாங்கள் பயங்கரமான வனத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டால் தாங்கள் நடக்கும் வழியிலுள்ள கூர்மையான புற்களை மிதித்து மிருதுவாகச் செய்து கொண்டு தங்களுக்கு முன்னால் நடப்பேன்.

இவள் நம்முடன் வந்தால் மிகுந்த பாக்கியத்தை அடைவாளே என்று என்னிடத்தில் பொறாமையுண்டோ? நான் 'வேண்டாம்' என்று தடுக்க, இவள் கேவலம் ஸ்தீர், 'காட்டிற்கு வருவேன்' என்று எப்படிச் சொல்வாள்? என்ற பொறாமை என்னிடத்தில் தங்களுக்கு வேண்டாம். 'நீ இங்கே ஸுகமாக இரு' என்று நான் சொன்னாலும் நான் தங்களுடன் வந்தே தீருவேன்' என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள் இவள்' என்று என்னிடத்தில் தாங்கள் கோபம்

கொள்ளக்கூடாது. 'என் வார்த்தையை அலகூயம் செய்கிறாள்; ஸுகமாக இங்கே காலம் கழிப்பதை விட்டுப் பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைத் தின்று பிழைக்கிறேனென்கிறாள்', என்ற கோபம் தங்களுக்கு என்னிடத்தில் வேண்டாம். தகாததென்று சாஸ்திரத்தால் விலக்கப்பட்டிருக்கும் தீர்த்தத்தை ஒருவன் விட்டு விடுவது போல், தங்களுக்குத் தகாத அசூயையையும் ரோஷத்தையும் விலக்கு விடுங்கள்.

“நானோ தனியாக இருக்கவேண்டியவன். பயங்கலமான காட்டில் இந்தப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு எப்படிப் போவேன் என்று ஸந்தேகம் உண்டாகிறதோ? தாங்கள் வீரசிகாமணி என்று எனக்குத் தெரியாதோ? ஆகையால் கவலையில்லாமல் என்னையும் அழைத்துப் போங்கள்.

தங்களைவிட்டுப் பிரிந்ததும் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கொடிய பாபத்தைச் செய்யவில்லையே. தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப் போகும்படியான பாபத்தையும் செய்ய வில்லையே. தாங்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனால், தங்களுக்கு ஸுகமே ஒழிய துக்கமில்லை. பாலவனத்தில் பிரயாணம் செய்கிறவர்கள், தங்களுக்கு வேண்டிய ஜலத்தைக் குடித்துவிட்டு மிகுந்ததைக் கொட்டமாட்டார்கள். பிறகு வேண்டியிருக்கும் என்று பாத்திரங்களில் நிரப்பிக்கொண்டு போகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதால் அவர்களுக்கு ஸுகமே அன்றி வேறல்ல. அப்படியே என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்.

'இந்த ராஜபோகங்களை விட்டுக் காட்டிற்கு வரவேண்டுமென்று ஏன் விரும்புகிறாய்?' என்று கேட்கிறீர்களா? ஸ்த்ரீகளின் உத்தம தர்மம் இன்னதென்று நான் அறியேனா? ஸார்வபௌம சக்கரவர்த்திகளின் அரண்மனைகளில் வஸிப்பதையும், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகளின் விமானங்களில் வஸிப்பதையும், அணிமாதி அஷ்ட ஸித்திகளை அடைந்த யோகிகளைப்போல் தங்கள் யோகபலத்தால் லோகங்களில் ஸஞ்சரிப்பதையும் காட்டிலும், தன் கணவனையே தெய்வமாக எண்ணி, அவன் எந்த ஸ்திதியில் இருந்தாலும் அவனுடைய பாதங்களில் பணிவிடை செய்வதே பதிவிரதைகளுக்கு உயர்ந்தது.

இதற்கு முன்பே என் பெற்றோர்கள், நான் பர்த்தாவிடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதத்தை எனக்கு அடிக்கடி உபதேசித்திருக்கிறார்கள். நான்கு வர்ணத்தார்களும் நான்கு ஆசிரமத்தார்களும் உத்தமமான பலனை அடைவதற்கு இன்ன ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் இப்பொழுது அவைகளை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டாம்.

மனித ஸஞ்சாரமின்றி யானை, புலி, கரடி நிறைந்த காட்டில் ஸந்தோஷத்துடன் : வஸிப்பேன். மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஐசுவரியத்தையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் வனத்திலும் என் பிதாவின் அரண்மனையிலிருப்பது போலவே எண்ணி, தங்கள் சுச்ருஷையையே எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு காலம் கழிப்பேன். தபஸ்விகளின் விரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இந்திரியங்களை அடக்கி, தேன்பாயும் சோலைகளுள்ள வனங்களில் தங்களுடன் அபூர்வமான காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தமாகக் காலங் கழிப்பேன். தங்களை வனத்தில் ஒருவன் சரணமடைந்தால், அவனுக்குத் தங்களுடன் யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறீர்கள். தங்களையே நம்பியிருக்கும் என்னைக் காப்பாற்றுவது பெரிதா? தங்களுடன் இன்றைக்கு நான் வரப்போகிறேன். நான் வருவதாக நிச்சயம் செய்த பிறகு என்னைத் தடுக்கமுடியாது. பழம், கிழங்கு, வேர் முதலியவைகளைத் தின்று ஜீவிப்பேன். என் ஆஹாரத்திற்காகத் தங்களுக்கு. யாதொரு சிரமத்தையும் கொடுக்கமாட்டேன், தாங்கள் என் அருகில் இருந்தால் கொஞ்சமாவது பயமில்லாமல் நதி, மலை, குகை, காடு முதலியவைகளையும் அன்னம், நீர்க்கோழி முதலிய பறவைகளால் நிறைந்து தாமரை முதலிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் பார்க்கவும் அவைகளின் லக்ஷணங்களையும் குணங்களையும் தாங்கள் எடுத்துச் சொல்வதைக் கேட்கவும் எனக்கு ஆசை உண்டாகியிருக்கிறது. அந்தப் புண்ய தீர்த்தங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் தங்களுடன் ஸ்நானம் செய்து விரதங்களை அனுஷ்டித்து ஆனந்தமாய்க் காலம் கழிப்பேன். வனத்தில் அநேகம் ஆயிரம் வருஷங்கள் நான் வஸித்தாலும் தங்களுடன் இருந்தால் எனக்குக் காலம் போவதே தெரியாது. தாங்கள் இல்லாமல் நான் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்தாலும் அது எனக்கு வெறுப்பையே கொடுக்கும். மான்கள் குரங்குகள் யானைகள் முதலிய மிருகங்களால் நிறைந்து மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத பயங்கரமான வனத்திற்குப்போய் அங்கே தங்களுடைய பாதங்களையே கதியாக நம்பி இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு வஸிப்பேன். தங்களைத் தவிர வேறொரு எண்ணமும் என் மனத்திலில்லை. நான் தங்களிடத்திலேயே ப்ரீதி வைத்தவன்; தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப்போனால் பிராணனை விடுவேனென்பது நிச்சயம். ஆகையால் என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். நான் தங்களுடன் வருவதால் தங்களுக்கு விசேஷமான பாரமில்லையே” என்று பிரார்த்தித்தான்.

இப்படி. வேண்டியும், தர்மத்திலேயே நாடிய மனமுள்ள ராமன், ஸீதை கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அவளை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை. ஆகையால் வனத்தில் வஸிப்பதால் நேரும் பலவிதமான

கவ்டங்களையும் ஆபத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டி வனவாஸத்தில்
அவளுடைய புத்தி செல்லாமல் இருக்க முயற்சி செய்தார்.

ததா ப்ருவாணாமப் தர்மவத்ஸலா
ந ச ஸ்ம ஸீதாம் ந்ருவஹீந்நீஜத் |
உவாச கைநாம் பஹு ஸந்நிவர்தஹ்.
வஹீந்நிவாஸஸ்ய ச துக்ஞீதாம் ப்ரதி || (௨௩)

ஸீதரராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஸ ஔம் ப்ருவதீம் ஸீதாம் தர்மஜ்ஞா தர்மவத்ஸவ: |

நடநதும் குருதே புத்தீம் வநே நுக்காநீ சீந்தயந் || ௩

ஸீதை இப்படிச் சொன்னாலும், தர்மத்தில் நாடின மனமுள்ள ராமன், வனத்தில் வஸிப்பதாலுண்டாகும் கஷ்டங்களை நினைத்து அவளை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை. ஸீதையின் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவளை ஸமாதானப்படுத்தி, வனத்திற்கு வராமல் நிறுத்துவதற்காக, 'ஸீதே! நீ உத்தம குலத்தில் பிறந்தவள்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவள். இங்கிருந்துகொண்டே உன் குலதர்மத்தின்படி நடந்து வா. உன் மனம்போனபடி. எல்லாம் நடக்க. உத்தேசிப்பது ஸரியல்ல, நான் சொன்னபடி செய்வது உனக்கு நலம். வனத்தில் வஸிப்பதால் நேரும் பலவிதமான கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன், கேள்.

வனமென்றால் என்ன தெரியுமா? துவட்ட ஐந்துக்களாலும் கற்களாலும் முட்களாலும் அடிக்கடி ஆபத்துக்கள் நேரக்கூடியதாக மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்கமுடியாத இடம்தான் வனம். ஆகையால் என்னுடன் அங்கே வருவதென்ற எண்ணத்தை விடு. உன்னை அழைத்துப் போவதால் எனக்கு அதிக சிரமமுண்டாகும் என்ற காரணத்தால் இதைச் சொல்லவில்லை. உன் ஹிதத்தை உத்தேசித்தே சொல்லுகிறேன். வனத்தில் எப்பொழுதும் துக்கமே அன்றி ஸுகமே கிடையாது.

மலைக்குகைகளில் வளிக்கும் ஸிம்ஹங்களின் கர்ஜனைகள், மலையருவிகள் விழும் ஓசையுடன் கலந்து விருத்தியாக, கேட்க மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கும், மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத விடங்களில் பயமின்றித் திரியும் ஸிம்ஹம், புலி முதலிய பெரிய மிருகங்கள் நம்மைப்போன்ற பிராணியை அதற்கு முன் பார்த்ததில்லையாகையால் உடனே பாய்ந்து நம்மைக் கொல்லப் பார்க்கும்; காட்டாறுகளில் முதலைகள் நிறைந்திருக்கும்; மிகுந்த ஆழமாகவும் சேறுள்ளவைகளாகவுமிருக்கும்; மதம் பிடித்த யானைகளும் அவைகளைத் தாண்ட முடியாது; காட்டு வழிகளில் நடக்கும்பொழுது கொடிகள் காலிலும் கழுத்திலும் மாட்டிக்கொண்டு கீழே தள்ளும்; முட்கள் தேகமெங்கும் கீறும்; காட்டிலுள்ள கோழிகள் விகாரமாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கும்; புதிதாக அவைகளைக் கேட்பவர்களுக்கு பயமுண்டாகும்.

காடுகளில் படுப்பதற்குக் கட்டில்கள் கிடையாது; தரையிலேயே படுக்க வேண்டும்; மிருதுவான பஞ்சமெத்தைகள் கிடையாது; மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்து விழுந்த சருகுகளின் மேல் படுக்கவேண்டும். பகல் முழுவதும் பழம் கிழங்கு முதலிய ஆஹார பதார்த்தங்களைத் தேடுவதற்கே காலம் போதாது. இளைப்பாற அவகாசம் எங்கே கிடைக்கும்? காடுகளில் வஸிக்கும் காட்டு மனிதர்களைப் போல் நாமும் இரவில் வெறும் தரையில் படுக்கவேண்டும். காட்டிலுள்ளவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்த பதார்த்தங்களை காலையிலும் மாலையிலும் புஜிப்பதுபோல் நாமும் இதர பதார்த்தங்களை விரும்பாமல் அவைகளாலேயே திருப்தி அடையவேண்டும். நமது சக்திக்குத் தகுந்தபடி. அடிக்கடி. உபவாஸம் இருக்க வேண்டும்; ஜடையை வளர்க்க வேண்டும்; மரவுரியை உடுக்கவேண்டும்; ஒவ்வொரு நாளும் தேவதைகளையும் பித்ருக்களையும் அதிதிகளையும் விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும். காலையிலும் நடுப்பகலிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; தபஸ்விகளுக்கு ஏற்பட்ட நியமங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஆகையால் வனத்தில் வஸிப்பது கஷ்டமென்று தெரிகிறதா?

ஒவ்வொரு நாளும் நாமே புஷ்பங்களைப் பறித்துவந்து ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய விதிப்படி, யாகமேடையில் வைத்து தேவபூஜை செய்ய வேண்டும்; சாஸ்திர விதிப்படி ஆகார நியமத்தை அனுஷ்டித்துக் கிடைத்தவைகளால் திருப்தியடைய வேண்டும்; வனத்தில் அடிக்கடி பெரும்காற்றடிக்கும்; ராத்திரியோ மையிருட்டாக இருக்கும்; பசியோ சகிக்க முடியாது: மலைப்பாம்புகள் பருத்த சரீரங்களுடன் கொழுப் படைந்து நாம் நடக்கும் வழிகளில் படுத்துக் கடக்கும்; நீர்ப்பாம்புகளோ ஆறுகளின் நீரோட்டத்தைப்போல் நாம் போகும் வழிகளில் கோணலாக ஊர்ந்துகொண்டு செல்லும்; விளக்குவெட்டுப்பூச்சிகளும் தேள்களும், புழுக்களும், காட்டு ஈக்களும், கொசுக்களும் இரவும் பகலும் நம்மை உபத்திரவிக்கும். தர்ப்பைகளும், நாணல்களும், முட்களும், மரங்களும் நாம் போகும் வழிகளில் நிறைந்து நம்மை ஹிம்ஸிக்கும்; காட்டில் வஸிப்பவர்களுக்குப் பலவிதமான தேகசிரமங்களும் பயங்களும் நேரும்; கோபம், லோபம், காமம் முதலியவைகளை விலக்கித் தவம் செய்வதிலேயே மனதை நிறுத்த வேண்டும். பயத்தை உண்டாக்கும் விஷயங்களைக் கண்டு நாம் பயப்படக்கூடாது, ஆகையால் காட்டில் வஸிப்பது மிகக் கஷ்டம். காட்டிற்கு வரவேண்டாம். உன்னால் வனத்தில் வஸிக்கமுடியாது. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் நான் இதுவரையில் சொன்னவைகளைத் தவிர இன்னும் அநேக கஷ்டங்கள் தோன்றும்" என்றார்.

இப்படி. ராமன் தன்னைக் காட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகவிரும்பு பாததைப் பார்த்து ஸீதைக்கு மிகுந்த துக்கமுண்கி அவருடைய காரணங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பின்வருமாறு பதில் சொன்னாள்.

வநம் து ழேநதும் ந க்ருதா மதீஸ்ததா
பயுவ ராமண ததா மஹாத்மநா
ந தஸ்ய ஸீதா வசநம் சகார தத்
ததேதாப்ரஸீத் ராமயீதம் ஸூது: கீதா || (௨6)

ஸீதரராம ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஔதத் து வசநம் ப்ருத்வா ஸீதா ராமஸ்ய து:க்தா
ப்ரஸக்தாப்ருகீ மந்தமீதம் வசந மப்ரலீத் || ௩ ||

ஸீதை கண்களில் நீர் தளும்ப ராமனைப் பார்த்து மிருதுவாய், "காட்டில் வஸிப்பதால் பல கஷ்டங்கள் நேருமென்றும், அவைகளை நான் பொறுக்கமுடியாதென்றும் சொன்னீர்கள். ஆனால் என் உயிருக்கு உயிரான தங்களுடன் நான் இருந்தால் அவைகளே எனக்குக் குயிலின் பாட்டைப்போலும், உத்தமமான சந்தனத்தைப் போலும், தென்றல் காற்றைப்போலும், சுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்குமேயன்றித் துக்கத்திற்கு ஒரு பொழுதும் காரணமாகாது. ஸிம்ஹம், புலி, யானை, சரபம், மான், முதலிய மிருகங்களும் பகவிகளும் தங்களைக் கண்டவுடன் ஒதுங்கும். இவ்விதமான பிராணியை அவை பார்த்ததே இல்லை. பயமுண்டாகும் வஸ்துக்களைப் பார்த்துப் பயப்படாதவர்கள் யார்?

நானும் தங்களுடன் வனத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று தங்களுடைய மாதாபிதாக்கள் உத்தரவு செய்திருப்பதாக இதுவரையில் தெரிவித்தேன். தங்களை விட்டுப்பிரிந்தால் நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். மேலும், என் பிதா என்னைத் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்கும் காலத்தில் 'இதோ இருக்கும் ஸீதை தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தைக் உடனிருந்து அனுஷ்டிப்பாள்; தங்களுடைய நிழலைப்போல் எப்பொழுதும் தங்களை விட்டுப் பிரிய மாட்டாள்' என்று சொன்னாரல்லவா? தாங்கள் இப்பொழுது ஆசிரயிக்கும் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை நானும் கூட இருந்து அனுஷ்டிக்க வேண்டுமல்லவா? தங்களுடைய நிழல் தங்களைவிட்டுப் பிரியும் பொழுது என்னையும் இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகலாம். நான் தங்களுடன் இருக்கையில், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனாக இருந்தாலும் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணிவானா?

பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்த்ரீ உயிரை வைத்துக்கொள்ளவும். வேண்டுமோ' என்று தாங்களே எனக்குப் பலதடவை உபதேசிக்க வில்லையா?

“இதிருக்கட்டும்; நான் தங்களை விவாஹம் செய்துகொள்வதற்கு முன் என் பிதாவின் வீட்டிலிருக்கையில் ஜ்யோதிஷ சாஸ்திர நிபுணர்களான பிராம்மணர்கள் 'இந்தப் பெண்ணிற்குக் காட்டில் வஸிக்கவேண்டிய யோகம் ஜாதக ரீதியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மேலும், ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் திறமை வாய்ந்த பிராம்மணர்களும் அப்படியே

சொல்வதைக் கேட்டு, காட்டில் வளிக்கவேண்டும் என்ற உத்ஸாஹத்துடன் எப்பொழுதும் இருக்கிறேன். இப்படி அவர்கள் சாஸ்திர ரீதியாகக் குறிப்பிட்ட வனவாஸம் பூர்வகர்மத்தின் பலனே; நான் என் பிராரப்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்காமல் முடியுமா? ஆனால் தங்களுடன் வனத்திற்குச் செல்வேனன்றி நான் மாத்திரம் தனியே போகமாட்டேன், நான் வனத்தில் சில காலம் வளிக்க வேண்டுமென்று பிராம்மணர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அதற்குத் தகுந்த ஸமயமும் இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருகிறேன். பிராம்மணர்களின் வார்த்தையைப் பொய்யாக்கலாமா? காட்டில் வளித்தால் பலகஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று எனக்கும் தெரியும். ஆனால், அந்த அனுபவம் நமக்கல்ல, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் வசப்படுத்தாதவர்களைப் பற்றியல்லவா சொல்லப்பட்டது? மேலும், நான் என் பிதாவின் வீட்டில் கன்னிகையாக வளித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு தபஸ்வினி என் தாயைப் பார்த்து, 'தங்களுடைய பெண்ணிற்குக் காட்டில் வளிக்கும்படியான யோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்றாள். அவளோ மஹா ஸாது; ஸாமான்யமானவளல்ல,

இது போகட்டும்; எவ்வளவோ தடவை நான் தங்களை இது வரையில், 'தபோவனத்திற்கு நானும் தாங்களும் வேடிக்கையாகப் போய், கங்கைக் கரையிலிருக்கும் மஹரிஷிகளின் ஆசிரமங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்திருக்கிறேன். என்னிடத்தில் தாங்கள் தயவு புரிந்து, 'அப்படியே ஆகட்டும், தகுந்த சமயம் வரும் பொழுது உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்' என்று சொல்ல வில்லையா? அந்த ஸமயம் எப்பொழுது நேருமென்று ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், வீரசிகாமணி! தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். தாங்களும் நானும் வனத்தில் வேடிக்கையாகக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்றும், அப்பொழுது நான் தங்களுக்கு ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்யவேண்டுமென்றும் எவ்வளவோ ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்.

அஸூயை முதலிய தோஷங்களற்றவரே! தங்களிடத்தில் எல்லையற்றப் பிரீதியை வைத்து, நானும் தங்களுடன் வனத்தில் வளித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுவேன். 'நீ இங்கேயே இருந்து தேவதையை ஆராதித்தால் அந்தப் பயன் கிடைக்காதா' என்பீர்கள். உண்மையே; ஆனால் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கணவனே குல தெய்வம், வேறுதெய்வமுண்டோ? இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் எப்பொழுதும் தங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதே எனக்குப் பரமக்ஷமத்தைக் கொடுக்கும். இதே விஷயத்தைப் பற்றி மஹாஞானிகளான பிராம்மணர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஸ்திரீ, குலாசாரத்தின் படி அவளுடைய பெற்றோர்களால் ஒரு புருஷனுடைய கையில் தாரைவார்த்து

ஒப்புவிக்கப்பட்டு, இந்த லோகத்தில் தான் இருக்கும் வரையில் பதிவிரதா தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டித்து வந்தால், இறந்தபிறகும் அவள் (தன் பர்த்தாவை வீட்டுப்பிரியவே மாட்டாள். என்ற வேத வாக்கியத்தைச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அது தங்களுக்குத் தெரியாதென்று நான் உபதேசிப்பதாக எண்ணக்கூடாது. என்னை அழைத்துக் கொண்டு போவதற்கு சுருதிப் பிரமாணம் இருக்கிறதென்று தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்பொழுதும் என்னை எந்தக் காரணத்தால் வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டேனென்று தாங்கள் சொல்ல முடியும்? நான் தங்களுடைய பாரியையல்லவா? என் நடத்தையில் இது வரையில் தங்களுக்கு ஏதாவது தோஷம் தோன்றிற்றா? நான் தங்களையே கதியென்றும் தெய்வமென்றும் நம்பி உபாஸிக்கவில்லையா? தங்களிடத்தில் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமான பக்தி வைத்தவர்கள் யார்? ஸுகம் நேர்ந்தபொழுது துள்ளுவதும், கஷ்டம் நேர்ந்த பொழுது புரண்டு அழுவதும் எப்பொழுதாவது என்னிடத்திலுண்டா? தாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸுக துக்கங்களில் எனக்கும் ஸமமான பாகமுண்டல்லவா? நான் படும் கஷ்டத்தைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லையா? இப்படியெல்லாம் இருக்க என்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவது நியாயமென்று ஏன் தங்களுக்குத் தோன்றவில்லை? தன்னை விட்டுப் பிரியவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலேயே இவ்வளவு வருத்தப்படும் என்னைத் தங்களுடன் அழைத்துப் போகாமலிருந்தால் விஷத்தைக் குடிப்பேன், நெருப்பில் விழுவேன், ஜலத்தில் குதிப்பேன். எப்படியாவது பிராணனைப் போக்கிக்கொள்வேன்" என்று கூறிப் பலவிதமாக பிரார்த்தித்தாள்.

அப்பொழுதும் ராமன் "மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத கோரமான வனத்திற்கு ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்து வழக்கப்பட்டிருக்கும் இவளை எப்படி அழைத்துக்கொண்டு போவது என்று அதற்கு ஸம்மதிக்கவில்லை. அதைக் கண்டு ஸீதையும் மிகுந்த கவலை அடைந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பூமியில் சொரிய, ஒன்றும் தோன்றாமல் நின்றாள், ராமன் அவளை எவ்வளவு தடுத்தாலும் எவ்வளவு ஸமாதானம் செய்தாலும் அவள் ஒன்றிற்கும் இணங்கவில்லை.

**சீந்தயந்தீம் ததா தாம் து
நீவர்தயீது மாத்மவாந் |
தாம்ரோஷம் ஸ ததா ஸீதாம்
காகுதஸ்த்மீதா பஷ்ஷஸாந்த்வயத் || (௨௫)**

ராமன் ஸீதையை அழைத்துப்போக ஸம்மதித்தது

ஸாந்த்வயமாநா து ராமண மைதீஸீ ஜநகாத்மஜா |
வநவாஸ நிமித்தாய பர்தார மீத ம்ரஸீத் (1)

அப்பொழுது ஸீதை, தன்னை ராமன் எப்படியாவது காட்டிற்கு. அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், 'இவர் மஹாகுரராயிருந்தாலும் நம்மைச் சேர்ந்த வரல்லவா' என்ற ஸ்நேஹத்தாலும், 'நம்மை அழைத்துப்போக ஆக்ஷேபிக்கிறாரல்லவா' என்ற கோபத்தாலும் அடியிற்கண்டபடி அவரைக் கடுமையாக நிந்தித்தாள்.

"என்னை இங்கே விட்டு நீர் மாத்திரம் காட்டிற்குப் போனதாக என்பிதாவான ஜனகமஹாராஜர் கேள்விப்பட்டால் என்ன எண்ணு வார்? நீரோ உமது தேகத்தின் அழகாலேயே பிறரை மோஹிக்கச் செய்கிறீர். அதைத் தவிர உம்மிடத்தில் வேறு யோக்யதை இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. 'ஜனகர் முதலியவர்கள் கர்மத்தாலேயே ஸித்தியடைந்தார்கள்' என்று சொன்னபடி, என் பிதா, கர்மானுஷ்டானத்தில் மிகுந்த ஊக்கமுள்ளவர்; ஆகையால், பாரியையை விட்டு கிருஹஸ்தன் ஒரு நிமிஷமாவது பிரியக்கூடாதென்ற கொள்கையையுடையவர். மேலும், பலதேசங்களையும் பல கோடி ஜனங்களையும் க்ஷேமமாகக் காப்பாற்றுகிறவர்; உம்மைப்போல் ராஜ்யானுபவமில்லாமல் பிறருடைய கஷ்ட சுகங்களை அறியாதவரல்ல. ஒருத்தியைக் காப்பாற்றச் சக்தியில்லாமல் என்னை இங்கே விட்டுப் போனீரென்ற வார்த்தை அவருடைய காதில் விழுந்தால், 'ஐயோ, மோசம்போனேனே. அப்பொழுதே தெரியாமல் போயிற்றே. இவனை உண்மையாகப் புருஷனென்று எண்ணி என் பெண்ணை இவனுக்கு விவாஹம் செய்து கொடுத்துவிட்டேனே! இப்பொழுதல்லவா நிஜம் வெளியாயிற்று? அவன் பார்வைக்குப் புருஷனெயொழிய உண்மையாகப் பெண்பிள்ளையே' என்று என் தந்தை எண்ணமாட்டாரா? தெரிந்திருந்தால் என்னை உமக்கு ஒரு நாளும் விவாஹம் செய்து கொடுத்திருக்கமாட்டாரே.

ஐயோ! உலக ஜனங்கள் என்ன மோசம் போகிறார்கள்! 'ஆயிரம் கிரணங் களுள்ள ஸூரியனிடத்தில் நிகரற்ற தேஜஸ் விளங்குவதைப் போல ராமனிடத்தில் ஒப்பில்லாத தேஜஸும் வீர்யமும் விளங்குகின்றன' என்று சொல்லுகிறார்கள். அது முற்றிலும் பொய்; அறியாமையால் அப்படிச் சொல்கின்றனர். ராமனிடத்தில் யாதொரு அபூர்வமான சக்தியும் அப்படி விளங்குவதை நான் காணேன். அது மாத்திரமல்ல. ஸாமான்ய மனுஷ்யனிடத்தில் காணப்படும் சக்தி கூட அவரிடத்தில் கிடையாது.

எண்ணிறந்த பாபங்களைச் செய்தாவது ஒருவன் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். அப்படித் தாங்கள் யாதொரு பாபத்தையும் செய்யக்காணாமே. அப்படியிருக்க எந்த மஹாபாதகத்தைத் தாங்கள் எனக்காகச் செய்து இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறீர்கள்? நான் வேறு கதியற்றவள்; தங்களைத் தவிர வேறொருவரையும் சரணமடைந்ததில்லை. என்னை விட்டுத் தாங்கள் போக விரும்புவதைப் பார்த்தால், 'இவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போனால் நம்மை யாராவது உபத்திரவிப்பார்கள்!' என்று யாரைக் கண்டோ பயப்படுவது போலிருக்கிறது. தங்களுடைய கோபம் பிரளய காலாக்கியைப் போல் யாவற்றையும் கொளுத்தி விடுமல்லவா? தங்களுக்கும் பயமுண்டாகும்படி செய்கிறவர்கள் யார்?

த்யுமக்ஸேனனுடைய புத்திரனான ஸத்தியவானை அவனுடைய பாரியையான ஸாவித்திரி பின் தொடர்ந்தது போல், நானும் தங்களுடைய கட்டளைக்கு வசப்பட்டவளென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். லோகத்தில் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த பல பெண்களுண்டு; நான் அவர்களைப் போன்றவளல்ல. தங்களைத் தவிர வேறு புருஷனை நான் மனத்தால் நினைத்ததுண்டா? நினைக்கப் போறதும் உண்டா? ஆகையால் தங்களுடன் நானும் வருகிறேன். நான் பதிவிரதை. எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்று எவ்வளவு தடவை நான் பிரமாணம் செய்தாலும் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல், 'பரதனிடத்தில் இப்படிப் பேசவேண்டும், இப்படி நடக்கவேண்டும்!' என்று போதிப்பதைப் பார்த்தால், அதி பால்யத்தில் தன்னை விவாஹம் செய்து தன்னுடன்பல வருஷங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பாரியையைத் தானே பிறரிடத்தில் ஒப்புவித்து அதனால் ஜீவனம் செய்கிறவனைப்போல் தாங்கள் என்னைப் பரதனிடத்தில் தானம் செய்ய நினைத்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. ராம! தாங்கள் எவருக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறீர்களோ, எவருக்காக என்னைக் கட்டுப்படுத்தப் பார்க்கிறீர்களோ அவருக்குத் தாங்களே வேண்டியவராக நடந்துகொள்ளுங்கள்; தாங்களே பரிசாரகனாக இருங்கள்; நான் அப்படி இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. என்னை அழைத்துப் போகாமல் தாங்கள் வனத்திற்குப் போகவே கூடாது. தாங்கள் காட்டிற்குப் போனாலும் சரி; தபஸ்வியானாலும் சரி; ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாலும் சரி; தங்களுடன். நானும் இருக்கவேண்டியதென்ற ஒரு விஷயம் மாத்திரம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இங்கே இருக்கையில் தோட்டங்களில் உலாவும்பொழுது எனக்குக் களைப்புண்டாவதுபோல் காட்டில் தங்களுடன் நடக்கும் பொழுதும் எனக்குக் கொஞ்சமாவது களைப்புண்டாகும் என்று தாங்கள் நினைக்கவே வேண்டாம். நான் தங்களுடன் இருந்தால் கூர்மையான தாப்பை, நாணல், முள், செடிகள்,

மரங்களெல்லாம் எனக்குப் பஞ்சைப் போலவும், வாழைக் குருத்தைப் போலவும் மிருதுவாகவே இருக்கும். பெருங்காற்றால் என்மேல் அடிக்கப்பட்ட புழுதி எனக்கு நேர்த்தியான சந்தனத்தைப்போலிருக்கும். காட்டில் இளம்புல் வளர்ந்திருக்கும் தரைகளில் நான் உட்கார்ந்து அனுபவிக்கும் ஸுகத்தைக் காட்டிலும் இங்கே நேர்த்தியான ஆஸனங்களிலும் கம்பளங்களிலும் உட்காருவதால் அதிக ஸுகம் கிடைக்குமோ? தங்களால் தேடிக் கொண்டு வரப்பட்ட பழம், கிழங்கு வோர் முதலியவை, கொஞ்சமாக இருந்தாலும் அதிகமாக இருந்தாலும் அமிருதத்தைப் போல் எனக்கு இருக்கும். அந்தந்தக் காலங்களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, என் பெற்றோர்களையாவது வீட்டையாவது நினைக்கவே மாட்டேன்.

நான் தங்களுடன் வனத்தில் இருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு என்னால் கொஞ்சமாவது கஷ்டம் நேராது, என்னை வைத்துக் காப் பாற்றுவதில் தங்களுக்கத் கொஞ்சம்கூட சிரமம் இராது. நான் தங்களுடன் இருப்பதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம்; தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதே நரகம். நான் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதி இவ்வளவென்று இதுவரையில் தங்களுக்குத் தெரியுமே. ஆகையால் என்னையும் அழைத்துப் போகவேண்டும், தங்களுடன் வனத்திற்கு வருவதில் எனக்குச் சற்றேனும் பயமில்லை. இப்படிச் சொல்லியும் தாங்கள் என்னை அழைத்துப் போகாவிட்டால் இப்பொழுதே விஷத்தைக் குடித்து பிராணனை விடுவேனே யன்றி என்னை துவேஷிக்கும் பரதன் முதலியவர்களுடைய வசத்தில் இருக்கவே மாட்டேன்.

தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப் போனால் நிச்சயமாக இறப்பேன், அப்படியிருக்கக் தாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிரை விடுவது நல்லது. இந்தத் துக்கத்தை ஒரு நிமிஷம் கூட என்னால் பொறுக்க முடியவில்லையே. பத்து வருஷங்கள், பிறகு மூன்று வருஷங்கள், பிறகு ஒரு வருஷம், ஆகப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் பொறுக்க முடியவே முடியாது" என்று இப்படி இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று மனம் கலங்கித் தன் கணவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, கேட்பவரின் மனம் உருகும்படி வாய்விட்டு பிரலாபித்தாள். காட்டில் பெண்யானை விஷந்தோய்ந்த பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டது போல் ராமனுடைய வார்த்தைகளால் துளைக்கப்பட்டு வெகுநேரம் அடக்கிக்கொண்டிருந்த தன் கண்ணீரை, அரணி நெருப்பை வெளிவிடுவதுபோல் பெருக்கினாள். தாமரை மலர்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் கீழே விழுந்து சிதறுவதுபோல் அவளுடைய கண்களிலிருந்து ஜலத்துளிகள் ஸ்படிக மணிகளைப்போல் உதிர்ந்தன. நீண்ட கண்களையுடையதும் நிர்மலமான சந்திரன் போன்றதுமான ஸீதையின் முகம்

நீரிலிருந்து பிடுங்கி எடுக்கப் பட்ட தாமரை மலர்போல் உஷ்ணமான கண்ணீரால் வாடியது.

துக்கத்தால் பிரக்ஞையற்ற, தன் பாரியையை ராமன் மிகுந்த பிரீதியுடன் தழுவி, அவளுடைய துக்கத்தை ஆற்றுவதற்காக “ஸீதே! நீ துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் எனக்கு ஸ்வர்க்கமும் ஒரு பொருட்டா? ஸ்வயம்புவான நாராயணனிடத்திலிருந்தும் எனக்குக் கொஞ்சமும் பயமில்லை. நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து தனியே இருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன். உன்னை அழைத்துப் போவதில் எனக்குப் பயமே இல்லை. உன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியுண்டு. அப்படியிருந்தும் உன் உண்மையான அபிப்பிராயம் எனக்குத் தெரியாததால் இதுவரையில் உன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக ஸம்மதிக்கவில்லை.

இதைத்தவிர வேறு காரணம் கிடையாது. என்னுடன் வனத்தில் வளிக்கவேண்டுமென்றே நீ ஸிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறாய். எந்த ஆபத்திலும் கலங்காத மனத்தையுடையவன் தன் கீர்த்தியைக் கைவிடுவானா? அப்படியே நானும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன்; கைவிடவும் முடியாது. என் முன்னோர்களான ராஜரிஷிகள் வானப்பிரஸ்தர்களாய் பாரியைகளுடன் வனத்தில் வசித்திருக்கிறார்கள். எங்கள் குலதர்மத்தை இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கிறேனேயல்லாது வேறில்லை. ஆகையால் ஸுவர்ச்சலாதேவி ஸூரியனைப் பின் தொடர்வதுபோல் நீயும் என்னுடன் வா. என் பிதா கைகேயியிக்கு பிரதிக்கை செய்துகொடுத்து, அதை நிறைவேற்றும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் நான் காட்டிற்குப் போகாமலிருக்க முடியாது; போகவே வேண்டும். நமது பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களுடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதே உத்தமமான தர்மம். அதை அனுஷ்டிக்காமல் ஒரு நிமிஷம் கூடப் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். நல்லகதி அடைவதற்குத் தெய்வத்தை ஆராதித்துக்கொண்டு இங்கேயே இருக்கக்கூடாதா என்றால் தெய்வமோ தன்னை ஆராதிப்பவர்களுக்கு வசப்பட்டதல்ல, ஸ்வதந்திரமானது. மேலும் நம்மை நேரில் கட்டளையிடுவதுமில்லை. நமது பெற்றோர்களும் குருவும் தங்களை ஆராதிப்பவர்களுக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவர்கள். நம்மை நேரில் ஆக்ஞாபிக்கிறவர்கள் அவர்களை விட்டுத் தெய்வத்தை ஆராதிப்பது என்ன நியாயம்? தாய் தகப்பன் குரு இம் மூவர்களையும் ஆராதித்தால் நமக்கு மூன்று லோகங்களும் கிடைக்கும். அதைப்போன்ற பரிசுத்தமான வஸ்து வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் இம் மூவரையும் நாம் ஆராதிக்க வேண்டும். ஸத்தியத்தைப் பேசுவது, தானம் கொடுப்பது, உபசரிப்பது, ஏராளமான தக்ஷிணைகளுடன் யக்ஞங்களைச் செய்வது

இவையெல்லாம், பெற்றோர்களுக்கு நாம் செய்யும் சுச்சூலையைப் போல் நமக்கு ஷேமத்தைக் கொடுக்காது. ஸ்வர்க்கவாஸம், தனம் தான்யம், வித்யை புத்திரர்கள், போகங்கள் இன்னும் நாம் விரும்பக்கூடிய எதுவும் பெற்றோர்களையும் குருவையும் பூஜிப்பதால் கிடைக்கு மென்பதில் ஸந்தேகமே இல்லை. பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் மனத்தை நாட்டி, யாவும் அதே என்று நம்பியிருக்கும் மஹாத்மாக்கள், தேவலோகங்கள், கந்தர்வ லோகங்கள், கோலோகங்கள், பிரம்மலோகம் முதலியவைகளை ஸுலபமாக அடைகிறார்கள். என் பிதா ஸத்தியம் தவறாதவர்; தர்ம மார்க்கத்தில் நடக்கிறவர்; அவர் எனக்கு என்ன கட்டளையிடுகிறாரோ, அப்படியே நான் நடப்பேன்; இதுதான் நமது முன்னோர்களுடைய தர்மம். உன் உண்மையான அபிப்பிராயத்தை நான் அறியாததால் உன்னை என்னுடன் வனத்திற்கு அழைத்துப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகவில்லை. இப்பொழுது என்னுடன் நீ வனத்தில் வளிக்க நிச்சயித்திருக்கிறாயென்று எனக்குத் தெரிந்தபடியால் உன்னை அழைத்துப்போக ஸித்தமாக இருக்கிறேன். நீ என்னுடன் வனத்தில் வளிக்கவேண்டுமென்று முன்னமே தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் என்னுடன் வா; நான் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீயும் சேர்ந்து நடத்து. பர்த்தாவுடன் போக வேண்டுமென்று யத்தனம் செய்வது மிகவும் உத்தமமானது; எனக்கும் என் குலத்திற்கும் ஒத்தது. ஆகையால் நாம் வனத்திற்குப் போவதற்கு முன் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய். நீ இல்லாமல் ஸ்வர்க்கமும் எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கும். ரத்தினங்களை பிராம்மணர்களுக்கும் ஆஹாரங்களை ஏழைகளுக்கும் கொடு; தாமதிக்காதே. சீக்கிரப்படுத்து. விலையற்ற ஆபரணங்களையும் நேர்த்தியான வஸ்திரங்களையும் இன்னும் தங்கம் வெள்ளி முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட பலவகையான பிரதிமைகள் முதலிய விளையாட்டுக் கருவிகளையும் படுக்கைகளையும் வாஹனங்களையும் முதலில் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்த பிறகு அவர்களுடைய உத்தரவால் நமது வேலைக்காரர்களுக்கும் கொடு" என்றார். தன் பர்த்தா தனக்கு அனுசூலமாக இருக்கிறாரென்றும் தான் அவருடன் வனத்திற்குப் போக அவர் ஸம்மதித்தாரென்றும் அறிந்து ஸீதை மிகவும் ஸந்தோஷித்து அப்படியே செய்ய ஆரம்பித்தாள். ஸ்வபாவத்திலேயே தாராளமான மனமுடையவள்; மேலும் தன் பர்த்தா தங்களுடைய ஐசுவரியம் முழுவதையும் கேட்பவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடும்படி, கட்டளையிட்டார்; மேலும் தான் ராமனுடன் வனத்திற்குப் போகிறோம் என்ற ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்தாள். ஆகையால் தர்மாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்குச் தனம், தான்யம், ரத்தினம், வஸ்திரம், படுக்கை, வாகனம் முதலியவை களைக் கணக்கில்லாமல் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

தத: ப்ரஜ்ஞஞ்டா ப்ரத்யுர்ணமாநஸா
யபஸ்வீநீ பர்துரவேக்ய பாஜீதம் |
தநாதி ரத்நாநி ச தாகு மங்கநா
ப்ரசக்ரமே தர்மப்ரூதாம் மநஸ்வீநீ || (47)

ராம லக்ஷ்மண ஸம்வாதம்

ஓவம் ப்ரூத்வா ஸு ஸம்வாதம் லக்ஷ்மண: பூர்வமாகத: |
பாஷ்ய பர்யாகூல மூக: ஸ்ரீராமம் ஸ்ரீராம! மயாக்நுவந் || ௧)

கௌ ஸல்யையின் அந்தப்புரத்லிருந்து ராமனுடன் அங்கு முன்பே வந்திருந்த லக்ஷ்மணன், மேற்சொன்ன ஸம்பாஷணையைக் கேட்டு, 'தன் சரீரத்தின் பாதியான ஸீதைக்கே வனத்திற்குப் போக உத்தரவு கிடைக்க இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதே! இப்படியிருக்க என் விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை' என்று தாங்க முடியாத துக்கத்தை அடைந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக நின்றான். தன் தமயனுடன் தானும் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற பிரயோஜனத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் அவர் விரும்பவில்லை. அதை அடைய அவருக்கு வேறொரு உபாயமும் தோன்றவில்லை. ஸாக்ஷாத் பகவானும் தனக்குத் தமயனுமான அவர், தன்னைத் தள்ளமுடியுமா? அந்தத் தைரியத்தால் அவரைச் சரணமடைய நிச்சயித்தார். தான் சரணாகதி செய்வதற்கு அனுசூல மான விஷயங்களை ஸம்பாதித்து அதற்குப் பிரதிகூலமான விஷயங்களை அதற்கு முன்பே விலக்கினவர். முதலில் தனக்குப் புருஷகாரமாக (சிபார்சாக) ஸீதையைச் சரணமடைந்து அவள் மூலமாக, 'என்னை மித்திரனாக வந்தடைந்தவனை ஒரு பொழுதும் நான் கைவிட மாட்டேன்; ஸகல பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் அவனுக்குப் பயமில்லை என்று வாக்களிக்கிறேன். இதுவே நான் கொண்ட பெரிய விரதம்' என்று சொன்ன பகவானுடைய திருவடிகளை மஹாவிசுவாஸத்துடன் நமஸ்கரித்து, தான் சரணாகதி செய்வதற்கு பிரயோஜனமான கைங்கரியத்தைப் பிரார்த்தித்தார்.

"தாங்கள் வனம் போவதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனாலும் அப்படிப் போவதாக நிச்சயம் செய்துவிட்டால் நானும் தங்களுடன் வருகிறேன். காட்டில் துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடங்களில் தங்களுக்கு முன்னே வில்லும் கையுமாக ஜாக்கிரதையாகச் செல்வேன். பலவிதமான பகவிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்த வனங்களில் தாங்கள் என்னுடன் ஸஞ்சரிக்கலாம்; எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் நானே செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்க பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்களில்லாமல், தேவதைகளுடைய புரம் அயோத்யை என்று சொல்லப்படும் பரமபதமும் எனக்கு வேண்டாம். கிழத்தனம், மரணம் இல்லாத கைவல்யமென்று சொல்லப்படும் பதவியும் எனக்கு வேண்டாம். பதினான்கு லோகங்களடங்கிய இந்த பிரஹ்மாண்டத்தின் அதிகாரமும் வேண்டாம்.

தங்களுடைய கைங்கரியமில்லாத மோக்ஷமும் எனக்கு வேண்டாம் என்று இருப்பவனுக்கு மற்ற பதவிகள் ஒரு பொருட்டா?" என்றார்.

இப்படித் தன்னுடன் வனத்திற்கு வர நிச்சயம் செய்து கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ராமன் பலவிதமாய் ஸமாதானம் செய்தும், தடுத்தும், அவன் அதற்கு ஒப்பவில்லை. "அண்ணா! 'இன்றைக்கு என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி அதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் சீக்கிரமாகச் செய்' என்றும், லக்ஷ்மணா, நீ என்னைப்போல் வருத்தப்படாமலிரு; அபிஷேகத்திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்து என்றும், 'ஸீதே, பரதனும் சத்ருக்னனும் என் உயிரைவிட எனக்குப் பிரியமானவர்கள். ஆகையால் அவர்களை நீ உன் தமயனைப் போலவும் புத்திரனைப் போலவும் நினைத்து மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் நடக்க வேண்டும்' என்றும் தாங்கள் சொல்லவில்லையா? அதில் என்னைச் சேர்த்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால் தங்களுடன் வனத்திற்கு வரலாமென்று ஸம்மதித்ததற்கும் அதிகமென்றே தோன்றுகிறது. அப்படியிருக்க, இப்பொழுது அதை மறந்து என்னை வரவேண்டாமென்று தடுப்பதற்குக் காரணமென்ன? முதலில் உத்தரவு செய்து விட்டீர்கள்; நானும் அதை நம்பித் தங்களுடன் புறப்படத் தயாராக இருக்கிறேன். இப்பொழுது திடீரென்று தடுப்பதைப் பார்த்தால் நான் தங்களுக்கு ஏதாவது தவறு செய்திருக்கிறேனென்றும், பால்யம் முதல் தங்களுக்குப் பரம மித்திரனும் தங்களுடைய நிழலைப் போல் தங்களையே அண்டினவனுமான என்னை எந்தக் காரணத்தால் தாங்கள் தள்ளுகிறீர்களென்றும் எனக்குப் பெரிய ஸந்தேகமுண்டாயிருக்கிறது. இதைச் தீர்க்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்?" என்றார்.

கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தன்னை அழைத்துப் போக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தனக்கு முன்பே புறப்படத் தயாராக இருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிகுந்த தேஜஸ்வியான ராமன், "லக்ஷ்மணா! நீ எனக்குப் பரமமித்திரன்; தர்மத்தையே நாடிய மனமுடையவன்; மஹாவீரன்; ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலேயே நடப்பவன்; என் அன்பிற்குரியவன்; என்னுயிரைப்போல் எனக்கு அருமையானவன்; எல்லா விதத்திலும் எனக்குக் கட்டுப்பட்டவன்; என்னுடன் பிறந்தவன்; எனக்குத் தோழன். ஆகையால் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற எந்த உத்தம குணங்கள் வேண்டுமோ அவை உன்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. நீயும் என்னுடன் இன்று காட்டிற்கு வந்துவிட்டால் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்? உன்னை இப்பொழுது தடுப்பதற்கு இதே காரணம். முன்பு உனக்கு அனுமதி கொடுத்தது அந்த ஸ்மயத்தில் செய்ய வேண்டிய பரிஹாரமே தவிர வேறல்ல.

ஆனால் 'அவர்களைக் காப்பாற்ற மஹாராஜா இல்லையோ' என்றால், மேகமானது பூமியில் பெய்வது போல் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்யும் மஹாராஜா மன்மத பாசங்களால் கட்டப்பட்டு, பிறருடைய இஷ்டப்படி நடக்கிறார். அசுவபதியின் புத்திரியான கைகேயி இந்த ராஜ்யத்தை அடைந்தால், நம்மைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் கஷ்டப்படும் நமது தாய்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவே மாட்டாள்.

'பரதன் காப்பாற்றாமல் விடுவானா?' என்றால் அவனும் கைகேயிக்கு உட்பட்டவன்; அவளுடைய கட்டளையை மீற முடியாது; அவள் தன் சக்களத்திகளை ஹிம்ஸை செய்வதைத் தடுக்க முடியாது. ஆகையால் பரதன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அதிபதியானாலும் துக்கத்தால் தவிக்கும் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் நினைக்கவே மாட்டான்.

'நான்தான் அவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவேன்' என்றால், மஹாராஜாவின் அனுமதியைப் பெற்றாவது, அதுவும் கிடைக்கா விட்டால் உன் ஸாமர்த்தியத்தாலாவது கௌஸல்யையைக் காப்பாற்று. நான் இப்பொழுது சொன்ன விஷயத்தைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்று. தடுத்துச் சொல்லாதே.

'தங்களுடைய கைங்கரியமே எனக்குப் பிரதானம்; இவைகளால் என்ன பிரயோஜனம்' என்றால், நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதிக்கு, நமது பெரியோர்களுக்கும் தாய்க்கும் நீ திருப்தியாகப் பணிவிடை செய்வதே அடையாளம். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பெரியோர்களைப் பூஜித்தால் ஒப்பற்ற மேன்மையான தர்மம் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும். என்னை வேண்டி இப்படிச் செய். நீயும், நானும் ஸீதையும் இல்லாவிட்டால் நமது தாய்களுக்கு என்ன ஸுகம்?"

மேன்மேலும் யுக்தியாகப் பேசுவதில் பிருஹஸ்பதியைப் போன்றவரான ராமனையும், தன் பதில் சொல்லும் சாதூர்யத்தால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் திறமையுள்ளவர் லக்ஷ்மணன். ஆகையால் மதுரமான வார்த்தைகளால் ராமனுடைய ஆக்ஷேபனைகளுக்குப் பதில் கூற ஆரம்பித்தார்.

"அளவிடக்கூடாத பலபராக்கிரமங்கள் பொருந்திய ராமனுடைய தாயல்லவா கௌஸல்யை? அவளை நாம் காப்பாற்றாவிட்டால் ராமனுடைய கோபமும் மஹாபாபமும் பெரிய ஆபத்தும் நமக்கு நேரும்' என்ற பயத்தால் பரதன் நமது தாய்மார்களை நன்றாய்ப் பூஜிப்பான். இதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. மேலும், கௌஸல்யாதேவி என்னைப் போன்ற அநேகமாயிரம் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவாள். அவளை அடுத்திருக்கும் பரிஜனங்களுக்கு அநேகம் ஆயிரம் கிராமங்களைக் கொடுத்திருப்பதை நாம் பார்த்ததில்லையா? தன்னையும் என்

தாயையும் என்னைப் போன்றவர்களையும் காப்பாற்றுவது அவளுக்கொரு பொருட்டல்ல. எனக்குத் தங்களுடைய சேஷ (தாஸ)னாயிருப்பதே ஸ்வரூபம். அந்தப் பதவிக்கு அடையாளமான கைங்கரியத்தைத் தங்களுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தையிலும் செய்ய அனுமதி கொடுங்கள். என்னிடத்தில் ஸேவகனுக்கு வேண்டிய குணங்கள் இருக்கின்றன. தங்களிடத்திலோ ஸ்வாமிக்குத் தகுந்த குணங்களிருக்கின்றன. ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருவதில் சேஷ சேஷி தர்மத்திற்கு யாதொரு விரோதத்தையும் காணேன். அப்படிச் செய்வதால் தங்களுக்கு யாதொரு சிரமமும் இல்லாமல் பழம், கிழங்கு, வேர் முதலிய ஆஹார பதார்த்தங்கள் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும், எனக்கும் தங்களுடைய கைங்கரிய மென்ற பலனும் ஸித்திக்கும். வில், அம்பு, மண்வெட்டி, கூடை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு முன்பு வழி காட்டிக்கொண்டே போவேன். வனத்தில் கிடைக்கக்கூடிய பழம், கிழங்கு, வேர், தான்யம், தேன் முதலிய, தபஸ்விகளுக்கு யோக்கியமான, பதார்த்தங்களை ஒவ்வொரு நாளும் ஸம்பாதத்துக் கொடுப்பேன். தாங்கள் ஸீதையுடன் மலைத் தாழ்வரைகளில் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிக்கலாம். ஸர்வசேஷியாய் பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் தங்களுக்கு எந்தத் தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் எவ்விதமான கைங்கரியத்தையும் சேஷனான நானே செய்வேன்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

ராமனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, "ஐனக மஹாராஜாவின் யக்ஞத்தில் மஹாத்மாவான வருணனால் நம்மிருவர்க்கும் நேரில் கொடுக்கப்பட்ட பயங்கரமான இரண்டு வில்லுகளையும், சத்ருக்களால் பிளக்க முடியாக இரண்டு கவசங்களையும், குறையாத இரண்டு அம்பறைகளையும், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் இரண்டு கத்திகளையும், நமது குல குருவான வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் வீட்டிலிருந்து எடுத்து வா. அவை அங்கே பூஜை செய்வதற்காக வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. நீயும் உன் பந்துக்களிடத்திலும் நண்பர்களிடத்திலும் சொல்லிக் கொண்டு வனத்திற்குப் போகத் தயாராக இருக்க வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார்.

லக்ஷ்மணன் அப்படியே வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் வீட்டிற்குப் போய் அங்கே கந்த புஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியங்களால் பூஜிக்கப்படும் சிரேஷ்டமான ஆயுதங்களை அவருடைய அனுமதியைப் பெற்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து ராமனுக்குக் காட்டினார். ராமனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, "லக்ஷ்மணா! நல்ல ஸமயத்தில் வந்து, சேர்ந்தாய். என்னுடனிருந்து என் ஐசுவரியம் யாவையும் பிராம்மணர்களுக்கும் தபஸ்விகளுக்கும் தானம் செய்யவேண்டும். இந்த நகரத்தில் பலர் பெரியோர்களுக்கு ஒப்பற்ற பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நம்மை அண்டியிருப்பவர்களுக்கும்

வழக்கமாகக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டும். பிராம்மணோத்தமரும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் புத்திரருமான ஸுயக்ருரைச் சீக்கரத்தில் அழைத்து வா. இந்த நகரத்திலுள்ள ஸகலப் பிராம்மணர்களிடத்திலும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு பிறகு வனத்திற்குப் போக விரும்புகிறேன்” என்றார்.

வஸிஷ்டபுத்ரம் து ஸுயக்ரு மார்யம்
த்வமாநயாஸா ப்ரவரம் த்விஜாநாம் |
அப்ரயாஸ்யாம் வநம் ஸமஸ்தாந்
அப்யர்ச்ய ஸிஷ்டா நபராந் த்விஜாதீந் || (35)

யாத்ராதானம்

தத: ஸ்ராமஸநுமாஜ்ஞாய ப்ராக்ஷ: ஸ்ரபதரம் ப்ரீயம் |
கத்வா ஸ ப்ரவீக்ஷஸ்ராம் ஸயஜ்ஞஸ்ய நீக்ஷஸ்ராம் || (1)

ரா மன் பிராம்மணர்களுக்குத் தானம் கொடுக்கிறார் என்ற புண்ணியகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன், தன்னை அழைத்துப் போக ராமன் ஸம்மதித்ததைப் பற்றி அடங்காத ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு அவருடைய உத்தரவுப்படி, ஸ்யக்ருருடைய வீட்டிற்குப் போய் அக்னிஹோத்திர சாலையில் அவரைக் கண்டு நமஸ்காரம் செய்து, “மித்திரே! வாறும். லோகத்தில் ஒரு வரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்த என் தமயனுடைய வீட்டிற்கு வந்து பாறும்” என்று அழைத்தார். ஸ்யக்ருர் காலையில் செய்யவேண்டிய அக்னிஹோத்திரத்தை முடித்துவிட்டு ஸகல லக்ஷ்மியும் விளங்கும் ராமனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு லக்ஷ்மணனுடன் வேகமாகப் போனார், மஹாஞானியான் ஸ்யக்ருரைக் கண்டு ராமனும் ஸீதையும் பரபரப்புடன் எழுந்து கைகூப்பி, ஹோமாக்கனியை உபசரிப்பது போல் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள். உத்தமமான தங்கத்தோள் வளைகளையும், தங்கச்சரட்டில் கோர்க்கப்பட்ட நவரத்னங்களையும், குண்டலங்களையும், கைவளைகளையும், புஜகீர்த்திகளையும் இன்னும் பல அபூர்வமான ரத்தினங்களையும் ராமன் ஸ்யக்ருருக்குக் கொடுத்து உபசரித்தார். பிறகு ஸீதை நினைவுபடுத்திய பின், “மித்திர! இந்த ஹாரத்தையும் தங்கச் கொடியையும். ஒட்டியாணத்தையும் தங்களுடைய பாரியைக்கு ஸீதை கொடுக்க விரும்புகிறாள்; அதை அங்கீகரிக்கும்படி, பிரார்த்திக்கறேன். மேலும், தான் வனத்திற்குப் போகும் ஸமயத்தில் விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட இந்தக் கேயூரங்களையும் தோள்வளைகளையும் தங்களுடைய பத்தினிக்குக் கொடுக்கும்படி. பிரார்த்திக்கிறாள். பலவித ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விலையுயர்ந்த மேல்விரிப்புடைய இந்தக் கட்டிலைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள். என் மாமா எனக்குக் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜயனென்ற யானையையும் இன்னும் ஆயிரம் யானைகளையும் தங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். ஸ்யக்ருர் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் ஆசீர்வதித்தார்.

பிறகு பிரஹ்மா தேவராஜனைக் கட்டளையிடுவதுபோல் ராமன் மிகுந்தப் பிரியத்துடன் “லக்ஷ்மண! அகஸ்தியருடைய புத்திரரையும் விச்வாமித்திரருடைய புத்திரரையும் இங்கே வருவித்து, லோகத்தில் பயிர்களை ஜலத்தால் போஷித்து வளர்ப்பதுபோல், அந்த பிராம்மணோத்தமர்களுக்கு

ரத்தினங்களைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய். அநேகமாயிரம் பசுக்களையும், தங்கம், வெள்ளி, நவரத்தினங்களையும் வேண்டிய வரையில் கொடு.

யஜுர்வேத தைத்திரீய சாகையை அத்யயனம் செய்பவர்களுக்கு ஆசாரியரான ஒரு பிராம்மணோத்தமர் ஒவ்வொரு நாளும் என் தாயின் வீட்டிற்கு வந்து, மிகுந்து பக்தியுடன் அவளுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்; அவர் மஹாவித்வான்; வேதங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர். வாஹனங்கள் பட்டுகள் போர்வைகள் வேலைக்காரர்கள் முதலியவைகளை வேண்டியவரையில் அவருக்குக் கொடு. நமது வீட்டில் வெகுநாளாகப் பழகிக்கொண்டிருக்கும் நமது மந்திரியும் ஸாரதியுமான சித்ரரதனென்பவருக்கு எண்ணிறந்த ஆடுகளையும் ஆயிரம் மாடுகளையும் ரத்தினங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தான்யங்களையும் கொடுத்துத் திருப்தி செய். வேதத்தில் கடம் காலாபமென்ற பாகங்களை அத்யயனம் செய்து கொண்டு பலாச தண்டத்தைத் தரிக்கும் பிரம்மசாரிகள் என்னால் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் வேதாத்யயனம் செய்துகொண்டிருப்பதால் ஆஹாரம் தேட அவர்களுக்குப் பொழுதில்லை; இயற்கையாகவே சுறுசுறுப்பு இல்லாதவர்கள்; ருசியான பதார்த்தங்களில் விருப்பமுள்ளவர்கள்; பெரியோர்கள் மெச்சும் நன்னடத்தை உள்ளவர்கள். ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எண்பது வாஹனங்களையும், தான்யங்களைச் சுமக்க ஆயிரம் எருதுகளையும், நிலங்களை உழுவதற்கு இருநூறு மாடுகளையும், பால், தயிர் இவைகளுக்காக ஆயிரம் பசுக்களையும் அவர்களுக்குக் கொடு, மேகலையென்ற அரை நூல்மாலையைத் தரிக்கும் அநேக பிரம்மசாரிகள் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்விக்க வேண்டுமென்று என் தாயை அண்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொடு. அதனால் கௌஸல்யை திருப்தியடையட்டும்" என்று கட்டளையிட்டார். ராமனால் குறிப்பிடப்பட்ட தனம் முதலியவைகளை அந்த பிராம்மணர்களுக்கு லக்ஷ்மணன் குபேரனைப்போல் தானே கொடுத்தார்.

பிறகு தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு நிற்கும் பரிவாரங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸௌக்கியமாய்ப் பிழைப்பதற்குப் போதுமான தனத்தை ராமன் தானே கொடுத்து, "நாங்கள் திரும்பி வரும்வரையில் என் அரண்மனையையும் லக்ஷ்மணனுடைய வீட்டையும் சூன்யமாய் வைக்காமல் நீங்கள் அங்கிருந்து பாது காக்க வேண்டும்" என்றார். பிறகு தன் பொக்கிஷத் தலைவனைத் தருவித்து, "என் ஐசுவரியம் முழுவதையும் இங்கே கொண்டு வா" என்று உத்தரவு செய்தார். அவைகளை வேலைக்காரர்கள் குப்பல்களாகக் குவித்தார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவைகளை

பிராம்மணச் சிறுவர்களுக்கும் கிழவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் போதுமான வரையில் கொடுத்தார்கள்.

அப்போது கர்க்கரிஷியின் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு பிராம்மணன் அங்கே வந்தார்; அவருக்குத் த்ரிஜடரென்று பெயர். ஏழ்மைத் தனத்தால் தேகம் முழுவதும் மஞ்சள் வர்ணம் படர்ந்திருந்தது; வயல்களில் சிந்திக்கிடக்கும் நெல்லை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி ஜீவனம் செய்கிறவர்; மிகவும் வயது சென்றவர்; தன் மனைவி மக்களுடன் காட்டில் வஸிப்பவர்,

இளம்பெண்ணான அவருடைய பார்வைய குழந்தைகளை அவருக்குக் காட்டி, "ஸ்வாமி! நாம் ஏழ்மைத்தனத்தை எவ்வளவு காலம் பொறுக்க முடியும்? தங்கள் கையிலுள்ள கோடாலி, கலப்பை, மண்வெட்டி. முதலியவைகளை எறிந்துவிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி. கேளுங்கள். தங்களுக்கு ஏதாவது திரவியம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் தர்மமே அவதாரம் எடுத்திருக்கும் ராமனைத் தரிசனம் செய்யுங்கள்" என்றான். அவர்தன் பத்தினியின் வார்த்தையை ஒப்புக்கொண்டு தன் கந்தை வஸ்திரத்தை மறைத்துக்கொண்டு ராமனுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போகும் வழியால் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். பிறகு அங்கிரஸ் முதலிய மஹரிஷிகளுக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ள அந்த பிராம்மணரை ஐந்தாவது கட்டு வரையில் ஒருவரும் தடுக்கவில்லை. அவர் ராமனுக்கு அருகில் போய், "ராஜபுத்திர! இந்த உலகம் முழுவதையும் உன் கீர்த்தி வியாபித்திருகிறது; நான்: பெரிய குடும்பி; அவர்களைப் போஷிக்க என்னிடத்தில் வேண்டிய தனமில்லை. காட்டில் உதிர்ந்த நெல்லுகளைப் பொறுக்கி ஒவ்வொரு நாளும் ஜீவனம் செய்கிறேன். ஆகையால் என்னிடத்தில் கிருபை செய்ய வேண்டும்" என்றார்.

இந்த பிராம்மணன் பெரிய குடும்பி; மஹாதரித்திரன். இவருக்குத் தனத்தில் எவ்வளவு ஆசையிருக்கறதென்று பரிஷிக்க விரும்பி புன்சிரிப்புடன் வேடிக்கையாக "ஸ்வாமி, எண்ணிழந்த என் பசுக்களில் ஒரு ஆயிரம்கூட இன்னும் தானம் கொடுக்கப்படவில்லையே. தங்கள் கையிலிருக்கும் கழியைச் சுற்றி எறியுங்கள். அது எங்கே விழுகிறதோ அதுவரையிலிருக்கும் பசுக்கள் தங்களுடையது" என்றார்.

உடனே அந்த பிராம்மணன் வெகு பரபரப்புடன் தன் வஸ்திரத்தை இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, தன் மூழுபலத்துடன் கழியைச் சுழற்றி எறிந்தார். அது ஸரயூநதிக்கு அக்கரையில் அநேக மாயிரம் பசுக்களுக்கு நடுவில் விழுந்தது. அப்பொழுது ராமன் அந்த

பிராம்மணரை மிகுந்த பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ஸரயூ நதிக்கரையிலிருந்த அந்த மாட்டு மந்தைகள் யாவற்றையும் திரிஜடருடைய வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்படி, இடையர்களுக்கு உத்தரவு செய்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்காமலிருக்க பிரார்த்திக்கிறேன். தங்களுடைய ஒப்பற்ற பலத்தை அறிய விரும்பியே கழியைச் சுழற்றி எறியும்படி தங்களைச் சொன்னேன். வேடிக்கையாகச் செய்ததே தவிர வேறல்ல. இன்னும் ஏதாவது வேண்டியிருந்தால் கேட்கும்படி. பிரார்த்திக்கிறேன். தங்களுக்கு யாதொரு தடையும் வேண்டியதில்லை. பிராம்மணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே என் ஐசுவரியம் முழுவதையும் ஸம்பாதித்திருக்கிறேன். தங்களைப் போன்ற மஹான்களுக்கு அது உபயோகப்பட்டால் அது எனக்கு அளவற்ற கீர்த்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும்” என்று அவரை ஸமாதானம் செய்தார். திரிஜடரும் அவருடைய பாரியையும் அந்த மாட்டுமந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கீர்த்தி பலம் பிரீதி ஸுகம் முதலிய மங்களங்கள் குறைவில்லாமல் விருத்தியாக வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாய் ராமனை ஆசிர்வதித்தார்கள்.

பிறகு ராமன் தன் பராக்கிரமத்தால் தர்மமாக ஸம்பாதிக்கப் பட்ட அளவற்ற ஐசுவரியத்தைச் தன் மித்திரர்களுக்கும் பரிவாரங் களுக்கும் தகுந்த உபசாரத்துடனும் மரியாதையுடனும் கொடுத்தார். அங்கிருந்த பிராம்மணர்களும், மித்திரர்களும், வேலைக்காரர்களும், தரித்திரர்களும், பிச்சைக்காரர்களும் ஆக எல்லோரும் தங்களுடைய யோக்கியதைக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி ராமனால் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தால் திருப்தியடைந்தார்கள். திருப்தியடையாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை.

**தீவீஜ: ஸஹ்ருத் ப்ருத்யஜேநாதவா ததா
தரீத்ர பீக்ஷாசுரணாபர்ச யோ பவேத் |
ந தத்ர கபர்சீந் ந ப பூவ தர்பீதோ
யதார்ஹ ஸம்மாநந தாந ஸம்ப்ரமை: || (45)**

அயோத்யா ஜனங்களின் துக்கம்

தத்வாது ஸஹவைதேத்யா ப்ராஜ்மணேயோ தநம் பஹு |

ஜக்மது: பீ தரம் த்ரஜ்மம் ஸீத்யா ஸஹ ராகஸிவஸ || (1)

ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும்பிராம்மணர்களுக்கு அளவற்ற தனத்தை மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்து, பிறகு மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளப் போனார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் தரித்த கத்தி, வில் முதலிய ஆயுதங்கள் ஸீதையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாலைகளாலும் சந்தனங்களாலும் மிகவும் விளங்கின. அவர்கள் வீதிவழியாகப் போகும்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள் ஏழடுக்கு மேடைகளிலிருந்தும் தனவான்களின் உப்பரிகைகளிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும், உத்ஸாஹமும் ஸந்தோஷமும்பெற்று ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். ஜனங்கள் இடமில்லாமல் நெருக்கமாக வீதிகளில் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். குடை, சாமரம், ரதம் முதலியவைகள் இல்லாமல், பரிவாரங்கள் முதலிய ராஜ மரியாதைகளின்றி, ராமன் நடந்துபோவதைப் பார்த்து, எல்லோரும் துக்கம் தாங்காமல் பற்பலவிதமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். “ஐயோ! நமது ராமன் வெளியில் புறப்படும் பொழுது எண்ணிறந்த சதுரங்க ஸைன்யங்கள் அவருக்குப் பின்னால் போகும். இன்று லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் தவிர அவருடன் போவதற்கு ஒருவரும் இல்லையே. ராமன் அளவற்ற ஐசுவரியத்தை

ஸம்பாதித்து அனுபவித்தவர். தன்னை அண்டினவர்களின் கோரிக்கைகளை குறைவின்றிப் பூர்த்தி செய்கிறவர். பெற்றோர்க்குப் பணி விடை செய்வது, அவர்களுடைய சொற்படி நடப்பதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர்; ஆகையால் தன் பிதா செய்த பிரதிக்கையைப் பொய்யாக்க அவருக்கிஷ்டமில்லை. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகளும் ஸீதையை இதுவரையிலும் பார்க்கமுடியுமா? அவளை இன்றைக்கு வீதியில் நிற்கும் ஸகல ஜனங்களும் பார்க்கும்படி ஆயிற்றே! குங்குமம் செம்பஞ்சு சிவப்பு சந்தனம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவளுடைய தேகத்தில் மழையும் வெயிலும் பனியும் தாக்கக் காந்தியைக் குறைத்துவிடுமே. இவர்கள் தசரதரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்ளப் போகும்பொழுது அவருக்கு ஸத்வகுணம் மேலிட்டு 'நீங்கள் காட்டிற்குப் போகக்கூடாது' என்று சொல்லத் தவறமாட்டார். தன் நான்கு புத்திரர்களில் மிகவும் அருமையான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த மனம்வருமா? யாராயிருக்கட்டும்; தன் புத்திரன் பரம துஷ்டனாயிருக்கட்டும்; அவனை வீட்டிலிருந்து துரத்துவானா? அப்படி இருக்க தன் நடத்தையால் ஸகலப்பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவரும்

ராமனைக் காட்டிற்குப் போகச்சொல்லவும் முடியுமா? பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பது, தயை, இந்திரியங்களை வசப்படுத்துவது, மனத்தை அடக்குவது, வேத சாஸ்திரங்களை நன்றாகக் கற்பது, அவைகளின் விதிப்படி நடப்பதென்ற ஆறு குணங்களும் புருஷோத்தமனான ராமனை அலங்கரிக்கின்றன.

ஜலத்தாலேயே பிழைக்கும் பதார்த்தங்கள் கருங்கோடையில் ஜலமில்லாவிட்டால் எப்படித் தவிக்குமோ, அப்படி. மேற்சொன்ன உத்தம குணங்கள் பொருந்தின ராமனுக்கு அஸௌக்கயேத்தை உண்டாக்குவதால் குடிகளெல்லோரும் சொல்லமுடியாத உபத்திரவத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரத்தின் வேரை அறுத்துவிட்டால் அது எப்படிப் பட்டுப் போகுமோ, அப்படி ஜகந்நாதனான ராமனுக்கு உண்டாகும் உபத்திரவத்தால் உலகம் முழுவதும் பீடிக்கப்படுகிறது. மஹா தேஜஸ்வியும் தர்மஸ்வரூபியுமான ராமன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் வேரைப் போன்றவன். மற்ற ஜீவகோடிகள் புஷ்பங்களும் பழங்களும் இலைகளும் களைகளும் ஆவார்கள். ஆகையால் நாமும் மனைவி மக்கள் பந்துக்களுடன் லக்ஷ்மணனைப்போல் ராமன் எங்கே போகிறாரோ அங்கே அவருடன் போவோம். நமது தோட்டங்களையும் வயல்களையும் வீடுகளையும் விட்டு ஸுகதுக்கங்களை ஒரேவிதமாக அனுபவிக்கும் தர்மஸ்வரூபியான ராமனைப் பின் தொடர்ந்து செல்வோம். நமது வீடுகளில் புதைத்திருக்கும் தனங்களையும் அவைகளில் சேர்த்துவைத்திருக்கும் தான்யங்களையும் ஆபரணங்களையும் ஆடுமாடுகளையும் நம்முடன் கொண்டுபோய் விடுவோம். அந்த வீடுகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இடிந்துவிழுந்துவிடும். ஆஸனங்களும், படுக்கைகளும்மில்லாமல் புழுதியாய் மூடப்பட்டு எங்கே பார்த்தாலும் எலிவளைகளும் பாம்புப் புற்றுகளும் நிறைந்திருக்கும். அந்த எலிகளும் பாம்புகளுமே அங்கு ஸஞ்சரிக்கும். குப்பைகளை எடுத்துச் சுத்தம் செய்து, புழுதி அடங்குவதற்காக ஜலம் தெளித்து வைப்பவர்கள் யார் இருப்பார்கள்? ஹோமங்கள் ஜபங்கள் மந்திரங்கள் பலிகள் யாகங்கள் முதலிய வைதிகக் கிரியைகள் நடக்காது. அப்பொழுதே கிருஹதேவதைகள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகுமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பஞ்சம் கொள்ளைநோய் முதலியவைகளால் தேசம் பீடிக்கப்படும் பொழுது அங்குள்ள ஜனங்கள் கலங்கி அலங்கோலமாக வீடுவாசல்களை விட்டு வேறு தேசங்களுக்கு ஓடிப்போவதுபோல், இந்த நகரத்திலும் எங்கே பார்த்தாலும் உடைந்த பாத்திரங்கள் சிதறிக்கிடக்கட்டும். இவ்விதமான வீடுகளால் நிறைந்த அயோத்யா நகரத்தில் கைகையி ஷ்ணுமமாக ஆளட்டும். ராமன் எந்த வனத்தில் தங்குகிறாரோ அவ்விடமே நகரமாகும்; நாம் விட்டுப்போகும் இந்த நகரமே

காடாகும். நாமிருக்கும் வனத்தில் துவட்பரிருகங்கள் குகைகளைவிட்டு ஓடிப்போகும்; மலைத்தாழ்வரைகளிலிருக்கும் மிருகங்களும் பகலிகளும் நம்மைக்கண்டு பயந்து அங்கே தங்காது. சங்கங்களும் யானைகளும் நாமிருக்கும் காட்டிலேயே தலைகாட்டாது. அவை நாம் போகும் காட்டைவீட்டு நாம் முன்னிருந்த இந்த நகரத்திற்கு வரட்டும். புல்லைத் தின்று பிழைக்கும் மான் முதலிய ஜந்துக்களும், மாம்ஸத்தைத் தின்று பிழைக்கும் புலி முதலிய மிருகங்களும், பழங்களைத் தின்று பிழைக்கும் காக்கை முதலியவைகளும் குரூரமான பிராணிகளும் பகலிகளும் பயமில்லாமல் இங்கே ஸஞ்சரிக்கும். இந்தத் தேசத்தில் கைகேயி தன் புத்திரனோடும் பந்துக்களோடும் ஸுகமாக வாழட்டும். நாமெல்லோரும் ராமனுடன் ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்போம்' என்று இப்படிப் பலவிதமாக ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது ராமனுடைய காதில் விழுந்தது. அப்பொழுதும் அவருடைய மனத்தில் யாதொரு கலக்கமுமில்லை. மதம்பிடித்த யானையைப்போல் கம்பீரமாக நடந்து கொண்டு கைலாஸ பர்வதத்தின் சிகரத்தைப் போன்ற தன் பிதாவின் அரண்மனையை நோக்கி வந்தார். அங்கே அநேக வீரர்கள் காவல்காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத்தாண்டி உள்ளே போய் ஸுமந்திரர் மிகுந்த துக்கத்துடன் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தார். துயரத்தில் மூழ்கியிருந்த ஸுமந்திரரை எல்லையற்ற ஆனந்த ஸ்வரூபியான ராமன் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் "ஸுமந்திரரே, நான் தரிசனத்திற்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று மஹாராஜாவிற்குத் தெரியப்படுத்தும்" என்று சொல்லி, பிதாவின் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்காக வனம் போக வேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அதற்குமுன் மஹாராஜாவிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்வதற்காக ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அங்கே நின்றார்.

**பீதுர்நீதேயோந து தர்மவத்ஸலோ
வநப்ரலேயோ க்ருதபுத்தி நிபர்சய: |
ஸ ராகவ: ப்ரேஜ்ய ஸுமந்திர மப்ரவீத்
நீலேதயஸ்வாக மநம் ந்ருபாய மெ (31)**

ராமன் உத்தரவு கேட்டது

தத: கமஸபத்ராண: பர்யாஹா நிருதஹேரா மஹாந |
உவாச ராமஸ்தம் ஸூதம் ப்ரஹ்மராக்ஷாஜீ மரீதீ || (1)

எவ்விதமான விகாரமற்றவரும் தாமரையிதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவரும் நீருண்ட மேகத்தைப் போன்ற தேககாந்தியுள்ளவரும் சிறுத்த இடை பொருந்தினவருமான ராமனால் ஸுமந்திரர் இப்படிச் சொல்லியனுப்பப்பட்டு, தசரதர் இருக்கும் அந்தப்புரத்தில் புகுந்து மஹாராஜாவைப் பார்த்தார். சக்கரவர்த் தியோ கிரஹண கால சூரியன் போலும், சாம்பல் மூடிய அக்கினி போலும் காந்தியிழந்து நீர் வற்றிய தடாகம்போல் சோபையின்றி துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கலங்கின மனதுடையவராய், ராமனையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஸுமந்திரரோ மஹாபுத்திமான்; ஆனாலும் ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றுக் கைகூப்பிக்கொண்டு முதலில். 'ஐய விஜயி பவ' என்று வாழ்த்திப் பிறகு, இவ்வளவு துக்கத்துடனிருக்கிறவர் என்ன சொல்வாரோ என்று பயந்தார். அதனால் தழதழத்த குரலுடன் “ஸ்வாமி! தங்களுடைய பிரிய புத்திரரான ராமன் இதோ வாசலில்: வந்து, தங்களுடைய தரிசனத்திற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் தங்களைப் பார்க்கும்படி அனுமதி கொடுக்கவேண்டும். ஸூரியன் கிரணங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல் ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மஹாப்ராக்கிரமசாலி இப்பொழுது காட்டிற்குப் போகிறார். தாங்கள் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்” என்று தெரிவித்தார்,

தசரதர் ஸ்வபாவத்திலேயே தர்மாத்மா; அவருடைய ஹிருதயம் ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பீரமானது; ஆகாசம் சுத்தமான இடங்களிலும் அசுத்தமான ஸ்தலங்களிலும் பரவியிருந்தாலும் அவைகளின் தோஷம் எப்படி அதை அணுகாதோ அப்படி லோக விஷயங்களில் அவர் கலந்திருந்தாலும் ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவர். அந்த ஸமயத்தில் தான் செய்த பிரதிக்கேடுயைத் தவறக்கூடாதென்ற தர்மத்தை அனுஸரித்து ஸுமந்திரரைப் பார்த்து ஸுமந்திர! இங்கே இருக்கும் என் பாரியைகளைச் சீக்கிரமாக வரும்படி சொல். தர்மத்திலேயே நாடின மனமுள்ள என் குழந்தையை நான் அவர்களால் சூழப்பட்டவனாகப் பார்க்க, விரும்புகிறேன்” என்று கட்டளையிட்டார்.

உடனே ஸுமந்திரர் அந்தப்புரத்திற்குள் போய் சக்கரவர்த்தியின் பார்யைகளைப் பார்த்து, “மஹாராஜா தங்களை வரும்படி உத்தரவு செய்திருக்கிறார்; சீக்கரமாக

வரவேண்டும்” என்று தெரிவித்தார்.

அப்படியே தசரதருடைய முன்னுற்றைம்பது பார்வையாளரும் கௌஸல்யையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராமன் வனத்திற்குப் போகிறாரென்ற துக்கத்தால் கண்கள் கலங்கித் தங்கள் பர்த்தா இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தன் பாரியைகள் யாவரும் வந்திருப்பதைப் பார்த்துத் தசரதர், “ஸுமந்திர! குழந்தையை அழைத்து வா” என்றார். உடனே ஸுமந்திரர் வெளியில் போய், ராம லக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் அரசனிருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துப் போனார். அப்பொழுது தசரதர், தன் குழந்தை கைகூப்பிக்கொண்டு வணக்கத்துடன் வருவதைத் தூரத்திலேயே பார்த்துத் திடீரென்று தாவி எதிர்கொண்டு ஆலிங்கனம் செய்யப் போனார். அவருடைய பார்வையாளரும் சோகத்தால் வாடின முகங்களுடன் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கண்ணீரால் கண்கள் மறைந்து, ராமன் இருக்குமிடம்வரையில் போகமுடியாமல் கொஞ்சம் தூரத்திலேயே கீழே விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார். உடனே ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வேகமாகத் தாவி அவரைத்தாங்கிக் கொண்டார்கள். தங்களுடைய பர்த்தா துக்கத்தால் பிரக்ஞையற்றிருப்பதைப் பார்த்து ராஜ ஸ்த்ரீகள் “ஹே ராமா” என்று கதறினார்கள்; அவர்களுடைய அழுகைக் குரல் அவர்களுடைய ஆபரணங்களின் ஒலியுடன் கலந்து அந்தப்புரம் முழுவதும் பரவியது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் சக்கரவர்த்தியைக் கைகளால் தழுவித் தாங்கிப் படுக்கையில் உட்கார வைத்தார்கள்.

பிறகு ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில் தசரதருக்கு பிரக்ஞை வந்தது. துக்க ஸுமுத்திரத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் தன் பிதாவை ராமன் பார்த்துக் கைகூப்பி மிகவும் வணக்கமாக, 'மஹாராஜ! தாங்கள் எனக்கு ஈசுவரன், நான் தண்டகாரணியத்திற்கு போகஸித்தமாக இருக்கிறேன். என்னை அனுக்கிரஹம் செய்து உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் என்னுடன் வரக்கூடாதென்று உண்மையான காரணங்களைச் சொல்லி எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தேன். அவர்கள் ஒரே பிடிவாதமாக என்னுடன் வர விரும்புகிறார்கள். எங்களை விட்டுப் பிரியவேண்டியிருக்கிறதென்று தாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். உத்தரவு கொடுத்தனுப்ப வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

அப்பொழுது தசரதர், பயங்கரமான வனத்திற்குப் போகத் தனக்கு உத்தரவு கொடுக்கும்படி கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படாமல் பிரார்த்திக்கும் ராமசந்திர மூர்த்தியைப் பார்த்து, “ராமா! நான் கைகேயிக்கு வரங்களைக் கொடுத்து அவளால் ஏமாற்றப்பட்டேன். ஆகையால் நான் செய்வது ஒன்றும்

நியாயமல்ல. என் புத்தி என் ஸ்வாதீனத்திலில்லை, இப்பொழுது நீ என்னை விலக்கி இந்த அயோத்யைக்கு அரசனாக இரு" என்றார்,

மஹா புத்திமானான தசரதர் பல விஷயங்களை மனத்தில் வைத் துக்கொண்டு இப்படிச் சொன்னார். ராமனோ தர்ம ரஹஸ்யத்தை நன்றாய் அறிந்து அதை அனுஷ்டிப்பதில் சிரேஷ்டர். ஆகையால் அவர் தவறுவாரா? மோசம் போவாரா? மிகவும் வணக்கமாகக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் இன்னும் அநேகமாயீரம் வருஷங்கள் வரையில் இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும், நான் காட்டில் வளிக்கப் போகிறேன். தாங்கள் ஸத்தியம் தவறுவதற்கு நான் காரணமாகக்கூடாது. ஒன்பது வருஷங்கள், பிறகு ஐந்து வருஷங்கள் காட்டில் விளையாட்டாகக் கழிந்துவிடும். பிரதிக்கை நிறைவேறியவுடன் திரும்பி வந்து தங்களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்காரம் செய்யும் பாக்கியத்தை அடைவேன்” என்றார்.

தசரதர் ஒரு புறத்தில் தான் செய்த பிரதிக்கை என்ற பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருந்தார்; ஒரு பக்கத்தில் அவரைக் கைகேயி “ராமன் இன்றைக்கே காட்டிற்குப் போகவேண்டும்; அவன் இங்கே தங்கும்படி விடக்கூடாது” என்று ரஹஸ்யமாய் நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்; ஒரு பக்கத்தில் தன் பீராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான குழந்தையைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறதே என்ற துக்கத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. கண்ணீர் சொரிய அழுகையால் வார்த்தை குளற, “ராம! போய் வா. இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உத்தமமான கேஷமம் கிடைக்கட்டும். நீ போகும் வழியில் உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். யாதொரு ஐந்துக்களாலும் உனக்குப் பயமில்லாமலிருக்கட்டும். ஆகையால் ஸாவதானமாகப் போய்த் திரும்பி வா. நீ ஸத்தியம் தவறாத ஸ்வபாவத்தை உடையவன்; தர்மத்தை நாடிய மனத்தை உடையவன்; ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று நீ நிச்சயித்த பிறகு உன் புத்தியை யாராவது மாற்ற முடியுமா? ஆனால் இன்று ராத்திரி நீ புறப்பட்டுப் போவதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் இஷ்டமில்லை; போகவே கூடாது. இன்று இங்கே தங்கியிருத்து என்னையும் உன் தாயையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவித்துக் காலையில் உன் இஷ்டப்படி புறப்பட்டுப் போ. உன்னை ஒரு ராத்திரி முழுவதும் பார்க்கும் பாக்கியமாவது எனக்குக் கிடைக்குமல்லவா? குழந்தாய்! நீ செய்யும் காரியத்தை எந்த விதமாக யோசித்துப் பார்த்தாலும் எனக்கு மயிர்க்கூச்சமுண்டாகிறது. எனக்குப் பரலோகத்தில் நல்ல கதி கிடைக்கவேண்டுமென்று, நீ ஸ்வாதீனமாக அனுபவிக்க வேண்டிய ஸகல ஸுகங்களையும் இந்த லோகத்தில் விட்டு, இப்பொழுது மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிற்குப் போகத் துணிந்தாயே.

இது நான் இஷ்டப்பட்டுச் செய்த காரியமென்று நீ எண்ணக்கூடாது. ஸத்தியத்தின்மேல் ஆணை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். சாம்பல் மூடிய நெருப்பைப்போல் இதோ நிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்தாயா? நான் அவளுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்குமேனென்ற காரணத்தால் மனத்தில் குரூரமான யோசனைகளை வைத்துக்கொண்டு இப்படி என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். இவள் நமது குலாசாரத்தைக் கெடுக்கவந்தவள். இவள் என்னை மோசம் செய்து வாங்கின வரங்களால் பரதனுக்கு அபிஷேகமாகும்படியும், நீ காட்டிற்குப் போகும்படியும் நேர்ந்திருக்கிறது. இந்தக் கைகேயி உன்னைக் கட்டளையிட்டதை நீ தலையால் தாங்கி அதை நிறைவேற்ற விரும்புகிறாய். உன் உத்தமகுணத்தை நான் மெச்சவும் முடியுமோ? அப்படிச் சொல்லவும் நியாயமில்லை. நீ எனக்கு மூத்த புத்திரன்; நான் நல்ல கதியை அடைய வேண்டுமென்று உன்னையே நம்பி யிருக்கிறேன். அந்தப் பொறுப்பு உன்னுடையதல்லவா? உன் பிதா செய்த பிரதிக்கேடுயைத் தவறக் கூடாதென்றும் பொய் சொல்லக் கூடாதென்றும் உனக்குக் கவலையிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. அப்படிச் செய்வதற்கு உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமான உரிமை எவருக்குமில்லை” என்றார்.

இப்படித் துக்கம் மேலிட்டுப் புத்தி கலங்கி “ஒரு ராத்திரியாவது தங்கிவிட்டுப் போகலாகாதா” என்று மனமுருகும்படி தங்களுடைய பிதா சொன்ன வார்த்தைகளை ராமலக்ஷ்மணர்கள் கேட்டவுடன், “ஐயோ! ஒரு ராத்திரிப் பொழுதாவது நமது பெற்றோர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தும் பாக்கியத்தைச் செய்யாமற் போனோமே” என்று வருந்தினார்கள். அப்பொழுது ராமன் தசரதரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! ஸகல போகபோக்கியங்களையும் இங்கே இன்றைக்கு நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு வனத்தில் அந்த ஸௌக்கியங்களை யார் கொடுப்பார்கள்? இங்கிருந்து கொஞ்ச காலம் ஸுகத்தை அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் வனத்திற்குப் போவதே மேலென்று தோன்றுகிறது. இந்தப் பூமியிலுள்ள தேசங்களையும் அவைகளின் பிரஜைகளையும் தன தான்யங்களையும் இதோ விட்டேன்; அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் காட்டில் தங்கியிருக்க நிச்சயம் செய்து விட்டேன்; என் புத்தி மாறாது. எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவம் தங்களுக்கு வாய்ந்திருக்கிறது. கைகேயியிடத்தில் நியாயமான காரணத்தால் ஸந்தோஷித்துச் சில வரங்களைக் கொடுத்தீர்கள். அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றுங்கள். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவரென்ற கீர்த்தி நிலைக்கட்டும். நான் தங்களுடைய வார்த்தைகளைப் பரிபாலனம்

செய்துகொண்டு, வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் தபஸ்விகளுடன் காலத்தைப் போக்குகிறேன்.

'என்னை விலக்கி நீ அரசனாக ஆள்வாயாக!' என்று என்னைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்! என்ன பாபம்! இந்த கணத்திலேயே கொஞ்சம்கூட யோசிக்காமல் இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். ஏதோ ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் நான் இந்த ராஜ்யத்தை விரும்பினதாகத் தாங்கள் எண்ணவே கூடாது. தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுவதாலுண்டாகும் புண்ணியமும் ஸுகமும் அதனால் கிடைக்குமா? தாங்கள் எதற்காகத் துக்கப்படவேண்டும்? தாங்கள் கண்ணீர் விடுவது தகாது, ஸுகல நதிகளுக்கும் அதிபதியான ஸமுத்திர ராஜன் எப்பொழுதாவது கலங்கினாரென்று யாராவது கேட்ட துண்டா? எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம், ஸுகம் வேண்டாம், ஸீதை வேண்டாம், போக போக்கியங்கள் வேண்டாம், ஸ்வர்க்கம் வேண்டாம், உயிரும் வேண்டாம்; தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை பொய்யாகக் கூடாதென்று ஒரு விஷயம் மாத்திரம் நிறைவேற வேண்டும். தாங்கள் எனக்கு பிரத்யக்ஷமான தெய்வமல்லவா? நான் ஸம்பாதித்த புண்ணியத்தின் மேலும், நான் பேசும் ஸத்தியத்தின் மேலும் தங்களுக்கெதிரில் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். இவ்விடத்தில் ஒரு க்ஷணம்கூட என்னால் இருக்கமுடியாது. இதைப்பற்றித் தாங்கள் வருத்தப்படக் கூடாது. காட்டில் வஸிப்பதாக நான் செய்த நிச்சயம் ஒரு பொழுதும் மாறாது.

தங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கு மாத்திரம் நான் வனம் போகவில்லை. கைகேயியிடத்தில் நான் வனத்திற்குப் போகிறேன் என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன் அல்லவா? அதை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? வனத்தில் என்ன கஷ்டங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கப் போகிறோமோ என்று தங்களுக்கு வருத்தமே வேண்டாம். விசித்திரமான பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நிறைந்திருக்கும் வனத்தில் ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்போம். பிதா என்றால் தேவதைகளுக்கும் தெய்வமல்லவா? ஆகையால் தங்களைப் பரம தெய்வமாக நினைத்துத் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன். பதினான்கு வருஷங்களான பிறகு என்னை மறுபடியும் பார்ப்பீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது தாங்கள் வருத்தப்படுவது உசிதமல்ல. தாங்கள் மற்றவர்களைக் கண்ணீர் விட்டு வருத்தப்படக் கூடாதென்று தைரியம் சொல்லித் தடுக்க வேண்டியிருக்க, தாங்களே இப்படித் தவித்தால் மற்றவர்களுக்கு: என்ன கதி? இந்த நகரத்தை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தத் தேசத்தை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தப் பூமியை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றிக் கொண்டு காட்டில் பல வருஷங்கள்

வரையில் வஸிக்க உத்தேசித்து இப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறேன். நாள் பிரதிக்கை முடிகிறவரையில் திரும்பி வரமாட்டேன். மலைகள், நதிகள், நகரங்கள், தனதான்யங்கள், பிரஜைகள் நிறைந்த இப்பூமண்டலத்தை பரதன் க்ஷேமமாக ஆளட்டும், அதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லை. தாங்கள் செய்த பிரதிக்கை பொய்யாகாமல் நிறைவேற வேண்டும். ஒப்பற்ற போக போக்கியங்களிலாவது என் ஸௌக்கியத்திலாவது நான் மனம் வைத்தவனல்ல. பெரியோர்களால் மெச்சப்பட்ட பித்ருவாக்ய பரிபாலன மென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் என் மனம் நாடியிருக்கிறது. ஆகையால் என்னைப் பற்றித் தாங்கள் கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படக்கூடாது. தாங்கள் செய்த பிரதிக்கையைப் பொய்யாகச் செய்துவிட்டு, இந்த ராஜ்யத்தாலாவது, ஸகல போக போக்கியங்களாலாவது, ஸீதையாலாவது, என் உயிராலாவது என்ன பிரயோஜனம்? தாங்கள் செய்த பிரதிக்கை பொய்யாகக்கூடாது. வனத்தில் தங்கள் கஷ்டப் படுவோமென்று தாங்கள் ஸ்வப்னத்திலும் நினைக்கக்கூடாது. பழம் கிழங்குகளைப் புஜிப்பேன்; மலைகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் பார்த்து ஆனந்தப்படுவேன்; விசித்திரமான காடுகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழிப்பேன்” என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

தசரதரும் தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் கட்டியணைத்துத் துக்கத்தால் மனம் தளர்ந்து பிரக்கையற்று மூர்ச்சையடைந்து அசைவில்லாமல் கிடந்தார். ராஜ ஸ்த்ரீகளும் துயரம் மேலிட்டு வாய் விட்டுக்கதறினார்கள். ஸுமந்திரரும் அந்தக் கஷ்டத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார், அந்தப்புரத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் 'ஹா, ஹா, ஐயோ, ஐயோ' என்ற சப்தங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கேட்கப்படவில்லை. ஆனால் கல்நெஞ்சுடைய அந்தக் கைகேயி மாத்திரம் வருத்தப்படவில்லை. அவளுடைய முகத்தில் ஸந்தோஷம் பிரகாசித்தது.

**தேவ்யஸ்தத: ஸம்ருருது: ஸமேதா:
தாம் வர்ஜயீத்வா நரதேவ பத்நீம் |
ருதந் ஸமந்த்ரோய் ஜகாம மூர்ச்சாம்
ஹாஹாக்ருதம் தத்ர யயூவ ஸர்வம் || (61).**

ஸுமந்திரர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

தகேதா நீர்தூய ஸஹஸஸா பரீரோ நீபர்வஸ்ய சாஸக்ருத் |
பாணீம் பாஸிண வநீந்ஜய்ஜய தந்தாந் கடகடாய்யச || (1)

ஸுமந்திரர் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தலையை அசைத்துக்கொண்டு, கோபத்தால் கைகளை ஒன்றோடொன்று அறைந்து, பற்களைக் கடகடவென்று கடித்துக் கண்கள் சிவக்க, தேகத்தின் நிறம் மாற, சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். கைகேயியிடத்தில் தசரதருக்குக் கொஞ்சமாவது பிரீதியில்லை என்று நன்றாக அறிந்துகொண்டு, கூர்மையான பாணங்களுக்கு ஸமமான வார்த்தைகளால் அவளுடைய ரஹஸ்யமான கெட்ட யோசனைகளையும் துர்க்குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினார். “அரசியே! இதோ இருக்கும் தசரத மஹாராஜா சராசரங்கள் அடங்கிய ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிபதி; உனக்கும் அதிபதி; மேலும் உன்னைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்த பர்த்தா. அவரையே அலக்யம் செய்து கைவிட்ட பிறகு நீ எந்த அக்கிரமத்தைத்தான் செய்யமாட்டாய்? நீ உன் பர்த்தாவைக் கொன்றுவிட்டாய்; காலக்கிரமத்தில் உன் குலத்திலுள்ள எல்லோரையும் கொல்வாய் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தசரத மஹாராஜா ஸாமான்யரா? மஹேந்திரனை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம், இவரை ஜயிக்கமுடியாது. ஹிமயபர்வதத்தை அசைத்தாலும் அசைக்கலாம்; இவரை அசைக்க முடியாது. ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கினாலும் கலக்கலாம்; இவருடைய மனத்தைக் கலக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட தசரத சக்கரவர்த்தியை நீ உனது கொடுமையான வார்த்தைகளாலும் செய்கைகளாலும் கதற அடிக்கிறாயல்லவா? இந்த ஒரு காரணம் போதாதா? இவர் இக்வாகு குலசிகாமணி; மஹாபராக்கிரமசாலி; உன்னைக் காப்பாற்றுகிறவர்; நீ கேட்ட வரங்கள் பயங்கரமாயிருந்தாலும் அவைகளைத் தடையில்லாமல் கொடுத்திருக்கறார்,

இதெல்லாம் போகட்டும்; உன்னை அக்னி ஸாக்ஷியாகப் பாணிக்கிரஹணம் செய்து உன் பாப புண்ணியங்களுக்குப் பாத்தியப் பட்டவரல்லவர? அப்படிப்பட்டவரை அலக்யம் செய்யாதே. அது உன்னை வேருடன் அறுத்துவிடும். பதிவிரதை தன் புத்திரர்களை விலக்கினாலும் விலக்கலாம்; புருஷனுடைய அபிப்பிராயத்தை அனுஸரிக்காமலிருப்பது மஹாபாதகம். அநேக கோடி புத்திரர்களைக் காட்டிலும் பர்த்தா சிறந்தவரல்லவா?

இக்வாகு குலத்தில் இதுவரையிலும் தகப்பனுக்குப் பிறகு வயதின் கிரமப்படி மூத்த புத்திரனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்துக் கொண்டு வருகிறது. நீயோ

இப்பொழுது சக்கரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும் பொழுதே அந்த ராஜதர்மத்தைக் கெடுக்க பார்க்கிறாய்.

உன் புத்திரனான பரதன் அரசனாகட்டும். இந்தப் பூமியை ஆளட்டும்; ராமன் போகுமிடத்திற்கு நாங்களும் போகிறோம். நீ செய்யும் அக்கிரமத்தைப் பார்த்தால் உன் ராஜ்யத்தில் பிராம்மணர் முதலிய ஸாதுக்கள் ஒரு நிமிஷம் கூடத் தங்கமாட்டார்கள். நீ இவ்வளவு அநியாயத்தைச் செய்தும், இந்தப் பொறுமையுள்ள பூமிதேவி வெடித்து, உன்னைப் பாதாளத்தில் அழுத்தவில்லையே என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதில் ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கும் உனக்கு, அக்னிஜ்வாலையாகளோடு கூடிய பயங்கரமான யமதண்டத்தைப்போன்ற வார்த்தைகளால் வளிஷ்டர் முதலிய மஹாத்மாக்களான பிரம்மரிஷிகள் கேடு செய்யாமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

மதுரமான பழங்களைத் தரும் மாமரத்தைக் கோடாலியால் வேருடன் வெட்டிவிட்டு, வேப்பமரத்திற்கு வெகு சிரமப்பட்டுப் பாத்தி கட்டி, எருப்போட்டுப் பாலூற்றி வளர்ப்பவன் எவ்வளவு புத்திமானாக இருக்கவேண்டும்! அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமான ராமசந்திரனை அநியாயமாகக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு மஹா துஷ்டையான உன் பிரீதியை ஸம்பாதிப்பதற்கு இவ்வளவு சிரமப்படும் இந்தத் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்தியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

உன்னைச் சொல்வதில் பிரயோஜனமென்ன? வேப்பமரத்திலிருந்து தேன் ஒழுகுமா? தாயைப் பார்த்தால் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டுமா? உன் தாயிடத்தில் இல்லாத நல்ல குணங்கள் உன்னிடத்தில் எப்படியிருக்கும்? அவளுடைய துர்க்குணங்கள் உன்னை எப்படி விடும்? உன் தாய் மஹா துஷ்டையென்பது லோக பிரஸித்த மல்லவா? முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு கந்தர்வன் உன் பிதாவிற்கு இரு வரத்தைக் கொடுத்தான். அதன் மஹிமையால் எல்லா ஜந்துக்களின் அபிப்பிராயத்தையும் ஸுலபமாய் அவர் அறியமுடியும். ஒருநாள் இரவில் அவர் கட்டிலில் உன் தாயுடன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சுவற்றிலிருந்து அதன் கீழே ஓடிக்கொண்டிருந்த எறும்புகள் பேசினதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் தாங்காமல் அடிக்கடி. சிரித்தார். அதைக். கேட்டு உன் தாய் அவர் ஏதோ தன்னைப் பார்த்தே கேலியாகக் சிரிக்கிறாரென்று கடும் கோபமடைந்து, “ஓய்! இப்பொழுது எதற்காகச் சிரித்தீர்? உண்மையைச் சொல்லும்” என்றாள். அசுவபதி “சொல்வதில் யாதொரு ஆகேஷமில்லை. ஆனால் அதைச் சொன்ன நிமிஷத்திலேயே என் தலை சுக்கலாக வெடித்து இறப்பேன்” என்றார், அவள்

“ஸரி; ஸரி; நீர் சிரித்தற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும். அதைச் சொல்லக் கூடாதென்றே இப்படிச் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்; நீர் இருந்தாலும் ஸரி, இறந்தாலும் ஸரி; என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த காரணத்தை ஒளிக்காமல் இப்பொழுதே சொல்லத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உமக்கெதிரில் உயிரை விடுவேன்” என்றாள். இப்படிப் பிடிவாதம் பிடித்தவளைப் பார்த்துக் கேகய ராஜனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. தனக்கு வரத்தைக் கொடுத்த கந்தர்வனிடத்திற்குப் போய் நடந்த ஸங்கதியைத் தெரிவித்து, “ஸ்வாமி! இதற்கு என்ன யோசனை” என்று கேட்டார். அவன், “அவள் சாகட்டும், நாசமாகட்டும். நீர் ஒருநாளும் அவளுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அனர்த்தத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டாம்” என்றார். பிறகு உன் பிதா கவலை தீர்ந்து, உன் தாயைத் தகுந்தபடி தண்டித்துத் தள்ளிவிட்டுக் குபேரனைப்போல் ஸந்தோஷமாக இருந்தார். நீயும் உன் தாயைப்போல் கெட்ட மார்க்கத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவளாய் மஹா பாபத்தைச் செய்யும்படி சக்கரவர்த்தியை நிர்ப்பந்திக்கிறாய். லோகத்தாருடைய வார்த்தை பொய்யாகுமா? 'தாயைப்போல் பெண்; தகப்பனைப்போல் பிள்ளை' என்ற வசனம் உண்மையே.

பிடிவாதம் பிடிக்காதே; உன் பர்த்தா சொல்வதைக் கேள். நாளைக்கு ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கட்டும். லோகத்திலுள்ள எல்லா பிராணிகளிடத்திலும் தயை வைத்து அவைகளைக் காப் பாற்று; மஹா பாபிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு, மூத்தவனுக்கும் பொழுது அவனைத் தள்ளிவிட்டு இளையவனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதென்ற ராஜ தர்ம விரோதமான காரியத்தைச் செய்யும்படி, மஹேந்திரனைப் போன்றவரும் ஸகல பிராணிகளை ரக்ஷிக்கிறவருமான உன் பர்த்தாவை உபத்திரவம் செய்யாதே. 'அப்படியானால் எனக்கு அவர் கொடுத்த வரங்களுக்கு என்ன கதி' என்றால், தசரத சக்கரவர்த்தியோ புண்ணியாத்மா; அளவற்ற ஐசுவரியமுடையவர்; மஹா பராக்கிரமசாலி; இந்தப் பூமண்டலத்திற்கு அதிபதி; எல்லையற்ற கருணை பொருந்தியவர். ஒன்றைக் கொடுப்பதாக பிரதிக்கை செய்துவிட்டுத் தவறுவாரா? ஆகையால் அவைகளுக்குப் பதிலாக உனக்குப் போதுமான வரையில் தங்கம், வெள்ளி, ரத்தினங்கள், ஆபரணங்கள், வாஹனங்கள், வேலைக்காரர்கள், தான்யங்கள், தேசங்கள் இன்னும் என்ன வேண்டுமோ அவை யாவற்றையும் உனக்குக் கொடுக்க ஸித்தமாக இருக்கிறார். ஆகையால் ராமனுக்கு நாளைக்கே அபிஷேகம் செய்யும்படி அனுமதிக்கொடு. அவர் சக்கரவர்த்திக்கு மூத்த புத்திரர்; ராஜ்ய வியவஹாரங்களில் நிகரற்ற ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்; நன்னடத்தையுள்ளவர்; துஷ்டர்களைச் சிஷித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதால், ஷத்திரிய தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்கிறவர்; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் யாதொரு அசௌகரியமும் நேராமல் தன்னுயிரைப்

போல் காப்பாற்றுகிறவர். மஹா பராக்கரமசாலி. இந்தஅயோத்யை நீ அவருக்குக் கொடுத்த ராஜ்யமாக இருக்கட்டும்.

அப்படியில்லாமல் வயது சென்ற தகப்பனை விட்டு ராமன் வனத்திற்குப் போனால் லோகத்தில் மிகுந்த அபகீர்த்தி உனக்கு நேருமென்று தெரியாதா? ராமனைத் தவிர வேறொருவர் இந்த

ராஜ்யத்தில் அரசனாக இருக்க முடியுமா? அப்படியிருந்தால் எவனாவது இங்கே ஒரு நிமிஷமாவது தங்குவானா? ஆகையால் வீணாகக் கவலைப்படாதே. ராமனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். அவருக்குப் பட்டாபிஷேகமானால் தசரதர் தன் முன்னோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரித்துத் தவம் செய்ய வனத்திற்குப் போவார்” என்று இப்படி ஸுமந்திரர் தசரதருக்கெதிரில் நியாமாயும் கடுமையாயும் பலவிதமாகக் கைகேயியின் மனத்தைத் திருப்ப எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார். ஆனால் அவர் எவ்வளவுதான் தர்மோபதேசம் செய்யட்டும்; எவ்வளவுதான் தூஷிக்கட்டும்; எவ்வளவுதான் பிரார்த்திக்கட்டும்; அவளுக்குக் கொஞ்சம்கூட வருத்தமுண்டாகவில்லை. அவளுடைய நிச்சயம் மாறவுமில்லை, அவளுடைய முகத்தில் கோபக்குறி தணியவுமில்லை.

**தநுவ ஸா க்ஷய்யதே தேவீ ந ச ஸ்மரீதூயதே |
நசாஸ்யா முகவர்ணஸ்ய லக்ஷ்யதே விக்ரீயா ததா || (35)**

ஸித்தரர்த்தர் கைகேயியைபக் கண்டித்தது

தத: ஸுமந்த்ர மைஷ்வாக: பீடிதாத்ர ப்ரதீஜ்ஞயா |

ஸபாஷ்பமதிநிபர்வஸ்ய ஜகாதநம் புந: புந: || ௩ ||

கைகேயி ஸுமந்திரருடைய வார்த்தையை அலக்ஷ்யம் செய்ததைக் கண்டு, "ஐயோ! அறியாமல் முன்பு வரங்களைக் கொடுத்து இப்பொழுது கஷ்டப்படுகிறேனே" என்று துக்கித்துக் கண்களில் நீர் பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "ஸுமந்திரே! நமது சதுரங்க ஸைன்யத்தை ராமனுக்குக் காவலாகப் போகும்படி ஸித்தம் செய்யும். ரூபத்தாலும், நடத்தையாலும், பேச்சாலும் பிறருடைய மனத்தை அபஹரிக்கும் சக்தியுள்ள வேசிகளும் கோட்சுவர்களான வியாபாரிகளும் ஸைன்யத்துடன் போகட்டும். ராமனிருக்குமிடத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களும் நிறைந்த கடைவீதிகள் ஏற்பட வேண்டும். ராமனை ஆசிரயித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும், எவருடைய வீரியத்தைப் பரீக்ஷித்த பிறகு ராமன் பழகுகிறானோ அவர்களெல்லோரும் ஸைன்யத்துடன் அனுப்பப்பட்டும். அந்தச் சூரர்களுக்கு வேண்டியவரையில் ஐசுவர்யம் கொடுக்கப்பட்டும், முக்கியமான ஆயுதங்களும் எண்ணெய், நெய் முதலிய பதார்த்தங்கள் நிறைந்த பல வண்டிகளும், காடுகளில் வழிகாட்டுவதற்கு வேடர்களும் ராமனுடன் போகட்டும். ஸிம்ஹம், புலி, யானை முதலிய துஷ்ட மிருகங்களை வேட்டையாடிக்கொண்டு, காட்டுத் தேனைக் குடித்துக் கொண்டு, அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டு, ராமன் இந்த ராஜ்யத்தையே நினைக்காமலிருக்கட்டும். என் தான்யக் களஞ்சியமும், பொக்கிஷமும் ராமன் போகுமிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத விடத்தில் அவன் என்ன செய்வான்? புண்ணிய ஸ்தலங்களில் யாக யக்ஞங்களைச் செய்துகொண்டு, வேண்டியவரையில் தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் ராமன் ஸுகமாகக் காலம் கழிக்கட்டும். மஹா பராக்கிரமசாலியான பரதன், அயோத்யையில் சிறப்புடன் ஆளட்டும்; நான் இப்பொழுது சொன்ன ஏற்பாடுகளுடன் என் குழந்தை ராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டும்" என்றார்.

அதைக்கேட்டுக் கைகேயிக்குப் பெரும் பயம் பிடித்தது; பேச முடியவில்லை, முகம் வாடிற்று; மிகுந்த வருத்தத்துடன் தசரதரைப் பார்த்து, "ஓ ஸாது புருஷரே! உத்தமமான ஸுராபானத்தின் ஸாரத்தைக் குடித்துவிட்டு அடிவண்டலைப் பிறருக்குக் கொடுப்பது போல், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள குடிகள் யாவரையும் தன தான்யங்களையும் ஐசுவரியங்களையும் ஸைன்யங்களையும்

ராமனுடன் அனுப்பி விட்டு, சூன்யமான தேசத்தையா பரதனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்? இந்தத் தானம் வேண்டாம்" என்று ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறினாள்.

இப்படி வெட்கத்தை முற்றிலும் துறந்து, ஒருவரையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் மிகவும் குருரமான வார்த்தைகளைக் கைகேயி சொல்லத் தசரதர், “துஷ்டே! தாங்கமுடியாத பாரத்தை ஏற்றி அதை இழுக்கமுடியாமல் எருது கஷ்டப் படும்பொழுது எவனாவது அதைக் குத்துவானா? நான் உனக்கு வரங் களைக் கொடுத்து அதற்கு பிரயோஜனமாகப் பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்வது, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்புவதென்ற தாங்கமுடியாத பாரத்தைச் சுமற்றிக் கொண்டேன். உன் கட்டளைப்படி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறேனே; மறுபடியும் இப்படி. ஹிம்ஸை செய்கிறாயே” என்றார்.

கைகேயி “இப்பொழுது நான் உமக்குச் செய்கிற உபத்திரவம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓய்! நீர் முன்னே கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்யும்படி, கேட்கிறேனா, அல்லது புதிதாக எதையாவது கேட்கிறேனா? சொல்லும்” என்றாள். அதற்குத் தசரதர் “அட, அல்ப ஸ்வபாவமுள்ளவளே! நீ வரங்களைக் கேட்கும் பொழுதே இதெல்லாம் உனக்கேன் தோன்ற வில்லை? ஸேனையை அனுப்பக்கூடாது, திரவியத்தை அனுப்பக்கூடாதென்று உனக்கு வேண்டிய விஷயங்களை அப்பொழுதே ஏன் பிரார்த்திக்கவில்லை? அந்த ஸமயத்தில் மறந்துவிட்டு, இப்பொழுது குறுக்கே விழுந்து தடுத்தால் ஆகவேண்டிய காரியம் நிற்குமா?” என்றார்.

தசரதர் இப்படி மஹாகோபத்துடன் சொல்வதைக்கேட்டு கைகேயிக்கும் அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. “ஓய்! என்னிடத்தில் வீண் பெருமை பேசிக் கொள்ளுகிறீரோ? உமது குல விருத்தாந்தத்தை நான் அறியேனோ? உமது வம்சத்திலேயே ஸகரனென்ற ஒரு அரசன், தன் மூத்த புத்திரனான அஸமஞ்ஜனை ராஜ்யத்திலிருந்து தனியாகத் துரத்தவில்லையோ? அப்படியே ராமனையும் துரத்துவதற்குத் தடையென்ன? இது உங்கள் குலாசாரந்தானே. நான் முன்பே கேட்காமலிருந்தாலென்ன? இப்பொழுது தான் ஏன் அப்படிச் செய்யக்கூடாது!” என்றாள். தசரதர் “ஐயோ! இப்படியும் ஒரு ஸ்திரீ உண்டா? அநியாயமாய் என்னை வஞ்சித்து பிரதிக்கை செய்யச்சொல்லி, என்னை மஹா பாபத்திற்குள்ளாக்க, அதுவும் போதாமல் தான் முன்னே கேட்காத விஷயங்களையெல்லாம் இப்பொழுது கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறாளே” என்று நினைத்து, “சீ, சீ! வாயைமூடு” என்றார், அங்கிருந்த அனைவரும் வெட்கத்தால் தலை குனிந்தார்கள். ஆனால் கைகேயி மாத்திரம் அதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை.

அங்கிருந்தவர்களுக்குள் ஸித்தார்த்தரென்ற ஒரு பிரதானி, கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் கோபம் கொண்டார். அவர் வயது சென்றவர்; கபடமற்றவர்; தசரதரால் விசேஷ மரியாதை பெற்றவர். இப்படி கைகேயி சொல்லும் அபவாதத்தைக்கேட்டுப் பொறுக்காமல், "அஸமஞ்சனென்ற ராஜபுத்திரன் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பிடித்து, ஸரயூ நதியில் தள்ளி, அவர்கள் இறக்கும் பொழுது படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பட்டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் அவனிடத்தில் கோபம்கொண்டு அரசனிடத்திற்குப் போய் "ஸ்வாமி! இந்த ராஜ்யம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறீரா? அப்படியானால் இரண்டில் ஒன்று செய்யும். உமது புத்திரனான அஸமஞ்சனை இந்த தேசத்திலிருந்து துரத்திவிடும். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் இங்கிருந்து வேறு தேசத்திற்குப் போகி றோம், எங்களுக்கு உத்தரவு கொடும்" என்றார்கள். அதைக்கேட்டு. ஸகரன் "ஏன் இப்படி பயப்படுகிறீர்கள்? என்ன விசேஷம் நடந்தது?" என்றான். ஜனங்கள் "உமது புத்திரனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. தெருவில் விளையாடும் எங்களுடைய குழந்தைகளைப் பிடித்து ஸரயூ நதியில் தள்ளி, அவர்கள் முழுகும்பொழுது குமிழியிடும் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறான்" என்றார்கள். அவர்களுடைய இஷ்டப்படி ஸகரனும் தன்குமாரனான அஸமஞ்சனையும் அவனுடைய பாரியையும் பரிவாரங்களையும் வண்டிகளிலேற்றி, அவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் அந்த ராஜ்யத்திற்குள் வரக்கூடாதென்று கண்டிப்பாக உத்தரவு செய்து துரத்திவிட்டான். அவனும் தான் செய்த காரியத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக மண்வெட்டி கோடாலி கூடை முதலியவைகளுடன் காடுகளிலும் மலைகளிலும் திரிந்துகொண்டு காலத்தைக் கழித்தான். அப்படி ராமன் என்ன பாபத்தைச் செய்தான்? எதற்காக அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்த வேண்டும்? எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. சந்திரனிடத்தில் கல்மஷத்தைக் கண்டுபிடித்தாலும் பிடிக்கலாம்; ராமனிடத்தில் தோஷத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அஸாத்தியம். அதிருக்கட்டும்; ஒருவேளை எங்களுக்குத் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் ஏதாவது தோஷமிருக்கலாம், அப்படியிருந்தால் சொல். இப்பொழுதே அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிடுவோம். ஒருவன் பிறருக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாமல் ஸாதுக்களின் மார்கத்திலேயே நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனைக் கைவிடுவது பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கும். அப்படிச் செய்வது தர்மத்திற்கு நேர்விரோதமல்லவா? தேவேகந்திரனைப்போல் பலமும் பராக்கிரமும் தேஜஸும் ஒருவனுக்குப் பொருந்தியிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட அக்கிரமத்தைச் செய்தால் சாம்பலாக எரிக்கப் படுவான். ஆகையால், ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்காதே; லோகத்திலுள்ளவர்கள் உன்னை நிந்திப்பதற்கு இடம் கொடுக்க

லாமா” என்று சொல்லி வெகு சாதாரியமாக அவளுடைய பிடி வாதத்தை மாற்றப் பார்த்தார்.

ஸித்தார்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர், இந்த நல்ல புத்தியைக் கைகேயி ஒருபொழுதும் அனுஸரிக்கமாட்டாளென்று நிச்சயித்துக் துக்கம் மேலிட்டு, குரல் ஒடுங்கி “அட பாபஜந்துவே! ஸித்தார்த்தருடைய வார்த்தைகள் உன் காதில் ஏறுமா? எனக்கு ஹிதமான விஷயம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியவில்லையே. அது போகட்டும். உனக்காவது எது ஹிதமென்று தெரிந்து கொண்டாயா? நீசமான நடத்தையையும் யோசனையையும் தவிர உனக்கென்ன தெரியும்? ஸாதுக்களுடைய நடத்தைக்கும் உனக்கும் எவ்வளவோ தூரம். நான் இந்த ராஜ்யத்தையும் ஸகல ஐசுவரியத்தையும் போக போக்கியங்களையும் விட்டு, ராமனுடன் போகிறேன். நீயும் பரதசக்கரவர்த்தியும் இந்த ராஜ்யத்தில் உங்களுடைய இஷ்டப்படி வெகு காலம் ஸௌக்கியமாக ஆண்டு கொண்டிருங்கள்” என்றார்.

**அநுவ்ரஜ்ஜ்யாம்யஹமத்ய ராமம்
ராஜ்யம் பரீத்யஜ்ய ஸுகம் தநம் ச |
ஸகைஹவ ராஜ்ஞா பரதேந ச த்வம்
யதாஸுகம் புங்க்ஷவ சீராய ராஜ்யம் || (33)**

வஸிஷ்டர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

மஹாமாத்ர வசு: ப்ருத்வா ராமோ தபாரதம் ததா |
அப்ய பாஹத வாக்யம் து வீநயஜ்ஞோ வீநீதவத் || ௩

ஸித்தாத்தருடைய சொல்லைக் கேட்டு ராமன், தசரதரைப் பார்த்து மிகவும் வணக்கமாய் “ஸ்வாமி! நான் போகபோக்கியங்களை விட்டேன்; அவைகளில் எனக்கு ஆசை இல்லை; காட்டில் வஸிக்க வேண்டியவன்; எனக்கு ஸைன்யத்தாலும் ஐசுவரியத்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? உத்தமமான யானையை ஒருவனுக்குத் தானம் கொடுத்த பிறகு அதைக் கட்டும் கயிற்றில் ஒருவன் ஆசை வைப்பானா? யானையே போகும்பொழுது கயிறு ஒரு பொருட்டா? தாங்கள் எனக்குக் கொடுக்கிறதாக உத்தேசித்த பொருள்கள் யாவையும் நான் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். நான் உடுக்க வேண்டிய மரவுரியை வேலைக்காரர்கள் கொண்டு வரட்டும். பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிக்க வேண்டு மல்லவா? கூடை மண்வெட்டி கோடாலி முதலியவைகளையும் கொண்டு வரட்டும்” என்றார்.

உடனே கைகேயி, கொஞ்சமேனும் வெட்கமில்லாமல் தானே மரவுரியைக் கொண்டுவந்து “இதை உடுத்துக்கொள்” என்றாள். ராமன் அவைகளைக் கைகேயி இடத்திலிருந்து வாங்க, தான் உடுத்திருந்த விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை அவிழ்த்துவிட்டு முனிவர்கள் தரிக்கும் மரவுரியை உடுத்தார். லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார். இதை யாவற்றையும் தசரதர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு ஸீதை தனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட மரவுரியைப் பார்த்து, விலையற்ற ஆடைகளைத் தரித்து வழக்க முள்ளவளாகையால் வேடனுடைய வலையைக் கண்டு நடுங்கும் மானைப்போல் நடுங்கினாள். அவைகளை உடுக்கத் தெரியாமல் கையில் வைத்துக்கொண்டு தயங்கினாள். மஹா பதிவிரதையாகையால் தன்பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தைத் தானும் அனுஷ்டிக்க விரும்பி, கண்களில் நீர் ததும்ப, கந்தர்வ ராஜனைப்போல் அழகு பொருந்தின ராமனைப் பார்த்து. நாதா! வனத்தில் வஸிக்கும் முனிவர்கள் மரவுரிகளை எப்படி உடுத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ தெரியவில்லையே!” என்று ஒரு மரவுரியைக் கழுத்தில் வைத்துக் கட்டப்போய்க் கட்டத்தெரியாமல் வெட்கமடைந்து நின்றாள். உடனே ராமன் அவளுடைய கையிலிருந்து அந்த மரவுரியை வாங்கி அவள் உடுத்தியிருந்த வெண்பட்டின் மேல் அதைக் கட்டினார்.

தசரத சக்ரவர்த்தியின் குமாரனான ராமன், ஜனக மஹாராஜாவின் குமாரியான ஸீதைக்குத் தன் கைகளால் தபஸ்விகள் தரிக்கும் மரவுரியைக் கட்டுவதைப்

பார்த்து, அந்தப்புரத்திலிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும், இந்தக் கோரத்தைப் பார்க்கும்படியும் நேர்ந்த தல்லவா என்று கதறி அழுதார்கள். "ராம! உன் பிதா இவளை வனத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிடவுமில்லை; இந்த கைகேயி அப்படி வரம் கேட்கவுமில்லை. ஆகையால் நீ பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்து வனத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வரையில் இவளையாவது நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். குழந்தை லஷ்மணன் உன்னுடன் வனத்திற்குப் போகட்டும். நிர்மானுஷ்ய மான காட்டில் தபஸ்விகளைப்போல் இவள் வஸிக்கத் தகுந்தவளா? தர்மஸ்வரூபியே நீ இங்கேயிருந்து எங்களுடைய கண்களுக்கும் மனத்திற்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாவிட்டாலும் ஸீதையாவது இங்கிருக்கட்டும், எங்களுடைய பிரார்த்தனையை எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று கெஞ்சினார்கள்.

ஆனால் ஸீதை அதைக் கேட்டு, தன் பர்த்தாவைவிட்டுத் தான் தனியாக இருக்க ஸம்மதிக்காமல் தனக்கு மரவுரியைக் கட்டிவிடும்படி ராமனை வேண்டினாள். ராமனும் அப்படியே செய்தார்.

அப்பொழுது இக்ஷ்வாகு குலத்திற்குப் பரம்பரையாக குருவான வஸிஷ்ட பகவான், ஸீதை மரவுரியைத் தரித்ததைப் பார்த்து, அவளைத் தடுத்து, "அட கைகேயி! மரியாதையை மீறி நடக்கத் துணிந்தாயல்லவா? தூர்ப்புத்தி பிடித்தவளே! பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் மிருத்யுவைப் போன்றவளே! சக்கரவர்த்தியை வஞ்சித்தது போதாதா? வரவரக் கட்டுக்காவலில்லாமல் உனக்குத் தோன்றியபடி யெல்லாம் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டாய். நன்னடத்தை இன்னதென்று அறியாதவளே! ஸீதை காட்டிற்குப் போகக்கூடாது, ராமனுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ஸிம்ஹாஸனத்தில் அவள் இருந்து ராஜ்யத்தை ஆளட்டும், பத்தினியென்பது கணவனில் பாதியென்ற வேதவாக்கியம் கிருஹஸ்தர்களுக்காக வழங்குகிறதல்லவா? ஆகையால் ராமனைச் சேரவேண்டிய இந்தப் பூமியை இவளே ஆளவேண்டியது. (ராஜ்யத்தைப் பரதனே ஆளவேண்டு மென்பதே கைகேயி பெற்ற வரமென்பதை ஏன் மறந்தார்?) அப்படி இஷ்டப்படாமல் ஸீதை ராமனுடன் வனம் போக விரும்பினால் நாமும் அவர்களுடன் காட்டிற்குப் போவோம் இந்த ராஜ்யத்தின் அதிகாரிகளும் மற்ற ஜனங்களும் குடும்பங்களுடன் தாங்கள் ஸம்பாதித்த ஐசுவரியங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் குதிரைகளையும் வேலைக்காரர்களையும் வாஹனங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ராகவன் போகுமிடத்திற்குப் போகட்டும். பரதனும் சத்ருக்னனும் மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தங்களுடைய தமயனுக்கு ஊழியம் செய்வார்களேயல்லாது இங்கே இருக்கமாட்டார்கள். அப்பொழுது இந்த ராஜ்யம் ஜனங்களற்றுச் சூன்யமாக இருக்கும். உன்னையும்

மரங்களையும் தவிர வேறொன்றுமிராது. நீ கெட்ட நடத்தையுள்ளவன்; குடிகளை நாசம் செய்யப் புகுந்தவன். ராமனில்லாத ராஜ்யமும் ராஜ்யமாகுமா? ராமன் வஸிக்குமிடமே அயோத்யை.

பரதன் தசரதருக்குப் பிறந்தவனானால் அவரைப்போன்ற நடத்தையுள்ளவனாக இருப்பான். பிரீதியடன் கொடுக்கப்படாத இந்த ராஜ்யத்தை அரசாள ஸம்மதிப்பானா? உன்னைத் தாயென்று அழைக்க மனம் வருமா? அவனுடைய பிதாவான உன் பர்த்தா வைக் கொன்ற உன்னுடன் வஸிக்கத் துணிவானா? மூத்தவனிருக்கையில் இளையவன் பட்டம் கட்டிக் கொள்ளக்கூடாதென்ற ராஜ தர்மத்தை நன்றாக அறிந்த அவன், உன்னிடத்தில் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்வானா? நீ பூமியிலிருந்து ஆகாசத்தில் தாவிக் குதித் தாலும் அவன் தர்ம விரோதமாக நடக்கமாட்டான். உன் புத்திரனுக்கு எல்லையற்ற ஸுகத்தையும் லாபத்தையும் ஸம்பாதித்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலல்லவா இவ்வளவு அக்கிரமங்களைச் செய்கிறாய்? பார். நீ செய்தது உன் புத்திரனுக்கு ஹிதமில்லையென்று உனக்கே தெரியும். ராமன் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது எந்தப் பிராணியாவது அவனுடன் போகாமலிருக்குமா? பார். கைகேயி! பசுக்கள் மிருகங்கள் பகைகள் மரங்கள் யாவும் ராமன் வனத்திற்குப் போகும்பொழுது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆச்சரியத்தை நீயும் இன்று பார்ப்பாய். ஆகையால் ஸீதையின் கையிலிருந்து இந்த மரவுரியை வாங்கி எறிந்து விட்டு, உத்தமமான வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் உன் நாட்டுப் பெண்ணுக்குக் கொடு. இவள் மரவுரியைத் தரிக்கவேண்டு மென்று என்ன வீதி? கேகயராஜனுடைய புத்திரியே! ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று மாத்திரமல்லவா நீ வரம் கேட்டாய். ஸீதை எப்பொழுதும்போல் ஸகல அலங்காரங்களுடனும் உத்தமமான வாஹனங்களுடன் பரிசாரகர்களோடும் நேர்த்தியான ஆடைகளோடும் இன்னும் வேண்டிய மற்றப் பொருள்களோடும் ராமனுடன் வனத்திற்குப் போகட்டும்!” என்று எல்லையற்ற மஹிமையுள்ள வஸிஷ்ட பகவான் சொன்னார். அப்பொழுதும் ஸீதை மரவுரியைத் தரிக்காமலிருக்க இஷ்டப்பட வில்லை. தன் பர்த்தா வைப்போல் தானும் தபஸ்விகளுடைய வேஷத்துடன் காட்டில் வஸிக்க வேண்டுமென்பது அவளுடைய கருத்து.

**தஸ்மீம்ஸ் ததா ஜஸ்பதி விப்ரஸூக்ஷ்ய
குரீரள ந்ருபஸ்யாப்ரதீம ப்ரபாஷே |
நைவ ஸ்ய ஸீதா விந்ஸ்ருத்த பாஷா**

ப்ரயஸ்ய பர்து: ப்ரதிகாந காபா || (67)

தசரதர் கைகேயியைக் கண்டித்தது

தஸ்யாம் சீரம் வஸ்யநாயாம் நாதவத்யா மநாதாவத் |
ப்ரக்ரோஸா ஜந: ஸர்வ்வா தீக் த்வாம் தபரதம் த்வீதி || (1)

லோகநாதனான ராமனை நாதனாக அடைந்தும் ஸீதை அனாதையைப்போல் மரவுரியை உடுப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்த ஜனங்கள் அனைவரும், “சீ சீ, என்ன காரியம் செய்தீர்” என்று தசரதரை நிந்தித்தார்கள். அவரும் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டார், அது வரையில் குடிகளின் மனம் கோணாமல் ஆண்டு வந்தவர்; அவர்களிடத்திலிருந்து ஸ்தோத்திரத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் கேட்டிராதவர். ஆகையால், 'இன்னும் நான் எதற்காகப் பிழைத்திருக்க வேண்டும்? தர்மத்திலாவது கீர்த்தியிலாவது இனிமேல் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஆசையில்லை. இப்படிப்பட்ட அநியாயத்திற்கு ஆளாகி, லோகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்ட பிறகு எது எப்படி. போனாலென்ன' என்று நினைத்தார். பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு “அடி, கைகேயி! மஹா பாபி! ஸீதை மரவுரிகளை உடுத்திக் கொண்டு காட்டிற்குப் போகக்கூடாது. அவளோ சிறு பெண்; இதுவரையில் ஸுகமாக வளர்ந்தவள்; ஸகல போக போக்கியங்களையும் அனுபவித்தவள்; அதிக செல்வமாக வளர்க்கப் பட்டவள்; இவள் வனத்தில் வளிக்கத் தகுந்தவளல்ல வென்று வளிஷ்ட பகவான் சொன்னது உண்மையே. யாதொரு பாபத்தையும் அறியாத இவள், பர்த்தாவின் தர்மத்தை அனுஸரிக்க வேண்டியதென்ற ஒரு விரதத்தைத் தவிர வேறுவிதமான தவத்தைச் செய்து வழக்கப்பட்டவளல்ல; வஞ்சனை அறியாதவள்; இவள் யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்திருக்கிறாள்? ஜனக மஹாராஜாவுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, தபஸ்வியைப் போல் பயங்கரமான காட்டில் மான்தோல் மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டு எதற்காக வளிக்க வேண்டும்? ஆகையால் விகாரமான மரவுரியை எறிந்து விட்டும். உனக்கு இப்படி நான் பிரதிக்கை செய்து கொடுத்தேனா? அவள் காட்டிற்குப் போக விரும்பினால், அவளுக்கு வேண்டிய வஸ்திராபரணங்களுடன் போகட்டும். எனக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. நீ கேட்டதைக் கொடுக்கிறேனென்று நான் பிரதிக்கை செய்ததற்கு அதே காரணம். அது இப்படிக் கோரமாக முடிந்தது போதாதா? நீ அக்ஞானத்தால் மயக்கப்பட்டு ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தப் பார்க்கிறாய். இது எப்படி முடியும் தெரியுமா? மூங்கில் தன்னிடத்திலிருந்து உண்டான புஷ்பத்தால் தானே அழிவதுபோல், என் நியாயமே என்னைக் கொளுத்திவிடும். நீச ஸ்வபாவமுள்ளவளே! ராமன் தான் உனக்குச் சத்துரு; அவன் உனக்குத் தீங்கு செய்ததாக வைத்துக் கொள்வோம்; உன் பரதனுக்குப் பட்டம் கிடைப்பதற்கு அவன் இடையூராக

இருப்பதாகவும் வைத்துக்கொள்வோம். காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த மான் குட்டியைப் போல் மிரண்ட கண்களையுடைய ஸீதையைப் பார். அவளுக்குக் கொஞ்சமாவது கபடம் தெரியுமா? பிறர்க்கு அபராதம் செய்வதென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே நடுங்குகிறவள்; தன் பர்த்தாவைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியாதவள்; அவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர வேறு தர்மத்தை அறியாதவள். இப்படிப்பட்டவள் உனக்கு எந்த ஸமயத்தில் எவ்விதமான அபராதத்தைச் செய்திருப்பாள்? பாப ஸ்வரூபமே! உன் ஆத்மா உள்ள வரையில் நீ நரகத்தில் கிடந்து துடிப்பதற்கு ராமனைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்ன ஒரு பாபம் போதாதா? லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தி, அதனால் சொல்ல முடியாத பாபங்களை ஸம்பாதிப் பதில் உன் நோக்கமென்ன? இதற்காக நீ எந்தக் கதியை அடையப் போகிறாயோ! எந்த நரகங்களை அனுபவிக்கப் போகிறாயோ எனக்குத் தெரியாது. நான் உனக்குச் செய்த பிரதிக்கை என்ன? அபிஷேகத்திற்கு ஸித்தமாயிருந்த ராமனை இங்கே வருவித்து நீ சொன்னதென்ன? 'இப் பொழுது உனக்கு நடக்கப் போகிற அபிஷேகத்தை வேண்டாமென்று நிறுத்தி, மான்தோல் மரவுகளைத் தரித்துக் கொண்டு வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் நீ வஸிக்க வேண்டும்' என்று சொல்லவில்லையா? அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான், ராமன் காட்டிற்கு போவதற்கு மாத்திரம் ஸம்மதித்தேனா? மற்ற யாராவது போவதற்கும் ஸம்மதித்தேனா? ஸீதையும் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டு காட்டில் வஸிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற நீ, நான் உனக்குச் செய்த பிரதிக்கையைத் தாண்டி, கோரமான நரகங்களை அடைய முயலுகிறாயா?" என்று சொல்லி மஹாத்மாவான தசரதர் பிரலாபித்துக்கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தின் கரையைக் காணாமல் புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்து பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்.

பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட ஸித்தமாக, “மஹாராஜா! தர்மாத்மா! இதோ இருக்கும் என் தாய் கௌஸல்யாதேவி மஹா கீர்த்திசாலி; மிகவும் வயது சென்றவள்; உத்தமமான நடத்தையுள்ளவள்; ஸத்தியத்தைக் காப்பதே மேலான தர்மமென்று நன்றாக அறிந்தவள். ஆகையால் அவளுடைய எல்லையற்ற வருத்தத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவுமில்லை; தங்களிடத்தில் கோபிக்கவுமில்லை; தங்களை நிந்திக்கவுமில்லை. தாங்கள் கேட்டவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் வரங்களைக் கொடுக்கிறவரல்லவா? நானும் ஒரு வரம் கேட்கிறேன்; தயவு செய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். என் தாய் என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் துக்கத்தைத் தாங்கமாட்டாள். அவள் இதுவரையில் இவ்விதமான

கஷ்டத்தை அனுபவித்தவளல்ல, அவளை இதுவரையிலுமே தாங்கள் அதிக மரியாதையாயும் ஆதரவோடும் நடத்தி வருகிறீர்கள். இது உண்மையே. இனிமேல் நான் பிரார்த்திக்கிறதற்காக அதிக மரியாதையோடும் ஆதரவோடும் அவளை நடத்தவேண்டியது. அவள் என்னை நினைத்து நினைத்து என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் மரணமடையாமல் அவளைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவள் ஒன்றுமறியாதவள்; இனிமேல் அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை. அவளுடைய சத்துருக்களின் கையில் அவளைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடாது. தங்களுடைய பிரியத்தாலும் மரியாதையாலுமே அவள் நான் திரும்பி வரும் வரையில் உயிரை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியவள். இன்னும் ஒருதரம் பிரார்த்திக்கிறேன். என்னைப் பார்க்காமல் ஒரு மூகூப்த்தமாவது இருப்பதற்கு அவள் பொறுக்கமாட்டாள். தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ளவரே! நான் வனத்திலிருக்கையில் என்னை நினைத்து, என்னைக் காணாமல், அந்த துக்கத்தால் அவள் உயிரை விடாமலிருக்க வேண்டும். நான் காட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து என் தாயை யமனுடைய பட்டணத்தில் போய்த் தேடும்படி வைக்காமலிருப்பது தங்களுடைய பொறுப்பு!” என்றார்.

**இமாம் மஜ்ஹித் ராபமஜாதகர்த் நீம்
ததா லீதாஹம் ஜநநீம் மமார்ஹஸ் |
யதா வநஸ்தே மயீ ப்ராககர்பரீதா
ந ஜீலீதம் ந்யஸ்ய யமகூயம் வ்ரஜேத் || (18)**

ராமன் வனம் போக உத்தரவு பெற்றது

ராமஸ்ய து வச: ப்ருத்வா முநீவேஜதரம் ௬ தம் |
ஸயீக்ஷ்ய ஸஹபார்யாயீ ராஜா விகதசேதந: || ௩)

தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்த ராமன் இப்படிச் சொல்ல, தசரதரும் அவருடைய பாரியைகளும் அதைப் பார்க்கப் பொறுக்காமல் துக்கத்தால் பிரக்ஞையற்றார்கள். தசரதர் ராமனைப் பார்க்க முடியாமல் அவருடைய கண்ணீர் தடுத்தது. ராமனுடன் பேச முடியாமல் நெஞ்சடைத்தது. ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் இம்மாதிரி துக்கம் மேலிட்டு அசைவற்றிருந்து மறுபடியும் தன் புத்திரனை நினைத்துப் புலம்ப ஆரம்பித்தார். “ஐயோ! முன் ஜன்மங்களில் கணக்கில்லாத பசுக்களை அவைகளின் கன்றுகளை விட்டுப் பிரித்தேனோ? யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ஜந்துக்களைத் குருரமாக வதைத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் எனக்கு நேருமா? எந்தக் கர்மத்தை அனுபவிப்பதற்கு இந்தத் தேகம் எடுக்கப்பட்ட தோ அந்தக்கர்மத்தை அனுபவித்த பிறகல்லவா எனக்கு மரணம் நேரும்? கைகேயியிடத்தில் இப்படி உபத்திரவப்படுவதைவிட உயிரை விடுவது நலம். ஆனால் தேகத்தை விட்டு பிராணன் அகாலத்தில் போகாதல்லவா? கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிக்கு ஸமமான தேஜஸையுடைய ராமன், விலையற்ற தன் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டுக் காட்டில் வளிக்கும் தபஸ்விகள் உடுக்கும் மரவுரியைத் தரிப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு மரணம் வரக்காணோமே? என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு ஸ்திரீ தன் லாபத்தைத் தேடி ஒரே பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள்! அதனால் எவ்வளவு ஜனங்கள் சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்” என்று அதற்குமேல் பேச முடியாமல் கண்ணீரால் கண்கள் மறைந்து “ராமா” என்று கதறி மூர்ச்சை அடைந்தார். சில நேரம் கழித்து பிரக்ஞை வந்தது; கண்ணீர் பெருக ஸுமந்திரரைப் பார்த்து, “உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தைச் சீக்கிரத்தில் ஸித்தம் செய்துகொண்டு வாடும், அதில் ராமனை ஏற்றி இந்த நகரத்திற்கு வெளியில் தெற்கே அழைத்துக்கொண்டு போம். ஸாதுவும் வீரனுமான ராமன், தன் மாதா பிதாக்களால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்படுவதைப் பார்த்தால், குணவான்கள் உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு இவ்விதமான துக்கத்தைத் தவிர வேறு பிரயோஜனமில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் நல்ல குணங்கள் வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதும் வீண் சிரமம்” என்றார்.

அதற்குள் ஸுமந்திரர் தசரதருடைய அபிப்பிராயப்படி சிரேஷ்டமான குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தை ஸித்தம் செய்து ராமனி டத்தில் வந்து "ஸ்வாமி! தாங்கள் புறப்படுவதற்கு எல்லாம் ஸித்த மாயிருக்கிறது" என்று தெரிவித்தார். பிறகு தசரதர் தன் பொக்கிஷத் தலைவனை வருவித்து, "ஸ்ரீவோத்தமமான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் ஸீதை காட்டில் வஸிக்கவேண்டிய காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கணக்கிட்டுச் சீக்கிரமாக இங்கே கொண்டுவரவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார். அந்த அதிகாரி காலதேசங்களை நன்றாக அறிந்தவர்; மனோவாக்குக் காயங்களில் சுத்தமானவர்; பொக்கிஷத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தின் குணங்களையும் அளவையும் நிச்சயமாகச் தெரிந்துகொண்டவர். ஆகையால் மஹா ராஜாவின் உத்தரவுப்படி ஸகல வஸ்துக்களையும் ஸீதைக்கெதிரில் உடனே கொண்டுவந்து வைத்தார். ஸீதையோ மற்றவர்களைப் போல் மனுவத்ய சம்பந்தத்தால் பிறக்காதவள்; ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணப்படி அமைந்த அங்கங்களை உடையவள். அந்த விசித்திரமான ஆபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டபொழுது முன்னெவிட அதிகமாக விளங்கினாள். ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுது ஆகாசம் பிரகாசிப்பதுபோல் அவளுடைய தேககாந்தியால் அந்த அந்தப்புரம் பிரகாசித்தது. பிறகு கௌஸல்யா தேவி, அவளை அதிகப் பிரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து உச்சி முகர்ந்து "குழந்தாய்! உத்தம தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாய். லோகத்திலுள்ள துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின் நடத்தை எப்படியென்றால், தங்களுடைய கணவன் தனவானாயிருக்கும் பொழுது தங்களுக்கு எவ்வளவு மரியாதை செய்தாலும் ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்துத் தங்களை எவ்வளவு திருப்தி செய்தாலும் தங்களிடத்தில் எவ்வளவு பிரியமாயிருந்தாலும் அதே புருஷனுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்து, செல்வம் குறைந்து, தங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தச் சக்தி இல்லாத பொழுது, முன் செய்த யாவற்றையும் ஒரு நிமிஷத்தில் மறந்து விடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் பர்த்தாவை இவ்வளவுதான் அலக்ஷ்யம் செய்வார்களென்பதற்கு எல்லையில்லை. முதலில் அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்திருந்தாலும், பிறகு அல்ப அஸௌக்யமாவது ஆபத்தாவது நேர்ந்தாலும் போதும்; உடனே தங்களுடைய கணவன்களைத் தூஷிப்பதும் அவர்களை விட்டு விலகுவதும் துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவம். சிறு பெண்கள் பெரும்பாலும் பொய் சொல்வதிலேயே பிரீதியுள்ளவர்கள்; அடிக்கடி மாறும் தன்மை உள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய ஹிருதயத்தை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்க முடியாது; பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள்; முன் இருந்த பிரீதியை ஒரு நிமிஷத்தில் மறந்து துவேஷம் வைப்பார்கள்; அவர்கள் பதிவிரதைகள் அல்ல, அப்படிப் பட்டவர்களுக்குப் பர்த்தா, உத்தம குலத்தில்

பிறந்தவனாக இருக்கட்டும்; தங்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்தவனாக இருக்கட்டும்; ஸகல வித்யைகளிலும் நிபுணனாக இருக்கட்டும்; தங்களுடைய விருப்பப்படி ஆடை ஆபரணங்களால் தங்களைத் திருப்தி செய்தவனானால் என்ன? தங்களை அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹம் செய்தவனானால் என்ன? இவையெல்லாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது. தனத்தைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு தெய்வமில்லை. வேறு பர்த்தா இல்லை. அடிக்கடி மாறும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களல்லவா? ஆனால் தங்களுடைய குலத்திற்கு உசிதமான ஆசாரத்தைக் கைவிடாமல், ஸத்தியமென்ற மார்க்கத்திலிருந்து விலகாமல், பெரியோர்களால் ஸன்மார்க்கம் உபதேசிக்கப்பட்டு, காமக்குரோதங்கள் அடங்கிய மனத்துடனிருக்கும் பதிவிரதைகளுக்கு, பர்த்தாவே எல்லா லோகங்களிலும் சிரேஷ்டமான பொருள் ஆவான். அவனைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமான வஸ்து இல்லை. என் புத்திரனான ராமன் இதுவரையில் லோகோத்தமமான பதவியில் இருந்தவன்; இப்பொழுது கர்மவசத்தால் ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டிருக்கிறான். இதை ஒரு காரணமாகக்கொண்டு நீ அவனை அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. அவன் ஏழையாயிருந்தாலும், தனவானாயிருந்தாலும் அவனை உன் தெய்வத்தைப்போல் நீ எண்ணி நடக்கவேண்டும்” என்றாள்.

இப்படித் தனக்கு உத்தம தர்மத்தை உபதேசிக்கும் கௌஸல்யாதேவியை, ஸீதை வணக்கமாகக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, “அம்மா! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி. கொஞ்சமும் தவறாமல் செய்கிறேன். பர்த்தாவிடத்தில் இவ்விதமாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற தர்மத்தை நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். என் பெற்றோர்கள் எனக்குப் பால்யத்திலேயே அதை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் என்னைப் பதிவிரதையல்லாக கெட்ட பெண்களுடன் சேர்த்துப் பேசக்கூடாது. சந்திரனுடைய காந்தி அவனைவிட்டு எப்படி விலகாதோ அப்படி என் மனம் பதிவிரதைகளின் தர்மத்தைவிட்டு விலகாது. தந்தியில்லாக வீணை சப்தத்தைக் கொடுக்குமா? சக்கரங்களில்லாத ரதம் ஓடுமா? அப்படியே ஸ்த்ரீகளுக்கு எவ்வளவு புத்திரர்களிருந்தாலும் பர்த்தா இல்லாவிட்டால் ஸுகமுண்டா? நம்மைப் பெற்ற மாதாபிதாக்களும் நாம் பெற்ற குழந்தைகளும். நமக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸுகத்தையும் க்ஷேமத்தையும் மாத்திரம், கொடுக்க முடியும். அது ஒரு பெரிதா? இஹபர லோகங்களில், க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர் பர்த்தா வல்லவா? எவளாவது அவரைப் பூஜிக்காமலிருப்பாளா? நான் பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க நிச்சயித்தவள். என் தாயைப் போன்ற மஹாபதி விரதைகளிடத்திலிருந்து அந்தத் தர்மத்தின் லக்ஷணங்களைப் பொதுவாயும் விசேஷமாயும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் என் பர்த்தாவை

ஸ்வப்பனத்திலாவது அவமதிப்பேனா? ஸ்த்ரீகளுக்குக் கணவனே தெய்வமல்லவா” என்றாள். இந்த வார்த்தைகள் கௌஸல்யையின் மனத்தைக் கவர்ந்தன. ஒரு புறத்தில் தன் அருமைக் குழந்தை பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் தன் கண்ணில் படாமல் காட்டில் கஷ்டப்படுவானே என்ற துக்கம்; மற்றொரு புறத்தில் தன் நாட்டுப் பெண் இவ்வளவு ஸாதுவாகவும் பதிவிரதைகளுக்குள் சிறந்தவளாகவும் இருப்பது என்ன பாக்கியம்! அவள் சொல்லும் வார்த்தைகள் மதுரமாகவும் தர்மத்தை அனுஸரித்தும் இருக்கின்றனவே என்று ஆனந்தம்; இவ்விரண்டாலும் கௌஸல்யைக்குக் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று.

பிறகு ராமன் கைகூப்பி வணக்கமாக, எல்லா ஸ்த்ரீகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட கௌஸல்யாதேவியை பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து, “அம்மா! துக்கப்படவேண்டாம். என் பிதாவை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்க வேண்டியது தங்களுடைய கடமை. நான் வனத்தில் வளிக்கவேண்டிய பதினான்கு வருஷங்களும் பதினான்கு நிமிஷங்களாகப் பறந்து போய்விடும். தங்களுக்குத் தூங்கியெழுந்தது போலிருக்கும். அதிசீக்கிரத்தில் மஹாராஜாவின் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி, கைகேயியின் இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்து, மறுபடியும் என் ஸ்கேகிதர்களுடன் தங்களைத் தரிசனம் செய்வேன்” என்றாள்.

இப்படித் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்து, கௌஸல்யையைப் போல் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மற்ற முன்னுற்றைம்பது ராஜஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து, ராமன் மிகுந்த மரியாதையோடு கைகூப்பிக்கொண்டு, பெரியோர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய தர்மத்தை அனுஸரித்து, “தேவிகளே! நானோ சிறுவன்; என் பால்யம் முதல் தங்களுடைய புத்திரனைப் போல் பிரியமாகவும் செல்வமாகவும் என்னை வளர்த்து வந்தீர்கள். நீண்டகாலம் உங்களுடன் நெருங்கிப் பழகினதாலும் அறியாததனத்தாலும் உங்களுக்கு ஏதாவது பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்திருப்பேன். தயவுசெய்து அதை மன்னிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். அப்படிச் செய்வதாகச் சொன்னாலொழிய என் மனத்திற்று ஸமாதானம் வராது. நான் வனத்திற்குப்போக உத்திரவு கொடுக்க வேண்டும்” என்று சொல்ல, அவருடைய முனிவேஷத்தையும் தீனமான ஸ்திதியையும் பார்த்து, தசரதருடைய பார்வையுடன் துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல் கிரௌஞ்சபக்ஷிகளைப்போல் வாய் விட்டுக் கதறினார்கள். அதுவரையில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதைப்போல் போீ மிருதங்கம் முதலிய மங்கள வாத்தியங்களின் நாதத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் கேட்டிராத அந்த அந்தப்புரத்தில் அப்பொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அழகையும் பிரலாபமுமே கேட்கப்பட்டன.

முரஜ பணவ மேக கோஷவத்
தபாரத லேபம் மயவ யத் புரா |
வீஸீ த பரீதே வநாகுலம்
வ்யஸந கதம் ததயுத் ஸுதுக்கீதம் || 41

ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட்டது

அத ராமபர்ச ஸீ தாச லக்ஷ்மணபர்ச க்ருதாஞ்ஜலீ: |
உபஸங்க்ருஷ்ய ராஜாநம் சக்ருர் தீநா: ப்ரதக்ஷினம் || 1

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் வணக்கமாகக் கைகூப்பித் தசரதரை பிரதக்ஷினம் செய்து, பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள். ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த ராகவனும் ஸீதையும் தசரதரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, துக்கத்தால் புத்தி மயங்கியிருக்கும் கௌஸல்யா தேவியை நமஸ்கரித்தார்கள். லக்ஷ்மணனும் தன் தமயன் செய்ததைப்போல் கௌஸல்யையை நமஸ்கரித்து, தன் தாயான ஸுமித்திரா தேவியின் பாதங்களில் தன் தலையை வைத்து வணங்கினார்.

ஸுமித்திரை அழுதுகொண்டு தன் அருமைக் குழந்தையை உச்சி முகர்ந்து, அந்த மஹாவீரனுடைய கேஷமத்தை பிரார்த்திக்கிறவளாகையால் "குழந்தாய்! நீ மித்திரர்களிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி வைக்கிறவன்; ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்குக் கௌஸல்யை எப்படி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாளோ, அப்படியே நானும் எவ்விடத்திலும், எந்த ஸமயத்திலும், நகரத்திலும், வனத்திலும் ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் ராமனுக்குச் செய்வதற்காகவே உன்னைப் பெற்றேன். ஆகையால் விசித்திரமான பொருள்களால் நிறைந்த வனங்களில் ராமன் ஸீதையுடன் ஸஞ்சரிக்கும் பொழுது அவருடைய அழகு, நடை, பார்வை, பேச்சு முதலியவைகளால் பிரமித்து, அவரைக் காப்பாற்றுவதில் அஜாக்கரதையாக இராதே, ராமன் செல்வத்துடனிருந்தாலும், கஷ்டத்தை அனுபவித்தாலும் உனக்கு அவனே கதி. இளையவன் எப்பொழுதும் மூத்தவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து, அவனுக்கு ஸகலவிதமான பணி விடையையும் செய்யவேண்டும். லோகத்தில் ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் இதே. இந்த இஷ்வாகு குலத்தில் பிறக்காதவர்களும் ஆதிமுதல் அனுஷ்டித்துவரும் தர்மமும் இதே. கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் தானம் கொடுப்பதும், யாக தீஷை செய்துகொள்ளுவதும், யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் உயிரை விடுவதும் கூத்திரியனுக்கு அழகு. ஆகையால் உன் உயிரைக் கொடுத்தாவது

ராமனை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தாமதம் செய்யாதே; சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டுப் போ. இனிமேல் ராமனே உனக்குப் பிதா; ஸீதையே உனக்குத் தாய்; அவர்கள் வஸிக்கும் வனமே உனக்கு அயோத்யை; ராமனுடைய உத்தரவுப்படி நடப்பதே உனக்குப் பரம ஸுகம்; க்ஷேமமாகப் போய்வா” என்று ஹிதத்தை உபதேசித்து அனுமதி கொடுத்தனுப்பினாள்.

பிறகு மாதலி என்ற ஸாரதி தேவேந்திரனிடத்தில் தெரிவிப்பதுபோல், ஸுமந்திரர் கைகூப்பி வணக்கமாக "ராஜபுத்திர! ஒப்பற்ற கீர்த்திசாலியே! உமக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ரதத்தில் ஏறலாம்! எங்கே கொண்டுபோய் விடவேண்டுமென்று உத்தரவாகிறதோ அங்கே அதிசீக்கிரத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன். கைகேயியால் கட்டளையிடப்பட்ட நீங்கள் வனத்தில் வஸிக்கவேண்டிய பதினான்கு வருஷங்களில் இது முதலாவது நாள். இன்றைக்கு இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகவேண்டுமென்று கைகேயி சொல்லவில்லையா” என்று தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது ஸீதை, வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, ஸூரியனையும் அக்னியையும்போல் பிரகாசிக்கும் அந்தத் தேரில் முதலில் ஏறினாள்; ராம லக்ஷ்மணர்கள் பிறகு ஏறினார்கள். காட்டில் வஸிக்கவேண்டிய காலத்தைக் கணக்கிட்டுத் தசரதர் ஸீதைக்குக் கொடுத்த வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும் ராம லக்ஷ்மணர்களின் ஆயுதங்களையும் கவசங்களையும், தோலால் மூடப்பட்ட கூடையையும், மண்வெட்டியையும் வேலைக்காரர்கள் தேர்த்தட்டில் வைத்தார்கள். உடனே ஸுமந்திரர் வாயு வேகத்தையுடைய உத்தமமான குதிரைகளை நடத்தினார்.

பல வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிப்பதாக ராமன் இப்படி நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு போகும்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும், யானை, குதிரை, முதலிய மிருகங்களும் துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்தன. ஜனங்களெல்லோரும் சித்தம் கலங்கி, இந்திரிய ஸ்வாதீனமில்லாமல் தவித்தார்கள். மதம் பிடித்த யானைகள் துக்கம் மேலிட்டு வெறி கொண்டன. குதிரைகள் ஒன்றும் தோன்றாமல் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின்மேல் போடப்பட்டிருந்த ஆபரணங்களின் சப்தம் அந்த நகரமெங்கும் பரவிற்று. கோடை காலத்தில் உஷ்ணத்தைத் தாங்காமல் குளிர்ந்த ஜலமிருக்குமிடத்தை நோக்கி பிராணிகள் ஓடுவதுபோல், அயோத்யையிலுள்ள ஆண்களும், பெண்களும், சிறுவர்களும், கிழவர்களும் ராமனையே பின் தொடர்ந்தார்கள். ரதத்தின் இரு புறத்திலும் பின் பக்கத்திலும் ரதத்திற்கு எதிரிலும் கூட்டம் கூட்டமாக, கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, “ஸுமந்திரரே! குதிரைகளின்

கடிவாளங்களைப் பிடித்து நிறுத்தும்; ரதம் மெள்ளப் போகட்டும். ராமனுடைய முகத்தைக் கொஞ்ச காலமாவது பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். இனி அந்தப் பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ. ராமனுடைய தாயின் ஹிருதயம் இரும்பா? தேவகுமாரன் போன்ற புத்திரன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தும் இன்னும் வெடிக்க வில்லையே! பாக்கியசாலி என்றால் ஸீதையையே சொல்லவேண்டும். ஸூரியனுடைய பிரகாசம் மேருமலையை விட்டு நீங்காமலிருப்பதுபோல் பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டித்து ராமனை விட்டுப் பிரியாமல் அவருடைய நிழலைப்போல் அவரைப் பின் தொடருகிறாள். லக்ஷ்மண! நீயல்லவா கொடுத்து வைத்தவன்? செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவன். தேவதைகளைப்போல் அளவற்ற காந்தியுள்ளவரும், எந்த ஸமயத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிற வருமான உன் தமையனுக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றாயே, இதனால் நீ அடையப்போகும் க்ஷேமம் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. நீ ராமனைப் பின்தொடர்வதே உத்தமமான லோகங்களுக்குப் போகும் வழி” என்று சொல்லிக்கொண்டு, தங்களுக்குப் பிரியமான ராகவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் ஜனங்கள், அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்காமல் கண்ணீர்விட்டு அழுதார்கள்.

பிறகு தசரதரும் அவருடைய மனைவிகளும் ராமனைப் போகவிட மனமில்லாமல், 'எங்கள் அருமைக் குழந்தையை இன்னும் ஒரு தடவை பார்க்காமலிருப்போமோ' என்று அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் ஓடிவந்தார்கள். யானைகளுக்குத் தலைவனான ஆண் யானை வேடர்களால் வலையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிக்கும்பொழுது பெண் யானைகள் கதறுவதைப்போல், தசரதருடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகள் வாய்விட்டலறும் சப்தத்தை அவர் கேட்டார். ராமனுடைய பிதா; குடிகளுக்கு அரசன்; இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவர்; ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்தியவர்; இப்படியிருந்தும், ஸகல ஜனங்களுக்கும் சொல்லமுடியாத துக்கம் தன்னால் நேரிட்டதைப் பார்த்து, பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணங்கள் கிரஹண காலத்தில் எப்படி மங்குமோ அப்படி அவருடைய தேஜஸ் முற்றிலும் குறைந்தது. எல்லையற்ற தைரியத்தையுடைய ராமச்சந்திரன், தன் பிதா தன்னைப் பின்தொடர்வதைப் பார்த்து, “ஸுமந்திரரே! குதிரைகளை வேகமாக நடத்தும்” என்றார். ஸுமந்திரர் என்ன செய்வார்? ரதம் வேகமாகச் செல்லட்டும் என்ற ராமனுடைய, உத்தரவைக் கவனிப்பாரா? ரதத்தை நிறுத்தும் என்று நகரத்து ஜனங்கள் கதறுவதைக் கவனிப்பாரா? ஒரே காலத்தில் இரண்டையும் செய்யமுடியாமல் தயங்கினார்.

ரதத்தால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, பிரலாபிக்கும் ஜனங்களின் கண்ணீரால் அடங்கிப்போயிற்று. என்கே பார்த்தாலும் 'ஹா ஹா' என்ற சப்தமும், ஜனங்களுடைய பிரலாபமுமே கேட்கப்பட்டன. என்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் பிரமித்து ஒன்றும் தோன்றாமல் நின்றார்கள். சிலர் துக்கம் மிதமிஞ்சினதால் பேசமுடியாமல் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள், தாமரை ஓடையில் மீன்கள் அங்குமிங்கும் ஓடுவதால் தாமரை மலர்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் விழுவதுபோல் ராமனைவிட்டுப் பிரியப் பொறுக்காத அந்த நகரத்திலுள்ள பெண்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. இப்படிப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அனைவரும் ஒரே ஞாபகமாகத் துக்கிப்பதைப் பார்த்துத் தசரதரும் வேறற்ற மரத்தைப்போல் கீழே விழுந்தார். அப்பொழுது சக்கரவர்த்தி துக்கத்தால் மூர்ச்சை அடைந்ததைப் பார்த்து ராமனைப் பின்தொடரும் ஜனங்கள் பயத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். சிலர் 'ஹா ராமா' என்று கதறினார்கள். சிலர் 'ஹா கௌஸல்யாதேவி' என்று கதறினார்கள். அந்தப்புரத்து ஜனங்களில் புலம்பாதவர்களில்லை. அந்த அழுகையைக் கேட்டு ராமன் திரும்பிப் பார்த்துத் தசரதரும் கௌஸல்யையும் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்போல் தள்ளாடிக்கொண்டு தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவதைக் கவனித்தார். கயிறுகளால் இறுக்கக் கட்டப்பட்டுத் தப்ப முடியாத குதிரைக்குட்டி பரிதாபத்துடன் தன் தாயைப் பார்ப்பதுபோல், ராமனும் தர்மமென்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு அவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். உத்தமமான வாஹனங்களில் வழக்கமாகப் போகிறவர்கள் கால்நடையாக ஓடிவருவதையும் ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவித்தவர்களும் துக்கமென்பதையே அறியாதவர்களும் சோகத்தால் தவிப்பதையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அதை நீக்கச் சக்தியற்றவராய் “ஸுமந்திரே! குதிரைகளை அதிவேகமாக ஓட்டும்” என்றார். கலங்காத மனத்தையுடையவரானாலும் கூர்மையான மாவெட்டியால் குத்தப்பட்ட யானையைப்போல் அந்தத் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை. கன்றுக்குட்டி கட்டப்பட்டிருக்குமிடத்தை நோக்கி அதன் தாய் அதனிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரியத்தால் அடிக்கடி ஓடி வருவதைப் போல் கௌஸல்யை ரதத்தை நோக்கி ஓடிவந்தாள். கௌஸல்யை ரதத்தின் பின்னால் அழுதுகொண்டு "ஹா ராமா! ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே!" என்று அலறிக்கொண்டு ஓடிவருவதை ராமன் அடிக்கடி பார்த்தார். “ரதத்தை நிறுத்தும்” என்று தசரதர் கட்டளையிட்டார். ரதத்தின் சக்கரங்களின் நடுவில் அகப்பட்ட மனிதனைப்போல் ஸுமந்திரர் மிகுந்த ஸங்கடமடைந்தார். ராமன் அதைப் பார்த்து “ஸுமந்திரே! நான் சொல்வதைக் கேளும். ரதத்தைச் சீக்கிரமாக ஓட்டும். மறுபடியும் மஹாராஜாவைப் பார்க்கும்பொழுது, 'நான் ரதத்தை நிறுத்தச் சொன்னதை ஏன் சுவனிக்கவில்லை' என்று உம்மைக் கோபித்தால், உங்கள் வார்த்தை காதல் விழவில்லை என்று சொல்லும். அது

பொய்யல்லவா என்றால், இந்தத் துக்கத்தை இனிமேல் வெகுகாலம் என்னால் பொறுக்கமுடியாது. நான் செய்த பிரதிக்கைக்கு அபாயம் நேரும்” என்றார்.

ஸுமந்திரரும் ராமனுடைய வார்த்தையை அனுஸரித்து, தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஜனங்களிடத்தில் ராமனை உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து, அதுவரையிலும் வேகமாகவே போய்க் கொண்டிருந்த குதிரைகளை இன்னும் வேகமாக ஓட்டினார். அப்பொழுது அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் நகரத்து ஜனங்களும் ராமனை பிரதக்ஷிணம் செய்து திரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய தேகங்கள் மாத்திரமே திரும்பின; அவர்களுடைய மனம் ராமனைப் பின் தொடர்ந்தது; அவர்களுடைய கண்ணீர்த் தாரை நிற்கவில்லை. மந்திரிகள் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால் அப்பொழுது “க்ஷேமமாகத் திரும்பி வரவேண்டுமென்று தாம் விரும்புகிறவனை வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து செல்லக்கூடாதென்பது பெரியோர்களின் அனுஷ்டானம்” என்று தசரதருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதை அங்கீகரித்து மஹாராஜா அங்கம் தளர்ந்து துக்கத்தால் மனம் குன்றித் தீனமாக ராமனைப் பார்த்தபடியே தன் பத்தினிகளுடன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார்.

தேஜாம் வசு: ஸர்வ குணாய பந்நம்
ப்ரஸ்வீந்ந காத்ர: ப்ரவீக்ஷணரூப: |
நிபரம்ய ராஜா க்ருபண: ஸபார்யோ
வ்யவஸ்தீதஸ்தம் ஸுத மீக்ஷமாண: || (51)

நகரத்து ஜனங்களின் பிரலாபம்

தஸ்யம்ஸ்து புருஷ வ்யாக்ரே விந்ரியாதே க்ருதாஞ்ஜலௌ |
ஆர்தபரப்தோஜீ ஸம்ஜஜ்ஞே ஸ்த்ரீணாமந்த: யுரே மஹாந் || (1)

இப்படி. லோகநாதனான ராமன், தன் மாதா பிதாக்களிடத்தில் கைகூப்பி அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டுப் புறப் படும்பொழுது, அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகள் வெகு பரிதாபமாக பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்கள். “ஒரு கதியுமில்லாத ஏழைகளான எங்களுக்கு இதுவரையில் யாதொரு அஸௌக்கியமும் நேராமல் எல்லா இஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்து காப்பாற்றி வந்த ரகுநாதன் எங்களைவிட்டுப் போகிறானே, என்ன செய்வோம்? நாங்கள் யாரை சரணயடைவோம்? எங்களுக்குக் கதி யார்?தன்னைக் காரணமில்லாமல் பிறர் எவ்வளவு தூஷித்தாலும் அவன் கொஞ்சம்சூடக் கோபிக்கிறதில்லை. கோபத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய விஷயங்களை விளக்க, கோபிக்கிறவர்களை எவ்விதத்திலும் ஸமாதானம் செய்வான். ஸுக துக்கங்களால் மாறாத ஸ்வபாவத்தையுடைய மஹாத்மா என்கே போகிறானோ? தன் தாயான கௌஸல்யையிடத்தில் நடப்பதுபோல் எங்களிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடந்து வரும் அந்த மஹாத்மா என்கே போகிறானோ? கைகேயியின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் மஹாராஜா, ஸர்வலோக ரக்ஷகனான ராமனைக் காட்டிற்குக் தரத்தினாரே! அவன் என்கே போகிறானோ?

எல்லா பிராணிகளுக்கும் பிரியமாயும் ஸத்தியம் தவறாதவனாயும் தர்மவானாயுமிருக்கும் ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பின நமது மஹாராஜா எவ்வளவு புத்திவீனர்” என்று அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் கன்றை இழந்த பசுவைப்போல் துக்கம் தாங்காமல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். முன்பே புத்திர சோகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்த தசரதருடைய காதில் அவர்களின் பிரலாபம் விழுந்து மூர்ச்சையடையச் செய்தது.

அன்று அயோத்யையில் அக்னி ஹோத்திரங்கள் நடக்கவில்லை. ராமன் ஸகல பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியல்லவா? அவருக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்து உலகம் முழுவதும் துக்கத்தால் தவித்தது. ஹோமகுண்டங்களில் அக்னிகள் மறைந்தன. ஹோமம் செய்கிறவர்கள் துக்கத்தால் மெய்மறந்தார்கள். ஓளபாஸனம், பஞ்சயக்ஞம் முதலிய நித்தியகர்மங்களையும் கிருஹஸ்தர்கள் செய்யவில்லை. நகரத்து ஜனங்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் வேலைகளை விட்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்தார்கள். ஸூரியனும் தேஜஸை இழந்து மறைந்தான். யானைகள் தீனியை உட்கொள்ளவில்லை. பசுக்கள் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுக்கவில்லை. வெகு நாளாகப் புத்திரனில்லாமல்

அன்று புத்திரனை பிரஸவித்த ஸ்த்ரீக்கும் ஸந்தோஷம் கொஞ்சமாவதில்லை. இஷ்வாகு குலத்திற்கு கூடஸ்தரான திரிசங்கு என்ற நக்ஷத்திரமும் அங்காரகனும் குருவும் புதனும் சந்திரனை வெகுக் குரூர திருஷ்டியுடன் பார்த்தார்கள். நக்ஷத்திரங்கள் கிரணங்களை இழந்தன; நவக்கிரஹங்களின் தேஜஸ் அழிந்தது. இஷ்வாகு வம்சத்து அரசர்களின் குல நக்ஷத்திரமான விசாகம் புகையால் மூடப்பட்டதுபோல் ஆகாசத்தில் மங்கலாக பிரகாசித்தது. அலைகள் பொங்கின. ஸமுத்திரத்தைப்போல் மஹா மேகங்கள் காற்றால் வேகமாக அடிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தில் பரவின. ராமன் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது அந்த நகரமெங்கும் துக்கம் தாங்கமுடியாமல் கிடுகிடுன்று நடுங்கிற்று. எல்லா திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டு, கஷ்டத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் வஸ்திரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு அழுவதுபோலிருந்தது. அசுவினி முதலிய நக்ஷத்திரங்களும், துருவன், ஸப்த ரிஷி மண்டலம் முதலியவைகளும் கண்ணிற்குத் தெரியவேயில்லை. அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு சொல்ல. முடியாத ஏக்கம் திடீரென்று உண்டாயிற்று. ஆஹாரம் முதலிய எந்தக் காரியத்திலும் ஒரு பிராணியும் ஞாபகத்தை வைக்கவில்லை. அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் முடிவில்லாத கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, ராமனை அல்லது தசரதனைப் பற்றியே வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜ வீதிகளில் நடக்கும் ஜனங்கள் அழுத வண்ணமாகவே இருந்தார்கள். ஒருவருடைய முகத்திலாவது ஸந்தோஷக் குறியில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் துக்கமயமாகவே இருந்தது. காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கவில்லை. சந்திரன் பார்ப்பவர்களுக்கு. ஆனந்தத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஸூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை. பிரபஞ்சம் முழுவதும் துக்கத்தில் முழுகியிருக்கிறது.

'ராமன் வனத்திற்குப் போகும்பொழுது கௌஸல்யை அவரை எந்தப் பாடு பட்டாவது தடுக்கவேண்டியதல்லவா? அப்படிச் செய்யவில்லையே. லோகத்தில் பெற்ற தாய்களையும் நம்பக்கூடாது' என்று அயோத்யையிலுள்ள புத்திரர்கள் யாவரும் தங்களுடைய தாய்களைக் கைவிட்டார்கள். 'கௌஸல்யை எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அதை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பிடிவாதமாகக் காட்டிற்கு போனாரல்லவா? அவரே அப்படிச் செய்தபொழுது லோகத்திலுள்ள புத்திரர்கள் பெற்ற தாய்களின் வார்த்தையை எப்படி லக்ஷ்யம் செய்யப்போகிறார்கள்' என்று தாய்மார்கள் புத்திரர்களிடத்திலுள்ள ஆசையை விட்டார்கள். தன்னிடத்தில் எல்லையற்ற பிரியம் வைத்து தன் கோரிக்கைகளை யெல்லாம் கட்டளைகளாக எண்ணிப் பூர்த்தி செய்துவந்த தசரதரைக் கைகேயி இவ்வளவு உபத்திரவித்து மரணம் நேரிடும்படியான

ஆபத்தில் வைத்ததைப் பார்த்து, பர்த்தாக்கள் யாவரும், 'நாம் மனைவிகளை நம்பினால் மோசம் வரும்; உயிர் தப்ப மாட்டோம்' என்று பயந்து மனைவிகளைக் கை விட்டார்கள். மூத்த மஹிஷியாயும் லோகோத்தமரான ராமனைப் பெற்றவளாயுமிருக்கும் கௌஸல்யையை அலக்ஷ்யம் செய்து, மஹா துவட்டையான கைகேயியின் வார்த்தைக்கு உட்பட்டு ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பத் துணிந்த தசரதருடைய குரூர ஸ்வபா வத்தை பார்த்து 'நமது பர்த்தாக்கள் இனிமேல் பாபம் செய்வதற்குப் பயந்து இனி நம்மை நியாயமாக நடத்தமாட்டார்கள்' என்று பாரியைகள் தங்களுடைய பர்த்தாக்களிடத்தில் பிரியம் வைப்பதை ஒழித்தார்கள். ராமன் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டிற்குப் போவதற்கு காரணமான பரதனைப் பார்த்து உடன்பிறம்ந்தோர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் பிரியம் வைப்பதை விட்டார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய பந்துக்களிடத்தில் நம்பிக்கையற்று, நமக்கு ஸகல பந்துக்களும் ராமனே; நமக்கு என்ன மற்றவர்களால் பிரயோஜனம் என்று நினைத்தார்கள்.

ராமன் வனத்திற்குப்போக உத்தரவு கேட்கும்பொழுது சக்கர வர்த்தியும் ஸம்மதித்தார். கௌஸல்யையும் முடிவில் ஸம்மதித்து ஆர்வதித்தாள். ஆனால் ராமனுடைய மித்திரர்கள் அப்படிச் செய்ய வில்லை. தன் பெற்றோரிடத்தில் சொல்லாத ரஹஸ்யங்களையும் ராமன் அவர்களிடத்தில் சொல்லாமலிருக்கமாட்டார். ராமன்மேல் காற்றும் அடிக்காமல் தங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாவது அவரைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள். ராமன் காட்டிற்குப் போகிறாரென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்தவன் எவனும் மறுபடியும் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான் என்பது கிடையாது. ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப்போல் சோகம் அவர்களை அழுத்தும்பொழுது எப்படி எழுந்திருக்க முடியும்? ஆகையால் சோகத்தால் புத்தி மயங்கி பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்தார்கள். இல்லாவிட் டால் ராமனுடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டாவது காட்டிற்குப் போகாமற்செய்ய அவரைத் தடுத்திருக்க மாட்டார்களா? மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியான இந்தரனில்லாக பூமி பயத்தால் நடுங்குவதுபோல், தன் ரக்ஷகன் தன்னை விட்டுப் போனபொழுது, மஹாத்மாவான ராமனில்லாத அயோத்யை, பயத்தாலும் சோகத்தாலும் கிடுகிடுன்று நடுங்கி, யானை, குதிரை, ஸைன்யம் முதலியவைகளின் மூலமாக வாய்விட்டலறிற்று.

**ததஸ்த்வயோத்யா ரஜீதா மஹாத்மநா
புரந்த ரேணுவ மஹீ ஸபர்வதா |
ஈசாஸ கோரம் பயபேராக பீடிதா**

ஸநாத யோதாபர்வ கணா நநாத ச || (20)

தசரதருடைய பிரலாபம்

யரவத்து நீர்யதஸ் தஸ்ய ரஜோரூப மத்ருபர்யத |
நெவேஷ்வாகு வரஸ்தாவத் ஸஞ்ஜஹாராத்ம சகஜீ (1)

ரா மன் போகும் வழியில் ரதத்தால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி காணப்படும் வரையில் சக்கரவர்த்தி அவ்விடத்திலிருந்து தன் கண்களை எடுக்கவில்லை, தசரதன் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தன் பிரியமான புத்திரனைப் பார்க்க முயன்றபொழுது, ராமனுடன் தொடர்புள்ள என்னையாவது அவர் பார்க்கட்டும் என்று கருதியது போல் அந்தப் புழுதியும் வரவர வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. அதுவும் அடங்கின பொழுது தசரதர் புத்தரசோகம் தாங்காமல் நின்றவிடத்திலேயே விழுந்தார். கௌஸல்யை அவருடைய புஜத்தைப் பிடித்து உடனே தூக்கி எடுத்தாள். பரதனிடத்தில் தன் பிரீதி முழுவதையும் வைத்த கைகேயி இடது பக்கத்தில் வந்து நின்றாளேயல்லாது, கௌஸல்யையைப்போல் தசரதரைத் தூக்கி எடுக்க முயற்சி செய்யவில்லை. சக்கரவர்த்தியோ ஸ்வபாவமாகவே எல்லோரிடத்திலும் வணக்கமாயும் மரியாதையாயும் நடக்கிறவர்; தர்மமார்க் கத்தை விடாதவர்; நீதியின் வழியை அனுஸரிக்கிறவர். அப்படியும் கைகேயி யினிடத்திலுள்ள துவேஷத்தால் "அட, துவட்டே! என்னைத் தொடாதே; எனக்கு எதிரில் நிற்காதே; எனக்கு நீ பாரியையுமல்ல, பந்துவுமல்ல; உன்னை அண்டிப் பிழைப்பவர்களுடன் எனக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாம். அவர்களுக்கு நான் பிரபுவல்ல. எனக்கு அவர்கள் வேலைக்காரர் களுமல்ல. பணம் ஒன்றிலேயே நோக்குள்ள, தர்மத்தைவிட்ட உன்னை நான் விட்டு விடுகின்றேன். உன்னை அக்னி ஸாக்ஷியாக நான் விவாகம் செய்திருந்தாலும் அதனால் எனக்கு கிடைத்திருக்கும் இஹபர ஸௌக் யங்களை இதோ விட்டேன். பரதன் இந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸந்தோஷ மடைந்தால் அந்த மஹா பாபி எனக்குச் செய்யும் உத்தரக்கிரியைகள் என்னைச் சேரவேண்டாம்" என்று கோபத்துடன் சொன்னார்.

பிறகு கௌஸல்யை புழுதிபிடிந்த தேகத்தையுடைய தன் கணவரைத் தூக்கி எடுத்து மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போனாள். தசரதர் தன் பிரியமான புத்திரன் காட்டில் வஸிக்கும் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்துப் போவதை நினைத்து நினைத்து, தர்மாத்மாவானதால், பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு பிராம்மணனைக் கொன்றவனைப் போலவும், கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைக் கட்டி அணைப்பவனைப் போலவும் தவித்தார். போகும் பொழுது ரதத்தின் சுவடுகளை அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி உற்றுப்

பார்த்துக்கொண்டே போகும் மஹாராஜா, ராகுவால் பீடிச்சப் பட்ட
 சந்திரனைப்போல் தோன்றினார். தன் புத்திரன் அப்பொழுது நகரத்திற்கு
 வெளியில் போயிருப்பானென்று தெரிந்து கொண்டு அவனை நினைத்து, “என்
 குழந்தையை இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டுபோகும் ரதத்தின் சுவடுகள்
 மாத்திரம் காணப்படுகின்றன. அந்த மஹாத்மாவைக் காணோமே. நேர்த்தியான
 சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேகத்துடன் ஸுகமான
 தலையணைகளின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு, அழகு வாய்ந்த வேலைக்காரிகள்
 விசிறி போட நித்திரை செய்தவன், இன்று ராத்திரியில் எங்கேயோ எந்த
 மரத்தடியிலேயோ எந்தக் கல்லையோ எந்தக் கட்டையையோ
 தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு படுப்பான். மலைச்சாரலிலிருந்து யானை
 தூங்கி எழுந்திருப்பதுபோல், புழுதிபடிந்த தேகத்துடன் தரையிலிருந்து
 பரிதாபமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு எழுந்து போவான்.
 லோகநாதனானாலும் தற்காலத்தில் அநாதையைப் போல் எழுந்து போவதைக்
 காட்டில் வஸிப்பவர்கள் பார்க்காமலிருப்பார்களா ஜனகமஹாராஜனுடைய
 பிரியமான பெண் ஜானகி, இன்று கல்லும் முள்ளுமுள்ள காட்டில் நடந்து
 கஷ்டப்படுவாள். ஸுகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவளேயல்லாது
 கஷ்டமென்பதை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைக்கத் தகாதவள். காடுகளை
 இதுவரையிலும் பார்த்ததே இல்லை. மயிர்க் கூச்சலையுண்டாக்கும்.
 மிருகங்களின் கம்பீரமான சப்தங்களைக் கேட்டுப் பயத்தால் நடுங்குவாளே!
 மஹா பாபி, கைகேயி! ராமனில்லாமல் ஒரு நிமிஷமாவது என்னால் பிழைக்க
 முடியாது. நீ என்னைக் கொன்று விட்டுக் கைம்பெண்ணாய் இந்த ராஜ்யத்தில்
 உன்னிஷ்டப்படி அரசாண்டு கொண்டிரு” என்று இப்படி பிரலாபித்துக்கொண்டு,
 பிணத்தைக் கொளுத்திவிட்டு ஸ்நானம் செய்து வீட்டுக்குத் திரும்பி
 வருகிறவர்களைப்போல் தசரதரும் அவரைச் சூழ்ந்த ஜனங்களும் அசுபமான
 அந்த நகரத்தில் புகுந்தார்கள். அதுவரை மஹாராஜா வெளியில் வரும்பொழுது
 அவரைப் பார்க்க, வீட்டு வாசல்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் ஜனங்கள் கூட்டம்
 கூட்டமாக நிற்பார்கள். இக் காலத்தில் அங்கே ஒரு பிராணியுமில்லை;
 கடைகளும் கோவில்களும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நடக்கச் சக்தியுள்ள
 ஜனங்களெல்லோரும் ராமனுடன் போய்விட்டார்கள். சோகத்தால்
 மூர்ச்சையடைந்தவர்களும் ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததால் பலமற்றவர்களும்
 ராஜ வீதிகளில் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். மற்ற இடங்களில் ஜன
 ஸஞ்சாரமே இல்லை, பட்டணத்தில் ஸுகல பிராணிகளும் ராமனையே
 நினைத்துத் துக்கப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே தானும் புலம்பிக் கொண்டு
 தசரதர், ஸூரியன் மேகக் கூட்டத்தில் மறைவதுபோல் தன் அரண்மனையில்
 புகுந்தார். மஹா ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த ஒரு பெரிய மடுவில் எவரும் இறங்கப்
 பயந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு காலத்தில் கருடபகவான் அதிலிருக்கும்

ஸர்ப்பங்களைக் கொண்டு ஒருவருக்கும் பயமில்லாமல் செய்து, அதில் தாராளமாக ஸஞ்சரிக்கும் படி. தூண்டியதுபோல், அதுவரையில் ராமன் இருந்ததால் சத்ருக்கள் எவரும் ஸ்வப்பனத்திலும் பிரவேசிக்கத் துணியாத அந்த அயோத்யை, அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இல்லாக தால் எவரும் தடையில்லாமல் பிரவேசிக்கும்படியான இடமாயிற்று,

பிறகு தசரதர் குரல் தழதழத்து வார்த்தைகள் குளற ஹீன ஸ்வரத்துடன் “ராமனைப் பெற்ற பாக்கியசாலியான கௌஸல்யையின் வீட்டிற்கு என்னைச் சீக்கிரத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள். அதைத் தவிர மற்ற விடங்களிலிருந்தால் என் ஹிருதயத்திலுள்ள தாபம் தணியாது” என்றார். உடனே வழி காட்டுகறவர்கள் வெகு வணக்கமாக அவரைக் கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துப் போய் அங்கே காவலிருந்தார்கள். அங்கே போய்க் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்ட பிறகும் அவருக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. சந்திரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையுமில்லாத அந்த அந்தப்புரம் காந்தியற்ற தாயிற்று. தசரதர் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துப் பார்த்து, மிகுந்த தைரியசாலியானாலும், கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு “ஹா ராமா! என்னை இப்படிப் பரிதவிக்க விட்டுப் போகின்றாயே! நீ வனத்திலிருந்து திரும்பி வரும் பொழுது உன்னைப் பார்த்து ஆலிங்கனம் செய்யும் பாக்கியத்தைச் செய்தவர் களுடைய ஜன்மமல்லவா ஜன்மம்!” என்று பிரலாபித்தார். இப்படியிருக்க பிரளய காலத்து ராத்திரியைப் போல் கோரமான இருட்டுடன் இரவு ஆரம்பித்தது. தசரதருக்குத் துக்கம் வர வர அதிகரித்தது. நடுநிசியில் கௌஸல்யையைப் பார்த்து “என் கண்களில் பிரகாசம் அழிந்தது. நீ இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. உன் கைகளால் என்னை நன்றாகத் தொடு. ராமனுடன் வனத்திற்குப் போன என் கண்கள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. அறுபதாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் செய்து பெற்ற என் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்த கண்கள், அவனுடைய அழகிலேயே ஈடுபட்டு அவனுடன் போயின. போனவை திரும்பி வருமா? அவனைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்கில்லா விட்டாலும் அவனைப் பெறும் பாக்கியத்தைச் செய்த உன்னையாவது பார்க்கலாமல்லவா? அதற்கும் உபயோகப்படாமல் என் கண்கள் வீணாயின. கைகேயியின் முகத்தைப் பார்த்த மஹாபாபம் போக வேண்டுமானால் ராமனுடைய முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும், அது கிடைக்காததால் உன் முகத்தையாவது பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்ட எனக்கு அதுவும் கொடுத்து வைக்க வில்லை. இந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிவதே அவைகளிருப்பதற்கு அடையாளம். நீ இருப்பதைப் பார்க்க முடியாததால் எனக்குக் கண் என்ற இந்திரியம் போயிற்றென்பது நிச்சயம். இப்படியே உணர்ச்சியென்ற இந்திரியமும் இருக்கிறதா போயிற்றா

என்று பார்த்துச் சொல். உன் கைகளால் என்னைத் தொட்டுப் பார். எனக்கு உணர்ச்சியிருந்தால் அந்த இந்திரிய சக்தி போகவில்லையென்று அறிந்துகொள்வேன். ராமனைப் பார்க்காமல் தவிக்கும் எனக்கு ராமனைப் பெற்ற உன்னைத் தொட்டால் அந்தத் தாபம் நீங்கும். ராமனைப் பார்க்காவிட்டாலும் ராமனுடைய மாதாவான உன்னைப் பார்த்துப் பேசித் தொடுவதால் அதற்கு ஸமமான ஸுகம் கிடைக்கும். 'முன்பு கைகேயியுடன் ரஹஸ்யமாக எதையோ ஆலோசித்து என் மகனான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார். இன்றைக்கு என்னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரைப்போல் காட்டிக்கொண்டு இன்னும் என்ன கெடுதிசெய்ய நினைத்திருக்கிறாரோ' என்று ஸந்தேகப்படாதே. அறியாத்தனத்தால் எதோ செய்துவிட்டானென்று எண்ணி என்னை மன்னித்துக் கைகளால் பிரீதியுடன் தொடு" என்றார்.

இப்படி ராமனைப் பற்றிப் புலம்பும் தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, அவருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு கௌஸல்யை தானும் பரிதாபமாக பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தாள்.

**தம் ராம மமலாநு விச்ந்தயந்தம்
ஸமீக்ஷய தேவீ பரயதேந நதேரந்தரம் |
உபேரபவிபர்யா திக மார்தரூபா
விநிபர்வஸந்தீ விலலாப க்ருச்சரம் || (35)**

கௌஸல்யையின் பிரலாபம்

தத : ஸமீக்ஷ்ய ஸயகேந ஸந்நம் ஸோகேந பார்த்தவம் |
கௌஸல்யா புத்ரஸோகார்தா தமுஷாச மஜீபதீம் || ௩

புத்திரசோகத்தினால் வருந்திய கௌஸல்யை, உடலும் மனமும் தளர்ந்து
சயனத்தில் படுத்திருக்கும் தசரதரிடம் சொல்லத் தொடங்கினாள்,

"சட்டையுரித்த கிருஷ்ணஸர்ப்பம், தன்னிடத்திலிருக்கும் கொடிய விஷத்தை,
ஒருவனைக் கடித்துக் கக்கிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கடிக்கலாமென்று தேடித்
திரிவதுபோல், வெகு குரூரமான

கைகேயியும், கபடமென்ற விஷத்துடன் ராமனைக் கடித்துக் காட்டிற்கு
அனுப்பிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கெடுப்போமென்று அலைகிறாள். ஒரு
வீட்டிற்குள் ஸர்ப்பம் புகுந்தால் அந்த வீட்டிலிருப்பவர்களும்
வெளியிலிருப்பவர்களும் அதைக் கண்டு நடுங்குவார்கள். ராமனைக்
கெடுத்துவிட்டு இனிமேல் என்னை ஹிம்ஸிக்க ஆரம்பிப்பாள்.

ராமன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடாது. பரதனே ஆளவேண்டுமென்று
உமக்குத் தோன்றினால், பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யும். ஆனால்
ராமனைக் காட்டிற்கு ஏன் அனுப்பவேண்டும்? 'பரதனுக்கு அவனால் கெடுதி
நேருமல்லவா' என்றால், ராமனைப் பரதனுக்கு அடிமையாக இருக்கும்படி
செய்கிறேன். அப்பொழுதும் ராகவனைப் போஷிக்கும் பாரம் பரதன்மேல்
சுமக்கும்ல்லவா என்றால், நான் அந்த சிரமத்தையும் பரதனுக்கு வைக்க
வில்லை. ராமன் இந்த நகரத்தில் வீடுவீடாகப் பிச்சை எடுத்துப்
பிழைக்கும்படிச் சொல்லுகிறேன். எப்படியாவது அவன் என்
ஸமீபத்திலிருந்தால் போதும். அக்னிஹோத்திரம் செய்கிறவர்கள்
அமாவாஸ்யை பெளர்ணிமைகளில் தேவதைக்குத் தரவேண்டிய புரோடாசத்தை
ராக்ஷஸர்களுக்கு தருவதுபோல் ராஜ்யத்தை ராமனுக்குத் தராமல்
கைகேயிக்குக் கொடுத்தீர். யானைபோல் கம்பீரமான நடையுடைய ராமன்,
ஸீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன், வில்லை. ஏந்தி, வனம் புகுந்து
கொண்டிருப்பான் இப்பொழுது.

ஒருநாளும் காட்டில் வஸிக்கும் துக்கத்தை அறியாத குழந்தை களைக்
கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு வனத்திற்குத் துரத்தினீரே! அங்கே
அவர்கள் என்ன கஷ்டப்படுவார்களோ? அதை நினைத்தீரா? ராமனோ
யௌவன புருஷன்; ஸீதையோ யௌவன ஸ்திரீ; சிரேஷ்டமான ஆடைகள்,
ஆபரணங்கள், ஆஸனங்கள், வாஹனங்கள், போஜனங்கள், பரிவாரங்களுடன்

இஷ்டப்படி. அவர்கள் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டிய ஸமயம் இதல்லவா? அப்படியிருக்க, மனிதர்களின் காட்படில்லாத பயங்கரமான காட்டில் மேற்சொன்ன ஸாதனங்கள் யாதுமின்றி, அநாதைகளைப் போல், காய் கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, மான்தோல், மரவுரி, சடைகளை தரித்துக்கொண்டு, மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டு, துஷ்ட மிருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எந்த ஆபத்து நேருமோ என்று எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டிருக்கும்படி, இங்கே தங்கக்கூடாதென்று துரத்தினீரே! ராம லக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் நான் மறுபடியும் பார்த்து என் துக்கம் தீரும் நல்ல நாள் இப்பொழுதே வந்து விடுமா? மஹாகாந்தி பொருந்தின இந்த அயோத்யையில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் தூங்கி எழுந்தவர்களைப் போல் உத்ஸாஹத்துடன் பிரவேசிப்பதையும், இங்கே வஸிக்கும் ஜனங்கள் துவஜங்களையும், தோரணங்களையும், மாலைகளையும் ஸந்தோஷத்துடன் எடுத்துக் கட்டி, பர்வகாலங்களில் ஸமுத்திரம் கோஷிப்பதுபோல், உத்ஸவம் கொண்டாடுவதையும் நான் எப்பொழுது பார்ப்பேனோ? பசுவை முன்னிட்டுக்கொண்டு காளை வருவதுபோல், ஸீதையைத் தனக்கு முன்னே ரதத்தில் வைத்துக் கொண்டு எப்பொழுது இந்த நகரத்தில் ராமன் பிரவேசிப்பான்? அநேக கோடி ஜனங்கள் ராஜ வீதிகளில் நிற்குகொண்டு, என் குழந்தைகள் வரும் வழியில் பொரியை வாரியிறைப்பதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? ராம லக்ஷ்மணர்கள் அழகான குண்டலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, உன்னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைப்போல், ரதத்தில் தங்களுக்கு முன்னே ஆயுதங்களை வைத்துக் கொண்டு, அயோத்யையில் புகுவதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? கன்யைகள் பிராம்மணர்களுக்கு புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு மங்களகரமாக இந்த நகரத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்வதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? தேவதைகளைப் போல் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவனும் ஞானத்தால் முதிர்ந்தவனுமான என் ராமன், பிரதி மாதம் பெய்கின்ற மும்மாரி ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், எப்பொழுது இங்கே திரும்பிவந்து என் துக்கத்தைப் போக்குவான்? நான் முன் ஜன்மங்களில், கன்றுக்குட்டிகள் பசியுடன் பால் குடிக்கப்போகும் ஸமயத்தில் பசுக்களிடமிருந்து அவைகளைப் பிரித்தேன் போலும். இல்லா விட்டால் மஹா வீரனான இந்தப் புத்திரனை அடைந்தும் இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமென்ன? இளங்கன்றையுடைய ஒரு பசு, தன் பிரீதிக்கு பாத்திரமான அதை ஒரு ஸிம்ஹம் கொன்றால் எப்படித் தவிக்குமோ, அப்படி என் ஒரே புத்திரனைக் கைகேயியால் பறிகொடுத்துத் தவிக்கிறேன். ஸகல சாஸ்திரங்களில் நிபுணனும் ஸகல கல்யாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் என் ஒரே புத்திரனுமான ராமனை விட்டுப்பிரிந்து நான் எப்படி உயிர் தரிப்பேன்? மஹா பல

பராக்கிரமசாலியான என் பிள்ளையைப் பார்க்க பாக்கியமில்லாத நான் உயிரோடிருக்க வேண்டுமென்று தெய்வத்திற்கே இஷ்டமில்லை. கோடையில் ஸூரியன் தன் கிரணங்கள் யாவையும் பிரயோகித்துப் பூமியைக் கொளுத்துவதுபோல், என் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்ததால் உண்டாகும் துக்கத் தீ என்னைக் கொளுத்துகிறது” என்றாள்.

**சுயம் ஷீ மாம் தீபயதே ஸுருத்தித :
தநுஜ ப்ராக ப்ரபவோ ஷூதாஸத : |
மஹீம்மாம் ரஸ்மீப்ருத்தத ப்ரபோ
யதா நிதாகே பகவாந் தீவாகர : || (௨௧)**

ஸுமித்திரை கௌஸல்யையைத் தேற்றினது

விஸயந்தீம் ததா தாம் ஸு கௌஸல்யாம் ப்ரமதேதாத்தமாம் |
இதம் தர்மேஸ்தீதா தர்மயம் ஸுமீத்ரா வாக்யமப்ரஸீத் (1)

இப்படி பிரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே ஆழ்ந்த மனமுள்ள ஸுமித்திரை, “அம்மா! நீ ஸகல குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட புருஷோத்தமனைப் புத்திரனாக அடைந்திருக்க, இப்படி ஏன் பிரலாபிக்கவேண்டும்? இப்படி அழுவது நியாயமல்ல, புருஷோத்தமனுக்கு எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது அபாயம் நேருமா? உன் புத்திரனோ மஹா பலவான். அப்படியிருந்தும் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தள்ளிவிட்டு, காட்டிற்குப் போயிருக்கிறான், காரணமென்ன? மஹாத்மாவும் ஸத்தியவானுமான தன் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய வேண்டுமென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகவல்லவா? அது எப்பொழுதும் பெரியோர்களால் ஆசரிக்கப்படும் உத்தமமான தர்மமல்லவா? பரலோகத்தில் அளவற்ற ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதல்லவா? இப்படியிருக்க இதைப்பற்றித் துக்கப்படலாமா? மஹா பரிசுத்தனும் ஸகல பூதங்களிடத்திலும் கருணை வைத்தவனுமான என் புத்திரன் லக்ஷ்மணனும் ராமனுக்கு கைங்கரியம் செய்வதென்ற உத்தமமான தர்மத்தையும் பிதாவிடத்தில் வைக்கவேண்டிய பக்தியையும் அனுஷ்டிக்கிறான். அந்த மஹாத்மாவிற்கும் இதனால் பரம லாபம் கிடைக்கும், காட்டில் இருப்பதாலுண்டான துக்கங்களை இயற்கையாயும் ராமனால் சொல்லப் படும் அறிந்த ஜானகியும், எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவளானாலும், தர்மாத்மாவான உன் புத்திரனுடன் வனத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். கீர்த்தியென்ற கொடியை உலகத்தில் தூக்கி விளங்கும்படி உன் புத்திரன் செய்கிறவன்; (அவனுடைய கீர்த்தி லோகமெங்கும் பரவும்). தர்மமும் ஸத்தியமும் விரதமுமே அவனுக்கு தனம். அவனுக்குக் கிடைக்காத ஸுகம் உலகில் என்ன இருக்கிறது?

ராமன் மனோ வாக்குக் காயங்களில் மஹாசுத்தன். மஹாத்மா. மேன்மை வாய்ந்தவனென்று உண்மையாக அறிந்த ஸுரியன் தன் கிரணங்களால் ராமனைத் தொடுவதற்கும் துணியமாட்டான். வாயுபகவான் எந்தக் காலத்திலும் ராமனுக்கு ஹிதமான சீதோஷ்ணத்துடன் காட்டிலிருக்கும் ஸகல வாசனைகளையும் கிரஹித்துக் கொண்டு ஸுகமாக வீசுவார். இரவில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, பிரியத்துடன் தன் புத்திரனை ஆலிங்கனம் செய்வதுபோல், சந்திரன் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களால் அவரை

ஸந்தோஷப்படுத்துவான். முன்னொரு காலத்தில் ராமன் தண்டகாரணியத்திற்குப் போய் சம்பராஸுரனுடைய ராஜதானியான வைஜயந்தமென்ற நகரத்தை முற்றுகையிட்டு அவனைக் கொன்றபொழுது பிரஹ்மா சந்தோஷப்பட்டு அவனுக்குத் திவ்யமான அஸ்திரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட சூரன் காட்டிலிருந்தாலும் வீட்டிலிருப்பதைப்போல் யாதொரு பயமுமில்லாமல் தன் புஜபலத்தால் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு வலிப்பவன். ஆனால் 'ராமன் திரும்பி வருவதற்குள் பரதனுடைய அதிகாரம் ஸ்திரப்பட்டுவிடும்; அப்பொழுது ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காதே, என்ன செய்கிறது' என்றால், சத்துருக்கள் யாரானாலும் ராமனுடைய பாணங்கள் செல்லும் வழியில் நின்று பிழைத்தார்களென்று கேட்டதுண்டா? அப்படிப்பட்டவருக்கு இந்தப் பூமியை அடைவது

ஒரு பொருட்டா? ஸர்வ லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஸௌந்தரியமும் சத்துருக்களை நாசம்செய்யும் செளரியமும் எல்லையற்ற பலமும் வாய்ந்த ராமன், காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்து ஒரு க்ஷணத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை வசப்படுத்திக் கொள்வான். ராமன் மஹாத்மா; ஸகல லோகத்தையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஸூரியனையும் பிரகாசிக்கச் செய்வான் அவன் ஸகல பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும் அக்கினியையும் எரிக்கக்கூடியவன் அவனே; யாவற்றிற்கும் ஈசுவரனான பிரஹ்மாவுக்கும் ஈசுவரன் அவனே; ஸகல ஸம்பத்தையும் கொடுக்கும் மஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறவன் அவனே; யாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பூமிதேவிக்கும் ஆதார மானவன் அவனே; நாம் விரும்பும் கீர்த்தியும் விரும்பக்கூடிய பொருளும் அவனே; நாம் பூஜிக்கின்ற தேவதைகளும் பூஜிக்கும் தெய்வமும் அவனே; ஸகலப் பிராணிகளிலும் சிரேஷ்டமானவன் அவனே. இப்படி அனந்தமான கல்யாண குணங்கள் பொருந்தின ராமனுக்கு அயோத்யையிலாவது தண்டகாரணியத்திலாவது கெடுதியைச் செய்யக்கூடிய வஸ்து ஒன்றுமில்லை. அந்தப் புருஷோத்தமன் பூதேவி ஸீதாக்கேவி விஜயலக்ஷ்மி யென்ற மூன்று பட்டமஹிஷிகளுடன் சீக்கிரத்தில் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டருளுவான். லக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஸீதை ராமனுடன் போயிருக்கையில் ராஜ்யலக்ஷ்மி வேறொருவனை அடையுமா? சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாத ராமன் மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தேவதையைப்போல் இந்த நகரத்தை விட்டுப் போகும்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் அதைக் கண்டுதுக்கத்தால் கண்ணிர் விட்டு மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். ஆனால் ராஜ்யலக்ஷ்மியான ஸீதை அவனுடன் போகும்பொழுது அவனுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? வில்லாளிகளுள் சிரேஷ்டனான லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாக

ராமனுக்குமுன் போகும்பொழுது அவனுக்குக் கிடைக்காததும். உண்டோ? வனவாலம் நீங்கி ரகுநாதன் திரும்பிவருவதைப் பார்ப்பாய்.

அவருக்காக வருத்தப்படாதே; அவரைப்பற்றின அக்ஞானத்தை விடு. நான் சொல்வதே உண்மை. ஆகாசத்தில் சந்திரன் உதித்தது போல் உன் புத்திரன் தன் சிரஸை உன் பாதங்களில் வைத்து நமஸ்காரம் செய்வதை நீ சீக்கிரத்தில் பார்ப்பாய். அவன் இந்த நகரத்திற்கு மறுபடியும் வந்து, ஸகல வைபவங்களுடன் அபிஷேகம் செய்யப்படும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு நீயே ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுவாய். ராமனிடத்தில் துக்கமாவது சோகமாவது அசுபமாவது தோன்றிற்றா? இல்லை. ஆகையால் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையுடன் அதிசீக்கிரத்தில் உன்னைப் பார்ப்பார்கள். நீ புலம்பக்கூடாது; மனதில் வருத்தப்படக்கூடாது. மற்ற யாவரையும் நீ தேற்றி ஸமாதானப் படுத்த வேண்டுமல்லவா? நீயே இப்படி வருத்தப்பட்டால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? ராமனைப் புத்திரனாக அடைந்தும் நீ துக்கப்படுவது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தையே அனுசரிக்கும் ராமனைவிட மேலானவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் வனவாஸம் செய்து திரும்பி வந்து உன்னை நமஸ்கரிக்கும் பொழுது, மேகக் கூட்டங்கள் மழைக்காலத்தில் தாரை தாரையாக மழை பெய்வது போல் நீயும் ஆனந்தக்கண்ணீர் விடுவாய். எல்லோருடைய மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்விக்கும் உன் புத்திரன் வனத்திலிருந்து திரும்பிவந்து, பருத்து மிருதுவாயிருக்கும் புஜங்களால் உன் பாதங்களைப் பிடித்து நமஸ்கரிப்பதை நான் பார்ப்பேன். உன் புத்திரன் தன் மித்திரர்களுடன் உன்னை நமஸ்காரம் செய்யும் பொழுது, மலைச்சிகரங்களில் மேகக் கூட்டங்கள் தாரை தாரையாய் மழை பெய்வதுபோல், நீயும் ராமனுடைய தேகத்தை ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைப்பாய்" என்றாள்.

ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளால் பிறருடைய துக்கத்தைப் போக்குவதில் ஸுமித்திரை மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ளவள். தோஷ லேசமுமில்லாதவள். இப்படிப் பலவிதமாகக் கௌஸல்யையின் துக்கத்தைப் போக்க முயன்றாள். கௌஸல்யையைப்போல் ஸுமித்திரை தசரதருடைய மஹிஷி; கௌஸல்யை ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பினதுபோல் அவளும் லக்ஷ்மணனைக் காட்டிற்கனுப்பினாள். கௌஸல்யையைப்போல் ஸுமித்திரையும் தசரதருடைய பிரீதியை அடையவில்லை. ஆனால் ராமன் தன்னை உத்தரவு கேட்கும்பொழுது கௌஸல்யை அவரைப் பலவிதமாகத் தடுத்து பிரலாபித்தாள். லக்ஷ்மணன் காட்டிற்குப் போவதற்குத் தன்னை உத்தரவு கேட்க வந்தபொழுது ஸுமித்திரையோ கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படவில்லை; தர்மத்திற்குத் தகுந்த ஹிதோபதேசங்களைச் செய்து எல்லையற்ற க்ஷேமத்தைக்

கொடுக்கும் பகவத்கைங்கரிய மென்ற பரம ரஹஸ்யமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி கட்டளையிட்டு, ஸந்தோஷத்துடன் அனுப்பினாள். கைகேயி தன்னை குரூரமாக நடத்து வாளோ என்று கௌஸல்யைக்குப் பயமுண்டு; ஸுமித்திரைக்கோ அந்தப் பயம் கொஞ்சமுமில்லை. தன்னிடத்தில் அரசன் பிரியமில்லாமல் கைகேயி யிடத்தில் பிரியத்துடனிருக்கிறாரென்று கௌஸல்யைக்கு வெகு துக்கம்; ஸுகதுக்கங்களையும் மான அவமானங்களையும் சத்துரு மித்திரர்களையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் ஞானியான ஸுமித்திரைக்கு அந்த அக்ஞான ரூபமான துக்கமே இல்லை. பரமாத்மாவான ராமனைப் புத்திரனாக அடைந்தும் கௌஸல்யைக்கு அவருடைய நிஜஸ்வரூபம் தெரியவில்லை. ராமன் பரமாத்மா என்பதை நன்றாக அறிந்து ஸுமித்திரை அவரை ஆராதிப்பவள். ஆகையால் அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்க கேட்க, சரத் காலத்தில் ஸ்வல்ப ஜலமுள்ள மேகங்கள் சிதறுவது போல் கௌஸல்யையின் தேகத்திலுள்ள தாபமும் மனத்திலுள்ள துக்கமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன.

**நிபரம்ய தஸ்ஸக்ஷமண மாத்ரு வாக்யம்
 ராமஸ்ய மாகுர் நரதேவ பத்ந்யா: |
 ஸத்ய: பரரீரே வீநநாபா ப்ஸாக :
 பரர்த்கதோ மேக இவாஸ்பதேநய: || (31)**

நகரத்து ஜனங்கள் ராமனுடன் சென்றது

அநுரக்தா மஹாத்மாதம் ராமம் ஸ்த்ய பராக்ரமம் |
அநுஜக்ரு: ப்ரயாந்தம் தம் வநவாஸாய மாநவா: || (1)

அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் மந்திரிகளும் தசரதரும் நின்று விட்ட பிறகும், பட்டணத்து ஜனங்கள் ராமனிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் அவர் வனத்தை நோக்கிச் சென்ற பொழுது அவருடைய ரதத்தைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமன் போகுமிடத்தில் அவர்களுக்குப் பயமுண்டா? பூர்ண சந்திரனைக் கண்டால் ஜனங்களுக்கு ஆனந்தம் எப்படி அடங்காதோ அப்படி மஹா கீர்த்திசாலியும் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியவருமான ராமனைக் கண்டால் அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களுக்குண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையில்லை. அவர்கள் "ராமா! திரும்பு, திரும்பு" என்று அடிக்கடி பிரார்த்தித்தார்கள்; அவரோ பிதாவின் வாக்கியத்தையே நிறைவேற்ற விரும்பி வனத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது அவசியமானதால் அவர்கள் கோரியபடி அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போக முடியாது. ஆனால், அவர்களிடத்தில் தான் வைத்திருக்கும் பரம பிரீதியால், தன் புத்திரர்களைப்போல் அவர்களை நினைத்துச் சொல்ல முடியாத ஆசையுடன் அடிக்கடி பார்த்து, அவர்களுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்பி, "என்னிடத்தில் எந்தப் பிரீதியையும் கௌரவத்தையும் நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களோ, அதை இனிமேல் பரதனிடத்தில் வையுங்கள். எனக்குப்

பிரியத்தை உண்டு பண்ணும் விஷயம் அதுவே, 'பரதன் கைகேயியின் புத்திரனல்லவா? அவளுடைய துர்க்குணங்கள் இவனிடத்திலும் இருக்குமல்லவா? எங்களுடைய பிரார்த்தனைக்கு பிரயோஜனம் எங்களை அவன் கையில் காட்டிக் கொடுப்பதுதானா?' என்றால், சுத்தமான நடத்தையுடையவன், தர்மாத்மா, உங்களுக்கு இந்த லோகத்தில் அனுபவிக்கவேண்டிய ஸகல ஸுகங்களுக்கும் பரலோகத்தில் அடைய வேண்டிய நல்ல கதிக்கும் எல்லா சாதனங்களையும் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பான். வயதில் சிறுவனானாலும் ஞானத்தில் முதிர்ந்தவன். சாந்தமான ஸ்வபாவத்தையும் மிருதுவான வீர்யத்தையும் உடையவனானாலும் மஹாவீரன். யாதொரு பயமும் உங்களுக்கு சேராமல் உங்களைக் காப்பாற்றுவான். ஸகல ராஜ லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவன். ஆகையால் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக அவனே இருக்கத் தகுந்தவன் என்று சக்கரவர்த்தி நியமித்திருக்கிறார். நானும் லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னன் முதலியவர்களும் மஹா ராஜாவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியவர்கள். நான்

வனத்திலிருக்கையில் அவர் என்னை நினைத்து வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதே எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கும் வழி” என்றார்,

ஆனால், பிதிருவாக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நிச்சயமுள்ளவராய் ராமன் பேசிக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து ஜனங்களுக்கு மேன்மேலும் ராமனே நமக்கு ராஜாவாக இருக்கவேண்டுமென்ற ஆசை மேலிட்டு, “ராமா] முதலில் மூத்த புத்திரனான உன்னையே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வரும்படியும் எங்களை ரக்ஷிக்கும்படியும் தசரதர் நியமித்தாரல்லவா? அந்த ஏற்பாட்டையே நிறைவேற்றுவது உன் கடமை. உன் பிதா செய்த பிரதிக்கை அதே. அதன்படி நடப்பதே உனக்குப் பிதிருவாக்ய பரிபாலனம்” என்று அடிக்கடி பிரார்த்தித்தார்கள். வேடன் தன் வலையில் மிருகங்களைக் காட்டி, தான் போகுமிடமெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோல். ராமலக்ஷ்மணர்கள், தங்களுடைய உத்தம குணங்கள் என்ற கயிற்றினால், கண்களில் நீர் ததும்பப் பின்தொடரும் அயோத்யா ஜனங்களைக் கட்டி, தாங்கள் போகுமிடமெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

ராமனைப் பின்தொடர்ந்தவர்கள் மூன்று விதம். வயதில் மூத்தவர்களும், ஞானத்தில் முதிர்ந்தவர்களும், தபோபலத்தால் முதன்மையான வர்களுமாவர். அவர்களில் வயதில் மூத்தவர்கள் வேகமாகப் போகும் ரதத்தைத் தொடர முடியாமல், அதிக வயதால் தலைகள் ஆட, வரவரத் தூரத்திலிருந்து, “எங்களுக்குப் பிரியமான ராமனை எங்களிடத்திலிருந்து வேகமாகக் கொண்டுபோகும் உத்தமமான குதிரைகளே! ரதத்தைத் திருப்பிங்கள்; காட்டை நோக்கிப் போகக் கூடாது. எங்களுடைய வார்த்தை உங்களுடைய பிரபுவுக்கு ஹிதமே தவிர வேறல்ல” என்று பிரார்த்தித்தும், அவை வேகமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தன. அதைக்கண்டு, “கேட்கும் சக்தி கைலப் பிராணிகளுக்கும் உண்டல்லவா? மேலும் உங்களுடைய காதுகள் விஸ்தாரமானவை; எங்களுடைய பிரார்த்தனை அவை கனில் விழுந்த பிறகும் நீங்கள் அப்புறம் போகக்கூடாது, உங்களுடைய யஜமானன் மஹாகுத்தன்; மஹா வீரன்; செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாதவன். நீங்கள் தர்மத்தை அனுஸரித்து நடந்தால் அவரை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பிக்கொண்டு போக வேண்டுமெயல்லாது இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டு போவது நியாயமல்ல” என்று இப்படித் துக்கத்தால் பிரலாபிக்கும் அந்த பிராம்மணர்களைக் கண்டு, ‘இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட பிறகும் நாம் ரதத்திலிருப்பது நியாயமல்ல’ என்று அதிசீக்கிரமாக ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். பிராம்மணர்களை ஸமாதானம்

செய்யாவிட்டால் தன் விரதத்திற்குக் கெடுதி நேரும் என்றெண்ணி, அவர்கள் வரும் வரையில் ராமன் மெள்ள நடந்துபோனார். தசரதரையும் அந்தப்புரத்து ஜனங்களையும் மந்திரி முதலியவர்களையும் ரதத்திலிருந்தே கைகூப்பி நிறுத்தி விட்டார். ஆனால், பிராம்மணர்களை அப்படி நிறுத்த முடியவில்லை. அவர்களிடத்தில் ராமனுக்கு மிகுந்த பிரீதி. அவருடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு விசேஷமாகத் தெரியும்; ஆகையால் அவர்கள் அவரிடத்தில் வைத்திருந்த பக்திக்கு எல்லையில்லை. அந்த ஸமயத்தில் அவர்கள் படும் கஷ்டத்தையும் அவர்களுடைய மனத்திலுள்ள துக்கத்தையும்பார்த்து தாங்காமல், இவர்களை ரதத்திலிருந்தே நிறுத்துவது மஹா அபசார மென்று நினைத்து, அவர்களிடத்தில் தமக்கு இயற்கையாயுள்ள பிரீதியாலும் கருணையாலும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார். ஆனால், அயோத்தையை நோக்கித் திரும்பிப் போகவில்லை. வனத்தை நோக்கியே நடந்தார்.

ராமன் ரதத்திலிருந்து இறங்கியவுடன், பிராம்மணர்கள், 'நமது பிரார்த்தனை பலித்தது; நம்மிடத்தில் ரகுகாதன் கருணை வைத்துக் காட்டிற்குப் போவதை நிறுத்தி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவிட்டார்' என்று அடங்காத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள், ராமன் ரதத்திலிருந்து இறங்கினபிறகும் வனத்தை நோக்கியே போவதைக் கண்டு மனம் பதறிப் பயந்து, 'நமது துக்கமும் பிரலாபமும் இவனை நிறுத்த முடியவில்லையே; உன்னுடன் நாமும். வனத்திற்கு வருகிறோமென்ற பெரிய பாரத்தை இவர்மேல் வைத்தால் அப்புறம் போக முடியாது' என்று நினைத்து, "ராமா, பிராம்மணர்களுக்குரிய ஸகல மந்திர தந்திரங்களும், ஞானம், யோகம் முதலிய ஸகல தர்மங்களும், இந்தப் பிராம்மணக் கூட்டத்தின் ரூபத்தை எடுத்து, பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் பூஜிக்கத் தகுந்த உன்னைப் பின்தொடர்கின்றன. நாங்கள் ஹோமம் செய்யும் அக்னிகளும் அரணிகளில் அடங்கி, எங்களுடைய தோள்களின் மேலிருந்து உன்னைப் பின்தொடர்கின்றன. நாங்கள் வாஜபேய யாகங்களைச் செய்து பெற்ற வெள்ளைக் குடைகள் உனக்குப் பின்னால் கூட்டம் கூட்டமாக சரத்காலத்தில் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் வருவதைப் பார். இந்தக் கடும் வெயிலில் குடையில்லாமல் உன் தேகம் தவிக்கிறது. எங்கள் வெள்ளைக் குடைகளால் உனக்கு நிழலைக் கொடுக்கிறோம். இதுவரையில் எங்கள் புத்தியை வேத மந்திரங்களைக் கற்பதிலும் அவைகளின் ரஹஸ்யமான அர்த்தத்தை அறிவதிலும் உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தோம். இப்பொழுது அது நீ வனத்திற்குப் போவதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது; வேதாத்யயனம் முதலியவைகளில் போகவில்லை. ஆனால், 'பிராம்மணர்களுக்கு முக்கிய தனமாக இருக்கும் வேதாத்யயனத்தை விட்டு,

உங்களையே நம்பியிருக்கும் மனைவிகளையும் பிள்ளைகளையும் விட்டு, என்னுடன் காட்டிற்கு வரலாமா' என்றால், அந்த வேதங்கள் எங்கள் ஹிருதயத்தில் எப்பொழுதும் குடியிருக்கின்றன; அத்யயனம் செய்யாததால் அவைகளுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராது. பதிவிரதா தர்மங்களே எங்கள் மனைவிகளை ரக்ஷிக்கும், நீ வனத்திற்குப் போக நிச்சயிப்பது உனக்கு ஹிதமான காரியமல்ல; திரும்பி வருவதே நல்லது. பிதிருவாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது உன் கருத்தல்லவா? நாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீ இல்லாவிட்டால் எப்படி நடத்த முடியும்? ஆகையால் எங்களுடைய கர்மானுஷ்டானத்தைக் கெடுத்து விட்டு நீ தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க உத்தேசிப்பது பிசகு. நாங்களோ பிராம்மணர்கள்; ஞானத்திலும் வயதிலும் தவத்திலும் முதிர்ந்தவர்கள்; அப்படியிருந்தும் உன்னை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை.

நாங்கள் இவ்வளவு சொல்லியும் திரும்பாமல் இன்னும் போய்க் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் மாறாத புத்தியுள்ளவனென்று உனக்கு எண்ணமல்லவா? பார். அன்ன பக்ஷிகளைப்போல் வெளுத்த எங்கள் தலைமயிர்கள் புழுதியில் படும்படி ஸாஷ்டாங்கமாக உனக்கு நமஸ்காரம் செய்து நகரத்திற்குத் திரும்பும்படி பிரார்த்திக்கிறோம். இங்கிருக்கும் பலர் உன்னையே நம்பி யாகயக்ஞங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்; நீ இல்லாவிட்டால் அவை எப்படி நடக்கும்? அவைகளைக் கெடுத்த தோஷமும் உன்னையே சேரும்.

"நாங்கள் பிரார்த்திப்பது இருக்கட்டும். மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அசேதனமான பொருள்களும் உன்னைத் திரும்பும்படி பிரார்த்திக்கின்றன. அவைகளுக்கு உன்னிடத்திலிருக்கும் பக்தியையும் பிரீதியையும் உத்தேசித்தாவது அவர்களுடைய பிரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கலாகாதா? பார், 'அயோத்யையிலிருக்கும் ஜனங்கள் ராமனுடன் போகும் பாக்கியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அது நமக்கு ஏன் இல்லாமல் போகவேண்டும்' என்று இந்த மரங்களும் எங்களுடன் வரப்பார்த்தன; ஆனால், பூமியில் வேரோடியிருப்பதால் நடக்கமுடியாமல் அங்கேயே நின்றுவிட்டன. அவைகளின் இளைகளில் காற்று வீசும் சப்தம் 'ஐயோ! ராமனுடன் பட்டணத்து ஜனங்களைப்போல் நாங்களும் போகமுடியவில்லையே' என்று பெருங்குரலுடன் அழுவது போலிருக்கிறது. ராம! ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் நீ அந்தர்யாமியல்லவா? ஸகலப்பிராணிகளிடத்திலும் பரம கருணை வைத்தவனல்லவா? ஆகையால் தேகத்தில் வஸிக்கும் ஆத்மா கஷ்டப்படும்பொழுது தேகம் கஷ்டப்படுவது ஆச்சரியமா? மரத்திலிருக்கும் பக்ஷிகளைப் பார்; இரை எடுக்கவில்லை; வெளியில் சஞ்சரிக்கவுமில்லை.

மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கவுமில்லை. அசைவற்று இருந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கின்றன” என்றார்கள்.

இப்படி. பிராம்மணர்கள் பிரலாபித்துக்கொண்டு ராமனைப் பின் தொடர்ந்து போகையில் “ராம! பிராம்மணர்களின் வார்த்தையைத் தள்ளாதே; அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ” என்று தடுப்பதைப் போல் தமஸாநதி அவர்களுக்கெதிரே தோன்றிக் குறுக்கிட்டது. அப்பொழுது ஸுமந்திரர் மிகவும் களைத்திருந்த குதிரைகளை ரதத்திலிருந்து அவிழ்த்து இளைப்பாறுவதற்காகப் பூமியில் விழுந்து புரளும் படி விட்டு, ஆற்றில் குளிப்பாட்டி நீர் குடிக்கச்செய்து தீனிபோட்டுத் தமஸா நதிக்கரையில் புல் மேயும்படி. விடுத்தார்.

**தத: ஸுமந்த்ரோர் ரதாத் விழுச்ய
பரராந்தாந் ஹயாந் ஸம்பர்வர்த்ய பரீக்ரம் |
ரீதோத காம்ஸ தோயபர்ப்ஷதாங்காந்
அசாரயத்வை தமஸாவீதுரே || (33)**

நகரத்து ஜனங்களை ராமன் விட்டுப்போனது

ததஸ்து தமஸாதீரம் ரம்யமாஸரீத்ய ராகவ: |
ஸீதாமுத் வீண்ய ஸிஸமீத்ரீ மீதம் வசந மந்திரஸீத் || ௩

அழகிய தமஸா நதிக்கரையில் அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் ராமன், “லக்ஷ்மணா! நமது வனவாஸத்தில் முதல்நாள் ராத்திரி இதே. இனிமேல் ஸீதை கால்நடையாக வனத்திற்கு எப்படிப் போய்ச் சேருவாளென்று நீ கவலைப்படக்கூடாது. பார். இந்த வனங்கள் பிரகாசமற்றிருக்கின்றன. பெரிய துக்கத்தால் பிரலாபிக்கின்றன போலும், அதற்கேற்றபடி மிருகங்களும் பகைகளும் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் போய்த் தங்குவதற்கு முன் கூச்சலிடுவதைப் பார்த்தால் வனங்கள் வாய்விட்டழுவதுபோல் தோன்றுகிறது. இன்றைக்கு அயோத்யையிலுள்ள ஆண் பெண்கள் அனைவரும் நம்மை நினைத்து வருத்தப்படுவார்களென்பது நிச்சயம். நமது மஹாராஜா உத்தமகுணங்கள் பொருந்தியவராகையால் அவரிடத்தில் ஜனங்களுக்கு மிகுந்த பிரீதி. நம்மிடத்திலும் பரதசத்துருக்களிடத்திலும் அப்படியே. அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள். நம்மை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் நமது பெற்றோர்கள் அடிக்கடி அழுது கண் தெரியாமல் போவார்கள். அதை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் எனக்கு மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ஆனால், பரதன் தர்மாத்மா; ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளால் நமது பெற்றோர்களை ஸமாதானம் செய்வானென்பதை நினைத்து ஒருவாறு ஆறுதலுண்டாகிறது. பரதன் கைகேயியைப்போல் குரூரமான ஸ்வபாவமுடையவனாக இராமல் அதிகக் கருணையுள்ளவனென்று எனக்குத் தெரியுமாகையால் நமது பெற்றோர்களைப்பற்றி நான் அதிகமாக துக்கப்பட இடமில்லை.

ஸீதை என்னுடன் வர நிச்சயித்தபொழுது அவளுக்கு உதவிக்கு ஒருவருமில்லையே என்று வருத்தப்பட்டேன். நீ என்னுடன் வந்ததால் அத்தகைய கவலைக்கு அவசியமில்லாமல் செய்துவிட்டாய். நீ என்னுடன் வந்ததைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. நமது வனவாஸத்தில் இதுவே முதல் தினம்; மேலும் இருக்கும் இடமோ புண்ணியஸ்தலம். ஆகையால் இந்த ராத்திரி தீர்த்தத்தைக் குடித்துவிட்டு உபவாஸமிருப்பது நல்லது. காட்டில் கிடைக்கக்கூடிய ஆஹாரங்கள் இங்கேயும் வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். ஆனாலும் நமக்கு அவை தேவையில்லை” என்று சொல்லி, “ஸுமந்திரரே! குதிரைகளை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்” என்று உத்தரவு செய்தார்.

அவர் குதிரைகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு வேண்டியவரையில் புல்லைப் போட்டார். ஸூரியன் அஸ்தமித்ததைக் கண்டு ஸந்தியா வங்கனத்தைச் செய்து, தானும் லக்ஷ்மணனும் தமஸா நதிக்கரையில் மிருதுவான இலை களால் ராமனுக்குப் படுக்கையைப் போட்டார்கள். பிறகு ராமனும் ஸீதையும் அதன்மேல் படுத்து நித்திரை செய்தார்கள். லக்ஷ்மணனும் ஸுமந்திரரும் அன்று ராத்திரி முழுவதும் தூங்கவில்லை. ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை லக்ஷ்மணன் வர்ணித்துக் கொண்டே இருக்கையில் ஸுமந்திரர் பக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்; அதற்குள் ஸூரியனும் உதித்தான்.

இடைச்சேரிகளால் நிறைந்த தமஸாநதிக்கரையில் ராமனும் அயோத்யா ஜனங்களும் அந்த ராத்திரியில் தங்கி நித்திரை செய்தார்கள். விடியற்காலையில் ராமன் எழுந்திருந்து ஜனங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மணா! இவர்கள் வீடுவாசல் மனைவி பிள்ளைகளையும் மறந்து நம்மிடத்திலேயே பிரீதிவைத்துத் தரையிலும் மரத்தடியிலும் படுத்துத் தூங்குவதைப் பார். இவர்கள் தங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாவது நம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பச் செய்வார்கள்; நம்மை விடப்போகிறதில்லை. இவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே நாம் ரதத்திலேறி வெகு தாரம் போய்விடுவோம். என்னிடத்தில் இவ்வளவு பிரீதி வைத்திருக்கும் குடிகள் தரையிலும் மரத்தடியிலும் படுத்துக் கிடப்பதை இன்னுமொருதடவை பார்க்க என்னால் முடியாது. பிரஜைகளின் துக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது அரசர்களின் கடமையல்லவா? தங்களுக்காக அவர்கள் வருத்தப்படும்படி செய்வது மஹாபாபம்” என்றார். கேவலம் தர்மமே அவதாரமெடுத்து வந்தது போன்ற ராமமூர்த்தியைப் பார்த்து லக்ஷ்மணனும் “இப்படிச் செய்வது நல்லதென்றே எனக்கும் தோன்றுகிறது, சீக்கிரமாக ரதத்திலேறும்” என்றார். உடனே ராமன் “ஸுமந்திரரே! நாம் இங்கிருந்து இப்பொழுதே போகவேண்டும்; ரதம் தயாராகட்டும்” என்றார். ஸுமந்திரர் அப்படிச் செய்ய அவர்கள், சுழல்களுடன் அதிவேகமாக ஓடும் தமஸாநதியைத் தாண்டினார்கள். அக்கரையில் ரதத்திலிருந் து இறங்கிக் கால்நடையாக, காட்டில் வஸிக்கும் கொடிய ஜந்துக்களின் பயமில்லாத ஓர் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களை மயக்குவதற்காக, “ஸுமந்திரரே! ஜனங்கள் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய் விட்டேனென்று எண்ணும்படி நீர் ரதத்திலேறி வடக்கு முகமாகக் கொஞ்சதூரம் ரதத்தை கடத்திக் கொண்டுபோம். பிறகு ஜனங்கள் இதைக் கண்டு பிடிக்காமலிருக்கும்படி அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகத் திரும்பிவரவேண்டும். நானும் ரதத்தில் வந்தால் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகக் கூடாதென்ற விரதத்திற்கு விரோதமாகும்” என்றார். பிறகு ஸுமந்திரர் அப்படியே செய்து திரும்பிவந்தார். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும்

ஸீதையும் ரதத்திலேறி நல்ல சகுனத்திற்காக அதை வடக்குமுகமாகத் திருப்பிப்
பிறகு வனத்தை நோக்கி அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்.

**தத: ஸமாஸ்தாய ரதம் மஹாரத:
ஸஸாரதீர் தாபரதீர் வநம் யஸிஸ |
உதங்குதம் தம் து ரதம் சுகார ஸ:
ப்ரயாண மாங்கல்ய நிமித்த தாபரநாத் ||**

நகரத்து ஜனங்கள் பிரலாபித்தது

ப்ரபாதாயாம் து பரவ்யாயாம் ஸௌராஸ்தே ராகவம விநா |

ஸோகோபஜாத நிபர்சேஷ்டா யூயர் ஜாதசேதஸ: || (1)

பொழுது விடிந்தவுடன் ஜனங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராகவனைக் காணாமல் துக்கம் மேலிட்டு மனம்கலங்கி பிரக்ஞையற்றார்கள். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக அங்குமிங்கும் பார்த்தும், ராமன் போகும் வழியில் ரதத்தின் தூளியைக்கூடக் காண முடியவில்லை. பிறகு அவரைப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கையற்று “இந்தப் பாழும் துக்கம் எங்கே வந்தது? நீண்ட கைகளையும் விசாலமான மார்பையும் உடைய அந்த மஹானுபாவனைப் பார்க்க முடியாமல் நம்மை மயக்கிக் கெடுத்ததல்லவா? ராமன் ஏன் இப்படிச் செய்தான்? அவனிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதி வைத்திருக்கும் நம்மைத் தள்ளிவிட்டுக் கோரமான காட்டிற்குப் போகிறானே! தந்தை மகனைக் காப்பதுபோல் நம்மைக் காக்கின்ற ராமனில்லாமல் நாம் எதற்காகப் பிழைத்திருக்க வேண்டும்? ஆகையால் இங்கேயே உபவாஸமிருந்து பிராணனை விடுவோம்; அல்லது, மரணத்தை விரும்பி வடக்கு திக்கை நோக்கி நடந்துகொண்டே போவோம். அல்லது இங்கிருக்கும் உலர்ந்த கட்டைகளாலும் இலைகளாலும் பெறிய நெருப்பை வளர்த்து நாமெல்லோரும் அதில் விழுந்து உயிரை விடுவோம். நாம் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போனால் எல்லோரும் நம்மைக் கேட்பதற்கு என்ன பதில் சொல்வோம்? 'அஸுயையின்றி பிரியமாய்ப் பேசும் மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமனை நாங்கள் வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனோம்' என்று சொல்ல முடியுமா? நாம் மாத்திரம் திரும்பிப் போனால் அயோத்யையிலிருக்கும், பெண்களும் குழந்தைகளும் கிழவர்களும் நம்மைப் பார்த்து ராமனைக் காணாமல் ஏக்கங்கொள்வார்கள். இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்ட அந்த மஹாத்மாவுடன் பட்டணத்திலிருந்து புறப்பட்டோமே; அவனில்லாமல் மறுபடியும் அந்தப் பட்டணத்தில் நாம் மாத்திரம் எப்படி பிரவேசிப்போம்” என்று கூறி, கன்றை இழந்த பசுக்களைப்போல் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு துக்கத்தால் பிரலாபித்தார்கள். பிறகு கொஞ்ச தூரம் அவர் போன வழியிலேயே போனார்கள். அங்கே ஓரிடத்தில் புல்தரையில் ரதத்தின் சுவடுகள் மறைந்துவிட்டன. அதைக் கண்டு அவர்களுடைய துக்கம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. “இனி நாம் என்ன செய்வோம்? தெய்வமே நமக்கு விரோதமாயிருக்கிறது” என்று ஆசையொழிந்து திரும்பிவிட்டார்கள். தேகம் களைத்து மனம் குன்றி அவர்கள் போன வழியாகவே திரும்பி, துக்கித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பட்டணத்தில் நுழைந்தார்கள்.

அங்கே வீடுகள் பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப் படாமலிருந்தன... அதைக் கண்டு அவர்களுடைய கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. ராமனில்லாத அந்த நகரம், ஆழமான மடுக்களிலிருந்த ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் தூக்கிக்கொண்டுபோன பிறகு பிரகாசமிழந்த நதியைப்போலும், சந்திரனில்லாக ஆகாசத்தைப் போலும், ஜலம் வற்றின ஸமுத்திரத்தைப் போலும், துக்கத்தில் முழுகியிருக்கும் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. ஸகல ஐசுவரியங்களாலும் விளங்கின தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய், அங்கே பித்துப் பிடித்தவர்களைப்போல் திகைத்து நின்றார்கள். தங்கள் பந்துக்களையாவது நண்பர்களையாவது மற்றப் பட்டணத்து ஜனங்களையாவது அவர்கள் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

**தே தாந் லேஸ்மாநீ மஹாதநாத்
துக்ஞேந துக்ஞோபஹதா விஸந்த: |
கநவ ப்ரஜஜ்ஞ: ஸ்வஜநம் ஜநம் வா
ந்ரீக்ஷமாணா ப்ரவீநஜ்ஜ ஹர்ஜா: || (19)**

நகரத்து ஸ்த்ரீகளின் பிரலாபம்

தேஜா மேலம் விஜண்காநாம் பீடிதாதாநாமதீவ ௪ |
பாஷ்ப விப்லுத தேநத்ராணாம் ஸபேராகாநாம் முஷூர்ஜயா || ௩ ||

ரா மனுடன் போய் அவரில்லாமல் திரும்பி வந்த அந்த நகரத்து ஜனங்கள் இன்னதென்று தெரியாத வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட வர்களைப்போலும் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தவிப்பவர்கள் போலும் அழுதுகொண்டு, 'நமக்குச் சாவு வரக் காணாமே' என்று புலம்பும்பொழுது, அவர்களுடைய தேகத்திலுள்ள பஞ்சப் பிராணன்களும் வெளியில் கிளம்பிப் போவதற்குத் தயாராயிருந்தன. ஒவ் வொருவரும் தன் வீட்டிற்குப் போய்த் தம் மனைவி மக்களிடம் ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவர முடியாமற் போயிற்றே என்று வருத்தப்பட்டு அழுதார்கள். பிரியமான மித்திரர்களைக் கண்டும் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவில்லை; அபூர்வமான பதார்த்தம் கிடைத்த போதிலும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி கிடையாது. தனத்தை ஸம்பாதிப் பதிலேயே மிகுந்த நோக்கமுள்ள வியாபாரிகளும் கடைகளைத் திறக்க வில்லை. பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்யங்களுடைய பலனாக விளங்கும் மனைவிகளும் பிள்ளைகளும் மகிழ்ச்சி அளிக்கவில்லை. ஒளபாஸனம் வைசுவதேவம் அக்னிஹோத்திரம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளுக்காவது ஆஹாரத்திற்காவது கிருஹஸ்தர்கள் சமையல் செய்யவேயில்லை. வெகு காலத்திற்கு முன்பு காணாமற்போன விலையுயர்ந்த பொருள் அப்பொழுது கிடைத்தாலும், அளவற்ற புதையல் கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷப்படு கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. வெகு காலம் மலடியாயிருந்து உத்தமமான புத்திரனைப்பெற்ற தாய்க்கும் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷமே இல்லை.

ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ள ஸ்த்ரீகள் ராமனை அழைத்து வராமல் திரும்பி வந்த தங்கள் பர்த்தாக்களைப் பார்த்துத் துக்கம் தாங்காமல் அழுது கொண்டு கூர்மையான மாவெட்டியால் யானையைக் குத்துவதுபோல், ஏற்கனவே புண்பட்ட அவர்களுடைய மனத்தைக் குரூர மான வார்த்தை களால் துளைத்து அவர்களை நிந்தித்தார்கள். “ராமனைப் பார்க்கும் அதிருஷ்டரில்லாதவர்களுக்கு வீடுவாசல் மனைவி, பிள்ளைகள் தனதான்யங்கள் போகபோக்கியங்கள் எதற்கு? ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்தையும் கரையேற்றுவதற்காகப் பகவான் பரம கருணையுடன் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, நாமிருக்கும் தேசத்திலும் நாமிருக்கும் நகரத்திலும் அவதரித்து, அநேக வருஷங்களாக ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

லோக நாதனிடத்தில் பக்தி வைத்து அவரை ஆராதிக்காமல் கேவலம் மனைவி மக்களிடத்தில் பிரீதிவைத்துக் காலத்தைக் கழிப்பவர்கள்

மஹாபாபிகள். ஜனனமரணமென்ற ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து அவர்கள் கரையேறுவதே இல்லை, ஸத்புருஷன் இந்த லோகத்தில் யாரென்றால் லக்ஷ்மணனே. பாருங்கள், ராமனைப் பின் தொடர்ந்து அவனுக்கு ஸமஸ்த கைங்கரியங்களையும் செய்யும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றனல்லவா? பெண்களுக்குள் ஸீதையைக் காட்டிலும் பாக்கியசாலி யார்?

அதிருக்கட்டும், அவர்கள் பாக்கியத்தை நம்மால் வர்ணிக்க முடியாது. அறிவில்லாத நதிகள் வனங்கள் செய்த பாக்கியத்தைப் பாருங்கள். ராமன் ஸ்நானம் செய்யும் நதிகளும் ஏரிகளும் தாமரை ஓடைகளும் மஹா புண்ணியம் செய்தவை. அழகிய மரச்சோலைகளையுடைய வனங்களும் நதிகளும், ஜலம் தங்கின இடங்களும், உன்னத சிகரங்களையுடைய மலைகளும், ராமன் அவைகளில் தங்கும்பொழுது அவருடைய காந்தியை விருத்திசெய்யும். ராமனிருக்குமிடம் வனமோ மலையோ, தன்னிடத்திற்கு பிரியமான அதிதி வந்ததுபோல, அவனை உபசரிக்காமல் இருக்க முடியாது. ராமன் பரமாத்மா என்று மரங்கள் அறிந்து, புஷ்பங்களில் மொய்க்கும் வண்டுகளின் சப்தமென்ற மந்திரோச்சாரணத்துடன், கிளைகளென்ற கைகளில் பூங்கொத்துகளை எடுத்துக்கொண்டு, ராமனை அர்ச்சனை செய்யாமலிராது. மலைகள் ராமனிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் அவனைக்கண்டவுடன், அகாலமானாலும், விசித்திரமான அருவிகளையும் நீர்த்தாரைகளையும் அவனுக்குக் காட்டி, நேர்த்தியான புஷ்பங்களையும். பழங்களையும், ருசியுள்ள சுத்தமான ஜலத்தையும். கொடுக்கும். மிருதுவான புஷ்பங்களாலும், தளிர்களாலும் மரங்கள் தங்களடியில் படுக்கையை விரித்து, அங்கே வந்து உட்காரும்படி ராமனையும் ஸீதையையும் மெல்லிய காற்றால் கூப்பிட்டுக் தாபத்தைப் போக்கும்.

ராமனிருக்குமிடத்தில் பயமுண்டா, அபாயமுண்டா? அவன் சூரனல்லவா? மஹா பராக்கிரமசாலியல்லவா? தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரனென்றாலே போதாதா? ஆகையால் அவன் வெகு தூரம் போவதற்குமுன் அவனுடன் சேருவோம். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவிற்குப் பாதஸேவை செய்வது உத்தம கதியை அடைய ஸாதனமாகும். நமக்கு அவனே நாதன்; அவனை விட்டால் நமக்கு வேறு கதியில்லை; அவனே நமக்கு ஆதாரம். ஸீதைக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் நாங்கள் செய்கிறோம்; அப்படியே ராமனுக்கு எல்லாப் பணிவிடையையும் நீங்கள் செய்யுங்கள். ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் உங்களுடைய கோரிக்கைகள் யாவையும் பூர்த்திசெய்து யாதொரு

அபாயமுமின்றி காப்பாற்றுவான். எங்கள் காரியத்தில் ஸிதையும் அப்படியே செய்வான்.

இந்த நகரத்தில் ஸாதுக்கள் வலிப்பது நியாயமல்ல. இங்கே இருந்தால், ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் அழுதுகொண்டிருக்கும் ஜனங்களின் சப்தத்தைத் தவிர எங்கே பார்த்தாலும் வேறோன்றும் கேட்காது, கொஞ்ச காலத்திற்குள் புத்தி மயங்கிப் பைத்தியம் பிடிக்கும். யாருக்காவது இங்கே இருக்க மனம் வருமா? இந்த ராஜ்யம் கைகேயியைச் சேர்ந்தால், நாதனில்லாத தேசத்தைப்போல் அதர்மத்திற்கு இடமாகும். நாமும் அதில் உயிரோடிருப்பது கஷ்டம். பிள்ளைகளையும் தனத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஐசுவரியத்தை விரும்பிக் கணவனையும் பிள்ளையையும் கைவிட்ட கொடிய கைகேயி வேறு யாருக்குத் தீங்கு செய்ய மாட்டாள்? அவள் உயிரோடிருக்கும் வரையில், நமக்கு எல்லையின்றித் தானங்களைக் கொடுத்து அவளுடைய ராஜ்யத்தில் காப்பாற்றினாலும் இருக்கமாட்டோம். எங்கள் குழந்தைகளின்மேல் ஆணைவைத்து இப்படிச் சொல்லுகிறோம். சக்கரவர்த்தித் திருமகனான ராமனை இரக்கமின்றிக் காட்டிற்குத் துரத்தின அந்தத் துஷ்டையை அடுத்து ஸுகப்படுறவர்கள் யார்? தர்மத்தை வெறுக்கும் அந்தப் பாபியின் அன்னத்தைப் புஜித்து நல்ல கதியை அடைகிறவன் யார்? கைகேயியின் மூலமாக இந்த ராஜ்யம் நாதனில்லாமல், ஆதாரமில்லாமல், ஸகல துக்கங்களாலும் பீடிக்கப் பட்டுச் சீக்கிரத்தில் நாசமடையும். ராமனும் காட்டிற்குப் போன பிறகு சக்கரவர்த்தி உயிரோடிருக்கமாட்டார். அவரே உயிரிழந்த பிறகு நாசமென்பதைத் தவிர வேறில்லை. நீங்கள் செய்த புண்ணியங்களின் பயன் ஒழிந்துவிட்டது. உங்கள் பாபங்களின் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள். நீங்கள் பாக்கியமில்லாதவர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ராமனென்ற மஹா தனத்தைப் பறிகொடுத்த போதே இது தெரியவில்லையா? ஆகையால், ஒன்று ராமனிடத்திற்குப் போங்கள்; இல்லாவிட்டால், விஷத்தைக் குடித்து பிராணனை விடுங்கள்; அல்லது இருந்த இடம் தெரியாமல் எங்கேயாவது போய் ஒளிந்து கொள்ளுங்கள். 'பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் செய்யவும் கைகேயியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவுமே ராமன் காட்டிற்குப் போனானல்லவா? அதில் தோஷமென்ன?' என்றால், அந்த மஹா பாபி கைகேயி தசரதரை ஏமாற்றியல்லவா ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறான்? கசாப்புக் கடைக்காரனுடைய கையில் பசுவைக் கொடுப்பதைப்போல், தசரதர் நம்மைப் பரதன் கையில் கொடுத்துவிட்டாரல்லவா? பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையும், நீருண்ட மேகத்தைப்போல் கறுத்த திருமேனியையும், பருத்த தோள்களையும், முழங்கால் வரையில் நீண்டிருக்கும் கைகளையும், தாமரை

மலரைப்போன்ற கண்களையும், மதம்கொண்ட யானையைப்போன்ற நடையையுமுடைய ராமனுடைய ஸௌந்தரியத்தைக் காட்டிலுள்ளவர்களல்லவா பார்த்து ஸந்தோஷிப்பார்கள்? ராமன் எப்பொழுதும் மதுரமாகப் பேசுகிறவன்; ஆனால், ஸத்தியத்தை ஒருக்காலும் வீடாதவன்; யாரிடத்திலும் தானே முதலில் பேசுவான்; எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்துடன் விளங்குவான்; அவன் பார்ப்பவர்களுக்கு சந்திரனைப்போல், எப்போதும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குவான்; மஹாகுரன். அந்தப் புருஷோத்தமனை நாம் இன்னும் ஒரு தடவை பார்ப்போமா?” என்றார்கள்.

மரணத்தை உண்டுபண்ணும் பயம் ஒருவனுக்கு நேர்ந்தால், வெட்கத்தை விட்டு அலறுவதைப்போல், அந்த நகரத்து ஸ்த்ரீகள் துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூரியனும் அஸ்தமித்தான்; ராத்திரியும் ஆரம்பித்தது. அப்போது அந்த நகரத்தில் ஹோமாக்னிகள் ஒரிடத்திலாவது பிரகாசிக்கவில்லை. வேதாத்யயனம் புராணம் யாதொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. எங்கும் மையிருளால் மூடப்பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. வியாபாரிகள் கடைகளைத் திறக்கவில்லை. ஸந்தோஷமென்பது அந்த நகரத்தை விட்டே ஓடிப்போயிற்று. நகரத்திராங்களில்லாத ஆகாசத்தைப் போல் அது பார்க்க வெறுப்பாக இருந்தது. அதிலுள்ள பெண்களுக்குத் தங்களுடைய குழந்தைகளைவிட ராமனிடத்தில் அதிகப் பிரீதி. தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும் உடன்பிறந்தோரும் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதுபோல் மனம்வாடிப் புத்திமயங்கப் புலம்பி அழுதார்கள். பாட்டு ஆட்டம் உத்ஸவம் யாதொன்றும் காணப்பட வில்லை. நீர் வற்றின ஸமுத்திரத்தைப்போல் பார்க்க அருவருப்பாக இருந்தது.

**ப்ரபராந்த கீதோத்ஸவ ந்ருத்த வாதநா
வ்யபாஸ்த ஷர்ஷா பீஷீ தாபணாதய |
ததாஷ்யயாத்யா நகரீ பபூவ ஸா
மஷாரணவ : ஸங்க்ஷீக்தோதகோ யதா || (37)**

ராமன் ராஜ்யத்தின் எல்லையைத் தாண்டியது

ராமோர் ராத்ரீபோஷண தீதநவ மஹாதந்தரம் |
ஐகாம புருஷவ்யாக்ர: பீஷுராஜ்ஞா மநுஸ்மரந் || 1)

தன் பிதாவின் கட்டளையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அந்த விடியற்காலை வேளையிலேயே ராமன் வெகுதூரம் சென்றார். பொழுது விடிந்த பிறகு அவர்கள் ஸந்தியாவந்தனம் செய்துவிட்டு உத்தரகோஸலத்தின் தென் எல்லையைச் சேர்ந்தார்கள். நாற்று நடுவதற்கு ஸித்தமாக உழப்பட்டிருந்த பூமிகளையுடைய கிராமங்களையும் புஷ்பங்களுடன் விளங்கும் வனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே வெகுதூரம் அதிவேகமாகப் போனார்கள். வழியிலுள்ள பெரிய கிராமங்களிலும் சிறிய கிராமங்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்கள், “நமது அரசன் விவேகமற்றவர். எவனாவது இந்தக் கிழவயதில் காமத்திற்கு அடிமையாக இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்வானா? கைகேயியின் குரூர ஸ்வபாவத்திற்கு எல்லையும் உண்டோ? மஹாபாபி; பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுடையவன்; கடுமையாகப் பேசுகிறவன்; மட்டு மரியாதை இல்லாதவன்; தர்மாத்மாவும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவரும் கருணாமூர்த்தியும் மஹாஞானியும் லோகோத்தமனுமான இந்தப் புத்திரனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாளே! அவள் பெண்பிள்ளையா? ஜனக மஹாராஜாவின் புத்திரியான ஸீதை, ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாபாக்கியசாலி! எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவள்; எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவித்தவள்; அவள் இப்பொழுது எப்படி துக்கத்தை அனுபவிப்பாள்? ராமன் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா? பிரஜைகளுக்கு உயிரல்லவா? அவனிடத்தில் தோஷமிருக்க நியாயமுண்டோ? ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற புத்தி தசரதருக்கு எப்படிப் பிறந்தது? மனம் எப்படித்துணிந்தது?” என்று சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு கோஸல தேசத்தைக் தாண்டிப் போனார்கள்.

அவர்கள் பிறகு வேதசுருதி என்ற புண்ணியநதியைத் தாண்டி வெகுதூரம் தெற்கே போய், ஸமுத்திரத்தில் விழும் கோமதியையும் தாண்டி, அதன் கரையில் ஜலம் தங்கியிருக்குமிடங்களில் மந்தை மந்தையாகப் பசுக்கள் மேய்வதைக் கண்டார்கள். பிறகு வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்து மயில்களும் அன்னங்களும் நிறைந்த ஸ்யந்திகா என்னும் நதியைக் கடந்தார்கள். அங்கே ராமன் “ஸீதே! கோஸல ராஜ்யத்தின் எல்லை இதே. இதுவரையிலுள்ள தேசங்களும் அவைகளின் தனதான்யங்களும் முன்காலத்தில் வைவஸ்வத மனுவால் இக்வாகு சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டன” என்று சொல்லி, “ஸுமந்திரரே!

நான் மாதாபிதாக்களுடன் இன்னும் ஒருதடவை ஸரயூததியின் புஷ்பத் தோட்டங்களிலும் காடுகளிலும் திரிந்து எப்பொழுது வேட்டையாடுவேன்? ஆனால் வேட்டையில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவனென்று என்னை எண்ண வேண்டாம். காலா காலமில்லாமல் ஒருவன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தால், ராஜ்ய பாலனமென்ற கூத்திரிய தர்மம் நாசமாகுமல்லவா? ஆகையால் குருரமான மிருகங்கள் ஜனங்களை ஹிம்ஸிக்கும்பொழுது வேட்டையாடுவது நியாயம். ராஜரிஷிகள் எப்பொழுதாவது பொழுதுபோக்காக வைத்துக்கொண்டிருந்த வேட்டை எனக்கும் ஒரு விநோதமாக இருக்கிறது” என்று, போகும் வழியில் பல விஷயங்களைப்பற்றி மதுரமாகப் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் வெகுதூரம் போனார்கள்,

**ஸ் தமத்வாந மைக்ஷவாக: ஸூதம் மதுரயா கீரா |
தம் தமர்த மயீபீரத்ய யஸ்யஸ வாக்ய மூதீரயந் || (17)**

சிருங்கிபேர புரம்

விபராலாந் கோஸலாந் ரம்யாந் யாத்வா ஸக்ஷ்மண பூர்வஜ: |
அயோத்யாபீருகோ தீமாந் ப்ராஞ்ஜலீர்வாக்யமப்ரஸீத் || ௩

ரா மன் நகரத்திலிருந்து புறப்படும்பொழுது முன்னோர்களின் ஆசாரத்தின்படி நகர தேவதையை நமஸ்கரித்து உத்தரவுபெற்றுக் கொள்ளவேண்டியது. வேறு காரியங்களில் மனம் நாடியிருந்தபடியால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் தக்ஷிண கோஸலத்தின் எல்லைக்கு வந்தவுடன், அவர் ரதத்தை நிறுத்தி, அயோத்யா தேவதையை நமஸ்கரித்து, பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனவாஸம் செய்வதாகத்தான் ஆரம்பித்த காரியம் விக்கினமின்றி முடியும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். "நகரங்களுக்குள் சிரேஷ்டமான அயோத்யையே! இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களால் ஆளப்பட்ட நகரமே! உன்னிடத்தில் வஸிக்கும் தேவதைகளையும், உன்னைக் காப்பாற்றும் தேவதைகளையும், உன்னையும் நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நான் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்து, மறுபடியும் இங்கே வந்து, என் பெற்றோர்களுடன் சேர்ந்து உன்னைப் பார்க்கும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கேயிருக்கும் ஜனங்கள் வாடின முகத்துடன் கண்ணீர் பெருக நிற்பதைக் கண்டார். அதைப் பார்த்து மனமுருகிக் கண்ணீர் ததும்ப மிகவும் பரிதாபமாகக் கைகளை உயரத்தூக்க, "என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கும் மரியாதையும், இரக்கமும் அளவுக்கு மிஞ்சினவை. ஆனால் என்னைப் பார்ப்பதாலுண்டாகும் துக்கத்தை அவை, விருத்தி செய்யுமேயல்லாது குறைக்காது. ஆகையால் நீங்கள் போகலாம். உங்களுடைய வேலையைக் கவனியுங்கள்" என்றார். அவர்களும் ராமனைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, கோரமாகப் புலம்பிக்கொண்டு, அவரை இன்னும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் மெள்ள மெள்ளப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பார்த்தும் திருப்தியடையாமல் பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஸூரியன் இரவில் மறைவதுபோல், ராமன் அவர்களின் கண்ணிற்கு புலனாகாது வெகுதூரம் சென்று மறைந்தார்.

அந்தக் கோஸல ராஜ்யம் தனதான்யங்களால் நிறைந்தது. நன்னடத்தையுள்ளவர்களும் தான தர்மங்களில் நோக்கமுள்ளவர்களும் வஸிக்குமிடம். அங்கே இருப்பவர்களுக்குப் பயமென்பதே கிடையாது. பார்க்க வேகு அழகாயிருக்கும் தேவாலயங்களாலும், யாகங்கள் நடந்த இடத்தைக் காட்டும் யூபஸ்தம்பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பூந்தோட்டங்களும்,

மரச்சோலைகளும், மாட்டு மந்தைகளும் நிறைந்து ஒவ்வொரு கிராமமும் அயோத்யைக்கு ஸமமாகவே இருந்தது, மிகுந்த நீர்வளமுடையது. அதில் வஸிப்பவர்கள் தேகவியாதி மனோவியாதி இல்லாதவர்கள். பிராம்மணர்களின் வேத கோஷம் எப்பொழுதும் கேட்கப்படும், இப்படி யாதொரு குறைவுமில்லாமல், ஸகல ஐசுவரியங் களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷமாகக் காலங்கழிக்கும் ஜனங் களால் நிறைந்த அந்தக் கோஸல நாட்டு வழியாக ராமன் அதிவேக மாகப் போனார். பூலோகத்தில் எவரும் ஆசைப்படக்கூடிய இந்த ராஜ்யத்தை உபயோகமற்ற துரும்புபோல் அலக்ஷ்யமாக உதறி விட்டு வனத்திற்குப்போன ராமசந்திரனுடைய தைரியத்தை நினைக்கவும் முடியுமா?

பிறகு கோஸல ராஜ்யத்திற்குத் தெற்கில் போய்க்கொண்டிருக்கையில், கங்காநதிக்கரைக்கு வந்தார்கள். அது ஸ்வர்க்கம், பூமி, பாதாளமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் ஓடும் நதி; அதன் ஜலம் சுத்தமாயும் பாசி இல்லாமலும் இருக்கும்; ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது; ரிஷிகளால் எப்பொழுதும் தேடப்பட்டது; பல அழகான ஆசிரமங்கள் அதன் கரையில் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதன் மடுக்களில் ஜலக்கிரீடை செய்ய அப்சரஸ்கள் அந்தந்த காலங்களில் வருவார்கள். தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், கந்தர்வ பத்தினிகள் அதிகமாக வஸிக்குமிடம் அது. தேவதைகள் விளையாடும் அழகான மலைகளையும், தோட்டங் களையுமுடையது. தேவதைகளைப் பூஜிக்க இதிலுள்ள புஷ்பங்களை ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களுக்குக் கொண்டுபோவார்கள். அதன் ஜலம் கற்பாறைகளில் விழும் ஓசை, ஒரு அழகுள்ள பெண்கைக் கொட்டிச் சிரிப்பது போலிருக்கும்; அதில் மிதக்கும் நுரை அவளுடைய புன்சிரிப்பைப் போன்றது. மேடுபள்ளங்களில் ஜலம் விழுந்து ஓடும்பொழுது அது அவளுடைய கறுத்த பின்னலைப் போலிருக்கும்; அதில் நீர்ச்சுழல்கள் இருந்தன. வெகு ஆழமான இடங்களில் ஓடும்பொழுது மிருதங்கத்தின் ஓசையைப்போல் வெகு கம்பீரமாகவும், கற்பாறைகளின்மேல் ஓடும்பொழுது இடியின் சப்தத்தைப்போல பயங்கரமான ஓசையுடனும் இருந்தது. அதில் ஸ்நானம் செய்யும் தேவதைகளால் பிரகாசித்தது. மலர்ந்த கரு நெய்தல் புஷ்பங்கள் சில இடங்களில் அடர்ந்திருந்தன. சில இடங்களில் விஸ்தாரமான மேடுகளும், சில இடங்களில் பளபளப் பான மணல் திட்டுகளும் இருந்தன. சில இடங்களில் அன்னங்களும் சக்கரவாகங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் ஸந்தோஷத்தால் மதம் கொண்டு கூச்சலிட்டன. சில இடங்களில் கரையிலுள்ள மரங்கள் அதற்கு மாலை போட்டதுபோல் தோன்றின. மலர்ந்த நீலோத் பலங்களும் தாமரைகளும் ஆம்பல்களும் செங்கழுநீர்களும் சிற்சில இடங்களில் ஜலத்தை மறைத்தன.

புஷ்பங்களிலுள்ள தூளிகள் வரவிச் சிலவிடங்களில் மதங்கொண்டதுபோல் சிவந்திருந்தது. சில இடங்களில் கொஞ்சம்கூட அழுக்கின்றி ஸ்படிகத்தைப்போல் சுத்தமாக பிரகாசித்தது. அதன் பக்கத்திலுள்ள காடுகளில் திக்கஜங்களும் தேவதைகளுக்கு வாகனமான யானைகளும் மதயானைகளும் வீறிட்டுக்கொண்டிருந்தன. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் துளிர்களாலும் அடர்ந்த கொடிகளாலும் பசுளிகளாலும் பிரகாசித்தது. ஓர் உத்தம ஸ்த்ரீ தன் அழகிற்கேற்ற அலங்காரங்களைச் செய்து கொண்டு விளங்குவது போலிருந்தது. முதலைகளும் நீர்க் குரங்குகளும் பாம்புகளும் அதன் ஜலத்தில் கிடந்தன. மஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளில் பிறந்து, சிவபிரானுடைய சடையினின்றும் இறங்கி ஸமுத்திரராஜனுக்குப் பார்வையாக, பாபலேசமுமின்றி, பிறருடைய பாபத்தை நாசம் செய்யும் அந்தத் தெய்வ நதியின் கரையில் சிருங்கபேர புரமென்ற இடத்தை நோக்கி ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் போனார்கள். அந்தப் புண்ய நதியைப் பார்த்து ராமன், “ஸுமந்திரே! ரதத்தை நிறுத்தும். இன்று இங்கே இருப்போம். அநேகம் பழங்கள் காய்கள் தளிர்கள், புஷ்பங்களுடன் கங்கைக் கரையில் ஒரு பெரிய புங்கைமரம் காணப்படுகிறதல்லவா? அதன் அடியில் தங்குவோம். தேவ தானவ கந்தர்வ மனுஷ்ய மிருக பசுளிகணங்களால் போற்றப்படும் இந்தப் புண்ய நதியைத் தரிசிப்போம்” என்றார். ஸுமந்திரர் அப்படியே ரதத்தை அங்கே ஒட்டிக் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, அவர்கள் ரதத்திலிருந்து இறங்கியவுடன் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனுக்கருகில் வணக்கமாய்க் கைசூப்பி நின்றார்.

அந்த தேசத்திற்கு அரசனான குகன் ராமனுக்கு உயிர்த் தோழன்; வேடர் ஜாதியில் பிறந்தவன்; மஹா பலசாலி, ராமன் தன் தேசத்திற்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, வயதுசென்ற மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடும் ராமனைத் தரிசிக்க வந்தான். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவன் வருவதைத் தூரத்திலேயே கண்டு எழுந்து எதிர்கொண்டு உபசரித்தார்கள். ராமன் தப்ஸ்விகளின் வேஷத்தை தரித்ததைத் கண்டு வெகு துன்பமடைந்து, எல்லையற்ற பிரியத்துடன் அவரைக் கட்டியணைத்து, “ராமா! உனக்கு அயோத்யை எவ்வளவு ஸ்வாதினமோ அப்படி இந்தத் தேசமும் என்று நினைக்க வேண்டும். உயர்ந்த இத்தகைய அதிதி எவனுக்குக் கிடைப்பான். நான் உன் அடிமை. கட்டளைப்படி நடக்க சித்தமாக இருக்கிறேன்.” என்றுகூறி அர்க்கியபாத்தியங்களால் உபசரித்தான். இனிய பலவித மாம்ஸங்களையும் ஆஹார பதார்த்தங்களையும் கொண்டு வந்து வைத்தான். “மஹா பலவானே! இங்கே கேஷமமாய் வந்து சேர்ந்தீர்களா? இந்தக் காடு முழுவதும் உங்களுடையது. நாங்கள் உங்களுடைய வேலைக்காரர்கள்; நீங்கள் எங்களைப் போஷிப்பவர்கள். இங்கு

நடக்கும் ஸகலவித ஆஹாரங்களையும் வாஹனங்களையும் ஆஸனங்களையும் குதிரைகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையும் என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, உங்களுடைய ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

தன் இஷ்ட தெய்வமான ராமமூர்த்தி தங்களைத் தேடி வந்ததைக் கண்டு, குகன் பரமானந்த ஸமுத்திரத்தில் முழுக, தான் தனதென்ற யாவையும் அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்து, அவரிடத்தில் ஸகல பாரத்தையும் வைத்து, அவரைச் சரணமடைந்து, அவருடைய கைங்கரியமென்ற உத்தமபலனை யாசித்தான்.

குகன் இப்படிச் சொல்ல, ராமன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், யானைத் துதிக்கையைப்போல் நீண்டு பருத்த புஜங்களால் அவனை இறுகத் தழுவி, யாதொரு குறைவுமின்றி உபசரித்தாலும் சிலர் அதனால் திருப்தி அடைகிறதில்லை. நாங்கள் அவ்விதமானவர்களல்ல. 'நீ கால்நடையாக எங்களைப் பார்க்க வந்ததாலும், இந்த ராஜ்யம் தங்களுடையது, நான் தங்கள் அடிமை' என்று கூறிய பிரியமான வார்த்தையாலும் திருப்தியடைந்தேன். இதே எல்லா வகை உபசாரத்திற்கும் மேலாயிற்று. நீயும் உன் பந்துக்களும் ரோக மில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கிறீர்களா? உன் ராஜ்யத்தில் கேஷமமா? உன் மித்திரர்கள் ஸுகமாக இருக்கிறார்களா? உன் செல்வம் வளர்கிறதா? உன்னைப் பார்க்க எனக்கு வெகு ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. இப்பொழுது நீ எனக்குச் செய்த உபசாரங்கள் யாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டு திருப்தி அடைந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது பிறரிடத்தில் ஏதேனும் நான் பெற்றுக்கொள்வதும் அனுபவிப்பதும் என் விரதத்திற்கு விரோதம். நான் பிதிருவாக்கே பரிபாலனம் செய்ய மரவுரி, மான்தோல், பவித்திரம் அரைநூல் முதலியவைகளைக் தரித்துக்கொண்டு, வனத்தில் வாஸம் செய்து, பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைத் தின்று தவம் செய்யவேண்டும். மஹாராஜாவிழ்கு இந்தக் குதிரைகளிடத்தில் வெகுப் பிரீதி; எனக்கும் அப்படியே; இவைகளுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடு; எங்களுக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம். இதைச் செய்தால் எங்களுக்கு ஸகல விதமான பூஜைகளையும் செய்த திருப்தியுண்டாகும்” என்றார்.

குகன் தன் வேலைக்காரர்களால் குதிரைகளுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுப்பித்தான். பிறகு ராமன் மரவுரியை உத்தரியமாகக் கொண்டு, மேற்குமுகமாக நின்று ஸந்தியாவந்தனம் செய்து, லக்ஷ்மணன் கொண்டுவந்த சுத்தமான கங்கா ஜலத்தைக் குடித்தார். ராமனும் ஸீதையும் பூமியில் படுத்துக்கொண்ட பிறகு லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய கால்களைச் சுத்தம்செய்து மரத்தடியில் வந்தார். மஹாபுத்திமானும் மஹா கீர்த்திசாலியும்

மஹா தர்மாத்மாவும் ஒருநாளும் துக்கத்தை அறியாதவரும் எப்பொழுதும்
ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவருமான ரகுவீரன் ஸீதையுடன் தூங்கும்
பொழுது, குகன் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களைப்பற்றி
லக்ஷ்மணனிடத்திலும், ஸுமந்திரரிடத்திலும் பேசிக்கொண்டு வில்லும்
கையுமாகப் பாதுகாத்தான்.

ததா பரயாநஸ்ய ததேதாஸ்ய தீமதேதா
யபரஸ்வீதேநா தாபரரதேதர் மஹாத்மந: |
அத்ருஷ்ட துக்கஸ்ய ஸுதேகாசீதஸ்ய ஸா
ததா வ்யதீயாய சீரேண பரர்வநீ || (51)

லக்ஷ்மணன் பிரலாபித்தது

தம் ஜாக்ரத மதம்பேந ப்ராஹுர்தாய லக்ஷ்மணம் |
குஹ: ஸந்தாப ஸந்தப்ஜேதா ராகவம் வாக்ய மப்ரவீத் || ௩)

லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்திருந்த பரமப் பிரீதியாலும் பக்தியாலும் அவரை வெது ஜாக்கிரதையுடன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு விழித்திருப்பதைக் கண்டு குஹன் மிகவும் வருத்தமடைந்து, “குழந்தாய்! உனக்காக ஸுகமான படுக்கையை இதோ போட்டிருக்கிறேன். நீ இதில் படுத்து சற்று உன்னிஷ்டப்படி இளைப்பாறலாம். நானோ காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவன்; எனக்குக் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது இயற்கை. விழித்துக் கொண்டிருப்பதால் எனக்கு சிரமமில்லை. என்னுடனிருக்கும் வேட்களுக்கும் அப்படியே. நாங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராமனை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறோம். நீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; உனக்கு இந்த வேலை தகுதியில்லை. இந்த லோகத்தில் ராமனைக் காட்டிலும் பிரியமான வஸ்து எனக்கில்லை. நான் சொல்வது ஸத்தியம்; வேண்டுமென்றால் ஸத்தியதேவதையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவனுடைய கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியையும் தர்மத்தையும் மட்டில்லாத ஐசுவரியத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன். என் அருமைத் தோழனான ராமனும் ஸீதையும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நானும் என் பந்துக்களும் வில்லும் கையுமாக நான்கு புறத்திலும் காத்துக் கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் அவர்களைத் துரத்தி அடிப்பதற்கு நானும் பந்துக்களும் ஸையங்களும் போதும்” என்றான்.

லக்ஷ்மணன், “தர்மத்திலிருந்து விலகாத மனத்தையுடைய நீ. காத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமேது? சக்கரவர்த்தி திருமகனும் பிராட்டியும் வெறும் தரையில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? தேக ஸௌக்கியத்திலாவது உயிரைக் காப்பாற்றுவதிலாவது எனக்கு ஞாபகமே இல்லை. தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ணனுடைய பாணத்திற்கு முன் நிற்கமுடியுமா? அந்த மஹா வீரன் ஸீதா தேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துத் தூங்கும் கோரத்தைப் பார்!

இவரைப் புத்திரனாக அடைய மஹாராஜா காயத்ரீ முதலிய மந்திரங்களைக் கோடி கோடியாக ஜபித்தார்; இந்திரியங்களை அடக்கி கிருச்ரம் சாந்திராயணம்

முதலிய கடுமையான விரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாக யக்ஞங்களை ஒன்றுவிடாமல் பலமுறை செய்தார். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப் போன்ற ஒரு அருமைக் குழந்தையைப் பெற்றார். அவனையும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்குத் துரத்தின பிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையானாள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மஹாராஜாவின் அந்தப் புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகள் தேகத்தில் சக்தியிருக்கும். வரையில் கதறி, சிரமத்தால் மெய்மறந்து இப்பொழுது படுத்துத் தூங்குவார்கள். இனிமேல் யாதொரு சப்தமும் இல்லாமல் ஓய்ந்திருக்கும்.

கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்தினிகளும் மஹா ராஜாவும் இதற்குள் உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படி. இல்லா விட்டாலும் இன்று ராத்திரிக்குமேல் பிழைத்திருக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளை சத்ருக்னனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால். என் தாய் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். வீர சிகாமணியைப் புத்திரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை அப்படி. உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டாளே! அதை நினைக்கும்பொழுது எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கமுண்டாகிறது. லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்தவர்கள். அவருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கம் தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள். ராமன் அவருக்கு மூத்த புத்திரர்; ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; எங்கள் நால்வரிலும் அவருக்கு மிகவும் அருமையானவர். அவரைப் பார்க்காமல் அரசனுடைய தேகத்தில் பிராணன்கள் நிற்குமா? அவர் இறந்தபிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப் பாளா? கௌஸல்யை இறந்தபிறகு என் தாய் பிழைத்திருக்கமாட்டாள். 'நமக்கு இவ்வளவு நாள் கழித்து ஓர் அருமைக் குழந்தை பிறந்தது; யாதொரு அபாயமும் இன்றி வளர்ந்தது; நல்ல குலத்தில் விவாகமாயிற்று; இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான்; நாம், கவலை யற்றிருக்கலாம்' என்று மேலும் மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகளெல்லாம் வீணாகி, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமுமில்லாமல் அரசர் உயிரை விடுவார். இந்தப் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராஜ்யத்தை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ஸந்தோஷப்படலாமோ என்றால், அவ்வளவு காலம் அவர் புத்திரசோகத்தைத் தாங்குவாரென்று தோன்ற வில்லை. அப்பொழுது அருகிலிருந்து அவருடைய உத்தரக்கரியைகள் யாவற்றையும் செய்பவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்; எங்களுக்கோ அந்தப் பாக்கயமில்லை.

ஆஹா! அயோத்தியைப்போல் அழகான நகரம் இந்த பிரபஞ்சத்திலுண்டா? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும், கோணலின்றி அழகாகப் போடப்பட்ட வீதிகளையும், தனவான்களின் வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும், நந்த வனங்களையும், பூந்தோட்டங்களையும், மரச்சோலைகளையும் நினைக்கும் பொழுது துக்கம் மேலிடுகிறது. நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த வேசிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானை, குதிரை, ரதங்களால் நிறைந்து, மங்கள வாத்தியங்கள் கோஷிக்க தேகவியாதி மனோவியாதியில்லாத பிரஜைகளால் விளங்கி, தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உத்ஸவங்களாலும், வீடுகளில் நேரும் மங்கள காரியங்களாலும் பிரகாசித்துக்கொண்டு, ஸகல ஸௌக்கியத்திற்கும் க்ஷேமத்திற்கும் ஸுகத்திற்கும் இருப்பிடமான அயோத்யையில் வளிக்கப்பெற்றவர்கள் மஹாபாக்கியசாலிகளென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? நாங்கள் வனவாஸம் செய்து திரும்பி வரும் வரையில் மஹாராஜா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா தாம்மாத்மாவான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என் தமையன் செய்த பிரதிக்கொப்படி வனவாஸம் யாதொரு அபாயமுமின்றி முடிந்து, அரசனுடைய பிரதிக்குளையும் நிறைவேறி, நாங்களெல்லோரும் சேர்ந்து அயோத்யையில் பிரவேசிப்போமா!” என்று இப்படி லக்ஷ்மணன் பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்கையில் பொழுதும் விடிந்தது. அரசனிடத்திலும், ராஜபத்தினிகளிடத்திலும், ராமனிடத்திலும் லக்ஷ்மணன் வைத்த மிகுந்த பிரீதியால் இப்படி நிஜத்தைச் சொல்லி வருத்தப்படுவதைக் கேட்டுக் குஹனுக்கும் துக்கம் மேலிட் டது. தாங்கமுடியாத ஜ்வரத்தால் தவிக்கும் யானையைப்போல் கண்களில் நீர் பெருகத் துக்கித்தான் குஹன்.

**ததா ஹீ ஸத்யம் ப்ருவத் ப்ரஜாஹீதே
நரேந்த்ர யுத்ரே குருஸௌஹ்ருதாத் குஹ: |
மூமாத் பாஷ்பம் வ்யஸநாபி! பீடிதோ
ஜ்வராஹ்ரோ நாக இவ வ்யதா துர: || (27)**

ராமன் கங்கையைத் தாண்டினது

ப்ரபாதாயாம் ஸு பரவ்யாயாம் ப்ருகுவக்சா மஹாயபரா : |
உவாச ராம: ஸிஸனீத்ரீம் லக்ஷ்மணம் ஸுபலகஷணம் (1)

பொழுது விடிந்தவுடன் மஹா கீர்த்திசாலியும் மஹா சூரனுமான ராமன், "குழந்தாய், லக்ஷ்மண! அருணோதய காலமாயிற்று; ராத்திரி முடிந்தது. இதோ பார்; கருங்குயில்கள் கூவுகின்றன காட்டிலிருக்கும் மயில்களின் சப்தம் நாம் நகரத்தில் வளர்க்கும் மயில்களின் சப்தத்தைவிட கம்பீரமாயிருப்பதைக் கவனித்தாயா? கங்கையின் வேகத்தையும், அகலத்தையும் பார்த்தால் ஓடரில்லாமல் இதைத் தாண்டமுடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்" என்றார். லக்ஷ்மணன் ஸுமந்திரரையும், குகனையும் அழைத்துவந்து ராமனுடைய கட்டளையைத் தெரிவித்தார். அப்படியே செய்கிறேனென்று குகன் தலைவணங்கி, தன் மந்திரிகளை அழைத்து, "சீக்கிரத்தில் கங்கையைத் தாண்டக்கூடிய ஒரு நேர்த்தியான ஓடம், இறங்கும் துறையில் தயாராக இருக்கட்டும். அது உறுதியான துடுப்பு சுக்கான் முதலிய கருவிகளுள்ளதாயும் திறமையுள்ள மாலுமியால் நடத்தப் பட்டதாயும் இவர்கள் அசையாமல் ஸுகமாகப் போகக்கூடியதாயும் இருக்கட்டும்" என்று உத்தரவிட்டான். அவர்கள் அப்படியே செய்து அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு குகன் கைகூப்பி வணக்கமாய், "ராம! தங்கள் உத்தரவுப்படி நேர்த்தியான ஓடம் ஸித்தமாக இருக்கிறது. இனிமேல் தங்களுடைய கட்டளை என்ன? இந்த வேகமான நதியை வெகு சீக்கிரத்தில் தாண்டலாம். ஓடத்தில் ஏறும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான். ராமன் "நீ இவ்வளவு செய்ததே போதும். மண்வெட்டி கூடை ஆடையாபரணங்கள் ஆயுதங்கள் முதலிய ஸாமான்களை ஓடத்தில் வை" என்றார். பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் கவசம் தரித்து அம்பறைகளையும் கத்திகளையும் கட்டி, இறங்கும் துறையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அப்பொழுது ராமன் ரதத்தை விரும்பாததைப் பார்த்து, ஸுமந்திரர் தலைவணங்கிக் கைகூப்பி "ஸ்வாமி! நான் என்ன செய்யலாம்? எனக்கென்ன உத்தரவு?" என்றார். ராமன் அவரை வலது கையால் தொட்டு "ஸுமந்திரரே! அதிசீக்கிரத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையாக மஹாராஜா விடத்திற்குத் திரும்பிப்போம். அவருடைய உத்தரவால் நாங்கள் இதுவரையில் ரதத்தில் வந்தோம். இனிமேல் ரதத்தை விட்டுக் கால்நடையாக வனத்திற்குப் போவோம். ஆகையால் நீர் இவ்விடத்திலேயே நிற்கலாம்!" என்றார். தன்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகும்படி உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினதை

அறிந்து ஸுமந்திரர் வெகு துக்கத்துடன், “ஸ்வாமி! தாங்கள் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அல்ப மனுஷ்யர்களைப் போல் இப்படி வனத்தில் வஸிக்கும்படி நேர்ந்ததில் எவருக்காவது ஸம்மதமுண்டா? தங்களுக்கே இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்ததைப் பார்த்தால் பிரஹ்ம சரிய விரதம் அனுஷ்டிப்பதில் வேதாத்யயனம் தயை நீதி இவைகளில் யாதொரு பிரயோஜனமும் இருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருந்தால் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய தங்களுக்கு அந்தப் பயன் ஏன் கிடைக்கவில்லை? மஹாவிஷ்ணு மூன்று அடிகளால் மூன்று லோகங்களையும் அளந்ததுபோல், தாங்கள் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் வனத்தில் வஸிப்பதால் மூன்று லோகங்களையும் ஐயித்து நிகரற்ற கீர்த்தியை அடையப் போகிறீர்கள். தங்களுக்கு அபிஷேகம் நடந்து நாங்களெல்லோரும் ஸுகமாக வாழ்வோமென்று முதலில் நினைத்தோம்; அந்த எண்ணம் நிறைவேறாமல் கைகேயி எங்களை ஏமாற்றினாள். ஜனங்களை வனத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதுபோல் காட்டில் தூங்கும்படி செய்து அவர்களுக்குத் தெரியாமல் வனத்திற்கு வந்து விட்டீர்கள்; அந்த விஷயத்தில் தங்களால் ஏமாற்றப்பட்டார்கள். என்னையாவது கூடவரும்படி அனுகூலம் செய்வீர்களென்று நம்பியிருந்தேன்; வரக்கூடாதென்று இப்பொழுது கண்டிப்பாய் தடுத்துவிட்டீர்கள். இந்த விஷயத்திலும் தங்களால், வஞ்சிக்கப்பட்டேன். எல்லாவிதத்தாலும் நாங்கள் கெட்டோம். இதுவும் போதாதென்று மஹாபாபியான கைகேயியின் கையில் எங்களைக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள். நாங்கள் துக்கத்தையே அனுபவிக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டது” என்றார். இப்படித் தன் உயிருக்கு ஸமமான ராமனை இனி மேல் பார்ப்பது அரிதென்று முடிவு செய்து ஸுமந்திரர் துக்கம் தாங்காமல் வெகு நேரம் வரையில் வாய்விட்டு அழுதார்.

அழுகையை நிறுத்தி ஆசமனம்செய்து சுத்தரான பிறகு, ராமன் அவரைப் பார்த்து. “இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு உம்மைப் போன்ற மித்திரன் கிடைப்பது அரிது. மஹாராஜா என்னைப்பற்றி வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி செய்வது. உமது கடமை. சக்கரவர்த்தி மிகவும் வயது சென்றவர்; இதுவரையில் அகண்டமான ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தவர்; ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தவர் ; அவருடைய மனோரதங்களெல்லாம் வியர்த்தமாயின; இந்த ஸமயத்தில் கொடிய புத்திரசோகம் நேர்ந்திருக்கிறது; ஆகையால் உம்மை இவ்வளவு எச்சரிக்கை செய்கிறேன். நமக்குப் பெரியோர்களையும் பிரபுக்களையும் நாம் அவர்கள் இஷ்டப்படியே அனுசரிக்க வேண்டியதேயொழிய, அவர்களை நம்முடைய வழியில் கட்டுப்படுத்தித் திருப்ப முடியாது, ஆகையால் சக்கரவர்த்தி கைகேயிக்கு ஸந்தோஷத்தை

உண்டுபண்ணுவதற்காக எதைக் கட்டளையிட்டாலும் அதைத் தாமதிக்காமல் உடனே செய்ய வேண்டியது. 'பிரிதியாலாவது கோபத்தாலாவது அவர்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் அதை ஒருவனும் தடுக்கக்கூடாது' என்பதற்காகவே அவர்கள் அரசர்களென்றும் மற்றவர்களை ஆளுகிறார்களென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சக்கரவர்த்திக்கு வெறுப்பு உண்டாகாமலிருக்கும்படிக்கும் துக்கத்தால் அவர் வாடாதபடிக்கும் நடந்துகொள்ளும். அவர் நம் எல்லோர்க்கும் அரசர்; மிகவும் வயது சென்றவர்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்; உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; இது வரையில் துக்கத்தை அனுபவிக்காதவர்: அயோத்யையில் வளிக்க முடியவில்லையே என்றும் காட்டில் வளிக்கும்படி நேரிட்டதே என்றும் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது ஸீதையாவது வருத்தப்படுகிறோமென்றும் நினைத்துத் தாங்கள் வருத்தப் படக்கூடாது. பதினான்கு வருஷங்கள் முடிந்த பிறகு நாங்கள் வெகு சீக்கிரமாகத் தங்களைத் தரிசனம் பண்ணுகிறோம்' என்று நான் நமஸ்காரம் செய்து விஞ்ஞாபனம் செய்து கொண்டதாக அரசரிடம் தெரிவிக்கவேண்டும். பிறகுஎன் தாயையும் அவளுடன் இருப்பவர்களையும் கைகேயியையும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லும். உத்தம புருஷனான லக்ஷ்மணனும், ஸீதையும் நானும் கௌஸல்யையின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்ததாகச் சொல்லும். பரதனைச் சீக்கிரமாக வருவித்து அரசனுடைய இஷ்டப்படி அவனுக்கு யௌவராஜ்ய அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்தால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கம் நீங்குமென்றும், நான் சொன்னதாக அரசனிடத்தில் மறுபடியும் சொல்லும். பரதனிடத்தில் 'நீ மஹாராஜாவை எவ்வளவு பக்தியோடும், மரியாதையோடும் நடத்துகிறாயோ அப்படியே ராஜ பத்தினிகளிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடக்க வேண்டும். உன் தாயான கைகேயி உனக்கு எப்படியோ அப்படியே சத்ருக்னனுடைய தாயான ஸுமித்திரையும் என் தாயான கௌஸல்யையும் உன்னுடைய மரியாதைக்கு உரியவர்கள். நமது பிதாவின் இஷ்டப்படி யுவராஜாவாக ஆண்டுவரும் நீ இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகத்தையும், சிரேயஸையும் ஸுலபமாக ஸம்பாதிக்கலாம்' என்று சொல்லும்" என்றார்.

இப்படி ராமன் ஸுமந்திரரைத் திரும்பிப் போகும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். அவர் துக்கம் மேலிட்டு ராமனிடத்தில் பால்யம் முதல் பழகின காரணத்தால் “நான் சில விஷயங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்; அவை உபசாரமாகச் சொல்வதல்ல. நான் தங்க ஞுடைய ஸேவகனென்பதை மறந்து இவ்வளவு தைரியமாகச் சொல்லத் துணிந்ததற்கு தங்களிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் பிரீதியும் பத்தியுமே காரணம்; இதை அறிந்து என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஒருவன் வெகு அருமையாக வளர்த்து வந்த ஒரே புத்திரனைப் பறிகொடுத்துத்

தவிப்பதுபோல், தாங்களில்லாமல் துக்கப்படும் அயோத்யையில் நான் ஒண்டியாக எப்படிப் போவேன்? இந்த ரதத்தில் தங்களுடன் என்னைப் பார்த்த ஜனங்கள் தாங்களில்லாமல் நான் மாத்திரம் இந்த ரதத்தில் திரும்பி வருவதைப் பார்த்தால், பக்கத்தால் ஹிருதயம் வெடித்து இறப்பார்கள். யுத்தத்தில் தலைவன் இறந்து, அவனுடைய ரதத்தில் ஸாரதி மாத்திரம் இருக்கக் கண்டால் அவனுடைய ஸைன்யம் எப்படிச் சிதறிப்போகுமோ அப்படித் தாங்களில்லாத இந்த ரதத்தைப் பார்த்தால் தங்களுடைய குடிகள் ஏங்கிப்போவார்கள். தாங்கள் வெகுதூரத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் எதிரிலிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே எண்ணத்தால் ஊண் உறக்கத்திலும் அவர்களுக்குக் கவனமில்லை. தாங்கள் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வரும் பொழுது அவர்கள் பட்ட பாட்டைப் பார்த்திருக்கலாமே. அவர்களுடைய துக்கத்தையும், மனக்குழப்பத்தையும் வர்ணிக்க முடியுமா? தாங்கள் புறப்படும்பொழுது ஜனங்கள் பெருங்கூச்சலிட்டதைக் கேட்கவில்லையா? இப்பொழுது தாங்களுமில்லாமல் நான் மாத்திரம் திரும்பிப்போனால் அவர்களின் அழகை நூறு மடங்கு ஆகுமே. கௌஸல்யையிடத்தில் நான் என்ன ஸமாசாரத்தைச் சொல்வேன்? தங்கள் புத்திரனை அம்மான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போய் விட்டேன்; தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்' என்று சொல்லலா? அப்படி பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்னால் அது பொய்யாகும்; பொய்யைச் சொல்லலாமா? அல்லது 'உங்களுடைய புத்திரனை நான் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டு வந்தேன்' என்று உண்மையைச் சொன்னால் ராஜபத்தினி துக்கத்தால் உடனே உயிரை விடுவாள். அப்பொழுது என்ன செய்வேன்? ஆகையால் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பதே நலம்.

நான் திரும்பிப்போக ஸம்மதித்தாலும் இந்தக் குதிரைகள் திரும்பிப்போக ஸம்மதிக்காது. தங்களையும் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் இதுவரையிலும் கொண்டுவந்த இந்தக் குதிரைகள் தாங்களில்லாத ரதத்தை இழுக்கவே இழுக்காது; ஆகையால் தாங்களில்லாமல் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போக முடியாது. என்னையும் தங்களுடன் வனத்தில் வஸிக்கும்படி உத்தரவு செய்ய வேண்டும். நான் இவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் தாங்கள் என்னைக் கைவிட்டால் அந்த கணத்திலேயே நான் ரதத்துடன் அக்னியில் விழுந்து பிராணனை விடுவேன். வனங்களில் தங்களுடைய தவத்துக்கு விரோதம் செய்யும் ஜந்துக்களை இந்த ரதத்திலிருந்தே தடுப்பேன். பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின் தங்களுக்கு ரதம் செலுத்தும் கைங்கரியம் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எனது ஆசை நிறை வேறவில்லை. தாங்கள் வனத்தில் வஸிக்கும்போது தங்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும்

பாக்கியத்தையாவது அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும். காட்டில் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஸமீபத்தில் இருக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் வனத்தில் வளிக்கும்பொழுது தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதால் இந்தக் குதிரைகளுக்கும் உத்தமகதி கிடைக்கும். காட்டில் தங்களுடனிருந்து தங்களுக்கு ஸகல ஊழியத்தையும் என் தலையினால் பொறுப்பாகச் செய்கிறேன். எனக்கு அயோத்யையும் வேண்டாம். தேவலோகமும் வேண்டாம், மோக்ஷமும் வேண்டாம், பாபிகள் ஸ்வர்க்கத்தில் பிரவேசிக்க முடியாது. அப்படி மஹாபாபியான நான் தாங்களில்லாமல் அயோத்யையில் எப்படி, பிரவேசிப்பேன்? தாங்கள் வனவாஸம் செய்யும் வரையில் தங்களுடனிருந்து பிறகு தங்களை இந்த ரதத்திலேயே அயோத்யைக்குக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று நான் மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன். தங்களுடனிருக்கும்பொழுது பதினான்கு வருஷங் களும் பதினான்கு நிமிஷங்களாகப் பறந்துவிடும். தங்களை விட்டுப் பிரிந்தால் ஒவ்வொரு ஷணமும் ஒரு யுகமாகும். வேலைக்காரர் களிடத்தில் தங்களைப்போல் விசுவாஸம் வைத்தவர்களுண்டா? என் யஜமானனுடைய புத்திரனான தாங்கள் வளிக்குமிடத்தில் நானும் இருக்க விரும்புவது நியாயமல்லவா? என்னைத் தள்ளிவிடக்கூடாதென்று பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் எங்கேயிருந்தாலும் தங்களுடன் இருக்க நிச்சயித்துவிட்டேன்" என்று பலவிதமாக ஸுமந்திரர் கெஞ்சிக் கேட்டார்.

ராமன் ஸகலப் பிராணிகளிடத்திலும் ஸ்வபாவத்திலேயே கருணையுள்ளவர்; தன்னை அண்டி தன்னைத் தவிர வேறு கதியில்லை என்ற வேலைக்காரர்களிடத்தில் விசேஷப் பிரீதியையும் கருணையையும் வைத்தவர். ஆகையால், “ஸுமந்திரரே! பிரபுக்களிடத்தில் விசுவாஸம் வைத்தவர்களில் உம்மைப்போன்றவர்களை நான் பார்த்ததில்லை. உமக்கு என்னிடத்திலுள்ள பிரீதியையும் அறிவேன். முக்கியமான காரணங்களில்லாவிட்டால் உம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லுவேனா? நீர் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போனவுடன், 'ராமன் வனத்திற்குப் போய்விட்டார்' என்று கைகேயிக்கு நிச்சயமுண்டாகும். அதனால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து தர்மாத்மாவான சக்கரவர்த்தியைப் பொய்யராக எண்ண மாட்டாள்; பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும்; அப்பொழுது கைகேயியின் மனோரதங்கள் நிறைவேறும். இந்தக் காரியம் முதலில் முடிய வேண்டியது. ஆகையால் நீர் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போம். நான் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை அவர்களிடத்தில் சொல்லும்” என்று அவரைப் பல முறை ஸமாதானம் செய்தார்.

பிறகு குகனைப் பார்த்து, “தோழா! நான் இங்கேயே வளிக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்புவது ஸரியல்ல; இவ்விடத்தில் ஜனக்கூட்டம் அதிகம்; நான்

ஆசிரமத்தில் அவசியம் வஸிக்கவேண்டும். என் பிதாவின் ஆக்ஞையும் அப்படியே. 'பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் ஜடை மரவுரி மான்தோல்களைத் தரித்துக்கொண்டு தண்ட காரண்யத்தில் வஸிக்கவேண்டும்' என்று கைகேயி சொல்லவில்லையா? காட்டில் வஸிக்கும் தபஸ்விகளுக்குச் சிறப்பைத் தருவதான நியமங்களை அனுஷ்டித்து, என் பிதாவிற்கும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் எல்லையற்ற நன்மையை ஸம்பாதிக்க விரும்பியவனாக சடை. தரிக்கப் போகின்றேன், சீக்கிரம் ஆலம்பாலைக் கொண்டுவா” என்றார்,

குகன் அப்படியே செய்ய, ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜடையைத் தரித்து வைகானஸ விதிப்படி வானப்பிரஸ்த தர்மத்தைக் கைக் கொண்டார்கள். முழுங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடன் ஸர்வ லக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமன் ஜடையைத் தரித்தார். என்ன கஷ்டம்! அந்த நிலையிலும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹிஷிகளைப்போல் விசேஷ தேஜஸுடன் விளங்கினார்கள். பிறகு ராமன் குகனை அழைத்து, “தோழா! ஸைன்யம் பொக்கிஷம் கோட்டை தேசம் முதலியவைகளை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வா” என்று புத்தி சொல்லி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்து கங்கைக் கரைக்குப் போனார். அங்கே ஓடம் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு “லக்ஷ்மண! பயந்த ஸ்வபாவமுடைய ஸீதையை ஓடத்தில் ஜாக்கிரதையாக ஏற்றி நீயும் ஏறு” என்றார். ராமனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்த லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார். பிறகு ராமனும் ஓடத்தில் ஏறிக்கொண்டு, ஆற்றைக் கடக்கும் பொழுது, யாதொரு அபாயமும் நேராமலிருக்க, பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்களை ஜபித்தார். தானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அந்த நதியில் ஆசமனம் செய்து சாஸ்திரவிதிப்படி, அதை பிரீதியோடும் ஸந்தோஷத்தோடும் நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு ஸுமந்திரருக்கும் குகனுக்கும் அவனுடைய ஸைன்யத்திற்கும் அனுமதி கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ராமன் ஓடத்தில் உட்கார்ந்து அதைக் கடத்தச் சொன்னார்.

ஓடத்தை வெகு வேகமாக வேலைக்காரர்கள் கடத்திக்கொண்டு போகையில், கங்கையின் நடுவில் அது வந்தபொழுது, ஸீதை கைகூப்பி “சக்கரவர்த்தித் திருமகனான என் பர்த்தா வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வஸித்துத் தன் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி என்னோடும் ஸஹோதரரோடும் திரும்பி அயோத்யைக்கு வரும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது என் இஷ்டப்படி நான் தங்களைப் பூஜிக்கிறேன். தாங்கள் ஸ்வர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்ற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள். பிரஹ்மலோகத்தில் உண்டானவர்கள்; ஸமுத்திரராஜனுடைய பாரியை; மஹாதேவி; தங்களை நமஸ்கரித்துத் துதிக்கிறேன். என் நாதன் க்ஷேமமாகத்

திரும்பிவந்து ராஜ்யத்தை அடைந்தால் அநேக லக்ஷம் பசுக்களையும், வஸ்திரங்களையும், உத்தமமான அன்னங்களையும் பிராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்களைத் திருப்தி செய்கிறேன். நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் பலவித மாம்ஸங்களாலும் பல்லாயிரம் கட் குடங்களாலும், தங்களையும் இங்கே வஸிக்கும் தேவதைகளையும், மணிகர்ணிகை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும், காசி முதலிய புண்ணியக்ஷேத்திரங்களையும் பூஜிக்கிறேன். புண்ணியாத்மாக்களான என் பர்த்தாவும் அவருடைய ஸஹோதரரும் என்னுடன் வனவாஸம் செய்துவிட்டு அயோத்யைக்குக்ஷேமமாகத் திரும்பிப் போகவேண்டும்" என்று கங்கா தேவியைப் பிரார்த்தித்தாள். அதற்குள் படகு தென்கரை சேர, உடனே அவர்கள் அதிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

பிறகு ராமன் “இனிமேல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் நாம் தனியாகச் இருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸீதையை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றவேண்டும். நீ முன்னால் நட; ஸீதை உனக்குப் பின்னால் வரட்டும்; நான் உங்களிருவருக்கும் காவலாகக் கடைசியில் வருகிறேன். இனிமேல் நாம் ஒருவர் ஒருவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும். காலம், தப்பியபின் எந்தக் காரியத்தையும் எளிதில் செய்யமுடியாது. வனவாஸத்தின் கஷ்டம் இன்றைக்குத் தான் ஸீதைக்குத் தெரியும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல், கிராமங்கள், தோட்டங்களில்லாமல், மேடுபள்ளங் களும், ஆழமான குழிகளுமுள்ள காட்டில் இன்றைக்கு பிரவேசிக்கப் போகிறோம்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் முன்னால் நடந்தார்; பிறகு ஸீதையும் பிறகு ராமனும் வந்தார்கள். ராமன் கங்கைக் கரையைத் தாண்டி அப்புறம் நடந்துபோவதை ஸுமந்திரர் கண் கொட் டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், பிறகு வேகு தூரத்தில் சென்று விட்டதால் அவர்கள் கண்ணிற்கு மறைய, துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டு அழுதார். ராமன் லோக பாலர்களுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுடையவர்; ஸகலப் பிராணிகளின் மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்கிறவர்; ஆனாலும் மஹாத்மாவானதால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப் போல் பிறருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அதிக கஷ்டங்களை அனுபவித்தார். கங்கையைத் தாண்டி, தண் தான்யங்களாலும் ஸந்தோஷமுள்ள குடிகளாலும் விளங்கும் மத்ஸ்ய தேசத்தில் வந்து, அங்கே காட்டுப்பன்றியையும், ரிச்யம், பிருஷதம் மஹாருரு என்ற யாகத்திற்கு உபயோகமான மான்வகைகளையும் கொண்டு அவைகளின் மாம்ஸத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸாயங்காலத்தில் ஒரு பெரிய மரத்தினடியில் உட்கார்ந்தார்கள்.

ஐதள தத்ர ஁தத்வா சதுரேரா ம஁ராம்ருகாந்
வரா஁ ம்ருபர்யம் ப்ரு஁தம் ம஁ராருரும் |
஁தாய ஁மத்யம் த்வர்தம் புபு஁஁தள
வாஸாய காஸை யயதுர் வநஸ்பதம் || (102)

ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷித்தது

ஸ தம் ஸ்ருக்ஷம் ஸமாஸ்தாய ஸந்த்யாமந்வாஸ்ய மஸ்சீமாம் |

ராமோ ரமயதாம் பரீக்ஷத் இதீக்ஷாவாச லக்ஷ்மணம் || (1)

ஸந்தியாவந்தனம் செய்து போஜனமானவுடன் ராமன், “லக்ஷ்மண! நாம் தேசத்தை, விட்டு வெளியில் வந்து வஸிப்பதில் இதுதான் முதலாவது ராத்திரி. இன்று ஸுமந்திரர் நம்முடனில்லை நீ அதைப்பற்றி வருத்தப்படக்கூடாது. இன்றுமுதல் ராத்திரிகளில் நாம் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; ஸீதையைச் காப்பாற்றும்

பாரம் நம்முடையதாயிற்றல்லவா? நாம் கொண்டுவரும் புற்களாலும், இலைகளாலும் படுக்கையைப் போட்டு இந்த ராத்திரியை எப்படியாவது கழிப்போம்” ஏன்றார். உத்தமமான படுக்கைகளில் படுத்து பழக்கப்பட்ட ராமன், வெறுந் தரையில் இலைகளின்மேல் படுத்து, “குழந்தாய், லக்ஷ்மண! இப்பொழுது மஹாராஜா துக்கத்தால் தூக்கம் வராமல் மிகவும் கஷ்டப்படுவார். ஆனால் கைகேயியோ ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறி ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பாள். பரதன் வந்தவுடன் ராஜ்யம் அவனுக்கு ஸ்திரமாகக் கிடைக்கவேண்டுமென ஆசையை வைத்து ஒருக்கால் நமது பிதாவைக் கொன்றாலும் கொல்வாள். அவரோ இப்பொழுது அநாதை; மிகவும் வயது சென்றவர்;

காமத்திற்கு வசப்பட்டவர்; கைகேயியிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார், நானும் சமீபத்திலில்லை, ஐயோ! என்ன செய்வார்? எனக்கு சேர்ந்த கஷ்டத்தையும், தர்மார்த்தங்களை அலக்ஷ்யம் செய்து காமத்தையே விசேஷமாக நமது பிதா நாடியிருப்பதையும் யோசித்தால் தர்மம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும்

காமமே மேலானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நமது பிதா செய்ததைப் பார், ஒருவன் எவ்வளவு மூடனானாலும் ஒரு ஸ்திரீயை ஸந்தோஷப்படுத்த, தன்னிஷ்டப்படி நடக்கும் புத்திரனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவானா? பரதன் தன் பார்வையுடன் தனதான்யங்களால் நிறைந்த கோஸல ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஏக சக்ராதிபதியாய் ஆள்வான். தசரதர் இன்னும் எவ்வளவு நாள் இருக்கப்போகிறார்? நானோ காட்டிற்கு வந்துவிட்டேன்; அப்பொழுது இந்த அகண்டமான ராஜ்யத்திற்கு அவன் ஒருவனே அதிபதி. தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் கைவிட்டு எவன் காமத்தையே நாடுகிறானோ அவன் நமது பிதாவைப்போல் துக்கத்தையே

அனுபவிப்பான். தசரதரைக் கொல்வதற்கும் என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதற்கும் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைப்பதற்குமே கைகேயி வந்து சேர்ந்தாளென்று எண்ணுகிறேன்.

“புதிதாக ஐசுவரியமும் அதிகாரமும் கிடைத்த கொழுப்பால் அவன் புத்திகெட்டு இப்பொழுதே கௌஸல்யையையும், ஸுமித்திரையையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களென்று உபத்திரவிக்க ஆரம்பிக்காமலிருப்பாளா? கௌஸல்யை எனக்குத் தாயான தால் என் மூலமாய் கஷ்டப்படுவது நியாயம். ஆனால் ஸுமித்திரை அப்படி கஷ்டப்பட நியாயமில்லை. ஆகையால் பொழுது விடிந்தவுடன் தாமதம் செய்யாமல் இங்கிருந்தே அயோத்யைக்குப் போ. நாம் இன்னும் வெகு தூரம் வந்துவிடவில்லை. நானும் ஸீதையும் தண்ட காரணயத்திற்குப் போகிறோம். கௌஸல்யை நாதனில்லாமல் தவிப்பதற்கு நீயாவது அவளுடனிருந்தால் ஆதரவாக இருக்கும். கைகேயி எதைச் செய்தாலும் செய்வாள். ஹீனமான காரியமென்றாவது, லோகத்தார் வெறுப்பார்களே என்றாவது, அநியாயமென்றாவது பார்க்கமாட்டாள். தர்மவானான பரதனிடத்தில் அடைக்கலமாக நீ என் தாயை ஒப்புவிக்கவேண்டும்.

கௌஸல்யை பூர்வ ஜன்மத்தில் தாய்களையும், பிள்ளைகளையும் அதிகமாகப் பிரித்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தன் புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்து கஷ்டப்பட நியாயமில்லை. என்னைப் புத்திரனாக அடைவதற்கு எவ்வளவோ சிரமப்பட்டாள்; எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு என்னை வளர்த்தாள். மாதாபிதாக்கள் புத்திரனைப் பெறுவதின் பிரயோஜனம், தங்களுக்குத் தேகத்தில் சக்தி குறையும் பொழுது பணிவிடை செய்து தங்களைக் காப்பதற்கேயல்லவா? அப்படி சிரமப்பட்டதின் பயனை அடையவேண்டிய காலத்தில் அவளுக்கு அதுவும் கைகூடாமல் போயிற்றே. என் ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும். லோகத்தில் எவளும் என்னைப்போன்ற பிள்ளையைப் பெறாமலிருக்கவேண்டும். லக்ஷ்மண! என்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய்க்கு நான் செய்யும் உபகாரம் என்னவென்றால் முடிவில்லாத பெரும் துக்கத்தை அவளுக்கு உண்டாக்குவதுதான். இப்படிப்பட்ட புத்திரன் பிறக்காவிட்டால் என்ன நஷ்டம்? லக்ஷ்மண! நமது அரண்மனையில் கௌஸல்யை வளர்த்து வந்த பெண்கிளியைப் பார்த்திருக்கிறாயல்லவா? அது தன்னருகிலுள்ள கிளியைப்பார்த்து “உன் ஜன்ம சத்துருவான பூனையின் காலைக்கொத்து” என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கும். அதைக் கேட்டு கௌஸல்யை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடையலாம். அறிவில்லாத அந்தப் பிராணியால் என் தாய்க்குக் கிடைக்கும் பிரீதியும் என்னால் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கௌஸல்யையின் சத்துருக்களின் காலைக் கடி என்று அது சொல்லும்.

என்னை அதைவிட எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு அவள் வளர்த்தாள். சத்துருக்கள் அவளை உபத்திரவிக்கும்பொழுது அவள் மனத்திற்கு ஆறுதல் உண்டாகும்படி அதைத் தடுக்க ஒரு வார்த்தைகூட நான் சொல்ல முடியாமற்போயிற்று,

அல்ப பாக்கியமுள்ளவளும் புத்திரனிருந்தும் இல்லாதவளும் கிலேசத்தால் வாடினவளுமான கௌஸல்யைக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறந்தும் என்னால் அவளுக்கு என்னப் பிரயோஜனம்? சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கரை காணாமல் தத்தளிப்பதைத் தவிர வேறல்ல. எனக்குக் கோபம் வந்தால் நான் என் பாணங்களால் இந்த ராஜ்யத்தையோ அல்லது இந்தப் பூமியையோ ஒருவனாகவே நின்று ஐயித்து வசப்படுத்த முடியாதா? ஆனால் இப்பொழுது என் வீரியத்தை பிரயோகித்தால் அவசியம் தர்மஹானி நேரும். தர்மத்திற்கு நாசம் வரும்வகையில் பலத்தை உபயோகிப்பது கூடாது. 'ராமன் தர்மத்தைவிட்டு அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டான்' என்ற லோகாப வாதத்திற்கும் இறந்த பிறகு பரலோகம் கிடைக்காதென்ற பயத்திற்கும் கட்டுப்பட்டல்லவா சும்மா இருக்கிறேன்? இல்லாவிட்டால் இந்த க்ஷணமே எனக்கு அபிஷேகம் நடக்காதா?" என்று பலவிதமாய் அந்த மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ராமன் தனியாகப் பிரலாபித்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக மௌனமாக இருந்தார்.

ஜ்வாலை அணைந்த நெருப்பைப்போலும் அலைகள் ஓய்ந்த ஸமுத்திரத்தைப் போலும் ராமன் பிரலாபித்து முடித்த பிறகு லக்ஷ்மணன் அவரை ஸமாதானம் செய்ய நினைத்து, “அண்ணா! ஆயுதமெடுத்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரே! தாங்கள் வெளியில் வந்துவிட்ட பிறகு அயோத்யை காந்தியற்று, சந்திரனில்லாத ராத்திரியைப்போல் பார்க்க விகாரமாயிருக்கு மென்று சொல்லவும் வேண்டுமா?புருஷ சிரேஷ்ட! தாங்கள் இப்படித் துயரப்படுவது தகாது. இதனால் ஸீதைக்கும் எனக்கும் மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ஸுகல லோகங்களுக்கும் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவரென்ற பெயரையும் ஸ்வபாவத்தையும் தாங்கள் பெற்றிருக்க, தங்களுக்காகப் பிறர் துக்கப்படலாமா? ஜலத்தில் வளிக்கும் மீனை அதற்குப்

பிராணாதாரமான ஜலத்திலிருந்து வெளியில் போட்டால் பிழைக்காது. அப்படி நானும் ஸீதையும் தங்களைவிட்டு ஒரு நிமிஷம்கூடப் பிழைத்திருக்கமாட்டோம். 'விடியற்காலையில் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ' என்று தாங்கள் சொன்னதற்கு என் பதில் இதே. தாங்கள் என்னுடனில்லாவிடில், தசரதர், சத்துருக்களின், ஸுமித்திரை

முதலியவர்களையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் பார்ப்பதற்குக்கூட எனக்கு சிறிதேனும் இஷ்டமில்லை” என்றான்.

பிறகு அவர்கள் அந்த ஆலமரத்தடியில் படுக்கைகளைப் போட்டுப் படுத்துக்கொண்டார்கள். லக்ஷ்மணன் இப்படி தன்னிடத்தில் எல்லையற்ற ஸ்நேகத்துடன் மனத்திலுள்ளதை ஒளிக்காமல் சொன்னதை மிகுந்த ஆதரவுடன் ராமன் கேட்டு, பதினான்கு வருஷங்களும் லக்ஷ்மணனோடு காட்டில் வசித்துக்கொண்டு தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாக நிச்சயம்செய்து கொண்டார். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ராத்திரியில் குரூரமான ஜந்துக்களின் நடுவில் அந்த மஹாபலசாலிகள் இருந்தாலும் சற்றும் பயப்பட வில்லை. ஸந்தேகப்படவுமில்லை.

**ததஸ்து தஸ்யந் வீஜந வந ததா
மஹாபலஸ ராகவ வம்பர வர்தநிநா |
ந சிதா பயம் ஸம்ப்ரம மய்யுபயது:
யதாவ ஸீம்ஷிஷா கீர்ஸாநு கோசரிஸா || (35)**

ராமன் பரத்வாஜரை தரிசித்தது

தேவ தஸ்யம் ந மஹாவ்ருகே உஜீத்வா ரஜநீம் ஸீவாம் |
விமலேயுத்தே ஸூர்யே தஸ்யமாத் தேவாநாத் ப்ரதஸ்திரே ||

அந்த ராத்திரி ஆலமரத்தடியில் தங்கி விடியற்காலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். காட்டிற்குள் நுழைந்து, கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடமான பிரயாகையை நோக்கிப் போய், பல தேசங்களையும் பல பூமிபாகங்களையும் அதுவரையில் பாராத பல அபூர்வ வஸ்துக்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கே வஸிக்கும் ஜனங்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அஸ்தமிக்கும் வரையில் பிரயாணம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் "லக்ஷ்மண! பிரயாகையைச் சுற்றிலும் புகை வெகு தூரம்வரையிலும் ஆகாசத்தில் பரவியிருப்பதைப் பார்; அது ஹோமப் புகையாக இருக்கவேண்டும். இரண்டு பிரவாகங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும் பெரும் சப்தம் கேட்கப்படுகிறதல்லவா? கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திற்கு வந்து விட்டோமென்று எண்ணுகிறேன். காட்டு ஜனங்கள் மரங்களை விறகிற்காக உடைத்துப் போட்டிருக்கின்றனர். பரத் வாஜரின்ஆசிரம விருகங்கள் தொலைவில் தெரிவதைப் பார்" என்று சொல்லி, சிறிது நேரம் நடந்து அஸ்தமிக்கும்பொழுது இரு நதிகளும் சேருமிடத்தில் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். ஆசிரம மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் வேற்று மனுஷ்யர்களைக் கண்டு ஓடின. மஹரிஷியைத் தரிசிக்க விரும்பிய அவர்கள் ஸாயங்காலம் அக்னி ஹோத்திர வேளையானதால் அது முடியும்வரையில் ஆசிரமத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் நின்றார்கள். ஆசிரமத்திலிருந்து அகஸ்மாத்தாக வெளியில் வந்த ஒரு சிஷ்யனால் தங்களுடைய வரவை அவருக்குத் தெரிவித்து அவருடைய அனுமதியால் ஆசிரமத்திற்குள் போய், பரத்வாஜர் அக்னி ஹோத்திரம் செய்தபின் சிஷ்யர்களுடன் வீற்றிருக்கக் கண்டார்கள்.

கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் பகவானுடைய திருவடிகளிலேயே நாடிய மனமுள்ளவராய் தபோபலத்தால் மூன்று காலங்களையும் அறிந்த அந்த மஹாத்மாவைப் பார்த்துக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து ராமன், "ஸ்வாமி! நாங்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்கள்; நான் ராமன்; இவன் லக்ஷ்மணன்; இவள் ஜனகராஜனுடைய புத்திரி; என் பார்வைய; பதிவிரதை; இவளுடைய பெயர் ஸீதை; தானும் என்னுடன் வனத்தில் வஸிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்து வந்திருக்கிறாள். லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்திருப்பதால், என் பிதா என்னைக் காட்டிற்குப்

போகும்படி ஆக்ஞாபித்தபொழுது என்னுடையிருக்க விரும்பித் தானும் வந்திருக்கறான்; இவன் பிரதிக்கை தவறாதவன். பிதாவின் கட்டளைப்படி நாங்கள் வனத்திலிருந்து கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஜித்துக்கொண்டு, பிதிருவாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க உத்தேசித்திருக்கிறோம்" என்றார்,

பரத்வாஜர் அதைக் கேட்டு அர்க்யம் பாத்யம் முதலிய அதிதி பூஜைகளைச் செய்து, ஆஹாரத்திற்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்து, படுக்க ஒரிடத்தையும் தந்தார். அவருடைய தபோ மஹிமையால் அங்கிருக்கும் மிருகங்களும் பகலிகளும் மனிதர்களிடத்தில் பரம விசுவாஸத்துடன் பழகிக்கொண்டிருந்தன. அவைகளும் சிஷ்யர்களும் தம்மைச்சூழ அந்த மஹரிஷி, “கேமமமாக வந்தீர்களா?” என்று சொல்லி விசாரித்தார். “தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் வந்தோம்” என்று அவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனங்களில் அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு மஹரிஷி “ராம! உன்னையே என் மனத்தில் எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இவ்வளவு காலம் கழித்தாவது உன்னை இந்த ஆசிரமத்தில் தரிசிக்கக் கிடைத்தது. என் பாக்கியத்தை என்னென்று சொல்வேன்! உன்னை யாதொரு காரணமுமின்றித் தசரதர் காட்டிற்குத் துரத்தின ஸமாசாரம் என் காதில் விழுந்தது. கங்கையும் யமுனையும் சேரும் இவ்விடம் புண்ணிய ஸ்தலம். ஜனக்சுட்பரில்லை. பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும். நீங்கள் இங்கேயே வஸிக்கலாம்” என்றார். ராமன் “ஸ்வாமி! நாங்கள் இங்கே இருந்தால் அயோத்யா ஜனங்கள் எங்களைப் பார்க்க விரும்பி வெகு ஸம்பத்திலிருப்பதால் அடிக்கடி இங்கே வருவார்கள். ஆகையால் எனக்கு இங்கே வளிக்க இஷ்டமில்லை. ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்ட இந்த ஸீதை ஸந்தோஷத்துடன் வளிக்கத் தகுந்த வேறொரு ஆசிரமத்தைப் பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். அங்கே மற்ற ஜனங்களுடைய வருகை இருக்கக்கூடாது” என்றார்.

பரத்வாஜர், "இங்கிருந்து பத்துகுரோச (இருபதுமைல்) தூரத்தில் சித்திரக்கூடமென்று ஒரு மலையுண்டு. அது கந்தமாதன பர்வதத்தைப் போன்றது; மஹரிஷிகள் வளிக்குமிடம், புண்ய ஸ்தலம்; எங்கே பார்த்தாலும் அழகாயிருக்கும், வானரங்களும் கரடிகளும் அங்கே மிகவும் அதிகம். அந்த மலைச் சிகரங்கள், எதுவரையில் தெரியுமோ அதுவரையில் வளிக்கும் பிராணிகளுக்குப் புண்ணியம் வளர்கிறது. பாபத்தில் மனம் செல்வதேயில்லை. அங்கே பல ரிஷிகள் வெகு காலம் வரையில் கடுந்தவம் செய்து அதே சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போயிருக்கிறார்கள். அது ஏகாந்தமாகவும் வளிக்கத் தகுந்ததாகவும் இருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். இஷ்டமிருந்தால் இங்கேயும் வளிக்கலாம்” என்று பலவீத உபசாரங்களால் அவர்களை

ஸந்தோஷப்படுத்தினார். அவரோ தர்மங்களை அறிந்தவர்; ராமனிடத்தில் மிகுந்த பக்தி வைத்தவர்.

புண்ணிய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த ராத்திரியை அங்கே ஸுகமாகக் கழித்து ராமன் மறுநாட்காலையில் பரத்வாஜரிடத்திற்குப் போய், “ஸ்வாமி! தங்களுடைய ஆசிரமத்தில் நேற்று ராத்திரி ஸுகமாகத் தங்கியிருந்தோம். இனிமேல் தாங்கள் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போக எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்” என்றார். அதற்கு மஹரிஷி, “தேன், பழம், கிழங்குகள் நிறைந்த சித்திரகூட மலைக்குப் போ, அது நீ இருக்கத்தகுந்த இடம், அங்கே அழகான மரங்கள் நிறைந்த மரச்சோலைகளும் மயில்களும் மான்களும் யானைகளும் பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும். மலைச்சாரல் பள்ளத்தாக்கு காட்டாறுகளையும், பலவிதமாய் சப்திக்கின்ற கோகிலம் சிட்டுக்குருவி முதலியவைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்த மலைத் தாழ்வரைகளில் ஆனந்தமாய் வஸியுங்கள்” என்றார்.

**ப்ரஹ்ருஷ்ட கோயஜ்ஜக கோகீஸஸ்வகந:
வீநாதீதம் தம் வஸுதாதரம் பரீஷம் |
ம்ருகைபர்ச மத்தைர் பஹூபீபர்ச குஞ்ஜகை:
ஸுரம்ய மாஸாத்ய ஸமாவஸாபர்ரமம் || (44)**

சித்திரகூடம்

உஷித்வா ரஜநீம் தத்ர ராஜயத்ரா வர்ந்தமௌ |
மஹர்ஜிமயீ வாத்ஸ்யாத ஜக்மதுஸ்தம் கீரீம் ப்ரதீ || (1)

பிறகு அவர்கள் பரத்வாஜரை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, அங்கிருந்து சித்திரகூடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அந்த மஹரிஷி அவர்களைத் தன் குழந்தைகளைப் போலெண்ணி, மங்களாசீர்வாதம் செய்து, சிறிது தாரம் வரையில் கூடவந்தார். "ராம! நீங்கள் கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திற்குப் போய், அங்கிருந்து காளிந்தீ நதிக்கரை வழியாக மேற்கே திரும்பி, அந்த வேகமான ஆற்றைத் தெப்பத்தால் தாண்டுங்கள். பிறகு ஒரு பெரிய ஆலமரம் தோன்றும், அதற்கு சியாமமென்று பெயர். அங்கே பல ஸித்தர்கள் வஸிக்கிறார்கள். ஸீதை அதைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துத் தனக்கு வேண்டியவைகளை அங்கே பிரார்த்தித்துக் கொள்ளட்டும். அவள் அதிகமாகக் களைத்திருந்தால் அங்கேயே தங்குங்கள்; இல்லாவிட்டால் அப்புறம் போகலாம். அங்கிருந்து ஒரு குரோசதுரம் போனால் பலாசம் இலந்தை முதலிய மரங்களாலும் அழகிய மூங்கில்களாலும் நிறைந்த ஒரு கறுத்த காடு தோன்றும். சித்திரகூடத்திற்குப் போகும் வழி அதுவே. நான் பல தடவை அந்த வழியாகப் போயிருக்கேன். அது மிகவும் அழகான மெல்லிய மணல் படிந்திருக்கும். காட்டுத்தீயின் உபத்ரவம் இருக்காது" என்று வழி காட்டியபின் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார்.

அவரை நமஸ்கரித்து, "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு போனார்கள். கொஞ்ச நேரம் சென்றபின் ராமன் "லக்ஷ்மண! பரத்வாஜபகவான் நம்மிடத்தில் கிருபைவைத்தது நாம் செய்த மஹா புண்ணியத்தின் பயனென்றறி" என்று இப்படிப் பேசிக்கொண்டு, ஸீதையை முன்னிட்டுக் காளிந்தீ நதிக்கரைக்கு நடந்து வந்தார்கள். அதன் வேகமான பிரவாகத்தைக் கண்டு, இதை எப்படித் தாண்டுவோம் என்று சற்றுத் தயங்கி யோசித்தார்கள். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் கட்டைகளை வெட்டி உலர்ந்த மூங்கில்களைக் குறுக்கே வைத்து, கோரைகளால் இறுகக்கட்டி அதில் ஸீதை ஸுகமாக உட்காருவதற்கு நீர் நொச்சில்நாவல் முதலிய மரங்களின் களைகளை வெட்டி ஓரிடத்தில் பரப்பினான். அந்தத் தெப்பத்தில் மஹாருபவதியான ஸீதையை ராமன் கைலாகு கொடுத்து ஜாக்கிரதையாக ஏற்றினார். தன் கணவன் தன்னைத் தொட்டு ஏற்றும் பொழுது அவள் சற்று வெட்கமடைந்தாள். அவளுடைய பக்கத்தில் ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் கூட மண்வெட்டி முதலியவைகளையும் வைத்து,

தாங்களும் ஏறிக் கொண்டு ராஜபுத்திரர்கள் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள். ஆற்றின் நடுவில் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஸீதை, "தேவி! எங்களுக்குக் க்ஷேமமுண்டாகட்டும். என் பர்த்தாவின் பிரதிக்கை நிறைவேறி அவர் அயோத்யைக்குக் க்ஷேமமாகத் திரும்பிப் போனால் அநேக மாயிரம் பசுக்களாலும் கங்குடங்களாலும் உன்னைப் பூஜிக்கிறேன்" என்று நதி தேவதையைப் பிரார்த்தித்தாள்.

அங்கிருந்து கொஞ்சதூரம் நடந்து, கறுத்த இலைகள் நிறைந்து குளிர்ந்த நிழலைக் கொடுக்கும் சியாமமென்ற ஆலமரத்தடியில் வந்தார்கள். அப்பொழுது ஸீதை "மஹாவிருக்ஷமே! உனக்கு நமஸ் காரம். என் பர்த்தாவின் பிரதிக்கை நிறைவேறவேண்டும். கௌலல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் நான் மறுபடியும் பார்க்க வேண்டும் என்று கைகூப்பி பிரார்த்தித்து பிரதக்ஷிணம் செய்தாள்.

அப்படித் தனக்காக வெகு பிரேமையுடன் ஸீதை வேண்டினதைப் பார்த்து ராமன், "லக்ஷ்மண! நீ ஸீதைக்கு முன்பாக நட, நான் ஆயுதபாணியாக அவளுக்குப் பின்னால் வருகிறேன். அவள் எந்தப் பூவையாவது பழத்தையாவது வேறு எதையாவது வேண்டுமென்றால் அதை உடனே கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டும்" என்றார். இரண்டு யானைகளுக்கு நடுவில் ஒரு பெண்யானை நடப்பதுபோல் ஸீதை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு நடுவில் போனாள். அதுவரையிலும் வனத்தையே பார்த்தவளல்ல; ஓவ்வொரு மரத்தையும் செடியையும் கொடியையும் பூவையும் காட்டி, "இதன் பெயரென்ன; இதன் குணமென்ன?" என்று ஸீதை ராமனைக் கேட்பாள். அழகிய நானாவித மலர்களாலும் பழங் களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களைப் பார்த்து, எது வேண்டுமென்று ஸீதை சொன்னாளோ அதை லக்ஷ்மணன் உடனே கொண்டுவந்து கொடுப்பான். விசித்திரமாக மணல் பாய்ந்திருக்கும் ஜலத்தையும், அதில் விளையாடும் அன்னம் முதலியவைகளையும். பார்த்து ஸீதை மிகவும் ஆனந்தமடைந்தாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து இரண்டு குரோச தூரம் நடந்து யமுனைக் கரையிலுள்ள காடுகளில் சஞ்சரிக்கும் பல மிருகங்களைக் கொன்று, அன்று போஜனம் செய்தார்கள். பிறகு அழகிய மயில்களும் குரங்குகளும் நிறைந்த அந்த ரமணியமான காட்டில் வேடிக்கையாகச் சற்றுநேரம் ஸஞ்சரித்து, அபூர்வமான விருஷங்களையும் மிருகங்களையும் ஸீதைக்குக் காட்டிக்கொண்டு, அஸ்தமிக்கும்பொழுது யமுனைக்கரைக்கு அருகிலுள்ள அக்காட்டில் ஸீதைக்கு இஷ்டமான ஓரிடத்தில் தங்குவதற்கான இடத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர்.

விஞ்ஞத்ய தே பர்ஷண புகநரதீதே

ஸ்ரீப வடேந வரநரவாரணாயுதே |
ஸமம் நதீவப்ரமுபேத்ய ஸம்மதம்
நீவாஸ மாஜக் முரதீந தர்பரநா: || (35)

பர்ணசாலை

அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயா மவஸூப்த மநந்தரம் |
ப்ரஹ்மத யாமாஸ பரதநர் ஸக்ஷ்மணம் ரகுநந்த த: || ௩

மறுகாட்காலையில் ராமன் லக்ஷ்மணனை எழுப்பிக் “குழந்தாய் இந் வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் மதுரமாய் சப்தம் செய்வதைக் கேள். நாம் பிரயாணம் செய்யும் காலம் நெருங்கிவிட்டது” என்றார். உடனே லக்ஷ்மணன் தூக்கம் தெளிந்து, வழி நடந்த இளைப்பையும் சோம்பலையும் விட்டெழுந்தார். ஸ்நானம் ஜபம் முதலிய காலைக் காரியங்களை முடித்து, பரத்வாஜர் காட்டிய வழியாகச் சித்திர கூடத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். போகும்பொழுது ராமன் “ஸீதே! இந்த பலாச மரங்கள் வஸந்த காலத்தில் மலர்கள் நிறைந்து கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல் நான்கு புறங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல்லாதக மரங்கள் பழங்களாலும் இலைகளாலும் பாரம் தாங்காமல் வளைந்திருக்கின்றன. இவைகளை உபயோகிப்பவர்கள் எவருமில்லை. இந்தக் காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே ஸுகமாக வெகுகாலம் கழிப்பேன். தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேன்கூடுகள் ஒவ்வொரு மரத்திலும் இரண்டு மரக்காலளவு தேனுடையனவாகத் தொங்குவதைப் பார். லக்ஷ்மண! இதோ உதிர்ந்த புஷ்பங்களால் போடப் பட்ட மிருதுவான படுக்கைகளையுடைய அழகிய ஓர் இடத்தில் ஓர் நச்சுக்குருவி கத்துவதைப் பார். அதைக் கேட்டு மயில் எதிரொலி செய்கிறது. யானைகளின் கூட்டமுடையதும் பறவைக் கூட்டங்களின் இனிய ஒலியுடையதுமான சித்திரகூட மலையின் உன்னதமான சிகரங்கள் தெரிகின்றன, அதன் அடியிலுள்ள ஸம பூமியில் பரவி யிருக்கும் காட்டில் அடர்ந்த மரங்களின் கீழே விநோதமாக ஸஞ்சரிப்போம்” என்று பேசிக்கொண்டு பலவிதமான பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ருசியுள்ள ஜலத்தாலும் பஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் விளங்கும் அந்த மலைப்பிரதேசத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் “குழந்தாய்! இந்த மலை, பார்க்கப் பார்க்க வெகு அழகாயிருக்கிறது. பல வித மரங்களும் கொடிகளும் கிழங்குகளும் பழங்களும் சுத்தமான ஜலமும் இங்கே கிடைக்கும். மஹாத்மாக்களான பல ரிஷிகள் இவ்விடத்தில் இருப்பார்கள். நாமும் இங்கே வஸிக்கலாம்” என்றார். பிறகு அவர்கள் வால்மீகி மஹரிஷியின் அசிரமத்திற்குப் போய் அவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். அவர் தன்னிடத்திற்கு வந்த அதிதிகளை விதிப்படி பூஜித்து உட்காருங்கள்; ஷ்லோகமாக வந்து சேர்ந்தீர்களா?” என்று விசாரித்தார். அதற்கு ராமன் “ஸ்வாமி! நான் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன் ராமன்; இவன் என் தம்பி லக்ஷ்மணன்; இவள் என் பாரியை ஸீதை; நாங்கள் பிதாவின்

ஆக்ஞையால் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வளிக்க உத்தேசித்து வந்திருக்கிறோம்" என்றார்,

பிறகு “லக்ஷ்மண! வீடு கட்டுவதற்கு ஏற்ற உறுதியான நாவல் முதலிய மரக்கட்டைகளை வெட்டிக்கொண்டு வந்து நாம் வஸிப்பதற்கு ஒரு குடிசையைக் கட்டு. இங்கே சிலகாலம் தங்க விரும்புகிறேன்” என்றார். அப்படியே லக்ஷ்மணன் சீக்கிரமாக ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டினான். அது காற்றுமழைக்கு அசையாமல் கெட்டியாயும் அழுத்தமான சுவர்களோடும் நேர்த்தியான அறைக ளோடும் கதவுகளுக்குப் பதிலாகப் பாய்கள் தொங்கவிடப்பட்டும் இருந்தது. இதெல்லாவற்றையும் தான் ஒருவனாகவே வெகு சாதாரியமாயும் அழகாயும் செய்து முடித்து, இன்னும் என்ன கட்டளையிடப்போகிறாரென்று இளையாழ்வார் ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ராமன் அதைக் கவனித்து, “குழந்தாய்! இந்தப் பர்ணசாலையின் அந்தந்த திக்குகளில் வஸிக்கும் அதிஷ்டான தேவதைகளுக்கு மானுடைய மாம்ஸத்தைக் கொண்டுவந்து யாகம் செய்யவேண்டும். நாம் தீர்க்கமான ஆயுளை விரும்பினால் ஒரு வீட்டில் பிரவேசிப்பதற்கு முன் அங்கே வஸிக்கும் தேவதைகளுக்கு திருப்தியுண்டாவதற்கு சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கிருஹப் பிரவேச சாந்திகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால், மனிதனுக்கு வியாதியும் பயமும் பந்துக்களின் நாசமும் நேராது. நீண்ட ஆயுளையுடையவனாய் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பதைப்போல் ஸுகத்தை அனுபவிப்பான்” என்றார்.

லக்ஷ்மணன் அப்படியே செய்ய, ராமன் குழந்தாய்! இந்த மாம்ஸத்தை அக்னியில் சமை. இது ஸ்திரமான தினம். முகூர்த்தமும், திதியும், நக்ஷத்திரமும் அப்படியே. இங்கே வெகுகாலம் ஸுகமாக வாழ்வோம் என்று இவை குறிப்பிடுகின்றன” என்றார். அந்த மாம்ஸம் அக்னியில் சமைந்து ரத்தம் வற்றின பிறகு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! ஸுகல அவயவங்களுடன் கூடன இந்தக் கருத்த மானுடைய மாம்ஸம் நன்றாகப் பக்குவமாயிற்று. யக்ஞவிதிகளைப் பூர்ணமாக அறிந்த தாங்கள் தேவதைகளுக்கு ஸமமானவர்; தேவதைகளுக்குத் திருப்தி செய்யும் யக்ஞத்தை ஆரம்பிக்கலாம்” என்றான். ராமன் ஸ்நானம் செய்து நியமத்துடன் கிருஹப்பிரவேச காலத்தில் செய்யவேண்டிய ஸுகலக் கிரியைகளையும் சுருக்கமாக விதிப்படி செய்து முடித்தார்; ஸுகல மந்திரங்களை அறிந்த ஸுகல மந்திர ஸ்வரூபியான ராமனுக்குத் தெரியாத விஷயமும் உண்டோ? வீட்டிற்கு அதிஷ்டான தேவதைகளான அக்னி, வருணன் முதலிய நாற்பத்தைந்து தேவதைகளை, ஹோமம், நைவேத்தியம் பலி பூஜை முதலிய கிரியைகளால் ஆராதித்துப் பரிசுத்தராய் அந்தப் பர்ணசாலையில், பிரவேசித்தார். அப்போழுது மஹாதேஜஸ்வியான ராமசந்திர மூர்த்திக்கு மிக்க ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று.

வைசுவதேவ பலிகள் வைத்து அதில் விஷ்ணு ஸம்பந்தமான யாகத்தையும், ருத்திர ஸம்பந்தமான யாகத்தையும் செய்தார். பிறகு வீட்டில் வஸிக்கும்பொழுது நேரக்கூடிய அசுபங்களைப் போக்குவதற்கு, புண்யாஹ வாசனம் கிருஹசாந்தி ஜபம் முதலியவைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்தார். ருத்ர யாகம் செய்தபடியால் தன்னை ஜலத்தால் மறுபடியும் சுத்தம் செய்துகொண்டு, ராத்ரி பகல்களில் ஸஞ்சரிக்கும் பாப கர்மங்களைச் செய்யும் குருரமான பூதங்களை உத்தேசித்து பலியிட்டார். தபஸ்விகள் வஸிக்கும் ஆசிரமத்திற்கு உசிதமான பலி பீடங்களையும், கந்தர்வர்கள் முதலிய தேவகணங்கள் வஸிக்கும் சைத்தியஸ்தானங்களையும், விஷ்ணு, முதலிய தேவதைகள் வஸிக்கும் பூஜா கிருஹங்களையும் ஏற்படுத்தி, அந்த அந்த தேவதைகளை மந்திர பூர்வமாக அங்கே ஸ்தாபித்தார். பிறகு காட்டில் கிடைக்கும் புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும், பக்குவமான மாம்ஸங்களாலும், ஜலதர்ப்பணங்களாலும் வேதத்தில் விதித்திருக்கும் ஜபங்களாலும், தர்ப்பங்களாலும் ஸமித்துக்களாலும் பூதங்களைத் திருப்தி செய்து, ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் சுபமுகூர்த்தத்தில், மரக்கிளைகளாலும் இலைகளாலும் கூரை போட்டு, சாஸ்திர விதப்படி கட்டப்பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையில் பிரவேசித்து, ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

பல மிருகங்களாலும் பகைகளாலும் விசித்திரமான புஷ்பங்களுள்ள மரங்களாலும் நிறைந்து, ஸர்ப்பங்கள் யானைகள் புலிகள் கரடிகள் மான்கள் முதலிய மிருகங்களின் சப்தத்தால் விளங்கும் அந்த வனத்தில், ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு, தங்கள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்து, புஷ்பங்களைப் பறிப்பது, ஜலக்ரீடை செய்வது முதலிய அந்தந்த காலத்திற்கேற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மிக்க ரமணியமான அந்தச் சித்திரகூட பர்வதத்தில் மால்யவதி என்ற புண்ணிய நதிக்கரையில், ஒரு கவலையும் இல்லாமல் ராமன் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அயோத்யையை விட்டுவந்த துக்கத்தை மறந்திருந்தார்.

**ஸூர்ய மாஸாத்ய து சீத்ரகூடம்
நதீம் ச தாம் மாஸ்யவதீம் ஸுதீர் தாம் |
நநந்த ஷ்ருஷ்டீடா ம்ருகபக்ஷஜ்ஜடாம்
ஜலஹுள ச துக்கம் புரவிப்ரவாஸாத் || (38)**

ஸுமந்திரர் அயோத்யைக்கு வந்தது

கத்யத்வா ஸுதுக்கார்த: ஸுமந்த்ரேண சீரம் ஸஹ.

ராமே தக்ஷணகூடஸ்தே ஜகாம ஸ்வக்ருஷம் குரு: || (1).

ராமன் நதியைத் தாண்டி அக்கரை சேர்ந்த பிறகு, குகன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் தன் கண்ணுக்கு அவர் மறையும்வரையில் அவருடைய குணங்களைப்பற்றி ஸுமந்திரருடன் பேசிக் கொண்டிருந்து, பிறகு அவரை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போனான். தூதர்களை அனுப்பி ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போனதையும் பிரயாகையில் அவருடன் தங்கியிருந்ததையும் சித்திர கூடத்தை நோக்கி பிரயாணம் செய்ததையும் அறிந்து ஸுமந்திரரிடத்தில் தெரிவித்தான். பிறகு அவர் குகனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வெகுகிலேசத்துடன் குதிரைகளைப் பூட்டி அயோத்யைக்குப் போனார்,

பரிமளமுள்ள காடுகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் கிரமங்களையும் நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு வேகமாக பிரயாணம் செய்து, மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலத்தில் ஸந்தோஷமற்ற அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். பாழான நகரத்தைப்போல் ஜன ஸஞ்சாரமில்லாமல் சப்தமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மனம்குன்றி "இதுவரையில் யானைகளும் குதிரைகளும் ஜனங்களும் அரசர்களும் நிறைந்திருந்த இந்த அயோத்யை ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்ற நெருப்பால் எரிக்கப் பட்டு, சாம்பலாயிற்று" என்று நினைத்து, குதிரைகளை அதிவேகமாக நடத்திக் கோட்டை வாசற்படிக்கு. வந்தார்.

ஸுமந்திரர் வருவதைக் கண்டு ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக "ராமன் எங்கே, ராமன் எங்கே?" என்று நான்கு புறத்திலும் அவரைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். "ஜனங்களே! அந்த மஹாத்மா கங்கைக்கரையில் என்னை நிறுத்திவிட்டு, 'அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போ' என்று உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டார்" என்று மறுமொழி சொன்னார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைச் தாண்டிப் போய்விட்டார்கள் என்று தெரிந்தவுடன் ஜனங்கள் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "என்ன ஆச்சரியம்! இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நமக்கு நேரும்படியான பாபத்தைச் செய்திருக்கி றோமா! என்ன ஜன்மமெடுத்தோம்! ஹா ராம! எங்களை இப்படித் தவிக்கவிட்டுப் போக உனக்கு மனம் வந்ததா?" என்று கதறினார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக நின்றனாண்டு, "இதே ரதத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் பார்த்துவிட்டு, இப்பொழுது அவர்களில்லாமல் பாழடைந்திருக்கும் இதே ரதத்தைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்த

நமது ஜன்மத்தைப் பொசுக்கவேண்டும். ஒருவன் எங்கேயாவது தானம் கொடுத்தால் ராமன் தவறாமல் அவ்விடத்தில் போயிருந்து, ஸரியான தேசத்திலும் காலத்திலும் தக்க மனுஷ்யர்களுக்கும் அந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று கவனித்துக்கொண்டிருப்பான்: எங்கேயாவது யாகயக்ஞங்கள் நடந்தால் ராமன் அங்கே தவறாமல் போய், அந்த யாகம் நியாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட திரவியத்தால் நடக்கிறதா என்று கவனிப்பான். கிரியைகளில் ஸந்தேகம் ஏற்பட்டால் அதை நீக்குவான். ஏதாவது மறந்திருந்தால் அதை ஞாபகம் செய்வான். எங்கேயாவது விவாஹம் நடந்தால் ராமன் அவ்விடத்திற்குத் தவறாமல் போய், இருதிறத்தாருடைய ஜாதிகுலம் சீலம் ஐசுவரியம் ஒத்திருக்கிறதா என்றும், மணப்பிள்ளையும் பெண்ணும் எல்லா விதத்திலும் ஒத்திருக்கிறார்களா என்றும் கவனிப்பான்; தனமில்லாததால் அந்த விவாஹம் நடக்காதென் றறிந்தால் வேண்டிய தனத்தைக் கொடுத்து நடத்துவிப்பான், வைதிகக்கிரியைகள் குறை வில்லாமல் நடக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவ்வாறே, நீண்ட காலம் வரை நடக்க வேண்டிய யாகங்களிலும் தானே போய் அவைகளை ஒழுங்காக நடத்துவான். அந்த தர்மாத்மாவை இன்னுமொருமுறை பார்ப்போமா? இந்த நகரத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் எது கேஷமத்தை உண்டுபண்ணும், எது பிரியம், எது ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் என்று நன்றாக விசாரித்து, அவனவனுடைய மனோரதங் களைப் பூர்த்திசெய்து, குழந்தையைத் தகப்பன் ரக்ஷிப்பதுபோல் நம்மெல் லோரையும் ரக்ஷித்துவந்த நாதன் இப்பொழுது நம்மை விட்டுப்போகும் காலம் வந்ததல்லவா" என்று அந்த நகரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகள் ராஜவீதிக்கு இருபுறத்திலுள்ள மெத்தை வீடுகளிலிருந்தும் கடைகளிலிருந்தும் ஜன்னல்கள் மூலம் ராமனுடைய ரதத்தைப் பார்த்து பிரலாபிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டே ஸுமந்திரர் அரண்மனையை நோக்கிப் போனார்.

அந்த ஜனங்களைப் பார்க்க ஸஹிக்காமல் முகத்தை மறைந்துக் கொண்டு தசரதர் இருக்குமிடத்திற்குப் போய் ரதத்தை வீட்டிறங்கி ஏழு கட்டுகளைத் தாண்டினார். தசரதர் வெளியில் வராததைக் கண்டு ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அங்கே நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ராமன் திரும்பி வருவா ரென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் ராமனில்லாமல் வெற்று ரதம் திரும்பிவரக் கண்டு துக்கம் தாங்காமல், 'ஹா ஹா' என்று கதறினார்கள். ஒன்றும் தோன்றாமல் பித்துப்பிடித்தவர்கள் போல். ஒருவரை யொருவர் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸுமந்திரர் வந்ததை அறிந்து ராஜபத்தினிகள் தங்களுடைய விடுதிகளி லிருந்து அரசருடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்து ஸுமந்திரர் என்ன சொல்வாரோ என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். “ராமனுடன் இந்த நகரத்தை

விட்டுப் போனவர் ராமனில்லாமல் திரும்பி வந்தாரே; சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யையிடத்தில் அவர் என்ன சொல்வாரோ, பார்ப்போம். தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் காட்டிற்குப்போகவிட்டு அவள் பிழைத் திருப்பது வெகு ஆச்சரியம், அவளைத் தவிர மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்ய முடியாது.” என்று, தசரதர் ஸமீபத்திலிருந்ததால் அவர்கள் மெதுவாகப் பேசிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் ஸமீபத்திருடைய காதில் விழுந்தன. அவர்கள் கூறிய உண்மையான வார்த்தையைக் கேட்கக் கேட்கத் துக்கம் வளர்ந்தது. பிறகு எட்டாவது கட்டில் நுழைந்து, அங்கே ராஜ சோபை விளங் காததையும் அரசன் புத்திரசோகத்தால் பிரதிக்கொ தவறி இருப்பதையும் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, ராமன் சொன்ன ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். தசரதர் அதை மௌனமாகக் கேட்டுப் புத்திர சோகம் மேலிட்டுப் புத்தி சிதறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் 'ஹா ஹா' என்று கதறினார்கள். கௌஸல் யையும் ஸுமித்திரையும் ஓடிவந்து அவரை வாரியெடுத்துப் படுக்கையில் வைத்தார்கள்.

அப்பொழுது கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல், “மஹானுபாவ! ஒருவரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்த என் குழந்தை, காட்டிலிருந்து அனுப்பிய தூதர் வந்திருக்கிறார். ஏன் அவரிடத்தில் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? கைகேயிக்கு வரங்களைக் கொடுக்கும்பொழுது ஸுலபமாயும் ஸந்தோஷத் துடனும் கொடுத்து விட்டு, பிறகு அதனால் ராமன் காட்டிற்குப்போக, இப்பொழுது அதைப்பற்றி வெட்கமும் வருத்தமும் படுவது என்ன ஆச்சரியம்! இதெல்லாம் அப்பொழுது ஞாபகமில்லையோ? எழுந்திரும்; எது போனாலும் போகட்டும்; யார் என்ன கஷ்டப்பட்டால் தங்களுக்கென்ன? ஸத்தியம் தவறாமலிருந்ததால் மிகுந்த புண்ணியத்தை ஸம்பாதித்தீர்கள். அது போதாதா? துக்கத்தை அனுபவிப்பதில் பிறர் உதவி செய்யமுடியுமா? என் துக்கத்தை நானே அனுபவிக்க வேண்டும். என்னைத் திருப்தி செய்யக் தாங்களும் துக்கப்படுவது போல் காட்டிக்கொண்டால் என் துக்கம் தணியுமா? ஆகையால் அந்த வேஷம் வேண்டாம். துக்கப்படாமலிருந்கால் யாராவது தூஷிப்பார்களே என்று பயந்து லோகாபவாதத்திற்குக் கட்டுப் பட்டு பிரலாபிக்கிறீர்களோ? அதுவும் வேண்டாம். இங்கே கைகேயி இருக்கிறாளென்று நினைத்துப் பயந்து ராமனைப்பற்றிய ஸமாசாரத்தைக் கேட்காமலிருக்கிறீர்களோ? அந்தப் பயமும் வேண்டாம். கைகேயி இவ்விடத்திலில்லை; தைரியமாய்ப் பேசுங்கள்” என்று சொல்லி கண்ணீர் நெஞ்சை அடைக்க, பேசமுடியாமல் தரையில் கீழே விழுந்தாள்.

கௌஸல்யை இப்படி பிரலாபிப்பதையும், தரையில் விழுந்ததையும், ஒன்றும் தோன்றாமல் தசரதர் உட்கார்க்கிருப்பதையும் கண்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் பெருங்குரலிட்டு அழுதார்கள். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த மற்றவர்களும் பிரலாபிக்க, அதைக் கேட்டு வெளியிலிருந்து நகரத்து ஜனங்களும் பிரலாபிக்க, அரசனுடைய அரண்மனையிலும் நகரத்திலும் எங்கே பார்த்தாலும் அழுகைச் சப்தம் தவிர வேறொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. ராமன் அயோத்யையை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது இருந்தது போல் அந்நகரம் அல்லோலகல்லோலமாய்த் தத்தளித்தது.

**ததஸ்தமத்த: பரநாத ழுத்தீதம்
ஸமீக்ஷய வ்ருத்தாஸ த்ருணாபர்ச மாநவா: |
ஸ்த்ரீயபர்ச ஸர்வா ருருது: ஸமந்தத:
பரம் ததாஸீத் பநஹ்வ ஸங்குஸம் || (34)**

ராமன் தெரிவித்த ஸமாசாரம்

ப்ரத்யாயஸ்வஸ்தோ யதா ராஜா மோஹாத் ப்ரத்யாகத: புந: |

சுதாஜ்ஜோஷ தம் ஸூதம் ராமவ்ருத்தாந்த காரணாத் || (1)

சுற்றுநேரம் கழித்து சக்கரவர்த்தி மூர்ச்சை தெளிந்து, ராமனுடைய வரலாற்றைக் கேட்க விரும்பி, அவரிடத்திலிருந்து வந்த ஸுமந்திரரைக் கூப்பிட, ஸாரதி வணக்கத்துடன் எதிரே வந்து நின்றார். மிகவும் வயது சென்றவராக, காட்டிலிருந்து புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட மிருகத்தைப்போல் தவித்துக்கொண்டு, வியாதியால் பீடிக்கப்படும் யானையைப்போல் ராமனையே நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த அரசன், அதிவேகமாய் பிரயாணம் செய்த படியால் உடம்பெங்கும் புழுதிபடிந்து கண்களில் நீர் ததும்ப, தீனமாக எதிரில் நிற்கும் ஸாரதியைப் பார்த்து, “ஸுமந்திர! தர்மாத்மாவான என் குழந்தை எந்த மரத்தடியில் தங்கியிருக்கிறான்? வெகு ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனுக்கு வனத்தில் எந்தப் பதார்த்தம் ருசியாக இருக்கும்? துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவனும் இந்தப் பூமண்டலத்திற்கு நாதனுமான என் புத்திரன், பூமியில் படுத்து அனாதையைப்போல் எப்படித் தூங்குவான்? வெளியில் புறப்படும் பொழுது சதுரங்க ஸைன்யங்களால் பின்தொடரப்படுகிறவன், ஜனஸஞ்சார மில்லாத வனத்தில் தனியாக எப்படி வளிப்பான்? மலைப்பாம்புகளும், கருநாகங்களும், புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும் நிறைந்த காட்டில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் எப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்? வெகு செல்வமாக வளர்க்கப் பட்ட ஸீதையுடன் என் குழந்தைகள் ரதத்திலிருந்து இறங்கி எப்படி நடந்து பிரயாணம் செய்தார்கள்? ஸுமந்திர! அசுவினீ தேவதைகள் மந்தரபர்வதத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல் என் குழந்தைகள் காட்டில் புகுவதைப் பார்த்தாயல்லவா? பாக்கியசாலி நீயே. ராமன் என்ன சொன்னான்? லக்ஷ்மணன் என்ன சொன்னான்? வனத்திற்குப் போனபிறகு ஸீதை என்ன சொன்னாள்? ராமன் உட்கார்ந்தது, படுத்தது, புசித்தது முதலிய செய்கைகளை ஒன்று விடாமல் சொல். முன்னொரு காலத்தில் யயாதி சக்கரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்படும் பொழுது 'ஸாதுக்கள் இருக்குமிடத்தில் நான் போகவேண்டும்' என்று இந்திரனை பிரார்த்தித்தார். அப்படியே சிபி முதலிய மஹாத்மாக்கள் இருக்குமிடத்தில் விழுந்து, அவர்களுடைய மஹிமையால் தன் துக்கம் தீர்ந்து மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார். அதுபோலவே நானும் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களையும் சரித்திரத்தையும் கேட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வேன்” என்றார்.

ஸுமந்திரர் கண்ணீரால் வார்த்தை குளறக் கைகூப்பி “மஹாராஜ! குலதர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ராமச்சந்திரன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துத் தங்களிடத்தில் பின்வருமாறு விக்ஞாபனம் செய்யச்சொன்னார். "ஸாரதியே! 'மஹாஞானியும் ஸகலப் பிராணிகளும் நமஸ்கரிக்கத் தகுத்தவருமான என் பிதாவின் பாதங்களில் சரணை வைத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நான் நமஸ்காரம் செய்தேன்' என்று சொல்லும்.

அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தகுந்தபடி என் நமஸ்காரத்தையும் எல்லோருடைய ஷேமத்தை நான் விசாரித்ததையும் சொல்லும். "என் தாயான கௌஸல்யையை நான் அடிபணிந்து க்ஷேமம் விசாரித்தபின், 'அம்மா! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கம் கொண்டு அக்னி காரியங்களில் தவறாமலிருக்கவேண்டும். தேவதை களைப் பூஜிப்பதுபோல் சக்கரவர்த்தியின் பாதங்களில் ஸகலவிதமான பணிவிடையையும் செய்யவேண்டும். மேன்மையான குலத்தில்

பிறந்தவள், மஹாராஜாவிற்குப் பட்டமஹிஷி என்ற அபிமானத்தையும். கர்வத்தையும் விட்டு மற்ற ராஜபத்தினிகளிடத்தில் நடக்க வேண்டும். அரசரிடத்தில் நடப்பதுபோல் கைகேயியீடத்திலும் நடக்கவேண்டும். பரதனைச் சக்கரவர்த்தியாக நினைத்து உபசரிக்க வேண்டும். 'அரசர்கள் வயதால் மூத்தவர்களல்ல; செல்வத்தால் மூத்தவர்கள்' என்ற ராஜதர்மத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு பரதன் தங்களுக்குச் சிறுவனானாலும் அவனுக்கு ஸகல மரியாதையும் செய்யவேண்டும்' என்று கூறியதாக வெகு ஜாக்கிரதையுடன் சொல்ல வேண்டும்.

“பரதனை நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகத் தெரிவித்து, 'எல்லா ராஜபத்தினிகளிடத்திலும் நீ ஒரே விதமாய் நடக்கவேண்டும். உனக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடந்த பிறகு சக்கரவர்த்தியை ராஜ்யத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகல உபசாரங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டும். அவர் மிகவும் வயது சென்றவர், ஆகையால் எந்த விஷயத்திலும் அவருடைய வார்த்தைக்கு எதிர் சொல்லக்கூடாது. அவருடைய உத்தரவுப்படி நடந்துகொண்டு ஸகல போகங்களையும் உசிதமாக அனுபவித்துக்கொண்டிரு' என்று பரதனிடம் சொல்லவேண்டும்' என்றார், பிறகு தன் தாய் பிறரால் உபத்திரவிக்கப் படுவாளென்பதையும் தான் ஸமீபத்திலிருந்து அவளுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்யம் கிடைக்கவில்லையே என்பதையும் நினைத்துக் கண்ணீர்விட்டு, 'பரத! என்னிடத்தில் விசேஷ பிரீதி வைத்திருக்கும் கௌஸல்யையை உன் தாயைப்போல் நீ உபசரிக்க வேண்டும், என்றும் சொல்லும்' எனக்கூறி துக்கத்தால் கண்கள் சிவக்கக் கலகலவென்று கண்ணீர்

உதிர்த்துப் பிறகு ஒன்றும் தோன்றாமல் இருந்தார். ராமன் சொல்லியனுப்பிய ஸமாசாரம் இதே.

லக்ஷ்மணன் ராமனைப்போல் மனத்திலிருக்கும் எண்ணங்களை மறைக்க முடியாதவர்; ஆகையால் வெகு கோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு 'ராமனிடத்தில் எந்த அபராதத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தசரதர் அவரைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார்? அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள கைகேயி கட்டளையிட்டதை விசேஷமாய் நினைத்துத் தலையால் தாங்கி இந்த அநியாயத்தைச் செய்து, எங்கள் எல்லோரையும் இதுவரையிலும் அனுபவிக்காத கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்தினாரே. பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு இப்படிச் செய்தாலும் வேறு எப்படியிருந்தாலும் இது அநியாயமே, வரங்களைக் கொடுக்கும்பொழுது ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதென்றாவது பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதென்றாவது குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் 'உனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கறேன்' என்று முதலில் எல்லா ஜனங்களுக்கெதிரில் ராமனிடத்தில் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார். கைகேயி கேட்கும்பொழுது 'ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; உன் புத்திரனுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன்' என்று தடுத்திருக்கலாம். மூத்த புத்திரனைக் காட்டிற்கனுப்புவது எப்பொழுதும் தகாது; 'மூத்த புத்திரனைத் தள்ளிவிடக்கூடாது; ஒரே புத்திரனையும் தள்ளிவிடக்கூடாது' என்று ஸ்மிருதிகள் முறையிடுகின்றன. நானும் எவ்வளவோ யோசித்துப் பார்த்தேன். ராமனைக் காட்டிற்கனுப்ப ஒரு காரணத்தையாவது கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை அதற்குத் தகுந்த தோஷம் ஏதாவது ராமனிடத்திலிருந்தால் அவரைக் காட்டிற்குப் போகச் சொல்வது சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்த விஷயம்; அப்படி யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் தசரதர் தன் மனம் போனபடியே செய்திருக்கவேண்டும். அல்லது தெய்வச் செயலால். சாஸ்திரத்தை அனுஸரிக்காமல் நடந்திருக்க வேண்டும். மனம் போனபடி செய்திருந்தால் இப்பொழுது அதைப்பற்றி ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும் என்றால், புத்தி பிசகித் தீர ஆலோசிக்காமல் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியதால் இப்பொழுது இவ்வளவு துக்கப்படுகிறார். பெற்ற தகப்பனைத் தூஷிக்கலாமா என்றால், 'கர்வத்தால் தலைதெரியாமல் நியாயாநியாய விவேகமற்று ஸன்மார்க் கத்திலிருந்து விலகினவன், தகப்பனானாலும் ஆசாரியனானாலும் அவனைத் தள்ள வேண்டும்' என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் நான் மஹாராஜாவை என் பிதாவாக நினைக்கவில்லை. ராமனே எனக்கு ஸஹோதரன்; ராமனே என்னைப் போஷிப்பவர்; ராமனே எனக்குப் பந்து; ராமனே எனக்குப் பிதா. 'இயற்கையான பிதாவைவிட்டு முக்கியமில்லாத வேறொருவரைப் பிதாவாகக் கொள்வது நியாயமா' என்றால், ராமன் ஸகலப்

பிராணிகளுக்கும் பிரியமானவர்; அவைகளின் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்; அப்படியிருக்க அவரைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதால் அரசன் அவைகளுக்கு பிரியமில்லாதவராயும் அவைகளின் நாசத்தைக் கோருகின்றவராயும் ஆனார். கைகேயி பரதன் போன்றவர்களைத் தவிர மற்ற எவருக்காவது அவரிடத்தில் பிரியமிருக்குமா? தர்மவானும் குடிகள் யாவருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவருமான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தி, பிராணிகளை விரோதித்துக்கொண்ட தசரதர் 'ஸகல லோகங்களையும் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறவர்' என்று அர்த்தமுள்ள ராஜாவாக எப்படி இருக்க முடியும்' என்று தங்களிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார்.

ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் தன் மனத்திலுள்ள எண்ணங்களை லக்ஷ்மணன் வார்த்தையால் வெளிப்படுத்தினார். ஸீதையோ அப்படிச் செய்யவில்லை. ஜனகமஹா ராஜனுடைய புத்திரி; குணங்களாலும் நடத்தையாலும் விசேஷ கீர்த்திபெற்றவள்; மனத்தில் நிறைந்த சோகத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, வெகு கம்பீரமான ஹிருதயமுடைய வளாகையால் ஒருவகைப் பேய் பிடித்தவள்போல ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின்றாள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை ஒருநாளும் அனுபவிக்கத் தகாதவள்; ஆகையால் ராமனுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்துத் தாங்காமல் கண்ணீர் பெருக என்னிடத்தில் யாதொன்றையும் சொல்ல வில்லை. வாடிய முகத்துடன் கண்ணீரால் மறைக்கப்பட்ட நேத்திரங்களால் ராமனையும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகும் என்னையும் பார்த்து, ஐயோ! இந்தக் கோரமான காட்டில், ரதமில்லாமல் ராமன் எப்படி நடந்து போவார்? என்று நினைத்துக் கலகலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்தாள். ராமன் கண்களில் நீர்த்துடம்ப கைகூப்பிக்கொண்டு நின்றார். லக்ஷ்மணன் அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தார். ஸீதை தீனமாக அழுது கொண்டு ரதத் தையும் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்.

**ததைவ ராஹாபர்ருஷக: க்ருதாஞ்ஜல்:
ஸ்தீதோ பவல்லக்ஷ்மண பாஹுபாஸ்த: |
ததைவ ஸீதா ருததீ தபஸ்வீநீ
நீரீக்ஷேத ராஜரதம் ததைவ மாம் || (37)**

தசரதருடைய பச்சாதாபம்

மம த்வயர்வா நிவ்ருத்தஸ்ய நப்ராவர்தந்த வர்த்மநீ |
உஷ்ணமய்ரு ப்ரமுஞ்சந்தேதா ராமே ஸம்ப்ரஸ்தீதே வநம் || (1)

நான் ரதத்தை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பினவுடன் அதில் பூட்டின குதிரைகள் கண்ணீர் பெருக, “ஐயோ பிரம்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத பகவானுடைய கைங்கரியம் பூர்வ ஜன்மங்களில் நாம் செய்த புண்ணியத்தால் நமக்குக் கிடைத்ததென்று எண்ணியிருந்தோமே; தெய்வம் அதைப் பொறுக்காமல் கெடுத்துவிட்டது. இனி என்ன செய்வோம்? நமது ஜன்மம் வீணுயிற்றே” என்று மிகுந்த துக்கத்தால் வாடின ; கல்நெஞ்சையுடைய நான் ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அயோத்யைக்குத் திருப்பினாலும் அவை திரும்பிவர ஸம்மதிக்கவில்லை. பலவந்தமாக அவைகளை நடத்திக்கொண்டு வந்தேன். அந்தத் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கைசுப்பி வணங்கி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரப் புறப்பட்டேன். ஒருவேளை ராமன் என்னை மறுபடியும் கூப்பிடுவாரோ என்ற ஆசையால் ராமனுக்கு உயிர்த் தோழனான குகனுடன் மூன்று நாட்களிருந்தேன். என் துக்கம் கொஞ்சம் தணிந்தது. கைகேயியை ஸந்தோஷப்படுத்த எண்ணித் தாங்கள் விசாரிக்காமல் செய்த காரியம் ஸகல லோகத்திற்கும் கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஸர்வபூதங்களுக்கும் ராமன் அந்தர்யாமி. தங்கள் ராஜ்யத்திலிருக்கும் மரம் கொடி. பூ மொட்டு அரும்பு இலை இவைகளும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி உலர்ந்ததற்கு அதே காரணம். அவைகளுக்கு ராமன் ஜீவாதாரமல்லவா? நதிகளிலும் ஏரிகளிலும் குட்டைகளிலுமுள்ள ஜலம் கொதிக்கிறது. நீர் பாய்ச்சாமல் வளரும் உறுதியான காட்டு மரங்களும் தோட்டங்களில் நீர் பாய்ச்சி வளரும் மிருதுவான மரங்களும் உலர்ந்து போயின. ஜந்துக்கள் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமல், இருக்கின்றன. எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் வழக்கமுள்ள குரூர மிருகங்களும் இரை எடுப்பதற்குக்கூட வெளியில் போகவில்லை. ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வனத்திலுள்ள பிராணிகள்யாவும் சப்தம் செய்யாமல் பிரமைகொண்டு நிற்கின்றன. தாமரை இதழ்கள் வாடி ஜலத்தில் மூழ்கிவிட்டன. சுத்தமான ஜலம் கலங்கியிருக்கிறது. தாமரை ஓடைகளில் புஷ்பங்கள் கருகிப்போயின. மீன்களும் நீர்க்காக்கை முதலிய பறவைகளும் அசைவற்றுக்கிடக்கின்றன. ஜலத்திலும் தரையிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்கள் மணமும் பிரகாசமும் அற்றிருக்கின்றன. ருசியுள்ள பழங்களில் ரஸமில்லை. பக்ஷிகள் கூடு களில் மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கின்றன. சோலைகளும் தோப்புகளும் களையற்று விகாரமாக இருக்கின்றன. நான் அயோத்யையில்

புகும் பொழுது ஒருவனாவது ஸந்தோஷிக்கவில்லை. தங்கள் ரதத்தில் என்னுடன் ராமன் வராததைக் கண்டு ஜனங்கள் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விடுகிறார்கள். துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருக ராஜ வீதியில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ராமன் இல்லாமல் சூன்யமான ரதத்தை உப்பரிக்கைகளிலும் அரண்மனைகளிலும் உள்ள பெண்கள் பார்த்துக் திடுக்கிட்டு ஹாஹா என்று கதறி ஒருவரை ஒருவர் ஏறிட்டுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கண்ணீர்விட்டழுகிறார்கள். அயோத்யையில் தங்களுக்கு நண்பர்களும் நண்பரல்லாதவர்களும் நடுநிலையிலிருப்பவர்களும் துக்கமடைந்துள்ள நிலையில் ஒருவர்க்கொருவர் யாதொரு பேதமற்றிருக்கிறார்கள்; ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததுக்கம் எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமே. ஜனங்கள் ஸந்தோஷமிழந்தார்கள்; யானைகளும் குதிரைகளும் துக்கத்தால் வாடின; எங்கே பார்த்தாலும் அழகைக்குரலும் பெருமூச்சுமே நிறைந்தது. இப்படி ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்யையைப் பார்த்தால் இதோ இருக்கும் கௌஸல்யையைப்போல் அதுவும் லோகோத்தமமான புத்திரனை இழந்ததுபோலக் காணப்படுகிறது” என்று ஸுமந்திரர் கண்ணீர் பெருக, குரல் தழதழத்து ஸகல பிராணிகளும் படும் கஷ்டத்தைத் தீனமாக வர்ணிக்கையில், அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் தசரதர், 'நாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லி, இன்னும் மற்ற விஷயங்களையும் விரிவாக உரைத்து, இதெல்லாம் உமது அநியாயத்தால் விளைந்தபிரயோஜனமே' என்று இவர் ஜாடையாகச் சொல்லுகிறார் என்று அறிந்து அதை ஒப்புக்கொண்டு, “ஸுமந்திர கைகேயி என்னை வஞ்சித்து வரங்களைப் பெற்று அவைகளைக் கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தாள். நான் என்ன செய்வேன்? அவளோ மஹா பாபஸ்வபாவமுள்ள வம்சத்தில் பிறந்தவள். ஆகையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் நான், புத்திமான்கள், வயதில் மூத்தவர்கள், நண்பர்கள், மந்திரிகள், நகரத்து ஜனங்கள் யாருடனும் கலந்து ஆலோசிக்காமல், திடீரென்று கேவலம் ஒரு பெண்ணின் தூண்டுதலால், அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய, இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தேன். பிரத்யக்ஷமாக யாதொரு காரணமுமின்றி இந்தப் பெரும் துன்பம் நேர்ந்ததைப் பார்த்தால், இந்த இஷ்வாகு குலத்திற்கு பூர்வஜன்மங்களில் செய்த மஹாபாபத்தால் நாசமடையும் காலம் ஸம்பித்ததென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. ஸுமந்திர! நான் உனக்கு இதுவரையில் ஏதாவது உபகாரம் செய்திருந்தால் அதற்குப்பதிலாக என்னை இப்பொழுது ராமன் இருக்குமிடத்திற்குச் சீக்கிரமாகக் கொண்டுபோய் விடு. என் பிராணன் வெளியில் போகக் கிளம்பிவிடும்போலிருக்கிறது; நான் இவ்வளவு கஷ்டத்தை அடைந்து, என் அதிகாரம் செல்வது உண்மையானால், என்னை ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ராமனுக்கு மிடத்திற்குச் சீக்கிரமாய்க் கொண்டுபோய்

அவனைக் காட்டு. மல்லிகை மொட்டுகளைப்போன்ற பல்வரிசையுடைய அந்த மஹாவீரன் எங்கே? அவனைப் பார்க்கும் பாக்கியம் என்னைப்போன்ற மஹா பாபிக்குக் கிடைக்குமா? அவனையும் ஸீதையையும் ஒரு தடவை பார்த்தால் நிச்சயமாகப் பிழைப்பேன். சிவந்த கண்களையும், ரத்தின குண்டலங்கள் அணிந்த காதுகளையுமுடைய என் ராமனுடைய முகமண்டலத்தை நான் பார்க்காவிட்டால், திண்ணமாய் நான் யமலோகத்திற்கு செல்வேன். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்படும் சமயத்திலும் இகழ்வாகுகுல திலகனான ராமனைப் பாராமல் இருப்பதை விட பெருந்துக்கமென்ன? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஜானகி! உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது! நீங்களெல்லோரும் இருந்தும் அநாதையைப்போல் நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் உயிரைவிடுவது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே” என்று உலையிலிட்ட மெழுகைப்போல் துக்கத்தால் தவித்தார். சோக ஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து, “ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமே மஹாஸமுத்திரம்; ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்ததே அதற்குக் கரை; பெருமூச்சுவிடுவதே பெரும் சுழல்கள்; கண்ணீரே நுரை; கைகளை அங்குமிங்கும் புரட்டுவதே பெருமீன்கள்; அழுகையே அதின் ஓசை; அவிழ்ந்து கிடக்கும் தலைமயிரே பாசி; கைகேயியே வடவாக்கி; என் கண்ணீரால் விருத்தியடைவது இக்கடல். மந்தரையின் மந்திரோபதேசமே பெரும் முதலை. குரூரமான கைகேயியிக்கு நான் கொடுத்த வரங்களை வர வரப் பெருகும் அலைகள்; ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதே அதின் நீளம். இவ்விதமான சோக ஸமுத்திரத்தில் நான் மூழ்க ராகவனில்லாமல் அதை எப்படித் தாண்டமுடியும்? ராமலக்ஷ்மணர்களை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று எவ்வளவு வருந்தினாலும் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லையே! இதைவிட துக்கம் வேறென்ன?” என்று கூறிப் பலவிதமாக பிரலாபித்துக்கொண்டு தசரதர் மூர்ச்சை அடைந்து ஆஸனத்தில் விழுந்தார். முன்னைவிட மஹாதீனமாகக் கதறுவதைக்கேட்டு, முன்பு ராமனுக்கு என்ன கஷ்டம் உண்டாகுமோ என்று பயந்த கௌஸல்யைக்கு அப்பொழுது தன் பர்த்தாவுக்கு என்ன விபத்து நேருமோ என்று பயமுண்டாரயிற்று.

**இத் விஸுத் பார்த்தீவ ப்ரநஷ்டே
கருணாதரம் த்வீகூணம் ச ராமஜேஷ்டேதா: |
வசந மநுதீபரம்ய தஸ்ய தீதவீ
பய மகமேத் புநரேவ ராமமாதா || (38)**

ஸுமந்திரர் கௌஸல்யையை ஸமாதானம் செய்தது

தமோ பூதாபஸ்ருஷ்டேவ லோபமாநா புந: புந: |
தரண்யாம் கதஸத்வேவ கௌஸல்யா ஸூத மப்ரஸீத் (1)

கௌஸல்யை, பேய் பிடித்தவளைப்போல் தரையில் உட்கார்ந்து அடிக்கடி தேகம் நடுங்க, உயிரிழந்த பிராணியைப்போல் வாடி, “ஸுமந்திரரே! ரதத்தைத் திருப்பிச் சீக்கிரத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இருக்கும் இடத்திற்கு என்னைக் கொண்டு போய்விடும். அவர்களைவிட்டு ஒரு கூணம் கூட நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். தண்டகாரண்யத்திற்கு என்னையும் கொண்டுபோய், விடும். அவர்களைப் பார்க்காவிட்டால் நான் யமலோகத்திற்குப் போவேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்று இப்படி பிரலாபிக்கும் பொழுது கண்ணீர் நெஞ்சையடைத்துப் பேசமுடியாமலிருந்தாள். அதைக் கண்டு ஸுமந்திரர் கைகூப்பி வணக்கமாக, “தேவி! ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் சோகத்தையும் ராமனுக்கு என்ன கஷ்டம் நேருமோ என்ற எண்ணத்தையும் மனக்குழப்பத்தையும், ‘ஐயோ! ராமன்என்ன கஷ்டப்படுவானோ’ என்று நினைத்துத் தாங்கள் தவிப்பதையும் விடவேண்டும். தங்களுடைய புத்திரன் வருத்தமென்பதைக் கொஞ்சம்கூட அடையவில்லை. அயோத்யையில் இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிக ஆனந்தத்துடன் காலம் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் இப்படித் துக்கப்படுவது நியாயமல்ல. மஹானுபாவனான லக்ஷ்மணன் தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன். ஆகையால் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு வெகு ஜாக்கிரதையுடன் ராமனுடைய திருவடிகளில் ஸகல கைங்கரியங்களையும்செய்து ஸமர்ப்பித்து உத்தம லோகங்களை ஸம்பாதிக்கிறான். ஜனஸஞ்சாரம் இல்லாத காட்டில் வஸித்தாலும் ஸீதை அயோத்யையில் தன் அந்தப்புரத்தில் இருப்பதுபோல், தன்மனம் பிராணன் யாவற்றையும் ராமனிடத்தில் வைத்துப் பயமின்றி ஸந்தோஷப்படுகிறாள். காட்டில் வஸிப்பதால் அவளுடைய மனதில் கிலேசம் கொஞ்சமாவது உண்டாகவில்லை. பிறந்தது முதல் காட்டில் வளர்ந்தவள்போலும் வனவாஸமே தனக்குத் தகுந்த பதவி போலும் நடக்கிறாள். அயோத்யையிலிருக்கும் பொழுது அழகிய தோட்டங்களுக்குப் போய் ராமனுடன் விநோதமாகக் கழித்ததுபோல், கோரமான ஐந்துக்களுள்ள காட்டிலும் ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிக்கிறாள். பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற அந்த ராஜகுமாரி தன் மனத்தையும் புத்தியையும் ஆத்மாவையும் ராமனிடத்தில் வைத்துச் சிறு குழக்தையைப்போல் முற்றிலும் கவலையற்று விளையாடுகிறாள். ஸீதையின் மனம் ராமனிடத்தில் லயித்திருக்கிறது. ஸீதையின் பிராணன்கள் ராமனிடத்தில் வேருன்றி இருக்கின்றன. ராமன்

இல்லாவிட்டால் அயோத்யா நகரம் கோரமான வனத்தைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும். ராமன் தன்னுடன் இருந்தால் பயங்கரமான காடும் அயோத்யைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும். போகும் வழியிலுள்ள கிராமங்களையும் நகரங்களையும் மரங்களையும் நதிகளின் ஓட்டங்களையும் பற்றின விஷயங்களை ராமனையாவது லக்ஷ்மணனையாவது கேட்டுச் தெரிந்து கொள்ளுவாள். இந்த வனவாஸம் அவளுக்கு அயோத்யைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் விளையாடுவது போலிருக்கிறது. கைகேயியைப் பற்றி அந்தக் குழந்தை ஒரு விநோதமான வார்த்தையைச் சொன்னாள்" என்றார். உடனே, 'என்ன காரியம் செய்தேன்! அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது ஸீதை கைகேயியைப்பற்றி வெகு கடுமையாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை இப்பொழுது சொன்னால் கௌலல்யைக்குப் பிரியமாயிருக்கும் என்று அஜாக்கிரதையால் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டேனே! ஆனால் வயது சென்ற இந்தச் சக்கரவர்த்தியும் இவருடைய பார்வையும் இதைக் கேட்டால் உயிரை விட்டாலும் வீடுவார்களே, இதை எப்படியாவது மறைக்கவேண்டும்' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, "அது வெகு சமத்காரமான வார்த்தை; சற்றுப் பொறுங்கள். ஞாபகம் செய்து கொள்ளுகிறேன், என்ன கஷ்டம்! மிகவும் வயதாயிற்றல்லவா. நீங்கள் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து எனக்கும் அது மறந்துவிட்டது" என்று அந்தப் பேச்சை மறைத்துக் கௌஸல்யையின் தாபத்தைப் போக்கி ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்படி இனிமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். "வழி நடப்பாலும் காற்று மழை வெய்யிலாலும் துஷ்ட மிருகங்களைப் பார்ப்பதாலும் சந்திர கிரணங்களைப் போன்ற ஸீதையின் காந்தி கொஞ்ச மேனும் மாறவில்லை. மலர்ந்த செந்தாமரை மலர், பூர்ண சந்திரன் இவைகளைப்போல் காந்தியையுடைய ஸீதையின் முகத்திலிருந்து அதற்கு இயற்கையான தேஜஸும் அழகும் ஒரு நிமிஷமாவது மாறாது. அவளுடைய வார்த்தையின் இனிமையை என்ன சொல்வேன்! செம்பஞ்சின் ரஸத்தால் இதுவரையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதங்கள் இப்பொழுது அது இல்லாவிட்டாலும், காட்டில் மேடு பள்ளங்களில் நடக்கும்பொழுதும் தாமரை மொட்டுக்களைப்போல் மிகுந்த காந்தி பொருந்தியிருக்கின்றன. ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்வதில் அவளுக்கு மிகுந்த ஆசை. ஆகையால் எவ்விடத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டேயிருப்பாள். பாதச் சிலம்புகள் மதுரமாக ஒலிப்பதற்கு ஒத்து ஒய்யாரமாகவே நடக்கிறாள். யானையையாவது, ஸிம்ஹத்தையாவது, புலியையாவது இன்னும் மற்ற துஷ்ட மிருகங்களையாவது கண்டால் ராமனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதால் கொஞ்சமேனும் அவள் பயமடையவில்லை. நீங்கள் அவர்களைப்பற்றி வருத்தப்பட நியாயமே இல்லை. ராமன் பிதிருவாக்ய

பரிபாலனம்செய்த இந்தச் சரித்திரம் ஸூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரையில்
லோகத்தில் வழங்கும். அவர்கள் கொஞ்சமும் வருத்தமில்லாமல் ஆனந்தமாக
மஹிஷிகள் அனுஷ்டித்த மார்க்கத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, காட்டில்
கிடைக்கும் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் சாப்பிட்டு, குதூகலத்துடன்
சக்கரவர்த்தியின் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று
சொல்லி ஸுமந்திரர் பல காரணங்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், கௌஸல்யை
துக்கம் தணியாமல் “ஹா ராம! என் அருமைக் குழந்தாய்! ஹா ரகுலதிலகா!”
என்று கூறிப் புலம்புவதை நிறுத்தவில்லை.

**ததாரயீ ஸுதேந ஸயுக்த வாதீநா
நீவார்யமாணா ஸுதேவராக கர்ஸீதா |
ந கைவ தேவீ வீரராம கூஜீதாத்
ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச || (௨௩)**

கௌஸல்யை தசரதரிடத்தில் கோபித்தது

வநம் கதே தர்ம பரே ராமே ரமயதாம் வரே |
கௌஸல்யா ருததீ ஸ்வார்தா பர்தார மீதமப்ரஸீத் || 1)

தர்மாத்மாவும் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தை உண் டாக்கு கிறவருமான ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல், “நாத! மிகுந்த கருணையுள்ளவர், எல்லாரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவர் என்று மூன்று லோகத்திலும் நீர் கீர்த்தி பெற்றிருந்தாலும், உமது புத்திரர்களும் ஸீதையும் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டு இப்பொழுது கோரமான காட்டில் எப்படி கஷ்டத்தைப் பொறுப்பார்கள்? இந்த அபகீர்த்தியைக் கொடுக்கும் காரியத்தை ஏன் செய்தீர்? கிழ வயதில் எண்ணிறந்த விரதங்களையும், உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துப் பெற்ற லோகோத்தமனான மூத்த புத்திரனை, அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் காட்டிற்கு அனுப்பியாவது தன் பிரதிக்கருணையை நிறைவேற்றினார் என்ற அபார கீர்த்தி மூன்று லோகங்களிலும் பரவியிருக்கட்டும்; ராமன் கருணாநிதி;

எவனுக்கும் வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தையைச் சொல்ல மாட்டான். 'எனக்கு பிரஜைகளுக்கெதிரில் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை விடமாட்டேன்' என்று சொல்லாமல், நீர் கேட்டவுடன் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விட்டானென்ற மிகுந்த கீர்த்தியும் அவனுக்குக் கிடைக்கட்டும். ஆனால் எனக்கு என்ன கதி? என் பிள்ளையைப் பறிகொடுத்துவிட்டு நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? ஸீதைக்கு. யௌவனம் இப்பொழுதுதான் ஆரம்பித் திருக்கிறது; செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள்; ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவள்; காட்டில் குளிர், வெயில், காற்று, மழை இவைகளை எப்படிப் பொறுப்பாள்? இதுவரையில் விசித்திரமான அன்னங்களையும், பசுயங்க ளையும், மற்றப் பதார்த்தங்களையும், சமையலில் நிபுணர்கள் ஜாக் கிரதையாகப் பக்குவம் செய்து பரிமாரப் புசித்து வழக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ராஜபுத்திரி, காட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களால் எப்படித் தேகத்தைப் போஷிப்பாள்? மதுரமான வாத்தியங்களாலும் பாட்டாலும் எழுப்பப்படும் வழக்கமுள்ள அந்த ராஜகன்யை, ஸிம் ஹம், யானை, புலி முதலிய குரூர மிருகங்களின் கோரமான சப்தங்கள் நான்கு புறத்திலும் காதைத் துளைக்க எப்படித் தூங்குவாள்?' இந்திர வில்லைப் போன்றவனும், முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளுள்ளவனும், மஹாபராக்கிரமசாலியுமான ராமன், இரும்புக் கட்டுகளுள்ள தடியைப்போல் கடினமான தன் கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு எங்கே தூங்கிறானோ? தாமரை மலரைப்போல் பிரகாசித்துத் தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேத்திரங்களுடன்

தாமரைப்பூவின் வாஸனையையுடைய சுவாஸத்தால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, சுருண்டு கறுத்த தலைமயிர் நெற்றியில்விழும் அழகுவாய்ந்த அந்த முகமண்டலத்தைப் பார்ப்பது எப்பொழுதோ? அவனைக் காணாமல் இன்னும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் என் ஹிருதயம் ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளக்காததைப் பார்த்தால் வஜ்ராயுதத்தால் செய்யப்பட்டதென்றே நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. என்னைச் சேர்ந்தவர்களை நீர் நகரத்திலிருந்து துரத்திக் காட்டிற்கு ஓடும்படி செய்ததைப் பார்த்தால் இதைவிட குரூரமான காரியம் வேறொன்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

'பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்பொழுது பரதனுக்கு ராஜ்யம் போய்விடுமோ' என்று கவலைப்படவேண்டாம். பரதன், தான் அனுபவித்த ராஜ்யத்தை திருப்பிக்கொடுத்தாலும் ராமன் வாங்குவானா? லோகத்தில் இவர் பிதிருக்களுக்கு சிரார்த்தம் செய்ய உத்தேசித்து பிராம்மணர்களை அதற்கு வரிக்கும்பொழுது, வித்தையாலும் வயதாலும் குணத்தாலும் சிரேஷ்டமான பிராம்மணர்கள் ஸுலபமாசுக் கிடைத்தாலும் அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு, தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே தக்ஷிணை முதலிய விசேஷப் பிரயோஜனங்கள் கிடைக்கவேண்டுமென்று, அவர்களையே பிராம்மணர்களாக வரிக்கிறார்கள். சிரார்த்தம் முடிந்த பிறகு முன்சொன்ன பிராம்மண சிரேஷ்டர்களை இஷ்ட பந்தியில் உண்ண அழைக்கிறார்கள். அந்த அன்னம் அமிருதத்திற்கு நிகரானாலும் அவர்கள் அங்கே போக நினைப்பார்களா? 'பிராம்மணர்கள் புஜித்த சேஷந்தானே; விலக்கப்பட்டதல்லவே' என்றால், அந்தப் புத்திமான்கள் வேண்டுமென்று தங்களுக்குச் செய்த அவமானத்தைப் பொறுக்கவே மாட்டார்கள். உத்தம ஜாதியில் பிறந்த ரிஷபம் வேறொன்று தின்று மிகுந்த புல்லைத் தின்ன ஸம்மதிக்குமா? அப்படி மூத்தபுத்திரனும் குணங்களால் மேலானவனுமான ராமன், தான் ஆளவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தனக்கு இளையவன் பல வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டு, பிறகு தன்னிடத்தில் ஒப்புவித்தால், பெற்றுக்கொள்வானா? பூமண்டல சக்கரவர்த்தியான உமக்கு இந்த நியாயம் தெரியாதா ? செந்நாய் நரி முதலிய அல்ப ஜந்துக்கள் கொன்று தின்ற மாம்ஸத்தின் மிகுதியைப் புலி கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமா? அப்படிப் பிறரால் அனுபவிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை ராமன் மனத்தாலும் நினைப்பானா? சரு முதலிய ஹவிஸ்களும் புரோடாசமும் குசமென்ற புல்லும் யூபஸ் தம்பங்களும் ஒருதடவை உபயோகித்த பிறகு யாகத்திற்குப் பயன்படாது. ஸுராபானத்தின் ஸாரமான பாகத்தை ஒருவன் குடித்து விட்டு மிகுதியைக் கொடுத்தால் எவரும் வாங்க மாட்டார்கள். அப்படி, யாகத்தில் ஒருவன் ஸோமபானத்தைச் செய்துவிட்டு அந்த யாகத்தை நிறைவேற்றும்படிப் பிறர்க்குக் கொடுத்தால்

அவர்கள் அதனை ஏற்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பரதனால் அடையப்பட்ட இந்தராஜ்யத்தை ராமன் அனுபவிக்க விரும்பமாட்டான். மஹா பலமுள்ள புலி தன்வாலை மற்றொரு புலி தொட்டாலும் ஸஹிக்காது. அப்படி ராமன் இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டான்.

'நான் என்ன செய்வேன்? ராமன் பலசாலியாக இருந்தால் ராஜ்யத்தைப் பிறர்கைப்பற்ற விடுவானா? கையாலாகாதவன்; பயந்து ஓடிப்போய்விட்டான்' என்கிறீரோ? அப்படியல்ல, இந்தப் பதினான்கு லோகங்களிலுமுள்ள ஜீவகோடிகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து ராமனை யுத்தத்தில் எதிர்த்தாலும் அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? அனால் ராஜ்யத்தைக் கைவிட்டு ஏன் ஓடிப் போனான் என்றால், தன் நடத்தையாலும் கட்டளையாலும் உபதேசத்தாலும் லோகத்திலுள்ளவர்களை ஸரியாகத் தர்மானுஷ்டானம் செய்யும்படி நடத்துகிறவன் அவன். தான் செய்த பிரதக்ஞையை மீறி இந்த ராஜ்யத்தைப் பலத்தால் கைப்பற்ற நினைப்பானா? ராமனோ மஹாகுரன், மஹா பராக்கிரமசாலி; தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாணங்களை எய்தால் ஏழு ஸமுத்திரங்களையும் எட்டு குலபர்வதங்களையும் மஹாநதிகளையும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தையுமே எரிக்க மாட்டானா? கொழுத்த ஸிம்ஹங்களின் பலத்தையுடையவன்; விருஷபத்தின் கண்களைப்போன்ற நேத்திரங்களையுடையவன்; புருஷசிரேஷ்டன்; அவனுடைய பராக்கிரமத்தை மனத்தால் நினைக்கவும் முடியாது; வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவும் முடியாது.

மீன் தன் குஞ்சுகளைத் தின்றதுபோல் உமது மூத்தபுத்திரனான அந்த மஹாவீரனைக் கொன்றுவீட்டீரே! தர்மத்திலிருந்து நழுவாத உமது புத்திரனைக் காட்டிற்கனுப்பினது, நான்கு வர்ணத்தார்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மமாகவும் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்ததாகவும் புராதனமாகவும் இருந்தால் எவரும் ஆக்ஷிக்கமாட் டார்கள். ஆனால் எந்த தர்மமார்க்கத்தையும் சேர்ந்ததாகத் தோன்றவில்லையே! ஸ்த்ரீகளுக்குக் கதி பர்த்தாவே; அவன் இல்லாவிட்டால் கதி புத்திரனே; அவனும் இல்லாவிட்டால் தகப்பன் முதலிய பந்துக்களே கதி. இவர்களைத் தவிர வேறு கதி ஏற்படவில்லை. பால்யத்தில் தகப்பன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; யௌவனத்தில் கணவன் ரக்ஷிக்க வேண்டும்; கிழவயதில் புத்திரன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; ஸ்த்ரீகள் பிறர்க்கு அடங்கியிராமல் ஒருக்காலும் ஸ்வதந்திரமாக நடக்கமுடியாதென்று சாஸ்திரம் விதிக்கிறதல்லவா? இப்பொழுது நீரோ என் சக்களத்தியான கைகேயிக்கு வசப்பட்டிருக்கிறீர்; ஆகையால் நான் உம்மை இழந்ததுபோலாயிற்று. என் குழந்தையோ உம்மால் காட்டிற்குத் தூரத்தப்பட்டான்; அவனையும் இழந்ததுபோலாயிற்று. என் பந்துக்களோ வெகு தூரத்திலிருக்கிறார்கள்; கணவன் உயிரோடிருக்கும்பொழுது அங்கே எப்படிப்

போகலாம்? ஆகையால் எவ்விதத்திலும் என்னைக் கெடுத்துக் கதியில்லாமல் செய்துவிட்டீர், நான் மாத்திரம் கெட்டாலும் பாதகமில்லை. இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தையும் நாசம் செய்தீர்; உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆளும் ராஜ்யங்களையும் நாசம் செய்தீர்; என்னையும் என் மகனையும் நாசம்செய்தீர்; உம்மையும் நாசம் செய்து கொண்டீர்; உமது மந்திரிகளையும் நாசம் செய்தீர்; இந்த நகரத்து ஜனங்களையும் நாசம் செய்தீர். இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்து நீர் அடைந்த பிரயோஜனம் என்ன? யாருக்குத் திருப்தி? உமது பிரியநாயகியான கைகேயிக்கும் உமது செல்வக் குழந்தையான பரதனுக்கும் மனம் குளிர்ந்ததல்லவா? அவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டால் அதே போதும்; யார் எப்படிப்போனால் உமக்கென்ன?" என்று வெகு குரூரமான வார்த்தைகளால் கணவனைக் கண்டிக்கும்பொழுது தசரதர் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் மூர்ச்சை அடைந்தார். அப்பொழுது 'இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிக்க நான் என்ன பாபம் செய்தேன்' என்று நினைத்தார்.

**இமாம் கீரம் தாருண பரந்த ஸம்பந்தீதாம்
நீபரம்ய ராஜாப் மூமோஹ லுக்கீத: |
தத: ஸ பீராகம் ப்ரவீலேபா பார்த்தீவ:
ஸ்வலுஷ்க்ருதம் சாப் புநஸ்ததா ஸ்மரந் || (27)**

கௌஸல்யையின் பச்சாத்தாபம்

ஓவம் து க்ருத்தயா ராஜா ராமமாத்ரா ஸஹாகயா |
ஸ்ராவீத: ப்ருஷம் வாக்யம் சீந்தயாமாஸ துக்கீத: || ௩

ரா மனுடைய தாயான கௌஸல்யை இப்படி வருத்தத்துடனும் கோபத்துடனும் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்வதைக் கேட்டுத் தசரதர், “இவள் சொல்வதில் பிசகில்லை. நான் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இதுவரையில் ஒருவரும் செய்திராத அக்கிரமத்தைச் செய்துவிட்டேன். இனி என்ன செய்வேன்” என்று கவலைகொண்டு துக்கம் மேலிட்டு இந்திரியஸ்வாதீனமில்லாமல் மூர்ச்சையடைந்தார். வெகு நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கௌஸல்யை பக்கத்திலிருப்பதைப், பார்த்து, “புண்யபாபங்கள் மிகவும் கடுமையாகச் செய்யப்பட்டால். அவைகளின் பயனை இந்த ஜன்மத்திலேயே அனுபவிக்கிறோம் என்ற நியாயத்தால், எனக்குப் பிரியமான புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்து மஹாதுக்கத்தை அனுபவிக்கிறேன். முன் ஜன்மங்களில் இதற்குக் காரணமாக நான் செய்திருக்கக்கூடிய பாபமென்ன?” என்று மறுபடியும் ஆலோசித்தார். அப்பொழுது தான் முன்பு அக்ஞானத்தால் ஒரு முனி குமாரனை சப்தவேதி என்ற பாணத்தால் கொன்றது ஞாபகத்திற்கு வர, அந்தத் துக்கமும் ராமனை விட்டுப் பிரித்த துக்கமும் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் தாக்கி அவரை மறுபடியும் மூர்ச்சை அடைவித்தது.

பிறகு பயத்தால் நடுங்கி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து வணக்கமாகக் கைசுப்பி, “கௌஸல்யே! இதோ பார். கைசுப்பி உன்னை வேண்டுகிறேன், தயவு செய். உனக்குக் கெடுதி செய்தவர்களிடத்திலும் துவேஷம் வைக்காமல் பிரியமாக இருப்பது உன் ஸ்வபாவமல்லவா?” பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பும் பெண்களுக்குப் பர்த்தா குணவானா னாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவனே பிரத்யஷமான தெய்வம். உன் மனம் எப்பொழுதும் தர்மத்தை நாடியிருக்கும். லோகத்தில் ஜனங்களுக்குள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகள் உனக்குத் தெரியாததல்லவே? எனக்கோ மஹா கஷ்டம் நேர்ந்திருக்கிறது. புத்திரசோகத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைப் பார்த்து இப்படிக்கேவலமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது உனக்கே தகுமா?” என்று அரசன் தீனமாக, கேட்பவர்களின் மனம் உருகும்படி. கெஞ்சுவதைக் கேட்டு, மறைக் காலத்தில் கோமுகத்திலிருந்து மறை ஜலம் பொழிவதுபோல், கௌஸல்யையின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் பெருகிற்று.

தசரதரின் கூப்பிக்கொண்டிருங்க கைகளைப் பிடித்துத் தன் தலை மேல் வைத்துக்கொண்டு கோவென்று கதறி, "கோபத்தால் என்ன பாபம் செய்துவிட்டேன்!" என்று பயந்து, வெகு பரபரப்புடன் "நாத! பூமியில் விழுந்து தங்களை ஸாஷ்டாங்கமாக அடிபணிகிறேன். நான் செய்த அபராதத்தை மன்னித்து என்னிடத்தில் தயை வைக்கவேண்டும். தாங்கள் என்னைக் கைகூப்பி பிரார்த்தித்த க்ஷணத்திலேயே நான் அழிந்தேன். இவ்விதமான வார்த்தைகளையும் சொல்லி என்னை மறுபடியும் கொல்லவேண்டுமா? மஹா புத்திமானும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுபவருமான தன் பர்த்தாவால் கைகூப்பி வேண்டப்படும் பெண் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத் திலும் தன் நாசத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறாள். நான் தர்மம் தெரியாத வளல்ல. தாங்கள் தர்மத்தை அறிந்தவர்களென்றும் ஸத்தியம் தவறாதவர் களென்றும் எனக்குத் தெரியாதா? புத்திர சோகத்தால் புத்திஸ்வாதீனமின்றி ஏதோபிதற்றினேன். அதை மன்னிக்க வேண்டும். சோகம் நமது தைரியத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகிறது; நாம் கற்றதும் கேட்டதும் சோகத்தால் வீணாகிறது சோகம் யாவற்றையும் கெடுக்கிறது; அதைப்போன்ற பரமசத்துரு நமக்கில்லை. நமது சத்துரு திடீரென்று நம்மை அடித்தால் அதைப் பொறுக்கலாம்; ஆனால் திடீரென்று நமக்குச் சோகம் சேர்ந்தால் அல்பமாக இருந்தாலும் அதைப் பொறுக்கமுடியாது. ஸந்தோஷ மற்று சோகம் மேலிட்ட எனக்கு ராமன் காட்டிற்குப் போய் இது ஐந்தாவது நாள். ஐந்து வருஷங்களைப்போல் தோன்றுகிறது. அதையே நினைத்து நினைத்து என் துக்கம் பொங்குகிறது. ஆறுகள் ஸமுத்திரத்தில் விழ விழ அது பொங்குவதைப்: பார்த்ததில்லையா" என்று கௌஸல்யை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமித்தான்; ராத்திரியும் ஆரம்பித்தது. அவளுடைய வார்த்தைகளால் தசரதர் சற்று ஆறுதலடைந்து துக்கத்தின் வேகத்தைத் தாங்காமல் அயர்ந்து தூங்கிட்டார்.

**அத ப்ரஸாதீதோ வாக்யை: தேவ்யா கௌஸல்யயா ந்ருப: |
மோகேந ச ஸமாக்ரந்தோ நீத்ராயா வஸமயீவாந் || (௨௦)**

தசரதர் முன் செய்த பாபம்

ப்ரதீ புத்தேதா ஸுஷூர்தேந ஸோகோபஜாத சேதந: |

அத ராஜா தபாரத: ஸ சீந்தா மய்யபத்யத || (1)

பிறகு ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் தசரதர் விழித்துக்கொண்டு அதே ஞாபகமாகத் துக்கத்தால் ஏங்கி இருந்தார். தேவேந்திரனைப் போன்ற ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற்கனப்பியது முதல் ஸூரியனை ராகு பிடித்தக்கொண்டதுபோல் புத்திர சோகம் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. ராமன் அந்த நகரத்தை விட்டுப்போன ஆறாவது நாள் நடுராத்திரியில், தான் முன்பு செய்த பாபத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அதைக் கௌஸல்யைக்குச் சொல்ல நினைத்து, "கௌஸல்யே! இப்பொழுது உனக்கு என்னிடத்தில் கோபம் சற்று தணிக்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் இதைச் சொல்லத் துணிந்தேன். இந்த லோகத்தில் ஒருவன் பிறர்க்குச் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் தவறாமல் அவனுக்குப் பயனைக் கொடுக்கின்றது. கர்மங்களை ஆரம்பிக்கையில் அவைகளின் பயன் சிறியதா பெரியதா என்றும், அவை கைகூடுமா தவறுமா என்றும் தெரிந்துகொள்ளாதவன் புத்தியற்றவன். மிகுந்த சிரமத்தால் அல்ப பயனையடைவனும், பயனற்ற செயலைச் செய்கிறவனும் புத்தி யற்றவர்கள். ஸ்வல்ப சிரமத்துடன் மிகுந்த பயனை அடைகிறவனும், பயன்பெறும் செய்கையைச் செய்கிறவனும் புத்திமான்கள். கைகேயியைத் திருப்தி செய்வதென்ற அல்ப பயனை அடைய விரும்பி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்புவதென்ற மஹா பாபத்தைச் செய்து புத்திரசோகத்தால் தவிக்கிறேன். என்னைப்போன்ற மூடன் ஒருவனுமில்லை. ஒருவனுடைய தோட்டத்தில் ஒரு பலாசமரமும் அதைச் சுற்றிப் பல தேன்மாமரங்களும் இருந்தன. மலரும் காலத்தில் பலாசமரம் இலை தெரியாமல் அழகான புஷ்பங்களால். மறைந்திருந்தது. மாமரங்களின் மலர்களோ அழகிய நிறமுடையவை அல்ல. அதைப் பார்த்து அந்தப் புத்திமான் 'இவ்வளவு அழகான புஷ்பங்களால் மறைந்திருக்கும் மரம் பழுக்கும் காலத்தில் இன்னும் அழகான பழங்களால் நிறைந்திருக்குமல்லவா? இந்த மாமரங்களின் மலர்களுக்குத் தகுந்தபடியே பழங்களும் ருசியற்றிருக்கும். ஆகையால் இந்தப் பலாசமரத்தின் அழகைக் குறைக்கும் மாமரங்களை வளர்ப்பதில் என்னப் பிரயோஜனம்' என்று அவைகளை வெட்டி எறிந்து விட்டு, அந்தப் பலாசமரத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாக எருப்போட்டு ஜலம் ஊற்றி வளர்த்து வந்தான். பழுக்கும் காலம் வந்தவுடன் பலாசமரத்தில் புஷ்பங்களெல்லாம் உதிர்ந்து உபயோகமற்ற பழங்கள் மாத்திரம் நிறைந்திருந்தன. அயலானுடைய தோட்டத்திலோ மாமரங்கள் அமிருதத்தைப் போல் ருசியுள்ள பழங்களால்

நிறைந்திருந்தன. அப்பொழுது அந்த மூடனுக்கு துக்கம் எவ்வளவு இருந்திருக்கும் எனச்சொல்ல முடியுமா? கர்மங்களின் பயன்களை அறியாமல் ஒருவன் ஆரம்பித்தால், பலாசமரத்தை ஜலம் ஊற்றி வளர்த்த முட்டாளைப்போல் வருத்தப்படுவான். நான் மாமரங்களை வெட்டி எறிந்து பலாசமரத்திற்கு ஜலம் வார்த்தவன்; ராமனைப் பிறந்தது முதல் வளர்த்துவந்து பயனடையும் காலத்தில் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டேன். இப்பொழுது வருத்தப்படுகிறேன். என்னைப்போன்ற புத்திசாலி உண்டா? ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்து அவனைக் காட்டிற்கனுப்பி கைகேயியின் பிரியத்தைப் பெற முயன்றேன்.

நான் பால்யத்தில் சப்தவேதனமென்ற வித்யையில் திறமை யடைந்தேன். (சப்தவேதனம்: மிருகங்கள் மறைந்திருந்தாலும் அவைகளின் சப்தத்தைக் குறியாக வைத்துப் பாணத்தால் அடிக்கும் வித்யை) எல்லோரும் என்னைக் கொண்டாடினதால் மிகவும் கர்வமடைந்து மஹாபாபத்தைச் செய்தேன். ஒரு குழந்தை அறியாமையால் விஷத்தைக் குடித்துக் கஷ்டப்படுவதுபோல் நான் அந்தப் பாபத்தின் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கலாயிற்று. ஒருவனுடைய பாபபுண்யங்கள் மறுபிறப்புகளிலாவது வேறுலோகங்களிலா வது பயனைக்கொடுக்கும். என் பாபமோ மஹா கோரமானது. இப்பொழுதே பலித்துவிட்டது. லோகத்தில் புத்தியமற்றவன் பலாசமலர் களின் அழகைப் பார்த்து பிரமித்து அவைகளின் பழங்களும் அப்படியே இருக்குமென்று நம்புவதுபோல், நான் சப்தவேதன மென்ற பாணத்தைப் பெற்று, அதனால் அடையும் கீர்த்தியால் பிரமித்துப் பிற்காலத்தில் எனக்கு நேரும் பாதகத்தையும் துக்கத்தையும் அபகீர்த்தியையும் அறியாமற் போனேன்.

உன்னை விவாஹம் செய்வதற்குமுன் நான் யுவராஜாவாக இருக்கும் பொழுது ஒரு மழைகாலம் வந்தது. அப்பொழுது ஜனங்களுக்கு மதமும் ஆசையும் வளரும். ஸூரியன் பூமியிலுள்ள ரஸங்களைக் குடித்து ஜலத்தைத் தன் கிரணங்களால் எரித்துவிட்டுத் தெற்கே சென்றான். பிறகு உஷ்ணம் இருந்த இடமே தெரியாமற் போயிற்று, கறுத்த மேகங்கள் வெளிப்பட்டன. தவளைகளும் சாதக பக்ஷிகளும் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்தன. பக்ஷிகள் மழையால் நனைந்து ஸ்நானம் செய்தனபோல் மழைக்காற்றில் கஷ்டப்பட்டு மழைத் துளிகள் நிறைந்த மரத்தின் நுனிகளில் மெள்ள மெள்ளப் போய் உட்கார்ந்தன. அதுவரையிலும் பெய்த மழையாலும் இன்னும் பெய்துகொண்டிருக்கும் மழையாலும் மதயானைகள் வளிக்கும் மலைகள் மறைக்கப்பட்டு, அசைவற்று அலை ஓய்ந்த கடலைப்போல் காணப்பட்டன. மலையருவிகள் முதலில் கொஞ்ச தூரம்வரையில் தெளிந்து ஓடி, வெளுத்ததும் சிவந்ததுமான தாதுக்களையுடைய பூமியின்மேல் போகும்பொழுது வெளுத்தும் சிவந்தும்,

காட்டுத்தீயின் சாம்பலுடனும் பல நிறமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போல் ஓடின. அக்காலத்தில் நான் வேட்டையாட நிச்சயித்து, ஆயுத பாணியாய் ரதத்தில் ஸரயூ நதியின் கரைவழியாகப் போனேன். ராத்திரியில் காட்டெருமையாவது யானையாவது வேறு மிருகமாவது நீர் குடிக்க வரும் பொழுது அவைகளைக் கொல்லலாமென்று வெகு ஜாக்கிரதையுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கையில், யானை நீர் குடிக்கும் பொழுது செய்யும் சப்தத்தைப்போல் ஓரிடத்திலிருந்து ஒரு சப்தமுண் டாயிற்று. மையிருட்டாக இருந்ததால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. உண்மை யாக அது குடத்தில் ஜலம் மெள்ளும்பொழுது உண்டாகும் சப்தம். நான் அதைக் கேட்டு ஏதோ ஒரு யானை நீர் குடித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று நினைத்து அந்த பிராணியிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்துக் கால ஸர்ப்பத் தைப் போன்ற ஒரு பாணத்தை எய்தேன். அப்பொழுது, விடியற்காலம், பாணத்தால் உயிர்நிலையில் அடிபட்டு “ஐயோ, செத்தேனே” என்று அலறிக் கொண்டு ஒரு தப்ஸ்வீ கீழே விழுந்த சப்தம் அங்கிருந்து உடனே உண்டாயிற்று.

“ஐயோ! நான் ஒரு தபஸ்வி; எவருக்கும் கெடுதி செய்ததில்லை; எனக்குச் சத்துருவே கிடையாது. ராத்திரியில் இந்த வேளையில் இங்கே ஜனஸஞ்சாரம் இருக்காதென்று ஜலமெடுக்க வந்தேன். பாணத்தால் என்னை அடித்தவன் யார்? யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்தேன்? மனோவாக்குக் காயங்களால் பிறர்க்கு எவ்வித மான உபத்திரவத்தையும் செய்வதை ஒழித்து, இந்த வனத்தில் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் தின்று, தவம் செய்யும் ரிஷி நான். இப்படி ஆயுதத்தால் அடிபட்டு மரணமடையக் காரணமென்ன? மான் தோல், மரவுரி ஜடைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைக் கொன்று யாருக்கு என்ன ஆகவேண்டியிருக்கிறது? நான் யாருக்கு என்ன அபகாரம் செய்தேன்? யாதொரு பயனும் இல்லாமல் கேவலம் கெடுதலையே உண்டு பண்ணும் இந்தப் பாபத்தை நல்ல தென்று யாராவது ஒப்புக்கொள்வானா? குரு பத்தினியைக் கெடுத்தவனை யாராவது மெச்சுவானா? நான் இறப்பதைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமே இல்லை. நான் இறந்தால் என் தாய் தந்தைகள் என்ன கதி அடைவார்களோ என்றல்லவா வருத்தப்படுகிறேன்? அவர்கள் மிகவும் வயது சென்றவர்கள்; வெகு காலமாக அவர்களைக் காப்பாற்றி வந்தேன்; நான் இறந்தால் அவர்கள் எப்படிப் பிழைப்பார்கள்? ஐயோ! அவர்களுக்கு நான் ஒரே புத்திரனாயிற்றே, எங்களெல்லோரையும் ஒரே பாணத்தால் கொல்ல முயன்ற பாபி யார்? கேவலம் மூடனும் நிச்சயபுத்தி யில்லாதவனுமே இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும்” என்ற வார்த்தைகள் என் காதில் விழுந்தன.

தாம்மத்திலிருந்து விலகக்கூடாதென்று நோக்கமுடையவன் நான். பரிதாபமான இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் என் கையிலிருந்த வில்லும்

பாணங்களும் நழுவி விழுந்தன. ராத்திரியில் இப்படிமனம் உருகும்படி, பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு வருத்தமும் பயமும் மேலிட்டன. புத்தி சிதறிற்று. இந்திரிய ஸ்வாதினமில்லாமல் மெய் மறந்தேன். இந்தச் சப்தமுண்டான விடத்தை நோக்கித் தீனமான மனத்துடன் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டே போனேன். அங்கே ஒரு தபஸ்வி பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு அந்த வேதனையைப் பொறுக்காமல் கையிலிருந்த சிறிய குடத்தைத் தொலைவில் எறிந்துவிட்டு ஜடையை விரித்துக்கொண்டு பூமியில் புரளக்கண்டேன். அவனுடைய தேகம் முழுவதும் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு, புழுதி படிந்திருந்தது. நான் பயந்து மனம் கலங்கி நிற்பதைப் பார்த்துத் தன் தேஜஸால் என்னை எரித்துவிடுவதுபோல் குரூரமான பார்வையால் என்னை நோக்கி, “அரசனே! காட்டில் தனியாக வனித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் உனக்கென்ன கெடுதி செய்தேன்? என் தாய்தந்தைகளுக்காக ஜலம் கொண்டுபோக வந்தவனை ஏன் அடித்தாய்? ஏதோ விளையாட்டாக ஒரு பாணத்தால் என்னைக் கொன்றாயே; ஆனால், வயது சென்று கண் தெரியாமல் பலஹீனர்களான என் மாதா பிதாக்களையும் இதனால் கொன்றுவிட்டாயென்று உனக்குத் தெரியுமா? நான் சீக்கிரத்தில் ஜலம் கொண்டு வருவேன் என்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே. கொடுமையான தாகத்தை அவர்கள் எவ்வளவு காலம்தான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? நான் சாஸ்திரங்களைக் கற்றும் பெரியேரிடத்தில் கேட்டும் கடுந்தவம் செய்தும் என்ன பயன்? இப்படிப் பூமியில் விழுந்து நான்புரளுவது என் பிதாவிற்குத் தெரியவில்லையே. தெரிந்தாலும் என்ன செய்வார்? பலமற்றவர்; நடக்க முடியாதவர்; ஒரு மரம் காற்றாலடிபட்டு முறிக்கப்படும்பொழுது ஸம்பத்திலிருக்கும் மரம் அதைக் காப்பாற்ற முடியுமா? தசரத! நீயே சீக்கிரமாக என் பிதாவிடத்திற்குப் போய் எனக்கு நேர்ந்ததைச் சொல். இல்லாவிட்டால் காட்டுத் தீவனங்களை எரிப்பதுபோல் உன்னைக் கோபத்தால் சாம்பலாக்குவார். அவருடைய ஆசிரமம் ஒற்றை யடிப் பாதையின் முடிவில் இருக்கிறது. அவர் உன்னைச் சபிக்காதபடி பிரார்த்தித்து ஸமாதானம் செய். இந்தக் கூர்மையான அம்பு என் மர்மஸ்தா னத்தில் பாய்ந்து, ஆற்றில் ஜலம் வேகமாக ஓடும்பொழுது சிறிய மணத் குன்றுகளை அறுப்பது போல், பொறுக்க முடியாத துன்பத்தை உண்டாக்கு கிறது. இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டுப் போ” என்றார்.

பாணத்தைப் பிடுங்காமலிருந்தால் கஷ்டப்படுகிறார்; பிடுங்கினால் உயிர் போய்விடுமே; இவர் இறந்தால் எனக்கு பிரஹ்மஹத்யா தோஷம் நேருமே; என்ன செய்யலாமென்று பயந்து நான் வருத்தப் படுவதைக் கண்டார். தன் மரணம் நேருங்கி விட்டதென்றதறிந்து வெகு சிரமத்துடன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, “தசரத! வீணாக வருத்தப்படாதே. தைரியத்தை வருவித்துக் கொண்டு

துக்கத்தை அடக்கு, பிரம்மஹத்யா தோஷம் நேருமென்ற பயம் உனக்கு வேண்டாம். நான் பிராம்மணனென்று நினைத்து வருத்தப்படாதே. என் தாய் நான்காம் வர்ணத்தில் பிறந்தவள்; என் பிதா வைசியர்” என்று சொல்லி, வேதனை பொறுக்காமல் பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் கிடந்து புரண்டு கொண்டிருந்தார், அப்பொழுது நான் அந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தேன். உடனே என்னைப் பார்த்துப் பயந்து அவர் பிராணனை விட்டார், இப்படி மர்மஸ்கானத்தில் அடிபட்டுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ஜலத்காலும் ரத்தத்தாலும் நனைந்த தேகத்துடன் பூமியில் கிடந்த அந்தத் தபஸ்வியைப் பார்த்து பிரலாபித்துச் சொல்ல முடியாத கிலேசத்தை அடைந்தேன்.

**ஜலார்த்ர காத்ரம் து வில்ப்ய க்ருச்ராத்
மர்மவ்ரணம் ஸந்தத முச்வஸந்தம் |
தத: ஸரய்வாம் தமஹம் பரயாநம்
ஸமீக்ஷய பத்ரே ஸம் ப்ருபரம் விஜ்ணா: || (64)**

தசரதரடைய மரணம்

வதமப்ரதீரூபம் து மஹர்ஜேஸ் தஸ்ய ராகவ: |
விஸபந்நேநவ தர்மாத்மா கிகளவல்யாம் புநரப்ரவீத் || ௩

இப்படி அறியாத்தனத்தால் மஹா பாபத்தைச் செய்து இந்திரியங்கள் கலங்க
“என்ன செய்யலாம்? போய் சொல்லுவோமா? சொல்லாமலிருப்போமா? எது
நலம்” என்று யோசித்தேன். பிறகு கடத்தில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு
ரிஷிகுமாரன் சொன்ன வழியாக அந்த ஆசிரமத்திற்குப் போனேன். அங்கே
அவருடைய தாய்தந்தைகள் பலமற்று, வயது சென்று திக்கற்று, இறக்கை
ஒடிந்த பகவிகளைப்போல் இருந்த இடத்தை விட்டு ஸஞ்சரிக்க முடியாமல்,
தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சக்தியில்லாமல், தங்கள் குமாரனைப்
பற்றியே பேசிக்கொண்டும் அவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டும் இருந்தார்கள்.
அந்த ஆசையை நான் கெடுத்து விட்டேன் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது.
அங்கே போனவுடன் துக்கமும் பயமும் மேலிட்டு ஒன்றும் தோன்றாமல்
நின்றேன்.

என் காலடிச் சப்தத்தைக் கேட்டு அந்த முனிவர், “குழந்தாய்! ஏன் தாமதம்
செய்கிறாய்? கொண்டுவந்த ஜலத்தைக் கொடு, இவ்வளவு நேரம் ஆற்றில்
விளையாடிக் கொண்டிருந்தாயோ? உன் தாய் வெகு கவலைப்
பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். வெகு சீக்கிரத்தில் உள்ளே வா. அவளாவது
நானாவது உனக்கு இஷ்டமில்லாத காரியத்தை இது வரையிலும்
செய்திருந்தாலும் அதை நீ மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாதே. நீ
தபஸ்வியல்லவா? கதியற்ற எங்களுக்கு நீயே கதி; கண்ணில்லாத எங்களுக்கு
நீயே கண்; உன்னிடத்தில் எங்கள் உயிரை வைத்திருக்கிறோம். அப்படியிருக்க
நீ ஏன் பேசவில்லை?” என்றார்கள். எனக்குப் பயம் மேலிட்டது; வாய் குளறிற்று,
ஆனாலும் மனோபலத்தாலும் பழக்கத்தாலும் என்னைத் தைரியப்
படுத்திக்கொண்டு “நான் கூத்திரியன்; என் பெயர் தசரதன்; மஹாத்மாக்களான
தங்கள் புத்திரனல்ல, நான் முன்ஜன்மத்தில் செய்த மஹாபாபத்தால் ஸாதுக்கள்
நிந்திக்கும் ஒரு கொடிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஆயுதபாணியாய் ஸரயூ
நதிக்கரையில் வேட்டையாட வந்து, ராத்திரியில் தண்ணீர் குடிக்க அங்கே
வரும் மிருகங்களைப் பாணத்தால் அடிக்க மறைந்திருந்ேன். அப்பொழுது
யானை தண்ணீர் குடிப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றின ஒரு சப்தம் என் காதில்
விழுந்தது. அதை லக்ஷ்யம் வைத்து அம்பை எய்தேன். ஒருவர் அங்கே
கடத்தில் ஜலத்தைமொள்ளும் சப்தம் அது; “ஐயோ” என்ற ஒரு கோரமான
சப்தம் அங்கிருந்து உண்டானதைக் கேட்டுப் பயந்து அங்கே ஓடிப்பார்த்தேன்.

ஒரு தபஸ்வி என் பாணத்தால் அடிபட்டுப் பூமியில் கிடந்து மரணாவஸ்தைப் படுவதைக் கண்டேன். யானை என்றெண்ணி அதின் சப்தம் கேட்ட இடத்தில் குறிவைத்து அடிக்க, உங்களுடைய புத்திரனுக்கு அது மரணத்தை உண்டு பண்ணிற்று. அங்கே போய் பரிதவித்துத் தயங்க அவருடைய மார்பில் பாய்ந்த அம்பைப் பிடுங்கி எறிந்தேன். உடனே அவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார். 'ஐயோ! என் பெற்றோர்கள் கிழவர்களாயிற்றே; கண்ணில்லாத வர்களாயிற்றே; என்ன செய்வேன்' என்று உங்களைப் பற்றியே பிரலாபித்துக் கொண்டு உயிரைவிட்டார். நான் நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன், அறியாத்தனத்தால் தங்களுடைய புத்திரனைக் கொன்றுவிட்டேன். என்னிடத்தில் கிருபை செய்யும்படி. பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றேன்.

அந்த குரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அந்த ரிஷி, கடுமையான புத்திரசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டு, கைகூப்பி வணக்கமாக எதிரே நிற்கும் என்னைப்பார்த்து, “இந்தக் கோரமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு நீ எங்களிடத்தில் வந்து சொல்லாமலிருந்தால் எங்கள் சாபத்தால் உன் தலை பதினாயிரம் சுக்கலாக வெடித்துப் போயிருக்கும், கூத்திரியன் புத்தி பூர்வகமாக வானப்பிரஸ்தனைக் கொன்றால் அவன் தேவேந்திரனானாலும் அந்தப்பதவியிலிருந்து வீழ்ந்திருப்பான். பிரஹ்மஜ்ஞானி தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவனை ஒருவன் பாணத்தால் அடித்தால் அவன் தலை ஏழு சுக்கல்களாய் வெடிக்கும், ஆனால் நீ அறியாத்தனத்தால் இப்படிச் செய்தாய். உடனே பச்சாதாபப்பட்டுப் பயந்து என்னிடத்தில் நீயே வந்து சொன்னாய். ஆகையால் நீ இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்கிறாய். நீ தெரிந்து இப்பாபத்தைச் செய்திருந்தால் இகுவாகு வம்சமே அழிந்திருக்கும். உன் கதியைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எங்களை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துப்போ. தேகம் வஸ்திரம் மரவுரி இவைகள் ரத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் உயிரில்லாமல் கிடக்கும் எங்கள் அருமைக் குழந்தையை இன்னும் ஒரு தடவை பார்க்க விரும்புகிறோம்” என்றார்கள்.

நான் அப்படியே அவர்களை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போனேன். அவர்கள் அந்த ரிஷிகுமாரனைத் தொட்டுத் தடவிச் கொடுத்து, துக்கம் தாங்காமல் அவன்மேல் விழுந்து அழுதார்கள். "குழந்தாய்! எங்களுடன் பேசக்கூடாதா? நாங்கள் வந்தால் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாதா? பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறாயே. எங்களிடத்தில் கோபமா? நான் உனக்குப் பிரியமானவனல்லவா? இதோ உன் தாய் வந்திருக்கிறாள், பார். எழுந்து எங்களை ஆலிங்கனம் செய். அமிருத தாரையைப்போன்ற உன் வார்த்தைகளை நாங்கள் கேட்கச் செய். ராத்திரியின் பின்பாகத்தில் மதுரமாக வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் நீ அத்யயனம் செய்வதை இனி நான் கேட்பேனோ?

ஸந்தியாவந்தனம் செய்து ஹோம காரியங்களை முடித்து புத்திர சோகம் எங்கே நேருமோ என்று பயந்திருக்கும் எங்களுக்கருகில் வந்து உட்கார்ந்து அன்புடன் எவன் உபசரிப்பான்? கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்வதற்கோ எங்களுக்கு சக்தியில்லை. ஆஹாரத்தைத் தேடவும் எங்களுக்குச் சக்தியில்லை; கழியைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறவர்களுமில்லை. என்றறிந்து, காட்டிலிருந்து பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து பிரியமான அதிதியைப் போல் எனக்கு இனி எவன் போஜனம் செய்விப்பான்? இதோ உன் தாய், மிகவும் வயதுசென்றவள்; கண் தெரியாதவள்; உன்னிடத்தில் விசேஷப்பிரீதி வைத்தவள்; துக்கத்தால் மெய்மறந்திருக்கிறாள். இவளை நான் இனி எப்படிக் காப்பாற்றுவேன். குழந்தாய்! யமனுடைய வீட்டிற்குப் போகாதே, நில். நீயும் நானும் உன் தாயும் சேர்ந்து நாளைக்கு போகலாம்; அதுவரையில் பொறு. நாங்கள் இந்த வனத்தில் அநாதைகளாய், தீனர்களாய், காப்பாற்றுகிறவர்கள் இல்லாமல் நீயும் இல்லாமல் என்ன செய்வோம்? இதோ நாங்களும் உன்னுடன் வந்துவிட்டோம். யமனைக் கண்டு ஸ்வாமி! என் குழந்தை தங்கள் உத்தரவுப்படி உடனே வராததற்கு மன்னிக்க வேண்டும், எங்களுக்கு இவனைத்தவிர வேறு காப்பாற்றுவவர் இல்லாததால் இவனை எங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பேன். தர்மாத்மாவான அந்த லோகபாலன் அநாதையான எனக்கு அபயதானம் செய்யாமல் இருக்கமாட்டான்.

“இந்த அரசனால் உனக்கு நேர்ந்த அகாலமரணம் நீ முன் பிறப்பில் செய்த பாபத்திற்கு பிராயச்சித்தமென்று நினைக்க நியாயமில்லை. யாதொரு பாவமும் செய்யாத நீ, இந்தப் பாபியால் கொல்லப் பட்டாய். நீ செய்த புண்ணியத்தின் மஹிமையாலும் நான் அனுஷ்டித்து வரும் தவத்தின் மஹிமையாலும், பின் வாங்காமல் யுத்தம் செய்து கொல்லப்படும் சுத்தவீரர்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களை நீ அடைவாயாக! ஸுகரன், சைப்யன், திலீபன்; ஜனமேஜயன், நஹுஷன், துந்துமாரன் முதலிய சக்கரவர்த்திகள் அடைந்த உத்தமகதியை அடைவாய். வேதாத்யயனத்தாலும் தவத்தாலும் ஸாதுக்கள் எந்த லோகங்களை அடைவார்களோ, பூமி தானம் செய்கிறவர்கள் எவ்வுலகங்களுக்குப் போவார்களோ, இடைவிடாமல் அக்னிஹோத்திரம் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகங்களில் விளங்குகிறார்களோ, புத்திர ஸம்பத்துள்ள தனக்கு அனுசூலமான பார்வையிடத்தில் ஏகபத்தினி விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவன் எந்த லோகங்களை அடைவானோ, எண்ணிறந்த பசுக்களைத் தானம் செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குச் செல்வானோ, பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குப் போவானோ மஹா பிரஸ்தானம் முதலிய விரதங்களாலும், உத்தம லோகங்களை

அடையக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்துக் கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திலும் அக்னியிலும் தேகத்தை விடுகிறவர்கள் எவ்வுலகங்களை அடைவார்களோ அந்த உத்தமகதியை நீ அடைவாய். மஹா தபஸ்விகளான எங்கள் குலத்தில் பிறந்து உத்தம லோகங்களை அடையாதவர்கள் ஒருவருமில்லை, நீயோ என் புத்திரன். உன்னைக் கொன்றவன் மஹா கோரமான கதியை அடையட்டும்" என்று இப்படி அடிக்கடி பிரலாபித்து, தானும் தன் பாரியையும் தங்களுடைய புத்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதக்கிரியைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். முனிகுமாரரும் தன் புண்ணிய கர்மத்தின் மஹிமையால் தேஜோமயமான திவ்வியரூபத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது தேவேந்திரன் அங்கே வந்து ஸகல உபசாரங்களுடன் தன் விமானத்தில் அவரை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனான். போவதற்குமுன் வயதுசென்ற தன் பெற்றோர்களை நமஸ்கரித்துப் பலவிதமாக ஸமாதானம் செய்து, "தங்களுக்கு நான் செய்த பணி விடையின் மஹிமையால் உத்தமகதியை அடைந்தேன். தாங்களும் சீக்கிரத்தில் என்னுடன் வந்து சேருவீர்கள்" என்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்.

பிறகு வயதுசென்ற அந்தத் தபஸ்வி, பிரேதக்ரியைகளை முடித்துவிட்டு, ஸமீபத்தில் கைகூப்பிக்கொண்டு பயந்து நிற்கும் என்னைப் பார்த்து, அரசனே என்னையும் இப்பொழுதே கொல். ஒரே பிள்ளையையுடைய என்னைப் பிள்ளையில்லாதவனாகச் செய்த பிறகு, இறப்பதில் எனக்கு வருத்தமே இல்லை. பாபமற்ற என் புத்திரனைக் கொன்றதற்காக உன்னைச் சாம்பலாக எரிக்கவேண்டும். நீ அறியாமையால் அவனைக் கொன்றதால் கோரமான துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி மாத்திரம் உன்னைச் சபிக்கறேன். புத்திரனை இழந்த சோகத்தால் மரணமடையக் கடவாய், ஆனால் ஊத்திரியனான நீ அறியாது தபஸ்வியைக் கொன்றதால் மஹாபாதகம் உன்னைச் சேராது. பீராம்மணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தக்ஷிணையின் பலன் கொடுக்கிறவனை அடையும். அப்படி நான் அனுபவிக்கும் புத்திர சோகம் சீக்கிரத்தில் உன்னைத் தொடரும். நீ அதனால் மரணமடைவாய்" என்று பலவிதமாக பிரலாபித்தார். பிறகு கட்டைகளை அடுக்க நெருப்பை மூட்டி, அதில் வயது சென்ற அந்த இருவரும் கைகோத்துக்கொண்டு விழுந்து ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள்.

என் பிராணனைப் போக்கும் இந்தப் புத்திரசோகம் நேரக் காரணம் என்னவென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், சப்தவேதி என்ற பாணத்தை எய்ததால் என் பால்யத்தில் நேர்ந்த மஹா பாபம் என் ரூபகத்திற்கு வந்தது. வியாதியை விருத்தி செய்யும் பதார்த்தங்களுடன் அன்னத்தை நோயாளி புஜித்தால் ரோகம் மேலிட்டு இறப்பதுபோல், நான் செய்த பாப கர்மத்தின் பலன் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டது. அந்த மஹானுடைய சொற்படி நான் இன்றைக்குப்

புத்திரசோகத்தால் இறக்கப் போகிறேன். கௌஸல்யே! என் கண்களுக்கு
 உன்னைப் பார்க்கும் சக்தி போயிற்று; ஆகையால் என்னை நன்றாக உன்
 கையால் ஒரு தடவை தொடு" என்று அழுதார். மிகவும் பயந்து, "நான்
 யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினதும்,
 கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்டு நான் செய்த அக்கிரமத்தை
 ஸந்தோஷத்துடன் அவன் அங்கீகரித்து காட்டிற்குப் போனதும், அந்த
 முனியின் சாபத்தின் பயனையன்றி வேறல்ல. இல்லாவிட்டால் தர்மத்தில்
 நோக்கமுள்ள எனக்கு ராமனுடைய விஷயத்தில் இவ்விதமான அதர்ம புத்தி
 ஏன் தோன்ற வேண்டும்? இதுவரையில் ஸாதுவாயும் ராமனிடத்தில்
 விசேஷப்பிரீதி வைத்தவளாயுமிருந்த கைகேயிக்கு அவனிடத்தில் துவேஷ
 புத்தி ஏன் தோன்றவேண்டும்? தனக்கு இவ்ளவு அபகாரத்தைச் செய்த
 என்னிடத்தில் ராமனுக்கு அஸூயை கொஞ்சமேனும் ஏன் உண்டாகவில்லை?
 தன் புத்திரன் மஹா துஷ்டனானாலும், விவேகி அவனைக் காட்டிற்குத்
 துரத்துவானா? அப்படிச் செய்தால் அவனுக்குத் தகப்பனிடத்தில் கோப
 முண்டாகாதா? ராமன் ஒரு தடவை என்னைத் தொட்டாலும் போதும்.
 வேண்டாம், ஒரு தடவை என் கண்ணில் பட்டாலும் போதும், நான்
 பிழைத்திருப்பேன். யமலோககத்திற்குப் போகிறவர்கள் தங்கள் பந்துக்களைத்
 திரும்பவும் பார்க்கப் போகிறார்களா? நீ இருப்பது என் கண்ணிற்குத்
 தெரியவில்லை. எனக்கு ஞாபகம் தடுமாறுகிறது. யமதூதர்கள் என்னைப்
 புறப்படும்படி சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். மஹா பராக்கிரமசாலியும்
 தர்மாத்மாவுமான ராமனை நான் மரணமடையும்பொழுது
 பார்க்கமுடியவில்லையே. இதைவிடப் பெரிய துக்கம் எது? ஸ்வல்ப ஜலத்தை
 வெய்யில் வற்றச் செய்வதுபோல் ராமனைப் பார்க்காததாலுண்டான சோகம் என்
 உயிரை வற்றச் செய்கிறது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பூர்ண
 சந்திரனைப்போல் விளங்கும் ராமனுடைய முகத்தை இன்றைக்குப்
 பதினைந்தாவது வருஷத்தில் பார்ப்பவர்களை மனுஷ்யர்களென்று
 சொல்லலாமா? எப்பொழுதும் யௌவனத்தை அனுபவிக்கும் தேவதைகள்
 என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற
 கண்களையும் வில்லைப்போல் அழகிய புருவங்களையும் ஆணி
 முத்துக்களைப்போன்ற பல் வரிசைகளையும் அழகான மூக்கையு முடையதாய்,
 சரத்காலத்துச் சந்திரனையும் மலர்ந்த செந்தாமரையையும் போன்று விளங்கி,
 மதுரமான வாஸனை வீசும் என் ராமனுடைய முகத்தை, அவன் வணவாஸம்
 செய்துவிட்டு, சுக்கிரன் தன்னிருப்பிடத்தை மறுபடியும் அடைவதுபோல்,
 அயோத்தியைக்குத் திரும்பி வரும் பொழுது பார்க்கப்போகிறவர்கள் என்ன
 பாக்கியம் செய்தவர்களோ? கௌஸல்யே! துக்கம் தாங்காமல் என் ஹிருதயம்
 பிளக்கிறது. சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய இந்திரியங்களால் பதார்த்தங்களை அறிய

முடியவில்லை. தீபத்தில் தைலம் வற்றின பிறகு அதன் கிரணங்கள் அழிவதுபோல், என் அங்கங்கள் தளர்ந்து மனம் தடு மாறும்பொழுது இந்திரியங்கள் அழிவது ஆச்சரியமல்ல. ஆற்றில் ஜலப்பிரவாகம் கரைகளை அறுப்பதுபோல், இந்தச் சோகம் பிரக்ஞையற்று அநாதையான என்னுயிரை வேகமாக அறுக்கிறது. பராக்கிரமசாலியான ராகவ! என் துக்கத்தைப் ! போக்கக்கூடியவனே? என் னிடத்தில் விசேஷப்பிரீதி வைத்தவனே! என் நாதா! என்னருமைக் குழந்தாய்! என்கே போய்விட்டாய்? கௌஸல்யே! நான் பிழைக்க மாட்டேன். ஸுமித்ரே! உனக்குப் பெரிய கஷ்டம் நேர்ந்தது. கைகேயி! இகழ்வாகு குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவனே! குரூரமானவனே! யமனுடைய ரூபங்கொண்டு என்னைக் கொல்ல வந்தவனே” என்று இப்படிக் கதறிக்கொண்டு, ராமனுடைய தாயும் லக்ஷ்மணனுடைய தாயும் ஸமீபத்திலிருக்க, தன் அருமைக் குழந்தையைத் தூரத்திவிட்டு, அந்தத் துக்கத்தால் தீனமாக பிரலாபிக்கும் உதாரமான பார்வையையுடைய தசரதர், பாதி ராத்திரியான பிறகு துக்கம் தாங்காமல் உயிரை விட்டார்.

**யதாஹு தீநம் கதயந் நராதீபு:
ப்ரியஸ்ய புத்ரஸ்ய வீவாஸநாஹுர: |
கதேர்தாராத்ரே ப்ருபா லுக்க பீடித:
ததா ஜலிஷுள ப்ராணா முதாரதர்பந: || (79)**

அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளின் பிரலாபம்

அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் ப்ராதரேவாபரேஷுநீ |
வந்தீந: பர்யபாதீஷ்டந் தத்பார்தீவ நீலேயநம் || 11

வி டியற்காலையில் சாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களான ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களும் கட்டியம் கூறுகிறவர்களும் ஸங்கீத சாஸ்திர நிபுணர்களான மங்களாசீர்வாதங்களைப் பாடுகிறவர்களும் மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் வந்து ஒவ்வொருவரும் சக்கரவர்த்தியைப் புகழ்ந்துபாட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் வெகு கம்பீரமாகச்செய்த ஸ்தோத்திரங்களால் அந்த அந்தப்புரம் நிறைந்தது. இரு கைகளாலும் தாளத்தின் பல கதிகளை வின்யாஸப்படுத்தி வாசிக்கக்கூடிய இன்னும் சிலர், தசரதருடைய அபூர்வச் செய்கைகளை வர்ணித்து, அதற்கிணங்கக் கைகளால் தாளப் பிரஸ்தாரங்களை வாசித்தார்கள். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கூடுகளிலும் மரங்களிலும் தூங்கன பகவிகள் விழித்துக்கொண்டு மதுரமாகக் கூவ ஆரம்பித்தன. சில பாடகர்கள் ஹரிநாராயணா என்று பகவந் நாமங்களைப் பாடினார்கள். சில புண்ணிய புருஷர்கள் ஷேத்திரங்களையும் தீர்த்தங்களையும் பற்றிய கீர்த்தனங்களைப் பாடினார்கள். சிலர் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். அவரைப் பற்றிச் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களாயே ஆசீர்வாத சுலோகங் களாகப் பாடினார்கள். அந்த கோஷத்தால் அரண்மனை நிறைந்தது.

பிறகு அரசர்களை எழுப்பும் மரியாதைகளில் தேர்ந்த சுத்தமான நடத்தையுள்ள அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளும் நபும்ஸகர்களும் மற்ற பரிசாரகர்களும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். அரசர்களின் ஸ்நான காரியங்களில் நிபுணர்களான வேறு சிலர், சாஸ்திரத்திற்கும் அந்தக் காலத்திற்கும் தகுந்தபடி, தங்கக் குடங்களில் ஹரிசந்தனம். முதலிய பதார்த்தங்கள் கலந்த சுத்தஜலத்தையும் மற்ற வஸ்துக்களையும் ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் மங்களாகரமான பூமாலைகளையும் தைலங்களையும், தொடுவதற்காகப் புண்ணியகரமான பசு முதலியவைகளையும், பல் தேய்த்த பிறகு வாயில் நல்ல வாஸனை உண்டாவதற்கு ஜலத்துடன் கலந்து கொப்பளிப்பதற்காகப் பொடிசெய்த எள் தேங்காய் ஜீரகம் முதலியவைகளையும், ஆச்சரியமான சக்தியுள்ள ஒளஷதிகளையும், கங்கா தீர்த்தம் முதலிய புண்ணிய ஜலங்களையும், ஸமஸ்த பாபங்களைப் போக்கி ஸகல மங்களங்களைக் கொடுத்து ஸகல தர்மங்களையும் செய்ய அதிகாரத்தை அளிக்கும் புண்ணிய பதார்த்தமான, வம்ச பரம்பரையாய் இஷ்வாகு குலத்தில் ஆராதிக்கப்பட்டுவரும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்த

தீர்த்தங்களையும், துளஸியையும், கண்ணாடி வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் புஷ்பங்கள் மாலைகள் முதலிய ஸாமக்ரிகளையும் ரூபவதிகளான ஸ்தரீகள் ஸித்தமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசர்களின் அரண்மனைகளில் விடியற்காலையில் அவர்களின் உபயோகத்திற்காகக் கொண்டுவர வேண்டிய ஸகல வஸ்துக்களும் ஸகல லக்ஷணங்கள் பொருந்தி யவைகளாயும் உத்தம குணங்களுடையவையாயும் மேன்மேலும் லக்ஷ்மீ கரமான வைகளாயும் இருந்தன. மேற் சொன்னவர்களெல்லோரும் ஸூரியோ தயத்திற்கு முன்பே மஹாராஜாவைத் தரிசிக்க ஆவலுடனிருந்தார்கள். ஸூரியோதயமான பிறகும் மஹாராஜா வெளியில் வராததைக் கண்டு, சக்கரவர்த்திக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று ஸந்தேகப்பட்டார்கள்.

தசரதருடைய படுக்கையறைக்கு ஸமீபத்திலிருந்த ராஜ ஸ்தரீகள், எழுப்பும் ஸமயத்திற்குத் தக்க வார்த்தைகளால் மிருதுவாயும் வினயமாயும் அவரை எழுப்பினார்கள். பிறகு தொட்டு அசைத்தார்கள். தூங்குவதற்கு அடையாளமான மூச்சு சூடு முதலியவைகளைக் காணவில்லை. மனிதன் தூங்கும்பொழுது இருக்கின்ற கைகால்களை அசைத்தல், ஹிருதயம் துடித்தல், மூச்சுவிடுதல் முதலிய அங்க சேஷ்டைகளை நன்றாயறிந்த அந்தப் பெண்கள், தங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தும் மேற்சொன்ன அறிகுறிகள் யாதொன்றையும் காணவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் பயந்து நடுங்கத் தங்கள் பர்த்தா மரணமடைந்தாரென்று ஸந்தேகித்தே, வேகமான வெள்ளத்திற்கெரில் நிற்கும் நீர்நொச்சில் முதலிய லேசான மரங்களைப் போலானார்கள். பிறகு அவர்கள் ஸந்தேகித்த மரணம், நேர்ந்ததேன்ற நிச்சயமாயிற்று. கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் புத்திரசோகம் மேலிட்டு அயர்ந்து தூங்க, வழக்கப்படி விழித்துக் கொள்ள வில்லை, கௌஸல்யையோ களையற்று நிறம் மாறி இளைத்தும் தேகம் ஒடுங்கி, உத்பாதங்கள் நேரும் பொழுது இருட்டால் நகைத்திரம் மறைக்கப்படுவதுபோல், இருக்குமிடம் தெரியாமல் இருந்தாள். உயிரையிழந்த தசரதருக்கும் உயிரை இழக்காத அவ்விரு ராஜ ஸ்தரீகளுக்கும் யாதொரு பேதமும் காணப்படவில்லை. அந்தப்புரத்து ஸ்தரீகள் அதைக் கண்டு அவ்விருவரும் அரசனைப் போலவே இறந்தார்களென்றே நினைத்து காட்டில் பெண் யானைகள் ஆண் யானைகளை விட்டுப் பிரிந்து தாங்கள் இருக்குமிடத்தைவிட்டு துரத்தப்பட்டுக் கதறுவதுபோல், தீனமாகப் பெருங்குரலுடன் அழுதார்கள். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு தசரதரைப் பலவிதமாக எழுப்பிப் பார்த்தும் பயனில்லை என்று அறிந்து, மரணமடைந்தார் என்று கண்டு, “ஹா, நாதா!” என்று அலறிப் பூரியில் விழுந்தார்கள். ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்த நகைத்திரத்தைப்போல்,

கௌஸல்யை தேகமெங்கும் புழுதிபடியப் பூமியில் கிடந்து புரண்டு கொண்டு காந்தியற்றிருந்தாள். ராஜபத்தினிகள் சக்ரவர்த்தி இறந்ததையும் கௌஸல்யை மூர்ச்சையடைந்து விழுந்ததையும் கண்டு, காட்டில் தங்களுக்குத் தலைவனான ஆண்யானையும் அதற்கு பிரியமான பெண் யானையும் இறந்து மற்றப் பெண் யானைகள் திகைத்து நிற்பதுபோல், ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்தார்கள். அதற்குள் கைகேயி முதலிய மற்ற ராஜஸ்தீர்கள் அங்கே வந்து தங்களுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தை அறிந்து கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். முன்னிருந்த அழகைச் சப்தம் வரவர அதிகரித்தது. ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததாலும் அரசனுடைய துக்கத்தாலும் அந்தப்புரத்து ஜனங்கள் அதுவரையில் மனம் கலங்கி இருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியும் மரணமடைய, மிகுந்த திகிலடைந்து பிரமித்துத் துக்கம் மேலிட்டு வாய்விட்டு அலறினார்கள். பரிஜனங்களும் பந்துக்களும் பரிதாபமாகக் கதறினார்கள். அவ்விடமெங்கும் ஸந்தோஷம் மற்றுப் பார்க்க விகாரமாக இருந்தது. மூன்று லோகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்ற தசரத சக்கரவர்த்தி மரணமடைந்ததைப் பார்த்து, அவருடைய பாரியைகள் அவரைச் சூழ்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாதீனமாக அநாதைகளைப் போல் பிரலாபித்தார்கள்.

**அதீத மாஜ்ஞாய து பார்த்வர்ஜயம்
யபரஸ்வீநம் ஸம்பர்வார்ய பத்தய: |
ப்ருபரம் ருதந்தய: கருணம் ஸுதுக்கீதா:
ப்ருக்ருஷ்ய பாஷூ வ்யஸபந்நநாதவத் || (௨9)**

கௌஸல்யபை பிரலாபித்தது

தமக்நிமீவ ஸம்பராந்த மம்புஜீந மீவார்க்னவம் |
ஐதப்ரப மீவாதீத்யம் ஸ்வர்கஸ்தம் ப்ரேக்ஷ்ய பார்தீவம் || (1)

அணைந்த ஹோமாக்கனியைப் போலும், ஜலம் வற்றின ஸமுத்திரத்தைப் போலும், கிரணங்களற்ற ஸூரியனைப்போலும், தசரதர் உயிரை இழந்து பரலோகம் சென்றதைப் பார்த்து, கௌஸல்யை, கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, புத்திரசோகத்தாலும் பர்த்தாவை இழந்ததாலும் ஹிருதயம் பிளந்து, சக்கரவர்த்தியின் தலையைத் தன் மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அங்கே இருந்த கைகேயியைப் பார்த்து, “உன் புத்திரனுக்கு இடையூறுக இருந்த ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டாய்; தசரதரையும் கொன்றுவிட்டாய். துஷ்டே! மஹாபாபி! நீ பிடித்த பிடிவாதம் நிறைவேற்றிற்றா? இப்பொழுதாவது உன் மனோரதங்கள் பூர்த்தியாயிற்றா? இனிமேலாவது யாதொரு உபத்திரவமும் இன்றி இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டுகொண்டிரு. என் ஒரே குழந்தையான ராமன் என்னைக் கதறவிட்டுக் காட்டிற்குப் போனான். எனக்கு ஒரே கதியான என் பர்த்தாவோ என்னைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றார். காட்டின் வழியாகப் பிரயாணிகள் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவர்களில் ஒருவன், 'துஷ்டபிருகங்கள் நிறைந்ததும், இருண்டு வழி இல்லாததுமான இடத்தில் விடப்பட்டால், அவன் வெகுகாலம் உயிரோடிருக்கமாட்டான்; அப்படி நானும் வெகுகாலம் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். ஸகல தர்மங்களையும் கைவிட்ட உன்னைப் போன்றவர்களைத் தவிர மற்ற யார் தனக்குப் பரதெய்வமாயிருக்கும் பர்த்தாவை இழந்து உயிரோடிருக்க விரும்புவார்கள்? பணப்பிசாசு பிடித்துக் காகமர்த்தமென்ற (எட்டிப் பழம்) விஷப் பழத்தைத் தின்றவனுக்கு அதனால் நேரும் அபாயம் தெரியுமா? ஒரு கூனியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இக்ஷ்வாகு குலத் தையே வேரோடு அறுத்த மஹா புண்ணியவதி யல்லவா? இன்னதென்று குறிப்பிடாமல் வரங்களைக் கேட்டு அவைகளைக் கொடுக்கும்படி மஹாராஜாவை நிர்ப்பந்தித்து, பிரதிக்கை செய்ysச் சொல்லி ராமனையும் ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உத்தமியே! ஜானகியின் பிதாவான ஜனக மஹாராஜா இதைக் கேட்டால் என்னைப்போல் பதைபதைப்பாரல்லவா? என் குழக்கை உயிரோடிருந்தும் இறந்த வனைப்போல் என்னைவிட்டுப் போனான். நான் புத்திரனையும் இழந்து கணவனையும் இழந்து யாதொரு கதியும் இல்லாமல் அநாதையாகச் சத்துருக்களுக்கு நடுவில் தவிப்பதை அந்தத் தர்மாத்மா அறியவில்லையே. ஐயோ! விதேஹ சக்கரவர்த்திக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தும் எவ்வித துக்கத்தையும் அனுபவிக்கத்தகாதவளாக இருந்தும் ஸீதை இப்பொழுது

எல்லோரும் பார்த்துப் பரிதவிக்கும்படி வனத்தில் என்ன பயப்படுகிறாளோ? ராத்திரிகளில் மிருகங்களும் பகலிகளும் கோரமாகச் சப்திப்பதைக்கேட்டால் பயந்து நடுங்க ராமனிடத்தில் போய் ஒண்டிக்கொள்வாளே. ஜனகருக்குப் புத்திரனும் புத்திரியும் ஸீதையே; அவருக்கோ வயது சென்றுவிட்டது. தன்னருமைக் குழந்தைக்கு நேர்ந்த துக்கத்தை நினைத்து நினைத்து மனம்குன்றி உயிரை விடுவாரென்பதே நிச்சயம். பர்த்தா துக்கப்படும்பொழுது வருந்துகிறவளும், ஸந்தோஷப்படும் பொழுது மகிழ்கறவளும், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து வேறு தேசத்திற்குப் போயிருக்கும்பொழுது அந்தத் துக்கத்தால் ஏங்க இளைத்து அடை ஆபரணங்களில் ஆசை வைக்காதவளும்; அவர் உயிரிழந்து பரலோகம் போனபொழுது தானும் அவருடன் போகிறவளுமான உத்தமியே பதிவிரதையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? நானும் அப்படி. என் பர்த்தாவின் தேகத்தை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு, அக்கினியில் பிரவேசித்து அவருக்குக் கிடைக்கும் கதியை, அடைவேன்" என்றாள். இப்படி தீனமாக பிரலாபிக்கும் கௌஸல்யையை அந்தப்புரத்து வேலைக்காரிகள் தசரதருடைய சரீரத்தை விட்டுப் பிரித்து பலாத்காரமாக வேறோரிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு வஸிஷ்டருடைய உத்தரவினால் மந்திரிகள் முதலான ராஜ ஸேவகர்கள் அந்த பிரேதத்தை எண்ணெய்க் கொப்பறையில் போட்டு அதற்குமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்தார்கள். எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்த அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் “புத்திரர்களில்லாமல் அரசனுக்கு பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்வது உசிதமல்ல; பிரேதத்திற்கு எண்ணெயுடன் ஸம்பந்தமிருந்தால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யாததாலுண்டான தோஷம் நேராதது” என்று நிச்சயித்துப் புத்திரர்கள் வரும் வரையில் அரசனுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றினார்கள். ராஜ பத்தினிகள் அந்தக் கொப்பறையைச் சூழ்ந்து கண்ணீர் பெருகக் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு துக்கம் தாங்காமல் “மஹாராஜாவே! எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் பிரியமாய் பேசுவனும் ஸத்தியம் தவறாதவனுமான ராமனும் எங்களைக் காப்பாற்ற இங்கே இல்லை என்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆனாலும் எங்களை இப்படி அநாதைகளாக விட்டுப்போக உங்களுக்கு மனம் துணிந்ததல்லவா? துஷ்டையான கைகேயி ராமனை விட்டு எங்களைப் பிரித்தாள்; இப்பொழுதோ எங்கள் பர்த்தாவையும் கொன்றாள். அந்த மஹாபாபியின் ஸம்பத்தில் எப்படி. இருப்போம்? ராமன் எந்தக் காலத்திலும் எங்களுக்கு ரக்ஷகன்; தங்களுக்கும் எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்து காப்பாற்றுவன்; மஹா தைரியசாலி; ராஜலக்ஷ்மியை வெறுத்து மஹாலக்ஷ்மியுடன் வனத்திற்குப் போய்விட்டான். புதிதாய் அதிகாரத்தை அடைந்த கர்வத்தால் இனிமேல் கைகேயி எங்களை

அலட்சியம் செய்து துன்பப்படுத்துவாளே. தாங்களும் அந்த மஹாவீரனும் இல்லாமல் துக்கஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து நாங்கள் எப்படிப் பிழைப்போம்? தன் பர்த்தாவையும் ராமனையும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் கைவிட்டவள் எங்களைக் கைவிட வெகுகாலம் செல்லுமா?" என்று தீனமாக பிரலாபித்தார்கள்.

சந்திரனில்லாத ராத்திரிபோலும், கணவனில்லாத ஸ்த்ரீ யைப்போலும், மஹாத்மாவான தசரதரில்லாமல் அயோத்யை பிரகாசத்தை இழந்தது. ஜனங்களெல்லோரும் கண்ணீர்வீட்டு அழுதார்கள். குல ஸ்த்ரீகள் 'ஹாஹா' என்று கதறினார்கள். நாற் சந்திகளும் வீடுகளும் முன்போல் கோலமிட்டுப் பெருக்கி மெழுகிப் பூஜை செய்யப்படாமல் சூன்யமாக இருந்தன. சக்ரவர்த்தி புத்திர சோகத்தால் பரலோகம் அடைந்தார்; அவருடைய பாரியைகள் பூரியில் விழுந்து மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். ஸூரியனும் தன் வம்சத்தில் பிறந்த மஹா கீர்த்திமானான அரசன் இறந்த துக்கத்தால் ஒளி மழுங்கி மேற்குத்திசைக்குப் போனான். இருட்டால் கருத்த ராத்திரியும் பூமிக்கு வந்திறங்கிற்று.

அங்கே வந்த பந்துக்களில் சிலர், மஹா பராக்கரமசாலிகளான நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றும் தெய்வ வசத்தால் ஒருவனாவது ஸம்பத்திலிருந்து உதவவில்லை. ஆனால், ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது பிசகு, எப்படியாவது ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும்" என்றார்கள். ஆனால், மந்திரிகள் "எப்படியிருந்தாலும் ஒரு புத்திரனாவது ஸம்பத்தில் இல்லாமல் பிரேதக் கிரியைகளை நடத்தக் கூடாது" என்று தடுத்து விட்டார்கள்.

தசரதரும் ராஜபுத்திரர்களும் ஸீதையும் இல்லாமல் அயோத்யை, ஸூரியனில்லாத ஆகாசத்தைப்போலும் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் இல்லாத ராத்திரியைப்போலும் காந்தியற்று, கண்ணீரால் நெஞ்சடைத்து திகைத்து நிற்கும் ஜனங்களால் நிறைந்த வீதிகளோடும் நாற்சந்திகளோடும் காணப்பட்டது. ஆண்களும், பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாக நிற்குகொண்டு கைகேயியை நிந்தித்தார்கள்; ஒருவருக்காவது முகத்தில் காந்தியில்லை; மனத்தில் ஸந்தோஷமில்லை.

**நராபர்சு நார்யபர்சு ஸமேத்ய ஸங்கல்பா
விகர்ஷமாணா பரதஸ்ய மாதரம் |
ததா நகர்யாம் நரதேவ ஸம்ஜேய
பூஷ ரார்தா ந ச பரம் லேரே |**

அரசன் இல்லாத ராஜ்யம்

ஆக்ரந்தித நீராநந்தா ஸாஸ்ரகண்ட ஜந்விஸா |
அயோத்யாயா மத்திதா ஸா வ்யதீயாய மார்வரீ || 1)

இப்படி ஜனங்கள் அல்லோலகல்லோலமாய் பிரலாபிக்க அயோத் யையில் அந்த ராத்திரி ஒரு யுகமாகக் கழிந்தது. ஸூரியன் உதித்தவுடன் ராஜ்ய உத்தியோகஸ்தர்களும், பிராம்மணர்களும் ஸபாமண்டபத்தில் கூடினார்கள். மார்க்கண்டேயர், மௌத்கல்யர், வாமதேவர், காச்யபர், காத்யாயனர், கௌதமர், மஹா கீர்த்திமானான ஜாபாலி, இன்னும் மற்ற பிராம்மணர்களும், மந்திரிகளும் ராஜ புரோஹிதரான வஸிஷ்டரைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! நேற்று ராத்திரிப் பொழுது பல வருஷங்களைப்போல் கழிந்தது. புத்திரசோகத்தால் தசரதர் மரணமடைந்திருக்கையில் வேறு எப்படி இருக்கும்? மஹா ராஜா ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார்; ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட்டார்; தேஜஸால் விளங்கும் லக்ஷ்மணன் அவருடன் இருக்கிறார்; பரத சத்ருக்னர்கள் கேகய நாட்டில் ராஜ கிருஹமென்ற நகரத்தில் தங்கள் பாட்டனார் வீட்டில் ஸந்தோஷத்துடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவரையாவது இப்பொழுதே அரசனாக ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்த ராஜ்யம் அரசனில்லாமல் நாசமடையக் கூடாது.

- (1) அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் வருணனும், இந்திரனும் கிருபைசெய்து அந்தந்தக் காலங்களில் மழைகளைப் பெய்யமாட்டார்கள். கல்மழை பெய்யும்.
- (2) ஒருவரும் நிலங்களைப் பயிரிடமாட்டார்கள்.
- (3) புத்திரன் தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படியமாட்டான்.
- (4) மனைவி கணவனுக்கு வசப்படமாட்டாள்.
- (5) திருட்டுப்பயத்தால் எவரிடத்திலும் தனமிராது.
- (6) பந்துக்களின் உபத்திரவத்தால் எவனுடைய பாரியையும் தரித்திருக்கமாட்டாள்.
- (7) இன்னும் இதைப்போன்ற மஹா பாபங்கள் எப்பொழுதும் நேரும்.
- (8) கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஸத்தியம் இராது.
- (9) ஜனங்கள் கவலைமேலிடுவதால் ஒன்றுகூடப் பொது விஷயங்களை ஆலோசிக்கமாட்டார்கள்.
- (10) கட்டுக்காவல் இல்லாததால் எவனும் தோட்டம் போடமாட்டான்.
- (11) அன்னசாலைகளையாவது, மடங்களையாவது ஏற்படுத்த மாட்டான்.

- (12) பிராம்மணர்கள் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களாக விரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு யாகயக்ஞங்களைச் செய்யமாட்டார்கள்.
- (13) அதிக தனமிருந்தாலும் ஏராளமான தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து யாகங்களைச்செய்ய பயப்படுவார்கள்; தனமிருப்பதாகத் தெரிந்தால் ராஜ்ய உத்தியோகஸ்தர்களாவது திருடர்களாவது துன்பப்படுத்துவார்களல்லவா?
- (14) நாட்டியத்திலும் அபிநயத்திலும் நிபுணர்கள், வளர மாட்டார்கள்.
- (15) தேவாலயங்களில் உத்ஸவங்களும் கூட்டங்களும் மேன் மேலும் வளராது.
- (16) புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஜனங்கள் கூடமாட்டார்கள். இவ்விரண்டும் ராஜ்யத்திற்கு கேஷமேகரமல்லவா?
- (17) வர்த்தகர்கள் வியாபாரம்செய்து கேஷமத்தை அடைய மாட்டார்கள்.
- (18) இதிஹாஸ புராணக்கதைகளைச் சொல்வதில் நிபுணர்கள் ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தமாட்டார்கள்; கவலையற்றுப் பயமில்லாமல் அவைகளைக் கேட்பதற்கு ஜனங்கள் இருந்தாலல்லவா?
- (19) சாஸ்திரங்களில் நிபுணர்கள் ஸபைகளில் வாதம் செய்ய மாட்டார்கள். ஸபை கூட்டுகிறவர்கள் யார்? வெகுமதியளிப்பவர்கள் யார்?
- (20) ஸாயங்காலத்தில் யௌவன ஸ்த்ரீகள் ஆபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு தோட்டங்களில் வேடிக்கையாகப் புஷ்பங்களைப் பறித்து ஜலகீடை செய்யமாட்டார்கள்; திருடர் பயம் எப்பொழுதும் உண்டல்லவா?
- (21) புருஷர்கள் தங்களுக்குப் பிரியமான ஸ்த்ரீகளுடன் அதிவேகமான வாஹனங்களிலேறி வனங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள்; வழியில் திருடர்கள் அடித்துப் பறிப்பார்களல்லவா 2.
- (22) பயிரிடுவதாலும் மாடு மேய்ப்பதாலும் அதிக தனத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள் பயமில்லாமல் கதவுகளைத் திறந்துவைத்துக் கொண்டு சுகமாகத் தூங்கமாட்டார்கள்.
- (23) அறுபது வயதுள்ள மதம்பிடித்த யானைகள் அழகிய தந்தங்களுடன், மணிகள் மதுரமாகச் சப்திக்க, ராஜவீதிகளில் ஸஞ்சரிக்காது.
- (24) வில்வித்தையைப் பழகுகிறவர்கள் நாணை இழுத்து அம்புகளை எய்யும் சப்தம் கேட்காது.
- (25) வியாபாரிகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு தூரதேசங்களுக்குப் பயமில்லாமல் போகமாட்டார்கள்.
- (26) இந்திரியங்களை அடக்கி கூட்டங்களில் சேராமல், தனியாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, அந்தக்கரணத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய

திவ்வியமங்கள் விக்ரஹத்தை தியானம்செய்து, எங்கு ஸூர்யன்
அஸ்தமிக்கிறதோ அதையே வீடாகக்கொண்டு தங்கும் ஞானி
ஒருவனும் இருக்கமாட்டான். இவர்களுக்கு அன்னம்
போடுகிறவர்கள் யார்?

- (27) அடையாத வஸ்துக்களை அடையவும் முடியாது.
- (28) அடைந்த வஸ்துக்களைக் காப்பாற்றவும் முடியாது.
- (29) ஸைன்யங்கள் யுத்தத்தில் சத்துருக்களை எதிர்த்து நிற்க
மாட்டார்கள்.
- (30) ஜனங்கள் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, ரதங்களிலும்
குதிரைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் வெளியில்
வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிக்கமாட்டார்கள்.
- (31) முனிவர்கள் வஸிக்கும் ஆசிரமங்களிலும் நகரத்தைச் சேர்ந்த
தோட்டங்களிலும் சாஸ்திர நிபுணர்கள் மேலான விஷயங்களைப்
பற்றி வாதம் செய்யமாட்டார்கள்.
- (32) ஜனங்கள் பக்தியுடன் மாலைகள் பக்ஷணங்கள் தக்ஷிணைகள்
முதலிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவதைகளைப்
பூஜிக்க ஆலயங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள்.
- (33) வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
மரங்களைப்போல், ராஜபுத்திரர்கள் அகில் சந்தனம் முதலிய
வாசனைத் திரவியங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு
விளங்கமாட்டார்கள்.
- (34) நீர் வற்றின நதிகளைப்போலும் புல்லிலலாத காட்டைப் போலும்
இடையனில்லாத பசுக்களைப்போலும் அரசனில்லாத ராஜ்யம்
கேஷமத்தை அடையாது. ரதத்திற்கு த்வஜம் அடையாளம்;
நெருப்பிற்குப் புகை அடையாளம்; எங்களுக்கு மஹாராஜா
அடையாளம்; அவர் இவ்வுலகத்தை விட்டுத் தேவலோகம்
போய்விட்டார்.
- (35) அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் எவனும் ஒரு பொருளையும் தனதென்று
சொல்லிக்கொள்ளமுடியாது. மீன்களைப்போல் ஒருவரை ஒருவர்
தின்றுவிடுவார்கள்.
- (36) தங்களுடைய ஜாதியையும் வர்ணாசிரமத்தையும் விட்ட தற்காக
அரசனால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும், இப்பொழுது
கொஞ்சமும் பயமில்லாமல், தங்களுக்கு வேண்டாதவர்களைத்
துன்பப்படுத்துவார்கள்; ஸாதுக்களென்று பெயரெடுப்பார்கள்.
- (37) நேத்திரம் தேகத்திற்கு ஹிதத்தைத் தேடிக் கெடுதியை
விலக்குவதுபோல், அரசன் குடிகளுக்குத் துன்பத்தை நீக்கி

கேமத்தை அருள்வான். ஸத்யத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் அவனே
உத்பத்தி ஸ்தானம்; அவனே ஸத்தியம்; அவனே தர்மம்,
உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலாசாரத்தை
நடத்திவைப்பவனும் அவனே. ஜனங்களுக்குப் பெற்றோரும்
அவனே; ஹிதத்தைச் செய்கிறவனும் அவனே.

பிராணிகளைக் தண்டிப்பது மாத்திரமே யமனுடைய வேலை; செல்வத்தைக்
கொடுப்பது மாத்திரமே குபேரனுடைய வேலை: காப்பாற்றுவது மாத்திரமே
இந்திரனுடைய வேலை. நன்னடத்தையை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வது
மாத்திரமே வருணனுடைய வேலை. மேற் சொன்ன ஒவ்வொருவரும் ஒரு
திக்கிலுள்ள பிராணிகளை மாத்திரம் ரக்ஷிக்கிறார்கள். அரசனோ இந்த நான்கு
வேலைகளையும் ஒருவனாகவே பார்க்கிறான். நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள
பிராணிகளை ஒருவனாகவே காப்பாற்றுகிறான். ஆகையால் திக்பாலர்கள்
அவனுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே.

ஐயோ! ராஜ்யத்தில் அரசனிருந்து நியாயாநியாயங்களை விசாரிக்கா விட்டால்
இந்த லோகத்தில் ஒன்றும் விளங்காது. ஸூரியன் இல்லாமல் இருட்டால்
மூடப்படுவதுபோல், கேவலம் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

ஸமுத்திரம் கரையைக் தாண்டாதுபோல், மஹாராஜா இருக்கும்பொழுதே
நாங்கள் தங்களுடைய சொல்லை வேதவாக்கியமாக நினைத்துக்
கீழ்ப்படிவோம். இப்பொழுது சொல்லவும் வேண்டுமா? பிராம்மண சிரேஷ்டரே!
அரசனில்லாமல் தவிக்கும் எங்களுடைய நிலைமையையும் அரசனில்லாமல்
இந்த ராஜ்யம் காடானதையும் நன்றாக ஆலோசித்து ராஜபுத்திரர்களில்
யோக்கியரான ஒருவரை எங்களுக்கு அரசனாக நியமிக்கவேண்டும்" என்று
பிரார்த்தித்தார்கள்.

**ஸ ந: ஸமீக்ஷய த்வீஜவர்ய வ்ருத்தம்
ந்ருபம் வீநா ராஜ்ய மரண்ய யூதம் |
குமார மீக்ஷவாகுஸீதம் வதாந்யம்
த்வமேவ ராஜாந மீஷாபீஜிஞ்ச || (38).**

தூதர்கள் பரதனை அழைக்கப்போனது

தேஜாம் தத்வசநம் ப்ருத்வா வஸீஷ்ட: ப்ரத்யுவாச ஹ |
மீத்ராமாத்யகணாந் ஸர்வாந் ப்ராஹ்மணாம்ஸ்தாநீதம் வச:௩

இப்படி ஸுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகளும் மார்க்கண்டேயர் முதலிய பிராம்மணர்களும் சொல்ல, வஸிஷ்டர், “பரதன் தன் அம்மானுடைய நகரமான ராஜகிருஹத்தில் சத்ருக்னனுடன் இப்பொழுது வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். வேகமாகப் போகும் தூதர்கள் குதிரைகளிலேறி அவர்களை இப்பொழுதே அழைத்துவரட்டும். சக்கரவர்த்தியே பரதனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்திருக்கையில்நாம் ஏன் தாமதம் செய்யவேண்டும்?” என்றார். மந்திரிகளும் “இப்பொழுதே தூதர்கள் போகட்டும்” என்றார்கள். வஸிஷ்டர் “ஸித்தார்த்த! விஜய! ஜயந்த! அசோகவர்த்தனா! இங்கே வாருங்கள். செய்யவேண்டிய விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கவனித்துக் கேளுங்கள். அதிவேகமுள்ள குதிரைகளிலேறி ராஜகிருஹமென்ற நகரத்திற்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் போங்கள். மஹாராஜாவின் மரணத்தாலுண்டான துக்கக் குறிகளைக் காட்டிக் கொள்ளவேண்டாம். பரத சத்ருக்னர்களை வணங்கி, பரதனிடத்தில், ‘ஸ்வாமி! தங்கள் புரோஹிதரான வஸிஷ்டரும் ஸகல மந்திரிகளும் தங்களுடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு முக்கியமான காரியத்தை உத்தேசித்துத் தாங்கள் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள்’ என்று சொல்லவேண்டும். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் காட்டிற்குப் போனதையாவது மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததையாவது சொல்லவேண்டாம். நேர்த்தியான ஆடைகளையும் உத்தமமான ஆபரணங்களையும் கேகயராஜனுக்குக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகப் புறப்படுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய திரவியத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பினார். அவர்கள் வீட்டிற்குப் போய்த் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளை ஸித்தம்செய்து, வாயுவேகமுள்ள குதிரைகளிலேறி அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். முதலில் மேற்கே போய், அபரதாலம் பிரலம்பமென்ற மலைகளுக்கு நடுவில், வடக்கு முகமாக மாலினி நதிக்கரையின்மேல் பிரயாணம்செய்து, பிறகு பிரலம்ப பர்வதத்திற்கு வடக்கில் மேற்கு முகமாகத் திரும்பினார்கள். ஹஸ்தினபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் கங்கையைத் தாண்டி, குருஜாங்கல தேசத்தின் வழியாகப் பாஞ்சால நாட்டிற்குப் போய், அங்கிருந்து பல விசித்திரமான ஏரிகளையும் நிறைந்த வெள்ளத்துடன் விளங்கும் ஆறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு மேற்கே போனார்கள். வழியில் சரதண்டா

என்ற அழகிய நதியைக் கடந்து, அதின் மேற்குக் கரையில் ஸத்யோபயாசனமென்ற ஒரு பெரிய மரத்தைக் கண்டு அதில் வஸிக்கும் தேவதைக்குப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து குலிங்க நகரத்திற்கு வந்தார்கள். பிறகு போதிபவனம் என்ற மலையைத் தாண்டி, அபிகாளமென்ற கிராமத்திற்கு வந்து, இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்களுக்கு வெகுகாலமாக ஸ்வாதீனமான இக்ஷமதி என்ற நதியைக் கண்டார்கள். அங்கே வேதத்தில் கரைகண்டவர்களும் இரண்டு கையளவு ஜலத்தையே ஆஹாரமாகக்கொண்டு தவம் செய்கிறவர்களுமான பிராம்மணர்களைக் கண்டார்கள். அங்கிருந்து பாஹ்லீக தேசத்தின் வழியாக ஸுதாமா என்ற மலையை நோக்கிப் போனார்கள். அங்கே மஹாவிஷ்ணுவின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு தரிசித்து, விபாசர், சால்மலியென்ற நதிகளையும், ஓடைகளையும் குளங்களையும் குட்டைகளையும் ஏரிகளையும் தாண்டி, அநேகம் சிங்கம் புலி கரடி முதலிய மிருகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கள் யஜமானனுடைய உத்தரவுப்படி வெகுதாரம் சென்றார்கள். பரதனைச் சீக்கிரமாக அழைத்து வந்தால் தசரதருடைய உத்தரக்கிரியைகள் முடியும்; அவர் உத்தம கதியை அடைவார்; பரதனைச் சீக்கிரமாக அழைத்துப் போய் அபிஷேகம் செய்வித்தால் யாவருக்கும் நாதனாக அவன் ஏற்படுவான்; பிதாவிற்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்யும் பாக்யம் தனக்குக் கிடைத்ததைப்பற்றிப் பரதனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் கீர்த்தியும் உண்டாகும் என்ற காரணங்களால், அந்தத் தூதர்கள் அஜாக்கிரதையின்றி அதிவேகமாகப் பிரயாணம் செய்து, களைத்துப் போன குதிரைகளுடன் ஸூரியன் அஸ்தமித்த பிறகு கிரிவ்ரஜமென்ற நகரத்தில் பிரவேசித்தார்கள்.

பர்து: ப்ரியார்தம் குலரக்ஷணார்தம்
பர்துபர்ச வம்பரஸ்ய பர்த்ரஜார்தம் |
அஷ்டோட மாநாஸ த்வரயா ஸ்ய சூதா
ராத்ர்யாம் து தே தத்புரமேவ யாதா: || (௨௨)

பரதன் கண்ட ஸ்வப்பனம்

யாமேவ ராத்ரீம் தே தூதா: ப்ரவிஸந்தீஸ்ம தாம் புரீம் |
பரதேநாஸீ தாம் ராத்ரீம் ஸ்வப்நோ த்ருஜ்ஜோய மப்ரீய: || ௩ ||

அன்று இரவு விடியுமுன் பரதன் ஒரு கெட்ட ஸ்வப்பனத்தைக் கண்டு, காலை வேளையில் கண்ட ஸ்வப்பனம் உண்மையாகுமே என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நண்பர்கள் அதை அறிந்து அவனுடைய வருத்தத்தைப் போக்க விரும்பி வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். சிலர் நர்த்தனம் அபிநயம் முதலியவைகளைச் செய்தார்கள். சிலர் ஸம்ஸ்கிருத பிராகிருத பைசாச மாகத பாஷைகளில் செய்யப்பட்ட நாடகங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சிலர் சிரிப்பு உண்டாகக்கூடிய வேடிக்கையான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். சிலர் விசித்திரமான கதைகளைச் சொன்னார்கள். ஆனால் பரதன் அவைகளில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் ஏதோ ஏக்கம் பிடித்திருப்பதைப் பார்த்து, ஒரு பிரியமான தோழன் “இன்றைக்கு உன் முகம் ஏன் பிரஸன்னமாக இல்லை? எதோ ஒரு பெரும் துக்கத்தை அனுபவிப்பதுபோல் தோன்றுகிறாயே. அதை எங்களிடம் சொல்லக் கூடாதா?” என்று வேண்டினான்.

உடனே பரதன், “தோழா! கேள்; எனக்குத் துக்கம் உண்டானதற்குக் காரணம் இதுவே. நேற்று ராத்திரி கனவில் என்பிதா தலை மயிரை விரித்துக் கொண்டு அழுக்குப்படிந்த சரீரத்தோடு ஒரு மலையின் உச்சியிலிருந்து பசுவின் சாணத்தால் நிறைந்த மடுவில் குதித்து நீந்தி விளையாடக் கண்டேன். கைகளால் எண்ணெய்யை வாரிக் குடித்துக்கொண்டு அடிக்கடி உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். தேகமெங்கும் எண்ணெயால் பூசப்பட்டிருந்தது. எள்ளன்னத்தைத் தின்றுகொண்டு எண்ணெயால் நிறைந்த மடுவில் தலைகீழாக விழுந்து முழுகினார். கடல் வற்றிற்று; சந்திரன் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்; லோகம் முழுவதிலும் ஒரு பெரிய இருள் மூடிற்று; பட்டத்து யானையின் கொம்பு தூளாயிற்று; கொழுந்து விட்டெறிந்த நெருப்புகள் திடீரென்று அணைந்தன; பூமி வெடித்தது; மரங்கள் பட்டுப் போயின; மலைகளிலிருந்து புகை கிளம்பிற்று. மஹாராஜா கறுத்த ஆடையை உடுத்துக்கொண்டு, கறுத்த இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். கறுப்பு நிறமுள்ள பெண்களும் மஞ்சள் வர்ண முள்ள பெண்களும் அவரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். பிறகு சிவப்புச் சந்தனத்தையும் சிவந்த மாலைகளையும் தரித்துக் கொண்டு, கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் உட்கார்ந்து அதிவேகமாகத் தெற்கே போனார், சிவப்பு

வஸ்திரத்தை அணிந்த ஒரு ராக்ஷஸி, பயங்கரமான முகத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு மஹாராஜாவைக் கட்டி, இழுத்தாள். நேற்று ராத்திரியில் இந்த அசுபமான ஸ்வப்ப னங்களைக் கண்டேன். நானாவது ராமனாவது மஹாராஜாவாவது லக்ஷ்மணனாவது இறப்போம்.

ஸ்வப்பனத்தில் கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் ஒருவன் போவதாகக் கண்டால் அவனுடைய பிணத்தின் புகையை அதி சீக்கிரமாக மயானத்தில் பார்க்கலாம். நான் கவலையோடிருப்பதற்கும் அதை நீக்க நீங்கள் செய்யும் முயற்சிகளைக் கவனிக்காமலிருப்பதற்கும் காரணம் இதே. என் நெஞ்சு உலர்ந்து போகிறது; என் மனம் ஏதோ கஷ்டப்படுகிறது. பயமுண்டாகக் கூடிய யாதொரு காரணத்தையும் காணேன். ஆனால் பயப்படுகிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. என் பேச்சும் வார்த்தையும் குரலும் வழக்கம் போல் கம்பீரமாக இல்லை. என் காந்தியம் தேஜஸும் குறைந்தன. எனக்கு என்னிடத்திலேயே வெறுப்புண்டாகி இருக்கிறது. ஆனால் இதற்குக் காரணம் மாத்திரம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இது வரையில் இவ்விதமான ஸ்வப்பனத்தை நான் கண்டதே இல்லை. இது நிச்சயமாகப் பலிக்கும். இதையும் எவ்விதத்திலும் சிரேஷ்டரான என் பிதாவையும் நினைக்கும்பொழுது என் மனத்தில் பயம் வரவர அதிகமாகிறது" என்று கூறிக் கவலைகொண்டான்.

**இமாம் ஹீ துஸ்ஸல்வப் நகத்ம் நீபராம்ய தாம்
அஹ்நகரூபா மலீதர்கீதாம் புரா |
பயம் மஹத் தத் ஹ்ருதயாந் ந யாதீ மீ
வீசீந்த்ய ராஜாந மசீந்த்ய தர்பரநம் || (௨௨)**

பரதன் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டது

பரதேத ப்ருவத் ஸ்வப்நம் தூதாஸ்தேத க்லாந்தவாஜநா: |
ப்ரவிபர்யாஸஜ்ய பரீகம் ரம்யம் ராஜக்ருஷம் புரா ||

இப்படிச் தான் கண்ட ஸ்வப்பனத்தைப் பரதன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அதிவேகமாக பிரயாணம் செய்ததால் களைத்த குதிரைகளுடன் கூடிய தூதர்கள், சத்துருக்கள் பிரவேசிக்க முடியாத ராஜகிருஷம் என்ற நகரத்தில் வந்தார்கள். கேகய ராஜனைத் தரிசித்து, தாங்கள் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை ராஜபுத்திரனான யுதாஜித்திற்கு எதிரில் வைத்து, அவர் அவைகளைப் பார்த்து வெகுமானம் செய்தவுடன், பரதனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி, “ஸ்வாமி! புரோஹிதரான வஸிஷ்டபகவானும் மந்திரிகளும் தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்தார்கள். 'நீ வந்தபிறகு ஒரு முக்கியமான காரியம் நடக்கவேண்டியிருப்பதால் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டும். இந்த நேர்த்தியான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் நீ பார்த்து ஒப்புக் கொண்டு, இவைகளில் இருபது கோடி திரவியம் பெறும் வஸ்துக்களை உன் பாட்டனுக்கும், பத்து கோடி பெறும் வஸ்துக்களை உன் மாமனுக்கும் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்' என்று தங்களிடத்தில் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்” என்றார்கள்.

தன் பந்துக்களிடத்தில் மிகுந்த பிரிதியுள்ள பரதன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்படியே சேர்ப்பித்து, வந்த தூதர்களை அன்னபானம் முதலியவைகளால் நன்றாக உபசரித்து, பிறகு “என் பிதா கேஷமமா? மஹாத்மாக்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் கேஷமமா? மஹாஞானியான ராமனுடைய தாய் கௌஸல்யாதேவி கேஷமமா? அவள் எல்லா விதத்தாலும் என்னால் பூஜிக்கத் தகுத்தவள்; ஜனங்களுடைய குணங்களையே கவனித்துக் கெட்ட குணங்களை மறக்கிறவள். எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவள்; அவைகளைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவளல்லவா? லக்ஷ்மண சத்ருக்களின் மாதாவான ஸுமித்திராதேவி கேஷமமா? தன் நன்மையையே நாடுகிறவளும் கடுமையான பார்வையையுடையவளும் காரணமில்லாமல் கோபிப்பவளும் மிகுந்த புத்திசாலி என்று கர்வமடைபவளுமான என் தாய் கைகேயியும் கேஷமமா? அவள் தன் பந்துக்களுக்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினாள்?” என்று கேட்டார். (தான் கண்ட ஸ்வப்பனத்தையும் தூதர்களுடைய வரவையும் ஒன்று சேர்த்து, ஆலோசித்து, கைகேயி ஏதோ ஒரு கெடுதியைச் செய்திருக்க வேண்டுமென்று பரதன் ஊஹித்ததாகத் தோன்றுகிறது.)

இப்படி மஹாபுத்திமானான பரதன் அயோத்யையில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஒருவாறு ஊஹித்தறிந்து கேட்டவுடன், அந்தத் தூதர்கள், பதில் சொல்லக் கொஞ்சம் தாமதித்தாலும் பரதன் வேறு விதமாக எண்ணிக்கொள்வானென்று பயந்து, உடனே "ஸ்வாமி! எவர்களுடைய ஷேமத்தைத் தாங்கள். கோருகின்றீர்களோ அவர்கள் யாவரும் ஸுகமாயிருக்கிறார்கள். எல்லாவித ராஜலக்ஷ்மியும் தங்களை வந்து அடையக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ரதத்தைச் சீக்கிரத்தில் ஸித்தம் செய்யவேண்டும்" என்று வெகு விநயமாகத் தெரிவித்தார்கள். ஒவ்வொருவரையும் பற்றி ஷேமம் விசாரித்ததைச் சொன்னால், பரதனுக்கு சந்தேகமுண்டாகுமென்று, பொதுவாகப் பதில் சொல்லி, அவனுக்கு ஸகல அசுபத்தை நீக்கவும். கிடைக்கப்போகற ராஜ்யத்தைக் குறிக்கவும், 'ராஜ்யலக்ஷ்மி' என்ற சொல்லை உபயோகித்து அயோத்யையில் நடந்த வரலாற்றை முற்றிலும் மறைத்தார்கள்.

பிறகு பரதன் தன் பாட்டனிடத்திற்குப்போய், "அயோத்யையிலிருந்து வந்த தூதர்கள் என்னை உடனே புறப்படும்படி சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். போய் வருகிறேன். என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எப்பொழுது நினைக்கிறீர்களோ அப்போது திரும்பி வருகிறேன்" என்றார். அதைக் கேட்டு கேகய ராஜன் பரதனைக் கட்டியனைத்து உச்சிமுகர்ந்து, "குழந்தாய், ஷேமமாகப் போய் வா. உன்னைப் பெற்ற கைகேயி பாக்கியசாலி. அவளையும் தசரதரையும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியையும் இன்னும் மற்ற பிராம்மணோத் தமர்களையும் மஹாவீரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் நான் ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்" என்று பரதனைப் பலவிதமாகக் கொண்டாடினார். உத்தமமான யானைகளையும் விசித்திரமான கம்பளங்களையும் மான்தோல்களையும் மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் நிஷ்கமென்ற ஆபரணங்களில் (காசுமாலை) இரண்டாயிரங்களையும் ஆயிரத்தறுநூறு குதிரைகளையும் கொடுத்தார். தனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் உத்தம குணசாலிகளுமான மந்திரிகளை அழைத்து "நீங்கள் பரதனுடன் போய் இவைகளை அயோத்யைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவேண்டும்" என்று உத்தரவிட்டார். இராவான் இந்திர சிரஸென்ற மலைகளில் பிறந்து உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தின யானைகளையும், நன்றாகப் பழக்கப்பட்டு அதிவேகமாகப் போகும் கோவேறு கழுதைகளையும் பரதனுடைய மாமன் அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தார். மேலும் உத்தம ஜாதி வேட்டை நாய்கள் பலவற்றையும் கொடுத்தார்; அவை அந்தப்புரத்தில் வளர்க்கப்பட்டவை. எல்லையற்ற பலத்தையும் புலிகளின் வீரியத்தையும் பெரிய தேகங்களையுமுடையவை. பற்களே அவைகளுக்கு ஆயுதம். பரதனோ அயோத்யையைக்குச் சீக்கிரமாகப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற கவலையால் அரசன் கொடுத்த வெகு மதிகளால் ஸந்தோஷ மடையவில்லை. தூதர்களின்

பரபரப்பாலும் தான் கண்ட கனவாலும் அவனுடைய மனதில் பெருங்கவலை உண்டாயிற்று.

தன் அரண்மனையிலிருந்து ராஜவீதியில் வந்து அங்கிருந்து அரசனுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் போய், கேகய ராஜனையும் தன் மாமனையும் நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, சத்ருக்னனுடன் அந்த நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு மிக வேகமாக பிரயாணம் செய்தான். ஓட்டகங்களும் எருதுகளும் குதிரைகளும் கோவேறு கழுதைகளும் பூட்டப்பட்ட ரதங்களில் ஸேவகர்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள். இந்திரலோகத்திலிருந்து தேவகணங்கள் புறப்பட்டு வருவதுபோல், மஹாதேரியமுள்ள பரத சத்ருக்னர்கள் மந்திரிகளுடன் யுதாஜித்தின் ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு அயோத்யையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

**பாலேந குப்தோ பரதோ மஹாத்மா
ஸஹார்யகஸ்யாத்ம ஸமைரமாத்யை: |
ஆதாய பரத்ருக்நம பீதபரத்ரு:
க்ருஹாத் யஸ்யஸ ஸீத்த இவேந்த்ரலோகாத் || (30)**

பரதன் அயேரத்யைக்கு வந்தது

ஸ ப்ராங்முகோ ராஜக்ருஷா தப்நீர்யாய ராகவ: |

தத: ஸுதாமாம் த்யுதிமாந் ஸந்தீர்யாவேஷ்ய தாம் நதீம் || ௩ ||

ராஜகிருஹமென்ற பட்டணத்திலிருந்து கிழக்கே சென்று, ஸுதாமா ஹ்லாதினியென்ற நதிகளைத் தாண்டி, ஏலக்காய்கள் விளையும் ஏலாதானமென்ற நகருக்கருகில் மேற்குமுகமாக ஓடும் சதத்ருவைத் தாண்டி, அபரபர்ப்படா என்ற கிராமத்தில் இளைப்பாறச் சற்று நேரம் தங்கினார்கள். பிறகு கற்பாறைகளை ஸமீபத்தில் இழுக்கும் சக்தியுள்ள சிலாவஹா நதியைக் கடந்து, அதற்கு ஆக்னேய திக்கிலுள்ள சல்யகர்த்தன நகரத்தின் வழியாகப் போய், அங்குள்ள ஜனங்களின் பயத்தைத் தீர்ப்பதாக பிரதிக்கைஞ்செய்து அப்படியே நிறைவேற்றினான். சைத்ரரதமென்ற அழகிய வனத்தைப் பார்க்க விரும்பி மஹாபர்வதங்களைத் தாண்டிப் போய் ஸரஸ்வதியையும் ஸிந்துவென்ற கங்கையின் வெள்ளத்தையும் கடந்து, வீரமத்ஸ்ய தேசத்திற்கு வடக்கிலுள்ள பாருண்ட வனத்தில் புகுந்தான். பிறகு பர்வதங்கள் சூழ அதிவேகமாக ஓடும் குலிங்காவை யமுனையின் ஸமீபத்தில் தாண்டி, வெயிலால் களைத்த பரிவாரங்களை நடுப்பகலில் தங்கும்படி செய்தான். வெகுதாரம் நடந்து வந்த களைத்த குதிரைகளைக் கொஞ்ச நேரம் நிழலில் படுக்கச் செய்து ஆற்றில் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டி, தானும் ஸ்நானம் ஜபம் போஜனம் முதலியவைகளை முடித்து, போகும் வழியில் ஜலம் கிடைக்காததால் நீரை நீர்ப்பிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான். அரண்யத்தில் பிரயாணம் செய்வதில் வெகு திறமையுள்ள பத்ரமென்ற ஜாதியைச் சேர்ந்த யானைமேல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத அந்தப் பாலைவனத்தை, வாயுபகவான் மலைகளால் தடுக்கப்படாமல் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல், அதிவேகமாகக் கடந்தான். அம்சுதான நகரத்திற்கருகில் கங்கையைத் தாண்டுவது கஷ்ட மென்றறிந்து, ப்ராக்வடமென்ற இடத்திற்கு ஸமீபத்தில் அதைத் தாண்டினான். பிறகு குடிகோஷ்டிகா நதியைக்கடந்து, தர்மவர்த்தன கிராமத்திற்கு வந்தான். பிறகு தோரணமென்ற கிராமத்திற்குத் தென்புறமாகப் போய், ஜம்பூப்ரஸ்த கிராமத்தின் வழியாக வஞ்சதமென்ற ஸ்தலத்திற்குப் போனான்.

அதற்கருகிலுள்ள வனத்தில் அன்று ராத்திரி தங்கினான். காலையில் புறப்பட்டுக் கிழக்காகப் போய் உஜ்ஜிஹானா நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் இலுப்பைத் தோப்பில் தங்கினான். அதற்கப்பால் கோஸல ராஜ்யமானதால் தன் ஸைன்யத்தை நிறுத்திப் பயமில்லாமல் மெதுவாக வரட்டும் என்று சொல்லி, அதிவேகமுள்ள குதிரைகளை ரதத்தில் கட்டி, தான் முன்பாகப் போனான்.

ஸர்வதீர்த்த கிராமத்தில் ஒரு ராத்திரி தங்கினான். உத்தானிகா முதலிய ஆறுகளை மலைநாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த குதிரைகளால் லகுவாகத் தாண்டினான். ஹஸ்தி பிருஷ்ட கிராமத்திற்கு வந்து அதனருகில் குடிகா நதியைக் கடந்து அங்கிருந்து லௌஹித்ய நகரத்திற்குப் போய் அதற்கருகில் கபீவதியைத் தாண்டினான். ஏகஸாலா கிராமத்திற்கருகில் ஸ்தாணுமதியையும் விந்த கிராமத்திற்கருகிலுள்ள கோமதியையும் கடந்து கலிங்க நகரத்திற்கருகிலுள்ள ஆச்சாமரச் சோலையில் இளைப்பாறி, அன்று ராத்திரியில் அந்த வனத்தைத் தாண்டி, அருணோதயத்தில் அயோத்யைக்கு வந்தான்.

ஏழுநாட்கள் இரவு பகலாகப் பிரயாணம்செய்து எட்டாவது நாட்காலையில் அயோத்யையில் பிரவேசித்தான். "ஸாரதியே! புண்ணியமான தோட்டங் களால் சூழப்பட்டு மஹாகீர்த்திபெற்ற இந்த அயோத்யை, ஏதோ ஸந்தோஷக் குறைவை அடைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. சுவர்கள் பசுவின் சாணத்தால் பூசப்படாமல் வெளுத்திருக்கின்றன, பாடும்! இங்குள்ள பிராம்மணர்கள் வேத வேதாந்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள். சமதமாதி குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; விசேஷ தணிகர்கள். விதிப்படி யாகங்களைச் செய்தவர்கள், ராஜரிஷியான தசரதரால் பரிபாலிக்கப் பட்டவர்கள். நான்கு புறத்திலும் ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்திரீ புருஷர்களின் சப்தம் ஏன் கேட்கவில்லை? ஸாயங்காலத்தில் ஆண் பெண்கள் தோட்டங்களுக்குப் போய் ராத்திரி முழுவதும் ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்து அங்கிருந்து நான்கு புறங்களிலும் புறப்பட்டுப் போவார்களே; இப்பொழுது அந்த அழகும் வைபவமும் ஏன் காணப்பட வில்லை? ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் அயோத்யை அழுதுகொண்டிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. இந்த நகரம் காடாயிற்றா? முன்போல் முக்கியமான ஜனங்கள் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் வாஹனங்களிலும் அங்குமிங்கும் அதிவேகமாகப் போக வரக் காணவில்லையே.

பழங்கள் துளிர்கள் தேன்கள் இவைகளைப் புஜித்து, மதங் கொண்ட கிளிகள் குயில்கள் வண்டுகளோடும், பாத்திகட்டி எருப் போட்டு ஜலம்பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்ட அபூர்வமான மரங்களோடும் கூடி, புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட லதாகிருகங்கள் நீரோடைகள் கிரீடாபர்வதங் களால் ரதிஸுகத்தை அனுபவிக்க அங்கே வந்து சேரும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு வெகு அனுசூலமாயிருக்கின்ற தோட்டங்கள் சந்தோஷமற்று நாசமடைந்தனபோல் காணப்படுகின்றன. மரங்களிலிருந்து இலைகள் உதிர்வது, கண்ணீர் விட்டழுவது போலிருக்கிறது. ஸூரியோதயமானாலும் மிருகங்களும் பறவைகளும் இஷ்டமான ஆஹாரத்தைப் புசித்து மதம்கொண்டு மதுரமாகக்

கூவவில்லையே. சந்தனம் அகில்தூபம் முதலிய பரிமளங்களைக் கவர்ந்து, காற்று குளிர்ச்சியாகவும் ஸுகமாகவும் முன்போல் அடிக்கவில்லையே, பேரீ மிருதங்கம் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசிக்கும் சப்தம் முன்போல் நான்கு புறத்திலும் கேட்பதற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவில்லையே, அநேக கொடிய அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஏதோ ஒரு பெரிய அபாயம் நேரப் போகிறது. என் பந்துக்களில் எல்லோரும் எப்பொழுதும் ஸுகமாக இருப்பார்களென்று நம்பமுடியுமா? ஆசையால் என் மனம் கலங்கி வருந்துகிறது” என்று ஸந்தேகித்துக்கொண்டே பூத்திஸ்வா' தீனமின்றி ஏக்கம் பிடித்து ஒன்றும் தோன்றாமல், வைஜயந்த மென்ற கோட்டை வாசலால் உள்ளே புகுந்தான்.

அங்குள்ள காவற்காரர்கள் 'ஐயவிஜயிபவ' என்று ஆசிர்வாதம் செய்ய, அவர்களுடன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தான். பற்பலவிதமாக யோசனை செய்துகொண்டு வாயிலில் நிற்கும் காப்பாளர்களை உபசரித்து அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, "ஸார.தி! காரணமில்லாமல் இவ்வளவு வேகமாக என்னை ஏன் தருவிக்கவேண்டும்? ஏதோ கெடுதி சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேகமுண்டாகிறது. மனம் தளர்கிறது. அரசர்கள் மரணமடைந்த பொழுது எந்த அடையாளங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேனோ அவையெல்லாம் இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. குடும்பிகளின் வீடுகள் பெருக்கி மெழுகிக் கோலமிடாமல், கதவு திறந்து களையற்றுத் தூபம் முதலிய பரிமள வஸ்துக்களில்லாமல் அக்னிஹோத்திரம் வைசுவதேவம் முதலிய நித்திய கர்மங்கள் நடத்தப்படாமல், வீட்டிலுள்ளவர்கள் போஜனம் செய்யாமல் இருக்க காரணமென்ன? தேவாலயங்கள் மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் விளங்காமல், பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப்படாமல், அர்ச்சகர்களும் பரிசாரகர்களும்மின்றி, ஏன் சூன்னியமாக இருக்கின்றன? தேவதார்க்களைகள் நடக்கவில்லை; யாகஸ்தலங்கள் சூன்யமாயின; புஷ்பக் கடைகளில் புஷ்பங்களையும் மாலைகளையும் காணவில்லை. வர்த்தகர்கள் வியாபாரம் செய்யாமல் கவலை மேலிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். தேவாலயங் களிலும் புண்ணிய விருஷங்களிலும் வஸிக்கும் பக்ஷிகள் வாடியிருக்கின்றன. ஆண்பெண்கள் அனைவரும் கண்ணீர் பெருக, அழுக்குப் படிந்த தேகத்துடன், கவலை மேலிட்டுத் திகைத்து நிற்கிறார்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, வழியில் காணப்படும் அபசகுனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு அரசனுடைய அரண்மனைக்குப் போனான். அங்கே நாற்சந்திகளிலும் அரண்மனையைச் சுற்றின வீதிகளிலும் ஜனஸஞ்சாரம் இல்லை. கதவுகள் சுத்தம் செய்பவர்களில்லாமல் புழுதிபடிந்து விகாரமாக இருந்தன. முன்பு தேவேந்திரனுடைய ராஜதானியைப் போல் ஸுகல ஐசுவரியத்தாலும் விளங்கிக்

கொண்டிருந்த அயோத்யை, இப்படிப் பாழானதைப் பார்த்து, பரதன் அது வரையில் கண்டிராக அபசகுனங் களையும் விகாரமான காவுகளையும் கவனித்துக்கொண்டே, துக்கத்தால் தலைகுனிந்து தசரதருடைய அந்தப்புரத்தில் புகுந்தான்.

பஹ்லீந் பர்யந் மநஸ்யாப்ரீயாணீ
யாந்யந்யதா நாஸ்ய யுரே பபூஷு: |
அவாக்ரீரா தீநமநா ந ஹ்ருஷ்ட:
பீதுர் மஹாத்மா ப்ரவீலேபர்ம || (46)

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம்

அபர்யம்ஸ் து ததஸ்தத்ர பீ தரம் பீகூராலயே |
ஐகாம பரதோ த்ரஜ்ஜம் மா தரம் மாகூராலயே || (1)

ம ஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் தன் பிதாவைக் காணவில்லை. தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்குப் போனான். வேறு தேசத்திற்குப் போயிருந்த தன் புத்திரன் வந்ததைப் பார்த்துக் கைகேயிக்கு ஸந்தோஷம் தாங்கவில்லை. தங்க ஸம்ஹாஸனத்திலிருந்து குதித்து வந்தாள். களையற்ற அந்த அந்தப்புரத்தில் பரதன் பிரவேசித்துத் தன் தாயின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தான். அவளும் தன் அருமைக் குழந்தையை வாரிஅணைத்து உச்சிமுகர்க்கு மடியில் உட்காரவைத்து, “உன் பாட்டனுடைய நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு இன்றைக்கு எவ்வளவு நாட்களாயின? அதிவேகமாக ரதத்தில் வந்ததால் உனக்கு மிகுந்த சிரமம் நேர்ந்ததோ? உன் பாட்டனும் மாமனும் க்ஷேமமாக இருக்கிறார்களா? நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டது முதல் நடந்தயாவற்றையும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டும். க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தாயல்லவா?” என்று கேட்டாள்.

பரதன், “என் பாட்டனுடைய கிருஹத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இது ஏழாவது ராத்திரி. தங்களுடைய பிதாவும் என் மாமனான யுதாஜித்தும் ஸுகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எனக்குச் செய்த ஏராளமான வெகுமானங்களை எடுத்துக்கொண்டு பரிவாரங்கள் வேகமாக பிரயாணம் செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களைப் பின் வரவிட்டு நான் அதிவேகமாக வந்துசேர்ந்தேன். மஹாராஜாவின் உத்திரவினால் தூதர்கள் என்னை அதிசீக்கிரமாக அழைத்து வந்த காரணமென்ன? அவர் வழக்கமாகப் படுக்கும் இந்தத் தங்கக் கட்டிலும் ஆஸனமும் ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றன? அவருக்கு ஏதாவது அஸௌக்கியமா, மனக்கவலையா? தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் அவர் விசேஷமாக இருப்பதால் அவரைத் தரிசிக்கவேண்டி இங்கே வந்தேன். அவர் எங்கே? ஒருவேளை கௌஸல்யாதேவியின் அந்தப்புரத்திலிருக்கிறாரோ? இப்பொழுதே அவரை நான் நமஸ்கரிக்கவேண்டும்” என்றான்.

கைகேயி தன் மகனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற பேராசையால் புத்திகெட்டு, அரசனைப்பற்றின வரலாறு யாதென்று தெரியாத பரதனைப் பார்த்து அவனுக்கு வெகு கோரமான ஸமாசாரத்தை வெகுப் பிரியமாக இருக்கும் என்று எண்ணி, “மஹாத்மாவும் தேஜஸ்வியும் அடிக்கடி யாகங்களைச் செய்கிறவரும் ஸாதுக்களுக்கு கதியுமான மஹாராஜா ஸகலப்பிராணிகளும் முடிவில் அடையவேண்டிய கதியை அடைந்தார்” என்று

சொன்னாள். மஹா சுத்தமான அந்தக் கரணத்தையுடையவரும் தர்மவான்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவருமான பரதன், உடனே கைகளை உதறிக் கொண்டு, “ஐயோ! அழிந்தேன்” என்று தீனமாக அலறினான். மஹா வீரனும் தைரியசாலியுமானாலும், பிதாவை இழந்த சோகத்தைத் தாங்கமுடியவில்லை; மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான். பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, “ஆகாசம் மேகங்களில்லாமல் சுத்தமான ராத்திரியில் பூரணசந்திரனால் பிரகாசிப்பதுபோல், இதோ இருக்கும் தங்கக்கட்டில், மஹாராஜா அதில் படுத்திருக்கையில் பிரகாசிக்குமே, இப்பொழுது அவர் இல்லாமல் சந்திரன் இல்லாத ஆகாசத்தைப் போலும் ஜலம் வற்றின ஸமுத்திரத்தைப்போலும் விகாரமாக இருக்கிறதே” என்று கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்துத் தழுதழுத்த குரலுடன் வஸ்திரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு வாய் , விட்டழுதான்.

பூமியில் விழுந்த ஸூரிய சந்திரர்களைப் போலும், மதம் பிடித்த யானையைப் போலும், காட்டில் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்ட ஆச்சாமரத்தைப் போலும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த தேவதையைப் போலும் தன் புத்திரன் துக்கம் தாங்காமல் பூமியில் கிடந்து புரளக்கண்டு, கைகேயி அவனைத் தூக்கியெடுத்து "அரசனே! மஹாகீர்த்திமானே! எழுந்திரு, எழுந்திரு. ஏன் பூமியில் கிடக்கிறாய்? உன்னைப் போன்ற ஸாதுக்களும் எல்லோராலும் கொண்டாடப் பட்டவர்களும் இப்படித் தூக்கிப்பார்களா? நன்னடத்தையையும் வேதவாக்கியத்தையும் எப்பொழுதும் அனுஸரிப்பதால் தானங்களையும் யக்ஞங்களையும் செய்வதற்கு யோக்கியமான உன் புத்தி ஸூரியனுடைய கிரணம் தன்னிருப்பிடத்தில் அசையாமலிருப்பதுபோல், ஒரு நாளும் கலங்காதல்லவா" என்று ஸமாதானம் செய்தான்.

ஆனால் பரதன் பூமியில் கிடந்து வெகுநேரம் புரண்டு கோவென்று அலறி, பலவிதமான துக்கங்களால் புண்பட்டு, "மஹாராஜா ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்விப்பார். அநேக யாகயக்ஞங்களைச் செய்வாரென்று நிச்சயமாக, நம்பியல்லவா அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தேன்? ஐயோ! என் எண்ணம் பாழாயிற்றே. எப்பொழுதும் ஸகலப் பிராணிகளின் கேஷமத்திலேயே நோக்கமுள்ள சக்கரவர்த்தியைக் காணாமல் என் ஹிருதயம் பிளக்கிறது. நான் இல்லாத ஸமயத்தில் மஹாராஜா எந்த வியாதியால் உயிரை இழந்தார்? ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவருடைய மரணகாலத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல சுக்ருஷைகளையும் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றார்களே. நான் வந்திருப்பதை அறிய என் பிதா இல்லையே! இருந்தால் என்னை வாரி அணைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஸந்தோஷிபாரே. புண்ணியசாலியான அந்த மஹாத்மா புழுதிபிடிந்த என் தேகத்தைக் கைகளால் துடைக்கும்போது உண்டாகும்

ஸுகத்தைச் சொல்லிமுடியுமா? எனக்கு ஸஹோதாரரும் பிதாவும் பந்துவும் பிரபுவுமான ராமசந்திரனிடத்தில் நான் வந்திருப்பதாக உடனே தெரிவிக்கவேண்டும். தர்ம மார்க்கத்தை அறிந்த விவேகிக்கு மூத்த ஸகோதரன் பிதாவல்லவா? சக்கரவர்த்தி பரலோகமடைந்த பிறகு அவரே எனக்குக் கதி. அவரே எனக்குப் பிதா. ஆகையால் அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் அவைகளைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிப்பவரும் ஸத்தியம் தவறாதவரும் செய்த பிரதிக்கேனையை நிறைவேற்றுகிறவரும் மஹா பராக்கிரமசாலியும் உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வருமான என் பிதா என்ன சொன்னார்? அவர் தன் மரணகாலத்தில் எனக்குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தையும் ஆக்கேனையையும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றான்.

உடனே கைகேயி, “அவருக்கு மரணகாலத்தில் உன் ஞாபகமே இல்லை. “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே!” என்று உயிரை விட்டார். கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட மஹாகஜத்தைப்போல் உன் பிதா மரணகாலத்தில் என்னைப் பார்த்து, 'ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது அவர்களைப் பார்க்கப் படைத்தவர்களே மஹாபாக்ய சாலிகள்' என்று கூறியபின் பிரக்கே இழந்தார்” என்றான். தசரதர் இறந்த ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தைவிட ராம லக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குச் சென்றதைக் கேட்டவுடன் பரதனுக்கு அதிக துக்கமுண்டாயிற்று. “கௌஸல்யையின் பிரிய புத்திரனான அந்த தர்மாத்மா எங்கே? லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் எங்கே?” என்று கேட்டான். உடனே கைகேயி தான் சொல்லப்போகும் ஸமாசாரம் பரதனுக்கு வெறுப்பாக இருக்குமென்று அறியாமல் பிரியமாக இருக்குமென்றெண்ணி, “ராமன் தபஸ்விகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்து லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத் திற்குச் சென்றான்” என்றான்.

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்தையே நாடினவர்களென்று பெயர் பெற்றவர்களாதலால், “ராமன் ஏதாவது குற்றம் செய்து அதற்காகத் துரத்தப்பட்டாரோ” என்ற ஸந்தேகத்தால் பரதன் திகிலடைந்து, “எந்தப் பிராம்மணருடைய தனத்தையாவது ராமன் அபகரித்தாரோ? குற்றமில்லாத எந்தத் தரித்திரனையாவது ஹிம்சை செய்தாரோ? பரஸ்தீகனைக் கைப்பற்றினாரோ? வேதங்களை அறிந்த பிராம்மணரைக் கொன்றவனைப்போல், ராமனைத் தண்டகாரண்யத்திற்கு ஏன் துரத்திவிட்டார்கள்?” என்றான்.

ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவமாகவுள்ள சாபல்யத்தால் கைகேயி உடனே தான் செய்த காரியங்களை உள்ளபடி சொன்னாள். அவள் மிகவும் முட்டாள்; ஆனால்

தான் வெகு ஸாமர்த்தியசாலி என்று அவளுடைய நினைவு. "குழந்தாய்! ராமன் யாதொரு பிராம்மணருடைய தனத்தையும் அபகரிக்கவில்லை. பாபம் செய்யாத எந்தத் தரித்திரனையும் ஹிம்ஸை செய்யவில்லை. பரஸ்தீகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் மாட்டான் ராமன். அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்று அறிந்து, உனக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்றும் உன் பிதாவைச் கேட்டேன். அவரும் அப்படியே பிரதிக்கை செய்து அதை நிறைவேற்றினார். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு வனத்திற்குப் போனார்கள். தன் பிரியமான புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்த தசரதர் துக்கம் தாங்காமல் அதே ஏக்கமாக உயிரை விட்டார். ராஜநீதியை அறிந்த நீ இப்பொழுது ராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். நான் உனக்காகவே இவையாவையும் செய்தேனல்லவா? துக்கப்படாதே; சோகத்தைவீடு; தைரியமாக இரு. ஸகல ஸுகங்களும் பொருந்தின இந்த ராஜ்யம் உனதே. இந்த அயோத்யையும் உனதே, ஆகையால் வஸிஷ்டர் முதலிய பிராம்மணர்களால் உன் பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய உத்திரக்கிரியைகளை அதிசீக்கிரமாக நடத்தி, இந்த பூமண்டலத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக உன்னை அபிஷேகம் செய்துகொள்" என்றாள்.

**தத் புத்ர பரீக்ரம் வித்நா விதிஜ்ஞை:
வஸீஷ்ட முக்யை: ஸஷ்ரீதோ த்விஜேந்த்ரை : |
ஸங்காஸ்ய ராஜாந மதீந ஸத்வம்
ஆத்மாந முர்வ்யா மபீஷேசயஸ்வ || (55)**

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஸ்ருத்வா ஸு பீ தரம் ஸ்ருத்தம் ப்ராதிரௌ ச விவாஸீதௌ |

பரதோ ஸுக்ஷ்மஸந்தந்த இதம் வசந மப்ரவீத் || ௩

தன் பிதா இறந்ததையும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்கு அனுப்பப் பட்டதையும் கேட்டுப் பரதன் அடங்காத் துயரம் கொண்டு “என் பிதாவும் இல்லாமல் அவருக்கு ஸமமான ஸுஹோதரரும் இல்லாமல் பாக்கிய ஹீனனான நான் இந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யவேண்டும்? புண்ணில் உப்பு ஜலத்தை ஊற்றுவதுபோல் துக்கத்தின்மேல் துக்கமாக வைத்துத் தாக்குகிறாயே. என் பிதா மரணமடைந்தது போதாதா? ராமனும் காட்டிற்குப் போகவேண்டுமா? ஸகல பூதங்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் பிரளயகால ராத்திரியைப்போல், இக்ஷ்வாகு குலத்தை நாசம் செய்ய எங்கிருந்து வந்தாயோ? நெருப்புத் தணலை அணைத்துக் கொண்டது போல், மஹாராஜா அறியாமையால் உன்னைத் தருவித்து வீட்டில் வைத்துக்கொண்டாரே! அவரைக் கொன்ற மஹாபாபி நீயே. குலத்தைக் கெடுத்தவளே! இந்தக் குலத்தில் இவ்வளவு செல்வமாக இதற்காகவா வளர்க்கப்பட்டு வந்தாய்? என் பிதா ஸத்தியம் தவறாதவர். மஹா கீர்த்திசாலி; உன்னைக் கைப்பற்றின காரணத்தால் தீவிரமான துக்கத்தை அடைந்து உயிரை இழந்தார். தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ள மஹாராஜாவை நீ கொன்றதின் உத்தேசமென்ன? என்ன பிரயோஜன த்தை அடையவேண்டி ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாய்? கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவேளை உயிரோடிருந்தாலும், நீ இருக்கும்வரை அவர்கள் உயிர் வாழ்வது மிகக் கடினமானதாகவே இருக்கும்.

தர்மாத்மாவான ராமன் கௌஸல்யையிடத்தில் நடந்துகொண்டது போல் உன்னிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவில்லையா? அவர் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரில்லையா? தீர்க்காலோசனையுள்ள கௌஸல்யா தேவியும், தன்னுடன் பிறந்தவளைப் போல் உன்னை நினைத்துப் பிரியமாக நடத்தவில்லையா? அந்தத் தர்மசிந்தையுள்ள பட்டமஹிஷிக்கு ராமன் மூத்த பிள்ளையல்லவா? அங்க மஹானுபாவரைத் தபஸ்விகளைப்போல் காட்டில் வளிக்கும்படி துரத்திய பின் உனக்குக் கொஞ்சமாவது துக்கம் உண்டாகவில்லையா?

அதிருக்கட்டும். பாபலேசமற்றவரும் மஹாகுரரும் கீர்த்திமானும் தன்னடக்க முள்ளவருமான என் தமையனை இங்கிருந்து துரத்தியதனால் என்ன பிரயோஜனத்தை அடைய உத்தேசித்திருக்கிறாய்? ஒன்றும் தோன்ற

வில்லையே; உனக்குப் பேராசை பிடித்து, புத்திகெட்டிருப்பதால் எனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியையும் பிரியத்தையும் நீ அறியவில்லை. அறிந்திருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை எனக்கு ஸம்பாதித்து வைப்பதற்காக இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்யத் துணிவாயா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கே இல்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை எந்தச் சக்தியால் நான் ஆளமுடியுமென்று எண்ணினாய்? மேருமலை அதனைச் சூழ்ந்துள்ள வனத்தின் உதவியால் பிறரால் அணுக முடியாமல் இருந்தது போல் மஹாபலசாலியும் தர்மாத்மாவுமான தசரதர் கூட ராமனுடைய பலத்தையும் வீரியத்தையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டல்லவா பிறரால் வெல்ல முடியாமல் இருந்தார்? மிகுந்த பலமுள்ள காளையால் சுமக்கப்பட்ட பாரத்தை இளங்கன்று சுமக்குமா? நானோ சிறுவன். மஹானுபாவரான தசரத சக்கரவர்த்தியால் ஆளப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை எந்த பிரபாவத்தால் ஆளுவேன் என்று நினைத்தாய்? தசரதருடைய புத்திரனாகையால் ஸமாதான பேததண்டமென்ற உபாயங்களாலும் புத்தி பலத்தாலும் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒருவேளை ஆள முடிந்தாலும், உன் புத்திரன் லாபத்தை அடைய வேண்டுமென்று இவ்வளவு கெடுதியை உண்டு பண்ணின உன் ஆசை நிறைவேறும்படி ஒருநாளும் நடக்கமாட்டேன்.

ராமன் உன்னைத் தாயென்று நினைத்துப் பக்தியுடன் இருக்கிறாரென்ற ஒரு காரணம் இல்லாவிட்டால் மஹாபாபியான உன்னை இங்கிருந்து துரத்திவிடுவேன். மூத்தவன் இருக்கும்பொழுது இளையவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எப்படிச் கேட்டாய்? இது நமது முன்னோர்களின் ஆசாரமா? என்ன வார்த்தை சொன்னேன்! ஸாதுக்களின் ஆசாரத்திற்கும் உனக்கும் வெகுதூரம். நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியம் அடங்கவில்லை. இந்தப் புத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் இதுவரையில் மூத்த புத்திரனுக்கே பட்டம் கிடைத்து வருகிறது. மற்றவர்கள் அவனைப் பிசாவைப்போல் அண்டிப் பிழைத் திருக்கிறார்கள்..

இந்த ராஜநீதி எல்லா அரசர்களுக்கும் பொது. இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்கள் இதை விசேஷமாக அனுஷ்டிச்ச்கவேண்டும். ஆனால் குரூர ஸ்வபாவமுள்ள நீ எங்கே! ராஜநீதி எங்கே! சாசுவதமான க்ஷத்திரிய தர்மம் எங்கே! இதுவரையில் எங்கள் வம்சத்தரசர்கள் தர்மத்தையும் சுத்தமான ஆசாரத்தையும் காப்பாற்றுவதில் முதன்மை வாய்ந்தவர்களென்று லோகத்தில் அடைந்திருக்கும்

மேன்மையை மஹா புண்ணியவதியான நீ வந்து புகுந்து தொலைத்து விட்டாய்: நீ பிறந்த கேகய வம்சத்து மன்னர்களும் மஹானுபாவர் களல்லவா? அவர்கள்

இந்த ராஜ நீதியையே அனுஸரித்து வருகிறார் களல்லவா? உனக்கு மாத்திரம் இப்படிப் புத்திகெட்டு இந்த அநியாயத்தைச் செய்ய ஏன் தோன்றியது?

எது எப்படியாவது போகட்டும். மஹாபாதகியான உன் எண்ணத்தை மாத்திரம் நான் நிறைவேற்றுகிறவனில்லை. என்னைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இந்த ராஜ்யத்தை நீ ஆளவல்லவா பார்க்கிறாய்? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமான ராமனைக் காட்டிலிருந்து இங்கே அழைத்து வருகிறேன். உன் கண்ணிற்கு எதிரே அவருக்கு முடிகூட்டுகிறேன். உன் வயிறு எரியும்படி அவருக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்பேன்" என்று குரூரமான வார்த்தைகளால் பரதன் கைகேயியை நிந்தித்துத் தன் மனத்திலுள்ள துக்கத்தை வெளியிட்டான். அதுவும் போதாமல் மலைக்குகையிலுள்ள ஸிம்ஹம் சத்துருவைக் கண்டு கர்ஜிப்பதுபோல், இன்னும் அதிகமாகக் கர்ஜிக்க ஆரம்பித்தான்.

**இத்யேவ முக்த்வா பரதோ மஹாத்மா
ப்ரியதரைர் வாக்ய கணைஸ் துதம்ஸ்தாம் |
பேராகாசுரபர்சாப் நநாத யுய:
ஸீம்ஹோ யதா பர்வத கஹ்வரஸ்த: || (39)**

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

தாம் ததா கர்ஜயீத்வா ஸு மாதரம் பரதஸ்ததா |
ரோஷேண மஜுதாவிஜ்ஹ: புநரேவாப்ரவீத் வச: || (1)

பரதன் இப்படிப் பொதுவாகவும் மிருதுவாகவும் தன் தாயை நிந்தித்து, பிறகு அவள் செய்த அபராதத்தை நினைக்க நினைக்க, கோபம் அதிகரித்து அவசரக் குரூரமாக நிந்திக்க ஆரம்பித்தான். “கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவளே, கெட்டவளே! உன் தாய் செய்த அக்கிரமத்திற்காக என் பாட்டனார் அவளை ராஜ்யத்தை விட்டுத் துரத்தினது போல் நீயும் இந்த ராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடிப்போ. என் பிதாவையும் கொன்று, என் ஸகோதரர்களையும் ஊரைவிட்டு நீ துரத்தின பிறகு என் பிராணன் நிற்குமா? நானும் இறந்தேன் என்று, உன் பர்த்தாவையும் புத்திரனையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் இந்த நகரத்து ஜனங்களையும் கொலைசெய்த பாபத்திற்காக உயிருள்ள வரையில் கதறு. என் பிதாவாவது ராமனாவது உன் வார்த்தையை எப்பொழுதாவது எடுத்தார்களா? என் அண்ணனைப்போல் தர்மமாத்மா உண்டா? ஒரே காலத்தில் ஒரு வரைக் கொல்லவும் மற்றொருவரைக் காட்டிற்குத் துரத்தவும் அவர்கள் உனக்குச் செய்த அபராதமென்ன? இந்த இக்ஷ்வாகு குலத்தை அழிப்பதால் ப்ருணஹத்யா (வேதத்தின் ஸகல சாகைகளையும் அதியயனம் செய்த பிராம்மணனைக் கொன்ற) தோஷத்தை அடைந்தாய். நரகமே உனக்கு ஸித்தம்; உன் பர்த்தா அடையும் லோகங்கள் உனக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது. உன் பர்த்தாவையும் கொன்று ஸகல லோகங்களுக்கும் பிரியரான ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உன் கோரமான பாபத்தைப் பார்த்து எனக்கும் திகில் உண்டாகிறது. என் பிதா உன்னால் உயிரைவிட்டார்; என் தமையன் உன்னால் காட்டிற்குப் போனார்; காலமுள்ளவரையில் அபகீர்த்தியை உன்னால் நான் ஸம்பாதித்துக் கொண்டேன். பரலோகத்திலும் பாபிகள் அடையும் கதியே உனக்கு ஸித்தம். ராஜ்யத்தை ஆளப் பேராசை பிடித்தவளே! தாயின் ரூபத்தை எடுத்திருக்கும் என் பரம சத்துருவல்லவா நீ? துன்மார்க்கத்தில் பெயர் பெற்றவளே! பர்த்தாவைக் கொன்ற பாதக! என்னுடன் பேசாதே. கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் மற்ற ராஜபத்தினிகளும் உன்னால் எவ்வளவு துக்கத்தை அடைந்து தவிக்கிறார்கள், பார். நீ பிறந்த குலத்திற்கும் நல்ல கீர்த்தி ஸம்பாதித்தாய்! அசுவபதி மஹாராஜா வெகு தார்மிகர்; மஹாஞானி. நீ அவருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்க நியாயமே இல்லை. யாரோ ஒரு ராக்ஷஸி இந்த ரூபத்தை எடுத்து அவருடைய குலத்தை நாசம்செய்யப் பிறந்திருக்கிறாள்.

தர்மம் ஸத்தியம் இவைகளே அவதாரமெடுத்தது போலிருக்கும் ராமசந்திரனை நீ காட்டிற்குத் துரத்தினாய். அந்தத் துக்கத்தால் மஹாராஜாவைக் கொன்றாய். என்னைத் தகப்பனும் இல்லாமல் ஸகோதரர்களுமில்லாமல் இப்படிப் பறக்கவிட்டாய். எந்தக் கொடிய செயலை முக்கியமாகக் கருதி நீ செய்தனையோ அதன் பயன் தந்தை இழந்த என் தலையில் சுமந்தது. இந்த மஹாபாபியான உன்னிடத்தில் எந்த பிராணிக்காவது பிரியம் உண்டாகுமா? இரக்கம் உண்டாகுமா? தர்ம புத்தியுள்ள கௌஸல்யாதேவியைச் கிழ வயதில் அவளுடைய ஒரே புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்த உனக்கு எந்த லோகங்கள் கிடைக்கும்? ஸ்வரூபமே இல்லாமல் நாசமடைவதைத் தவிர வேறு கதி உண்டென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ராமன் கௌஸல்யைக்குப் புத்திரனாக இருந்தாலும் ஸகல பந்துக்களுக்கும் ஜீவாதாரம் என்றும் தசரதருக்கு ஸகலவிதத்திலும் ஸமமென்றும் அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் ஜனங்கள் உயிரை விடுவார்களென்றும் உனக்கு ஏன் தெரியவில்லை? இதைப்பற்றி யாருக்காவது ஸந்தேகம் உண்டாகுமா?

தாய்தந்தையரின் முகம், கழுத்து, மாப்பு, வயிறு, கைகள், கால்கள் முதலிய முக்கிய அங்கங்கள், நேத்திரம், மூக்கு, விரல்கள் முதலிய உபாங்கங்கள், ஹ்ருதயம் இவைகளின் ஸாரத்திலிருந்து மகன் பிறக்கின்றான். 'மனிதன், தானே புத்திரனாக வந்து பிறக்கிறான்' என்ற வேத வாக்கியத்தால் தாய்க்குத் தன் ஸகோதரன் முதலிய பந்துக்களைக் காட்டிலும் தன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையிடத்தில் மிகுந்த பிரிதியுண்டு. அப்படி, இருக்க அந்தப் புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்தால் தாயான கௌஸல்யைக்குத் துக்கம் தாங்கமுடியுமா?

“முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த காமதேனு, பூமியில் நடக்கும் விஷயங்களைக் கவனிக்கும்பொழுது, ஓரிடத்தில் இரண்டு எருதுகளை ஒரு குடியானவன் ஏரில் பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தான். நடுப்பகல் வரையில் ஒரே மூச்சாய் உழுததால் அவை களைத்து மூர்ச்சையடைந்தன. தன் வம்சத்தில் பிறந்த அந்தப் பிராணிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்து ஸூரபி கண்ணீர் பெருக வாய்விட்டு அழுதது. அப்பொழுது தேவேந்திரன் ஏதோ காரியமாக அங்கே வர, அந்த நீர்த்துளிகள் திவ்வியமான மணத்துடன் அவன்மேல் விழுந்தன. அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கையில் ஆகாசத்தில் காமதேனு துக்கம் தாங்காமல் அழுதுகொண்டிருக்கக் கண்டான். உடனே கைசுப்பி வணக்கத்துடன், 'அம்மணி! ஏன் அழுகிறாய்? நானாவது என்னைச் சேர்ந்தவர்களாவது உனக்கு ஏதாவது அபசாரம் செய்தோமா? இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஸுகத்தையே தேடும் நீயும் இப்படி ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? ஒருவராலும் உனக்குப் பயமுண்டாக நியாயமில்லையே' என்று கேட்டான்.

“அதற்குக் காமதேனு 'எந்தப் பிராணியாலும் எனக்குப் பயமில்லை. என் வம்சத்தில் பிறந்த இந்த இரண்டு எருதுகள் இந்தக் குடியானவனால் ஏரில் பூட்டப்பட்டுக் கடும் வெயிலில் உழைத்துக் களைத்துப் பூரியில் மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கின்றன, பார். அவை மெலிந்து எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றிருந்தும், தயையற்ற இந்தக் குடியானவன் அவைகளை உபத்திரவிக்கிறான். அதைப் பார்த்து என் தேகம் துடிக்கிறது, என் ஹிருதயம் துடிக்கிறது. அவைகளுக்கும் எனக்கும் ரத்த ஸம்பந்தமுண்டல்லவா? புத்திரனைப்போல் பிரியமான பொருள் பூரியில் வேறுண்டோ?” என்றது.

அப்படியும் அவை காமதேனுவின் வயிற்றில் பிறந்த புத்திரர்களல்ல. அவைகளைப்போல் கோடானு கோடி புத்திரர்கள் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். காமதேனுவோ தர்மானுஷ்டானத்தில் ஒப்பில்லாதது; ஸகல ஐசுவரியங்களுக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானம்; ஸகல உத்தம குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; லோகத்தில் பிராணிகள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று பசுக்களையும் எருதுகளையும் மேன் மேலும் உண்டாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. தனக்கு கோடிக் கணக்காகக் குழந்தைகள் இருந்தும் அந்த இரண்டு எருதுகளுக்கும் நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் விட்டு அழுதது, அப்படியிருக்க, ராமன் கௌஸல்யையின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை; ஒரே புத்திரன்; பலகாலம் வரையில் புத்திரனே இல்லாமல் எவ்வளவேனா சிரமப்பட்டு பெற்ற குழந்தை; ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; அவளோ கேவலம் ஸ்திரீ; மிகவும் வயது சென்றவள்; மஹாராஜாவிற்குப் பிரியமான பத்தினியுமல்ல; யாவற்றிற்கும் புத்திரனையே நம்பி இருந்தவள். அப்படிப்பட்டவளை நீ புத்திரனில்லாமல் செய்து லகுவாகத் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணுகிறாயே? நீ பிழைத்திருக்கும் வரையில் இந்த லோகத்தில் உனக்குத் இராத துக்கமும் நீங்காத அபகீர்த்தியும் நிச்சயம். இறந்த பிறகு ஸ்வரூபநாசமே கிடைக்கும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

நான் என் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக் கிரியைகளைப் பூர்ணமாக செய்து, காட்டிற்குப்போய் என் அண்ணனை பிரார்த்தித்து அழைத்துவந்து, அவருக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நான் உன்னால் அடைந்த அபகீர்த்தியை மாற்றி, எல்லையற்ற கீர்த்தியை அடைவேன். பிறகு தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்து தண்ட காரணயத்தில் வஸிப்பேன். இந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் கண்ணும் கண்ணிருமாய் வாய் குளற, இந்தக் கோரம் தாங்காமல் துக்கிப்பதை நான் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டேன். நீ செய்த பாபத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கவும் மாட்டேன். நீ, நெருப்பில் விழுந்து உயிரை விடு; அல்லது ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தண்டகாரணயத்திற்குப் போய்க் காலம் கழி; அல்லது கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு உயிரை

விடு. நீ செய்த பாபத்திற்கு வேறு பிராயச்சித்தமும் இல்லை; இதைத் தவிர வேறு உனக்கு கதியுமில்லை. ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பட்டாபி ஷேகமான பிறகே என் மனத்திலுள்ள துக்கம் தீரும். அவரைக் காட்டிற்குச் துரத்தினேன் என்ற அபகீர்த்தியும் மறையும்” என்று சொல்லி, காட்டில் மதம் பிடித்த யானை, வேடர்களால் எறிவல்லயம் மாவெட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டு, கோபத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழுவது போல், பரதன் கண்கள் சிவந்து ஆடை அவிழ்ந்து ஆபரணங்கள் சிதற, இந்திரோத்ஸவத்தின் முடிவில் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளப் படும் இந்திரத்வஜத்தைப்போல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

**ஸம்ரக்த லேநத்ர: பரீ தீலாம்பரஸ் ததா
வீதூத ஸர்வாபரண: பரத்தப: |
பபூவ பூமிமள பதீதோ ந்ருபாத்மஜ:
பாஸீபதே: கௌது ரீலோத்ஸவ க்ஷயே || (36).**

பரதனுடைய பிரதிக்கை

**தீர்க் காலாத் ஸமுத்தாய ஸம்ஜ்ஞாம் ஸப்த்வா ச வீர்யவாந் |
நேத்ராப்யாமபர்ரு பூர்ணாப்யாம் தீநாமுத்வீக்ஷ்ய மாதரம் || ௩**

இதற்குள் ஸுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகள் அங்கே வந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குள் பரதன் பிரக்கை தெளிந்து மந்திரிகள் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு உண்மையை அறிவிக்க விரும்பி, தன் எண்ணங்களையாவும் வீணானதால் மனமொடிந்து வாடி நிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்து, “மித்திரர்களே! இந்த ராஜ்யம் வேண்டும் என்று ஒரு க்ஷணமாவது நான் ஆசைப்பட்டவனல்ல; அதற்காக இவளுடன் நான் ஆலோசனை செய்தவனுமல்ல. தூர தேசத்தில் என் பாட்டனுடைய வீட்டில் வஸித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, சக்கரவர்த்தி என்னை இந்த ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப் போகிறார் என்றாவது, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார் என்றாவது, ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அவருடன் போனார்கள் என்றாவது தெரியவே தெரியாது” என்று இப்படித் தீனமாகக் கதறிக்கொண்டிருக்கும், பொழுது அந்தச் சப்தம் கௌஸல்யையின் காதில் விழுந்தது. “வெகு குரூரமான நடத்தையுள்ள கைகேயியின் புத்திரனான பரதன் வந்திருக்கிறான் என்று தோன்றுகிறது. இந்த அக்கிரமத்தில் அவன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பான் என்று நான் எண்ணவில்லை, ஆகையால் அவனைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்று ஸுமித்திரையிடம் கூறியபின், இளைத்து நிறம்மாறிப் புத்திமயங்கிய கௌஸல்யை தள்ளாடிக் கொண்டு பரதன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தாள். அதே சமயத்தில் பரதசத்துருக்கள்கள் அவளை நமஸ்கரிப்பதற்கு அவளுடைய அந்தப் புரத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வழியில் அவளை ஸந்தித்து, அவள்படும் கஷ்டத்தையும் அவளுடைய அலங்கோலமான ஸ்திதியையும் கண்டு துக்கம் தாங்காமல் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு வாய்விட்டலறினார்கள். அவளும் சற்றுநேரம் கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, பெருந்தன்மை பொறுமை முதலிய உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவளானாலும் ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்தாலும் புத்திர சோகத்தாலும் ரோஷமடைந்து “இந்த ராஜ்யம் உடைக்க வேண்டுமென்று வெகுநாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தாய். மஹா குரூர ஸ்வபாவமுள்ள உனதாயும் இதை உனக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கவேண்டுமென்று எந்தெந்த அக்கிரமங்களையோ செய்தாள். உனக்கு யாதொரு போட்டியும் இல்லை, யாதொரு உபத்திரவமும் இல்லை. இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த பதார்த்தத்தை இனிமேல் ஆசைதீர அனுபவிக்கலாம். அதிருக்கட்டும்; என் புத்திரனைச் சடையும்தலையுமாக மரவிரியுடன் காட்டிற்குத் தூரத்திவிட்டு எந்த மஹாலாபத்தை அடைந்தாள்? இந்த

ராஜ்யமெல்லாம் அவளுடைய வசத்திலிருப்பதால் அப்படிச் செய்யாம லயே உன் எண்ணத்தை ஸுலபமாக நிறைவேற்றி இருக்கலாமே. நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த என் புத்திரன் இருக்கும் வனத்திற்கு என்னையும் அனுப்பிவிடுவதே நலம். அதைத் தடுக்க மஹாராஜாவும் இல்லை, ராமனும் இல்லை. கைகேயி செய்த பாபத்தில் உனக்கும் ஸம்பந்தமுண்டு. மஹாராஜா செய்யும் அக்னிஹோத்திரத்தில் அவருடைய மூத்த பாறியைக்குப் பாத்தியமுண்டு. ஆகையால் அந்த அக்னியை எடுத்துக் கொண்டு நானும் ஸுமித்திரையும் ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் செல்வோம். அல்லது: புருஷசிரேஷ்டனான என் ராமன் தவம்செய்யுமிடத்திற்கு நீயே என்னை அழைத்துப் போகவேண்டும். இந்த விஸ்தாரமான ராஜ்யமும் இதிலுள்ள தனதான்யங்களும் யானை குதிரை பசு முதலிய வஸ்துக்களும் உன் தாய் உனக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்ததல்லவா" என்று குருரமான வார்த்தைகளால் நிந்தித்தாள்.

தன்னைச் சத்துருவாகவும் அயலானாகவும் எண்ணிப் பேசியதைக் கேட்டுப் பரதனுக்குப் புண்ணில் ஊசியால் குத்துவதுபோல் சொல்லமுடியாத வருத்தம் உண்டாயிற்று. மனம் கலங்கி அவளுடைய பாதங்களில் விழுந்து வெகுநேரம் புலம்பினான். பிறகு பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல் பிரலாபிக்கும் கௌஸல்யையை நோக்கி வணக்கமாகக் கைகூப்பி, "தாயே என்னிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை. எனக்கு இந்த விஷயம் யாதொன்றும் தெரியாது. ராமனிடத்தில் எனக்குள்ள பரமபக்தியையும் பிரீதியையும் தாங்கள் அறிந்திருந்தும் இப்படிச் சொல்வது நியாயமா? நான் இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ராமனுக்கு துரோகம் செய்தால் இதுவரையில் நான் கற்ற வேதசாஸ்திரங்களும் வித்யைகளும் குரு முகமாகக் கிடைத்த ஞானமும் பயனில்லாமற் போகட்டும். பாபிகளுக்கு ஊழியம் செய்கிறவனும், ஸூரியனுக்கெதிரில் மல மூத்திரங்களை விடுகிறவனும், தூங்கும் பசுவை உதைத்தவனும், தன் வேலைக்காரனை சிரமப்படுத்தி வேலைவாங்கி அதற்குக் கூலி கொடுக்காதவனும், பிரஜைகளைத் தன் புத்திரர்களைப்போல் ஆண்டுவரும் அரசனுக்கு துரோகம் நனைப்பவனும், குடிகளிடத்தில் ஆறில் ஒரு கடமை வாங்கியும் அவர்களைக் காப்பாற்றாதவனும், யாககாலத்தில் தபஸ்விகளுக்கு யாகதக்ஷிணையைக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லிப் பிறகு இல்லை என்று மிரட்டுகிறவனும், கோரமான யுத்தம் நடக்கும்பொழுது சத்துருக்களுக்குப் பயந்து ஓடுகிறவனும் சேரும் கதியில் சேருவேன். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதில் நான் உடந்தையாயிருப்பின் மஹாஞானியான என் குருவால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பரலோக ஸாதனமான ரஹஸ்யார்த்தம் அடங்கிய சாஸ்திரம் எனக்கு மறந்து போகட்டும்.

ஸகலவிகமான அழகும் வாய்ந்த ராமன் மறுபடியும் அயோத்யையில் மகுடாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் திவ்வியமான ஸேவையைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்கு கிடைக்காமற் போகட்டும். எள்ளன்னம் பாயஸம் மது மாம்ஸம் இவைகளைக் தேவதைகளுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் நிவேதனம் செய்யாமல் தின்கிறவனும், பெரியோர்களை எதிர் கொண்டழைத்து மரியாதை செய்யாமல் அவமானப்படுத்துகிறவனும், குருக்களைத்தானே நிந்திக்கிறவனும், மித்திரத்துரோகம் செய்கிறவனும், ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கையால் ரஹஸ்யமாகச் சொன்னவைகளை வெளிப்படுத்து கிறவனும், உபகாரம் செய்தவனுக்கு பிரதி உபகாரம் செய்யாதவனும், நன்றி யறிவில்லாதவனும், தற்கொலை செய்துக்கொண்டவனும், ஸாதுக்களால் விலக்கப்பட்ட வனும், வெட்கமற்றவனும், தன் புத்திரர்களும் பந்துக்களும் வேலைக்காரர்களும் ஸம்பத்திலிருக்கும்பொழுது அவர்களுக்குக் கொடுக் காமல் நல்ல பதார்த்தங்களை வயிறு நிறையத் தின்கிறவனும் சேரும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும்.

எனக்கு அனுசூலமான பத்தினிகளும் அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய வைதிகக்கிரியைகளும் கிடைக்காமல் போகட்டும். நான் பிள்ளையில்லாத துக்கத்தை அனுபவிப்பேனாக. ராஜஸ்தீர்களையும் குழந்தைகளையும் கிழவர்களையும் கொன்ற பாபமும், சேவகர்களை கைவிட்டபாபமும், செம்பஞ்சு, தேன், மாம்ஸம், இரும்பு முதலியவைகளை விற்றுத் தன் ஸேவகர்களைப் போஷிக்கும் பாபமும், பயங்கரமான யுத்தம் ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் பயந்து ஓடுகிறவனைத் துரத்திக்கொல்லும் பாபமும் என்னைச் சேரட்டும். ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் வீடுவீடாகப் பிணை எடுத்துக் கையை யே பாத்திரமாக உபயோகித்துப் பூமியெங்கும் பைத்தியக் காரனைப்போல் திரியும் கதி எனக்கு நேரட்டும். மதுபானம் ஸ்தீர்கள் சூது இவைகளில் முழுக்கிக் காமக் குரோதங்களுக்கு அடிமையாகக்கடவேனாக. என் மனம் தர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். அதர்மத்தையே நாடட்டும். கொடுக்கத்தகாதவர்களுக்கே கொடுக்கிறவன் ஆவேனாக. நான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் ஏராளமான தனமெல்லாம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படுவதாக. இரண்டு ஸந்தியாகாலங்களிலும் தூங்குவதாலும், வீடுகளில் நெருப்பு வைப்பதாலும், குருபத்தினியைச் சேருவதாலும் உண்டாகும் பாபத்தை அடைவேனாக. அக்னிஹோத்திரம் நெய் சருபுரோடாசம் முதலியவைகளால் தேவதைகளுக்கும், மரணதிதிகளிலும், கிரஹணகாலங்களிலும், பர்வகாலங்களிலும் சிரார்த்த தர்ப்பணங்களால் பிதிருக்களுக்கும், உயிரோடிருக்கையில் ஸகலவித கைங்கரியங்களைச் செய்வதால்

பெற்றோர்களுக்கும் சுச்சூழை செய்யும் பாக்யம் கிடைக்காமல் போகட்டும். ஸாதுக்கள் அடையும் லோகங்கள் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டாம்; ஸாதுக்கள் மெச்சும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டாம்; ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் என்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டாம். மஹா பதிதர்களுக்குக்கூட விதிக்கப்பட்டிருக்கும் மாத்ரு சுச்சூழையைவிட விட்டு அதர்மத்திலேயே சிரத்தையுள்ளவனாகக்கடவேன், பலபிள்ளை

களைப் பெற்று ஏழ்மைத்தனத்தினால் வருந்துபவனாகவும் எப்பொழுதும் ஜ்வரம் முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவனாகவும் மனக்கிலேசத்தையுடையவனாகவும் இருக்கக்கடவேன். ஏழ்மைத் தனத்தால் வருந்தி என்னிடத்தில் வந்து என்னைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நான் கொடுப்பதால் தங்களுடைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்து ஸுகமடையலாம் என்று என் முகத்தையே ஆவலுடன் பார்க்கும் ஸாதுக்களின் ஆசையைக் கெடுப்பதால் உண்டாகும் பாபம் என்னைச் சேரட்டும்.

கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, அசுத்தனாக எப்பொழுதும் அரசனிடத்தில் பயந்துகொண்டு, அதர்மத்திலேயே பிரியம் வைத்தவனாகப் பிறரைப்பற்றிக் கோள் சொல்லிக் கொண்டு வஞ்சனையால் வயிறு வளர்க்கும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும். பதிவிரதையான தன் பார்வைய ருதுஸ்நானம் செய்து புத்திரோத்பத்திக்காக தன் ஸமீபத்தில் வந்திருக்கையில் அவளைத் தள்ளிவிடுகிறவனும், அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாகம்செய்த பத்தினியைக் கைவிட்டுப் பிறருடைய பாரியைகளைக் கைப்பற்றும் அதர்மத்தில் பிரிய முள்ள மூடனும், பாரியைகளையும் புத்திரர்களையும் ஸரியான காலங்களில் அன்ன பானங்களால் போஷிக்காமல் மரணமடையச் செய்கிறவனும், குடிக்கும் வஸ்துக்களைக் கெடுக்கிறவனும், விஷம் வைக்கிறவனும், பிராம்மணர்களுக்கு நடக்கும் பூஜையைக் கெடுக்கிறவனும், இளங்கன்றையுடைய பசுவைக் கறக்கிறவனும், தாகமென்று கேட்டவனுக்கு வீட்டில் ஜலமிருக்கும் பொழுது, 'கொடுக்கறேன் இரு' என்று சொல்லி கொடுக்காமல் ஏமாற்று கிறவனும், ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இருவர் வாதித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குள் ஒருவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தால் அவன் ஜயிக்கும் உபாயத்தை அவனுக்கு ரஹஸ்யமாய் உபதேசிக்கிறவனும் அடையும் கோரமான கதிகளைத் தவறாமல் அடையக்கடவேன்" என்று கோரமான பிரதிக்கை செய்து, பர்த்தாவையும் புத்திரனையுமிழந்த கௌஸல்யையை பரதன் ஸமாதானம் செய்தான்; துக்கம் தாங்காமல் தானும் கீழே விழுந்தான்.

கௌஸல்யை, “குழந்தாய்! கோரமான பிரமாணங்களால் உன்னைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு ஏன் உபத்திரவத்தை அனுபவிக்கிறாய்? அதைப் பார்த்தால் எனக்கும் துக்கம் வரவர அதிகமாகிறது. லக்ஷ்மணனைப் போல் நீயும் ராமனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனென்றும் முன்னோர்களின் தர்மத்திலிருந்து விலகாதவனென்றும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீ செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுகிறவன். ஆகையால் ஸாதுக்கள் அடைய வேண்டிய உத்தம லோகங்கள் உனக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்” என்று அவனைத் தேற்றி, எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு இறுகத் தழுவி உச்சி முகர்ந்து துக்கம் மேலிட்டு அழுதாள். பரதனும் பலவிதமான கிலேசங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மனம் கலங்கி, இந்திரிய ஸ்வாதினமில்லாமல் புத்தி சிதறி, அடிக்கடி மூர்ச்சையடைந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு அந்த ராத்திரிப் பொழுதை ஒரு யுகமாகக் கழித்தான்.

**ஸாஸ்யமாநஸ்ய வீசேதநஸ்ய
ப்ரணஜ்ட புத்தே: பதீதஸ்ய பூமிள |
முஷூர் முஷூர் நிபர்வஸதபர்சு கர்மம்
ஸா தஸ்ய ப்ராகேந ஜகாம ராத்ரி: || (66)**

தசரதருடைய உத்தரக்கிரியைகள்

தமேவம் பேராகஸந்தம் பரதம் கைகயீஸு தம் |
உவாச வததாம் ப்ரேஷ்டோ வஸீஷ்ட: ப்ரேஷ்டவாக்ரீஷ: (1)

அப்பொழுது மஹாஞானியான வஸிஷ்ட பகவான் கிலேசத்தாலும் புத்தி மோஹத்தாலும் பலவிதமாகப் பிடிக்கப்படும் பரதனைப்பார்த்து, “ராஜபுத்திர! மஹாகீர்த்திமானே! வருத்தப்பட்டது போதும். சக்கரவர்த்தி உத்தம லோகங்களை அடைவதற்கு ஸாதனமான பிரேதக்கிரியைகளைத் தாமதமில்லாமல் நடத்து” என்று ஆக்ஞாபித்தார். அதைக் கேட்டுப் பரதனும் தைரியமடைந்து ஒருவாறு துக்கம் தெளிந்து உத்திரக்கிரியைகளை நடத்த ஆரம்பித்தான்.

தசரதருடைய தேகத்தை எண்ணெய்க் கொப்பரையிலிருந்து எடுத்து தைலத்தைத் துடைப்பதற்காகப் பூமியில் வைத்தார்கள்; பலநாட்கள் வரையில் எண்ணெயில் ஊறியிருந்ததால் அவருடைய சரீரம் மஞ்சள் நிறம் படிந்து, விகாரமடையாமல் தூங்குகிறவரைப் போல் காணப்பட்டது. பிறகு ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தமமான படுக்கையில் அந்தத் தேகத்தை வைத்துப் பரதன் வாய்விட்டுப் பிரலாபித்தான். “மஹாராஜா! நானும் சத்ருக்னனும் தூர தேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். தர்மாத்மாவான ராமனையும் மஹா பலவானான லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு நாங்களும் வருவதற்குமுன் தாங்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும்படியான காரணம் என்ன ஏற்பட்டது? என்ன காரியம் செய்தீர்கள்! ஸகல லோகத்திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் புருஷோத்தமனான ராமனைவிட்டுப் பிரிந்து ஜனங்கள் கதறிக்கொண்டிருக்கையில் தாங்களும் அவர்களைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்? ராமனும் காட்டிற்குப் போய் தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனால் இந்த நகரத்திலுள்ள பிரஜைகளின் யோகக்ஷேமங்களைப் பாதுகாக்கிறவர்கள் யார் இருப்பதாக நினைத் ருந்தீர்கள்? தாங்கள் இல்லாமல் இந்தப் பூமண்டலம் பர்த்தாவையிழந்த ஸ்திரீயைப்போல் விகாரமாக இருக்கிறது. சந்திரனில்லாத ராத்திரியைப் போல் தாங்கள் இல்லாமல் இந்த அயோத்யை பிரகாசிக்கவில்லையே!” என்று பல விதமாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் வஸிஷ்ட பகவான் அவனைத் தடுத்து, “சக்கரவர்த்திக்கு நடக்கவேண்டிய பிரேதக்கிரியைகள் தாமதமில்லாமல் பூர்ணமாக நடக்கவேண்டும். நீ துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு அந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பாய்” என்றார்.

பரதன் அதை ஒப்புக்கொண்டு ரித்விக்குகளையும் புரோஹிதர்களையும் ஆசாரியர்களையும் சீக்கிரப்படுத்தினான். அக்னி கிருஹத்தில் தசரதரால்

பூஜிக்கப்பட்டுவந்த கார்ஹபத்தியம் முதலிய ஹோமாக்னிகள் தீட்டுப்படாமல் வெளியில் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டிருந்தன: ரித்விக்குகளும் அவர்களுக்கு உதவி செய்தவர்களும் அவைகளை விதிப்படி எடுத்துச் சென்றார்கள். பரிசாரகர்கள் சக்கரவர்த்தியின் தேகத்தை உத்தமமான பல்லக்கில் வைத்துக் கண்ணீர் பெருகப் பேசமுடியாமல் எடுத்துப் போனார்கள். வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பலவிதமான வஸ்திரங்களையும் அரசனுக்கு முன்பு வாரி இறைத்துக்கொண்டு பலர் சென்றார்கள். சந்தனம் அகில் குங்கிலியம் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களைக் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தூபபாத்திரங்களில் சிலர் போட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் சந்தனம் பத்மகம் தேவதாரு முதலிய பரிமள விருக்ஷங்களால் சிதையை அடுக்கினார்கள். ராஜபத்தினிகள் வயதுசென்ற பரிசாரக ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டுப் பல்லக்கு முதலிய வாகனங்களில் ஏறிக் கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கூடவந்தார்கள். பிறகு ரித்விக்குகள் ஸ்மசானத்தில் பிரேதத்தைச் சதையின் நடுவில் வைத்து, பரதனோடும் ராஜஸ்த்ரீகளோடும் பிரதக்ஷிணமாகவும் அப்பிரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றிவந்து, மஹாராஜா செய்துவந்த அக்னி ஹோத்திர அக்னியால் பரதனை மூட்டச்செய்து, ஹோதா உத்காதா அத்வர்யு பிரஹ்மா என்ற ரித்விக்குகள் பிதிருமேத விதிப்படி வேத மந்திரங்களை உச்சரித்து ஸகலக் கிரியைகளையும் குறைவில்லாமல் நடத்தினார்கள். ஸாமகானத்தில் நிபுணர்கள் ஸாமவேத மந்திரங்களை மதுரமாகப் பாடினார்கள். அநேகம் ஆயிரம் கிரௌஞ்ச பக்ஷிகளைப் போல் தீனமாக வாய்விட்டலறும் ராஜ பத்தினிகளின் குரல் ஓசை வெகுதூரம் பரவிற்று, பிறகு எல்லோரும் வாஹனங்களில் ஏறி ஸரயூ நதிக்கரைக்கு வந்து, ஜல தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்து ராஜஸ்த்ரீகளும் மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் கண்ணீர் பெருக நகரத்தில் புகுந்தார்கள். பந்துக்கள் பத்து நாட்கள் வரையில் தரையில் படுத்துக்கொண்டு தீட்டுக்காத்தார்கள்.

**க்ருத்வாதகம் தே பரதேந ஸார்தம்
ந்ருபரங்கநா மந்தீர் புரோஹீதாபர்ச |
புரம் ப்ரவிபர்யாபர்ரு பரீ ததேநத்ரா
புமின தபராஹம் வ்யநயந்த துக்கம் || (௨௩)**

தசரதருடைய உத்தரக் கிரியைகள்(தொடர்ச்சி)

**தேவா துராஜேந்திரே க்ருதஸௌகே ந்ருபாத்மஜ: |
த்வாதேவஜந் ஸம்ப்ராப்தே ப்ராத் த கர்மான்யகாரயத் (1)**

புத்து நாட்களும் கழிந்த பிறகு பதினோராவது நாளில் புண்ணியாஹவாசனம் நவசிராத்தம் முதலிய சுத்திகளைச் செய்தார்கள். பன்னிரண்டாவது நாளில் ஷோடச சிராத்தம் மாஸிகம் ஸபிண்டகரணம் முதலிய கிரியைகளை நடத்தினார்கள்.

மஹாராஜாவுக்குத் திருப்தியுண்டாவதற்குப் பரதன் பிராம்மணர்களுக்கு எண்ணிறந்த ரத்தினங்களையும் தனத்தையும் வஸ்திரங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் வீடுகளையும் கொடுத்தான். பதின்மூன்றாவது நாள் காலையில் தன் பிதாவைக் குறித்து அவன் மிகவும் பிரலாபித்து, ஸஞ்சயனம் செய்வதற்காக ஸ்மசானத்திற்குப் போய் சிதைக்கு ஸமீபத்தில் நின்று, “மஹாராஜரே! தாங்கள் என்னை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்திருந்தீர்கள். அவரும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். தாங்களும் என்னை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டீர்கள். அநாதையான கௌஸல்யைக்கு ஒரே கதியாக இருந்த ராமனும் தங்களால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். தாங்களும் அவளைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்?” என்று இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு, தசரதருடைய தேகம் எரிக்கப்பட்டு, சிவந்த சாம்பலும் எலும்புமாகக் கிடந்த இடத்தைப் பார்த்துப் பெருங்குரலிட்டழுது பூமியில் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தான். இந்திர துவஜத்தைக் கயிறுகளால் தூக்கி நிறுத்துவதுபோல், அவனுடைய பந்துக்கள் பரதனைத் தூக்கி எடுத்து, யயாதி சக்கரவர்த்தி தன் புண்ணியம் அழிந்த காலத்தில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து ரிஷிகளால் சூழப்பட்டது போல், அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பரதன் துக்கிப்பதைப் பார்த்துச் சத்ருக்னனும் பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து தன் பிதா மிகுந்த பிரீதியுடன் தன்னைச் செல்வமாக வளர்த்ததையும் அந்தக் காலங்களில் தனக்கு அவர் செய்த உபகாரங்களையும் நினைத்து நினைத்து பிரலாபித்தான். “மந்தரையிடத்திலிருந்து உண்டான வரங்களைக் கொடுப்பதென்ற சோக ஸமுத்திரம், கைகேயியென்ற பெரும் முதலையால் பீடிக்கப்பட்டு, ஆழம் அண்டாமல் எங்களை முழுகச் செய்தது. தாங்கள் எப்பொழுதும் செல்வமாக வளர்த்த பரதனை இங்கே இப்படித் தவிக்கவிட்டு எங்கே போனீர்களோ! நேர்த்தியான போஜனங்களையும் பானங் களையும் ஆடையாபரணங்களையும் எங்களுக்குக் கொடுத்து, 'இவைகளில் உங்களுக்கு இஷ்டமானவைகளை

எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று நிர்ப்பந்தம் செய்வீர்களே, இனிமேல் எங்களை இப்படி யார் ஆதரிப்பார்கள்? தர்மாத்மாவான தங்களை விட்டுப் பிரிந்து இந்தப் பூமி வெடிக்காமல் இருக்கிறதைப் பார்த்தால் பிரளயகாலத்திலும் இதற்கு நாசமில்லை என்று எண்ணுகிறேன். தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போய் ராமனும் காட்டிற்குப் போனபிறகு இங்கே எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? ஆகையால் இந்த நிமிஷத்திலையே நெருப்பில் விழுந்து பிராணனை விடுவேன். தகப்பனும் இல்லாமல் தமயனும் இல்லாமல் சூன்யமாக இருக்கும் இந்த இக்ஷ்வாகு குல ராஜதானியான அயோத்தியையில் அடிவைக்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் நானும் காட்டிற்குப் போகிறேன்" என்று பரத சத்ருக்னர்கள் பிரலாபித்ததைக் கேட்டு அரசனுடைய பரிஜனங்களெல்லாம் தாங்கமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ராஜபுத்திரர்கள் களைத்து, முகம் வாடிக் கொம்புகள் ஒடிந்த காளைகளைப் போல் பூமியில் விழுந்து புரண்டார்கள்.

அப்பொழுது உத்தம ஸ்வபாவத்தையுடையவரும் பிரஹ்ம ஜ்ஞானியும் இக்ஷ்வாகுகுல புரோஹிதருமான வஸிஷ்டபகவான் பரதனைக் தூக்கியெடுத்து, "குழந்தாய்! சக்கரவர்த்தி மரணமடைந்து இது பதின்மூன்றாவது நாள். மிச்சமுள்ள ஸஞ்சயனம் முதலிய கிரியைகள் இன்னும் நடத்தப்படவில்லை. ஏன் தாமதம் செய்கிறாய்? பசி தாஹம் சோகம் மோஹம் கிழத்தனம் மரணம் என்ற ஆறும் பிராணிகளுக்கு இயற்கையானவை. இவைகளை நீக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவை நேருங்காலத்தில் நீ இப்படித் துக்கிப்பது உசிதமல்ல" என்றார். ஸுமந்திரரும் சத்ருக்னனைத் தூக்கி எடுத்து ஸகல பூதங்களின் ஜனன மரணகதியை வர்ணித்து ஸமாதானம் செய்தார். அப்பொழுது பரத சத்ருக்னர்கள், மழையாலும் வெய்யிலாலும் தாக்கப்பட்ட இந்திரத்து வஜனங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அழுகையால் சிவந்த கண்களுடன் தீனமாய் பிரலாபிக்கும் அந்த ராஜகுமாரர்களை, மேல் நடக்க வேண்டிய கிரியைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று பந்துக்கள் சிக்கிரப்படுத்தினார்கள்.

**அபரூக்ஷி பரீம்ருத்நந்திதள ரக்தாசிக்ஷை தீநபாஜ்ஜிணை |
அமாத்யாஸ் த்வரயந்தி ஸ்ம தந்நியள சாபரா: க்ரீயா: || (26)**

மந்தரைக்குக் கிடைத்த வெகுமதி

அத யாத்ராம் ஸமீஷந்தம் பரத்ருக்ஷோ ஸக்ஷ்மணாநுஜ: |
பரதம் ஸோகஸந்தந்த மீதம். வசந மப்ரஸீத் || (2)

மஹாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்கிரியைகளை முடித்துப் பரதன் அரண்மனைக்கு வந்தவுடன் ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார். அதைக்கண்டு சத்துருக்கள் “அண்ணா! ஸகல பிராணிகளுக்கும் துக்கம் நேர்ந்தால் ராமனையே கதியாக அடைகின்றன; நமக்கும் அவரே கதி என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்படி ஸகல பூதத்தின் துக்கத்தைத் தீர்க்கும் ராமன் மஹாபலவானானாலும் கையாலாகாத ஒரு பெண்ணால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டாரென்பதை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியம் அடங்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் ராமன் செய்தது உசிதமல்ல என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்துப் பிதாவின் வார்த்தையை மீறினான் என்று லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து ராமன் ஒரு வேளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். மஹாவீரன் என்றும் மஹாபலசாலி என்றும் பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனென்று ஒருவர் இருக்கிறாரல்லவா? அவர் எதற்காக பயப்படவேண்டும்? தசரதர் செய்தது அநியாயமென்று தெரிந்திருக்க, அவரைக் கண்டித்து காட்டிற்குப் போகாமல் ராமனை ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதைக்காட்டிலும் இது வெகு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மஹாராஜா கைகேயிக்கு உட்பட்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்தவுடனே, ஸன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகின அந்தத் துராத்மாவை, நியாயாநியாயத்தை நன்றாக விசாரித்து ஏன் சிஷித்திருக்கக் கூடாது” என்று பரதனிடம் கூறினான்.

அப்பொழுது மந்தரை என்ற மஹாபாபி, 'பரதன் வந்து விட்டான். இனிமேல் அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும். அப்பொழுது நாம் கைல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவித்து ஸகல அதிகாரத்தையும் செலுத்தலாம்' என்ற ஆசையுடன், வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்கு வந்தாள். உத்தமமான சந்தனக்குழம்பைப் பூசிக்கொண்டு, அரைநூல் மாலை, ரத்தின ஹாரங்கள் முத்துஹாரங்கள் முதலியவைகளால் தேகமெங்கும் பிரகாசிக்க கைகேயியால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜஸ்தீகளுக்குத் தகுந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, கயிறுகளால் கட்டி இழுக்கப்பட்ட கிழக்குரங்கைப்போல் தோன்றினாள்.

அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் உடனே அவளைப் பிடித்து, சத்ருக்னனிடத்தில் கொண்டு போய் விட்டு, “ஸ்வாமி! ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தி நமது

மஹாராஜாவையும் கொன்ற மஹாபாபி இவளே. இந்தக் கெட்டவளை தகுந்தபடி தாங்களே சிஷிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சத்ருக்னன் அவர்களைப் பார்த்து, மஹாராஜாவுக்கும் அவருடைய புத்திரர்களக்கும் கொடிய துக்கத்தை உண்டுபண்ணின இந்தபாபி, அதன் பயனை அடையப் போகிறாள் பாருங்கள்” என்று கூறிஅந்தப்புரத்து ஸ்தீர்களுக்கு நடுவிலிருந்த அந்தக் கூனியைப் பிடித்து இழுத்துக் கீழே தள்ளினான். அவள் அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கோவென்று கதறினாள். அங்கிருந்த ஸ்தீர்கள், "சத்ருக்னன் ஒருநாளும் கோபிக்கமாட்டாரே. அவருக்கே கோபம் வந்தால் யார் எதிரில் நிற்க முடியும்? மனிதனுடைய நித்தியசத்துருக்களான காமக்குரோதங்களை நாசம்செய்த சத்துருக்ன ரையே கோபம் மூட்டிய இந்த மஹாபாபியை எது செய்தாலும் தகும். இப்பொழுது கௌஸல்யையைத் தவிர நம்மைக் காப்பாற்றக் கூடியவர்கள் வேறில்லை. அவளைச் சரணமடைவோம் வாருங்கள். அவள் கருணாநிதி, பிரியமாகப் பேசுகிறவள், தர்மங்களை அறிந்தவள், மஹா கீர்த்திசாலி” என்று சொல்லிக்கொண்டு பயந்து அங்கிருந்து ஓடிப்போனார்கள். அதற்குள் சத்ருக்னன் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தக் கூனியைத் தரையில் தள்ளி அங்குமிங்கும். இழுத்தான். அவளுடைய அழுகைக் குரலால் அந்தப்புரமெங்கும் நடுங்கிற்று. அவள் அணிந்த ஆபரணங்கள் அறுந்து நான்கு புறங்களிலும் சிதறி சரத்காலத்தில் நகைத்திரங்களால் நிறைந்த அகாசத்தைப்போல் அவ்விடத்தை பிரகாசிக்கச் செய்தது.

அப்பொழுது மந்தரையின் கூச்சலைக் கேட்டு அவளை விடுவிப்பதற்காகக் கைகேயி அங்கே வந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன் சத்ருக்னனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. மிகவும் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவளை நிந்தித்தான். அதைக் கேட்டுக் கைகேயி துக்கமும் பயமும் மேலிட்டு, இவன் கோபாவேசத்தால் என்ன செய்வானோ என்று பரதனிடத்தில் ஓடி, கூனியை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அப்பொழுதுபரதன், "குழந்தாய் சத்ருக்ன! ஸகலப் பிராணிகளிலும் ஸ்தீர்கள் பலமற்றவர்கள்; எந்த அபராதத்தைச் செய்தாலும் அவர்களைக் கொல்வது மஹாபாபம். ஆகையால் இந்தத் துஷ்டையை விட்டுவிடு. இந்த மஹாபாதகியான கைகேயி என் தாயானாலும் அவளை நான் கொல்லாமல் விட்டிருப்பேனா? பெற்ற தாயைக் கொன்ற துஷ்டன் என்று ராமன் என்னிடத்தில் வெறுப்படைவார் என்றல்லவா விட்டுவிட்டேன். இந்தக் கூனியை நாம் கொன்றோமென்று ராகவனுக்குத் தெரிந்தால் நம்மிடத்தில் பேசவேமாட்டார்” என்றான்.

அதைக்கேட்டுச் சத்ருக்னன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு மந்தரையை தள்ளி விட்டான். அவள் அந்த வேகத்தால் பிரக்ஞையற்றுக் கைகேயியின்

பாதங்களில் போய் விழுந்து, கைகால்கள் ஒடிந்து, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தீனமாகக் கதறினாள். கைகேயி அவளைத் தன்னால் கூடியவரையில் ஸமாதானம் செய்தாள்.

**பரத்ருக்ந வீக்ஷை விலுட ஸம்ஜ்ஞாம்
ஸமீக்ஷ்ய ரூப்ஜாம் பரதஸ்ய மாதா |
பரதந: ஸமாபர்வாஸ்ய தாரர்த்ருபாம்
க்ஷிரஸஞ்சீம் விலக்நாமீவ வீக்ஷமாணாம் ||**

“இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம்”

தத! ப்ரபாத ஸமயே தீவஸே ஈ சகூர்தஸே |
ஸமேத்ய ராஜகர்தாரேர பரதம் வாக்ய மப்ருவந் || ௩

த சசதர் மரணமடைந்த பதினான்காவது நாள் காலையில் மந்திரிகள் ஸேனாதிபதிகள் புரோஹிதர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து யோசித்து, பரதனைப் பார்த்து, “நம்மெல்லோர்க்கும் பரமகுருவாக இருந்த மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசைவைத்துப் போய்விட்டார். அவருடைய மூத்த புத்திரனான ராமனும் மஹாபலசாலியான லக்ஷ்மணனும் கைகேயியின் வார்த்தையால் காட்டிற்கு அனுப்பப் பட்டார்கள். மனிதன் முதலில் அரசனைத்தேடி அடையவேண்டும்; பாரியையையும் தனத்தையும் பிறகு ஸம்பாதிக்க வேண்டும். பெற்றோரை விட அரசனே நமக்கு அந்தரங்கமான ரக்ஷகனென்று பெரியோர் சொன்னபடி, இந்த ராஜ்யத்திற்கு இப்பொழுது அரசனில்லா விட்டாலும் ஈசுவர கிருபையால் ஜனங்களுக்குள் அதிருப்தியும் கலஹமும் உண்டாகவில்லை. (மந்திரிகளும் ராஜஸேவகர்களும் சிற்றரசர் களும் மிகுந்த ஓற்றுமையுடன் இருப்பதால் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அபாயம் நேராது). ஆகையால் தாங்கள் எங்களுக்கு அரசராக வேண்டும். வரிசைக் கிரமத்தில் தாங்கள் மஹாராஜாவின் மூத்தபுத்திரர்; எல்லா விதத்திலும் வெகு கீர்த்திபெற்றவர்; ஜனங்களும் தங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்திருக்கிறார்கள். ராஜஸேவகர்களும் வியாபாரிகளும் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தங்களுடைய முன்னோர்களால் ஆளப்பட்ட இந்த சாசுவதமான ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பட்டாபி ஷேகத்தைக் கைக்கொண்டு எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ஆனால், தர்மத்திலிருந்து ஒருநாளும் பிறழாத பரதன் அபிஷேக பதார்த்தங்களை பிரதக்ஷிணம் செய்து, ஜனங்களைப் பார்த்து “எங்கள் குலத்தில் மூத்த புத்திரனே ராஜ்யத்தை அடையவேண்டும் என்பது தர்மமாக இதுவரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. நீங்கள் புத்திமான் களல்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிச் சொல்வது தகுமா? ராமன் எனக்குத் தமயன், ஆகையால் ராஜாவாக இருக்கத் தகுந்தவர். நான் பதினான்கு வருஷங்கள் காட்டில் வஸிப்பதாக நிச்சயம் செய்துவிட்டேன். சதுரங்க ஸைந்யம் தயாராகட்டும். காட்டிலிருந்து என் தமயனை எப்படியாவது அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். இப்பொழுது ஸித்தமாக இருக்கும் அபிஷேக பதார்த்தங்களை அங்கே எடுத்துக் கொண்டு போய் மஹாபூஜ்யரான ராம மூர்த்திக்கு அபிஷேகம் செய்து, யாக சாலையிலிருந்து மூன்று

அக்கனிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதுபோல், அந்த மஹாத்மாவைக் காட்டிலிருந்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வருவேன். எனக்குத் தாயென்று பெயர் மாத்திரம் கொண்டிருக்கும் கைகேயியின் இஷ்டத்தை ஒரு நாளும் நிறைவேற்றமாட்டேன். ராமசந்திரனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுவார். நான் கோரமான வனத்தில் காலங்கழிப்பேன், ஆகையால் சிற்பிகள் மேடுபள்ளங்களை ஒழுங்காக்கி ஸுகமான வழியை ஏற்படுத்தட்டும்; போகும்பொழுது அபாயமான இடங்களைத் தாண்டு வதில் உதவி செய்யக் காவலாளிகள் நம்முடன் வரட்டும்” என்று கட்டளையிட்டான்.

இப்படி ராமனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைப் பரதன் சொல்ல, அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து, “மஹா ராஜா செய்த பிரதிக்கைப்படி தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை மூத்த புத்திரனான ராமனுக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்று ஒரே மனமாக நிச்சயித்திருக்கும் தங்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷம் ஒரு நாளும் குறையாமலிருக்கட்டும்” என்று ஆசீர்வதித்தார்கள். பெரியோர்களின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகிற்று. மந்திரிகள் முதலியோர், “அரசரே, தாங்கள் கூறியபடி வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஏவப்பட்டுள்ளனர்” என்று கூறினர்.

ஊகஸ்தே வசநம் தம் நிபரம்ய ஹ்ருஷ்டா:
ஸாமாத்யா: ஸபர்ஜதேதா வியாத ஸராகா: |
பந்தாதம் நரவர பக்திமாந் ஜநபர்ச
வ்யாத்ஷ்டாஸ் தவ வசநாச்ச பரீஸ்ப்வாக (௨௨)

காட்டிற்கு மரர்க்கம் அமைத்தது

அத பூய்ரதேயாஜ்ஞா: ஸூத்ர கர்ம விபாரதா: |
ஸ்வகர்மாபீரதா: பரீரா: கநகா யந்த்ரகாஸ் ததா | (1)

பிறகு பூமியின் ஸாரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களும், கிணறு வெட்டுகிறவர்களும், வாய்க்கால் சுரங்கம் இவைகளை வெட்டுகிறவர்களும், தெப்பம் படகு ஓடம் இவைகளைச் செய்கிறவர்களும், கூலிக்காரர்களும், காவல்காக்கும் சூரர்களும், கல்தச்சன்களும் ராஜ்ய உத்தியோகஸ்தர்களும், யந்திரங்களைச் செய்பவர்களும், தச்சர்களும், மரங்களை வெட்டுகிறவர்களும், மேடு பள்ளங்களை ஒழுங்கு படுத்துகிறவர்களும், சுண்ணாம்புக்காரர்களும் குறவர்களும் காட்டு வழியில் போய்ப் பழகினவர்களும் முன்னே போனார்கள். அவர்கள் ராமனைப் பார்ப்போமென்ற ஸந்தோஷத்தால் தங்களுடைய வேலைகளை வெகு சீக்கிரமாகச் செய்து முடிக்கத் தீர்மானித்து, பர்வ காலங்களில் ஸமுத்திரம் பொங்குவதைப் போல், கங்கைக்கரைக்குப் போனார்கள். தங்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்து மண்வெட்டி, கோடாலி, பாறை முதலிய ஆயுதங்களுடன் முன்னே போய் வழியிலுள்ள கிளைகளையும் செடி கொடிகளையும் மரங்களையும் அடிக்கட்டைகளையும் கற்களையும் வெட்டி எறிந்து மார்க்கத்தை ஒழுங்கு செய்தார்கள். சிலர் மரங்களில்லாத இடத்தில் மரங்களை வைத்தார்கள்; சிலர் கோடாலிகளாலும் உளிகளாலும் அரிவாள்களாலும் மரங்களை வெட்டினார்கள்; சிலர் ஆழமாக வேருன்றியிருந்த இலாமிச்சைச் செடிகளை எரித்தார்கள்; சிலர் மேடு பள்ளங்களை ஸமமாகச் செய்தார்கள்; சிலர் பெரிய பள்ளங்களையும் பாழுங் கிணறுகளையும் மண்ணால் நிரப்பினார்கள்; சிலர் அவசியமான இடங்களில் பாலங்களைப் போட்டார்கள்; சிலர் அவசியமான இடங்களில் ஜலம் வற்ற வெட்டிவிட்டார்கள்; சிறிய கற்களுள்ள இடத்தில் சிலர் அவைகளைப் பொடிசெய்தார்கள்; ஸ்வல்ப ஜலமுள்ள இடங்களைப் படிக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விஸ்தாரமான குளங்களாகச் சிலர் செய்தார்கள்; சிலர் ஜலமில்லாத இடங்களில் ருசியான ஜலமுள்ள கிணறுகளையும் வாவிகளையும் ஏரிகளையும் யானைகள் குதிரைகள் காலாட்கள் இறங்கிக் குடிக்கும்படியாக வெட்டி, ஜலம் குடித்த பிறகு தரையில் இளைப்பாறுவதற்காக மேடைகளையும் கட்டினார்கள். அந்த ஸைந்யங்கள் போகும் வழி கற்களாலும் நற்சாந்தாலும் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டுப் பக்கங்களில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மதம் பிடித்த பகவிகள்

அவைகளிலிருந்து ஆனந்தமாகக் கூவின. தேவதைகள் போகும் வழிபோல் அது பார்ப்பவர்களின் கண்களைப் பறித்தது.

பிறகு வாஸ்து சாஸ்திரத்தில் நிபுணர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட சுபமுகூர்த் தத்தில் வழியில் கூடாரம் அடிக்க நியமிக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் ஜலஸௌக் கியம் அமைந்து மரங்கள் அடர்ந்த இடத்தில், பரதன் தங்குவதற்குக் கூடாரங்களை அடித்து விசித்திரமாக அலங்கரித்தார்கள். அவை நேர்த்தியான மெல்லிய மணல்களால் கட்டப்பட்ட மேடைகளால் சூழப்பட்டு நவரத்தினங்கள் இழைத்த மலைகளைப் போலிருந்தன. அவைகளின் நடுவில் விசாலமான வீதிகள் போடப் பட்டிருந்தன. தேவாலயங்களும் அரண்மனைகளும் பிராகாரங்களும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அழகான கொடிகள் எல்லா இடங்களிலும் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஆகாசத்தை அளாவியிருக்கும் உப்பரிகைகளுள்ள வீடுகளால் நிறைந்து, இந்திரனுடைய ராஜதானியான அமராவதியைப் போலும், தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் விமானக் கூட்டங்களைப் போலும் விளங்கிற்று. பலவித மீன்கள் நிறைந்து சுத்தமான குளிர்ந்த ஜலத்தை யுடைய கங்கையின் கரையிலுள்ள காடுகளின் வழியாக திறமை வாய்ந்த சிற்பிகளால் போடப்பட்ட அந்த மார்க்கம், ராத்திரியில் மேகங்களற்று சுத்தமான ஆகாசம் சந்திரனாலும் நகைத்திரவரிசைகளாலும் பிரகாசிப்பது போல் விளங்கிற்று.

**ஸ சந்த்ர தாராகண மண்டிதம் யதா
நய: க்ஷபாயா மமஸம் வீராஜதே |
நதீரந்த்ர மார்க: ஸ ததா வ்யராஜத
க்ரமண ரம்ய: மஸ்யஸீ ஸ்ரீ நீர்ய த: || (௨௨)**

ராஜஸபை

**தேவா நாந்தீழகீம் ராதீர்ம் பரதம் ஸுதமாகதா: |
கூஷ்டுஷர் வாக்ஷீஸாஜதஜ்ஞா: ஸ்தவைர் மங்கள ஸம்ஜீதத: (1)**

பரதனுடைய அபிஷேகத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகச் செய்ய வேண்டிய நாந்தி முதலிய மங்களக் கிரியைகளை வஸிஷ்டர் அந்த ராத்திரியில் செய்து முடித்தார். விடியற்காலத்தில் ஸுத மாகத வைதாளிக வந்திகள் ஸகல மங்கள வாத்திய கோஷத்துடன் வெகு சாதுர்யமாகவும் மதுரமாகவும் பரதனைத் துதித்தார்கள். ஜாமத்தைக் குறிக்கும் துந்துபி தங்கக் கழிகளால் அடிக்கப்பட்டு கம்பீரமாகச் சப்தித்தது. சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் மந்தரம் மத்யமம் தாரம் என்ற மூன்று ஸ்தாயிகளை வெகுசித்திரமாகக் காட்டிக்கொண்டு முழங்கின. ஆகாசத்தை அளாவின அந்த வாத்யகோஷம், அது வரையிலும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பரதனை அதிகமாக வருத்தப்படுத்திற்று. அவன் உடனே விழித்துக்கொண்டு, “இவை எல்லாம் மஹாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகள்; எனக்கு அந்த யோக்கியதையில்லை; நிறுத்துங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு “குழந்தாய், சத்ருக்னா! கைகேயியால் விளைந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்தாயா? ராஜ்யத்தில் நீதி தப்பி நடக்கலாயிற்று. ஸகலவித துக்கத்திற்கும் என்னை ஆளாக்கி சக்கரவர்த்தி ஸுகமாக ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார். ராஜ்யத்தில் பிரதானமான அரசனிருக்கும் பொழுதே அவருடைய மூத்தபுத்திரன் யுவராஜாவாக நியமிக்கப்பட்டு, இடையூறின்றி வந்து கொண்டிருந்த இக்ஷ்வாகு குல ராஜ்ய லக்ஷ்மி, மாலுமியில்லாத ஓடம் வெள்ளத்தில் தத்தளிப்பதுபோல், நாதனில்லாமல் தவிக்கிறான். நம் எல்லோருக்கும் போஷகனும் ரக்ஷகனும் நாதனுமான ராமன், இக்ஷ்வாகு குல தர்மத்திற்கு விரோதமாக என் தாயால் காட்டிற்குக் துரத்தப்பட்டார். இப்பொழுது அண்டியிருப்பதற்குப் புருஷர்களில்லாமல் ராஜ்யலக்ஷ்மி அலைந்துகொண்டிருக்கிறான்” என்று சித்தஸ்வாதீன மற்றவனைப் போல் பிரலாபித்தான். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் பெருங்குரலிட்டு அழுதார்கள்.

அப்பொழுது ஸகல ராஜதர்மங்களையும் அறிந்த வஸிஷ்ட பகவான் தம் சிஷ்யர்களுடன், ரத்தின ஸிம்ஹாஸனத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தேவேந்திரனுடைய ஸுதர்மாவைப்போல் விளங்கும் ஸபாமண்டபத்தில் வந்தார். ஸகல வேதங்களுக்கும் நிதியான அந்த மஹரிஷி, விலையற்ற போர்வையால் மூடப்பட்ட ஒரு தங்க ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்து தூதர்களை அழைத்து, “ஒரு பெரிய ராஜ்ய காரியம் இப்பொழுது நடக்கவேண்டும். பிராம்மண கூத்திரிய

வைசியர்களையும் ஸேனைத் தலைவர்களையும் மந்திரிகளையும் அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேலைக்காரர்களையும் பரதசத்ருக்னர்களையும் பரதனுடைய ஹிதத்தில் நோக்கமுள்ள விஜயன் ஸுமந்திரன் முதலியவர்களையும் சீக்கிரத்தில் அழைத்து வாருங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

பிறகு ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தவர்களின் கோலாஹலத்தால் அந்த ஸபாமண்டபம் நிறைந்தது. பரதன் உள்ளே வந்தபொழுது ஜனங்களெல்லோரும், மூன்பு தசரதரை எதிர்கொண்டு உபசரித்ததுபோலும், தேவதைகள் இந்திரனை எதிர்கொண்டழைப்பது போலும் உபசரித்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அந்த மண்டபம், ஸமுத்திரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய மடுவைப்போலும், வளிஷ்டபகவான் அதிலுள்ள கம்பீரமான ஜலத்தைப்போலும், பரத சத்ருக்னர்கள் பயமில்லாமல் அதில் ஸஞ்சரிக்கும் திமங்கிலங்களையும் யானைகளையும் போலும், மந்திரி ஸேனாபதி முதலிய ஜனங்கள் அதிலுள்ள ரத்தினங்களையும் சங்கங்களையும் பெரும் மணல்களையும் போலும், மூன்பு தசரதர் ஆண்ட பொழுது இருந்தது போல் விளங்கிற்று.

**ஆரத இவ தீம் நாக ஸம்வருத:
ஸ்தீம்த ஜகௌ மகிபரங்க பர்தகர:
தபரத ஸுத பரார்தா ஸபா
ஸதபரதேதவ பபிபன யதா புரா || (16).**

பரதன் காட்டிற்குப்போகப் புறப்படுதல்

தாமார்ய கண ஸம்யூர்ணாம் பரத: ப்ரக்ரஜாம் ஸபாம் |
ததர்பா புத்தி ஸம்பந்த: யூர்ணசந்த்ரோ நிபராமீவ || (1)

பரதனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்று எல்லா ஜனங்களும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜ சபையில் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதையும், சரத் காலத்தில் பூர்ண சந்திரனால் ஆகாசம் விளங்குவது போல் அந்த ஸபை விளங்கு வதையும் பார்த்து வஸிஷ்ட மஹரிஷி, அங்கிருந்த ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர் களையும் மற்ற ஜனங்களையும் பார்த்தபின், “குழந்தாய், பரத! தசரதர் ஜனங்களைத் தர்மமாக ஆண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். தனதான் யங்களால் நிறைந்த இந்த விஸ்தாரமான ராஜ்யத்தை இறக்கும்பொழுது உனக்குக் கொடுத்தார். சந்திரனை விட்டு அதன் காந்தி விலகாததுபோல் பிதிருவாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தை ஒருநாளும் விடாத ராமன் ஸத்தியஸந்தனாக ஸாதுக்களுடைய நடத்தையை அனுஸரித்து இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்துக் காட்டிற்குப் போனார். இப்படி உன் பிதாவினாலும் தமயனாலும் மனப்பூர்வமாக உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு உபத்திரவமும் இல்லாமல் நீ ஜனங்கள் சந்தோஷிக்க ஒப்புக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொள். நான்கு திக்குகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ள அரசர்கள் கோடி கோடியாக ரத்தினங் களைக் கொண்டு வந்து உனக்குப் பாதகாணிக்கையாக வைக்கட்டும்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு பரதன், மூத்தவன் இருக்கையில் இளையவன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்வது தர்மவிரோதமென்ற ராஜநீதியை அறிந்தவனாகையால், அந்தத் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க விரும்பித் துக்கத்துடன், ராமனை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டான். ராமனுடைய ஞாபகம் வந்தவுடன் அவனுக்குக் கண்ணீர் பெருகிநெஞ்சையடைத்தது. ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த வயதும் சக்தியும் இருந்தும் அவைகளை வேண்டாமென்று மறுத்த மஹாத்மா ராமன். “என்ன ஆச்சரியம்! லோகத்தில் தர்ம விரோத மான காரியத்தை ஒருவனுக்கு உபதேசிக்க விரும்பினால், எவர்க்கும் தெரியாமல் ரஹஸ்யமாகச் சொல்வது வழக்கம். ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த வஸிஷ்ட மஹரிஷியே என்னை எவ்வளவோ அல்பனாக நினைத்தாரல்லவா? இப்படி இந்த ராஜ்யத்து ஜனங்களெல்லோரும் கூடியிருக்கையில் வெகு கொடிய அதர்மத்தைச் செய்யும்படி உபதேசிக்கிறாரல்லவா? அவருக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையை நானும்

நினையாமல் இந்த ஜனங்களுக்கு எதிரிலேயே அவரை நிந்திக்கவேண்டும்” என்று நனைத்தான். “நான் இகத்திலும் பரத்திலும் வேறு கதியில்லாமல் ராமனையே சரணமடைந்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்க அதைப் பொறுக்காமல் நீங்கள் எல்லோரும் கூட அதைக் கெடுக்க இவ்வளவு சிரமப்படுவது நல்ல காரியம்! இது காடல்லவே, நகரத்திலேயே, இவ்வளவு ஜனக்கூட்டத்தில், நான் பிராணாதாரமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எனது ராமபக்தி செல்வத்தை அபகரிக்க நீங்கள் எல்லோரும் எங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்?

இகுவாகு குலத்திற்கு எப்பொழுதும் கேமமுண்டாக வேண்டுமென்றே இந்த வஸிஷ்ட மஹரிஷி புரோஹிதராக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அவர் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர், ஆகையால் எங்களுடைய குலத்திற்கு விசேஷ கேமமுண்டாக வேண்டுமென்றே இப்படி எனக்கு உபதேசம் செய்கிறார், பார்த்தீர்களா? இவ்விதமானவரைக் குலகுருவாக வைத்துக்கொண்டு இவ்விதமான உபதேசத்தை அனுஷ்டித்தால் என் குலம் வெகு சீக்கிரத்தில் ஸகல கேமங்களையும் ஸுலபமாக அடையும் என்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ?

ராமன் விதிப்படி குருகுலவாஸம் செய்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றவர்; அவைகளின் அர்த்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்; அவைகளைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; அப்படிப்பட்டவருடைய ராஜ்யத்தை, அதே தர்மங்களுக்குட்பட்ட நான் அபகரிப்பது உங்களுக்கே ஸம்மதமா? ராமனை விட்டுப் பிரிந்த அடுத்த நிமிஷத்திலேயே தசரதர் உயிரை விட்டார்; அவருக்கு நான் புத்திரனாய்ப் பிறந்து ராமனுடைய ராஜ்யத்தை எப்படி அபகரிக்கத் துணிவேன்?

என் ஸ்வரூபத்தைச் சற்று ஆலோசித்தால் இந்த ராஜ்யத்தை நான் ஆளத்தகுந்தவனல்லவென்று நன்றாகத் தெரியுமே. இது ராமனுடைய பொருள்; நானும் ராமனுடைய உடைமையே. அவருக்குச் சேஷபூதமான (உடைமையான) பதார்த்தங்களில் ஒன்று மற்றொன்றை ஆளமுடியுமா? அப்படியானால் இந்த ராஜ்யம் என்னை ஏன் ஆளக்கூடாது? லோகத்தில் சிலர் தங்களுடைய பிதாக்களை மீறித் தாங்களே ஆண்டுவருகிறார்கள், நான் அப்படிப்பட்டவனென்று ஒருகூணமாவது நனைக்கக்கூடாது. அனால் லோகத்தில் ரத்தினமும் அது வைக்கப்படும் பெட்டியும் உடையவனுக்கு சேஷ பூதமான பதார்த்தங்களல்லவா? 'அவைகளில் ஒன்றான பெட்டி மற்றொன்றான ரத்தினத்தை ரக்ஷிக்கவில்லையா' என்றால், அந்தப் பெட்டியும் திறவுகோல் முதலியவைகளால் ரத்தினத்தை ரக்ஷிக்கும் படி உடையவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்படி, 'நீ இந்த ராஜ்யத்தை எனக்காக ஆண்டுகொண்டிரு' என்று ராமனால் நான் கட்டளையிடப்படவில்லை. நாம் அணிந்துகொள்ளும்

ஓர் ஆபரணத்தை வேண்டாதபொழுது பெட்டியில் வைப்பதுபோல், ராமன் தானே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டியதானாலும் நாம் நம்மால் கூடிய வரையில் பிரார்த்தித்தும் அங்கீகரிக்காமல், எனக்கு இப்பொழுது வேறு வேலையுண்டு; ஆகையால் எனக்கு அவகாசம் உண்டாகும் வரையில் நீ பார்த்துவா' என்று என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவருக்கு அடிமையாகப் பெட்டியைப்போல் அவர் வரும் வரையில் இந்த ராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்பேன். ஆகையால் அவரைத் திரும்பி அழைத்துவரும் விஷயத்தில் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யவேண்டும். முதலில் ராமனிடத்திற்குப் போய், கைகேயிக்குச் சக்கரவர்த்தி வரங்களைக் கொடுத்ததால் இந்த ராஜ்யம் என்னுடையதென்ற எண்ணத்தையும் மாற்றவேண்டும். மூத்த புத்திரரும் எவ்விதத்திலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டரும் தர்மாத்மாவும் ஸூரிய வம்சத்தரசர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவருமான ராமனே தசரதருக்குப் பிறகு இந்த ராஜ்யத்தை ஆளத்தகுந்தவர். நீசர்களால் அனுவஷ்டிக்கப்படுவதும் ஸ்வர்க்கத்தைக் கெடுப்பதுமான இந்த மஹா பாபத்தை நான் செய்தால் வைவஸ்வதமனு முதல் இதுவரையில் யாதொரு தோஷமுமின்றி மஹா கீர்த்தியுடன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த ஸூரிய குலத்தரசர்களுக்கு அழிவில்லாத அபகீர்த்தியைத் தேடி வைத்த வனாவேன். கைகேயி செய்த பாபத்தில் எனக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை; அது எனக்குக் கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லை. அதற்குப் பிராயச்சித்த ரூபமாக நான் வனத்திலிருக்கும் ராமனை இங்கிருந்தே கைகூப்பி நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் என்கே இருந்தாலும் அவரை அழைத்து வரப்போகிறேன். இந்த மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கத் தகுந்தவர் அவரைத் தவிர வேறு யார்?" என்றான்.

தர்மத்தை ஒட்டின அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸபையிலிருந்தவர்களெல்லோரும் ராமனிடத்தில் பதிந்த மனமுள்ளவர்களாக ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டார்கள். பிறகு பரதன் ராமனைக் காட்டிலிருந்து அழைத்துவர என்னால் முடியாவிட்டால், குருசுசூரையில் தவறாத மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடன் நானும் காட்டிலேயே இருப்பேன், இங்கே இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் என்னுடன் வரவேண்டும். உங்களுக்கெதிரில் அவரை எந்த உபாயத்தாலாவது பலாத்காரத்தாலாவது திருப்பி அழைத்து வருகிறேன். கூலிவேலை செய்கிறவர்களும் வழியை சுத்தம் செய்ய முன்னே அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். நானும் காட்டிற்குப்போக நிச்சயித்துவிட்டேன்" என்று கூறியபின் ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்திரரைப் பார்த்து, "சதுரங்க ஸையத்தை பிரயாணத்திற்கு ஸித்தமாக இருக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று உத்தரவு செய்தான்.

பிறகு ஜனங்களும் ஸேனாதிபதிகளும், ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவரக் காட்டிற்குப் பிரயாணம் நிச்சயமாயிற்றென்று கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த யுத்த வீரர்களின் பத்தினிகளும் தங்களுடைய கணவர்களை சீக்கிரப்படுத்தினார்கள்; குதிரைகளிலும் வண்டிகளிலும் ரதங்களிலும் ஸைன்யங்களுடன் சேனைத் தலைவர்கள் பிரயாணத்திற்கு ஸித்தம் செய்தார்கள். ஸைன்யம் புறப்படச் தயாராக இருந்ததைப் பார்த்துப் பரதன் வஸிஷ்டரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்திரரை, “என் ரதத்தைக் கொண்டுவாரும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். அவர் உத்தம மான குதிரைகளைப் பூட்டி ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

மஹா பிரதாபசாலியும் கலங்காத தைரியமுடையவனும், மஹா வீரனுமான பரதன், “என் அண்ணனைப் பிரார்த்தித்து எப்படியாவது காட்டிலிருந்து திரும்பி அழைத்து வருகிறேன். ஸுமந்திரரே! ஸகல ஜகத்திற்கும் ஷேமமுண்டாவதற்கு, வனத்தில் வஸிக்கும் ராகவனை அயோத்யைக்கு அழைத்துவர விரும்புகிறேன். அதற்காக ஸேனாநாயகர்களும் ஸைன் யங்களும் என்னுடன் வரவேண்டியதென்று அவர்களுக்குச் சீக்கிரமாகத் தெரிவியும்” என்றான்.

ஸுமந்திரர் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் ஸகல ராஜ்ய உத்தியோகஸ் தர்களுக்கும் ஸேனாபதிகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் பரதனுடைய உத்தரவைத் தெரிவித்தார். அந்நகரத்திலுள்ள நான்கு வர்ணத்தாரும் வெகு உற்சாகத்துடன், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உத்தமமான ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் பிரயாணத்திற்கு ஸித்தம் செய்தார்கள்.

**தத: ஸமுத்தாயே குலே குலேபரீதே
ராஜந்ய கைபர்யா வ்ருஷலாபர்ச விப்ரா: |
அய்யுஜந் நுஷ்ட்ர கராந் ரதாம்பர்ச
நாகாந் ஹயாம் பர்கைவ குலப்ரஸுதாந் || (32)**

பரதன் கங்கைக்கரைக்கு வருதல்

தத: ஸ்ருத்தித: கால்ய மாஸ்தாஸ்ய ஸ்யந்த ஜநாத்மம் |

ப்ரயஸ்யஸ பரத: பரீக்ரம் ராமதர்ஸந காங்கஸ்யா || (1)

பிறகு பரதன் அதிகாலையில் எழுந்து ரதத்திலேறி ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு வேகமாகப் பிரயாணம் செய்தான். மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் ஸூரியனுடைய ரதத்திற்கு ஸமானமான ரதங்களில் முன்னே போனார்கள். விதிப்படி அலங்காரம் செய்யப்பட்ட ஒன்பதாயிரம் யானைகளிலும் அறுபதாயிரம் ரதங்களிலும் லக்ஷம் குதிரைகளிலும் பல யுத்த வீரர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். கைகேயியும் ஸுமித்திரையும் கௌஸல்யையும் ராமனைத் திரும்பி அழைத்து வருவதென்ற ஆசையால் ஸந்தோஷமடைந்து உத்தமமான வாஹனங்களில் போனார்கள். பிராம்மண ஶூத்திரிய வைசியர்களும் யாவரும், “கோடைகாலத்தில் வெய்யிலில் தபிக்கும் பிராணிகள் மேகத்தைத் தொலைவில் கண்டாலும் அதைவிட்டுப் போக விரும்பாது, அதைப் பார்த்தவுடனேயே ஸகல தாபமும் தீரும்; அப்படி ராமனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் அவரைப் பார்க்காவிட்டாலும் அவரை விட்டுப் பிரிய விரும்பமாட்டார்கள். அவரைப் பார்த்தவுடனேயே எல்லாத் தாபங்களும் பறந்துபோம். யானைத் துதிக்கையைப்போல் நீண்டு பெருத்து முழங்கால்வரையில் நீண்ட இருக்கைகளையுடையவர் அவர்; அந்த ஸௌந்தரியத்தை தன் பக்தர்கள் தடையின்றி அனுபவிக்கும்படி அனுக்கர ஹிப்பவர்; தன்னை அண்டினவர்கள் தனக்கு விரோதம் செய்தாலும் மாறாத பிரிதியுள்ளவர்; பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில், தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவர்கள் தன்னைத் தடுத்தாலும் தான் செய்த பிரதிக்கொையைத் தவறாதவர். கைகேயியின் கொடிய வார்த்தைகளால் நமக்கு நேர்ந்த தாபங்களையெல்லாம் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்த உடனேயே நீங்கிப்போம். ஸகல பிராணிகளின் சோகத்தை நீக்குகிறவரிடம் போனபிறகும் நமது சோகம் அழியாமலிருக்குமா? துக்கப்படாதீர்களென்று அவர் நம்மைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை; கருணைபொழியும் பார்வையுடன் பிரியமான வார்த்தைகளை நம்மிடத்தில் பேசவேண்டியது மில்லை. நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சி யாதொன்றுமில்லை, ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுதே லோகத்திலுள்ள இருட்டை அழிப்பதுபோல் தொலைவிலிருந்து அவரை நாம் தரிசித்தவுடனேயே, நமது துக்கங்களை அழிப்பார்” என்று ராமனைப் பற்றியே ஒருவர்கொருவர் பேசிக்கொண்டு ஆனந்தம் மேலிட்டு, ஒருவரை ஒருவர் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு வேகமாகப் போனார்கள்.

மேலும், அந்த நகரத்து ஜனங்களில் ராமனை அண்டினவர்களும் வியாபாரிகளும் ரத்தினங்களை இழைப்பவர்களும் குயவர்களும் சேணியர்களும் ஆயுதம் செய்கிறவர்களும், மயில் தோகையால் விசிறி குடை முதலியவைகளைச் செய்கிறவர்களும், வாள்காரர்களும், இழைப்பு வேலைக்காரர்களும், மரங்களையும் ரத்தினங்களையும் துளை போடுகிறவர்களும், தந்த வேலைக்காரர்களும் சாந்து பூசுகிறவர்களும், வாஸனைக்காரர்களும், தட்டான்களும், கம்பளங்களைச் சுத்தம் செய்கிறவர்களும், தைலம் தேய்க்கிறவர்களும் உடம்பு பிடிக்கிறவர்களும், தூபம் போடுகிறவர்களும், மது முதலிய பானங்களை விற்கிறவர்களும், வண்ணான்களும், தையற்காரர்களும், கிராமங்களுக்கும் இடைச்சேரிகளுக்கும் தலைவர்களும், நாட்டியக்காரர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்த பெண்களும், செம்படவர்களும் அந்த ஸைன்யத்துடன் போனார்கள்.

வேதங்களில் திறமையுள்ள பிராம்மணர்களும் யோருகளும் எருதுகள் பூட்டின ரதங்களில் ஆயிரக்கணக்கில் பரதனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்க ளாலும் பரிமளத் திரவியங்களாலும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு, ராமனை அயோரத்யைக்குத், திருப்பி அழைத்துவரக் காட் டிற்குப் போரும் பரதனை வெகு ஸந்தோஷத்துடன் பல வாகனங்களில் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்து கங்கைக் கரையில் சிருங்க பேர புரத்திற்கு வந்தார்கள், அங்கே ராமனுக்கு முக்கிய மித்திரனான குகன், தன்னைச் சேர்ந்த நிஷாத ஜாதியாருடன் வெகு தர்மமாக ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான். ராமனுக்குக் கெடுதி செய்பவர்கள் அந்த வழியாக வராமல் தக்க ஜாக்கிரதையாக எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருந்தான். பரதன் சக்கரவாக பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கங்கைக்கரைக்கு வந்து “மந்திரிகளே! நமது ஸைன்யங்கள் அவைகளுக்கு இஷ்டமான இடங்களில் தங்கட்டும். இங்கே இளைப்பாறி நாளைக்கு இந்த நதியை தாண்டுவோம். ஸ்வர்க்கத்தையடைந்த என் பிதாவிற்குத் திருப்தியாகும் பொருட்டு இந்த புண்ணிய நதியில் ஜல தர்ப்பணங்களைச் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றான். மந்திரிகள் அப்படியே ஸைன்யங்களை அவைகள் விரும்பிய இடங்களில் கூடாரமடிக்கச் செய்தார்கள். பரதனோ ராமனைத் திருப்பியழைத்து வருவதிலேயே ஞாபகமுள்ளவனாக அந்த ராத்திரி அங்கே தங்கினான்.

**நீலேத்ய கங்காமநு தாம் மஹாநதீம்
சூழம் வீதாநை: பரீபர்ஷ ஸோப் நீம் |**

உவாஸ ராமஸ்ய ததா மஹாத்மனா
விஃந்தயானா பரதா நிவர்தநம் || (௨6)

பரதன் குஹனைச் சந்தித்தது

ததோ நீஷ்டாம் த்வஜீநீம் கங்காமந்வஸர்ரீதாம் நதீம் |
நீஷாதராஜோ த்ருஷ்ட்வைவ ஜ்ஞாதீந் ஸந்த்வரீதோப்ரஸீத்(1)

பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் கங்கைக்கரையில் வந்து கூடாரம் அடித்திருப்பதைக் குஹன் பார்த்துத் தன் பந்துக்களிடத்தில் “இந்த ஸைன்யம் கடல் புரண்டதுபோல் சிருங்கபேர புரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை மனத்தாலும் எண்ணுவது ஸாத்தியமல்ல, இக்ஷ்வாகுகுல மன்னர்களின் கோவிதாரக்கொடி (ஒருவகைக் கொடி) விளங்கும் மஹாரதம் அதோ தெரிகிறது. ஆகையால் பரதனென்ற துர்ப்புத்தி ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினது போதாதென்று, இன்னும் ஏதோ கெடுதி செய்ய நினைத்து வந்திருக்கிறான். நம்மைச் சிறை செய்வானோ கொல்வானோ தெரியவில்லை. அல்லது ராமன் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒருவேளை வந்தால் தன் அதிகாரத்திற்கும் ஐசுவரியத்திற்கும் அழிவு நேருமாகையால் அவர் காட்டில் தனியாக இருக்கும் பொழுதே அவரைக் கொன்றுவிடுவது நல்லதென்று யோசித்து, ஞாதிகளுக்குள்ள துவேஷத்துடன் ராமனைத் தேடி வருகிறானோ? கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள கைகேயியின் புத்திரன் அல்லவா இவன்? எவ்விதத்திலும் லோகத்திற்கு நாதனாயிருக்கத் தகுந்த ராமனுடைய ஐசுவரியத்தை முற்றிலும் அபகரிக்கவல்லவா வந்திருக்கிறான்? அது ஸுலபமாகக் கிடைக்குமா? ராமனோ என் ரக்ஷகன் என் போஷகன்; என் அருமைத் தோழன்; நீங்களெல்லோரும் அவனுக்கு யாதொரு அபாயமும் நேராமல் கங்கைக் கரையில் யுத்தத்திற்கு தயாராக இருங்கள். நம்மைச் சேர்ந்த வேட்களெல்லாம் நமது ஸைன்யங்களுடன் ஓடங்களில் மாம்ஸம் பழம் கிழங்கு முதலிய உணவுகளை ஏற்றிக் கொண்டு இறங்கும் துறைகளை ஜாக்கிரதையாகக் காக்கவேண்டும்.

செம்படவர்களில் யௌவன புருஷர்கள் ஆயுதம் பூண்டு, ஒவ்வொரு படகிலும் நூறு விதம் நமது ஐந்நூறு படகுகளிலும் கங்கையில் பரவி நிற்கட்டும், பரதன் ராமனிடத்தில் நல்ல எண்ணத்துடன் வந்தால் இந்த சேனையை அபாயமில்லாமல் கங்கையைத் தாண்ட விடுவோம். இல்லாவிட்டால் இங்கேயே அழித்துவிடுவோம்” என்று கூறியபின், மீன் மாம்ஸம் மரவுரி பழம் முதலியவைகளைக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு பரதன் இருக்குமிடத்திற்குப் போனான். ஸுமந்திரர் அவன் வருவதைக் கண்டு பரதனைப் பார்த்து வணக்கமாக, “ராஜகுமார! இதோ வருகிறவன் வேட்களுக்கு அதிபதியான குஹன்; வயது சென்றவன்; தண்டகாரண்யத்தில்

பிறந்து வளர்ந்து அதைப்பற்றின யாவையும் அறிந்தவன்; தங்களுடைய தமையனுக்குப் பிரியமான தோழன்; தன் பந்துக்களுடன் உன்னைக் காண்பதற்கு வருகிறான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடம் இவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும், ஆகையால் இவனைப் பார்க்கலாம்" என்று தெரிவித்தார். அந்த ஸந்தோஷ சமாசாரத்தைக் கேட்டு பரதன் “குஹனை அதிசீக்கிரத்தில் அழைத்து வாருங்கள்” என்றான்.

பிறகு குஹன் தன் பந்துக்களுடன் பரதனுடைய ஸமீபத்தில் போய் நமஸ்கரித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன், “இந்தத் தேசம் தங்களுடைய வீட்டைச்சேர்ந்த தோட்டம் போன்றது. ஆனால், கங்கைக் கரை வரையில் வழிபோடப்பட்டதை நான் அறிந்தும் தாங்கள் வருவதாக எனக்கு உத்திரவு செய்யாமலிருந்ததால் மோசம் போனேன். ஆகையால் எங்களுடைய இஷ்டப்படி எதிர்கொண்டு உபசரிக்க அவகாசமில்லை. நாங்கள் தங்களுடைய அடிமைகள்; தங்களுடைய பிரதேசத்தில் தங்கள் இஷ்டப்படி வஸிப்பதற்குத் தடைஎன்ன? என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் பழங்களையும் கழங்கு களையும் புதிதாக எடுத்த மாம்ஸங்களையும் உலர்ந்த மாம்ஸங்களையும் இன்னும் காட்டில் கிடைக்கக் கூடிய ஸகல தான்யங்களையும் இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அவைகளை அங்கீகரித்துத் தாங்களும் தங்களுடைய ஸையன்யமும் இந்த ராத்திரியில் இங்கே தங்கயிருந்து நாளைக்குப் பிரயாணம் செய்யலாம் என்று விஞ்ஞாபனம் செய்துகொள்ளுறேன்” என்றான்.

**ஆபரம்ஸே ஸ்வாஸீ தா ஸேநா வத்ஸ்யதீமாம் வீபாவரீம் |
அர்சீதேதா விவீகத: காமை: பர்வ: ஸகைஸந்யோ க மீஷ்யஸீ || (18)**

பரதன் குஹனைச் சந்தித்தது (தொடர்ச்சி)

ஏவமுத்தஸ்து பரதோ நிஜாததீபதீம் குஹம் |
ப்ரத்யுவாச மஹாப்ராஜ்ஞோ வாக்யம் ஹேத்வர்த ஸம்ஹீதம்(1)

குஹன் இப்படிச் சொல்ல, வெகு புத்திமானான பரதன் சாதூரியமாகப் புதில் அளித்தான். “என் குருவான ராமசந்திரனுக்கு அருமைத் தோழா! என் ஸைன்யமோ கணக்கில்லாதது; நீயோ தனியாள். அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்கு விருந்து செய்ய வேண்டுமென்று நீ நினைத்ததாலேயே செய்தது போலாயிற்று. உன் பக்தியையும் பெருந்தன்மையையும் ஒளதாரியத்தையும் பார்த்தாலேயே, என்ஸைன் யங்களுக்கு விருந்து செய்வித்தால் எவ்வளவு திருப்தியுண்டாகுமோ அவ்வளவு திருப்தியடைந்தேன்” என்றான். வெகு கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ள வனாகையால், குஹனை ஸந்தித்ததாலும் அவன் செய்த உபசாரத்தாலும் தன் எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறுவது போல் ஸந்தோஷித்து, “அதிருக்கட்டும், பரத்வாஜ மஹரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போகும் வழி எது? கங்கைக் கரையிலுள்ள சதுப்பு நிலங்களில் பிரயாணம் செய்வது மிகவும் கஷ்டமல்லவா” என்றான்.

காட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்த குஹன் அதற்கு, நானும என் வேட்களும் ஆயுதபாணிகளாகத் தங்களுடன் வருகிறோம். ஆகையால் போகும் வழியைப்பற்றித் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் இந்தப் பெரிய ஸைன்யத்தைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு ஒரு ஸந்தேக முண்டாகிறது. ராமனிடத்தில் நல்ல எண்ணத்துடன் தாங்கள் போகிறீர்களா? அல்லது விரோத புத்தியுடன் போகிறீர்களா? அவரோ ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்காதவர். அவரைப் பார்க்கப்போவதற்கு இந்த ஸைன்யம் வேண்டியதில்லையே” என்று கைகூப்பி வணக்கமாகத் தெரிவித்தான்.

குஹன் பரதனிடத்தில் ஸந்தேகப்பட காரணமேயில்லை. கையில் சேற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தால் அது அங்கே ஒட்டுமா? அவனுடைய கை அழுக்காகுமே தவிர வேறென்ன? அப்படி மஹாசுத்தமான அந்தக்கரணத்தையும் ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தியையுமுடைய பரதன் தன்னிடத்தில் குஹன் ஸந்தேகித்ததைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கோபிக்கவில்லை. “நீ ஸந்தேகப்படத்தக்கதும் கஷ்டம் தருவதுமான காலம் ஒரு பொழுதும் எனக்கு நேரவேண்டாம். ஸஹோதரத்ரோஹம் கலிகாலத்தில் அல்லவா நிகழும்; என்னிடத்தில் நீ ஸந்தேகப்படுவது நியாயமல்ல. ராகவன் எனக்குத் தமயன்; பிதாவைப் போன்றவர். காட்டிலிருந்து திருப்பி

அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவதற்காக வந்திருக்கிறேன். வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம். நான் சொல்வது ஸத்தியம்" என்றான்.

அதற்கு குஹன் முகம் மலர்ந்து அடங்காத ஸந்தோஷமடைந்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள், வேண்டாமலும் முயற்சி செய்யாமலுமே கிடைத்த ராஜ்யத்தை விட்டுவிட நிச்சயித்திருக்கிறீர்கள். தங்களைப் போன்றவர்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? ஸகலவிதத்திலும் தாங்களே தன்யர்கள். வனவாஸத்தால் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும் ராமசந்திரனைத் தாங்கள் திரும்பி அழைத்துப்போக விரும்பினால் தங்களுடைய கீர்த்தி என்றைக்கும் ஸகல லோகங்களிலும் விளங்கும்" என்று இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக் கையில் ஸூரியன் அஸ்தமித்தான்.

ஸைன்யத்தை அங்கே தங்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பரத சத்ருக்ளர்களும் குஹனும் அங்கே படுத்துக்கொண்டார்கள். பரதன் பிறவியிலேயே செல்வமுள்ளவன்; துக்கத்தையே அறியாதவன்; அதை அனுபவிக்கத் தகாதவன்; அதற்குக் காரணமான யாதொரு பாபத்தையும் செய்யாதவன்; ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்தவன்; ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாதீரன். அப்படியிருந்தும் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் முடியாத ஒரு பெரிய துக்கம் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. எப்பொழுதும் ராமனைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு அதே கவலையாயிருந்ததாலும், காட்டுத் தீயால் பிடிக்கப்பட்ட மரம் உள்ளே பொந்தில் எரியும் நெருப்பாலும் எரிக்கப்படுவதுபோல் ராமனுக்கு நேர்ந்த அநியாயத்தையும் கஷ்டத்தையும் நினைத்ததாலும் அவனுடைய ஹிருதயம் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. ஹிமயமலையில் ஸூரியகிரணங்கள் தாக்கி வெள்ளம் பெருகுவதுபோல் அவனுடைய தேகத்திலிருந்து சோகமென்ற நெருப்பால் வியர்வை சொரிந்தது. ராமனைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்பதே ஒரு மலை; ராமனைப் பற்றின இடைவிடாத எண்ணமே அதிலுள்ள கற்பாறைகள்; பலவிதமாய் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருப்பதே அந்தமலையிலுள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்கள்; இந்திரியங்கள் தங்களுடைய தொழில்களைச் செய்ய முடியாமலிருப்பதே அசேதனமான மரங்கள்; சோகம் ஆயாஸம் முதலியவைகளே அதன் சிகரங்கள் ; பிரக்ஞையற்றிருப்பதே அதில் வளிக்கும் துஷ்டபிருகங்கள்; தாபமே அதில் அடர்ந்த மூங்கிற் காடுகள்; தன் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்த யானையைப்போல் துக்கத்தால் அழுத்தப்பட்ட மனத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, அடிக்கடி மூர்ச்சை அடைந்து, அடிக்கடி உயிரை இழக்கும் நிலைமையை அடைந்து, மனத்தை வாட்டும் ஜ்வரத்தால் ஆறுத லில்லாமல் பரதன் தவித்தான்.

பிறகு தன் பரிவாரத்துடன் குஹனிருக்கும் இடத்திற்குப் போனான். பரதன் படும் துக்கத்தை பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து குஹன் ராமனைப்பற்றி அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

**குஹ்நுந் ஸார்தம் பரத: ஸமாதேதா
மஹாநுபாவ: ஸஜந: ஸமாஜீத: |
ஸூதுர்மநாஸ்தம் பரதம் ததாபுந:
குஹ: ஸமாபர்வாஸ்ய தக்ரஜம் ப்ரதீ || (௨௨)**

ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பற்றிக் குஹன் சொல்வது

ஆசனே ஸத்பாலம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: |

பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹந கோசர: || (1)

பரதனுடைய ஸ்வபாவத்தைக் குஹன் நன்றாக அறிந்தபிறகு லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியையும் அவன் செய்த கைங்கரியத்தையும் அவனுடைய உத்தம குணங்களையும் பரதனுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தான், [வர்ணிக்கப்படும் ராமனுடைய குணங்களோ எல்லையற்றவை; அவைகளை வர்ணிப்பது ஸமுத் தரத்தைக் கையால் தடுப்பதுபோலாகும்; கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பரதனோ குஹனைப் போன்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் திறமையுடையவன்; சொல்லும் குஹனோ பால்யம் முதல் காட்டிலுள்ள பொருள்களையே அறிந்தவன். ஆகையால் தன் புத்திக்கும் சொல்லிற்கும் எட்டினவரையில் பகவானுடைய குணங்களை வர்ணித்தான். முற்றிலும் வர்ணிக்க யாரால் முடியும்? பகவானைப்பற்றி உபதேசிப்பதில் புதிது பழையதென்ற பேத மில்லை, உபதேசிக்கிறவர்களோ பரமகுருக்கள்; உபதேசம் பெறுகிறவர் களோ எல்லையற்ற சிரத்தையுள்ளவர்கள். ஆனால் ராமனிடத்தில் பரதனுக் குள்ள ஸ்நேகத்தையும் பக்தியையும் விருத்திசெய்ய நினைத்து, லக்ஷ்மண னுடைய கல்யாண குணங்களைக் குஹன் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.]

“லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திலுள்ள பரமப்பிரீதியாலும் பக்தியாலும் அவரை ரக்ஷிக்கக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்டு நான் மிகவும் வருத்தமடைந்து, "குழந்தாய்! இதோ உனக்காக ஒரு ஸுகமான படுக்கையை ஸித்தம்செய்து வைத்திருக்கேன். இதில் நீ படுத்து இஷ்டப்படி இளைப்பாறிக் கொள்ளலாம். நான் காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவனாகையால் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது எனக்கு ஸ்வபாவம். விழித்துக் கொண்டிருப்பதால் எனக்கு சிரமமே இல்லை. என்னோடிருக்கும் இந்த வேட்களும் அப்படியே. நாங்கள் ஜாக்கிரதையாக விழித்துக்கொண்டு ராமனைப் பாதுகாக்கிறோம். நீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன். உனக்கு இது தகாது. இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் பிரியமான வஸ்து எனக்குக் கிடையாது. நான் சொல்லுவது ஸத்தியம், வேண்டுமென்றால் ஸத்திய தேவதையின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். இவருடைய கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மஹாகீர்த்தியையும் தர்மத்தையும் எல்லையற்ற அர்த்தத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன், நானும் என் பந்துக்களும் என் அருமைத் தோழனான ராமனும் ஸீதையும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது

வில்லும் கையுமாக நான்கு புறங்களிலும் காத்துக் கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. நானும் என் பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் துரத்தி விடுவோம்" என்று சொன்னேன்.

அதற்கு அவன், 'தர்மத்திலிருந்து விலகாத மனத்தையுடைய நீ காத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமென்ன? சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் பிராட்டியும் வெறும் தரையில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? அப்படியிருக்க, தேக ஸௌக்கியத்திலாவது உயிரைக் காத்துக் கொள்வதிலாவது எனக்கு ஞாபகமே இல்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ணனுடைய பாணத்திற்கு முன் நிற்க முடியுமா? அந்த மஹாவீரர் ஸீதாதேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் சுகமாகப் படுத்துத் தூங்கும் கோரத்தைப் பார். இவரைப் புத்திரனாக அடைய, மஹாராஜா காயத்ரி முதலிய மஹாமந்திரங்களைக் கணக்கில்லாமல் ஜபித்தார். இந்திரியங்களை அடக்கி, கிருச்ரம் சாந்தி ராயணமென்ற விரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் விதிக்கப்படும் யாகங்களை ஒன்று விடாமல் செய்தார். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப்போல் ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தான். அவனையும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்குத் துரத்தின பிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையாயிற்றென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அரசனுடைய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் தேகத்தில் சக்தியுள்ள வரையில் கதறி இப்பொழுது சிரமத்தால் மெய்மறந்து படுத்திருப்பார்கள். இனிமேல் அந்தப்புரத்தில் யாதொரு சப்தமும் இருக்காது, கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்தினிகளும் அரசரும் இதற்குள்ளேயே உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படி இல்லா விட்டாலும் இந்த ராத்திரிக்குமேல் பிழைத்திருக்க மாட்டார்கள். சத்துருக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் என் தாய் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் வீர சிகாமணியைப் புத்திரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாளே. அதை நினைக்கும்பொழுது துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததாள். அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்தவர்கள். அவ ருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கம் தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள். ராமன் மஹாராஜாவிற்கு மூத்த புத்திரர்; உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்டவர்; அவரைப் பார்க்காமல் அரசனுடைய தேகத்தில் பிராணன்கள் நிற்குமா? அவர்

இறந்த பிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப்பாளா? அவள் இறந்த பிறகு என் தாய் உயிரோடிருப்பாளா? 'நமக்கு இவ்வளவு நாள் கழித்து ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தான்; யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் வளர்ந்தான்; நல்ல இடத்தில் விவாஹமாயிற்று; இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான், கவலையற்றிருக்கலாம்' என்று மேன்மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகள் யாவும் வீணாக, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் என் பிதா உயிரை விடுவார். 'இந்தப் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராமனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து ஸந்தோஷிக்கலாமா' என்றால், அவ்வளவு காலம் புத்திர சோகத்தைக் தாங்குவாரென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்த ஸமயத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல உத்தரக்கியைகளையும் செய்கிறவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்; எங்களுக்கோ அந்த பாக்கி மில்லை. ஆஹா! அயோத்யையைப் போல் அழகான நகரம் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உண்டோ? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும், கோணலில் லாமல் அழகாகப் போடப்பட்ட தெருக்களையும் தனவான்களுடைய வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும், நந்தவனங்களையும் பூந்தோட்டங்களையும் மரச் சோலைகளையும் நினைக்கும்பொழுது துக்கம் மேலிடுகிறது. அதிக சுந்தரிகளான வேசியைகளாள் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்து, மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, தேகவியாதி மனோவியாதி இல்லாத ஜனங்களுடன், தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உத்ஸவங்களாலும் ஜனங்களின் வீடுகளில் நேரும் மங்கள காரியங்களாலும் விளங்கிக் கொண்டு, ஸகல ஸௌக்கியத்திற்கும் க்ஷேமத்திற்கும் இருப்பிடமான அயோத்யையில் வஸிக்கப் பெற்றவர்கள் மஹா பாக்கியசாலிகளே என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

“நாங்கள் வனவாஸத்திலிருந்து திரும்பி வரும்வரையில் எங்கள் பிதா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா தர்மவானான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என் தமையனுடைய பிரதிக்கையும் வனவாஸமும் யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் முடிந்து, அரசனுடைய பிரதிக்கை நிறைவேறி, நாங்களெல்லோரும் மறுபடியும் அயோத்யையில் பிரவேசிப்போமா?” என்று லக்ஷ்மணன் பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது விடியற்காலமாயிற்று, பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் இங்கே தபஸ்விகளைப் போல் ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டார்கள். என் வேலைக்காரர்கள் அவர்களை சுகமான ஓடத்திலேற்றிக் கங்கையைத் தாண்டிக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்கிருந்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் தபஸ்வி வேஷத்துடன் ஆயுதபாணிகளாக, நான்கு

புறங்களிலும் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொண்டு ஸீதையுடன் வனத்தில்
புகுந்தார்கள்” என்றான்.

**ஜடாதிரள கிதளத்ரும கீரவாஸகிஸள
மஹாபகிஸள குஞ்ஜர யூதபாபகிமள |
வஹ்ரஹ் சாபாஸீ திரள பரந்தகிபள
வ்யபகஹ்மாரிணள ஸஹ ஸீதயா ககிதள ||**

ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பற்றி குறன் சொல்வது (தொடர்ச்சி)

குறஸ்ய வசநம் பாருத்வா பரதோ ப்ருபரமப்ரியம் |
த்யாநம் ஜகாம தத்ரைய யத்ர தச்ச்ருத மப்ரியம் || ௩)

அந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு பரதன் கவலை கொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். அவனோ அதிக செல்வமாக வளர்ந்தவன்; ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா பலசாலி; ஸிம்ஹத்தைப்போல் பருத்த தோள்களையுடையவன்; முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையுடையவன்; தாமரை யிதழ்களைப்போல் விசாலமான நேத்திரங்களை யுடையவன்; யௌவன புருஷன்; பார்ப்பதற்கு அழகானவன்; இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவன். ஆகையால் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து, பிறகு ராமனுடைய ஞாபகம் வந்ததால், மாவெட்டியால் ஹிருதயத்தில் குத்தப்பட்ட யானையைப் போல் தரையிலே விழுந்தான். ஸமீபத்திலிருந்த சத்ருக்னன் ஓடி வந்து அவனைத் தூக்கியெடுத்துத் துக்கத்தால் வாய் விட்டழுதான். அதைக் கேட்டு ராஜபத்தினிகள் யாவரும் ஓடிவந்து, தசரதரை இழந்த துக்கத்தாலும் பட்டினியாலும் மெலிந்து இளைத்து மனம் குன்றிப் பரதன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து அழுது கொண்டு அவனைச் சூழ்ந்தார்கள். புத்திர சோகத்தாலும் பர்த்தாவை இழந்ததாலும் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யை, ஒரு பசு தன் கன்றைக் கண்டு பிரீதியுடன் ஓடுவதுபோல் ஓடிவந்து, பரதனை வாரியெடுத்துக் கண்களில் நீர்பெருக, “குழந்தாய்! ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததால் உன் தேகத்தில் தாங்கமுடியாத உபத்திரவம் உண்டாயிருக்கிறதா? நீ படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்தவுடன் ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பாமலிருக்க மாட்டான். ஆனால் நீ உயிரைவிட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டால் இந்தப் பக்கம் யாராவது திரும்பிப் பார்ப்பார்களா?

ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் காட்டிற்குப்போன பிறகு அவனைப் பார்ப்பதுபோல் உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனைப் பற்றி ஏதாவது துக்க ஸமாசாரம் காதில் விழுந்ததோ? அல்லது எனக்கு ஒரே புத்திரனாக என்னை இங்கே அநாதையாக விட்டுத் தன் பாரியையுடன் வனத்திற்குப் போன என் ராமனுக்கு கஷ்டம் நேர்ந்ததா?" என்று கேட்டான்.

பரதன் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து கௌஸல்யையை ஸமாதானப்படுத்திக் குறனைப்பார்த்து அழுதுகொண்டே, என் தமயன் அந்த இரவில் எங்கே

படுச்சிடுந்தார்?ஸீதை எங்கே படுத்திருந்தாள்? லக்ஷ்மணன் எங்கே படுத்திருந்தான்? அந்தப் படுக்கைகள் எங்கே? அவர்கள் என்ன ஆஹாரம் செய்தார்கள்?” என்று கேட்டான், அப்பொழுது குஹன் ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொல்ல ஸமயம் கிடைத்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, ராமன் தன்னிடத்திற்கு வந்ததையும், தான் அவரை உபசரித்ததையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “பலவிதமான அன்னங்களும் பக்ஷணங்களும் மாம்ஸங்களும் பழங்களும் கிழங்குகளும் அவர்களுடைய போஜனத்திற்கு ஸித்தமாக இருந்தன. ஆனால் ராமன் 'தோழா! நாங்களோ க்ஷத்திரியர்கள்; எப்பொழுதும் பிறர்க்குக் கொடுக்கவேண்டுமே ஒழியப் பிறரிடத்திலிருந்து வாங்குதல்கூடாது. ஆகையால் இவை யாவற்றையும் கொண்டு போகலாம்' என்று எங்களை ஸமாதானம் செய்தார். லக்ஷ்மணனைக் கங்கையிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டுவரச் செய்து அதைக் குடித்து மௌனமாக ஸந்தியாவந்தனம் செய்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் தர்ப்பைகளால் படுக்கைகளைத் தயார் செய்தார். அதில் ராமனும் ஸீதையும் உட்கார்ந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய பாதங்களைக் கழுவி ஒதுங்கி நின்றார். இந்தப் புங்கை மரத்தடியில் அவர்கள் நித்திரை செய்தார்கள். அவர்கள் படுத்த படுக்கை இதே. லக்ஷ்மணன் அந்த ராத்திரி முழுவதும் ஆயுதபாணியாக ராமனைச் சுற்றி நான்குபுறத்திலும் காவலாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்க்தான். ராமனுடைய ஒரு ஸகோதரன் அவரை அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்குத் துரத்தினான்; இவன் அவர் தூங்கும்பொழுது என்ன செய்வானோ என்று ஸந்தேகித்து நானும் என் பந்துக்களும் ஆயுத பாணிகளாக ராமன் நித்திரை செய்யும்பொழுது துஷ்ட ஜந்துக்கள் ஸமீபத்தில் நெருங்காமலிருப்பதற்காக லக்ஷ்மணன் போகுமிடமெல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் நாங்கள் ஸந்தேகப்படுவதற்கும் காவல் காப்பதற்கும் காரணமே இல்லை. கேவலம் மஹேந்திரனுக்கு நிகரான ராமசந்திரனை யாராவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா?” என்றான்.

**ததஸ்த்வஜம் சோததம பாண சாபத்ருத்
ஸ்தீதோ பவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: |
அதந்த்ரீபீர் ஜ்ஞாதீபீராத் த கார்முகை:
மஹேந்த்ர கஸ்பம் யூர்பாஸயம்ஸ ததா || (௨௩)**

பரதன் பிரலாபித்தது

தச் ச்ருத்வா நீபுணம் ஸர்வம் பரத: ஸஹமந்தரீப: |
இங்கு தீ முஸமாகம்ய ராமஸ்ய்யா மவேக்ய தாம் || ௩

இதைக் கவனமாகக் கேட்டு, பரதனும் அவனுடைய மந்திரிகளும் அந்தப் புங்கமரத்தடியில் போய், ராமலக்ஷ்மணர்கள் படுத்திருந்த படுக்கையைப் பார்த்தார்கள். பரதன் ராஜபத்தினிகளைப் பார்த்து, “மஹாத்மாவான ராமன் அந்த ராத்திரியில் இங்கே படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அங்கங்கள் பதிந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. தசரத சக்கரவர்த்தியைக் காட்டிலும் மேலான குலத்தில் பிறந்தவர்களுமில்லை; அவரைக் காட்டிலும் புத்திமானுமில்லை; அவரைக் காட்டிலும் ஐசுவரியம் வாய்ந்தவர்களுமில்லை. அப்படிப்பட்டவருக்குப் புத்திரராய் பிறந்த ராமன், வெறுந்தரையில் இப்படிப் படுக்கத் தகுந்தவரா? உத்தமமான போர்வைகள் பரப்பப்பட்ட சயனங்களில் படுத்துக் தூங்கி பழக்கப்பட்டவர், வெறும் தரையில் படுத்து எப்படித் தூங்கினாரோ? கோடையில் அரண்மனையின் மேல்மாடிகளில் தூங்குவார். குளிர் காலங்களில் பூமியின் அடியில் கட்டப்பட்ட அறைகளில் சயனிப்பார். சுவர்களும் தரைகளும் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் இழைக்கப்பட்டு பிரகாசிக்கும் நேர்த்தியான கம்பளங்கள் பூமியில் பரப்பப்பட்டிருக்கும். விசித்திரமான புஷ்பங்கள் அங்கே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும், சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களால் எங்கும் பரிமளம் வீசும். பலவிதமான பக்ஷிகள் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும். பாடுகிறவர்களும் ஆடுகிறவர்களும் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மேரு மலையின் கரத்தைப் போலவும் விமானக் கூட்டங்களைப் போலவும் வெண்மையான மேகங்களைப் போலவும் தோன்றும். கோடையில் குளிர்ச்சியாகவும் மழைகாலத்தில் உஷ்ணமாகவும் இருக்கும். இவ்விதமான அரண்மனையில் ராமன் படுத்துத் தூங்குவார். விடியற்காலையில் பாடகர்கள் மதுரமாகப் பாடுவார்கள். வீணை மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் இனிமையாக முழங்கும். அப்ஸரஸ்களைப் போல் அழகு வாய்ந்த ஸ்த்ரீகள் மனோஹரமாக ஆடுவார்கள். வேலைக்காரிகள் சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு அங்குமிங்கும் போகும்பொழுது மதுரமான சப்தமுண்டாகும். வந்திகளும் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி சாதூரியமாக ராமனைப் புகழ்வார்கள். சிலர் கட்டியம் கூறுவார்கள்; சிலர் பராக் எச்சரிக்கை என்பார்கள்; சிலர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் கீர்த்தியையும் அத்புமான சரித்திரங்களையும் அழகான பதங்களால் வர்ணிப்பார்கள். இவ்விதமான

சப்தங்களால் எழுப்பப்பட்ட ராமன். இந்தப் பயங்கரமான காட்டில், மேடுபள்ளம் கல் முள் நிறைந்த வெறுந்தரையில் காற்று மழை குளிர் பனி முதலியவை பீடிக்க, துவட்ட ஜந்துக்களின் சப்தங்கள் காதைத் துளைக்கத் தூங்கினாரா?

அது போகட்டும். ஜனக மஹாராஜாவின் புத்திரியும் தசரத சக்கரவர்த்தியின் நாட்டுப் பெண்ணும் ராமமூர்த்திக்கு பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான பாரியையுமான ஸீதை பூமியில் படுத்தாளா? எல்லாவற்றையும் நான் நேரில் பார்த்தாலும் எனக்கு உண்மை என்று தோன்றவில்லை. என் புத்தி ஏதோ மயங்கி இருக்கிறது. அல்லது இது கனவோ? தெய்வத்தைக் காட்டிலும் காலத்திற்கே அதிக சக்தியுண்டென்பது நிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வித காரியங்கள் நடக்குமோ? என் தமயன் படுத்த படுக்கை இதுவே. தூங்கும்பொழுது அதிக சிரமத்தால் அங்குமிங்கும் புரண்ட அடையாளங்கள் இதோ காணப்படுகின்றன. அவ்விடங்களில் தர்ப்பைப் புல்லுகள் கடினமான தரையில் அழுந்தியிருக்கின்றன. வழிநடந்த சிரமத்தால் ஆபரணங்களைக் கழற்றாமலேயே ஸீதை படுத்தாளென்று தோன்றுகிறது. அவைகளிலிருந்து சிதறின தங்கப் பொடிகளைப் பாருங்கள். இங்கே ஸீதை மேல்வஸ்திரத்தை விரித்துப் போட்டதாகத் தெரிகிறது. இங்கே பட்டு நூல்கள் தர்ப்பைகளில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். பதிவிரதைக்குத் தன் பர்த்தா படுக்கும் படுக்கையே வெகு ஸுகமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள்; குழந்தை; கஷ்டத்தை அறியாதவள்; மஹாராஜாவின் பெண்; அப்படிப்பட்டவள் இந்த ஸாதாரணமான படுக்கையில் படுத்தும் ஸுகமாகத் தூங்கியிருக்கிறாள். என்ன ஆச்சரியம்! ஐயோ! என்னைப் போன்ற இரக்கமற்ற பாவி யாராவது உண்டா? ராமனும் ஸீதையும் இவ்விதமான படுக்கைகளில் அநாதைகளைப் போல் படுக்க நேர்ந்தது என்னால் அல்லவா? ஸார்வபௌம சக்கரவர்த்தியின் குலத்தில் பிறந்தவர், லோகத்தில் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர். லோகத்தில் எல்லோருக்கும் பிரியமானவர்; கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் கறுத்துச் சிவந்த நேத்திரங்களுடையவர்; அழகில் மன்மதனை ஜயித்தவர்; ஸுகமாகவே வளர்ந்தவர்; கனவிலும் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர்; விசாலமான ராஜ்யத்தையும் ஸகல போகபோக்யங்களையும் விட்டு இந்தக் காட்டிற்கு வந்து வெறுந்தரையில் படுக்கும்படி நேர்ந்ததல்லவா?

லக்ஷ்மணனுடைய பாக்கியத்தை வர்ணிக்கவும் முடியுமா? இவ்விதமான ஸங்கடங்கள் நேர்ந்த காலத்தில் ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்துகொண்டு, ஸம்பத்திலிருக்கும் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? அதிருக்கட்டும், தன்னை அழைக்காமலிருக்கும் பொழுதே

தானாக ராமனுடன் காட்டிற்குப்போய், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களைத் தானும் அனுபவிக்கத் துணிந்த ஜானகி என்ன புண்ணியம் செய்தாளோ!

அந்த மஹாத்மா இல்லாமல் புருஷார்த்தங்களை அடைவோமென்று நான் நம்பவில்லை. தசரதரும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் விட்டார். இந்த முக்கியமான புருஷர்களில்லாமல் லோகமே சூன்யமாகத் தோன்றுகிறது. ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் அவருடைய புஜபலத்தால் இந்த ராஜ்யம் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. எந்த அரசனாவது இந்த ராஜ்யத்தை நாதனில்லாத நிலைமையில் தான் அடைய வேண்டுமென்று கனவிலாவது ஆசைப்படுகிறானா, பாருங்கள்? கோட்டைச் சுவர்கள் பிராகாரங்கள் முதலிய அரண்களுமில்லை. யானைப் பாகர்களும் குதிரைக்காரர்களும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தால் சோர்ந்து அவைகளைக் கட்டவில்லை. அவை அங்கு மிங்கும் அலைகின்றன. கோட்டை வாசற்கதவுகள் திறந்தே இருக்கின்றன. சத்துருவைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஒன்றுமில்லை. ஸைன்யங்கள் உத்ஸாஹமற்று நகரத்தைக் காக்கும் ஞாபகமே இல்லாமல் கிடக்கின்றன. நகரத்திற்கு வெளியிலும் காவலாளர்கள் ஒருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலைமை யிலும் விஷம் கலந்த பக்ஷணங்களை கண்டு ஓதுங்குவது போல் சத்துருக்கள் அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வர நடுங்குகிறார்கள்.

இன்று முதல் நானும் மான்தோல் மரவுரி சடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையுமே தின்று கொண்டு வெறுந்தரையில் படுப்பேன். இவ்வளவு அனர்த்தமும் என்னாலேயே வந்தபடியால் அந்த பாபத்தைப் போக்க நான் செய்யும் பிராயச்சித்தம் இதுவே. தசரதருடைய பிரதிக்கை வீணாக வேண்டாம். ராமனுக்குப் பதிலாக நானே காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் இருக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக அவர் அயோத்யையை ஆளட்டும். தசரதருடைய புத்திரர்களில் அவருடைய பிரதிக்கையை யாராவது நிறைவேற்றினால் போதுமல்லவா? ராமன் செய்தாலென்ன, அவருக்காக நான் செய்தாலென்ன? ராமனுக்காக நான் காட்டிலிருக்கும் பொழுது சத்ருக்கள் என்னோடிருப்பான். லக்ஷ்மணன் அயோத்யையில் ராமனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வான். பிராம்மணர்கள் ராமனை அயோத்யையில் அரசனாக அபிஷேகம் செய்யவேண்டும், தேவதைகளே! இந்தப் பிரார்த்தனையை எப்படியாவது நீங்கள் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். நான் ராமனை ஸாஷ்டாங்கமாக அடிபணிந்து பலவிதமாக வேண்டுவேன். அப்படியும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் காட்டிலேயே இருந்தால் நானும் அவருடன் இருந்து விடுகிறேன். நான் அவருடன் பிறந்தவன்; அவருக்குச் சிஷ்யன்; அவருடைய அடிமை; என்னை வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவாரா பார்ப்போம்” என்றான்.

ப்ரஸாத்யமாந: பரீரஸா மயா ஸ்வயம்
பஹுப்ரகாரம் யத் நர்ப்பத்ஸ்யதே |
ததேதாநுவத்ஸ்யாம் சீராய ராகவம்
வதேத வஸந் நாரஹுத் மாமுபேக்ஷிதும் || (30)

பரதன் கங்கையைத் தாண்டியது

வ்யுஷ்ய ராத்ரீம் து தத்ரைய கங்காக்ஷே ஸ ராகவ: |

பரத: கால்யமுத்தாய பரந்ருக்ந மீதமப்ரவீத் || (1)

அந்த ராத்திரி கங்கைக்கரையில் பரதன் தங்கினான். காலையில்விடியும் முன்னே எழுந்து பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் சத்ருக்னனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! இன்னும் தூக்கமா, எழுந்திரு. குஹனைச் சீக்கிரத்தில் அழைத்து வா. நமது ஸைன்யம் கங்கையைத் தாண்ட வேண்டும்” என்றான். சத்ருக்னன் “அண்ணா! தாங்கள் எந்த மஹானுபாவனைப் பற்றித் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களோ அவரையே நானும் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். தூங்கவில்லை,” என்றான். ராஜகுமாரர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் குஹன் அங்கே வந்து வணங்கி, “ஸ்வாமி! கங்கைக்கரையில் ராத்திரி ஸுகமாகப் படுத்துத் தூங்கினீர்களா? தாங்களும் ஸைன்யமும் கேஷமமா?” என்று விசாரித்தான். இப்படி. வெகு வீசுவாஸத் டன் சொன்ன குஹனைப் பார்த்து, ராம பக்தர்களில் சிறந்த பரதன், “உன் ஆதரவால் நானும் ஸைன்யமும் ராத்திரியில் ஸுகமாக வஸித்தோம். இப்பொழுது நாங்கள் கங்கையைத் தாண்ட வேண்டும். அதற்கும் நீயும் உன் வேலைக்காரர்களும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்” என்றான்.

உடனே குஹன் தன் நகரத்திற்குப் போய், பந்துக்களை எழுப்பி “விழித்துக்கொள்ளுங்கள்; சீக்கிரமாக எழுந்து படகுகளை இழுத்து வாருங்கள்; மஹாராஜாவின் ஸைன்யம் கங்கையைத் தாண்ட வேண்டும்.” என்றான். அவர்கள் அப்படியே அதிசிக்கிரத்தில்ஐந்நாறு படகுகளை கொண்டு வந்தார்கள். அவை சிறியவை. வேறுபல படகுகளுண்டு; ஸ்வஸ்தக வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வஸ்திகமென்று பெயர். இரண்டு படகுகளைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவை அவை. நான்கு மூலைகளிலும் பெரிய மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் கொடிகளால் விளங்கிக் கொண்டு மிருந்தன. மரப்பலகைகளால் வைக்கப்பட்ட சுவர்களில் அங்கங்கே ஜன்னல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆகையால் பெருங்காற்று மழை முதலியவைகளின் உபத்திரவமில்லாமல் ஸுகமாக எவ்வளவு காற்று வேண்டுமோ அவ்வளவே அடிக்கும். மஹாராஜர் ஏறத்தகுந்தவையானதால் இரும்பு ஆணிகளும் பட்டங்களும் அடிக்கப்பட்டிருக்கும். அவைகளில் ஸ்வஸ்திகமென்ற மேன்மை வாய்ந்த ஒரு படகைப் பரதனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஏறுவதற்காகக் குஹன் ஸித்தம்செய்து கொண்டு வந்தான். அதன் தரையில் வெண்மையான

கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சலங்கைகள் கட்டப்பட்டு வெகு மதுரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதில் பரதனும் சத்ருக்னனும் கௌஸல்யை ஸுமித்ரை முதலிய ராஜஸத்ரீகளும் ஏறினார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே புரோஹிதர்களும் மற்ற பிராம்மணர்களும் ஏறினார்கள். அதற்குப் பிறகு வண்டிகளும் கடைகளிலிருக்கும் ஸாமான்களும் படகுகளில் ஏற்றப்பட்டன. ஸைன்யங்கள் இறங்கியிருந்த இடத்தை விட்டுப் போகும்பொழுது, தங்களுக்குக் கேமமுண்டாவதற்கு அவ்விடங்களை நெருப்பு வைத்துக் கொடுத்தி விட்டுப் போவது வழக்கம். கங்கையில் ஓடத்துறைகளில் ஸைன்யங்கள் நான் நானென்று முந்திக் கொண்டு ஒருவரோடொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸாமான்களைப் படகுகளில் ஏற்றும்பொழுது 'இது என் பெட்டி, இது என் படுக்கை, இது என் மூட்டை, இது என் பாத்திரம்' என்று எல்லோரும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சத்தம் ஆகாயத்தை அளவிற்று, அந்தப் படகுகளில் காற்றுத் தாக்குவதற்காகப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் ஸைன்யங்கள் ஏறினவுடன் குஹனுடைய வேலைக்காரர்கள் அவைகளை வெகு வேகமாக நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். சில படகுகளில் ஸ்த்ரீகள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். சில படகுகளில் குதிரைகள் ஏறியிருந்தன. சில படகுகளில் வாஹனங்களும் விலையுயர்ந்த எருதுகளும் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. கங்கையின் அக்கரையில் ஜனங்களையும் ஸாமான்களையும் இறக்கி விட்டுத்திரும்பி வரும் பொழுது ஓடக்காரர்கள் பாரமில்லாமல் லேசாயிருந்த அந்தப் படகுகளை ஜலத்தில் பல விசித்திரமான வகைகளில் செலுத்திக் காட்டித் திரும்பினார்கள், அம்பாரி வைத்த யானைகள் துவஜங்களுடன் நீரைக் கடந்து சென்றபொழுது இடம்விட்டு நடந்துசெல்லும் மலைகள்போல் காணப்பட்டன. சிலர் தெப்பங்களாலும், சிலர் குறுகியவாயுள்ள குடங்களாலும், சிலர் ஸாதாரணமான ஓடங்களாலும், சிலர் நீந்துவதாலும் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள்.

இப்படி அந்த மஹா ஸைன்யம் முழுவதும் அதிசீக்கிரமாகக் கங்கையைத் தாண்டி, மைத்திரமென்ற முகூர்த்தத்தில் பிரயாகவனத்தை நோக்கச் சென்றது. பிறகு பரதன் ராஜரீதியை நன்றாக அறிந்ததாலும் ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதில் மிகவும் கவலை கொண்டிருந்ததாலும், தான் மிகவும் களைத்திருந்தும் ஸைன்யத்திற்குள் சென்று அங்குள்ள எல்லோரையும், “உங்களுக்கு இன்று மிகுந்த சிரமம் நேர்ந்தது!” என்று ஒவ்வொருவருக்கும் உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவர்களை ஸௌக்கியமான இடத்தில் தங்கும்படி செய்வித்து, பிறகு வயதாலும் ஞானத்தாலும் தவத்தாலும் முதிர்ந்த பரத்வாஜ மஹரிஷியைத் தரிசிக்க உத்தேசித்து, வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளையும்

புரோஹிதர்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு கால் நடையாகப் புறப்பட்டான். ஸகல வேதார்த்தங்களையும் அறிந்த வரும் மஹாஞானியும் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதருமான அந்த பிராம்மண சிரேஷ்டரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்து, அதைச் சுற்றியிருந்த ஒரு பெரிய வனத்தையும் அதன் மரச்சோலைகளையும் அவைகளின் நடுவில் ஒரு பர்ணசாலையையும் கண்டார்கள்.

**ஸ ப்ராஹ்மணஸ்யாபர்ம மப்யுபேத்ய
மஹாத்மனோ தேவ புரோஹிதஸ்ய |
ததர்பா ரம்யோடஜ வருகை ஜண்டம்
மஹத்வநம் விப்ர வரஸ்ய ரம்யம் || (௨௩)**

பரதன் பரத்வாஜரைத் தரிசித்தது

பரத்வாஜாஸ்ரமம் திருஷ்ட்வா க்ரோஸாத்தேவ நரர்ஷப: |

பஸம் ஸர்வமவஸ்தாய ஜகாம ஸஜ மந்தரீபி: || ௩ ||

ஒரு குரோச தூரத்திலேயே பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்தைப் பார்த்துப் பரதன் தன் ஸைன்யத்தை நிறுத்தி, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சட்டையையும் தலைப்பாகையையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு, உத்தரியத்துடன் வளிஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு மந்திரிகள் பின்தொடரக் கால் நடையாகப் போனான். பார்க்கும் தூரத்தில் வந்தவுடன் மந்திரிகளை நிறுத்தவிட்டு, ரகுவம்சத்து ராஜாக்களின் ஆசாரத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால் வளிஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு போனான். மஹாதபஸ்வியான பரத்வாஜர் வளிஷ்டரைப் பார்த்தவுடன் சீக்கிரமாக எழுந்து “சிஷ்யர்களே! அர்கியம் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். வளிஷ்டரும் பரத்வாஜரும் ஒரே வயதுள்ளவர்கள்; ஆகையால் ஒருவருக்கொருவர் நமஸ்காரம் செய்யாமல் உபசரித்தார்கள். பரதன் பரத்வாஜரை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்தான். வளிஷ்டருடன் வந்ததால் இக்ஷ்வாகு வம்சத்து ராஜகுமாரனென்றும் தசரத புத்திரனென்றும் அறிந்தார். கிரமப்படி அர்க்கியம் பாத்யம் பழங்கள் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்வித்துப் பிறகு, அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களும் ஸைன்யங்களும் பொக்கிஷமும் மித்திரர்களும் மந்திரிகளும் க்ஷேமமா என்று விசாரித்தார். தசரதர் மரணமடைந்தது அவருக்குத் தெரியுமாகையால் அவரைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை. பிறகு வளிஷ்டரும் பரதனும், “தங்களுடைய தேகம் ஸௌக்க்யமாயிருக்கிறதா? அக்னிகளும் சிஷ்யர்களும் ஆசிரம மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் மரங்களும் க்ஷேமமா?” என்று விசாரித்தார். பரத்வாஜர் ‘அப்படியே’ என்று மறுமொழி சொல்லி, தனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் பரதனைப் பார்த்து, “நீ இப்பொழுது அயோத்யையில் ஆண்டு கொண்டிருக்க வேண்டியவன். அதைவிட்டு இங்கே வந்ததைப் பார்த்தால் உன்னிடத்தில் ஸந்தேகமுண்டாகிறது. கௌஸல்யை எல்லா லோகங்களுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறவனும் மஹா பராக்கிரமசாலியுமான ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். தசரதர் ஒரு பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வளிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அப்படியே அவன் தன் தம்பியுடனும் பத்தினியுடனும் வனத்திற்குப் போனான். நியாயமாக ராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை யாதொரு இடையூறும் இல்லாமல் அனுபவிக்க உத்தேசித்து, ஒரு பாபத்தையும் செய்யாத ராமனுக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்ய நினைத்து இங்கே வந்தாயா?” என்று கேட்டார்.

உடனே பரதன் கண்ணீர் பெருக வார்த்தை குளற "ஆஹா, கெட்டேன். மூன்று காலங்களையுமறிந்த தாங்களும் இப்படி என்னைப்பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் எனக்குக் கதி என்ன? என்னால் எவர்க்கும் யாதொரு கெடுதியும் நேராது. தாங்கள் என்னைப் பற்றி இப்படிச் சொல்லவேண்டாமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். 'நீ செய்தாலென்ன, உன் தாய் செய்தாலென்ன?' என்றால் நானில்லாத ஸமயத்தில் எந்தாய் சொன்ன வார்த்தைகளை என் அபிப்பிராயமென்று எண்ணவேண்டாம். எனக்கு அவைகளால் கொஞ்சமும் ஸந்தோஷமில்லை. நான் அவைகளை ஒப்புக் கொள்ளவுமில்லை. புருஷோத்தமனான ராமனை நல்ல வார்த்தை சொல்லி பிரார்த்தித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பி அழைத்துப்போகவும், எப்பொழுதும் அவருக்குப் பாதஸேவை செய்து கொண்டிருக்கவும் நிச்சயித்து இங்கே வந்திருக்கேன். தாங்கள் என்னிடத்தில் தயவுசெய்து ராமசந்திர மஹாராஜர் இப்பொழுது எங்கே வளிக்கிறார் என்று தெரிவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான்.

அப்பொழுது வஸிஷ்டர் முதலியவர்களும், "பரதனிடத்தில் கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று பலவிதமாகப் பிரார்த்தித்த பிறகு பரத்வாஜர் திருப்தியடைந்து, பரதனைப் பார்த்து, "பெரியோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரிப்பதும் இந்திரியங்களை அடக்க ராஜ்ய போகங்களில் பற்றில்லாமலிருப்பதும், ஸாதுக்களின் ஆக்ஞைப்படி நடப்பதும் ரகுவம்சத்தில் பிறந்த உனக்குத் தகுந்ததே. உன் ஸ்வபாவமும் எண்ணமும் எனக்கு யோக பலத்தால் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் உனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியை உறுதிப்படுத்தவும் ராமனிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் விசுவாஸத்தால் உண்டான கீர்த்தியை அதிகப்படுத்தவும் உன்னை இப்படிக் கேட்டேன். ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள சித்திரகூட மலையில் வளிக்கிறார். நாளை அங்கே போகலாம். இன்று நீயும் உன் மந்திரிகளும் இங்கே தங்கி இருங்கள். கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவனே! என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்" என்றார். பரதன், "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று தானும் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் அந்த ஆசிரமத்தில் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

**ததஸ்ததேதத்யவ மூதார தர்பரந:
 ப்ரதீதருஹ பாருதாப்ரவீத் வச:
 சுகார புத்திம் ச ததா ததாபரமே
 நிராநிவாஸாய நராத் பாத்மஜ: || (௨௫)**

பரத்வாஜர் செய்த விருந்து

க்ருத புத்திம் நிவாஸாய தத்ரைவ ஸ முநிஸ்ததா |
பரதம் கைகயீபுத்ர மாதீத்யேந ந்யமந்த்ரயத் || ௩

பரதன் அந்த ஆசிரமத்தில் தங்கியிருக்க ஒப்புக்கொண்ட பிறகு பரத்வாஜர், “குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இங்கேயே போஜனம் செய்யவேண்டும்” என்றார். பரதன் “ஸ்வாமி! இங்கே கிடைக்கும் பதார்த்தங்களால் தாங்கள் எனக்குச் செய்த அர்க்கியம் பாத்தியம் ஆசமனீயம் முதலிய அதிதிபூஜையால் போஜனம் செய்ததுபோல் மிகுந்த திருப்தியடைந்தேன்” என்றான். பரத்வாஜர் “அப்படியா! காட்டில் வஸிக்கும் ஒரு ரிஷி இதைக்காட்டிலும் நமக்கென்ன செய்யமுடியும்? இவரை சிரமப்படுத்துவது நியாயமல்ல என்றல்லவா நம்மை நினைக்கிறான். நமது மஹிமை தெரியாதவன்” என்று சிரித்துக்கொண்டு “நீ என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருக்கறா யென்றும் நான் செய்யும் உபசாரத்தால் ஸந்தோஷப்படுவாயென்றும் தெரியும். உனக்கும் உன் பரிவாரங்களுக்கும் விருந்து செய்ய விரும்புகிறேன். நான் பிரீதியுடன் செய்வதை நீ ஸந்தோஷமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உன் ஸைன்யங்களை இங்கே அழைத்துவராமல் நீ மாத்திரம் இங்கே வந்த காரணமென்ன?” என்றார். பரதன், “அரசனாவது ராஜகுமாரனாவது பரிவாரங்களோடும் ஸைன்யங்களோடும் மஹரிஷிகள் வஸிக்கும் ஆசிரமங்களுக்கு ஸம்பத்தில் போகக்கூடாது. அவர்களுடைய கர்மானுஷ்டானங்களுக்குத் தடையாகும். ஆகையால் தாங்கள் கோபிப்பீர்களென்று பயந்து நான் மாத்திரம் வந்தேன். மதயானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் காலாட்களும் பரிவாரங்களும் கணக்கின்றி வெகு தாரம் பரவி வருகிறார்கள். அவர்களால் ஆசிரமங்களுக்கும் நீர்த்துறைகளுக்கும் பர்ண சாலைகளுக்கும் புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கும்

மிருகங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் ஹிம்ஸையுண்டாகும். ஆகையால் அவர்களைத் தூரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டேன்”. என்று தெரிவித்தான். பரத்வாஜர், “நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். அவர்கள் யாவரையும் இங்கே அழைத்து வா” என்று கட்டளையிட்டார், பரதன் மந்திரிகளை அழைத்து பரிவாரங்களையும் ஸைன்யங்களையும் ஆசிரமத்திற்கு ஸம்பத்தில் தருவித்தான்.

அதற்குள் பரத்வாஜ மஹரிஷி, தேவதைகள் வஸிக்கும் ஸ்தலமான அக்னிஹோத்ர சாலைக்குப் போய் மூன்றுதரம் ஆசமனம் செய்து இரண்டு தரம் வாயைத் துடைத்துக்கொண்டு, தலை கண் மூக்கு காது ஹிருதயம் முதலிய

அங்கங்களை ஒரு தடவை தொட்டு, பரதனுக்கு விருந்துசெய்ய விசுவகர்மாவை அழைத்தார். “தேவதைகளுக்குச் சில்பியான விசுவகர்மாவையும் அஸுரர்களுக்குச் சில்பியான மயனையும் அழைக்கிறேன். பரதனுக்கும் அவனுடன் வந்திருக்கும் ஸைன்யத்திற்கும் என் இஷ்டப்படி விருந்து செய்ய விரும்புகிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். அன்னபானங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரனென்ற லோகபாலர்களையும் அக்னி முதலிய தேவர்களையும் அழைக்கிறேன். பரதனுக்கு அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன். நீங்கள் வந்திருந்து அதை நடப்பிக்கவேண்டும். மூன்று லோகங்களிலும் கிழக்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் மேற்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் தேவதைகள் இங்கே வரட்டும், அவைகளில் சிலவற்றில் மைரேயமென்ற பானம் ஓட்டட்டும். சிலவற்றில் ஸுரா என்ற பானம் ஓட்டட்டும். சிலவற்றில் கரும்பின் ரஸத்தைப்போல் ருசியுள்ள குளிர்ந்த ஜலம் ஓட்டட்டும். ஹாஹா, ஹூஹூ, விச்வாவஸு முதலிய தேவகந்தர்வர்களையும், தேவ ஜாதியில் பிறந்த அப்ஸரஸ்களையும், கந்தர்வ ஜாதியில் பிறந்த அப்ஸரஸ்களையும், கிருதாசி, விச்வாசி, மிச்ரகேசி, அலம்புஸா, நாகநந்தா, ஹேமா, மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் குஹையில் மயனால் கட்டப்பட்ட கிருஹத்தில் வஸிக்கும் ஸ்வயம்பிரபா என்ற அப்ஸரஸ்களையும் அழைக்கிறேன். இந்திரனுக்கு ஊழியம் செய்யும் ரம்பை ஊர்வசி மேனகை முதலியவர்களையும், பிரஹ்ம லோகத்திலிருக்கும் அப்ஸரஸ்களையும், இவர்களுக்கு ஸங்கீதத்தை உபதேசிக்கும் தூம்பருவையும், பாட்டு ஆட்டம் முதலியவற்றின் ஸாதனங்களுடன் வரும்படி அழைக்கிறேன். உத்தரகுரு தேசத்திலுள்ள சைத்ரரதமென்ற வனம், தேவதைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களுமே இலைகளாக, தேவஸ்தரீகளே பழங்களாக ரூபமெடுத்து இங்கே வரும்படி வடக்கு திசுபாலகனான குபேரனை அழைக்கிறேன். அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடன் நேர்த்தியான அன்னத்தையும் மரங்களிலிருந்து புதிதாக உதிர்ந்த விசித்திரமான மாலைகளையும் பலவித பானங்களையும் மாம்ஸங்களையும் ஓஷதிகளுக்கு ராஜாவான சந்திரன் ஏராளமாக ஸித்தம் செய்யட் டும்” என்று, அளவற்ற யோகமஹிமையும் ஞானமும் தேஜஸும் வாய்ந்த பரத்வாஜர், மேற்சொன்ன தேவதைகளை அழைக்கும் மந்திரங்களை தகுந்த ஸ்வரங்களோடும் பிரயோகங்களோடும் ஜபித்தார்.

இப்படிக் கைகூப்பிக் கிழக்கு முகமாக நின்று மனத்தால் நினைத்தவுடன் ஸகல தேவதைகளும் தனித்தனியாக வந்தார்கள். சந்தன மரங்களுக்கு உத்பத்திஸ்தானமான மலயம் தர்துரம் என்ற மலைகளிலுள்ள வாஸனையைக் கவர்ந்து ஸுகமாக குளிர்ந்த காற்று அங்கே வீசியது. அது தேசத்திலுள்ள வெப்பத்தையும் வியர்வையையும் தாபத்தையும் போக்கி ஸுகத்தைக்

கொடுத்தது. தேவ லோகத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பெய்தது. தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் நான்கு திக்குகளிலும் முழங்க, தேவகந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். அப்ஸரஸ்கள் ஆடினார்கள். சுருதிக்கும் லயத்திற்கும் ஒத்திருக்கும் அந்த கானம் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளின் செவிக்கு இன்னதெனச் சொல்லமுடியாத ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. அந்தச் சப்தம் ஓய்ந்தவுடன், பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் விச்வகர்மாவின் அபூர்வ சக்தியைக் கண்டார்கள். ஐந்து யோஜனை தூரம் வரையில் பூமி மேடு பள்ளமில்லாமல் ஸமமாகச் செய்யப்பட்டு, இந்திரநீலம் வைடூரியம் முதலிய ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டது போல் மிருதுவான இளம் புற்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கே பில்வம் பலா மா நெல்லி முதலிய மரங்களும் தோன்றின. உத்தர குருதேசத்திலிருந்து தேவதைகள் அனுபவிக்கத் தகுந்த பதார்த்தங்களுடன் சைத்ரரதமென்ற வனம் வந்தது. கரையில் அழகான மரங்களுடன் நதிகள் வந்தன. நான்கு பக்கத்திலும் தாழ்வாரம் போட்டு நடுவில் திறந்த இடமுள்ள வீடுகளும் யானை குதிரைகளைக் கட்டுமிடங்களும், ஸகல அலங்காரங்களுமுள்ள உப்பரிகைகளும் வீடுகளும் அரண்மனைகளும் வெளுத்த மேகங்களைப் போல் ராஜ கிருஹமும் உண்டாயின. அது தோரணங்களாலும் நேர்த்தியான மாலைகளாலும் திவ்யமான பரிமளங்களாலும் படுக்கைகள் கட்டில்கள் ஆஸனங்கள் சிரேஷ்டமான விரிப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. உத்தமமான வஸ்திரங்களும் அன்னபானங்களும் பக்ஷணங்களும் பலவித ரஸங்களும் விசித்திரமான பதார்த்தங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன.

விலையற்ற ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த கிருஹத்தில் மஹரிஷியின் அனுமதியால் பரதன் பிரவேசித்தான். மந்திரிகளும் புரோஹிதர்களும் பரிவாரங்களும் அவருடன் போய் அங்குள்ள அத்புதமான காக்கிகளைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள். ஓரிடத்தில் இந்திரனுடைய ஆஸனம் போன்ற ஒரு திவ்ய ஸிம்ஹாஸனம் போடப்பட்டு அதன் பக்கத்தில் வெண்குடையும் சாமரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ராமமூர்த்தி அதில் வீற்றிருப்பதைப் போல் பரதன் நினைத்து மந்திரிகளுடன் கைசுப்பி நமஸ்கரித்துப் பிரதக்ஷிணம் செய்தான். மனத்தால் ராமனை ஸகல உபசாரங்களாலும் பூஜித்து நமஸ்கரித்து, தான் அவருக்கு அடிமை என்று காட்டுவதற்காக சாமரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்தில் மந்திரிகளுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். புரோஹிதர்களும் மந்திரிகளும் அதிகாரத்திற்கும் யோக்யதைக்கும் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் ஸேனாபதியும்

அவருக்குப் பின் தளகர்த்தர்களும் உட்கார்ந்தார்கள். பாயஸம் நிறைந்த நதிகள் பிறகு பரத்வாஜருடைய கட்டளையால் பரதனுக்கு ஸமீபத்தில் பெருகத்தொடங்கின. கரைகளில் நற்சாந்து பூசப்பட்ட விசித்திரமான வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பிறகு பிரஹ்மாவால் அனுப்பப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் திவ்ய அலங்காரங்களுடன் அங்கே தோன்றினார்கள். தங்கம் முத்து பவழம் ரத்தினம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் குபேரனால் அனுப்பப்பட்டு அங்கே வந்தார்கள். இந்தக் கந்தர்வலோகத்து அப்ஸரஸ்களின் வசத்தில் ஒருவன் அகப்பட்டால் பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல் ஆவானென்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்திரனுடைய நந்தவனமென்ற தோட்டத்திலிருக்கும் இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் வந்தார்கள். நாரதர் தும்புரு கோபனென்ற மஹா தேஜஸ்விகளான கந்தர்வ ராஜாக்கள் வந்தார்கள். அலம்புஸா மிசீரகேசி புண்டரீகா வாமனா முதலிய அப்ஸரஸ்கள் பரத்வாஜருடைய உத்தரவால் பரதனுக்கெதிரில் ஆடினார்கள். தேவலோகத்திலும் சைத்ரரதமென்ற வனத்திலுமுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் பரத்வாஜருடைய மஹிமையால் பிரயாகையில் வந்து தோன்றின. பில்வமரங்கள் மிருதங்கம் வாசித்தன; தானி மரங்கள் தாளம் போட்டன; அரசமரங்கள் ஆடின; ஸரளம் மஞ்சாடி, பனை புங்கை என்ற மரங்கள் கூனர்களாயும் குள்ளர்களாயும் ரூபமெடுத்தன. சிம்சுபா நெல்லி நாவல் முதலிய காட்டு மரங்களும் ஜாதி மல்லிகை முதலிய காட்டுக் கொடிகளும் பெண்களின் ரூபமெடுத்து, “இஷ்டப்படி. எங்களை அனுபவியுங்கள். மதுபானத்தில் பிரியமுள்ளவர்களே! இந்தத் திவ்யமான பானங்களைக் குடியுங்கள். பசியால் வருந்துகிறவர்களே! இந்தப் பாயஸத்தையும் சுத்தமான மாம்ஸத்தையும் புஜியுங்கள்” என்றன.

ஒவ்வொரு புருஷனையும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் கைப்பற்றித் தைலங்களைச் தேய்த்து நதிகளில் நீராட்டித் திவ்யமான வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்துக் கால்களைப் பிடித்துவிட்டு தனிமையில் ஸுரா முதலிய பானங்களைக் குடிக்கச் செய்தார்கள். வாஹனங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக ரிஷியால் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள். யானைகளையும் குதிரைகளையும் எருதுகளையும் ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும், கரும்பு, தேன் கலந்த பொரிமுதலிய அவைகளுக்குப் பிரியமான பதார்த்தங்களால் வேண்டியவரையில் திருப்திசெய்தார்கள். பரதனுடன் வந்த யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் மற்றவர்களும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் குடித்துப் புத்திமயங்க, தங்க ளுடைய குதிரை முதலியன போனவிடம் தெரியாமலும் அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலும் இருந்தார்கள். உத்தமமான அன்னம் பானம்

வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள், பூச்சுகள், பரிமளங்கள், மாலைகள் இன்னும் அவர்களுக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களை, பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் வேண்டியவரையில் அனுபவித்து, அப்ஸரஸ்களால் வெகு பிரியத்துடன் உபசரிக்கப்பட்டு, இந்திரிய ஸ்வாதீனமில்லாமல் ஆனந்தம் மேலிட்டு, நாங்கள் அயோத்யைக்குப் போக மாட்டோம். தண்டகாவனத்திற்கும் செல்லப் போவதில்லை. பரதனுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ராமன் க்ஷேமமாக இருக்கட்டும்" என்று காலாட்களும் யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் தலைவர்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் அங்கே நடந்த வைபவங்களால் தலைதெரியாமல் கூச்சலிட்டார்கள்; சிலர் இதைச் தவிர ஸ்வர்க்கமென்பது வேறில்லை என்றார்கள்; சிலர் காரணமில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் கூத்தாடினார்கள்; சிலர் மாலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் ஓடினார்கள். அந்த உத்தமமான அன்னங்களையும் பானங்களையும் பக்யங்களையும் பார்த்து மறுபடியும் அவைகளைப் புஜிக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று. பரிசாரகர்களும் வேலைக்காரர்களும் யுத்த வீரர்களின் பாரியைகளும் ஸைன்யங்களைப் பின்தொடர்ந்தவர்களும் புதிய வஸ்திரங்களைத் தரித்துக் கொண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். யானைகளும் கோவேறு கழுதைகளும் ஒட்டகங்களும் குதிரைகளும் விளையாடுவதற்காக ஸைன்யங்களால் கொண்டு வரப்பட்ட மிருகங்களும் பகஷிகளும் எல்லையற்ற திருப்தியடைந்து ரிஷியால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் விரும்பவில்லை. வெளுப்பு வஸ்திரமில்லாதவனும் பசித்தவனும் வாடினவனும் புழுதிபடிந்த தலைமயிரையுடையவனும் அங்கே ஒருவனுமில்லை, எண்ணிறந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்மையான அன்னக்குவியல்களும் பல வகை மாம்ஸங்களும் சிரேஷ்டமான வியஞ்ஜனங்களும் (ஊறுகாய்கள்) சர்க்கரையிலும் தேன்களிலும் பக்குவம் செய்யப்பட்ட பழங்களும் விசித்திரமாகச் சமைக்கப்பட்ட துவரை உளுந்து கடலை. பயறு முதலிய பருப்புகளும், வாஸனையுள்ள அநேக ரஸங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள், அந்த வனத்தின் பக்கங்களில் பாயஸத்தால் நிரம்பிய பல கிணறுகள் இருந்தன. அங்கிருந்த பசுக்கள் வேண்டியவரையில் பாலைக். கொடுத்தன. மரங்களிலிருந்து தேன் வெள்ளமாக ஓடிற்று.

ஓடைகள் மைரேயமென்ற பானத்தால் ததும்பின. கரைகளில் விசித்திரமாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட மான் மயில் கோழி முதலியவற்றின் மாம்ஸங்கள் பானைகளில் உஷ்ணமாகக் குன்றுகளைப் போல் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்ன பாத்திரங்களும் வியஞ்ஜன பாத்திரங்களும் போஜன பாத்திரங்களும் தங்கத்தால் செய்யப் பட்டுக் கணக்கில்லாமல் கிடந்தன. கோடி கோடி ஸ்தாலிகளும் குடங்களும் கிண்டிகளும் தயிரால் நிறைந்திருந்தன. கடைந்து ஒரு ஜாமமானதும் விளாம்பழத்தின் வாஸனையோடு கூடினதுமான மோரில், சுக்கு திப்பிலி மிளகு ஏலக்காய் லவங்கம் தக்கோலம் சம்பகப்பூ சர்க்கரை இஞ்சி முதலியவைகளைக் கலந்து விசித்திரமாய் பக்குவம் செய்த ரஸாலமென்ற பதார்த்தத்தால் பல மடுக்கள் நிறைந்திருந்தன. பல மடுக்கள் தயிரால் நிறைந்திருந்தன; பல மடுக்கள் பாயஸத்தால் நிறைந்திருந்தன; பல மடுக்கள் கடைந்த மோரால் நிறைந்திருந்தன; அவைகளுக்குச் ஸம்பத்தில் சர்க்கரை கலந்த கோதுமை பயறு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட அப்பங்கள் வியஞ்ஜனத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன. நெல்லிக்காய் விழுதும் வாஸனைப்பொடிகளும் கக்ஷாயங்களும் தைலங்களும் பெரிய அண்டாக்களில் வெந்நீரும், ஸ்நானம் செய்வதற்காக ஆறுகளின் துறைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல் தேய்ப்பதற்காக சுத்தமான குச்சிகளும், ஸ்நானம் செய்த பிறகு அலங்கரித்துக்கொள்வதற்காக ஸம்புடங்களில் சந்தனக் குழம்பும், பிரகாசமுள்ள கண்ணாடியும், விலையற்ற உடுப்புகளும் பாதக் குறடுகளும் செருப்புகளும் ஜோடு களும் மைச்சிமிழ்களும், தலைமயிர் மீசை தாடிகளை வாருவதற்குச் சீப்புகளும், யுத்த வீரர்கள் அலங்காரமாய்த் தரிக்கும் ஆயுதங்களும் வில்லுகளும் கவசங்களும் படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருந்தன. யானை குதிரை முதலிய மிருகங்கள் தின்னும்பொழுது தாகம் தீர்த்துக்கொள்வதற்குச் சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த பல மடுக்கள் சுலபமாக இறங்கும்படி கட்டப் பட்டதுறைகளுடன் காணப்பட்டன. தாமரை ஓடைகளும் செங்கழு நீர் ஓடைகளும் ஆகாசத்தைப் போல் தெளிவாக ருசியுள்ள ஜலத்தால் நிறைந்து, சுகமாக ஸ்நானம் செய்யக்கூடியவைகளாக இருந்தன. மிருகங் களின் தீனிக்காக வைடூரியங்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் மிருதுவாயும் ருசியாயுமுள்ள, இளம்புல் தரைகள் அங்கங்கே ஏற்பட்டிருந்தன.

கனவில் கண்ட பொருள்களைப்போல் அத்துமாயும் ஆச்சரிய கரமாயும் மனத்தால் நினைக்க முடியாததாயும் அவரவர்களுடைய இஷ்டத்திற்குத் தகுந்தபடியும் அமைக்கப்பட்ட இந்த அபூர்வ பொருள்கள் பரதனுக்கு விருந்து செய்வதற்காகப் பரத்வாஜருடைய அளவற்ற தபோமஹிமையால் ஒரு க்ஷணத்தில் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து எல்லோரும் சொல்ல முடியாத ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய தோட்டத்தில் தேவதைகள் விளையாடுவதுபோல் பரதனுடைய பரிவாரங்களும் ஸைன்யங்களும் பரத்வாஜரூடைய ஆசிரமத்தில் இப்படி அந்த ராத்திரியைக்

கழித்தார்கள். . பிறகு கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் நதிதேவதைகளும் பரத்வாஜரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்களுடைய லோகங்களுக்குப் போனார்கள். ஆனால் இந்த விருந்து இந்திரஜாலவிதையால் உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைப்போல் பிறகு மறைந்துபோகவில்லை. அன்னபானங்களால் திருப்தியடைந்த வர்களும் மயங்கினவர்களும், திவ்ய சந்தனங்களாலும் வாஸனைகளாலும் பூசப்பட்ட வர்களும் உத்தமமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவர்களும் அந்த ஸுகங்களை அனுபவிக்கும் காலத்தில் உண்டான ஆனந்தத்தை விருந்து முடிந்த பிறகும் அனுபவித்தார்கள். என்கே பார்த்தாலும் புஷ்பங்களும் மாலைகளும் ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டுச் சிதறிக் கிடந்தன.

**ததைவ மத்தா மதீராத்நடா நரா:
ததைவ தீவ்யாகாரு சந்தேநாஜீதா: |
ததைவ தீவ்யா வீலீதா: ஸ்ரகுத்தமா:
ப்ருதக் ப்ரகீர்ணா மநுஜை: ப்ரமர்த்தா: || (84)**

பரதன் சித்திரகூடத்திற்குப் போனது

ததஸ்தாம் ரஜநீம் வ்யுஷ்ய பரத: ஸபரீச்சத: |
க்ருதாதீத்யோ பரத்வாஜம் காமாதயீ ஜகாம ஹ || (௩)

அந்த ராத்திரியில் பரதனும் பரிவாரங்களும் பரத்வாஜரால் உபசரிக்கப்பட்டு சுகமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். மறுநாட்காலையில் பரதன் எழுந்து ராமனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் அவர் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மஹரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போனான். அதற்குள் பரத்வாஜர் நித்தியகர்மங்களை முடித்துவிட்டுக் கௌஸல்யை முதலிய ஸகல ஜனங்களையும் பார்க்க விரும்பி ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டார். அவரைக் கண்டு பரதன் நமஸ்கரித்துக் கைசூப்பி நின்றான். 'பரதன் என்னால் செய்யப்பட்ட உபசாரங்களில் ஆசை வைத்தானா அல்லது அவனுடைய மனம் ராமனிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறதா?' என்று பரத்வாஜர் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, தோஷமில்லாதவனென்று அறிந்து வெகு திருப்தியுடன், “குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என் ஆசிரமத்தில் நேற்று ராத்திரி ஸுகமாக வஸித்தீர்களா? ஏதோ நான் காட்டில் வஸிக்கும் ரிஷி, எனக்குச் சக்தியுள்ளவரையில் செய்த உபசாரத்தை எந்தக் குறைகளிருந்தாலும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்?” என்றார்.

அதற்குப் பரதன் “ஸ்வாமி! நானும் என் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் யோக்கியதைக்கு அதிகமாகவே தங்களால் உபசரிக்கப் பட்டோம். நாங்கள் விரும்பக்கூடிய ஸகல ஸௌக்கியங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன. விமானங்களைப் போன்ற கிருஹங்களில் தேவதைகளுக்கு நடக்கும் ஸகல உபசாரங்களையும் ஆனந்தங்களையும் அனுபவித்து, தேக சிரமமும் மனக்கவலையும் தீர்ந்து பரம திருப்தியடைந்திருக்கிறோம், ராமனிடத்திற்குப் போக எனக்கு அனுமதி கொடுத்தனுப்பவேண்டும். எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் கிருபை வைத்துக் காப்பாற்றும்படி வேண்டுகிறேன். அவருடைய ஆசிரமம் எங்கே? இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம்? எந்த வழியாகப் போகவேண்டும்?” என்றான்.

இந்த விஷயங்களைத் தெரிந்த குஹன் முதலியவர்கள் இருந்தாலும் தபோமஹிமையால் யாவற்றையும் அறியும் சக்தியுள்ளவரென்று அறிந்து, தன்னை மஹாபக்தியுடன் கேட்ட பரதனைப் பார்த்து அந்தமஹரிஷி, “குழந்தாய்! இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் சித்திர கூடமென்ற ஒரு மலையும் அதைச் சுற்றிலும் ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத பெரிய வனமும் இருக்கின்றன. அதற்கு வடக்கில் மந்தாகினியென்ற நதி ஓடுகிறது. கரைகளில்

அழகுள்ள புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளிருக்கின்றன. அதற்கும் சித்திரசூடத்திற்கும் நடுவில் ஒரு பர்ணசாலையில் ராமன் வஸிக்கிறார். யோகபலத்தால் இது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயம். இங்கிருந்து தெற்கில் போகும் வழியாகக் கொஞ்சதூரம் நடந்து, பிறகு தென் மேற்காக அங்கிருந்து பிரியும் ஒரு கிளை வழியில் நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். அந்த மார்க்கமாகப் போய் ராமனைத் தரிசிப்பாய்" என்றார்.

பரதன் பிரயாணத்திற்கு ஸித்தமானதைக் கேட்டுத் தசரதருடைய பத்தினிகள் வாஹனங்களிலிருந்து இறங்கி, பிரஹ்மஞானியான பரத்வாஜரைச் சுற்றி நின்றார்கள். கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையும் ராமலக்ஷ்மணர்களைவிட்டுப் பிரிந்ததால் இளைத்து, அதிக வயதானதாலும் ரிஷியைப் பார்த்துப் பயத்தாலும் தேகம் நடுங்க பரத்வாஜரின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள்.

பிறகு கைகேயி தன் கோரிக்கைகள் நிறைவேறாமல் யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்டு, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்ப தானே காரணமாக இருந்ததைப் பற்றி வெட்கப்பட்டு, அந்த மஹரிஷியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து மற்றவர்களைப்போல் அவருக்கெதிரில் நிற்க மனம்கொள்ளாமல், பரதனுக்கு ஸம்பத்தில் போய் நின்றாள். பிறகு பரத்வாஜர் யாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் கைகேயியைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், "குழந்தாய்! தசரதருடைய பத்தினிகளை எனக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவேண்டும்" என்றார். ராஜபத்தினிகளின் ஸ்வபாவத்தைத்தன் வார்த்தைகளால் எல்லோ ருக்கும் வெளிப்படுத்த த வேண்டுமென்ற மஹரிஷியின் எண்ணத்தை பரதன் அறிந்து, ஸத்தியம் தவறாதவனானதால் கைசுப்பி வணக்க மாக, "ஸ்வாமி! சோகத்தாலும் பட்டினியாலும் இளைத்து, தர்ம தேவதையைப்போல் காணப்படும் இந்த ராஜஸ்தீர் என் பிதாவிற்குப் பட்டமஹரிஷியான கௌஸல்யாகேவி; மஹாவிஷ்ணுவை அதிதிதேவி பெற்றதுபோல், மதம் கொண்ட ஸிம்ஹத்தின் நடையை யுடைய புருஷ சிரேஷ்டரான ராமனைப் பெற்றவள். அவளுடைய இடதுகையைத் தாங்கிச்சொண்டு, காட்டில் வெயிலால் வாடின புஷ்பங்களையுடைய கொங்குமரத்தின் களையைப்போல், பலவித துக்கத்தால் ஏங்கி நிற்பவள் ஸுமித்திராதேவி என்ற இரண்டாவது ராஜ பத்தினி. அழகில் அசுவினி தேவதைகளைப் போன்றவர்களும் வீரர்களும் வீணாகாத பராக்கரமமுள்ளவர்களுமான லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னனும் இவளுடைய புத்திரர்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களை ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த தண்டகாரண்யத்திற்கு அனுப்பி உயிரை இழக்கும் படியான ஆபத்தை உண்டுபண்ணினவளும், தசரத சக்கரவர்த்தி புத்திர சோகத்தால் மரணமடையும் வழி தேடினவளும், இதோ நிற்கும் கைகேயியே. இவள் கடுங்கோபமுள்ளவள்;

சாஸ்திர விசாரத்தாலும் ஸாதுக்களின் சேர்க்கையாலும் சுத்தமான புத்தியுடையவளல்ல. வெகு கர்வமுடையவள். அழகில் தன்னைப் போன்றவள் வேறோருவருமில்லை என்பது இவளுடைய எண்ணம். ஸகல தூர்க் குணங்களும் பொருந்தினவள்; பார்வைக்கு ஸகல உத்தம குணங்களும் பொருந்தினவளைப் போலிருப்பாள்; ஐசுவரியமும் அதிகாரமும் வேண்டுமென்று பேராசைகொண்டவள்; குருரமான ஸ்வபாவ முடையவள்; பாபத்தைச் செய்வதில் அஞ்சாதவள்; தான் அனுபவிக்கும் துக்கமெல்லாம் இவளுடைய அனுக்கிரஹமே! நான் பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களுடைய பயன் ஒன்று சேர்ந்து இவள் எனக்குத் தாயென்று நான் சொல்லும்படி நேர்ந்தது.” என்று கூறி கண்ணீரால் நெஞ்சடைத்துக் கண்கள் சிவக்க, கோபம் கொண்ட யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

பரத்வாஜர், “குழந்தாய்! கைகேயியைக் குற்றம் சொல்வது நியாயமல்ல, அவளுக்கு இந்தப் புத்தி, தெய்வச்செயலால் தோன்றிற்று. தேவ தானவ ரிஷி கணங்களுக்கும் ஸாதுக்கருக்கும் பரம ஹிதத்தைச் செய்யவே ராமன் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆகையால் நீ வருத்தப்படுவதற்கும் கைகேயியைத் தூஷிப்பதற்கும். நியாயமே யில்லை” என்றார் (இங்கே ராமனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் வெளிப்படுகிறது. இது வெகு முக்கியமான விஷயம்).

பிறகு பரதன் அந்த மஹரிஷியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுத் தன் பரிவாரங்களைப் புறப்படும்படி கட்டளையிட்டான். சிலர் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களில் பிரயாணம் செய்தார்கள்; சிலர் தங்கச் சங்கிலிகளாலும் கொடிகளாலும் மதுரமாக ஒலிக்கும் மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு கோடைகாலத்தின் முடிவில் ஆகாசத்தில் தோன்றும் மேகங்களைப்போன்ற யானைகளின் மேலும் யானைக்குட்டிகளின் மேலும் பிரயாணம் செய்தார்கள். சிலர் விசித்திரமான பல்லக்கு முதலிய வாகனங்களில் சென்றார்கள். காலாட்கள் நடந்துபோனார்கள். கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்தீர்கள் ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு அவர்களுக்குத் தகுந்த வாகனங்களில் அதிக வேகமாக பிரயாணம் செய்தார்கள். வளிஷ்டருடைய அனுமதியால் பரதன் தன் பரிவாரங்களுடன். ஸூரிய சந்திரர்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் ஒரு பல்லக்கில் போனான். அந்த ஸைன்யம் தென் திசையாகப் பிரயாணம்செய்து, கங்கைக்குத் தெற்கிலுள்ள வனங்களையும் மலைகளையும் நதிகளையும் தாண்டி அங்குள்ள மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் ஜனங்களையும் பயத்தால் மிரளச் செய்துகொண்டு, ஒரு பெரிய மேகம் ஆகாசத்தில் வரவரப் பரவுவதுபோல், ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போயிற்று.

ஸா ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்ட த்வீஐ வஹ்யேயாதா
வீத்ராஸ்யந்தீ ம்ருகபக்ஷி ஸங்காந் |
மஹத்வநம் தத் ப்ரதீ கஹமாநா
ரராஜ ஸேநா பரதஸ்ய தத்ர || (40)

பரதன் ராமனிருக்குமிடத்தைத் தேடியது

தயா மஹாதயா யாய் ந்யா த்வஜ் ந்யா வநவாஸீந: |
அர்த்தா யுதபா மத்தா: ஸயுதா: ஸம்ப்ரஹ்ருஷ: || (1)

வழியிலுள்ள மிருகங்கள் அந்த உபத்திரவத்தைத் தாங்க முடியாமல் கூட்டம் கூட்டமாகத் தங்களுடைய தலைவர்களுடன் வேறு வனங்களுக்கு ஓடிவிட்டன. கரடிகளும் கலைமான்களும் கறுப்புச் சாரலையுடைய கலைமான்களும் ஆற்றங்கரையிலுள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும் மந்தை மந்தைகளாகக் காணப்பட்டன. அலைகளால் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தைப்போலும் மழைகாலத்து மேகங்களைப்போலும் பரதனுடைய ஸைன்யம் யானை குதிரை ரதம் காலாட்கள் வாஹனங்கள் இவைகளால் பூமியை மறைத்தது. இப்படிப் பரதன் வெகு ஆவலுடன் பிரயாணம் செய்து, வாகனங்கள் களைத்ததைப் பார்த்து வஸிஷ்ட பகவானை நோக்கி, “ஸ்வாமி! பரத்வாஜ மஹரிஷி சொன்ன இடம் இதே என்று தோன்றுகிறது. இதோ சித்திரகூடமலை தெரிகிறதே; இதோ மந்தாகனீ நதி. இதோ தூரத்தில் கறுத்த மேகம் போன்ற காடு காணப்படுகிறது. மலைக் தாழ்வரைகளில் மலைகளைப்போன்ற நமது யானைகள் சிரமமில்லாமல் ஏறிக்கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். மேகங்கள் மழையைப் பொழிவதைப் போல், மரங்கள் ஸைன்யங்களால் அசைக்கப்பட்டு மலர்களை உதிர்ப்பதைப் பாருங்கள். சுறா மீன்கள் ஸமுத்திரத்தில் துள்ளி விளையாடுவதைப்போல், இந்த மலையில் மான்கள் நான்கு புறத்திலும் துள்ளி விளையாடுவதைப் பாருங்கள். சத்ருக்னா! இது கின்னரர்கள் வஸிக்குமிடம். சரத்காலத்தில் காற்றிற்கு முன்னே ஓடும் வெளுத்த மேகங்களைப்போல் மான்கள் நமது ஸைன்யங்களால் தூரத்தப்பட்டு ஓடுவதைப் பார், நமது யுத்த வீரர்கள் மேகங்களைப்போல் கறுத்த கேடயங்களுடன் தென்னாட்டில் வஸிக்கும், ஜனங்களைப்போல் தலைமயிரைத் தூக்கி முடிந்து அவைகளைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இதுவரையில் கோர மாயும் ஜன சஞ்சாரமில்லாமலும் சப்தமற்றும் இருந்த இந்த வனம் இப்பொழுது அயோத்யையைப் போல் ஸகல ஸைன்யங்களால் விளங்குகிறது. மிருகங்களின் குளம்புகளால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி ஆகாசத்தை மறைக்கிறது. 'இவன் ராமனுடைய ஆசிரமத்தைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று தூரதேசத்திலிருந்து மிகவும் சிரமப்பட்டு வந்திருக்கிறான். நாம் கூடியவரையில் இவனுக்கு உதவி செய்யவேண்டும்' என்ற எண்ணத்துடன் காற்று அதை உடனே அடித்துக்கொண்டு போகிறது. ஸாரதிகள் உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டிய ரதங்களை இந்த வனத்தில் வேகமாக ஓட்டுவதைப் பார்.

தபஸ்விகள் வஸிக்கத் தகுந்த இந்த ஸ்த்லம் ஸ்வர்க்கம்போல் வெகு ரமணீயமாக இருக்கிறது. புள்ளிமான்கள் ஆணும் பெண்ணுமாகப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டன போல் காடுகளில் ஓடும் அழகைப் பார். நமது ஸைன்யம், அந்த மஹா புருஷர்களிருக்குமிடம் தெரியும் வரையில் இந்த வனத்தில் தேடட்டும்" என்றான்.

அவருடைய உத்திரவுப்படி சில வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாக அந்த வனத்தில் புகுந்து தேடிக்கொண்டிருக்கையில் ஓரிடத்தில் புகை கிளம்புவதைக் கண்டார்கள். உடனே பரதனிடத்திற்கு ஓடி வந்து, “ஸ்வாமி! மனுஷ்யர்களில்லாத இடத்தில் புகை உண்டாக நியாயமில்லை. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவ்விடத்தில் வஸிக்கிறார்களென்று தோன்றுகிறது. அப்படியில்லா விட்டாலும் வேறு யாராவது தபஸ்விகளிருப்பார்கள். அவர்களைக் கேட்டா வது தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே பரதன் நமது ஸைன்யம் இங்கேயே நிற்கட்டும். நான் சொல்லி அனுப்பின உடன் புறப்படத் தயாராக இருக்கவேண்டும். நானும் ஸுமந்திரரும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியும் முன்னே போகிறோம்” என்று கட்டளையிட்டு அந்தப் புகையைக்கண்ட இடத்தை நோக்கிப் போனான். ஸைன்யங்களும் அவ்விடத்தையே பார்த்துக் கொண்டு, “ராமன் இருக்குமிடத்தை அதி சீக்கிரத்தில் பரதன் கண்டுபிடிப் பான்; நாம் ரகுநாதனைத் தரிசனம் செய்து நமது துக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம்” என்று ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வ்யவஸ்த்தா யா பரதேந ஸா சமூ :
நீரீக்ஷமாணாய் ச தூமமக்ரத: |
பபூவ ஹ்ருஷ்டா ந சீரேண ஜாநதீ
ப்ரியஸ்ய ராமஸ்ய ஸமாகமம் ததா || (27)

சித்திரகூடத்தின் அழகு

**தீர்க் காலோஜ் தஸ் தஸ்யீந் கீரள கீர்வநப்ரீய: |
வைதேஹ்யா: ப்ரீயமாகாங்கைந் ஸ்வம்ச சீத்தம் வீலோபயந் (1)**

இப்படியிருக்கையில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் சித்திரகூட மலையில் ஒருமாதம் வரையில் ஸுகமாக வஸித்தார்கள். பிறகு ஒரு நாள் ராமன் ஜானகியை ஸந்தோஷப்படுத்தவும் அதைப் பார்த்துத்தான் ஸந்தோஷப்படவும் சித்திரகூடத்தின் அழகையும் விசேஷங்களையும் அவளுக்குக் காட்டினார். அங்கே அவர்கள் பல தினங்கள் வரையில் வஸித்தும் அப்பொழுதுதான் பார்த்ததுபோல் ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயிற்று. தேவதைகளுக்கு நாதனான ராமனுக்கு எங்கேயாவது பயமுண்டா? தேவேந்திரன் இந்திராணியுடன் தேவலோகத்தில் வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிப்பதுபோல், ராமன் ஸீதையுடன் அந்த மலைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் வனங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். “ஸீதே! இந்த அழகான மலையில் வஸிக்க ஆரம்பித்த பிறகு நாம் ராஜ்யத்தை விட்டு வந்தோமென்றாவது பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் பார்க்க முடியவில்லையே என்றாவது எனக்குக் கொஞ்சமும் துக்கமில்லை. பிராணப்ரியே! இந்தச் சித்திரகூடத்தின் அழகைப்பார். பல பக்ஷிகளால் முற்றிலும் நிறைந்துள்ளது. சிகரங்கள் ஆகாசத்தை அளவுகின்றன. பல தாதுக்களால் நிறைந்து அளவற்ற ஐசுவரியத்துடன் விளங்குகிறது. சில இடங்கள் வெள்ளியைப்போல் வெளுத்திருக்கின்றன. சில இடங்கள் ரத்தத்தைப் போல் சிவந்திருக்கின்றன. சில இடங்கள் இந்திரநீலம் புஷ்பராகம் ஸ்படிகம் பாதரசம் இவைகளின் நிறத்தைப்போலும், சில இடங்கள் வெளுப்பும் கறுப்பும் கலந்த நிறத்துடனும் காணப்படுகின்றன. பலவகை மான்களும் புலி கரடி சிறுத்தை முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும், பலவகைப் பக்ஷிகளும் மஹரிஷிகள் இங்கே வஸிப்பதால் தங்கள் குரூரஸ்வபாவத்தை விட்டு, சாந்தமாக ஸஞ்சரிக்கின்றன. மா, நாவல், வேங்கை, வெள்ளலொத்தி, முரளை, பலா, தவம், அழுஞ்சில், பவ்யம், தினிசி, பில்வம், பச்சிலை, மூங்கில், கொம்மட்டி, வேம்பு, மாவலிங்கை, இலுப்பை, மஞ்சாடி, இலந்தை, கடம்பு, பிரம்பு, மருதை, மாதுளை முதலிய மரங்கள் நேர்த்தியான புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுத்துக் கொண்டு இந்த மலையை அலங்கரிக்கின்றன. தாழ்வரைகளில் கின்னரர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாக வெகுப் பிரிதியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுதே நமக்கும் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகிறது. அதோ பார்; வித்தியாதரர்கள் விளையாடும் இடங்களில் புருஷர்களின் ஆயுதங்களும் ஸ்திரீகளின் ஆடைகளும் மரங்களில் கட்டித்

தொங்கவிடப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த மலை, ஊற்றுகளாலும் அருவிகளாலும், மதம் பெருகும் ஒரு பெரிய யானையைப் போல் தோன்றுகிறது. பலவித புஷ்பங்களின் மணத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு குகைகளிலிருந்து அடிக்கும் காற்று யாருக்குத்தான் ஆனந்தத்தை உண்டாக்காது.

இங்கே உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் பல வருஷங்களிருந்தாலும் துக்கமென்பதே எனக்குத் தோன்றாது. பலவித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மிருகங்களாலும் பക്ഷிகளாலும் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் மறைந்த இந்த மலையில் இருக்க இருக்க எனக்கு ஆனந்தம் அதிகமாகிறது. நான் வனவாஸம் செய்வதால் இரண்டு வகைப் பிரயோஜனம் ஏற்படுகிறது. என் மனத்திற்கு மிகுந்த ஸுகமும் பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்த திருப்தியும், பரதனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் கிடைக்கின்றன. ஸீதே! இந்தச் சித்திரகூட மலையில் என்னுடன் இருந்துகொண்டு, மனம் வார்த்தை தேகம் இம்முன்றையும் அடக்கிக்கொண்டு, தென்றல் காற்று கோகிலத்தின் த்வனி, வண்டுகளின் ஈங்காரம், புஷ்பங்களின் மலர்ச்சி முதலிய வினோதங்களை அனுபவித்து ஸந்தோஷப்படுகிறாயா? இப்படி வனத்தில் வானப்பிரஸ்தர்களின் தர்மத்தை அனுஸரிப்பது கேவலம் இவ்வுலகத்தில் மாத்திரம் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதல்ல. வனவாஸமென்பது ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலிய உத்தமபலன்களைக் கொடுக்குமென்று இக்ஷ்வாகு வம்சத்து ராஜரிஷிகள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இந்த மலையில் நாற்புறத்திலும் கணக்கில்லாத கற்பாறைகள் விசாலமாகவும் கறுப்பு வெளுப்பு மஞ்சள் முதலிய வர்ணங்களோடு கூடியும் காணப்படுகின்றன. இங்கே உண்டாகும் மஹிமையுள்ள ஓஷதிகள், ராத்திரி காலங்களில் அவைகளிலிருந்து கிளம்பும் பிரகாசத்தால் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போல் ஜ்வலிக்கின்றன. சில இடங்கள் அனேக குகைகளால் நிறைந்திருப்பதால் வீடுகளைப் போலும், சில இடங்கள் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நிறைந்திருப்பதால் தோட்டங்களைப் போலும், சில இடங்கள் ஒரே கற்பாறையாகவும் இருக்கின்றன. இந்த மலை பூமியைப் பிளந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் தாவுவது போலிருக்கிறது, இதன் சிகரம், நாற்புறங்களிலும் வெகு தூரத்திலிருந்து தெரிகிறது. கீழாநெல்லி, சரப்புன்னை, ஸ்தகரம், பூர்ஜபத்ரம் இவைகளின் இலைகளால் மறைக்கப்பட்டுத் தாமரை இதழ்கள் பரப்பப்பட்ட படுக்கைகள் ஸ்வபாவமாகவே அமைந்திருப்பதைப் பார். இங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆண்பெண்களால் புஷ்பமாலைகளும் பழங்களும் அனுபவிக்கப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. இந்த மலை இந்திரனுடைய ராஜதானியையும் மானஸமென்ற ஏரியையும் விட அதிக

ரமணியமாயும் அழகாயும் இருக்கிறது. உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் சிரேஷ்டமான நியமங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, என் முன்னோர்களான ராஜரிஷிகளைப்போல் இந்த வனத்தில் இருந்தால், அயோத்யையிலிருந்து இந்தப் பூமியை ஆளுவதாலுண்டான ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தது போன்ற திருப்தியை அடைவேன்" என்றார்.

இமம் து காலம் வந்தேத விஜய்ரீவாந்
த்வயா ச ஸீதேத ஸஹ லக்ஷ்மணேந ச |
ரதீம் ப்ரபத்ஸ்யே குலதர்ம வர்த்நீம்
ஸதாம் பதி ஸ்வைர் நியமை: பகர: ஸ்தீத: || (27)

மந்தாகினி நதி

அத பாரஸாத் விந்ஷக்ரம்ய மைத்ஸீம் கோஸஸேஸர்வர: |

அதர்யயச் சுபஜஸாம் ரம்யாம் மந்தாகிநீம் நதீம் || (1)

பிறகு அந்த மலையிலிருந்து இறங்க ஸ்படிகத்தைப்போல் சுத்தமான ஜலத்தையுடைய மந்தாகினி என்ற புண்ணிய நதியை ராமன் ஸீதைக்குக் காட்டி, மலைகள் வனங்கள் மரங்கள் பறவைகள் மிருகங்கள் முதலிய விசித்திரமான பொருள்களைப் பார்த்ததாலுண்டான ஸந்தோஷத்தால், மலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப் போல் அவளுடைய முகம் விளங்குவதைக் கண்டு, ராமன், "ஸீதே! இதோ மந்தாகினி நதியைப் பார்த்தாயா! இந்த மணற்குன்றுகள் எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கின்றன! அன்னங்களும் வண்டாழ்வான் குருவிகளும் தாமரைகளுக்கு நடுவில் ஆனந்தத்துடன் விளையாடுகின்றன. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த கரையிலுள்ள பலவித மரங்களால் குபேரன் ஜலக்ரிடை செய்யும் தடாகமான நளினி என்பதையும் பழிக்கின்றது. காட்டுமிருகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இறங்கி ஜலம் குடிப்பதால் கலங்கிக் குங்குமப் பூச்சைப்போன்ற இந்த ஜலம் இங்கே ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசையை உண்டாக்குகிறது.

அதோ பார்! ரிஷிகள் ஜடை மான்தோல் முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு நியமகாலங்களில் இந்தப் புண்ணிய நதியில் நீராடுகிறார்கள். அதோ வேறு சில ரிஷிகள் கைகளை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு கடுமையான நியமத்துடன் ஸூரியனை உபாஸிப்பதைப்பார். ஆடுகிறவர்கள் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு மலர்களை வாரியிறைப் பதுபோல், அந்த மலையின் உச்சியிலுள்ள மரங்களின் கிளைகள் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, மலர்களையும் இலைகளையும் ஆற்று நீரில் நாற்புறங்களிலும் வாரியிறைப்பதைப்பார். சில இடங்களில் ஜலம் சிரேஷ்டமான முத்துக்களைப்போல் சுத்தமாக இருக்கிறது. சில இடங்களில் மணல் திட்டுகள் மேலே தெரிகின்றன. சில இடங்களில் ஸித்தர் கள் ஆனந்தமாக ஜலத்தில் விளையாடுவதைப் பார். சில இடங்களில் காற்று புஷ்பக்கொத்துக்களை அடித்துக் கரையில் ஒதுக்கி இருக்கிறது. சில இடங்களில் புஷ்பக்கொத்துக்கள் நடு ஜலத்தில் மிதந்து போகின்றன: அம்மலர்க்குவியலில் அமர்ந்து சக்கரவாகபக்ஷிகள் இனிமை யான குரலுடன் தங்கள் பேடுகளை விளையாடுவதற்காக அழைப்பதைப் பார்.

கபடமற்றவளே! நகரத்தில் வஸிப்பதைவிட இந்தச் சித்திர கூட மலையைப் பார்ப்பது இன்பமல்லவா? பட்டணத்திலிருப்பதைவிட நாம் ஏகாந்தமாக அனுபவிக்கக்கூடிய இந்தச் சித்திரகூட மலையில் வஸிப்பது மிகுந்த

ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறதல்லவா? உன்னைப் பார்ப்பதைவிட இந்த மந்தாகினி நதியைப் பார்ப்பது எனக்கு ஆசையை விருத்தி செய்கிறது. இந்திரியங்களையும் அந்தக் கரணத்தையும் அடக்கிக் கடுமையான் தவத்தைச் செய்யும் பாபமற்ற ஸித்தர்களும் ஒவ்வொரு நாளும் இங்கே நீராடுகிறார்கள். அவர்களின் பாததூளியால் இது மிகவும் பரிசுத்தமாகிறது. இங்கே நாம் இருவரும் இறங்கி நீராடுவோம். அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் ஸித்தமாக இருக்கின்றன. பயத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டு, உன் தோழிகளுடன் விளையாடுவதுபோல் என்னுடன் இந்நதியில் விளையாடு. உன்னால் உண்டாகும் அலைகள் இந்த ஆற்றில் அடர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை வெண்தாமரை மலர்களை ஜலத்தில் மறையச்செய்வதைப் பார்ப்பாய். நீ இதுவரையில் அயோத்யை யிலிருக்கும் ஜனங்களிடத்தில் வைத்த பிரீதியை இங்கே ஸஞ்சரிக்கும் மிருகங்களிடத்தில் வை. இந்த மலையே அயோத்யை என்று நினை. இந்த மந்தாகினியே ஸரயூநதி என்று எண்ணு.

தர்மாத்மாவான லக்ஷ்மணன் என் இஷ்டப்படி நடப்பவன்; நீயும் எனக்கு அனுசூலமாக இருப்பவள். பிரியமான தம்பியையும் அனுசூலமான மனைவியையுமுடைய ஒருவனுக்கு இந்த லோகத்தில் வேறு ஸுகம் வேண்டுமா? மூன்று காலங்களிலும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடிக்கொண்டு தேன் பழங்கள் கிழங்குகளை உண்டு, உன்னுடன் காடுகளிலிருக்கும் வரையில் அயோத்யையையும் நினைக்க மாட்டேன்; ராஜ்யத்தையும் நினைக்கமாட்டேன்; இந்த மந்தாகினியின் கரையில் மிருகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நடமாடுவதையும், யானைகளும் சிங்கங்களும் குரங்குகளும் மஹரிஷிகளின் தபோபலத்தால் தங்களுக்கு ஸ்வபாவமான விரோதத்தையும் மறந்து ஒரே துறையில் நீர் குடிப்பதையும், அதன் கரையில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களையும் பார்த்து, ஸுகல சிரமும் தீர்ந்து எவன்தான் ஆனந்தத்தை அடையமாட்டான்" என்று மந்தாகினியைப் பலவிதமாக வர்ணித்துச் சித்திரகூடத்தின் தாழ்வரை களில், மைபோல் கறுத்த காடுகளில் ஸீதையுடன் ஸஞ்சரித்தார்.

**இதீவ ராமா பஹு ஸங்கதம் வச:
ப்ரியாஸஹாய: ஸரீ தம் ப்ரதீ ப்ருவந் |
சுசார ரம்யம் நயநாஞ்ஜந ப்ரபம்
ஸசீத்ரகூடம் ரகுவம்ஸா வர்தந: || (19)**

பரதனுடைய சேனையைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கோபித்தது

தாம் ததா தர்பரயீத்வா ஹ மைதீஸீம் கீர் நிம்நகாம் |
நிஜஸாத கீர்ப்ரஸீதே ஸீ தாம் மாம்ஸேந சந்தயந் || ௩

இப்படி மந்தாகினியின் விசித்திரங்களை ஸீதைக்குக் காட்டி பிறகு ராமன் அந்த மலைச்சாரலில் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து, "ஸீதே!" இதோ ருசியுள்ள உணவுப்பண்டம் இருக்கிறது பார். இதை உண்பாயாக" என்று கூறி தான் முதலில் ருசிபார்த்த அந்தபண்டங்களை ஸீதைக்குக் கொடுத்து அவளை ஸந்தோஷப்படுத்தினார்.

அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது பரதனுடைய ஸனையன்யம் அவ்விடத்திற்கு வந்து, அதனாலுண்டான புழுதியும் சப்தமும் ஆகாசத்தை அளவிற்று. அந்தப் பெருத்த சப்தத்தால் காட்டிலிருக்கும் மிருகங்கள் பயந்து கூட்பம் கூட்பமாக நான்கு மூலைகளிலும் ஓட ஆரம்பித்தன. அந்த ஸனையத்தால் உண்டான பெரிய ஓசை ராமனுடைய காதில் விழுந்தது. மிருகங்கள் மிரண்டு ஓடுவதையும் பார்த்தார். உடனே ஸம்பத்திலிருக்கும் மஹாவீரனான லக்ஷ்மணனை நோக்க, “குழந்தாய்! பார்த்தாயா? மேகங்களின் ஓசையைப்போல் கம்பீரமான ஒரு சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறதல்லவா? அடர்ந்த காடுகளிலுள்ள யானைகளும் எருமைகளும் சிங்கங்களால் துரத்தப்பட்டு இப்படி. நான்கு திக்குகளிலும் ஓடுகின்றனவா? பார். அரசனோ, அவனைப் போன்றவனோ வேட்டையாடுகிறானா? புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்கள் மற்ற மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொல்கின்றனவா? இந்தப் பர்வதத்தில் இப்பொழுது பகல்களும் பறக்க முடியாதபடி குழப்பம் உண்டாகி இருக்கிறது. இதைப் பற்றின விஷயங்கள் யாவற்றையும் சீக்கிரமாகத் தெரிந்து கொண்டு வா” என்றார்,

உடனே லக்ஷ்மணன் புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு ஆச்சாமரத்தில் ஏறி அங்கிருந்து நான்கு திக்குகளிலும் பார்க்கையில், வடக்கில் ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் ஒரு பெரிய ஸனையன் வருவதைக் கண்டு, “ஸ்வாமி! நெருப்பை அணைத்துவிடுங்கள்; நாமிருக்கும் இடத்தைப் புகையால் கண்டுபிடிப்பார்கள். ஸீதையைக் குகைக்கு அழைத்துப் போங்கள்: சீக்கிரமாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்”, என்று எச்சரித்தார்.

ராமன், "குழந்தாய்! இது யாருடைய ஸைன்யமென்று உனக்குத் தோன்றுகிறது?" என்றார். லக்ஷ்மணன் கோபம் கொண்டு நெருப்பைப்போல் அந்த ஸைன்யத்தைப் பார்வையால் எரித்துக் கொண்டு, "கைகேயியின் மகனான பரதன் அவளுடைய இஷ்டப்படி ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறான். நாம் இருவரும் அதற்குப் பாகஸ்தர்கள். நாம் இருக்கும் வரையில் அபாயம் நேருமென்று நினைத்து நம்மைக் கொன்றுவிட்டுக் கவலையில்லாமல் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலா மென்று இங்கே வருகிறானென்று நினைக்கிறேன். பாருங்கள்; விஸ்தாரமான கிளைகளோடு கூடன கோவிதாரமரம் எழுதப்பட்ட கொடி அந்த ரதத்தின் மேல் பிரகாசிக்கிறது. சிலர் வேகமான குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டும். சிலர் மலைகளைப் போன்ற யானைகளில் ஏறிக்கொண்டும் ஸந்தோஷத்தோடு இவ்விடத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் மலையிலிருந்தே அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வோமா? அல்லது இங்கேயே ஆயுதபாணிகளாக நிற்போமா? அந்தக் கோவிதாரக் கொடியை இன்றைக்கு யுத்தத்தில் நாம் பிடுங்கக்கொள்ளவேண்டும். நம் எல்லோருக்கும் இவ்வளவு கஷ்டத்தை உண்டு பண்ணிய பரதன் இன்றுதான் என் கண்ணில்பட்டான். தங்களுக்குச் சாசுவதமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து எவனுக்காகத் தாங்கள் துரத்தப்பட்டீர்களோ அந்தப் பரமசத்துரு இதோ வருகிறான். இன்றைக்கு நான் அவனைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை. முன்னமேயே அவன் நமக்குப் பெரும் அபகாரத்தைச் செய்தவன். அவனைக் கொல்வது அதர்மமல்ல. அவனைக் கொன்றால் தோஷமுமில்லை. தர்மத்திற்கு விரோதமாக நடந்த பெரும் பாபி, அவனைக் கொன்றால் உபத்திரவமில்லாமல் இந்தப் பூமி முழுவதையும் தாங்கள் ஆளலாம். கைகேயி தன் மகனுக்கு இந்த ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பி இவ்வளவு அக்கிரமம் செய்தாளல்லவா? இருக்கட்டும். மதம் பிடித்த யானை மரத்தை ஓடித்துத் தள்ளுவதுபோல், இன்று அவளுடைய மகனை அவள் கண்ணுக்கெதிரில் கொன்று அவளைக் கதறாடிக்கிறேன். இது மாத்திரமா? அவளையும் அவளுடைய பந்துக்களையும் மந்தரை முதலிய அவளுடைய பரிவாரங்களையும் உயிரோடு வைக்கிறதில்லை. இந்தப் பெரும் பாபம் பூமியிலிருந்து விலகட்டும். என் மனத்திலுள்ள கோபத்தையும் வெறுப்பையும் இதுவரையில் அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். உலர்ந்த புல்தரைகளில் காட்டுத்தீ பாய்வதுபோல், பரதனுடைய ஸைன்யத்தின்மேல் என் கோபாக்கியைப் பாணங்களின் ரூபமாக விடுகிறேன். சத்துரு ஸைன்யத்தை என் பாணங்களால் பிளந்து, இந்தச் சித்திரக்கூடத்திலுள்ள காடுகளில் ரத்தவெள்ளம் ஓடச் செய்கிறேன். என் பாணங்களால் சிதைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் மனிதர்களையும் இங்கிருக்கும் காட்டு மிருகங்கள் ஸந்தோஷமாக இழுத்துக் கொண்டு போய்த் தின்னும்.

தாங்கள் என் மனத்தைக் கெடுக்கக் கூடாது. என் சக்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் தாங்கள் இதுவரையில் பார்த்ததில்லையா? நான் எப்பொழுதாவது யுத்தத்திற்குப் போய் ஐயமில்லாமல் திரும்பினதுண்டா? என் பாணங்களுக்கு சத்துரு ஸையத்தை இரையாகக் கொடுக்காமல் என் வில்லிடத்திலும் அம்புகளிடத்திலும் எப்பொழுதாவது நான் கடன்பட்டதுண்டா? இதுவரையிலுமில்லாமல் இன்று நடக்கும் யுத்தத்தில் கடன்படுவேனா? எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள். பரதனையும் அவனுடைய ஸையத்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அடிக்கிறேன்" என்றான்.

**பரராணாம் தநுஷ்பர்சாஹ மந்ருக்ஷாஸ்ய மஹாம்ருதே |
ஸஸைந்யம் பரதம் ஹத்வா பஷிஷ்யாமி ந ஸம்பரய : || (31)**

ராமன் லக்ஷ்மணனை அடக்கினது

ஸுஸம்ரப் தம்நு ஸிஸனம் தீர்த்ம் லக்ஷ்மணம் க்ரோத ஸூர்ச்சீர்தம் |
ராமஸ்து பரீஸாந்த்வயாத வசநம் சேத ம்ரஸீத் || (1)

கோபத்தால் மெய்மறந்து யுத்தம் செய்ய ஆவலாயிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்ய விரும்பி ராமன், “குழந்தாய், லக்ஷ்மணா! பரதனோ மஹா புத்திமான்; மஹாவீரன். நம்முடன் யுத்தம் செய்ய உத்தேசித்து வேறோருவரை அனுப்பாமல் அவனே நேரில் வரும்பொழுது ஆயுதங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? “தசரதர் பரதனுக்கு பிரியமாக ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். ராமன் தனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லை என்ற ஆத்திரத்தால் பரதனைக் கொன்றுவிட்டு அந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்” என்ற லோகாபவாதமும் எனக்கு வேண்டுமா? 'பரதனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புகிறேன் என்று தசரதர் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றி என் பிதாவை ஸத்தியம் தவறாதவராகச் செய்வேன்' என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கேன். இப்பொழுது பரதனை யுத்தத்தில் கொன்றால் அந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யட்டும்? என் பந்துக்களையாவது மித்திரர்களையாவது கொன்று அதனால் கிடைக்கும் திரவியம் எனக்கு வேண்டாம். விஷம் கலந்து செய்யப்பட்ட பக்யங்களை எவனாவது கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பானா? தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் இந்தப் பூமியையும் என்னுடன் பிறந்த உங்களுக்காகவே தேடுகிறேன். இது ஸத்தியம். நீங்கள் அளவற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்து ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் இந்த ராஜ்யம் விரும்புவேனே தவிர வேறல்ல. நான் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களைத் தொட்டு பிரமாணம் செய்கிறேன். இந்த பூமி எனக்குக் கிடைக்காதென்பதில்லை. ஆனால் அதர்மத்தைச் செய்து இந்தப் பதவி எனக்குக் கிடைக்கிறதாயிருந்தால் வேண்டாம். பரதனையும் உன்னையும் சத்ருக்களையும் விலக்கி நான் மாத்திரம் ஏதாவது ஸுகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால் அந்த ஸுகம் சாம்பலாகட்டும்.

இதிருக்கட்டும். பரதன் இப்பொழுது இங்கே வரும் காரணம் இப்படியிருக்கலாம். தன் அம்மான் வீட்டிலிருந்து அயோத்யைக்கு வந்து அங்கே நடந்தவைகளைக் கேள்விப்பட்டு, நாமெல்லோரும் தபஸ்விகளாய் இந்தக்காட்டில் வளிக்கிறோமென்று ஸுமித்திரையால் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம். பரதன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவன். அவனிடத்தில் எனக்கு என்னுயிரைக் காட்டிலும் மிக்க பிரீதியுண்டு. நமது

குலத்தில் மூத்தவனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்து வருகிறதென்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் காட்டில் கஷ்டப்படுகிறேனென்று கேட்கப் பொறுக்கமாட்டான். ஆகையால் அவன் நம்மை அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போக வருகிறானே தவிர, நம்மிடத்தில் விரோதபுத்தியுடன் வருவதாகத் தோன்றவில்லை. கைகேயியிடத்தில் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டு கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருப்பான். நமது பிதாவை எப்படியாவது பிரார்த்தித்து ஸம்மதிக்கச்செய்து இந்த ராஜ்யத்தை எனக்குக் கொடுக்க இங்கே வருகிறான்.

பரதன் நம்மைப் பார்க்க விரும்புவது இந்த ஸமயத்திற்கு உசிதமானதே. நமக்குக் கெடுதியைக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டான். பரதனிடத்தில் நீ ஸந்தேகப்படுகிறாயே. இதுவரையில் அவன் உனக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்ததுண்டா? அல்லது நீ இப்பொழுது சொன்னபடி, உனக்கு பயமுண்டாகும் வார்த்தைகளைச் சொன்னதுண்டா? பரதனைப் பற்றி இப்படி வெறுப்பாயும் குரூரமாயும் பேசாதே. பரதனைச் சொன்னால், என்னைச் சொன்னதுபோல் ஆகும். இதற்கு முன் தசரதரைக் கொன்றுவிடுகிறேன் என்று கிளம்பினாய். இப்பொழுது பரதனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் என்கிறாய். இனிமேல் சும்மா இருந்தால் பெரிய அனர்த்தம் விளையும். இந்த குரூரபுத்தியை எப்படியாவது அடக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு எந்த ஆபத்துத்தான் நேரட்டும். பெற்ற தகப்பனைக் கொல்வானா? தன்னைக் காட்டிலும் வேறில்லாத உடன் பிறந்தவனைக் கொல்வானா?

உனக்கு இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று இப்படிச் சொல்கிறாயா என்ன? பரதன் வரட்டும். இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடு என்று சொல்லி வாங்கித்தருகிறேன். 'பரத! நீ இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்துவிடு' என்று விளையாட்டாகச் சொன்னாலும் அதை நிஜமாகவே செய்துவிடுவான், மறுபடியும் அதைப்பற்றி நினைக்கவே மாட்டான்" என்று பலவிதமாகச் சொல்லி லக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தைத் தணித்தார்.

லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மாவான ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வெட்கத்தால் அவயவங்கள் குன்றி அடங்கினார், ஆனால் தன் லாபத்தை உத்தேசித்து இப்படிச் சொன்னவரல்ல. ராமனுடைய நன்மையை உத்தேசித்தே, அவருக்கு யாதொரு அபாயமும் நேரக்கூடாதென்றே, காரணமில்லாமலிருந்தும் பரதனிடத்தில் பயந்தார், (ஒருவனிடத்தில் நாம் அளவற்ற பிரீதி வைத்துவிட்டால் அவனுக்கு யாரால் கெடுதி நேருமோ என்று எல்லோரிடத்திலும் ஸந்தேகப்படுவது மனுஷ்ய ஸ்வபாவம்). உலகத்தில் ஒருவன் சொன்ன வார்த்தை பயனில்லாமல் போனால் அதை மாற்றுவது போல், லக்ஷ்மணன்

வெட்கப்பட்டு, “நமது பிதாவே தங்களை அழைத்துப்போக வருவதாய்த் தோன்றுகிறது” என்று அந்த பிரஸ்தாபத்தை மாற்றப் பார்த்தார். பிறருடைய நோக்கத்தை அறிந்து நடப்பவர்களில் சிரேஷ்டரான ராமன் அதை அறிந்து, லக்ஷ்மணனுடைய வெட்கம் தணியட்டுமென்றே அவர் சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டு, “ஆம், சக்கரவர்த்தியே நம்மைப் பார்க்க இங்கே வருகிறாரென்று நினைக்கிறேன். அல்லது நமது குழந்தைகள் செல்வமாக வளர்க்கப் பட்டவர்களல்லவா? கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்களா” என்று காட்டில் நமக்கு நேரக்கூடிய துன்பங்களை நினைத்து நம்மை அழைத்துப்போக வரலாம். அல்லது, பிறந்தது முதல் மிகவும் செல்வமாகவும் ஸுகமாகவும் வளர்ந்த ஸீதை ஏன் காரணமில்லாமல் காட்டில் கஷ்டப்பட வேண்டுமென்று பச்சாத்தாபப்பட்டு அவளை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போக வரலாம். சக்கரவர்த்தியின் ரதத்தில் வழக்கமாகப் பூட்டப்படும் இரண்டு உத்தம ஜாதிக் குதிரைகள் வாயுவேகத்துடன் இதோ வருகின்றன. ஸைன்யங்களுக்கு முன் நமது பிதாவின் பட்டத்து யானை சத்ருஞ்ஜயன் மதத்தால் தேகத்தை ஆட்டிக்கொண்டு மலையைப்போல் இதோ நடந்து வருகிறது பார். ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் எனக்கு ஸந்தேகத்தை உண்டாக்குகிறது. லோகத்தாரால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பட்ட நமது பிதாவின் வெள்ளைக் குடையைக் காணேன். மரத்திலிருந்து இறங்கி வா. பரதனிடத்தில் நான் சொன்னபடி நடந்துகொள்” என்று ராமன் எச்சரித்தார். லக்ஷ்மணனும் கைகூப்பி வணக்கமாக அவருடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

இதற்குள் பரதன் ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்குத் தன் ஸைன்யத்தால் யாதொரு உபத்திரவமும் நேரக்கூடாதென்று அதை அரை யோஜனைக் கப்பால் சித்திரக்கூட மலையைச் சுற்றி இருபுறத்திலும் தங்கச் செய்தான். மஹாநீதிமானான பரதனால் நடத்தப்பட்ட அந்த ஸைன்யம் கர்வத்தை விலக்கித் தர்மத்தை மறக்காமல், ராகவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுவதற்காகச் சித்திரகூட மலைச் சாரலில் தங்கியிருந்தது.

**ஸா சீத்ரகூடே பரதேந ஸேநா
தர்மம் புரஸ்க்ருத்ய விதூய தர்மம் |
ப்ரஸாத நார்தீம் ரகுநந்தநஸ்ய
வீராஜதே நீதிமதா ப்ரணீதா || (31)**

பரதன் ராமனுடைய ஆசிரமத்தைத் தேடியது

நீலேயர்ய ஸேநாம் ஸு விபு: பத்யாம் பாதவதாம் வர: |
அபிகந்தும் ஸ காகுத்ஸ்த ம்யேஜ குருவர்தகம் || 1)

இப்படி ஸைன்யத்திற்கு இடங்களை அமைத்து, தான் கால் நடையாக ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு பரதன், “சத்ருக்னா!” நீயும் இந்த வேடர்களும் நமது பரிவாரங்களும் இந்தக் காட்டில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் ஜாக்கிரதையாக இப்பொழுதே. தேடப் புறப்படுங்கள். குகனும் அவனுடைய பந்துக்களும் ஆயுதபாணிகளாக ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்கும் இடத்தைக் தேடிக் கண்டுபிடிக்கட்டும். மந்திரிகள் நகரத்து ஜனங்கள் புரோகிதர்கள் பிராம்மணர்களுடன் நானும் கால்நடையாக இந்த வனம் முழுவதையும் தேடுகிறேன். ராமனையும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனையும் மஹா பாக்கியசாலியான ஸீதையையும் பார்க்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. பூர்ணசந்திரனைப் போல் அழகான என் அண்ணனுடைய முகமண்டலத்தையும் தாமரை இதழ்களைப்போல் விசாலமான நேத்திரங்களையும் நான் பார்க்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. வஜ்ராயுதம் த்வஜம் தாமரை மாவெட்டி அமிருதகடம் முதலிய சக்கரவர்த்தி லக்ஷணங்களைக் காட்டும் ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என் அண்ணனுடைய திருவடிகளை என் தலையால் தாங்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. என் தமயன் தனக்கு உசிதமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து, சக்கரவர்த்திகளின் சரீரத்தைத் தலையில் தரித்து, எனக்குத் தகுந்த கிரீடமான தன் திருவடிகளை என் தலையில் வைக்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. நமது முன்னோர்களுடைய காலம் முதல் பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கும் இந்த ராஜ்யத்தில் என் தமயன் மஹாராஜாவாகப் புண்ணிய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தாலொழிய என் துக்கம் தீராது. விசாலமான நேத்திரங்களுடன் பூர்ணசந்திரனைப் போல் மஹா காந்தியுடன் விளங்கும் ராமனுடைய முகத்தை எப்பொழுதும் பார்க்கும்படியான பாக்கியத்தை லக்ஷ்மணன் செய்தானல்லவா? லோகநாத னான ராமமூர்த்தியைப் பின்தொடரும் பாக்கியம் ஸீதைக்குக் கிடைத்த தல்லவா? நந்தவனத்தில் குபேரன் வசிப்பதுபோல் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தன் தேசத்தைவிட்டுப் பழக்கமில்லாத தேசத்தில் வந்து வளிக்கும்படி இந்தச் சித்திரகூடமலை என்ன பாக்கியம் செய்ததோ? ஹிமயமலையைக் காட்டிலும் இது சிரேஷ்டமாயிற்று. துவஷ்ட ஜந்துக்களால் நிறைந்து மனுஷ்ய ஸஞ்சாரம் இல்லாத இந்தக் காடும் மஹாபுண்ணியத்தைச் செய்தது. இல்லாவிட்டால் எல்லையற்ற தேஜஸும் ஐசுவரியமும் வாய்ந்த ராமன் இங்கே வசிப்பாரா?” என்று கூறி அதிகமாக நடந்து பழகாத பரதன்,

பெருங்காட்டில் புகுந்து கால் நடையாக மலைத்தாழ்வரைகளில், புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் ஆகாசத்தை அளாவி வளர்ந்திருக்கும் மரங்களின் நடுவில் சென்றான்.

ராமனிடத்தில் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தை, போகும் பொழுதே ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். சித்திரசூடமலையின் உச்சியில் அழகிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு ஆச்சாமரத்தின் அடியில் நின்று பார்க்கும்பொழுது ராமனுடைய ஆசிரமத்திலிருந்து கிளம்பும் புகை காணப்பட்டது. ராமன் இங்கே வஸிக்கிறாரென்று அங்குள்ள ஜனங்களால் பரதனும் அவருடைய பந்துக்களும் அறிந்து ஸமுத்திரத்தில் திசைதெரியாமல் வெகுகாலமாக அலைந்து கொண்டிருந்தவர்கள் கரையைக் கண்டதுபோல் ஆனந்தத்தால் மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். பிறகு ஸைன்யத்தை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, ஸாதுக்களால் நிறைந்த ராமனுடைய ஆசிரமத்தை நோக்கிப் பரதனும் குகனும் பரிவாரங்களுடன் போனார்கள்.

ஸ சீத்ரகூடே து கீரள நியம்ய
ராமாபர்ரமம் புண்யஜதேநாப்பந்நம் |
குடேஷுந ஸார்தம் த்வரீதோ ஜகாம
புநர் நீலேயர்யையவ சமும் மஹாத்மா || ௩௪

பரதன் ராமனைத் தரிசித்தது

நிஷ்டையாம் து ஸேநாயா முத்ஸகோ பரதஸ்தத: |
ஜகாம ப்ராதரம் த்ரஜ்ஞம் பரத்ருக்ந மநுதர்ஸயந் || 1)

ஸையங்கள் அங்கே தங்கியபின் பரதன் ராமனைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று ஆசைமேலிட்டு வஸிஷ்டரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! ராஜபத்தினிகளைச் சீக்கிரமாக அழைத்து வாருங்கள்” என்று பிரார்த்தித்து விட்டு, அவன் அதிவேகமாக முன்னே போனான். ராமனுடைய அசிரமம் ஸமீபத்திலிருப்பதற்குத் தகுந்த பல அடையாளங்களைப் போகும்பொழுது சத்ருக்னனுக்குக் காட்டிக் கொண்டே போனான். பரதனைப்போல் ஸுமந்திரரும் ராமனைத் தரிசிக்க ஆவலுள்ளவர்; ஆகையால் சத்ருக்னனுக்குப் பின்னே போனார். கொஞ்ச நேரம் கழித்துத் தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்களுக்கு நடுவில் ராமனுடைய ஆசிரமம் காணப்பட்டது. அக்னி காரியங்களுக்காக ஒரு பர்ணசாலையும், தன்னைப் பார்க்கவருபவர்கள் ஸுகமாக உட்கார்ந்து பேசுவதற்காக இரு பர்ண சாலையும் கட்டப்பட்டிருந்தன. ராத்திரியில் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க, விற்றுகள் அதற்கு வெளியில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பூஜைக்காகப் புஷ்பங்கள் பறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தண்ணீர்த் துறைகளிலிருந்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆசிரமத்திற்கு வரும்பொழுது மார்க்கம் தெரிவதற்காகச் சிலவிடங்களில் தர்ப்பையாலும் மரவரியாலும் மரங்களில் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருந்தது. பனிக்காலத்தில் குளிர் காய்வதற்கு மான் எருமை முதலியவைகளின் சாணம் குப்பல்களாக அங்கங்கே சேர்த்து வைக்கப் பட்டிருந்தது.

அவைகளைப் பார்த்தவுடன் பரதனுடைய முகத்தில் மிகுந்த காந்தி விளங்கிற்று; மனத்தில் ஸந்தோஷம் பொங்கிற்று. சத்ருக் னனையும் தன் மந்திரிகளையும் பார்த்து, “பரத்வாஜ மஹரிஷி குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வந்தோமென்று நினைக்கறேன். மந்தாகினி நதி ஸமீபத்தில் இருக்க வேண்டும். ராத்திரியில் பழம் கிழங்கு ஜலம் முதலியவைகளைக் கொண்டு வர வெளியில் லக்ஷ்மணன் போய் வருவதற்கு எளிதாகஇருக்கும்படி இந்த வழியில் மரவரிகளை மரங்களில் தூக்கிக் கட்டி, வைத்திருக்கிறான். நாமும் இந்த வழியாகவே போக வேண்டும். மலையடிகளில் மதயானைகள் கர்ஜித்துக்கொண்டு திரியும் வழி இதோ. ஆகையால் காலடிகள் மறைந்து வழி தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் அடையாளம் செய்துகொண்டிருக்கிறான். தபஸ்விகள் காலையிலும் மாலையிலும் ஹோமத்திற்காக எந்த அக்னியை எப்பொழுதும் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்களோ அந்த அக்னியிலிருந்து அடர்ந்த புகை

கிளம்புவதைப் பாருங்கள். மந்திரோபதேசம் முதலிய மஹாஸம்ஸ்காரங்களை எனக்குச் செய்தவரும், மஹரிஷிகளைப் போன்ற வரும், ஸகல உத்தம குணங்கள் பொருந்தினவரும் புருஷோத்த மனுமான ராமனை இவ்விடத்தில் காண்பேன்" என்று சொல்லி, பிறகு சித்திரகூட மலையைச் சேர்ந்த மந்தாகினி நதிக்கரைக்கு வந்தான். தன்னுடன் இருப்பவர்களைப் பார்த்து, "புருஷசிரேஷ்டரான என் தமயன் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரம் இல்லாத இந்தக் காட்டில் வெறும் தரையில் வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார். மஹா தேஜஸ்வியான லோகநாதன் என்னால் ஸகல போக போக்யங்களையும் விட்டு மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு காட்டில் வஸிக்கிறாரென்ற லோகாபவாதத்திற்கு ஆளானேன். நான் பிறந்தென்ன, பிழைத்திருந்தென்ன? ஆகையால் ராமனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸமாதானம் செய்து அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போகிறேன். கைகேயியால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தை என்மேல் சாட்டி, "அண்ணா! இவ்விடத்தில் இரக்கம் வைக்கக்கூடாது" என்று லக்ஷ்மணன் அப்பொழுது தடுத்தால் அவன் எனக்கு இளையவ னானாலும், ஆகவேண்டிய காரியம் பெரிதானதால் அவனுடைய பாதங் களைப் பிடித்துக்கொண்டாவது அவனை ஸமாதானப்படுத்துகிறேன். அப்படியும் பயன்படாவிட்டால் ஸகல லோகங் களுக்கும் புருஷகாரமான (உதவியான) ஸீதையின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து ராமனிடத்தில் சிபார்சு செய்யும்படி வேண்டுகிறேன்" என்று இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு போகும் பொழுது ராமனுடைய அழகான புண்ணியாசிரமம் தோன்றிற்று.

மிகவும் விசாலமான ஆச்சாமரம் பனை முதலிய மரங்களின் இலைகளால் அவ்வாசிரமம் நன்கு புலப்படாமல் இருந்தது. யாகத்தில் அக்னிபீடத்தில் தர்ப்பைகள் பரப்பியிருப்பதைப் போல் தரையில் மிருதுவான தர்ப்பங்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாபல முள்ளவைகளும் சத்துருக்களை அழிப்பவைகளும் அஸாத்தியமான காரியங்களை ஸாதிக்கிறவைகளும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றவையுமான வில்லுகளாலும், போகவதி என்ற நாகலோகத்தின் ராஜதானியில் மஹாஸர்ப்பங்கள் ஜ்வலிப்பதுபோல் கொழுந்துவிட்டெரியும் முகங்களுடன் அம்பறைகளிலிருந்து ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான பாணங்களாலும், உத்தமமான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட உறைகளில் மின்னலைப் போல் மின்னும் கத்திகளாலும், தங்கத்தால் அழகாக வேலை செய்யப்பட்ட கேடயங்களாலும், உடும்புத் தோலால் விசித்திரமாக வேலைசெய்யப்பட்டுத் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விரல் காப்புகளாலும் அந்தப் பர்ணசாலை விளங்கிற்று. ஸிம்ஹத்தின் குகையை மான்கள் நெருங்க முடியாதது போல் சத்துருக்களால் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க

முடியாமலிருந்தது. அதில் வடமேற்கில் தாழ்ந்த ஒரு மேடையும் அதன்மேல் ஒரு விசாலமான அக்னிபீடமும் போடப்பட்டிருந்தன. அதன் நடுவில் ஹோமாக்னி காணப்பட்டது. பிறகு உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது, ஜடா மண்டலம் மான்தோல் மரவுரி இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு ஒரு மஹாபுருஷன் அந்தப் பர்ணசாலையில் அக்னியைப்போல் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். அவருடைய எல்லையற்ற தேஜஸால் அவர் தன் தமயனென்றே பரதன் கண்டுகொண்டான். முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளும், ஸிம்ஹத்தின் தோள்களைப்போல் பருத்த தோள்களும் செந்தாமரை யிதழ்களைப்போல் விசாலமான நேத்திரங்களும் வாய்ந்து விளங்கும் லோகநகாதனான ராமன், பித்ருவாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பி, ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் நித்தியரான பிரஹ்மதேவரைப் போல் தர்ப்பாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவுடனேயே பரதனுக்குத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டது. அவர் இருக்குமிடத்திற்கு ஓடினான். தைரியத்தை இழந்து கண்களில் நீர் பெருக வார்த்தைகள் குளற, “அயோத்யையில் ராஜஸபையில் பிரஜைகள் யாவரும் பாகஸேவை செய்யத் தகுந்த என் தமயனை இப்பொழுது இந்தக் காட்டு மிருகங்கள் உபசரிக்க நேர்ந்ததே! கோடிகோடி. திரவியம் விலையுள்ள வஸ்திரங்களைத் தரிக்கும் ஸ்ரீமான், தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு இப்பொழுது மான் தோலைத் தரிக்க நேர்ந்ததே! விசித்திரமான புஷ்பங்களைத் தரிக்கும் சிரஸில் அழுக்கடைந்த ஜடையை இப்பொழுது தரிக்கும்படி நேர்ந்ததே! சாஸ்திர விதிப்படியாக யக்ஞங்களால் தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதைவிட்டு அகாலத்தில் தேஹேந்திரியங்களை வாட்டித் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க நேர்ந்ததே! உத்தம சந்தனங்களால் பூசப்பட்ட திருமேனியில் அழுக்குப் படிந்திருப்பதைக் காண நேர்ந்ததே! சகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமன் இவ்வளவு கஷ்டத்தையும் என்னால் அடைந்திருக்கிறார். லோகத்தாரால் சீ, சீ என்று நிந்திக்கப்பட்ட இந்த ஜன்மத்தை எடுத்துப் பயனென்ன? இந்த உயிரை விட்டாலென்ன?” என்றான்.

இப்படி மனம் பதைக்கக் கதறிக்கொண்டு கண்டெரியாமல் ராமனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பிடிக்கத் தேடியும் தொடமுடியாமல் பூமியில் விழுந்தான். கண்ணீர் கண்களை மறைக்க, பரதன், “அண்ணா!” என்று ஒருதரம் அலறி மேலே பேசமுடியாமல் தவித்தான். சத்ருக்னன் கோ என்றலறிக்கொண்டு ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நகமஸ்கரித்தான். ராமன் அவர்களை வாரியெடுத்து அணைத்துத் தானும் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர் விட்டார்.

ஆகாசத்தில் ஸூரிய சந்திரர்களுடன் சுக்கிரனும் குருவும் சேர்ந்ததுபோல், ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுமந்திரரையும் குகனையும் ஸந்தித்தார்கள். உத்தமமான மதயானைகளைப் போன்ற அந்த ராஜபுத்திரர்கள் நிர்மானுவத்யமான காட்டில் இப்படி ஸந்தித்துத்துக்கப்படுவதைக் கண்டு அந்த வனத்தில் வஸிப்பவர்களும் ஸந்தோஷமற்றுக் கண்ணீர்விட்டார்கள்.

தாத் பார்த்வாந் வாரண யூதபாபாந் |
ஸமாகதாம்ஸ் தத்ர மஹத்யரண்யே |
வசிநஸகஸஸ் தேப் ஸமீக்ஷய ஸர்வே
த்வபரூண் யமுஞ்சந் ப்ரவீஹாய ஹர்ஷம் || (48)

ராமன் பரதனுக்கு ராஜநீதியை உபதேசித்தது

ஜடஸம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலீம் பதீதம் புலீ |

ததர்பா ராஹா துர்தர்பாம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா? || ௩ ||

பார்த்தவுடனேயே பரதன் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறானென்று எண்ணிக்கொண்டு, கேள்விகளைக் கேட்பதுபோல் ராஜ்யபாலனத்திற்கு வேண்டிய நீதிகளை ராமன் உபதேசித்தார். தசரதர் மரண மடைந்தாரென்றும், பரதன் அது முதல் ராஜ்யத்தை விலக்கித் தபஸ்வி தர்மத்தையும் விரதத்தையும் அனுஷ்டித்து வருகிறானென்றும் கேள்விப்பட்ட பிறகு அந்த உபதேசத்தைச் செய்ய ஸமயம் வாய்க்காதல்லவா?

'தசரதர் எப்பொழுதாவது உத்தமமான புஷ்பங்களைப் பார்த்ததால், 'குழந்தை பரதனுடைய தலையில் இதை வைத்தாலல்லவா அழகாயிருக்கும்!' என்று சொல்வார். அந்தப் பரதன் ஐடையும் தலையுமாய் வந்திருக்கறானே! நேர்த்தியான வஸ்திரங்களைக் கண்டால் 'நமது குழந்தை பரதன் இவைகளைத் தரித்தாலல்லவா அழகாயிருக்கும்' என்று சொல்வார்; அப்படிப்பட்ட பரதன் இப்பொழுது மான்தோல் மரவுரிகளைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறானே!

ஒரு பதார்த்தத்தை வாங்கிக்கொள் என்று தசரதர் வேண்டினாலும் பரதன் வாங்கிக்கொள்வது அரிது. இப்பொழுது அவனே தனக்கு வேண்டிய காரியத்தைத் தானே கைகூப்பி நமஸ்கரித்துப் பிறரை பிரார்த்திக்கும்படி, நேர்ந்ததே! மிருதுவான புஷ்பசயனத்தில் உட்கார்ந்தாலும் பரதனுடைய தேகம் தாங்காதென்று தசரதர் எப்பொழுதும் இவனைத் தன் மடியிலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பார். அப்படிப்பட்டவன் இப்பொழுது வெறும் தரையில் கிடந்து புரளும்படி. நேர்ந்ததே! என்று ராமன் ஆச்சரியப்பட்டார். எண்ணிறந்த சரணங்களால் பிரபஞ்சத்தை விளங்கச் செய்து கொண்டிருக்கும் ஸூரியன் பிரம்மதினத்தின் முடிவில் ஸகல தேஜஸும் குறைந்து பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப்போல், மஹாதேஜஸ்வியான பரதன் அவ்வளவு தேஜஸும் குன்றிப் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, ராமனும் அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோரும் மிக்க துக்கத்தை அடைந்தார்கள். தேகம் மெலிந்து நிறம் மாறி, பரதன் இவனே என்று அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தன்னுடன் பிறந்தவனாகையால் ராமன் அவனை வாரி எடுத்து பிரியத்துடன் அணைத்து உச்சிமுகர்ந்து, தன் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு பரதனை ஸமாதானம் செய்ய, “குழந்தாய்! நீ இந்தக்காட்டிற்கு எப்படி வந்தாய்? நமது பிதாவுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல பணிவிடையும் நீயே செய்யவேண்டியதல்லவா? அவர்

எங்கே போய்விட்டார்? அவர் உன்னைவிட்டுப் பிரியப் பொறுக்கமாட்டாரே. அவர் உயிரோடிருந்தால் நீ இந்தக் காட்டிற்கு வர நியாயமில்லையே. கேகய ராஜ்யத்திலிருந்து இவ்வளவு தூரம் நீ வந்ததைப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தேகம் இளைத்து நிறம்மாறி அடையாளம் தெரியாமல் இருப்பதேன்? இந்தக் கோரமான காட்டிற்கு நீ வந்த காரணமென்ன? மஹாராஜா பிழைத் திருக்கறாரா? அப்படியிருந்தால் நீ அவருடைய அனுமதியைப் பெற்று இங்கே என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கவேண்டும். உன்னை விட்டு அவர் ஒரு நிமிஷம் கூடப் பிரிந்திருக்கமாட்டாரே. ஆகையால் துக்கம் மேலிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாரா? அந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்து, பாலனான உன்னிடத்திலிருந்து பலசாலிகளான சத்ருக்கள் இதே ஸமயம் பார்த்து ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்களா? அல்லது பிரஜைகளுக்கு உன்னிடத்தில் விசுவாஸம் குறைந்து, கைகேயி என்னைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னதற்காக உன்னை நகரத்திலிருந்து துரத்திவிட்டார்களா? ஆதிமுதல் இதுவரையில் இந்த ராஜ்யம் நமது வசத்திலேயே இருந்து வந்ததல்லவா? அல்லது பிதாவிற்குப் பணிவிடைசெய்வதில் உனக்கு அசிரத்தை பிறந்து மஹாபராக்கரம் சாலியான அவரை விட்டு வந்திருக்கிறாயா?

(1) சிரேஷ்டமான குலத்தில் பிறந்தவரும் ஸத்தியம் தவறாதவரும் எண்ணிறந்த அசுவமேதங்களையும் ராஜஸூயங்களையும் செய்தவரும் தர்மத்திலிருந்து விலகாதவருமான தசரத சக்கரவர்த்தி ஸுகமாக இருக்கிறாரா? தன் பிரதிக்கொருயைத் தவறமுடியாததால் நேர்ந்த கஷ்டங் களைப் பார்த்து பச்சாத்தாபமடைந்து அவருக்கு ஏதாவது வியாதி உண்டாயிற்று? அதை எனக்குத் தெரிவிக்க வந்திருக்கிறாயா?

(2) கொடிய துக்கங்களை அனுபவித்த என் தாய் கௌஸல்யை இப்பொழுது ஸுகமாக இருக்கிறாளா? அவளைக் காட்டிலும் என் பக்திக்கும் பிரியத்திற்கும் பாத்திரமான உன் தாய் கைகேயி, தன் எண்ணப்படி காரியம் முடிந்து ஸுகமாக இருக்கிறாளா?

(3) பிரஹ்மஞானியும் ஸகல வித்தைகளிலும் நிபுணரும் ஞானத்திற்கொத்த தர்மானுஷ்டான முள்ளவரும் அதனால் அபார தேஜஸை அடைந்தவரும் இக்ஷ்வாகுகுல மன்னர்களுக்குக் குல குருவுமான வஸிஷ்டபகவானை நமது முன்னோர்கள் பூஜித்தபடி நீயும் பூஜித்து வருகிறாயா? அக்னிஹோத்திரம் முதல் அசுவமேதம் வரையிலுள்ள யாக விதிகள் யாவையும் நன்றாய் அறிந்தவரும் அக்னி காரியங்களில் வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவரும் மஹாபுத்தி மானும் இஹபரலோக தர்மங்களை ஒரே விதமாக அனுஷ்டிப்பவருமான உன்

புரோஹிதர் அந்தந்தக் காலங்களில் ஹோமம் செய்ததையும் செய்யவேண்டியதையும் உனக்கு ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாரா?

(4) தேவதைகளை யாக்யக்ஞாதிகளாலும், மாதாபிதாக்களை அவர்களுடைய சொற்படி நடந்து அவர்களுக்குச் சுச்ருஷை செய்வதாலும், குருக்களைப் பூஜித்து அவர்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்று வதாலும், ஞாதிகளை அவர்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தைக் கொடுப் பதாலும், வயதாலும் ஞானத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரியோர்களை நமஸ்காரம் செய்வதாலும், வித்வான்களையும் பிராம்மணர்களையும் வெகு மானம் செய்வதாலும் திருப்தி செய்கிறாயா?

(5) தனுர் வேதத்திலும் ராஜரீதியிலும் நிபுணரான ஸுதன்வா என்ற நமது உபாத்தியாயரரைப் பூஜித்துவருகிறாயா?

(6) உன்மந்திரிகள் புத்திமான்களாகவும் நீதி சாஸ்திர நிபுணர்களாகவும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களாகவும் பிறருடைய எண்ணங்களை ஸூஷ்மமாகத் தெரிந்து கொள்கிறவர்களாகவும், உன்னைப்போல் நம்பத் தகுந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களா? நீதி சாஸ்திரத்தில் கரைகண்ட மந்திரிகளால் நன்றாக ஆலோசிக்கப்பட்டு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றப் படும் மந்திராலோசனை அரசர்களுக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்கும்.

(7) தகுந்த காலத்தில் படுக்கிறாயா? தகுந்த காலத்தில் விழிக்கிறாயா?

(8) விடியற்காலத்தில் ஐசுவரியத்தை ஸம்பாதிக்கும் வழிகளை ஆலோசிக் கிறாயா?

(9) ஒருவனாகவாவது பலருடனாவது ராஜ்ய காரியங்களை ஆலோசிக்காமல் இருக்கிறாயா? ஒருவனாக யோசித்தால் தனக்கு அந்த விஷயத்திலுள்ள விருப்பத்தாலோ வெறுப்பாலோ அதன் குணதோஷங்க ளைப் பக்பாபாதிமில்லாமல் அறிய முடியாது. பலருடன் யோசித்தால் ஒருமை ஏற்படாது. அந்த யோசனை சிக்கிரம் வெளியாகிவிடும்.

(10) நீ செய்யும் ஆலோசனை அந்தக் காரியம் முடிவதற்கு முன் ராஜ்யத்தில் தெரியாமலிருக்கிறதா?

(11) ஸுலபமான ஸாதனங்களால் விசேஷப் பயன் கிடைக்கக்கூடிய காரியத்தை நன்றாக ஆலோசித்துத் தாமதமில்லாமல் செய்து முடிக்கிறாயா? சீக்கிரத்தில் செய்து முடிக்காத காரியத்தின் பயனைக் காலம் கொள்ளையிடுறது,

(12) நீ செய்யும் ஆலோசனைகள் அந்தக் காரியம் முடிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதாவது ஆரம்பத்திற்கு முந்தியாவது உன் சிற்றரசர்களுக்குத் தெரியாமல்

முடிந்த பிறகு மாத்திரம் தெரிகின்றனவா?(13) நீயும் மந்திரிகளும் ஆலோசனை செய்யாத காரியங்களைப் பிறர் ஊஹத்தாலாவது அனுமானத் தாலாவது இங்கிதங்களாலாவது அறியமுடியாமல் ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறாயா?

(14) அநேக ஆயிரம் மூர்க்கர்கள் இருந்தாலும் அவர்களை விட்டு, நன்றாகப் பரிசோதித்து காரியத்தைச் செய்யும் புத்திமானைச் சேர்க்கிறாயா? ராஜ்ய காரியங்களில் ஸங்கடம் நேரும்பொழுது அந்த வித்வான் அரசர்களுக்கு மிகுந்த கீர்த்தியையும் மேன்மையையும் உண்டாக்கும் உபாயங்களை உபதேசிப்பார். மூர்க்கர்களை ஆயிரக் கணக்காயும் கோடி கோடியாயும் அரசன் சேர்த்துக் கொண்டாலும் காரியங்களை ஆலோசிக்கும் பொழுது அவர்கள் கொஞ்சமாவது உபயோகப்படுவார்களா? பிறர் ஆரம்பித்த காரியத்தை உடனே அறியும் சக்தியுடையவனும் ஸ்திரமான புத்தி யுடையவனும் காரியங் களை விசாரித்துச் செய்கிறவனும் நீதி சாஸ்திரங்களில் நுபுணனுமான ஒரு மந்திரியிருந்தாலும் அவன் அந்த அரசனுக்கும் சிற்றரசர்களுக்கும் மிகுந்த கீர்த்தியை ஸம்பாதிப்பான்.

(15) முக்கியமான ஸேவகர்கள், சமையல் பரிமாறுதல் முதலிய காரியங்களில் மாத்திரமும்; ஜாதி முதலியவைகளால் நடுத்திறத்தார்கள், படுக்கை ஆஸனம் வாஹனம் முதலியவைகளைக் கொண்டு வருவது முதலிய காரியங்களில் மாத்திரமும்; கீழ்த்தரமான ஸேவகர்கள், கால்கழுவுவது மரவடிகளைக் கொண்டு வருவது கால் பிடிப்பது முதலிய வேலைகளில் மாத்திரமும் உபயோகப்படுகிறார்களா? இல்லாவிட்டால் அதிகப் பொறாமையும் மனஸ்தாபமும் உண்டாகும்.

(16) உத்தமமான வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் வாகனங்கள் முதலியவைகளை மந்திரிகளிடத்தில் வேறு மனுஷ்யர்களால் ரஹஸ்யமாக அனுப்பி, அரசனுடைய அந்தப்புரத்திலிருந்து உங்களுக்கு அனுப்பப் பட்டதென்றும் இதர அரசர்களிடத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட தென்றும் சொல்லி, அவர்கள் ஆசையுடன் அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்களா என்று பரீக்ஷிப்பது அரசர்களுக்கு வழக்கம். அந்தப் பரீக்ஷையில் தேறினவர்களும் பல தலைமுறைகளாக வேலை பார்க்கிறவர்களும் மனோவாக்குக் காயங்களில் சுத்தர்களுமான உத்தம மந்திரிகளைப் பெரிய காரியங்களிலேயே உபயோகித்து வருகிறாயா?

(17) கைகேயி புத்திர! வெகு கடுமையாக பிரஜைகளைத் தண்டித்து அதனால் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு மந்திரிகளிடத்தில் முறையிட்டு அவர்கள் உன்னைத் தடுக்கும்படி வைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாயா? கெட்ட தானங்களை

வாங்கி அளவற்ற திரவியத்தைச் சேர்த்து அதனால் யாகம் செய்ய விரும்புகிறவனை ரித்விக்குகள் எப்படி அவமதிப்பார்களோ; தங்களை பலாத்காரம் செய்து ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பும் ஸ்த்ரீகள் புருஷனை எப்படி அவமதிப்பார்களோ; அப்படித் தண்டிக்கத் தகாதவர்களைக் கடுமையாகத், தண்டித்து அவர்களிடத்திலிருந்து தனத்தைப் பறித்து நிம்மை செய்வதால் பிரஜைகள் உன்னை அவமதிக்காமல் இருக்கிறார்களா?

(18) ஸாமதான பேத தண்டமென்ற உபாயங்களை பிரயோகிப்பதில் நிபுணனும், மஹரிஷிகளால். உபதேசிக்கப்பட்ட பிறரை வஞ்சிக்கும் நீதிகளை நன்றாகக் கற்றவனும், அரசனுக்கு அந்தரங்கமான ஸேவகர்களின் மேல் தோஷங்களை ஏற்படுத்தி அவர்களைக் கலைக்கிறவனும், அரசனை ஹிம்மை செய்வதில் பயமற்றவனும், காலக் கிரமத்தில் அரசனுடைய ஐசுவரியத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுகிறவனுமான புருஷனை எந்த அரசன் கொல்லாமல் விடுகிறானோ, அவனால் ராஜ்யத்தை விட்டு அவ்வரசன் துரத்தப்படுவான்; அல்லது கொல்லப்படுவான். இவ்விதமானவனை வைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாயா?

(19) அரசன் செய்யும் மரியாதையால் ஸந்தோஷிக்கிறவனும், பிறரை ஐயிக்கும் சக்தியுடையவனும், அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி தன் ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பதிலும் சத்ருவின் அணி வகுப்பைப் பிளப்பதிலும் ஸைன்யத்தை நடத்துவதிலும் நுட்பமான புத்தியுள்ளவனும், ஆபத்காலத்தில் கலங்காத தைரியமுடையவனும், யஜமானனிடத்தில் விசுவாஸமுள்ளவனும், உள்ளும் புறமும் சுத்தமாக இருப்பவனும், உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும், காரியங்களை நடத்துவதில் திறமையுள்ள வனுமான மனிதனை ஸேனாபதியாக நியமித்திருக்கிறாயா?

(20) மஹா பலசாலிகளும் உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் சூரர்களுமான யுத்தவீரர்களை அவர்களுடைய பூர்வ வரலாற்றையும் தைரியத்தையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து விசேஷமான வெகுமதிகளைச் செய்து மேன்மை படுத்தியிருக்கராயா?

(21) ஸைன்யங்களுக்கு அந்தந்தக் காலத்தில் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளத்தையும் ஆகாரத்தையும் அவர்கள் செய்யும் வேலைக்குத் தகுந்தபடி தாமதமில்லாமல் கொடுத்து வருகிறாயா? இல்லாவிட்டால் சம்பளக் காரர்கள் யஜமானனிடத்தில் கோபித்து விசுவாஸ மற்றுப் போவார்கள். அது பெரிய அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்.

(22) கூத்திரிய குலத்தில் பிறந்த முக்கியமான வர்களெல்லோரும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதிவைத்து, எந்த ஸமயத்திலும் உனக்காக உயிரைவிடத் தயாராக இருக்கிறார்களா?

(23) உன் தூதர்கள் உன் தேசத்தில் பிறந்தவர்களாகவும், பிறருடைய எண்ணங்களை அறியக் கூடியவர்களாகவும், காரியங்களை நடத்துவதில் ஸமர்த்தர்களாகவும், ஸமயோசிதமாகவும், தயங்காமலும் பதில் சொல்லுகிறவர்களாகவும், நீ சொல்லி அனுப்பிய ஸமாசாரத்தையும் பதிலையும் பிசகாமல் சொல்லுகிறவர்களாகவும், காரியத்தை முடிப்பதில் பல முக்கியமான விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் யஜமானனுடைய கட்டளையை மறக்காமலே வியவஹாரத்தை நடத்துகிறவர்களாகவும், விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்களா?

(24) மந்திரி புரோஹிதன் யுவராஜா ஸேனாபதி வாசல் காப்பவர்களுக்கு தலைவன், அந்தப்புரத்தின் காரியங்களுக்குத் தலைவன், சிறைச்சாலைத் தலைவன், தனத்தை வகுல் செய்கிறவர்களுக்குத் தலைவன், அரசனது உத்தரவை பலர் அறியும்படி வெளியிடுபவர்கள், நியாயாதிபதிகள், ஸைன்யங்களுக்கு சம்பளத்தையும் உணவையும் கொடுப்பவன், ராத்திரியில் நகர சோதனை செய்து கோட்டை வாசல்கள் பிராகாரம் முதலியவைகளை ரக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தலைவன், அரசனிடத்திலிருந்து ஒரே தடவையாக திரவியத்தை வாங்கிக் கொண்டுக் கூலிக்காக வேலை செய்யும் மற்றவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பவன், ஒவ்வொரு நாளும் ராஜ ஸபையை அலங்கரிப்பது, அரசன் மந்திரி முதலியவர்களுக்குத் தகுந்த ஆஸனங்களை அவர்களுக்காக ஏற்பட்ட இடங்களில் போடுவது, ஸபைக்கு வரவேண்டியவர்களை அழைத்து வந்து அவர்களுடைய அந்தஸ்திற்குத் தகுந்த படி ஏற்பட்ட ஆஸனங்களில் உட்காரச்செய்வது, ஸபையில் வரத்தகாதவர்களை விலக்குவது, ஸபையில் சப்தமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது, ஸபையைப் பாதுகாப்பது முதலிய வேலைகளைச் செய்பவர்களுக்குத் தலைவன், பிறருடைய திரவியங்களைத் திருடுவது முதலிய குற்றங்களைச் செய்தவர்களை அரசனுடைய உத்தரவுப்படி தண்டிக்கிறவர்களுக்குத் தலைவன், கோட்டைகளை ரக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தலைவன், ராஜ்யத்தின் எல்லைகளில் நான்கு திக்குகளிலும் அன்னிய அரசர்கள் வராமல் பாதுகாப்பவர்களுக்குத் தலைவன், இந்தப் பதினெட்டு மனிதர்களில் தன் ராஜ்யத்தில் மந்திரியையும் புரோஹிதரையும் யுவராஜாவையும் அரசன் பரீக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் தன் ஸமீபத்திலிருப்பதால் அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் தானே நேரில் தெரிந்துகொள்ளலாம். தன் ராஜ்யத்தில் மற்றப் பதினைந்து பேர்களையும்

சத்ருபகஷத்தில் முன் சொன்ன பதினெட்டுப் பேர்களையும் மாறுவேஷம் பூண்ட தூதர்களை ஒவ்வொருவருக்கு மும்மூவர் வீதம் ஏற்படுத்தி, ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாமல், மேற்சொன்னவர்கள் தங்களுடைய வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்கிறார்களா இல்லையா என்று பரிசோதித்து வருகிருயா?

(25) உன் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டுத் திரும்பி வந்திருக்கும் சத்ருக்களைப் பலமற்றவர்களென்று அலக்யம் செய்யாமலிருக்கிறாயா? எதாவது ஆதாரமில்லாமல் அவர்கள் திரும்பி வர மாட்டார்களல்லவா? அவர்களை ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

(26) பௌத்தன் சார்வாகன் முதலிய நாஸ்திக பிராம்மணர்களுடன் பழகாமலிருக்கிறாயா? சாஸ்திரங்களுக்கு விபரீதமான அர்த்தங்களை உபதேசிப்பதில் இவர்களுக்கு அதிகத் திறமையுண்டு, உண்மையான ஞானத்திற்கு விரோதமான ஞானத்தை உடையவர்கள்; பாலர்களைப்போல் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள்; ஆனால் தங்களைப் பெரிய பண்டிதர்களென்று எண்ணுகிறவர்கள்; வேதமார்க்கத்திற்கு விபரீதமான புத்தியையுடையவர்கள்; தாமஸ ஸ்மிருதிகளையும் தாமஸ புராணங்களையும் நீக்கி மஹரிஷிகளால் செய்யப் பட்டு ஸாதுக்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட புராணங்களையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும் பெரியோர்களுடைய ஸம்பிரதாய பரம்பரைப்படி அர்த்தம் செய்யாமல், கேவல தர்க்கத்தை பிரயோகித்து, அவை இஹத்திலும் பரத்திலும் பயனற்றவை என்று வாதிப்பவர்கள்.

(27) நமது ராஜதானியான அயோத்யை மஹாவீரர்கள் இருக்குமிடம்; நமது முன்னோர்களால் ஆதிகாலம் முதல் ஆளப்பட்டு வருகிறது. அதிலுள்ள நான்கு வர்ணத்தார் வர்ணாசிரம தர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்தி வருகிறார்கள்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்கள்; அதிக உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; மேலும் அந்த நகரம் எல்லா வித்யைகளிலும் தேர்ந்தவர்கள் பிரியத்துடன் வஸிக்கும் ஸ்தலம், அதிலுள்ள ஜனங்கள் யாதொரு குறையுமில்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பொருந்தி, சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாத அரண்களுடன், விசித்திரமான ஆலயங்களாலும் அரண்மனைகளாலும் உப்பரிக்கைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானைகள் குதிரைகள் ஓட்டகங்கள் இவைகளால் நிறைந்து, பிறரால் ஜயிக்க முடியாததென்ற பெயருக்குத் தகுந்த யோக்கியதை வாய்ந்திருக்கிறது. இவ்விதமான நமது ராஜதானியை ஜாக்கிரதையாக ரக்ஷித்து வருகிறாயா?

(28) நமது ராஜ்யத்திலுள்ள காடுகளில் அசுவமேதம், சயனம் முதலிய மஹா யாகங்கள் செய்யப்படும் சாலைகள் பல உண்டு. அங்கே வஸிக்கும் ஜனங்கள்,

தங்களுக்குத் தகுந்த அரசன் கிடைத்திருப்பதால், காலத்தில் மழைபெய்து நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவை பொருந்திய தேசத்திலேயே வளிக்க விரும்புகிறார்கள். இதர தேசங்களுக்குப் போக மனம் வராது. நமது தேசத்தில் நேர்த்தியான தேவாலயங்களும் அழகான சாலைகளும் அவைகளின் பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஓடைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் பயிரிடுவதற்காக வெட்டப்பட்ட பெரிய ஏரிகளும் விளங்குகின்றன. உழுது பயிரிடப்படாத பாகம். நமது தேசத்தில் அதிகமாகக் கிடையாது. ஆடுமாடுகளுக்கோ கணக்கில்லை. அதிகமழை பெய்வது, மழை பெய்யாமலிருப்பது எலிகள் வெட்டுப் பூச்சிகள் பஹிகள் அரசர்கள் ஸமீபத்தில் வளிப்பதென்ற ஆறு உபத்திரவங்களில்லை. மானம் பார்த்த நிலமுடையதல்ல, எங்கும் ஆற்றுப்பாய்ச்சலுள்ளது. சோலைகளும் தோப்புகளும் எங்கும் நிறைந்து பார்க்க அழகாக இருக்கும். புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் ஸஞ்சாரமில்லை. இருட்டுப் பயமில்லை. ரத்தினம் பொன் வெள்ளி முதலியவை கிடைக்கும் சுரங்கங்கள் பல உண்டு. பாபிகள் நமது ராஜ்யத்தில் வளிக்கமாட்டார்கள். அங்குள்ள ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்துடன் காலம் கழிக்கிறார்கள். ஆறு குளம் முதலியவைகளில் கரையிலுள்ள வனங்களில் ஸகல பண்டங்களையும் விற்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, எல்லோருக்கும் தெரியும்படி குறிப்பிட்ட நாட்களில் வர்த்தகர்கள் கூடும் சந்தைகள் பலஉண்டு. இவ்விதமான நமது ராஜ்யத்திலுள்ள தேசங்கள் ஸுகத்தை அடைந்திருக்கின்றனவா?

(29) பயிரிகிறவர்களும் பசுக்களை மேய்க்கிறவர்களும் உன் ஆளுகையில் எல்லையற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்து, உன்னிடத்தில் பிரீதி வைத்திருக்கிறார்களா? கொடுக்கல் வாங்கல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்து வர்த்தகர்கள் உன்னை அண்டி ஸுகமாகப் பிழைக்கிறார்களா? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் வளிக்கும் ஜனங்களெல்லோரையும் தர்மமாக ஆளவேண்டும். ஆகையால் மேற் சொன்னவர்களுக்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களைச் செய்து அஸௌகரியங்களை விலக்கிக் காப்பாற்றி வருகிறாயா?

(30) உன்னைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளிடத்தில் அனுசூலமாக நடந்து வருகிறாயா?

(31) அவர்கள் பிற புருஷர்களுடன் கலந்துபேசாமல் இருக்கும்படி ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறாயா?

(32) அவர்கள் சொல்வதை நிஜமென்று நம்பாமலிருக்கிறாயா?

(33) மிகவும் சஞ்சலமான தன்மையுள்ளவர் களாகையால் அவர்கள் ரஹஸ்யங்களைக் காப்பாற்ற முடியாதவர்கள். ஆகையால் அவர்களிடத்தில் ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லாமலிருக்கிறாயா?

(34) உன் ராஜ்யத்தில் யானைகள் உண்டாகுமிடத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்து வைத்திருக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால் பிறர் அவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள்.

(35) ஆண் யானைகளைப் பிடிப்பதில் உபயோகப்படும் பெண் யானைகள் விருத்தியாகின்றனவா?

(36) குதிரைகளையும் ஆண் யானைகளையும் பெண் யானைகளையும் மேன்மேலும் ஸம்பாதிக்கிறாயா?

(37) ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு ராஜஸபையில் வந்து பிரஜைகளுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால் அரசனுக்குத் தேக ஸௌக்கியமில்லை என்றும் ஏதோ அபாயம் நேர்ந்ததென்றும் ஸந்தேகப்படுவார்கள்.

(38) உன் வேலைக்காரர்கள் எந்த சமயத்திலும் உன்னை ஸுலபமாகப் பார்க்கும்படி இடம் கொடுக்கக்கூடாது; கர்வமடைந்து உன்னிடத்தில் மரியாதை வைக்கமாட்டார்கள். எப்பொழுதும் உன்னைப் பார்க்காமலும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமற் போய் விடும். இவனால் நமக்கென்ன பிரயோஜனமென்று கோபமுண்டாகும். அதனால் ராஜ்யத்திற்கும் கெடுதி நேரும். ஆகையால் எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் தரிசனம்கொடுக்கவும் கூடாது; கொடுக்காமலிருக்கவும் கூடாது. நடுநிலைமையாக நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

(39) உன் கோட்டைகளில் தனங்களும் தான்யங்களும் ஆயுதங்களும் யந்திரங்களும் வேண்டியவரையில் இருக்கின்றனவா? சில்பிகளும் வில்லாளிகளும் நிறைந்திருக்கிறார்களா? ஜலத்தட்டு இல்லையல்லவா?

(40) உன் வரவு அதிகமாகவும், செலவு குறைவாகவும் இருக்கிறதா? நட்டுவன் விடன் பாடகன் கூத்தாடி முதலிய தகாதவர்களுக்கு உன் திரவியத்தை ஏராளமாகக் கொடுக்காமலிருக்கிறாயா?

(41) பிராம்மணர்கள் தேவதைகள் யாசகர்கள் வீரர்கள் மித்திரர்கள் இவர்களுக்கு உன் ஐசுவரியத்தை அதிகமாக செலவு செய்கிறாயா?

(42) உள் ராஜ்யத்தில் சுத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவனும் மனோ வாக்கு காயம் ஒத்தவனுமான ஸாது எவனாவது பிறரால் திடீரென்று திருட்டுக்கு ற்றம் சாட்டப்பட்டு, சாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களால் விசாரிக்கப்படாமல் அவனுடைய தனத்திற்காக ஆசைப் பட்டுக் கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா?

(43) எந்தத் திருடனாவது, திருடும்பொழுது தடையத்துடன் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, நன்றாக விசாரித்தபின், அவன் திருடின சொத்தைக் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டால், அதை அநியாயமாக வாங்கிக்கொண்டு தண்டனை இல்லாமல் விடப்பட்டிருக்கிறானா?

(44) தனவான்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் வியாஜ்யம் நேர்ந்தால் உன் நியாயாதிகாரிகள் தனவானிடத்திலிருந்து லாபத்தை அடைய உத்தேசிக்காமல் தீர்ப்பு செய்கிறார்களா? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் நடக்கும் நியாயாநியாயங்களை விசாரிக்காமல் கேவலம் தன் ஸௌக்கியத்தையே நாடி ஆண்டு வந்தால், சரியாக விசாரிக்காமல் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் கண்ணீர் விட்டால் அது அவனுடைய மனைவி மக்களையும் பசுக்களையும் நாசம் செய்யும்.

(45) வயது சென்றவர்களையும் பாலர்களையும் உத்தமமான வைத்தியர்களையும் வெகுமானங்களாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் இனிமையான வார்த்தைகளாலும் வசப்படுத்துகிறாயா?

(46) தேவதைகள் வஸிக்கும் பெரிய மரங்களையும், யோக மஹிமையால் இவ்வுலகத்து ஸுகங்களில் ஆசை யில்லாதவர்களையும், குருமார் களையும், பெரியோர்களையும், தபஸ்விகளையும், தேவதைகளையும், அதிதி களையும், பிராம்மணர்களையும் வணங்குகிறாயா?

(47) முற்பகலில் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் அந்தவேளையில் அர்த்தத்தை ஸம்பாதித்தும், பிற்பகலில் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டியிருக்க அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தை ஸம்பாதித்தும், ஸாயங்காலத்தில் காமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருக்க அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டித்தும், இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? (தர்மத்தைவிட்டுத் தனத்தை மாத்திரம் ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? குடும்ப போஷணத்திற்கு வேண்டிய தனத்தை ஸம்பாதிப்பதை விட்டுத் தர்மத்தை மாத்திரம் ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் விட்டு வேசிகளிடத்தில் அகப்பட்டு இம்மூன்றையும் கெடுத்துக் கொள்ளாமலிருக்கிறாயா? காலையில் தானம் முதலிய தர்மங்களையும், பிறகு

ராஜ்யகாரியங்களையும், ராத்திரியில் காமத்தையும் ஒன்றிற்கொன்று விரோதமில்லாமல் பிரித்து அனுஷ்டிக்கிறாயா? அவைகளை அளவுக்கு மிஞ்சாமல் தடுக்கும் சக்தி உனக்கு இருக்கிறதல்லவா?)

48) உன் ராஜ்யத்திலுள்ள ஸர்வ சாஸ்திர நிபுணர்களான பிராம்மணர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்தானும், நீ ஸௌக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்று எப்பொழுதும் பிரார்த்திக்கிறார்களா?

(49) பரலோகமில்லை என்று வாதிப்பது, பொய் சொல்வது, பெற்றோர்கள் ஆரியர்கள் பிராம்மணர்கள் பலஹீனர்கள் குற்றம் செய்தாலும் அவர்களிடத்தில் கோபிப்பது, அஜாக்கிரதை, காரியங்களை நிதானமாகச் செய்வது, எல்லா மேன்மைக்கும் காரணமான ஸாதுக்களைத் தரிசிக்காமலிருப்பது, சோம்பல், இந்திரியங்களை அடக்காமலிருப்பது, மந்திரிகளின் உதவியில்லாமல் ராஜ்ய காரியங்களைத் தானே ஆலோசிப்பது, விபரீதமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறவர்களடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயித்த காரியங்களை ஆரம்பிக்காமலிருப்பது, தன் ஆலோசனைகளை முன்னாடியாகவே வெளியிடுவது, காலையில் எழுந்தவுடன் கண்ணாடி முதலியவைகளைப் பார்ப்பதென்ற மங்கள காரியங்களை அனுஷ்டிக்காமலிருப்பது, யாரைப் பார்த்தாலும் எழுந்து மரியாதை செய்வது என்ற, இந்தப் பதினான்கும் அரசன் விலக்கவேண்டிய தோஷங்களில் முக்கியமானவை. நீ அவைகளை விலக்குகிறாயா?

(50) வேட்டை, சூதாட்டம், பகலில் தூங்குவது, பிறரைத் தூஷிப்பது, பெண்களுடனே காலம் கழிப்பது, மதுபானம், பாட்டு, கூத்து, வாத்திய மென்றவைகளில் காலத்தைக் கழிப்பது, காரியமில்லாமல் அலைவதென்ற இந்தப் பத்தையும் விலக்கி வருகிறாயா?

(51) நீர் அரண், மலையரண், மரவரண், பாலையரண், படை யரண் என்ற இவ்வைந்தையும்; ஸாமம் தானம் பேதம் தண்ட மென்ற இந்த நான்கையும்; அரசன், மந்திரி, ராஜ்யம், கோட்டை, பொக்கிஷம், ஸைன்யம், மித்திரர்களென்ற இவ்வேழு ராஜ்யத்தின் அங்கங்களையும்; பயிர்த்தொழில், வியாபாரம், கோட்டை, அணைகள், யானைபிடிப்பது, சுரங்கம் வெட்டுவது, கப்பம் வாங்குவது, தரிசு நிலத்தைப் பயிரிடுவது இந்த எட்டையும்; தர்மம் அர்த்தம் காமமென்ற இந்த மூன்றையும்; த்ரயீ வார்த்தா தண்டநீதி என்ற இம் மூன்று வித்யைகளையும்; இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் உபாயத்தையும் ஸந்தி விக்ரஹம் யானம் ஆஸனம் த்வைதீபாவம் ஸமாச்ரயமென்ற இந்த ஆறு உபாயங்களையும்; நெருப்பு ஜலம் வியாதி பஞ்சம் மரணம் என தெய்வ கோபத்தால் வரும் ஐந்து கஷ்டங்களையும்; அதிகாரி, திருடன், சத்ரு,

அரசனுக்கு பிரியமானவன், அரசனுடைய பேராசை என மனிதனால் நேரும் ஐந்து கஷ்டங்களையும்; சத்ருவினால் கோபிக்கப்பட்டாவது, பயமுறுத்தப்பட்டாவது, அவமதிக்கப்பட்டாவது ஸரியாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமலாவது இருக்கும் மனிதனை அவன் விரும்புவதைக் கொடுத்து அவனுடைய யஜமானனைவிட்டுப் பிரிப்பது; பாலன், வயது சென்றவன், தீராதோயுள்ளவன், பந்துக்களால் ஒதுக்கப்பட்டவன், பயந்தவன், பயந்த ஜனங்களையுடையவன், பேராசையுடையவன், பேராசையுள்ள ஜனங்களை ஆளுகிறவன், குடிகளின் பிரீதியை இழந்தவன், இந்திரிய ஸுகங்களில் மிகுந்த ஆசையை வைத்தவன், பலருடன் ஆலோசிக்கிறவன், தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் நிந்திக்கிறவன், மஹரிஷிகளின் சாபம் கோபம் முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவன், தெய்வமே யாவற்றையும் செய்யுமென்று சும்மா இருக்கிறவன், ஸைன்யம் நஷ்டமாவதால் துக்கப்படுகிறவன், ராஜ்யத்திலேயே வஸிக்காதவன், குரூரமான கிரஹங்கள் குரூரமான தசைகள் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவன், பஞ்சம் முதலிய கஷ்டங்களை அனுபவிக்கறவன். பல சத்துருக்களை உடையவன், ஸத்தியமும் தர்மமும் அற்றவன், என வகுக்கப்பட்டு, ஒருபொழுதும் ஸ்நேஹம் செய்யத்தகாத இந்த இருபது விதமான அரசர்களுக்கும்; மந்திரி ராஜ்யம் கோட்டை பொக்கிஷம் தண்டனை என்ற ஐந்து பிரகிருதிகளையும் (அங்கங்கள்); நடுவில் விஜிக்ஷா என்ற அரசன், அவனுக்கு முன் புறத்திலுள்ள அவனுடைய சத்ரு, அவனுடைய மித்திரன், அந்தச் சத்துருவின் மித்திரன், அந்த மித்திரனுடைய மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரனுக்கு மித்திரன், விஜிக்ஷாவுக்குப் பின் பக்கத்திலுள்ள பார்ஷ் ணிக்ராஹன், ஆக்ரந்தன், பார்ஷ்ணிக்ராஹஸாரன், ஆக்ரந்தஸாரன், பக்கத்தில் மத்யமன், இவர்களுக்கு வெளியில் உதாளீஸீனனென்ற பன்னிரண்டு அரசர்கள் அடங்கிய ராஜமண்டலத்தையும்; படை எடுப்பது ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பது படை எடுத்துச் செல்வது ஸைன்யங் களுடன் தங்குவதென்ற யுத்தமுறையையும்; கலைப்பது பிறரை அண்டுவ தென்ற ஸமாதானத்தையும் பரீக்ஷித்தறிந்து, இவைகளில் விலக்க வேண்டியவைகளை விலக்கி, கொள்ள வேண்டியவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறாயா?

(52) சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் லக்ஷணங்கள் பொருந்திய நான்கு அல்லது மூன்று மந்திரிகளுடன் முதலில் கலந்து யோசித்துப் பிறகு அவர்களுடன் தனித்தனியாக ஆலோசிக்கிறாயா?

(53) நீ அத்யயனம் செய்யும் வேதங்களும் அக்னிஹோத்திரம் முதலியவைகளும், தம்மை அனுஷ்டிப்பதால் பயனைக் கொடுக்கின்றனவா?

(54) நீ ஸம்பாதித்த தனம், அதைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதாலும் நீ அனுபவிப்பதாலும் பயன்பெருகின்றதா?

(55) உன் பாரியை உனக்கு அனுசூலமாக இருக்கிறாளா?

(56) நீ சாஸ்திரங்களைக் கேட்டதற்கு அடையாளமாக நல்ல ஆசாரமுள்ள வனாகவும் நல்ல நடத்தையுள்ளவனாகவும் இருக்கிறாயா?

(57) நான் இதுவரையிலும் சொல்லி வந்த நீதி தீர்க்காயுடையும் கீர்த்தியையும் தர்மம் காமம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது. உன் புத்தி அந்த வழியில் செல்கின்றதா?

(58) ஸன்மார்க்கத்தை அனுஸரித்துப் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படாத இந்த ஆசாரம் நமது பிதாவால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. நமது பிரபிதாமஹர் முதலிய முன்னோர்கள் இதையே அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். நீயும் இதையே அனுஷ்டித்து வருகிறாயா?

(59) மதுரமாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட ஆகாரத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்காமல் நீ மாத்திரம் புஜிக்காமலிருக்கிறாயா?

(60) உன்னிடத்திலிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்கும் நண்பர்களுக்கு உதவி செய்கிறாயா?

மேற்சொன்ன நீதிகளை அறிந்து உசிதமாகத் தண்டித்து நமது முன்னோர்களைப்போலக் குடிகளைத் தர்மமாக ஆண்டு வந்தால் நீ இவ்வுலகத்தில் பூமண்டலாதிபதியாக இருப்பாய். உன் பிராரப்த கர்மம் முடியும்பொழுது இந்த தேகத்தை விட்டு ஞானியாக உத்தம லோகங்களை அடைவாய்” என்று ஸகல ராஜதர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை ராமன் உபதேசித்தார்.

**ராஜா ஸு தர்மண ஹி பாஸ்யித்வா
மஹாமதீர் தண்டதர: ப்ரஜாநாம் |
அவாப்ய க்ருத்ஸநாம் வஸுதாம் யதாவத்
இத்யர்ச்சயுத: ஸ்வர்க முபைதி வீத்வாந் || (76)**

தசரதருடைய மரணத்தை ராமன் அறிவது

ராமஸ்ய வசநம் ப்ருத்வா பரத: ப்ரத்யுவாச ஹ |
கீம் மீ தர்மாத் வீஷ்ணஸ்ய ராஜதர்ம: கர்ஜயத் || (1)

ராமன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பரதன், "ஸ்வாமி, தங்களுடைய கைங்கரியமென்ற உத்தம தர்மமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தாங்கள் உபதேசித்த நிஜமான தர்மானுஷ்டானத்திற்குக் காரணமாகும் ராஜ்ய பதவியும் எனக்கில்லை. ஆகையால் தாங்கள் அனுக்ரஹித்த ராஜநீதியால் நான் அடைய வேண்டியபயன் ஒன்றுமில்லை. நமது முன்னோர்களுக்குள் மூத்தவன் இருக்கும் பொழுது இளையவன் அரசனாசகக் கூடாதென்று ராஜநீதி வழங்கிவருகிறது. ஆகையால் ஸகல பாக்கியங்களும் நிறைந்த அயோத்யைக்குத் தாங்கள் என்னுடன் வந்து பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டருளி இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கும் எங்களுக்கும் ஸகல மங்களங்களையும் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். தெரியாத ஜனங்கள் அரசன் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதன்தானே என்று சொல்வது வழக்கம், ஆனால், ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் விரோதமில்லாமல் மனிதனால் நடத்த முடியாத காரியங்களை நடத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அரசன் கேவலம் தெய்வமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஸகல குணங்களும் பொருந்தி யாகயக்ருங்களைச் செய்வதிலேயே சிரத்தை வைத்து ஸாதுக்கள் யாவராலும் கொண்டாடப்பட்ட மஹாராஜா, நான் கேகயதேசத்திலிருக்கும் பொழுதே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். அந்த ஸமயத்தில் தாங்கள் காட்டிற்கு வந்துவிட்டீர்கள். தங்களைப் பிரிந்து அவர் பல நாட்கள் உயிரோடிருந்ததாக எண்ணவேண்டாம். தாங்களும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனே துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் அடிபட்டுப் பூலோகத்தை விட்டுப் போனார். புருஷோத்தம! தாங்கள் அதிகமாக வருத்தத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. எழுந்திருக்கவேண்டும், நமது பிதாவிற்குச் செய்ய வேண்டிய தர்ப்பணம் முதலிய உத்தரகிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். நானும் சத்ருக்னனும் அவைகளை இதுவரையில் செய்தாயிற்று. ஆனால், 'நீங்கள் செய்ததே போதாதா?' என்றால், பிரியமான புத்திரனால் ஒருவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அன்னபிண்டமும் ஜலமும் பிதிருலோகங்களில் அழிவற்ற பிரீதியைத் தருகின்றன என்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள். மற்றப் புத்திரர்களைக் காட்டிலும் தங்களிடத்தில் மஹாராஜாவுக்கு மிகுந்த பிரீதி உண்டென்பது பிரஸித்தமல்லவா? தங்களைக் குறித்தே பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தார்;

தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றே ஆசை கொண்டிருந்தார். தங்களிடத்தில் நாடின புத்தியைத் திருப்ப முடியவில்லை. தங்களைப் பார்க்காமல் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல், தங்களுடைய ஞாபகத்துடனேயே மஹாராஜா உயிரைவிட்டார்" என்று தெரிவித்தான்.

**த்வாமேவ மேராசம்ஸ்தவ தர்பரநேநப்ஸு:
த்வய்யேவ ஸக்தா மநிவர்த்ய புத்திம் |
த்வயா வீஹீ நஸ்தவ மேராகருக்ஷ:
த்வாம் ஸம்ஸமரந் நஸ்தமீத: பீதா தே || (9)**

ராமலக்ஷ்மணர்கள் உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்தது

தாம் ப்ருத்வா கருணாம் வாசம் ரீதுர்மரண ஸம்ஷீதாம் |
ராகவோ பரதேநாக்தாம் பூவ கதேசேதந: || (1)

தன் பிதா மரணமடைந்தாரென்ற குரூரமான வார்த்தையை ராமன் கேட்டு தேவேந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைப் போல் பரதனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை என்ற வஜ்ரத்தால் உயிர் நிலையில் அடிபட்டு, பிரக்ஞையற்று, கையோடு கையை பிசைந்துகொண்டு காட்டில் மலர்கள் பழங்கள் காய்கள் இலைகளுடன் கூடின மஹா விருக்ஷம் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்டது போல் பூமியில் விழுந்தார், மதயானை ஆற்றில் கரைகளை இடித்து விளையாடிக் களைத்துப் படுத்துத் தூங்குவதுபோல், பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் லோகநாதனை, லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்கள்களும் ஸீதையும் கோ என்று கதறிக்கொண்டு வாரியெடுத்து ஜலத்தைத் தெளித்தார்கள். பிறகு பிரக்ஞை வந்தது. கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. ராகவன் பரிதாபமாக பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்.

"ராஜசிரேஷ்டரான தசரத சக்கரவர்த்தி காலகதிக்கு உட்பட்டு மரணமடைந்த பிறகு அயோத்யையில் எனக்கு என்ன வேலை? இனிமேல் அயோத்யையை யார் ஆளுவார்கள்? என்னைப் பெற்று அவர் என்ன பிரயோஜனத்தை அடைந்தார்? எனக்காகத் துக்கப்பட்டே உயிரை விட்டார். சாகும்பொழுது அவருடைய ஸமீபத்திலிருந்து அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவுமில்லை. இறந்த பிறகு அவருக்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்யவுமில்லை. பரதனும் சத்துருக்களும் பாக்கியசாலிகள். பிரேதக்கிரியைகள்யாவையும் ஸமீபத்திலிருந்து செய்யும் பாக்யம் அவர் களுக்குக் கிடைத்ததல்லவா? சக்கரவர்த்தியுமில்லாமல், பலருடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டுத் தலைவனில்லாத அயோத்யைக்கு என் வனவாஸம் முடிந்த பிறகும் திரும்பிப் போக மாட்டேன். இப்படிப் போனால் என் பிதா இறந்த பிறகு எனக்கு நல்ல புத்தி சொல்லி ஸரியான வழியில் நடத்த யார் இருக்கிறார்கள்? முன்பு எப்போழுதாவது நான் நல்ல காரியத்தைச் செய்த பொழுது என் பிதா ஸந்தோஷப்பட்டு மதுரமான வார்த்தைகளால் என்னைப் புகழ்வார். அவைகளை இனிமேல் யார் சொல்லிக் கேட்பேன்!" என்று பிரலாபித்தார்.

பிறகு "ஸீதே! தனக்குப் பெண் குழந்தையில்லை என்று உன்னைப் பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் அதிகமான பிரீதியை வைத்துச் செல்வமாக வளர்த்த உன் மாமனார் பரலோக மடைந்தார், நான் கோபித்துக் கொண்டாலும் உனக்கு என்னால் ஏதாவது காரியம் ஆக வேண்டியிருந்தாலும்

நீ அவரிடத்தில் சொல்லிக் கொள்வது வழக்கம். உன்னை அவ்வளவு அருமையாக வளர்த்த தசரதர் இறந்துவிட்டார். என்னைவிட உனக்கே அதிகத் துக்கம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; இனிமேல் நீ யாரிடத்தில் சொல்லிக் கொள்வாய்!" என்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவளை ஸமாதானம் செய்தார்.

பிறகு "லக்ஷ்மண! உனக்குத் தாயும் தமயன்களும் தம்பியுமிருந்தும் தகப்பனில்லாத பிள்ளையானாயே! இந்தக் கோரமான செய்தியைச் சொல்லப் பரதன் வந்திருக்கிறான்!" என்று அழுதார். மற்றவர்களும் கண்ணீர் விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள்.

பிறகு லோகரக்ஷகனான ராமனை அவருடைய ஸஹோதரர்கள் மிகவும் ஸமாதானம் செய்து, "அண்ணா! நமது பிதாவைக் குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்; எழுக்திருங்கள்" என்றார்கள். தன் மாமனார் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார் என்ற செய்தியை ஸீதை கேட்டவுடன் துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகத் தன் பர்த்தாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. ராமன் அவளை ஸமாதானம் செய்து அழுகையை நிறுத்தி, "லக்ஷ்மண! மஹாத்மாவான நமது பிதாவுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யப்போறேன். மரவுரி புங்கை பிண்ணாக்கு இன்னும் வேண்டிய மற்றப் பதார்த்தங்களையும் கொண்டு வா. ஸீதை முன்னே போகட்டும்; பிறகு நீ போ. நான் உனக்குப் பின் வருகிறேன். இவ்விதமான துக்க ஸமயங்களில் போகவேண்டிய முறை இதுவே" என்றார். குலக்கிரமமாக வரும் ஸேவகரும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்த வரும் மஹாபுத்தமாமனும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும் மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவரும் ராமனிடத்தில் மாறாத பக்தியுள்ள வருமான ஸுமந்திரர், அந்த "ராஜகுமாரர்களுடன் சென்று ராகவனை ஸமாதானம் செய்து ஆற்றில் இறங்கி நீராட அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

எப்பொழுதும் அழகான புஷ்பங்களால். நிறைந்த காடுகளில் அதிவேகமாக ஓடும் அந்த நதிக்கு வந்து, சேறில்லாத ஒரு துறையில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்து, அந்தப் புண்ணிய ஜலத்தை கையிலெடுத்து "பிதாவே! நாங்கள் கொடுக்கும் இந்த ஜலம் தங்களைச் சேர்ந்து திருப்தி செய்யட்டும்" என்று தர்ப்பணம் செய்தார்கள்: ராமன் கையில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு "ராஜ சிரேஷ்டரே! இதோ நான் பிரீதியுடனும் பக்தியுடனும் தங்களுக்குக் கொடுக்கும் சுத்தமான புண்ணிய ஜலம் பிதிருலோகத்திலிருக்கும் தங்களைச் சேர்ந்து அழியாத திருப்தியைக் கொடுக்கட்டும்" என்று தென் திசையை நோக்கி அழுதுகொண்டே கூறினார். பிறகு ஸஹோதரர்களுடன் வேறிடத்திற்குப் போய் தேஜஸ் வாய்ந்த ராமன், தன் பிதாவிற்கு ஸபிண்டகரண சிராத்தம் செய்தார். புங்கை இலந்தை கலந்த பிண்ணாக்கைத் தர்ப்பங்களின் மேல் வைத்து ராமன்

அழுதுகொண்டே, “நாங்கள் பிரியமாகப் புஜிக்கும் இந்த அகாரத்தைத் தாங்களும் புஜித்துக் திருப்தியடைய வேண்டும். மனிதன் எந்த அன்னத்தை உண்கிறானோ அதையே அவனுடைய தேவதைகளும் உண்கிறார்கள்” என்று சொல்லி, தான் சென்ற வழியாகவே திரும்பிச் சித்திரசூட மலைக்கு வந்தார்கள், பிறகு பர்ண சாலையின் வாசலில் நின்று பரத லக்ஷ்மணர்களைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு ராமன் ஸிம்ஹம் கர்ஜிப்பதுபோல் மலையிலிருந்து எதிரொலி உண்டாகும்படி ஸீதையுடன் பிரலாபித்தார்.

அந்த மஹா பலசாலிகள் தசரதருக்கு ஜலதர்ப்பணம் செய்து பிரலாபிக்கும் பெரிய ஓசையைக் கேட்டுப் பரதனுடைய ஸைன் யங்கள் பயந்து, “ஓஹோ! பரதன் ராமசந்திரனை சந்தித்துவிட்டார் போல் தோன்றுகிறது, சக்கரவர்த்தி பரலோகத்தை அடைந்ததைப் பற்றி அவர்கள் பிரலாபிக்கும் சப்தம் கேட்கப்படுகின்றது” என்று ஒவ்வொருவரும் வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டு, ஓசைகேட்ட இடத்தை நோக்கி ஒரே மனதாக வெகுவேகத்துடன் ஓடினார்கள். செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட சிலர் குதிரைகளின் மேலும் சிலர் யானைகளின் மேலும் சிலர் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களிலும் மற்றவர்கள் கால்நடையாகவும், ராமன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஸ்வல்ப காலமானாலும் வெகுகாலம் ஆனதுபோல் எல்லோரும் அவரைக் காண ஆசைகொண்டு, அந்த ஸஹோதரர்கள் சந்திப்பதைப் பார்ப்பதற்கு, ஆசிரமத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். ஆகாசத்தில் மேகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தாக்குவதுபோல், பூமியிலிருந்து ஒரு பெரிய சப்தம் குதிரைக் குளம்புகளாலும் ரத சக்கரங்களாலும் அடிக்கப்படும்பொழுது உண்டாயிற்று, அதைக் கேட்டுப்பயந்து ஆண்யானைகளும் பெண் யானைகளும் அங்கிருந்து வேறொரு காட்டிற்கு ஓடின. அவைகளுடைய மத ஜலத்தால் நான்கு புறத்திலும் வாஸனை வீசிற்று. காட்டுப் பன்றிகளும் செந்நாய்களும் காட்டெருமைகளும் ஸர்ப்பங்களும் குரங்குகளும் புலிகளும் கலை மான்களும் பயந்து ஓடின. சக்ரவாகங்களும் நத்யூஹங்களும் அன்னங்களும் நீர்க்கோழிகளும் பெரும் நாரைகளும் குயில்களும் கிரௌஞ்சங்களும் பிரக்ஞையற்று நான்கு புறத்திலும் ஓடின. அந்தப் பறவைகளால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாசம், பரதனுடைய ஸைன்யத்தால் மறைக்கப்பட்ட பூமி என இவ்விரண்டும் ஒரே வகையில் விளங்கின.

பிறகு அந்த மஹாபராக்ரமசாலியும் மஹாகீர்த்திமானும் புருஷோத்த மனுமான ராமன் ஆசிரமத்தில் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். ஜனங்களெல்லோரும் அவரைப் பார்த்தவுடன் கண்ணீர் பெருகக் கைகேயியையும் மந்தரையையும் எல்லையில்லாமல் நிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்படித் துக்கப்படும் அந்த ஜனங்களில் ராமன் சிலரை

வணங்கினார்; சிலரைக் கட்டி அணைத்தார்; பெற்றோரைப் போல் சிலரை ஆசிர்வதித்தார். இப்படி நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் மற்றவர்களையும் தகுந்தபடி உபசரித்தார்.

அந்த மஹாத்மாக்கள் பிரலாபிக்கும் சப்தம், பூமி, ஆகாசம் மலைக்குகைகள் திக்குகள் எல்லா இடங்களிலும் எதிரொலியை உண்டாக்கி மிருதங்கத்தின் சப்தத்தைப்போல் கேட்கப்பட்டது.

ஸ தத்ர தேஜாம் ருததாம் மஹாத்மதாம்.
யுவம் ச கம் சாநுந்நாதயந் ஸ்வந: |
ருஹா கீர்ணாம் ச தீபஸ்ச ஸந்ததம்
ம்ருதங்க கோஜ ப்ரதீம: ப்ரஸரஸ்சே || (49)

ஜனங்கள் ராமனைத் தரிசித்தது

வளஸீஷ்ட: பரத: க்ருத்வா தாராந் துபரரதஸ்ய ச |

அப்சக்ராம தம் தேபரம் ராமதர்பரந தர்ஜித: || (1)

அப்படியிருக்கையில் வளிஷ்டபகவான் ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு ராஜபத்தினிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அங்கே வந்தார். ராஜஸ்த்ரீகள் வழியில் மந்தாகினி நதிக்கரையில் வந்து அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸ்நானம் செய்யுமிடத்தைக் கண்டார்கள், கௌஸல்யை வாடின முகத்துடன் கண்ணீர் பெருக, ஸுமித்திரையையும் மற்ற ராஜஸ்த்ரீகளையும் பார்த்துத் தீனமாக, "ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு அநாதைகளாகக் காட்டிற்கு வந்த என் அருமைக் குழந்தைகள் இறங்கும் துறை இதுவே என்று நிச்சயிக்கிறேன். ஸமித்ரே! இதோ பார், உன் மகன் சோம்பலில்லாமல். என் மகனுக்காக எப்பொழுதும் ஜலம் எடுத்துப்போகும் துறையும் இதுவே. இந்த வேலை ஹீனமானாலும் அவைகளால் உன் குழந்தைக்கு யாதொரு இழிவும் ஏற்படாது. மூத்தவன் பிதாவிற்கு ஸமனென்ற நியாயத்தால் அவனுக்குச் செய்யும் பணிவிடையாவும் தகப்பனுக்குச் செய்யும் சுச்சூஷையெப்போல் உத்தமமானது. இன்றைக்குப் பரதன் ராமனை பிரார்த்தித்து அயோத்யைக்கு அழைத்து வருவான். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகாத உன் புத்திரன் செய்யும் இந்த இழிவான வேலையும் படும் சிரமமும் இன்றைக்கே தீர்ந்துவிடும்" என்று சொன்னாள். பிறகு தசரதரை உத்தேசித்துப் பூமியில் தெற்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களின் மேல் ராமன் துக்கத்துடன் வைத்த புங்கைப் பிண்ணாக்குப் பிண்டங்களைப் பார்த்து, "இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசரும் ரகுசுவலிலுக்கும் மஹாத்மாவுமான நமது பர்த்தாவுக்கு ராமன் விதிப்படி வைத்த பிண்டத்தைப் பாருங்கள். தேவதைகளுக்கு நிகரானவரும் பூமண்டலாதிபதியும் ஸுகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவருமான நமது பர்த்தாவுக்கு இந்த ஆஹாரமா கிடைத்தது! மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ளவர் ஒரு நாளும் கண்டறியாத இந்தப் புங்கைப் பிண்ணாக்கை எப்படி புஜிப்பார்? ஸுகல ராஜபோகங்களுக்குத் தகுந்தவனான ராமன், தன் பிதாவுக்குப் புங்கைப் பிண்ணாக்கைப் போட்டான் என்றதைக் காட்டிலும் துக்ககரமான விஷயம் லோகத்தில் வேறொன்று முண்டோ? இந்தக் கோரத்தைப் பார்த்தும் என் ஹிருதயம் துக்கத்தால் ஆயிரம் சுக்கல்களாக ஏன் வெடிக்கவில்லை! மனுஷ்யனுடைய ஆகாரமே அவனுடைய தேவதைகளுக்கு ஆகாரம் என்ற உலகமறிந்த வேத வார்த்தை உண்மையென்றே தோன்றுகிறது" என்று பிரலாபித்த கௌஸல்யையை மற்ற ராஜ பத்தினிகள் தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு தேவதை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் போல் ராமன் ஸகல போகங்களையும் விட்டு ஆசிரமத்தில் வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, எல்லோரும் துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீர் விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் வருவதைப் பார்த்து ஸத்தியம் தவறாத அந்த நரோத்தமன் எழுந்து எதிர்கொண்டு அவர்களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினார். ராமனுடைய முதுகில் படிந்திருந்த மண்ணைத் தங்களுடைய மிருதுவான விரல்களால் அவர்கள் துடைத்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் மிகுந்த துக்கத்துடன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்தார். (தன் பெயர் கோத்ரம் முதலியவைகளைத் தெரிவித்தார்) அந்த ஸ்த்ரீகள் ஸகல சூப லக்ஷணங்களும் பொருந்தின லக்ஷ்மணனிடத்தில் ராமனைப்போல் எண்ணி நடந்தவர்கள். பிறகு ஸீதை வெகு கிலேசத்துடன் தன் மாமியார்களின் பாதங்களில் பணிந்து கண்களில் நீர் ததும்ப

அப்பொழுது கௌஸலையை, பெற்ற தாய் தன் பெண்ணைப் பிரியத்துடன் வாரி அணைப்பதுபோல், காட்டில் வஸித்ததால் இளைத்துப் பரிதாபப்படும்படி துக்கித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதையை இறுகத்தழுவி, “நீயோ விதேஹ ராஜனுடைய பெண்; தசரத சக்கரவர்த்தியின் நாட்டுப் பெண்; ராமசந்திரனுடைய மனைவி. இப்படியிருக்க மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்படி நோந்ததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கோடை வெய்யிலால் எரிக்கப்பட்ட தாமரையைப்போலும், வாடின கருநெய்தல் புஷ்பத்தைப் போலும் புழுதி படிந்த தங்கப்பிரதிமையைப் போலும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரனைப் போலுமிருக்கும் உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது நெருப்பு விறகை எரிப்பதுபோல் துக்கமென்ற அரணியில் உண்டான சோகம் என் மனத்தை எரிக்கிறது” என்று பிரலாபித்தாள்.

அதற்குள் ராமன் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸையுடைய வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் பாதங்களில், தேவேந்திரன் பிருஹஸ்பதியை வந்தனம் செய்வதுபோல் நமஸ்கரித்து அவருடன் உட்கார்ந்தார். அவர்களுக்குப் பின் மந்திரிகள் நகரத் தலைவர்கள் ஸேனாபதிகள் இன்னும் மற்ற தர்மவான்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பரதன், தபஸ்விவேஷம் பூண்டு தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் தன் அண்ணனுக்கு அருகில், தேவேந்திரன் பிரஹ்மாவின் முன்னிலையில் அடக்கமாக உட்காருவதுபோல் கைசூப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஜனங்கள், "பரதன் ராமனை நமஸ்கரித்து உபசரித்து எந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவருடைய மனத்தை திருப்புவார்" என்று வெகு ஆவலுடன் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸத்தியமும் தைரியமும் பொருந்தின ராமனும் மஹானுபாவனான லக்ஷ்மணனும் தர்மாத்மாவான பரதனும் நண்பர்களால்

சூழப்பட்டு அங்கே உட்கார்ந்திருக்கையில், யாகசாலையில் ஸதஸ்யர்களால் சூழப்பட்ட மூன்று அக்னிகளைப் போல் விளங்கினார்கள்.

ஸ ராகவ: ஸத்யத்ருத்பர்ச ஸக்ஷமக்ஷா
மஹாநுபாவோ பரதபர்ச தார்மிக: |
வ்ருதா: ஸஹ்ருத்பீஸ து வீரேஜ ரத்வரே
யதா ஸதஸ்யை: ஸஹ்ரீதாஸ் த்ரயாகநய: || (32)

பரதன் சரணாகதி செய்தது

தம் ஸ்ராம: ஸமாபர்வாஸ்ய ப்ராதரம் குருவத்ஸலம் |
ஸக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா ப்ரஜ்ஞம் ஸமுபசக்ரமே || ௩)

என்னிடத்தில் பரதன் மிகுந்த பக்தி வைத்தவன். ஆகையால் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைவிட்டு மான்தோல் மரவுரி சடைகளத் தரித்துக்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கறான்' என்று ராமன் அறிந்து, லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் "பரத! மரவுரி கிருஷ்ணாஜினங்களுடன் நீ இந்தக் காட்டிற்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றார். பரதன் பதில் சொல்லவில்லை. ராமன் மறுபடியும் "கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை விட்டுத் தபஸ்வி வேஷம் பூண்டு நீ இங்கே வந்த காரணமென்ன?" என்றார். அப்பொழுதும், பரதன் மௌனமாக இருந்தான். ராமன் அவனை ஸமீபத்தில் அழைத்து இறுகத் தழுவி, "குழந்தாய்! கண்களில் நீர் பெருகத் தேகம் இளைத்து முகம் வாடி மனம்குன்றி அலங்கோலமாக உன் பந்துக்கள் பரிவாரங்களுடன் இப்படி ஏன் என்னைத் தேடிவந்தாய்? சொல்ல வேண்டும்" என்று நிர்ப்பந்தித்தார்.

அதைக் கேட்டுப் பரதன் கைகூப்பி வினயத்துடன், "அண்ணா! நமது பிதா கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மூத்த புத்திரனான தங்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை இளையவனான எனக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் புருஷோத்தமனான தங்களைக் காட்டிற்கனுப்பினார். ஒருவரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தை இப்படிச் செய்து, பிரியமான புத்திரனை விட்டுப்பிரிந்த சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அந்த மஹானுபாவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் விட்டார். என் தாயான கைகேயியால் ஏவப்பட்டுத் தமது கிரீத்தியை அழித்த இந்த மஹாபாபத்தைக் கட்டிக்கொண்டார். இந்த பாதகத்தைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்ட அந்த ஸ்திரீ-என் தாய்- தான் ஆசைவைத்த ராஜ்யத்தையும் அடையவில்லை. தன் கணவனையும் கொன்று விதவையானாள். தன் எண்ணங்கள் யாவும் வீணாகி, லோகத்தில் அழியாத அபகிரீத்தியையும் பாபத்தையும் ஸம்பாதித்தோமே என்ற துக்கம் அவளை வாட்டுகிறது. இனி மஹா கோரமான நரகத்தில் தள்ளப்படுவாள். கைகேயியின் வயிற்றில் பிறந்ததால் அவளுக்கு நேர்ந்த அபவாதத்திற்கு நானும் ஆளானேன். இப்படி மஹாபாபியின் வயிற்றில் பிறந்து நியாயமாக என் அண்ணனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தையும் கிடைக்காமல் செய்து அவரைக் கோரமான காட்டிற்குத் தூரத்தி, அவருடைய ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டேனென்று லோகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்டு, என் பிதாவின்

மரணத்திற்கும் காரணமான நான், எல்லாவிதத்தாலும் கெட்டேன். தங்களைத் தவிர எனக்கு வேறுகதியில்லை. தங்களையே சரண மடைந்தேன். தாங்களே என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். தேவேந்திரன் தன் அமராவதியில் அபிஷேகம் செய்யப்படுவதுபோல் தாங்களும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து தடைபட்ட அபிஷேகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, தங்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு எங்களெல்லோரையும் க்ஷேமமாகப் பரிபாலனம் செய்து என்னையும் கடைத்தேறும்படி செய்ய வேண்டும். இதோ இருக்கும் பிரஜைகளும் கணவனையிழந்து அநாதைகளாய் பரிதாபிக்கும் ராஜஸ்தீரீகளும் தங்களைப் பிரார்த்திக்க வந்திருக்கிறார்கள் அனுக்கிரஹம் செய்யவேண்டும். நம் வம்சத்தில் இதுவரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் தர்மம் இதே. என்னை எல்லாவிதத்திலும் காப்பாற்றத் தாங்கள் ஸமர்த்தர். ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தங்களுடைய க்ஷேமத்தையே பிரார்த்திக்கும் எங்கள் மனோரதங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். இந்தப் பூமி விதவையாகாமல் தங்களைக் கணவனாக அடைந்து, சரத்காலத்தில் இரவில் ஆகாசம் களங்கமற்ற சந்திரனால் பிரகாசிப்பதுபோல் விளங்கட்டும். நான் ஒருவன் கண்ணீர் விடுவதைத் தாங்கள் பார்க்கப் பொறுக்க மாட்டீர்களே! இவ்வளவு ஜனங்களும் கண்ணீர் விடுவதைத் தாங்கள் ஒருகணமும் பார்க்கப் பொறுக்க மாட்டீர்கள் என்று எண்ணி, சதுரங்க ஸைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறேன். நான் பிரார்த்திப்பதை நீங்கள் ஒரு வேளை அலக்ஷ்யம் செய்யலாம். இந்த மந்திரிகள் ஞானத்தாலும் வயதாலும் ஆசாரத்தாலும் மூத்தவர்கள். தங்களுடைய க்ஷேமத்தையே கோருகிறவர்கள். பரம்பரையாக நமது வம்சத்திலேயே ஊழியம் செய்கிறவர்கள். நமது ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாகப் பரிபாலனம் செய்கிறவர்கள். இவர்களுடைய பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. தங்களிடத்தில் எனக்கு எந்தக் காரியமாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் தங்களுக்கெதிரில் வந்து நின்றவுடனேயே அதை முடித்துக் கொடுப்பீர்களே, தங்களைப் பிரார்த்திக்கும் பக்ஷத்தில் அதைப்பற்றி ஸந்தேகம் உண்டா? தலைவணங்கி நம்மை வேண்டின பிறகும் இவனுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்காமலிருக்கிறோமே என்று தங்களுடைய மனம் தவிக்காதா? இதுவரையில் தாங்கள் என்னை நிர்ப்பந்தித்துச் சொல்லக் கேட்டு என் எண்ணங்களை அறிந்து அவைகளை வலுவிலேயே பூர்த்தி செய்து வந்தீர்கள். இப்பொழுது நானே தங்களை யாசிக்கிறேன். நான் தங்களுடன் பிறந்தவனல்லவா? தங்களை யாசிக்கவும் வேண்டுமா? தங்களுடைய ஸஹோதரன் என்றதால் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு பாகத்தைக் கொடுங்களென்று கேட்கப்போகிறேனா? இல்லை. தங்களிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்ற சிஷ்யனல்லவா? சிஷ்யனானாலும் என்னை விற்கவும் வாங்கவும் ஸ்வாதீனமிருக்காது. ஆகையால் நான் தங்களுடைய அடிமை, இந்தக்

காரணங்களுக்குத் தாங்கள் பதில் சொல்ல முடியாது. ஆகையால் என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். இதோ இருக்கும் மந்திரிகள் பிரதானிகள் மற்றுமுள்ள தலைவர்கள் பிரஜைகள் செய்யும் பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் தள்ளிவிட முடியுமா?” என்று கண்களில் நீர் பெருகப் பரதன் பிரார்த்தித்து ராமனுடைய திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்து நமஸ்கரித்தான்.

மதம்பிடித்த யானையைப்போல் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பூமியில் கிடக்கும் பரதனை ராமன் தூக்கி எடுத்து அணைத்து, “நீ மஹா குலத்தில் பிறந்தவன்; ஸாத்விக குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; தேஜஸ்ஸுள்ளவன்; விரதங்களை அனுஷ்டித்தவன். உன்னைப் போன்றவன் ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டுக் கனவிலாவது அண்ணனுக்கு துரோஹம் செய்வானா? பராக்கிரமசாலியான உன்னிடத்தில் தோஷம் கொஞ்சமேனும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. உன்னைப் பெற்ற தாயை அறியாமையால் நீ நிந்திப்பதும் ஸரியல்ல. மூத்தோர் தங்களுக்கு இஷ்டமான மனைவிகளிடத்திலும் மகன்களிடத்திலும் அன்பு வைக்கிறார்கள். நாம் அதைத் தடுக்க முடியாது. பாரியைகள் கணவன்களுக்குக் கட்டுப் பட்டிருப்பது போல் புத்திரர்களும் சிஷ்யர்களும் கட்டுப் பட்டவர்களென்றே பெரியோர்களின் கருத்து. நீயும் அதை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். ராஜ்யத்தில் ஸகல ஸுகங்களை அனுபவிக்கும்படி என்னைச் செய்யவோ, காட்டில் மான் தோல் மரவுரியுடன் இருக்கச் செய்யவோ நமது பிதாவுக்கு அதிகாரமுண்டு. பிதாவிடத்தில் புத்திரன் எவ்வளவு பக்தியையும் மதிப்பையும் வைக்கவேண்டுமோ அப்படியே தன் தாயிடத்திலும் வைக்கவேண்டும். தர்மாத்மாக்களான பெற்றோர் சேர்ந்து, 'நீ வனத்திற்குப் போயிரு' என்று என்னைக் கட்டளையிட்டிருக்க, அதை எப்படி மீறுவேன்? நீ ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு அயோத்யையில் ஆளவேண்டும்; நான் காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் முனி வேஷத்துடன் வஸிக்கவேண்டுமென்று நமது பிதா நம்மெல்லோர்க்கும் முன்னேற்பாடு செய்து அப்படியே நம்மையும் கட்டளையிட்டுப் பரலோகம் போனார். அந்தத் தர்மாத்மா உனக்கும் பிரமாணம்; உன்னை ஆளும் அரசர்; லோகத்திற்கும் உனக்கும் குரு; ஆகையால் நமது பிதா பிரித்துக் கொடுத்த பாகத்தை நீ பெற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும். நானும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பாகத்தை இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் அனுபவிப்பேன், எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் தேவேந்திரனைப் போன்றவரும் நமக்குப் பிகாவுமான தசரதர் எனக்குச் செய்த உத்தரவே இவ்வுலகிலும் மேல் உலகிலும் எனக்கு

மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும். என் பிதாவின் உத்தரவின்றி லோகங்கள் யாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருப்பதையும் விரும்பமாட்டேன்" என்றார்.

யதப்ரவீத் மாம் நரலோக ஸத்த்ருத:
பீதா மனாத்மா விபுதா தீபோயம: |
ததேவ மந்யே பரமாத்மனா ஷீதம்
ந ஸர்வலோகேஸ்வர பாவமப்யனாம் || (27)

ராமன் பரதனுக்கு தர்மத்தை உபதேசித்தது

தத: புருஷஸீம்ஹாநாம் வருதாநாம் தத: ஸஹ்ருத்தகை: |

ஸோசுதாமேவ ரஜநீ துக்வேந வ்யத்யவர்தத || (1)

இப்படி அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் தங்களுடைய நண்பர்களுடன் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மிகுந்த சிரமத்துடன் ராத்திரிப் பொழுது சென்றது. விடியற்காலமாயிற்று. பிறகு அவர்கள் மந்தாகினீ நதிக்கரையில் நித்தியகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ராமனிடத்திற்கு வந்தார்கள். எல்லோரும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடத்தில் உட்கார்ந்த பிறகு பரதன் எழுந்து, "அண்ணா! 'சக்கரவர்த்தி உனக்காக இந்த ராஜ்யத்தை கைகேயிக்கு தானம் கொடுத்திருக்கிறார். அதை உன்னால் மாற்ற முடியாது' என்று தாங்கள் ஆக்ஷேபிக்கலாம், அது எனக்கும் தோன்றிற்று; 'கைகேயி நமக்கு விரோதமாயிருந்தால் நம்மெண்ணம் நிறைவேறாது' என்று அவளைப் பலவிதமாக ஸமாதானம் செய்தேன். 'உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளை நீ வேறு விதமாக உபயோகிப்பது பிசகு' என்று சொல்வீர்கள். ஆனால், நான் தங்களுடைய அடிமையல்லவா? அடிமைக்கு யாதொரு பொருளும் ஸ்வாதினமில்லை என்று சாஸ்திரமல்லவா? தங்களுடைய அடிமையின் ராஜ்யம் தங்களைச் சேரவேண்டும். ஆகையால் தங்களுடைய ராஜ்யத்தை யாதொரு தடையின்றி கைக்கொண்டு ஆளுங்கள். 'நீயே ஆளக்கூடாதா?' என்று சொல்லலாம். மழைக்காலத்தில் வெள்ளம் பெருக உடைந்த கரையை அடைக்க முடியாதது போல் தங்களைத்தவிர வேறு எவரும் இந்த ராஜ்யத்தை நிர்வகித்து நடத்த முடியாது. வாயுவேகமுள்ள குதிரைக்கும் கழுதைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! கருடனுக்கும் சிட்டுக் குருவிக்கும் எவ்வளவு பேதம்! தங்களுடைய சக்தியில் கோடியில் ஒரு அம்சம் என்னிடத்தில் உண்டா? மற்றவர்கள் தன்னை அண்டிப் பிழைக்கும் படியான பெருமை பெற்றவனே பாக்கியசாலி. அவனது வாழ்க்கையே போற்றத் தகுந்தது, பிறரை அண்டிப் பிழைப்பவனுடைய பிறப்பு ஒரு பிறப்பா?

ஒருவன் செழிப்பான இடத்தில் ஒரு விதையை விதைத்து அதை ஒவ்வொருநாளும் பாதுகாத்து வளர்த்தான். அது நாளடைவில் செடியாகி மரமாகி ஆகாசத்தை அளாவிக் கண்ணுக் கெட்டிய வரையில் பரவிய கிளைகளுடன் விளங்கிற்று. குள்ளனும் பலஹீனனும் தைரியமில்லாத வனும் அதில் ஏறத் துணியமாட்டான். அது புஷ்பங்களால் நிறைந்த பிறகு பழத்தைக் கொடுக்காவிட்டால் ஆசையுடன் அதை வைத்துப் பயிர்செய்து அதன் பழத்தைத் - தின்ன எண்ணியிருந்தவனுக்கு பிரயோஜனப்படாமல் கேவலம்

துக்கத்தையே உண்டாக்குமல்லவா? அண்ணா! இந்த உபமானம் தங்களுக்காகச் சொல்லப்பட்டது. தாங்களோ மஹாபுத்திமான். என் கருத்தை எளிதில் அறியலாம். (வளர்த்தவர் மஹாராஜா. மரம் தாங்கள், அதன் புஷ்பமே தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்கு வைத்த முகூர்த்தம். தாங்கள் ஆளுவதே பழம்). எங்களுக்குப். பிரபுவும் ரக்ஷகனுமான தாங்களே வேலைக்காரர்களைக் காப்பாற்றாமல் இருக்கலாமா? நமது நகரத்து ஜனங்களும் தலைவர்களும் தாங்கள் அபிஷேகம் செய்துகொண்டு ஆயிரம் கிரணங்களுடன் பிரகாசிக்கும் ஸூரியனைப்போல் ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து ஆளுவதைக் கண்ணாரப் பார்த்துக் களிக்கட்டும். மதயானைகள் தங்களுக்குப் பின்னால் வீறிட்டுக்கொண்டு போகட்டும். அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸித்தம் செய்து வைத்துக் கொண்டு தங்களை உபசரிக்கட்டும்" என்று கூறி ராமனை இப்படி. வேண்டும் பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும், 'நல்லது நல்லது' என்று பரதனைக் கொண்டாடினார்கள்.

இவ்வாறு மஹா கீர்த்திமானான பரதன் பிரலாபிப்பதை பார்த்து, அந்தக்கரணங்களையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கின ராமன், 'நாம் இவனுடைய வேண்டுகோளை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை' என்று பரதன் மிகவும் வருந்துகிறான், நாம் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதற்கும் சக்கரவர்த்தி மரணமடைந்ததற்கும் தானே காரணமென்று தன்னை நிந்திக்கிறான். ஆகையால் இவனை ஸமாதானம் செய்து அவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று நிச்சயித்தார். “குழந்தாய்! கைகேயியால் தூண்டப்பட்டு நமது பிதா என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாரென்று நினைக்கிறாய். அதற்கு அவளும் காரணமல்ல, நீயும் காரணமல்ல; தெய்வமே காரணம். எவனும் தன் இஷ்டப்படி. நடக்கமுடியாது. தெய்வமே, ஸ்வதந்திரமில்லாத ஜீவனை பல இடங்களுக்கும் இழுக்கிறது. பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவத்தை யோசித்தால் நாம் தடுக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நமது பிதா மரணமடைந்ததைப் பற்றி நாம் துக்கப்படுவது நல்லதல்ல. செல்வத்தை எல்லையில்லாமல் குவித்து வைத்தாலும் அது என்றைக்காவது அழிய வேண்டியதே. திருடனாவது ஸ்த்ரீயாவது அரசனாவது அதற்கு நாசகாரணமாகிறார்கள். வெகு உன்னதமான அதிகாரத்திலிருக்கும் பிரஹ்மா இந்திரன் முதலியவர்களும் அந்த அதிகாரகாலம் முடிந்துவிட்டால் அந்தப் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள். பெண்டு பிள்ளை நண்பர்களுடன் சேர்ந்திருப்பதும் எப்பொழுதாவது அவர்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு வழியேயன்றி வேறல்ல. எவ்வளவு உத்தமமான ஜீவனமும் மர்ணத்தால் முடிவை அடையவேண்டும். ஆகையால் நமது பிதா காலகதியால் மரணமடைந்தார். அதை யாரால் தடுக்க முடியும்? நீ அதற்காக வருந்திப் பயனென்ன?

தெய்வச்செயலால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டேனென்றும் காலகதியால் தசரதர் இறந்தாரென்றும் நான் முதலில் சொன்னேனல்லவா? இவ் விரண்டையும் பற்றித் துக்கப்படுவது பிசகு. பழுத்த, பழங்களுக்கு மரத்திலிருந்து விழுவதைத் தவிர வேறு பயமில்லை: அப்படியே, பிறந்த மனிதனுக்கும் மரணத்தைத் தவிர வேறொன்றிலும் பயமில்லை. ஒரு கட்டிடம் ஆதியில் கெட்டியான சுவர்களோடும் அழுத்தமான தூண்களோடும் வெகுகாலம் வரையில் உபயோகப்பட்டுப் பிறகு வர வர இடிந்து விழுவதுபோல், மனிதர்கள் கிழத்தனம் சாவு முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டு அழிகிறார்கள். சென்ற இரவு திரும்பி வருமா? யமுனையின் வெள்ளம் கடலில் விழுந்தபிறகு திரும்பி வருமா? எல்லா பிராணிகளுக்கும் இரவு பகல் மாறி மாறி வருகின்றன. கோடை காலத்தில் ஸூரியகிரணங்கள் ஜலத்துளிகளை வற்றச் செய்வதுபோல், செல்லும் நாட்கள் வாழ்நாளைக் குறைக்கின்றன. நீ நின்றாலும் நடந்தாலும் உன் ஆயுள் குறையாம லிருக்குமா? ஆகையால் உன்னைப்பற்றியே நீ கவலைப்பட வேண்டியிருக்கப் பிறரைப்பற்றி நீ வருத்தப்பட நியாயமென்ன? மிருத்யுவை நாம் விலக்கமுடியுமா? அது நம்முடன் நடந்து வருகிறது. நம்முன் உட்காருகிறது. நம்முடன் வெகுதூரம் பிரயாணம் செய்து திரும்புகிறது. வயதோ சென்று கொண்டிருக்கிறது. ரத்தம் குறைந்து வருகிறது. உடலில் தோல் சுருங்கி மடிப்பு விழுகிறது. மயிர் நரைக்கிறது. கிழத்தனத்தால் நாம் வர வர அழிகிறோம். இவ்வாறு உள்ள மனிதன் எதைச் செய்தால் இந்த கஷ்டங்களிலிருந்து தப்பி அவைகளுக்கு உட்படாமல் பலம் பெறுவான்? ஸூரியன் உதிக்கும் பொழுது அதைப் பார்த்து, செல்வத்தை ஸம்பாதிக்கும் காலம் வந்து விட்டதென்று மகிழ்கிறோம். ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் பொழுது அதைப் பார்த்துக் காம ஸுகங்களை அனுபவிக்கக் காலம் வந்து விட்டதென்று மகிழ்கிறோம். ஆனால் ஓட்டைக் குடத்தில் வைத்த ஜலம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒழுகிப் போவதுபோல் நமது ஆயுளில் ஒருநாள் குறைந்ததை நாம் கவனிப்பதில்லை.

ஆகையால் பால்யத்திலேயே ஆத்ம ஞானத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். ஆனாலும் அதிவேகத்தால் அப்படிச் செய்யத் தவறுகிறோம். நமக்குப் பரலோகத்தில் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் ஸாதனங்களை நாம் பிழைத்திருக்கும் பொழுதே தேடுவதில்லை. ஒவ்வொரு ருதுவும் வரும்பொழுது அந்தக் காலத்தில் அனுபவிக்கக் கூடிய ஸுகங்களை நினைத்து மகிழ்கிறோம். ஆனால் அந்த ருதுவால் நமது ஆயுள் குறைவதைக் கவனிப்பதில்லை. சேர்ந்தவர்கள் பிரிய வேண்டியது அவசியமல்லவா? நியாயமல்லவா? கடலில் இரண்டு மரத்துண்டுகள் வெவ்வேறு பக்கத்திலிருந்து அலைகளால் அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டுக் கொஞ்சநேரம்

சேர்ந்திருக்கின்றன. பிறகு அதே அலைகள் அவைகளைப் பிரித்து வெகுதூரத்தில் கொண்டு போய்ச் தள்ளுகின்றன. பிறகு ஒரு பொழுதும் சேருவதில்லை. இப்படி மனைவிகளும் பிள்ளைகளும் பந்துக்களும் செல்வமும் நம்முடன் கொஞ்சகாலம் சேர்ந்திருந்து பிறகு பிரிந்து போவது சகஜம். இவை நாசமடைய வேண்டியவைகளே. இந்த லோகத்தில் எந்தப் பிராணியும் தன் பந்துக்களுடன் இஷ்டப்படி இருக்கமுடியாது. ஆகையால் இறப்பவர்களுக்காகத் துக்கப்படுகிறவன் அதைத் தடுக்க முடியுமா? பலர் சேர்ந்து ஒரிடத்திற்குப் போகிறார்கள். வழியில் ஒருவன், 'நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்' என்று பின்தொடர்கிறான். அதைப்போல் நமது தகப்பன் பாட்டன் முன்னோர்கள் சென்ற வழியில் நாமும் போகவேண்டும். அதைவிட்டு நாம் தப்ப முடியாது. இதைப்பற்றித் துக்கப்பட்டுப் பயனென்ன? ஆற்றில் ஜலம் ஒவ்வொரு துளியாக விழுந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது. அப்படி நமது ஆயுள் ஒவ்வொரு க்ஷணமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அது திரும்பி வராததென்று நன்றாகத் தெரியும். அப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டிய தென்ன? அழியாமலும் அதற்கு ஈடில்லாமலுமிருக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வழி தேடவேண்டு மல்லவா? தர்மத்தால் அடையக்கூடிய ஸுகம்தான் மக்களுக்கு ஸுகம் என்பது நமக்குத் தெரியுமல்லவா?

நமது பிதாவான தசரத சக்கரவர்த்தி தர்மாத்மா; அளவற்ற தனத்தைச் செல்வழித்து ஏராளமாகத் தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து எல்லா யாகங்களையும் செய்தார். பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு இப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிறார். ஸேவகர்களைப் போஷித்ததாலும், ஜனங்களைத் தர்மமாக ஆண்டதாலும் தர்ம விரோதமில்லாமல் குடிகளிடத்திலிருந்து தனங்களை வாங்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். தனக்கும் பிரஜைகளுக்கும் இஷ்டமான காரியங்களாலும் சாலைகள் குளங்கள் ஆலயங்கள் தோட்டங்கள் இவைகளை உண்டாக்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். எல்லா போகங்களையும் குறையில்லாமல் அனுபவித்து வெகு தீர்க்கமான ஆயுளை அடைந்து நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிறார். அப்படியிருக்க இந்த லோகத்தில் இனி அவருக்குப் பூர்த்தியாக வேண்டிய ஆசை யாதொன்றுமில்லாமல் காலகதியால் பரலோகத்தை அடைந்திருக்கும் நமது பிதாவைப் பற்றி வருத்தப்பட கொஞ்சம்கூட நியாயமில்லை. அவர் பழுதடைந்த மனுஷ்ய தேகத்தை நீக்கி தேவலோகத்து ஸம்பத்துக்களான திவ்ய தேகம் பலம் ஞானம் கரந்தி முதலியவைகளை அடைந்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்டவரைக் குறித்து எந்த புத்திமானாவது துக்கப்படுவானா? நீ மஹா புத்திமானாயும், சாஸ்திரங்களைப் படித்தும், பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டும்

இருக்கிறாய். நீ கிலேசப்படுவது கொஞ்சம் கூடத் தகாது. நமது பிதாவின் மரணம், நான் காட்டிற்கு வந்தது முதலிய விஷயங்களைப் பற்றி அநேகவிதமாய் பிரலாபிப்பதும் அழுவதும் புத்திமானுக்குத் தகாது. ஆகையால் கவலைப்படாதே; துக்கத்தை விடு: அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ; ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரி பாலனம் செய்; நீ பேசும் திறமை உள்ளவனானதால் அனேக காரணங்களைச் சொல்வாய். இருந்தாலும், நமது பிதா உன்னைக் கட்டளையிட்டபடி நடக்கவேண்டியது உன் கடமை. அவர் இந்திரிய ஸ்வாதினமற்று அக்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்தாரென்று ஒருநாளும் எண்ணவேண்டாம். நானும் அந்தப் புண்யாத்மாவின் கட்டளையை மீறாமல் என்னால் கூடியவரையில் நிறைவேற்றுவேன். அவர் நமது பந்து. நமது பிதா. நமது குரு; அவருடைய கட்டளையை நாம் அலக்ஷ்யம் செய்வது நியாயமா? தர்மாத்மாவான அவருடைய வார்த்தையை அனுசரித்து இந்த வனத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒருவனுக்குப் பரலோகத்தில் நல்ல கதி கிடைக்க வேண்டு மென்றும், இவ்வுலகத்தில் பெரியோர்களின் நடத்தையை அனுசரிக்க வேண்டுமென்றும், தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும், ஸுகல பிராணிகளிடத்திலும் தயவுடன் நடக்கவேண்டுமென்றும் விருப்பமிருந்தால், இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நமது பிதாவின் நடத்தையை நன்றாகக் கவனித்து ஆலோசித்துப் பிறகு உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவாய்" என்று, ராமன் பல அர்த்தங்கள் அடங்கிய வாக்கியங்களால் பிதிரு வாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தை உபதேசித்து அப்படியே நடக்கவேண்டுமென்று பரதனை எச்சரித்து ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் மௌனமாக இருந்தார்.

**இத்யேவ முக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
 பீதுர் நீதேயா ப்ரதீபாலநார் தம் |
 யவீயஸம் ப்ராதர மர்தவைச்ச
 ப்ரபுர் முஹூர்தாத் வீரராம ராம: || (46)**

பரதன் ராமன் மறுபடியும் பிரார்த்தித்தது

ஔவசுத்த்வா ஸு வீரதே ராமே வசந மர்தவத் |
ததேதா மந்தாகீநீ தீரே ராமம் ப்ரக்ருத் வத்ஸஸம் || ௩

அப்பொழுது பரதன், "அண்ணா! இவ்வுலகத்தில் மஹாவீரரான தங்களைப்போல் ஒருவருமில்லை. கஷ்டம் நேர்ந்தால் தாங்கள் ஒரு நாளும் வருத்தப்படுவதில்லை. ஸுகம் நேர்ந்தால் ஒருநாளும் மகிழ்வதும் இல்லை. யாவற்றையும் அறிந்தவரானதால் தங்களை பெரியோர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் தங்களுடைய ஸந்தேகத்தைத் தீர்க்கும்படி ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் அவர்களைக் கேட்கின்றீர்கள். இறந்தவனிடத்தில் ஆசையையும் துவேஷத்தையும் எவனாவது வைப்பானா? அப்படி. உயிரோடிருப்பவனிடத்திலும் நடக்க வேண்டும். இல்லாத பொருளை விரும்பவும் வெறுக்கவும் முடியுமா? இருக்கும் வஸ்துவையும் அப்படியே நினைக்கவேண்டும். இப்படி நடக்கிறவன் ஸுக துக்கங்களால் கஷ்டப்படமாட்டான். 'நீ இதை அறிந்திருக்கும்பொழுது ஏன் பிரலாபிக்கறாய்' என்றால், தாங்கள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அப்படிச் சொன்னேன். ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன் இவ்விதமான கஷ்டங்களால் வருந்தமாட்டான். தாங்களோ அவ்விதமான மஹாத்மா. ஆனாலும், தாங்கள் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டிலிருப்பதையும் நான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதையும் நினைக்கும் பொழுது எனக்கு எல்லையற்ற துக்கமுண்டாகிறது, வீரியத்தில் தாங்கள் தேவேந்திரனைப் போன்றவர்கள்; மஹாத்மா; ஸத்வகுணம் பொருந்தினவர்கள்; தங்களை அண்டினவர்களுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்து ரக்ஷிக்கிறவர்கள்; மஹா தைரியசாலி; செய்த பிரதிக்கை தவறாதவர்கள்; நடந்தது, நடக்கின்றது நடக்கப் போகிறது இம்முன்றையும் அறிந்தவர்கள்; புத்திமான்; எல்லா வித்யைகளிலும் நிபுணர்; பிராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் பற்றின ரஹஸ்யங்கள் யாவையும் அறிந்தவர்கள். இந்த உத்தம குணங்களால் விளங்கும் தங்களுக்கு இவ்வளவு கோரமான துக்கம் வரக்கூடாது. நானில்லாத வேளையில் வெகு அल्प புத்தியுள்ள என் தாய் என்னை உத்தேசித்துச் செய்த பாபம் எனக்குக் கெடுதியைத் தேடிவைத்தது. தாங்கள் அந்த அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். இல்லா விட்டால் மஹாபாபியும் குரூரமான தண்டனைக்குத் தகுந்தவனுமான என் தாயைத் தண்டிக்காமலிருப்பேனோ? நான் சுத்தமான குலத்தில் பிறந்து பாபத்தையே அறியாத தசரதருக்குப்

புத்திரன்; தர்மரஹஸ்யத்தை நன்றாக அறிந்தவன்; எல்லோரும் நிந்திக்கும்படியான அதர்மத்தைச் செய்வேனா?

தசரதர் நம்மால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; புண்ணியாத்மா; மிகவும் வயது சென்றவர்; நமக்கு அரசர்; நமது பிதா; தெய்வத்தைப் போன்றவர். அவரை இறந்த பிறகு தூஷிப்பது நியாயமல்ல, அதனால்தான், பலர் முன்னிலையில் அவரைப்பற்றி கூற விரும்பவில்லை. தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் நன்றாக அறிந்த யாராவது கேவலம் காமத்தால் தூண்டப்பட்டு ஒரு ஸ்திரீயைத் திருப்தி செய்ய இந்தக் கோரமான பாபத்தைச் செய்வார்களா? பிராணிகளுக்கு விநாசகாலத்தில் விபரீத புத்தி உண்டாகிறதென்று லோகத்தில் சொல்வதுண்டு. தசரதர் மரண காலத்தில் செய்த காரியத்தை யோசித்தால் அது ஸரியென்றே தோன்றுகிறது. கைகேயியின் கோபத்திற்குப் பயந்தோ, அவளிடத்தில் வைத்த ஆசையால் மயங்கியோ, அவளுடைய பிடிவாதத்தால் முன்பின் யோசிக்காமலோ நமது பிதா இந்த அதர்மத்தைச் செய்துவிட்டார். தாங்கள் எல்லோர்க்கும் க்ஷேமத்தை உண்டாக்க உத்தேசித்து அதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்யவேண்டும். பிதா தவறி நடந்தாலும் அதைப் புத்திரன் நல்ல வழியில் திருப்பிக்கொண்டு வந்தால் அவனையே புத்திரனென்று சொல்லவேண்டும். தாங்கள் அவ்விதமான புத்திரனாக இருக்கவேண்டும். லோக விரோதமாயும் தர்ம விரோதமாயும் புத்திமான்கள் நிந்திப்பதாயுமிருக்கும் பாபத்தை நமது பிதா செய்வதும், தாங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்வதும் உசிதமல்ல. கைகேயியையும் என்னையும் நமது பிதாவையும் நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களையும் தாங்களே காப்பாற்றவேண்டும். வனமெங்கே? க்ஷத்திரிய தர்மமெங்கே? ஜடையெங்கே? ராஜ்ய பாலனமெங்கே? இதுவரையில் ஓரிடத்திலும் ஒருவரும் செய்யாத காரியத்தைத் தாங்கள் செய்வது உசிதமல்ல. 'க்ஷத்திரியர்கள் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வில்லையா' என்றால் ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வது தான் அரசர்களுக்கு முதல் கடமையாகும். அதன் மூலம்தான் அவர்கள் ஜனங்களைக் காக்கமுடியும். தாங்களோ பிரத்யக்ஷமாக ஸகல போகபோக்கியங்களுக்கும் அதிகாரத்திற்கும் இருப்பிடமும் பரலோகத்தில் எல்லையற்ற க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பதுமான பிரஜா பாலன தர்மத்தை விட்டு, பிரத்யக்ஷமில்லாக தபஸ்வி தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறீர்கள். அதில், ஒருபாகம் எங்கேயாவது குறைந்தாலும் பலனைக் கொடுப்பதில் ஸந்தேகமுண்டு. மேலும் அது எக்காலத்திலோ பலனைக் கொடுக்கும். க்ஷத்திரியன் இதையே முதலில் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இதற்கு யாதொரு பிரமாணமும் இல்லை. இப்படி யாராவது செய்வார்களா? மேலும், தாங்கள் அனுஷ்டிக்க விரும்பும் தர்மமோ வெகு கஷ்டமானது. நான்கு வர்ணக்தார்களையும் தர்மமாகக் காப்பாற்றுவதில் அந்தக் கஷ்டத்தை

அனுபவிக்கக்கூடாதா? நான்கு ஆசிரமங்களிலும் கிருஹஸ்தாசிரமமே மேலானதென்று தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளு கிறார்கள். தங்களுக்குத் தெரியாத தர்மம் ஒன்றுமில்லையே, அப்படியிருக்க அந்த ஆசிரமத்தைத் தாங்கள் ஏன் கைவிடவேண்டும்?

நான் தங்களுக்கு இளையவன்; வயதில் சிறியவன்; வித்யையில் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவன்; கூத்திரிய தர்மத்தின்படி தங்களுக்குப் பிறகே எனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். எல்லாவிதத்தாலும் என்னை விட சிரேஷ்டமான தாங்கள் இருக்கையில் இந்த லோகத்தை நான் ஆளுவது நியாயமா? ஆளமுடியுமா? தாங்கள் இல்லாமல் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள முடியாது. தர்ம ஸ்வரூபியான தங்களுக்கு என்ன சொல்வேன்? நமது பிதாவால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்தப் பெரிய ராஜ்யத்திற்கு யாதொரு உபத்திரவமும் இல்லை. அதை ஒப்புக்கொண்டு எல்லா பந்துக்களையும் ஜனங்களையும் தாங்களே ரக்ஷிக்கவேண்டும். வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளும் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் ஜனங்களும் இங்கேயே அபிஷேகம் நடக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இந்திரன் ஸகல லோகங்களையும் ஜயித்து மருத்கணங்களுடன் ராஜதானிக்குத் திரும்பி வருவதுபோல், தாங்களும் இங்கே அபிஷேகம் செய்துகொண்டு அயோத்யைக்குப் போய் ஜனங்களை ஆளுங்கள். மூன்று கடன்களையும் தீர்த்துவிட்டு, சத்ருக்களை அழித்து, மித்திரர்களின் எண்ணங்கள் யாவையும் நிறைவேற்றி, தாங்களே எப்பொழுதும் எங்களை ஆளவேண்டும். தங்களுடைய மித்திரர்கள் தங்களுடைய அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு இன்றைக்கு ஸந்தோஷிக்கட்டும். தங்களுடைய சத்துருக்கள் அதைக்கேட்டு நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஒளியட்டும். என் தாய் செய்த அக்கிரமத்தைத் தாங்கள் மறைத்து நமது பிதாவைப் பாபத்திலிருந்து கரை யேற்றவேண்டும், தங்களுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்துப் பணிந்து வேண்டுகிறேன்; என்னிடத்திலும் நமது பந்துக்களிடத்திலும் ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் மஹா விஷ்ணுவைப்போல் தாங்கள் இரக்கம் வைக்க வேண்டும். ஆனால், நான் சொல்வதைத் தள்ளிவிட்டுத் தாங்கள் இங்கிருந்து வனம் போக நிச்சயித்தால் நானும் தங்களுடன் வருகிறேன்” என்றான்.

இப்படிப் பரதன் பலவிதமாக ராமனை ஸமாதானம் செய்தாலும் அவரோ பிதிருவாக்கிய பரிபாலன தர்மத்தையே மேலாக எண்ணி அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவதைப்பற்றி நினைக்கவேயில்லை. ராகவனிடத்தில் இந்த அப்துதமான உறுதியைப் பார்த்து ஜனங்களுக்கு ஒரே காலத்தில் துக்கமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின. அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரமாட்டே னென்கிறாரே என்று வருத்தப்பட்டார்கள். செய்தப் பிரதிக்கொளையைக் கைவிடாமலிருக்கிறாரே என்று ஸந்தோஷப்பட்டார்கள். நித்விக்குகளும்

நகரத்துத் தலைவர்களும் ராஜஸ்தீர்களும் கண்களில் நீர் ததும்ப
பிரக்ஞையற்று பரதனைக் கொண்டாடி ராமனை வணங்கித் தங்களுடன் திரும்பி
வரும்படி வேண்டினார்கள்.

**தம் ரீத்வீஜோ கநகம யுதவல்லபா:
ததா விஸம்ஜ்ஞாபர்ரு கலாபர்ச மாதர: |
ததா ப்ருவாணம் பரதம் ச துஷ்ருஷ:
ப்ரணம்ய ராமம் ச யயாசீரே ஸஹ || (35)**

ராமன் பரதனை ஸமாதானம் செய்தது

புந்ரேலம் ப்ருவாணம் தம் பரதம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ: |
ப்ரத்யுலாச தத: ஸ்ரீமாந் ஜ்ஞாதீமத்த்யே பீஸத்க்ருத: || (1)

இப்படிப் பரதனால் அதிகமாகப் புகழப்பட்டும் ராமன், “குழந்தாய்! ராஜ சிரேஷ்டரான தசரதருக்கும் கைகேயிக்கும் புத்திரனான நீ இப்படிச் சொல்வது யுக்தமே. நமது பிதா கைகேயியிடத்தில் மிகுந்த ஆசைவைத்து இவ்விதமான அநியாயத்தைச் செய்தாரென்று நீ அவரை நிந்திப்பது ஸரியல்ல. இந்த விஷயத்தில் அவர் புத்தி பிசகி எதையும் செய்யவில்லை. முன்பு நமது பிதா உன் தாயான கைகேயியை விவாஹம் செய்யும்பொழுது கேகய மஹா ராஜாவிடத்தில், 'உமது பெண்ணிற்குப் புத்திரன் பிறந்தால் அவனுக்கே என் ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன்' என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார். தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்த பொழுது கைகேயி தனக்குச் செய்த பெரும் உபகாரத்திற்காக மஹாராஜா அவளிடத்தில் ஸந்தோஷித்து இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். அவள் அப்படியே அவரை பிரதிக்கை செய்யச் சொல்லி, உனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவும் என்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பவும் கேட்டுக்கொண்டாள். 'ஆனால், தசரதர் தான் விவாஹ காலத்தில் கைகேயிக்குச் செய்த பிரதிக்கையை மறந்து ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுப்பதாக எப்படிப் பிரதிக்கை செய்தார்' என்றால், விவாஹகாலத்திலும் ரதிஸமயத்திலும் உயிரை இழக்கும் தருணத்திலும் மித்திரனைக் காப்பாற்றவும் பொய்யைச் சொல்லலாம்; அதனால் பாபமில்லை என்ற நியாயத்தை அனுஸரித்து அப்படிச் செய்தார். கேகய மஹாராஜாவும் என்னிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் உனக்கு ராஜ்யம் வேண்டுமென்று தசரதரை ஞாபகப்படுத்தவில்லை. இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸுமந்திரர் முதலியவர்களால் அறிந்திருக்கிறேன். இந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்களும் ஸம்மதித்தார்கள். அந்த ஏற்பாட்டின்படி பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வளிக்க வேண்டுமென்று அரசர் என்னைக் கட்டளையிட்டார். நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத இந்த வனத்தில் பிதிருவாக்கய பரிபாலனத்திற்காக வளித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்,

என்னைத் தடுப்பதில் பிரயோஜனமே இல்லை. நீயும் அப்படியே அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய் அபிஷேகம் செய்து கொண்டு நமது பிதா செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும்.. மஹாராஜா கைகேயி யிடத்தில் பட்டிருக்கும் கடனை எனக்காகவாவது தீர்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் நமது பெற்றோர்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்திய புண்ணியமும் கீர்த்தியும்

உனக்குக் கிடைக்கும். முன்காலத்தில் கயமென்ற தேசத்தில் யாகம் செய்துகொண்டிருந்த கயமஹாராஜா பிதிருக்களைப் பற்றிச் சொன்னதை நீ கேட்டிருக்கலாமே,

தகப்பனை 'புத்' என்ற நரகத்திலிருந்து கரையேற்றுவதால் புத்ரனென்ற பெயர் வந்தது. பெற்றோர்களைக் குறித்துத் தான தர்மங்களைச் செய்து அவர்களை ஸ்வர்க்கம் முதலிய உத்தம லோகங்களை அடையச்செய்து காப்பாற்றுவதாலும் புத்திரன் எனும் பெயர் வந்தது. குணவான்களும் வேதசாஸ்திர நிபுணர்களுமான பல புத்திரர்கள் பிறக்கவேண்டுமென்று மனிதன் விரும்ப வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களில் ஒருவனாவது கயை என்ற புண்யஸ்தலதகத்தில் பித்ருக்களுக்கு சிராத்தம் செய்வான்' என்று அவர் சொல்லியிருக்கறார்.

நமது முன்னோர்களான ராஜரிஷிகளும் இப்படியே உபதேசித் திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நமது பிதாவை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்று. சத்ருக்ளனையும் உன்னுடன் வந்த பிராம்மணர்கள் முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் நமது குடிகளைத் தர்மமாக ஆண்டு வா. நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் தாமதமில்லாமல் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகிறேன். நீ மனிதர்களுக்கு அரசனாயிரு; வனத்திலிருக்கும்- பிராணிகளுக்கு நான் அரசனா யிருக்கிறேன். நீ ஸந்தோஷமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ; நானும் ஸந்தோஷமாகத் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகிறேன். அரசர்களுக்குரிய வெள்ளைக் குடை, ஸூரிய கிரணங்கள் உன் தலையில் படாமல் தடுத்துக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கட்டும். நானும் இந்த வனத்திலுள்ள மரங்களின் அடியில் உட்கார்ந்து ஸூரிய கிரணங்கள் என்மேல் படாமல் செய்துகொள்வேன். கூர்மையான புத்தியுள்ள சத்ருக்ளன் உனக்கு உதவியாக இருப்பான்; லக்ஷ்மணன் எனக்கு உதவியாக இருப்பான். இப்படி நாம் நான்கு புத்திரர்களும் நமது பிதாவை ஸத்தியம் தவறாதவராகச் செய்வோம். வருத்தப்படாதே” என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

**பரத்ருக்ந: குபாஸமதிஸ்து தே ஸ்ஷாய:
ஸௌமீத்ரீர் மம வித்தி: ப்ரதாந மீத்ரம் |
சத்வாரஸ தநயவரா வயம் நரேந்த்ரம்
ஸத்யஸ்தம் பரத சராம மா விஜாதம் || (௨9)**

ஜாபாலி மஹர்ஷியின் உபதேசம்

ஆபர்வாஸயந்தம் பரதம் ஜாபாலீர் ப்ராஜ்மகணாத்மம் |

உவாசு ராமம் தர்மஜகம் தர்மாபத மீதம் வசு: || (1)

பரதன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலிருக்க, அங்கிருந்த புரோஹிதர்களில் ஒருவரான ஜாபாலி மஹரிஷி, உண்மையாகவே ராமனுக்கு ஹிதத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று, வெளிக்கு மாத்திரம் சார்வாகர்களுடைய மதத்தை உபதேசித்தார். “ராம! நீ பெருந்தன்மையான மனத்தையுடையவன்; உத்தமமான புத்தியுள்ளவன். ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் பயனில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வது உன் புத்திக்கு அழகல்ல. யார் யாருக்குப் பந்து? எவனுக்கு எந்த ஸாதனத்தால் என்ன கிடைக்க வேண்டியிருக்கு?

யோசித்துப் பார்த்தால் ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு பிராணியும் தனியாகவே பிறக்கிறான்; தனியாகவே இறக்கிறான். ஆகையால் தாயென்றும் தகப்பனென்றும் நம்மைப் பெற்றவர்களென்றும் அவர்களிடத்தில் ஆசைவைக்கிறவன் பித்தனே. ஒருவனுக்கு மற்றொருவனால் என்ன பயன்? ஒருவன் அயலாருக்குப்போக நினைத்து ஓரிடத்தில் தங்க அவ்விடத்தைவிட்டு மறுநாள் வேறோரிடத்திற்குப் போவதுபோல், மனுஷ்யர்களுக்கும் தாய் தகப்பன் வீடுவாசல் என்பவை, வழியில் தங்குமிடங்களைப் போன்றவையே. புத்தி மான்கள் அவைகளில் ஆசை வைக்கமாட்டார்கள். வழியிலுள்ள சத்திரத்தில் இளைப்பாறக் கொஞ்சநேரம் தங்கி அதை விட்டுப் போகிறவனுக்கு அந்தக் கட்டிடத்தைப்பற்றி ஏதாவது கவலையுண்டோ? அப்படி நமது பெற்றோர் உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் நாம் அவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் வரையிலும் அவர்களைப் பற்றிய ஞாபகம் நமக்கு இருக்கவேண்டும். அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த பிறகும் அவர்களைப் பற்றி நினைப்பது வீண். அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ண எவனாவது பாடுபடுவானா ?

உன் பிதாவின் ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைக்கவேண்டியது. அதை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, உன் யௌவனத்திற்குத் தகாததும் அநேக துக்கங்களுக்கிடமானதும் சாஸ்திர விரோதமுள்ளதுமான வானப்பிரஸ்தா சிரமத்தை எவனாவது கைக்கொள்வானா? ஒரு ஸ்த்ரீ தன் பிரிய நாயகன் தேசாந்திரத்திற்குப் போயிருக்கையில் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாமல் ஸந்தோஷமற்று ஸகல துக்கக் குறிகளுடனிருப்பதுபோல், ஸகல ஸம்பத்துக்களுடன் விளங்கிய அயோத்யா நகரம் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, நீ எப்பொழுது வருவாயென்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதிசீக்கிரத்தில் நீ அயோத்

யைக்குத்திரும்பிப் போய் அபிஷேகம் செய்துகொள். அரசர்கள் அனுபவிக்கத் தகுந்த ஸகலபோகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்திரன் ஸௌக்கியமாக இருப்பதுபோல் கோஸல ராஜ்யத்தைப் பாலனம் செய். தசரதர் உனக்கு யார்? நீ அவருக்கு யார்? என் தகப்பனென்று சொல்லக் காரணமென்ன? அவர் வேறு; நீ வேறு. ஆகையால் நான் சொல்வதைச் செய். பிதா பிராணிகளின் உத்பத்திக்குக் காரணமென்று சொல்வது முற்றிலும் பிசகு. ருதுகாலத்தில் ஸம்பந்தப்படும் ஸ்திரீ புருஷர்களின் தேகங்களிலிருந்து உண்டாகும் சுக்ல சோணிதங்களே மூல காரணமென்று சொல்லலாம். தசரதரென்ற ரூபம் அதற்கேற்பட்ட தர்மத்தை அனுசரித்து ஐந்து மஹாபூதங்களில் போய்க் கலந்துவிட்டது. ஸகல பிராணிகளின் கதியும் இப்படியே. ஏதோ உனக்கும் தசரதருக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கறதென்று அக்ஞானாத்தால் வீணாக வருந்துகிறாய்.

பிரத்யக்ஷமான ஸுகங்களை அனுபவிக்க முயற்சி செய்வதை விட்டுத் தனத்தைச் சேர்த்துவைக்க வேண்டுமென்றும், தர்மத்தை ஸம்பாதித்துப் பரலோகத்தை அடைய வேண்டுமென்றும் பாடுபடுகிறவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு உண்டாகும் வருத்தத்தைச் சொல்லமுடியாது. அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் எப்பொழுதும் கஷ்டமே; இதைவிட்டுப் போனபிறகும் கஷ்டமே. தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க முயலுவது வீண்என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். அஷ்டகா சிராத்தமென்றும் ஸம்வத்ஸர சிராத்தமென்றும் லோகத்தில் ஜனங்கள் செய்கிறார்களே; அதில் உபயோகப்படும் அன்னம் முழுவதும் வீணல்லவா? இறந்தவன் அவை களைத் தின்பதை யாராவது பார்த்ததுண்டா? ஒருவன் சாப்பிட்ட அன்னம் மற்றொருவனுடைய உடலில் புகுந்து அவனுக்குத் திருப்தி செய்யுமானால், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அயலாருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது நாம் அவர்களுக்காக இங்கே சிராத்தம் செய்தால், பசிதாகங்கள் அடங்கி அவர்கள் திருப்தி அடையவேண்டுமே! 'யாகங்களைச் செய், தானங் களைக்கொடு, இந்திரியங்களை அடக்கித்தவம் செய், தேவதைகளுக்குப் பூஜை செய். குடும்பம் தனம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசை வைக்காதே' என்று உபதேசிக்கும் சாஸ்திரங்களைச் செய்தவர்கள் யார்? கூர்மையான புத்தியுள்ள சிலர் பிறரை ஏமாற்றி அவர்களுடைய தனத்தைக் கொள்ளை யடிக்க இந்த விதிகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை நம்பும் மூடர்களைத் தங்களுடைய வலையில் இழுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

மஹா புத்திமானான நீ, பரலோகம் உண்டென்று நம்புவது ஆச்சரியமே. பரலோகமே கிடையாது. பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்தால் பரலோகத்தில் உனக்கும் தசரதருக்கும் விசேஷமான க்ஷேமம் கிடைக்குமென்பது எப்படிப்

பொருந்தும்? நமது இந்திரியங்களுக்கு எது இலக்கோ அதுவே உண்மை; அதையே நம்பு; இந்த ராஜ்யமும் அதனால் கிடைக்கும் போகங்களும் அதிகாரமும் ஸுகழுமே பிரத்யக்ஷம்; அவைகளையே கைப்பற்று. பிரத்யக்ஷமில்லாத ஸ்வர்க்க நரகங்களையும் பாபபுண்ணியங்களையும் திரும்பிப் பாராதே, நான் சொல்லும் நீதி, லோகத்தில் யாவருக்கும் ஸம்மதமாக இருக்கும். நீயும் அதை அங்கீகரித்துப் பரதனுடைய பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்" என்று நாஸ்திக மதத்தை உபதேசித்தார்.

**ஸதாம் புத்திம் புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வலோக நிதர்ப்ரீநீம் |
ராஜ்யம் த்வம் ப்ரதீக்ருஷ்ணீஷ்வ பரதேந ப்ரஸாதீத: || (18)**

ராமன் ஜாபாலியைக் கண்டித்தது

ஜாபாலேஸ்து வச: ப்ருத்வா ராம: ஸத்யாத்மநாம் வர:
உவாச பரயா பக்த்யா ஸ்வபுத்த்யா சாவீபந்த்யா || 1)

ராமன் ஸத்தியபுத்தியுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர்; வைதிக கர்மங்களில் மிகுந்த சிரத்தையுள்ளவர்; ஜாபாலி சொன்ன காரணங்களால் அவருடைய புத்தி கொஞ்சம்கூட மாறவில்லை.

“எனக்கு பிரியமான விஷயத்தை நான் அடைய வேண்டுமென்று இப்படிச் சொன்னீர். ஆனால், அவை நியாயம் போலும் எனக்கு ஹிதத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை போலும் தோன்றினாலும் உண்மையாக அநியாயமே. எனக்கு மிகக் கெடுதியைச் செய்யக் கூடியது. நீர் வேதவிரோதமான மதத்தை உபதேசிக்கிறீர்; நீர் பாபமான நடத்தையுள்ளவர்; யாதொரு கட்டுப்பாடுமில்லாதவர்; ஸாதுக்கள் உம்மைப் பூஜிக்கமாட்டார்கள்; எல்லோரும் நிந்திப்பார்கள், ஒவ்வொருவனுடைய நடத்தையிலிருந்து அவன் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் அல்லனென்றும் மஹா வீரனென்றும், பயந்தவனென்றும், சுத்தனென்றும், அசுத்தனென்றும், கண்டு பிடிக்கலாம். சிரேஷ்ட குணங்களில்லாவிட்டாலும் அவைகளை உடையவனைப் போலும், அசுத்தனானாலும் சுத்தனைப்போலும், ஸாதுக்களின் லக்ஷணங்கள் இல்லாவிட்டாலும் அவைகளை உடையவன் போலும், சீலம் இல்லாதவனானாலும் சீலமுள்ளவனைப் போலும் உலகத்திற்குக் காட்டிக் கொண்டு ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஸாதனமான வைதிக தர்மத்தை விட்டு, லோகத்தில் ஸகல ஜாதிகளையும் ஒன்றாகக் கலந்து, வைதிகக் கிரியைகளும் வேதவிதிகளும் இல்லாத உம்மால் சொல்லப்பட்ட அதர்மத்தைத் தர்மமாக நான் அனுஷ்டித்தால், எந்த புத்திமானாவது காரியாகாரிய விவேகமுள்ளவனாவது என்னை மதிப்பானா? துஷ்டனென்றும் லோகத்தைக் கெடுக்கிறவனென்றும் என்னை நிந்திக்கமாட்டானா?

இது போனாலும் போகட்டும். எனக்கு எப்படிப் பரலோகம் கிடைக்கும்? வனவாஸம் செய்கிறேன் என்ற பிரதிக்ஷையையும் பொய்யாக்க உமது உபதேசத்தை அனுஷ்டித்தால் நான் யாருக்கு, அதை, இவ்வழியே நல்லதென உபதேசிப்பேன்? எந்த ஸாதனத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவேன்? உமது உபதேசத்தால் இவ்வுலகத்தில் யாவரும் பரலோக மடையாமல் போவார்கள். அரசர்களின் நடத்தையையே பிரஜைகளும் அனுஸரிக்கிறார்கள். நான் காமத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து அதற்கு ஒத்து நடந்தால் குடிகளும்

தங்கள் இஷ்டப்படி நடப்பார்கள். யாதொரு கட்டுப்பாடுமில்லாமல் எல்லோரும் அதிசீக்கிரத்தில் அழிவார்கள்.

முன்காலம் முதல் வழங்கிவரும் ராஜதர்மம் ஸத்தியத்தாலும் கருணையாலும் நிறைந்தது; ஸத்தியத்தையே பிரதானமாக உடையது; இந்த லோகமே ஸத்தியத்தை ஆதாரமாக உடையது; ரிஷிகளும் தேவதைகளும் ஸத்தியத்தையே சிரேஷ்டமாக எண்ணுகிறார்கள். இந்த லோகத்தில் ஸத்தியம் தவறாதவன் பரமபதத்தை அடைகிறான். பாம்பைக் கண்டு ஜனங்கள் நடுங்குவதுபோல் பொய்யனைக் கண்டு நடுங்குகிறார்கள். உத்தம தர்மம் ஸத்தியமே; ஸ்வர்க்கத்திற்கு மூலம் ஸத்தியமே; ஈசுவரனும் ஸத்தியமே; ஸகல ஐசுவரியமும் அதையே பொறுத்திருக்கிறது; யாவும் ஸத்தியத்திலேயே வேருன்றி இருக்கின்றன; ஸத்தியத்தைக் காட்டிலும் மேலான பதவி வேறொன்றில்லை; தானங்களும் யாகங்களும் ஹோமங்களும் தவமும் வேதங்களும் ஸத்தியத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவை; ஆகையால் நாம் ஸத்தியத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்கிறவன் இந்த லோகத்தைத் தர்மமாக ஆண்டு இறந்த பிறகு பரலோகத்தை அடைகிறான். ஸத்தியத்தை விட்டவன் இவ்வுலகத்தில் தன் குடும்பத்தை மாத்திரம் காப்பாற்றுகிறான்; ஆனால், இறந்த பிறகு கோரமான நரகத்தையே அடைகிறான்.

நான் ஸத்தியத்தை அனுஷ்டிக்கிறவன். ராஜ்யத்தை விட்டுக்காட்டில் வளிக்கிறேன் என்று கைகேயியிடத்தில் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். என் பிதாவின் ஆக்கௌயை நான் ஏன் நிறைவேற்றக்கூடாது? ராஜ்யத்திற்கு ஆசைகொண்டாவது மோசமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு மயங்கியாவது அறியாததனத்தாலாவது தமோகுணம் மேலிட்டு, செய்த பிரதிக்கையைத் தவற மாட்டேன். ஸத்தியத்தைக் கைவிட்ட ஸ்திர புத்தியில்லாதவனுடைய ஹவிஸ் முதலியவற்றை தேவதைகளும் பிதிருக்களும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்று கேட்டிருக்கேன். ஸத்தியமென்ற தர்மம் ஆத்மா விற்கு ஸ்வபாவமான லக்ஷணமென்று எனக்கு அனுபவத்தால் தெரியும், ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தபஸ்வி தர்மம் அந்த உத்தம பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து எனக்கும் பிரியமாயிருக்கிறது. அதர்மம் மேலிட்டுக் கொஞ்சம் தர்ம ஸம்பந்தமுள்ள இவ்விதமான கூத்திரிய தர்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன். அல்ப ஸ்வபாவ முள்ளவர்களும் பாபிகளும் குரூரமானவர்களும் பேராசை கொண்டவர்களும் செய்யும். காரியமல்லவா அது. பொய்யைச் சொல்லும் பொழுது மனமும் சொல்லும் தேகமும் அதில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அது மூவகைப் பாபத்தின் தொகுதியாகும். மனத்தால் நன்றாக ஆலோசித்து, வாக்கால் பேசி, தேகத்தால்

செய்து முடிக்கிறோம். ராஜ்யாதிகாரமும் கீர்த்தியும் செல்வமும் மதிப்பும் ஸத்தியம் தவறாதவனையே பிரார்த்திக்கின்றன; ஸத்தியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தத அடைந்தவனையே அனுஸரிக்கின்றன. ஆகையால் ஸத்தியத்தையே காப்பாற்றவேண்டும்.

'இது உத்தம மார்க்கம் இது உனக்கு ஷேமேத்தை உண்டு பண்ணும்; இதைச் செய்! என்று பல யுக்திகளால் காட்டி எனக்கு தாங்கள் உபதேசித்த தர்மம் பெரியோர் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்த தர்மமன்று. பூஜிக்கத் தகுந்த என்,பிதாவிடத்தில், 'காட்டில் வளிக்கிறேன்' என்று பிரதிக்கை செய்து இப்பொழுது அதை மீறி பரதனுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு ராஜ்யத்தை எப்படி ஒப்புக் கொள்வேன்? நான் செய்த பிரதிக்கையை மீற மாட்டேனென்ற நம்பிக்கையால் அல்லவா கைகேயி அவ்வளவு ஸந்தோஷப்பட்டாள்? சுத்தனாய் சாஸ்திரப்படி ஆசார நியமத்தை அனுஷ்டித்து, வனத்தில் கிடைக்கும் பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்களால் தேவதைகளையும் பிதிருக்களையும் திருப்திசெய்து, பஞ்சேந்திரியங்களைப் பாபத்தைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்து, இந்த அரண்யத்தில் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்துகொண்டிருப்பேன். காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்து ஸகலக் கிரியைகளையும் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டித்துக் கபடரில்லாமல் காலத்தைக் கழிப்பேன்.

அக்னி வாயு ஸோமன் முதலிய தேவதைகள் இதற்கு முன்னால் இந்தக் கா்ம பூமியை அடைந்து, புண்ணிய கா்மங்களைச் செய்து, அவைகளின் பலனாக உத்தம, பதவிகளை அனுபவிக்கிறார்கள். இப்பொழுது தேவேந்திரனா யிருப்பவன் நாறு யாகங்களைச் செய்து, அந்ஸ ஸ்திதியை அடைந்திருக் கிறான். மஹரிஷிகள் கடுமையான தவத்தைச் செய்து உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸத்தியமும் தர்மமும் பராக்கிரமும் பிராணிகளி டத்தில் தயையும் பிரியமாக பேசுவதும், பிராம்மணர்கள் தேவதைகள் அதிதிகள் முதலியவர்களைப் பூஜிப்பதும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் வழிகளென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், பிராம்மணர்கள் இந்த அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்து, எல்லோரும் ஒரே அபிப்பிராயத்துடன் தங்கள் வர்ணாசிரம தர்மங்களை ஸாவதானமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கம் முதலிய உத்தம லோகங்கள் கிடைப்பதை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நீர் வைதிக மார்க்கத்திற்கு விரோதமான புத்தியையுடையவர்; இந்த நாஸ்திக தர்மத்தையே பிறருக்கு உபதேசித்து வருகிறீர். வைதிகரைப்போல் வேஷம் தரித்துச் சார்வாகனுடைய நடத்தையை யுடையவர்; இப்படி எல்லாவிதத்திலும்

நமது ராஜ்யத்திற்கு அபாயத்தை உண்டுபண்ணும் உம்மை என் பிதா இந்தப் பதவியில் நியமித்ததைப் பற்றி மிகவும் துக்கிக்கிறேன். வைதிக கர்மங்களிலிருந்து இந்த கணம் முதல் உம்மை விலக்கிவிட்டேன். பிரத்யக்ஷ பிரமாணத்தையே நம்புகிறவன் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒருவனும் இருக்கக்கூடாது. திருடன் போல் நாஸ்திகன் கருதப்படுகிறான். திருடனை விலக்குவதுபோல் நாஸ்திகனையும் விலக்க வேண்டும், திருட்டு போன்றதே நாஸ்திகமும். திருடனுக்கும் நாஸ்திகனுக்கும் பேதமில்லை. ஆகையால், வைதிக தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவனல்ல வென்று எவனிடத்தில் ஸந்தேகமுண்டாகிறதோ, அந்த நாஸ்திகனுடன் புத்திமான் ஒரு நிமிஷமாவது சேர்ந்திருக்கக்கூடாது.

தர்மம் இஹத்திலும் பரத்திலும் பயனைக் கொடுக்குமென்பதற்குப் பெரியோர்களுடைய ஆசாரமே பிரமாணம். உமக்கு முன்னாலிருந்த மஹாஞானிகள் உம்மைவிட உயர்ந்தவர்கள். அநேக சுபகர்மங்களைச் செய்து இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸகல ஷேஷங்களையும் அடைந்த கிரஹங்களின் ரூபமாயும் நக்ஷத்திரங்களின் ரூபமாயும் அழியாமலிருக்கிறார்கள். கர்மானுஷ்டானம் இஹத்திலும் பரத்திலும் ஸகல பலன்களையும் அடைவதற்கு ஸாதனமாக இருப்பதால், பிராம்மணர்கள் மங்கள காரியங்களையும் யாகயக்ஞங்களையும் தவம், தானம் முதலியவைகளையும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் லோகத்தில் ரிஷிகள் தர்மத்திலேயே நாடிய மன முள்ளவர்களாகவும், ஸாதுக்களுடைய சேர்க்கையையே விரும்புகிறவர்களாகவும், தேஜஸ்விகளாகவும், தானம் முதலிய உத்தம குணங்கள்எவர்களாகவும், பிறர்க்குக் கெடுதி செய்யாதவர்களாகவும், தோஷமற்றவர்களாகவும், பூஜ்யர்களாகவும், சிரேஷ்டர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்" என்று, வைதிக தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க அவதாரம் செய்த ராமசந்திரன், ஜாபாலியின் வேத விரோதமான நாஸ்திக வாக்கியங்களைக் கேட்க சகிக்காமல் மஹாகோபத்துடன் மறுமொழி சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு ஜாபாலி அவரை ஸமாதானம் செய்து மறுபடியும் ஸத்தியமாகவும் தர்மமாகவும் இருக்கும் வாக்கியங்களைச் சொன்னார். "தர்ம சங்கடம் நேரும்பொழுது எல்லா மதங்களையும் அறிந்த வித்வான், ஏதாவது ஒரு தர்மத்தைக் கைப்பற்றி அந்தக் கெடுதியை நீக்கவேண்டும் என்ற விதிப்படி, இப்பொழுது இந்த ராஜ்யம் அரசனில்லாமல் வெகு அபாயகரமான ஸ்திதியிலிருப்பதால் உன் மனத்தை எப்படியாவது திருப்பி, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தால் அந்த ஸங்கடம் தீரும். நான் நாஸ்திக மதத்தை வாதித்ததின் காரணம் அதுவே. உண்மையாக நான் நாஸ்திகனல்ல. நாஸ்திகர்களுடைய கொள்கையை உபதேசிக் கிறவனுமல்ல. பரலோகம் முதலியவை இல்லை என்று சொல்லு கிறவனுமல்ல. பல ஸமயங்களில்

எதிரிகள் நாஸ்திக மதத்தைப் பற்றிக் குதர்க்கமாக வாதம் செய்யும்பொழுது நான் அதே மதத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு பல யுக்திகளால் அதைச் சின்னாபின்னமாகக் கண்டித்திருக்கிறேன். ஸமயம் நேர்ந்தால் நாஸ்திக மதத்தையும் ஒப்புக் கொண்டு பேசுவேன். அந்த ஸமயம் இப்பொழுது நேர்ந்தது. ஆகையால் நாஸ்திகனைப்போல் பேசினேன். வேத மார்க்கத்தில் வேருன்றி இருக்கிறாய் என்பதை இப்பொழுது யாவர்க்கும் தெரிவிக்க வேண்டியது. பரதன் மிகவும் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து. எனக்கும் துக்கமுண்டாயிற்று. அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டியது அவசியமாகையால் பரம வைசிகனான நான் இப்படிப் பேசவேண்டியிருந்தது” என்றார்.

ஸ சரீ காலீலாய முபாகத: பரதந:
யதா மயா நாஸ்திக வாகுதீர்தா |
நீவர்தநார்தம் தவ ராம காரணாத்
ப்ரஸாதநார்தம் து மயத தீர்தம் || (39).

வஸிஷ்டர் ஸூரியவம்சத்தை வர்ணித்தது

க்ருத்த மாஜ்ஞாய ராமம் ஸு வஸீஷ்ட: ப்ரத்யுவாச ஹ |
ஜாபாலீரீ ஜாநீதே லோகஸ்யாஸ்ய கதாகதீம் || (1)

ராமன் கோபம் கொண்டிருப்பதை அறிந்து வஸிஷ்டர், “ராம! ஜாபாலி நாஸ்திகரல்ல. பிராணிகளுக்குப் புனர் ஜன்மம் பரலோகம் முதலியவை உண்டென்று அவருக்கு நேரில் தெரியும். உன்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகச் செய்யவேண்டுமென்று இப்படிப் பேசினார். லோகநாத! உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் இந்த லோகத்தின் உத்பத்தியைக் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். தயவு செய்து கவனிக்கவேண்டும்.

ஆதியில் எல்லாம் ஜலமயமாக இருந்தது. பிறகு அதிலிருந்து. பிருதிவி உண்டாயிற்று. பிறகு ஸ்வயம்புவான பிரஹ்மாவும் தேவதைகளும் உண்டானார்கள். பிறகு நாராயணன் வராஹ ரூபியாக அந்த ஜலத்திலிருந்து பூமியை வெளியில் எடுத்து மஹாத்மாக்களான தன் புத்திரர்களுடன் பிரபஞ்சம் யாவையும் ஸிருஷ்டித்தார். ஆகாசமென்ற பரப்ரஹ்மத்திலிருந்து சதுர்முக பிரஹ்மா உண்டானார்.

அவருடைய மானஸபுத்ரன் மரீசி. அவரது புத்ரர் கச்யபர். அவரிடத்தி் லிருந்து விவஸ்வான் (ஸூர்யன்) பிறந்தார். விவஸ்வானது புத்திரர் மனு. அவர்தான் முதல் பிரஜாபதி. இவருடைய மகன் இக்ஷ்வாகு. இக்ஷ்வாகு மகன் குஷி; குஷிமகன் விசுக்ஷி; விசுக்ஷிமகன் பாணன். அவனுடைய புத்திரன் அனரண்யன். இவனுடைய ராஜ்யத்தில் பஞ்சம் இல்லை, திருட்டும் இல்லை. அனரண்யன் மகன் ப்ருது, அவனது புத்திரன் திரிசங்கு. இவன் ஸத்தியம் பேசியது காரணமாக உடலுடன் ஸ்வர்க்கம் சென்றான். தரிசங்குவின் மகன் பெரும் புகழ்பெற்ற துந்துமாரன். அவனுடைய புத்திரன் யுவனாச்வன். யுவனாச்வன் மகனான மாந்தாதாவிற்கு ஸுஸந்தி என்பவன் மகன். த்ருவஸந்தி ப்ரஸேனன் என்பவர்கள் ஸுஸந்தியின் புத்திரர்கள். த்ருவ ஸந்தியின் பிள்ளை பரதன். பரதன் மகன் அஸிதன். இவனுடைய சத்ருக்களான ஹைஹயர்களும் தாலஜங்கர்களும் சசிபிந்துக்களும் இவனை ஜயித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். கர்ப்பிணிகளான தன் இரண்டு பார்யைகளுடன் இவன் ஒரு மலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். இரு மனைவியரில் காளிந்தி என்பவன்

அங்கே கடுக்தவம் செய்துகொண்டிருந்த ச்யவனரென்ற பிருகுவின் புத்திரரை அண்டிப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தான். உத்தமமான புத்திரன் தனக்குப்

பிறக்கவேண்டுமென்று அவள் ஆசை கொண்டதை அறிந்து அந்த மஹரிஷி, 'குழக்தாய்! தர்மவானும் மஹாத்மாவும் நன்னடத்தையுள்ளவனும் மஹரபராக்கரமசாலியும் உன் குலத்தை விளங்கச் செய்யபவனுமான ஒரு புத்திரன் அதிசீக்கிரத்தில் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று அனுக்ரஹித்தார்; அவள் அவரைப் பூஜித்து நமஸ்கரித்துத் திரும்பிப் போனாள். சில காலத்திற்குப் பிறகு அவளுக்குத் தேஜஸாலும் அழகாலும் நிகரற்ற ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். அவளுடைய கர்ப்பத்தை அழிக்க அவள் சக்களத்தி கொடுத்த விஷத்துடன்அந்தக் குழந்தை பிறந்தபடியால் அவனுக்கு ஸகரனென்று பெயர் வந்தது. இப்பொழுது பர்வகாலங்களில் பொங்கி ஜனங்களுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணும் ஸமுத்திரத்தை வெட்டுவித்தவர் அவரே. ஸகரன் மகன் அஸமஞ்சன். அவன் செய்த பாபத்திற்காக அவனை அரசன் ராஜ்யத்திலிருந்து தரத்திவிட்டான். அம்சுமான், திலீபன், பகீரதன், ககுத்ஸ்தன், ரகு, ப்ரவிருத்தன் (இவனுக்குக் கல்மாவதனென்றும் ஸௌதாஸனென்றும் பெயருண்டு. இவன் சில காலம் வரையில் சாபத்தால் மனுஷ்யர்களைத் தின்றான்) சங்கணன், (மேற் சொன்ன கல்மாவதன் இவனையும் இவனுடைய ஸையத்தையும் ராக்ஷஸ வேஷம் பூண்டு கொன்றான்), ஸுதர்சனன், அக்னிவர்ணன், சீக்ரகன், மரு, (இவர் யோகபலத்தால் இப்பொழுதும் ஹிமயமலைச் சாரலில் கலாபக்ராமத்தில் வஸிக்கிறார். அவதரிக்கப்போகும் கல்கி பகவானுக்கு ஸௌபதியாவார்). பிரசக்ருகன் அம்பரீஷன் நஹுஷன் நாபாகன் என்ற இவ்வரசர்கள் வம்ச பரம்பரையில் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோன்றினர். நாபாகனுக்கு அஜன் ஸுவ்ரதன் என இருவர் புத்திரர்கள்; அஜனுடைய புத்திரர் தசரதர். அவருடைய மூத்தபுத்திரன் ராமனென்று பெயர் பெற்ற நீதான்.

ஆகையால் உனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு உன் குடிகளைக் காப்பாற்று. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் இதுவரையில் மூத்தபுத்திரனே ஆண்டுவருகிறான். மூத்தவன் இருக்கும்பொழுது இளையவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் கிடைக்காது. ரகுவம்சத்து மன்னர்களின் குலதர்மம் இதுவே. இதை நீ இன்றைக்குக் கெடுக்கப் பார்ப்பது நியாயமல்ல. தன தான்யம் ரத்னம் முதலிய சிரேஷ்டமான பொருள்களாலும் பல ராஜ்யங்களாலும், விளங்கும் இந்தப் பூமியை உன்னைத்தவீர வேறொருவர் ஆள முடியாது. தசரதருக்குப் பிறகு நீயே ஆளவேண்டும்” என்றார்.

ஸ ராகவாணாம் குலதர்ம மாத்மந:
ஸநாதநம் நாத்ய விஷ்ணு மர்ஷஸீ |
ப்ரபூத ரத்நாமநுஸரதி மீதீநீம்

ப்ரஃத ராஜ்ராம் ப்ருவந் மஹாயஸ: || (36)

ராமனைத் திருப்ப முடியாமை

வஸீஷ்டஸ்து ததா ராமமுத்த்வா ராஜ புரோஹீத: |
அப்ரஹீத் தர்மஸம்யுக்தம் புநரோவா பரம் வச: || ௩

இப்படிக் குலதர்மத்தை எடுத்துக்காட்டிய பிறகும், 'நமது பிதாவின் ஆக்ஞையைவிட இது மேலல்ல' என்று ராமன் மௌனமாக இருந்தார். வஸிஷ்டர் அதையறிந்து "ராமா! ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஆசாரியன் பிதாமாதா என்று மூன்று குருமார்களுண்டு. மாதாபிதாக்கள் இவனுடைய தேகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஆசாரியர் ஞானத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆகையால் பெற்றோரை விட அவர் மேலானவர். நான் உன் முன்னோர்களுக்கும் ஆசாரியன். உனக்கும் அப்படியே. என் வார்த்தையை அங்கீகரித்து நடந்தால் ஸாதுக்களின் அனுஷ்டானத்தை மீறாதவன் ஆவாய். இதோ இருக்கும் பிராஹ்மணர் களையும் நகரத்து ஜனங்களையும் கூத்திரிய வைசியர்களையும் மற்றக் குடிகளையும் நீ தர்மம் தவறாமல் ஆண்டால் உன் முன்னோர்களின் நடத்தையைக், கைவிடாமலிருக்கலாம். பிதாவைக் காட்டிலும் தாய் பல மடங்கு மேலானவளென்று சொல்லியிருப்பதால் வயதுசென்ற தர்மாத்மா வான உன் தாய்க்குப் பணிவிடை செய்யாமலிருப்பது உசிதமல்ல. அவளுடைய சொற்படி நடந்தால் ஸாதுக்களின் வழியில் நடந்ததாகும். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளும் பரதன் உன் பிராணனைப் போன்றவனல்லவா? அவனுடைய சொல்லைத் தட்டலாமா? உன்னை அண்டினவர்களைக் கைவிடுகிறதில்லை என்ற தர்மம் உன்னுடன் பிறந்தல்லவா? ஸத்தியத்தைக் கைவிடுவதில்லை; தர்மத்தைக் கைவிடுவதில்லை என்று பிரதிக்கை செய்திருப்பதுபோல், அண்டினவர்களையும் கைவிடுவதில்லை என்று நீ பிரதிக்கை செய்யவில்லையா" என்று மதுரமான வார்த்தைகளால் ராஜரீதியை உபதேசித்தார்.

புருஷோத்தமனான ராமன் "ஸ்வாமி! தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் மனிதனுடைய தேகம் இருக்கும் வரையில் தர்மங்கள் நடக்கும் என்ற நியாயத்தால், ஸகல தர்மங்களையும் ஸம்பாதிக்க ஆதாரமான தேகத்தை நமக்குக் கொடுப்பதாலும் பூர்ணஞானம் கிடைத்த பிறகும் எவ்வகையாலும் நம்மை ரக்ஷித்துப் பல உபகாரங்களைச் செய்வதாலும் ஆசாரியனுடைய வார்த்தையை விடப் பிதாவின் வார்த்தை மேலானது. அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியம். 'ஆகையால் மாதாவை தெய்வமாக நினை, ஆசார்யரை உன் தெய்வமாக நினை' என்று சொன்ன வேதவாக்கியங்களில் ஆசாரியனை மாதா பிதாக்களுக்குப் பிறகு சொல்லி இருப்பதாலும் தங்களுக்குப் புத்திரன்

பிறப்பதற்காகப் பெற்றோர்கள் விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் தீர்த்த யாத்திரைகளையும் தேவபூஜைகளையும் கணக்கில்லாமல் செய்வதாலும் பிறந்த பிறகு தங்களால் கூடியவரையில் பால் கொடுத்து அன்னமிட்டு நீராட்டி ஆடையாபரணம் கொடுத்து வெகு பிரியத்துடன் பேசி, மிகுந்த கவலையுடன் ஒவ்வொரு நாளும் புத்திரனை வளர்ப்பதாலும் அவர்கள் செய்யும் உபகாரத்திற்குப் புத்திரன் எவ்வளவு ஜன்மங்களெடுத்தாலும் பதில் உபகாரம் செய்வது ஸாத்தியமல்ல. (மேற்சொன்ன வேத வாக்கியத்தில் மாதாவைப் பிதாவிற்கு மேலாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிக்கவும். அல்லது அந்த வரிசையை வேறு விதமாகவும் கொள்ளலாம். தாய் தேகத்தை மாத்திரம் கொடுப்பவள். பிதா தேகத்தையும் வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களையும் கொடுக்கிறார். இந்த வரிசை பாகவதம் 10வது ஸ்கந்தத்தில் குசேல உபாக்கியோனத்தில் கிருஷ்ணனால் ஆசார்ய மஹிமையை உபதேசிப்பதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது)

இப்படியிருக்கச் சக்கரவர்த்தி எனக்குப் பிதா; எனக்கு தேகத்தைக் கொடுத்தவர்; அவருடைய கட்டளை யாவற்றிற்கும் முந்தினது. அவரிடத்தில் நான் செய்த பிரதிக்கையும் யாவற்றிற்கும் முந்தினது. என் தாயின் கட்டளையும் பரதனுடைய பிரார்த்தனையும் பிந்தினது. ஆகையால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும்படி விடுவேனோ?" என்றார். அப்பொழுது மஹாத்மாவான பரதன் தான் மஹாபாபியான கைகேயியை பிரார்த்தித்து ராஜ்யத்தை வாங்கி ராமனுக்குக் கொடுத்ததும் பிரயோஜனமில்லாமற் போயிற்றே என்று மிகுந்த வருத்தமடைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்திரரைப் பார்த்து "தர்ப்பங்களை இங்கே சீக்கிரமாகப் பரப்பும். என் அண்ணன் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் செய்யும் வரையில் உபவாஸமிருப்பேன். லோகத்தில் கடன் வாங்கினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால், கடன் கொடுத்த பிராம்மணன் ஆகாரமில்லாமல் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு கடன் வாங்கினவனுடைய வாசற்படியில் தன் கடனைக் கொடுக்கும்வரையில் படுத்திருப்பதுபோல், நானும் என் அண்ணன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும் வரையில் அவருடைய பர்ணசாலையின் வாசலில் படுத்திருப்பேன்" என்றான். 'இப்படிச் செய்யட்டுமா' என்று ஸுமந்திரர் ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தயங்கி நிற்பதைக் கண்டு பரதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து, தானே தர்ப்பங்களைக் கொண்டு வந்து பரப்பி அவைகளின்மேல் படுத்துக் கொண்டான்.

“அதைப் பார்த்து ராஜரிஷிகளுக்குள் சிரேஷ்டரான ராமன் “குழந்தாய்! பரத! இப்படிக் கோரமான காரியத்தைச் செய்து என்னை நிர்ப்பந்திக்க நான் உனக்கு என்ன அபகாரம் செய்தேன்? பிராம்மணன் தன்னிடத்தில் கடன்வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்காதவனை நிர்ப்பந்திக்க ஒரு பக்கமாகப் படுத்துக்கொண்டு

இப்படிச் செய்ய லாம். அந்தத் தர்மம் ஊத்திரியர்களுக்கு விதிக்கப்படவில்லை. புருஷசிரேஷ்ட! இந்தக் கோரமான தர்மத்தை விடு, அயோத்யைக்கு சீக்கிரமாகத் திரும்பிப் போ" என்றார்.

அப்பொழுது பரதன் உட்கார்ந்துகொண்டே பிரஜைகளைப் பார்த்து, "நீங்கள் ராமனை ஏன் கெஞ்சிக் கேட்காமலிருக்கிறீர்கள்" என்றான். அவர்கள், "ராமனோ ஸத்தியம் தவறாதவரென்று எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் சொல்வது நியாயமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது, அவர் பிதாவின் ஆக்ஷேபத்தைக் கட்டுப் பட்டு அதை அனுஷ்டிக்க நிச்சயித்திருக்கிறார். ஆகையால் அவரைத் திருப்புவது அஸாத்தியம்" என்றார்கள். ராமன், "பரத! தர்மபுத்தியுள்ளவர்களும் உன் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்களுமான இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேள். இதையும் நான் சொன்னதையும் நன்றாக யோசித்து எழுந்திரு. ஊத்திரியனுக்கு விதிக்கப்படாத இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்ததற்கு பிராயச்சித்தமாகச் சுத்தஜலத்தில் ஆசமனம் செய்து என்னையும் தொடு. வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகள் இருக்கும்பொழுது என்னை ஏன் தொடவேண்டும் என்றால், இனிமேல் இப்படிச் செய்வதில்லை என்று பிரதிக்கை செய்வேண்டும்" என்றார்.

பரதன் எழுந்து ஆசமனம் செய்து "பிராம்மணர்களே! மந்திரிகளே! நகரத்தலைவர்களே! மற்ற ஜனங்களே! நான்சொல்வதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். இந்தராஜ்யத்தை நாள் கனவிலும் விரும்ப வில்லை. 'இப்படிச் செய்' என்று கைகேயியை நான் ஒருபொழுதும் சொன்னதில்லை. பரம தார்மிகரும் பூஜ்யருமான ராமன் காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. சக்கரவர்த்தியின் வார்த்தைப்படி நடக்கவேண்டியதும் காட்டில் வளிக்கவேண்டியதும் அவசியமானால், ராமனுக்கு பதிலாக நானே பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வளிக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக ராமன் அயோத்யையை ஆளட்டும். அப்படிச் செய்வதால் நாங்கள் இருவரும் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றினவர் களாவோம்"* என்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் ஆச்சரியமடைந்து ஜனங்களைப் பார்த்து, "சக்கரவர்த்தி ஒரு, பொருளை வாங்களிலும் விற்றாலும் அடகு வைத்தாலும் நானும் பரதனும் அதை மாற்ற முடியாது. வனவாஸத்தை எனக்குக் கொடுத்து, எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை அதற்குப் பதிலாக என்னிடத்திலிருந்து தசரதர் வாங்கிக்கொண்டார். அதை நம்மால் மாற்றமுடியுமா? காட்டில் வசிப்பதற்கு எனக்குப் பதிலாக வேறொருவனைத் தேடுவது எனக்கு என்றும் அழியாத அபகீர்த்தியை உண்டாக்கும். குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்ய சக்தியில்லாதவனுக்கு மாத்திரம் மந்திர ஸ்நானம்

விதிக்கப்படுகிறது. அப்படி வனத்தில் வஸிக்க எனக்குச் சக்தியில்லா விட்டால் அல்லவா வேறொருவனைத் தேடவேண்டும்? சக்தியிருக்கும் பொழுது அப்படிச் செய்தால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும். கைகேயி சொன்னது உசிதமே. சக்கரவர்த்தி செய்த காரியமும் உத்தமமே. பரதன் பொறுமையுள்ளவனென்றும் மூத்தோருக்குப் பக்தியுடன் பணிவிடை செய்கிறவனென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸத்திய ஸந்தன்; மஹாத்மா; அவன் செய்யும் காரியங்கள் யாவும் க்ஷேமத்தையே உண்டாக்கும். தர்மாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடன் நான் வனவாஸத்தைச் செய்து முடித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து ராஜ்யத்தை ஆளுகிறேன். கைகேயி சக்கரவர்த்தியை பிரார்த்தித்து வரங்களைப் பெற்றாள். நான் அவளுடைய வார்த்தைப்படி நடக்கிறேன். நீயும் என் வார்த்தைப்படி நடந்து நமது பிதாவை ஸத்தியஸந்தராகச் செய்" என்றார்.

**வ்ருதோ ராஜா ஹி கைகேய்யா மயா தத் வசநம் க்ருதம் |
அந்ருதாந் மோசயாதேநந பீதரம் தம் மஹீபதீம் || (32)**

ராமன் பரதனுக்குத் தம் பாதுகைகளைக் கொடுத்தது

தமப்ரதீம தேஜோப்யாம் ப்ராத்ருப்யாம் ரோமஹர்ஷணம் |

விஸ்யத் தா: ஸங்கமம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸமவேதா மஹர்ஷய: || (1)

நிகரற்ற தேஜஸ் பொருந்திய அந்த ஸஹோதரர்கள் இப்படி வெகு பிரீதியுடன் கலந்து பேசுவதைக் கேட்டு அங்கிருந்த மஹரிஷிகள் மயிர்க்கூச்சமடைந்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். மறைந்துநின்ற ராஜரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் ஸித்தர்களும். கந்தர்வர்களும் மஹாத்மாக்களான அந்த ஸஹோதரர்களைப் பார்த்து, “தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் சூரர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களுமான இந்த ராஜ புத்திரர்கள் எவருடைய குமாரர்களோ அவரே புண்யாத்மா. இவர்களுடைய ஸம்பாஷணையை மேன்மேலும் கேட்கவேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகிறது” என்று கொண்டாடினார்கள்.

பிறகு ரிஷிகள் ராவணவதம் சீக்கிரமாக நடக்க வேண்டுமென்பதை விரும்பியவர்களாக ஒன்றுசேர்ந்து பரதனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனே! மஹாபுத்திமானே! சுத்தமான நடத்தையுள்ளவனே! எல்லையற்ற கீர்த்திசாலியே! உன் பிதாவிற்கு ஸௌக்கியம் கிடைக்க வேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணமிருந்தால் ராமனுடைய வார்த்தைப்படி நட. கைகேயிடத்தில் கடன் வைத்துக் கொள்ளாமலிருந்ததால் தசரதர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். அப்படியே ராமனும் தசரதரிடத்தில் கடன் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று விரும்புகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்களிடத்திற்குப் போனார்கள். அந்தச் சபமான வார்த்தையைக் கேட்டு ராமனும் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து அவர்களைக் தகுந்தபடி பூஜித்தார்.

தன் பிரார்த்தனை எவ்விதத்திலும் நிறைவேறவில்லை என்று பரதன் தேகம் நடுங்க வார்த்தை குளறக் கைகூப்பி, “அண்ணா! ராஜ்யபாலன தர்மத்தையும் நமது வம்சத்தில் இதுவரையில் நடந்து வந்த ஆசாரத்தையும் நன்றாக ஆலோசித்து என் பிரார்த்தனையையும் என் தாயின் வேண்டுகோளையும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இந்தப் பெரிய ராஜ்யத்தை நான் ஒருவனாக ஆளமுடியாது. தங்களிடத்தில் பிரீதிவைத்திருக்கும் ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவும் முடியாது! பயிரிடுகிறவர்கள் மழையை பிரார்த்திப்பது போல் நமது பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் மித்திரர்களும் தங்களையே விரும்புகிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு நிலைநிறுத்த வேண்டும். இந்த லோகத்தை ஆளுவது தங்களுக்குப் பெரிய காரியமல்ல” என்றான்.

தன் புத்தியும் சக்தியும் எட்டியவரையில் உபாயங்களைச் செய்து அவையெல்லாம் பலிக்காததைக் கண்டு பரதன் வேறு கதையில்லாமல். ராமனையே சரணமாக அடைந்து அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி பிரார்த்தித்தான். (ராமனைச் சரணாகதி செய்தால் அது வீண் போகாதல்லவா? ஆனால், அதற்குமுன் தேவதைகள் தன்னைச் சரணாகதி செய்ததற்கு பிரயோஜனமாக ரரவணவதம் செய்யவேண்டியிருந்தது. அதற்கு அனுசூலமாகப் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனமென்ற , காரணத்தால் வனவாஸமும் நேர்ந்தது. ஆகையால் தேவகாரியம் முடிந்தவுடன் பரதன் செய்த சரணாகதிக்குப் பயனைக் கொடுக்கவேண்டும். அவனோ அதுவரையில் பொறுக்கமுடியாதவன். ஆகையால் அவனை ஸமாதானம் செய்ய வேண்டும்) எனவே ராமர் அவனை மடியில் உட்காரவைத்துக் கொண்டார். ராமனுடைய திவ்விய தேகம் பட்டவுடனேயே பரதனுக்கு ஸகல சிரமும் ஸகல துக்கமும் நீங்கின. நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த திருமேனியோடும் தாமரை இதழ்கள் போன்ற திருக்கண்களோடும் மதங்கொண்ட அன்னங்களின் குரலைப்போன்ற த்வனி யோடும் விளங்கினான் பரதன். ராமன் "குழந்தாய்! இவ்விதமான நல்ல புத்தி உனக்கு ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டுப் பெரியோர்களின் உபதேசத்தால் உறுதியாக இருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பூமண்டலத்தையும் ஆள உனக்குத் திறமையுண்டு. மந்திரி பிரதானி மித்திரன் பத்திமான் இவைகளோடும் எல்லா காரியங்களையும் நன்றாக ஆலோசித்து நடத்து!" என்றார். 'தானும் தேவரிஷி கணங்களும் எவ்வளவு சொன்னாலும் தன்னை மறுபடியும் அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போவதென்ற பிடிவாதத்தைப் பரதன் விடுவதாகத் தோன்றவில்லை என்பதை அறிந்து, அந்த விருப்பத்தை வேருடன் அழிக்க வேண்டுமென்று விரும்பி ராமன் "சந்திரனுடைய காந்தி அவனை விட்டு விலகினாலும் விலகும், ஹிமாலயத்தின் பனி அதை விட்டு விலகினாலும் விலகும், ஸமுத்திரம் கரை புரண்டாலும் புரளும், நான் என் பிதாவிடத்தில் செய்த பிரதிக்கேளையைத் தவற மாட்டேன். உன் தாய், உன்னிடத்தில் வைத்த பிரியத்தாலோ, அல்லது உன்னை வைத்துக்கொண்டு தானே ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டுமென்ற ஆசையாலோ இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டாள். நீ அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு வருத்தப்படக்கூடாது. மாதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை யாவையும் அவளுக்குச் செய்யவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார்.

ஒளிமிக்க ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிப்பவர் ராமன். செய்த பிரதிக்கேளையை நிறைவேற்றுவதில் சுக்லபக்ஷ பிரதமையில் உள்ள சந்திரனைப்போல் யாவராலும் பார்க்க விரும்பப்படுபவர்; முறையே ராஜ்யம் வந்து மேன்மை அடையப்போகின்றவர்; ஸகல பிராணிகளாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்; ராஜ்யத்தை

கேஷமமாக ஆளக்கூடியவர் என்பதை நன்றாக அறிந்த பரதன், தனக்கும் ராமனுக்கும் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே விரும்பும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் கட்டளையை அனுசரித்து, ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரவடிகளில் தாங்கள் ஏறவேண்டும். இவை ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணப் போகின்றன.” என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது ராகவன் தான் செய்த பிரதிக்கையையும் பரதன் செய்த சரணாகதியையும் பூர்த்தி செய்ய விரும்பி அப்படியே அந்தப் பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தார். (பரம குருக்கள் தங்களுடைய திருவடிகளை உத்தம சிஷ்யர்களின் தலையில் வைத்து அனுகூலம் செய்வது ஸம்பந்தாயம். தங்களுடைய ஞானம் சக்தியாவும் அவர்களிடத்தில் குடிகொள்ளும். இதற்குத் 'திருவடி தீக்ஷை' என்று பெயர். இப்பொழுதும் அசாரியனுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற பாதுகைகளைப் பூஜையில் வைப்பதும் அவைகளை அலம்பின தீர்த்தத்தை ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்வதும் பெரியோர்களின் ஆசாரம். மஹாபலியின் தலையில் மஹாவிஷ்ணு தன் திருவடியை வைத்ததற்கு ரஹஸ்யார்த்தம் இதுவே)அந்த ராஜ குமாரன் அவைகளுக்கு பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, “இந்தப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் உண்டு, நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்து தங்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். ராஜ்யாதிகாரம்யாவற்றையும் தங்களுடைய திருவடிகளில் ஒப்புவிப்பேன். பதினான்கு வருஷங்கள் முடிந்து பதினைந்தாவது வருஷம் முதலாவது நாளில் தங்களை நான் தரிசிக்காவிட்டால் நெருப்பில் விழுவேன்” என்று கோர பிரதிக்கை செய்தான். அதைக்கேட்டு ராமன், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று பரதனையும் சத்ருக்களையும் பிரியத்துடன் தழுவி, "பரத! உண் தாயான கைகேயியை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்று. அவளிடத்தில் கோபிக்காதே. என்மேலும் ஸீதைமேலும் ஆணை" என்று சொல்லிக் கண்ணீர் ததும்ப அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தார். பரதன் அந்த பாதுகைகளை நன்றாக அலங்கரித்து விதிப்படி, பூஜித்து, ராமனை பிரதிக்ஷண நமஸ்காரம் செய்து, மரவடிகளைப் பட்டத்து யானையின் தலையில் வைத்தான். தன் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் ஹிமாலயத்தைப் போல் அசையாத ராமன், ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் மந்திரி களையும் பிரதானிகளையும் மற்ற ஜனங்களையும் பரத சத்ருக்களையும் தகுந்தபடி மரியாதை செய்து அனுப்பினார். ராஜ ஸ்த்ரீகள் கண்ணீர் பெருக துக்கத்தால் பேசமுடியாமையால் அவரிடத்தில் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. ரகுநாதனும் அவர்களனைவரையும் கிரமப்படி நமஸ் கரித்துத் துக்கம் தாங்காமல் அழுதுகொண்டு பர்ணசாலைக்குள் போனார்.

தம் மாதேரா பாஷ்ப க்ருஷீத கண்ட்யோ
துக்கேந நாமந்த்ரயீதும் ஷீ ப்ரகு: |
ஸத்வேவ மாத்ரு ரீவாத்ய ஸர்வா:
ருதந் குடம் ஸ்வாம் ப்ரவீவேயா ராம: | (31)

பரதன் அயோத்யைக்கு வருதல்

தத: ஸ்ரீரஸீ க்ருத்வா ஸு பாதுகே பரதஸ் ததா |
ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: பாத்ருக்ஷேந ஸமந்வித: || (1)

பிறகு பரதன் அந்தப் பாதுகைகளைச் தன் தலையில் பக்தியுடன் வைத்துக்கொண்டு சத்ருக்னனுடன் ஸந்தோஷமாக ரதத்தில் ஏறினான். வஸிஷ்டர் வாமதேவர் ஜாபாலி முதலிய முக்கியமந்திரிகள் முன்னே போனார்கள். ராமனும் ஸீதையும் ஜலக்ரீடைகள் செய்த புண்ணிய தீர்த்தமான மந்தாகினியையும் ராமனுடைய இருப்பிட மானதால் மஹிமை பொருந்தின சித்திரசுடத்தையும் பிரதக்ஷிணம் செய்து கிழக்கில் பிரயாணம் செய்தார்கள். வழியில் பலவிதமான காக்கிகளையும் அழகான பொருள்களையும் பார்த்துக் கொண்டு அந்த மலையோரமாகக் கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பரத்வாஜ மஹரிஷியின் ஆசிரமத்தைக் கண்டார்கள்.

அங்கே வந்து பரதன் ரதத்திலிரும்து இறங்க, அந்த மஹரிஷியின் பாதங்களில் பணிந்தார். அவர் பரதனை ஆர்வாதம் செய்து "குழந்தாய்! ராமனைப் பார்த்தாயா? நீ உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேற்றிற்றா?" என்றார். பரதன் "ஸ்வாமி! நானும் வஸிஷ்ட பகவானும் பலவிதமாக ராமனை பிரார்த்தித்தோம். அதற்கு ஸம்மதிக்காமல் அவர் வஸிஷ்டபகவானைப் பார்த்து, 'என் பிதாவிடத்தில் செய்த பிரதிக்கையைத் தவறமாட்டேன். அதன்படி பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வஸிப்பேன்' என்று வெகு ஸந்தோஷத்துடன் மறுமொழி சொன்னார். அப்பொழுது மஹாநூனி வஸிஷ்டர், 'ராமா! இதோ இருக்கும் உன் மரவடிகளைப் பூர்ணமாக அனுக்கிரஹம் செய்து பரதனுக்குக் கொடு, இவை இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு குறைவுமின்றி க்ஷேமமாகக் காப்பாற்றும்!' என்றார். மஹரிஷியோ பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர். ராமனும் அப்படியே. ஆகையால் அவருடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, ராகவன் கிழக்கு முகமாக நின்று பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து, ராஜ்யத்தை ஆளும் ஸாமர்த்தியம் எனக்கு உண்டாகும்படி அனுக்கிரஹம் செய்து கொடுத்து என்னை அயோத்யைக்குப் போகும்படி உத்தரவு செய்தார். ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஆதாரமான அந்தப் பாதுகைகளை நான் பெற்று அப்படியே அயோத்யைக்குப் போகிறேன்" என்றான். அந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பரத்வாஜர், "புருஷரேஷ்ட! சீலத்திலும் ஆசாரத்திலும் சிறந்தவனே! பள்ளங்கண்ட இடத்தில் தண்ணீர் தங்குவது ஆச்சரியமா? பெரியோர்களை அனுஸரித்து அவர்களுடைய ஆக்ஞைப்படி நடக்கும் தர்மம் உன்னிடத்திலிருப்பது ஆச்சரியமா? தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவனும்

தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பிரியமுள்ளவனுமான புத்திரனை அடைந்த தசரத சக்கரவர்த்தி இறந்தாரென்று சொல்வது நியாயமல்ல. உத்தமமான புத்திரர்களின் ரூபமாக எப்பொழுதும் பிதா ஜீவித்திருக்கிறா னென்ற வேதவாக்கியத்தால் அவர் சாகவதமாகவே இருக்கிறாரென்று சொல்ல வேண்டும்" என்று புகழ்ந்தார். பிறகு பரதன் அவருடைய பாதங்களில் அடிக்கடி வணங்கி பிரதக்ஷிணம் செய்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு அயோத்யைக்குப் போகப் புறப்பட்டான்.

அவனுடன் வந்த யானைகளும் குதிரைகளும் வாகனங்களும் வண்டிகளும் ஸைன்யங்களும் உத்யோகஸ்தர்களும் பிரஜைகளும் யமுனையைத் தாண்டிக் கங்கைக்கு வந்து அந்தப் புண்ணிய நதியைக் கடந்து, சிருங்கிபேர புரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். தன் அண்ணனும் பிதாவும் இல்லாமல் அது சூன்யமாக இருப்பதைப் பார்த்துத் துக்கம் மேலிட்டு, "ஸுமந்திரரே! பாரும். காந்தி குறைந்து ஸந்தோஷ மற்றுத் தீனமாகப் பேச்சுவார்த்தை இல்லாமல் பாழானதுபோல் இந்த நகரம் காணப்படுகிறது" என்று பரதன் வருத்தப்பட்டுக் கூறினான்.

**ஸாரதே பரய வித்வஸ்தா ஸாக்யாத்யா ந ப்ரகாஸாதே |
ந்ராகாரா ந்ரநந்தா தீநா ப்ரதீஹத ஸ்வரா || (௨௭)**

அரசன் இல்லாத நகரத்தின் நிலை

ஸ்நித்த கம்பீர கோஷண ஸ்யந்த தேநேநாயாந் ப்ரபு |
அயோத்யாம் பரத: க்ஷிப்ரம் ப்ரவிவேஸ மஜநாயஸா: || (1)

அப்படிப் பேசிக்கொண்டு கம்பீரமான ரதகோஷத்துடன் பரதன் அந்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பூனைகளும் கோட்டான்களும் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மனிதர்களும் யானைகளும் துக்கத்தால் சோர்ந்து கிடந்தனர். கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் பிரகாசமில்லாமல் இருண்ட ராத்திரியைப் போலவும்; சந்திரனுக்குப் பிரிய பாரியையாகி அபாரகாந்தியுடன் பிரகாசிக்கும் ரோஹிணிதேவி க்ரூரக் கிரஹத்தால் பீடிக்கப்பட்டதுபோலவும்; கோடைகாலத்தில் மலையருவி ஐலம் வற்றிக்கலங்கி, அதிலிருக்கும் மீன்களும் முதலைகளும் மெலிந்து, அதன் கரையிலிருக்கும் பக்ஷிகள் வெயிலால் வாடித்தவிப்பது போலவும்; யாகத்தில் அக்னிஜ்வாலையானது முதலில் புகையில்லாமல் தங்கவர்ணமாகக் கொழுந்து விட்டெரிந்து, பிறகு தயிர் முதலிய ஹவிசுகளால் மூடப்பட்டு முடிவில் அணைந்து போவது போலவும்; பெரிய யுத்தத்தில் ஒரு ஸைன்யம் சத்துருவால் முறியடிக்கப்பட்டு, யானைகளும் குதிரைகளும் வீரர்களும் காயப்பட்டு, கவசங்கள் பிளந்து, ரதங்களும் வாகனங்களும் பொடிப் பொடியாய்த் தவிப்பதுபோலும்; ஸமுத்திரத்தில் அலைகள் நுரையுடன் பொங்கி ஒன்றுக்கொன்று மோதிப் பெரிய சப்தத்துடன் கோஷித்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு காற்றடங்கி அலை ஓய்ந்து சப்தமின்றி அசைந்து கொண்டிருப்பது போலும், யாகசாலையில் ஸோமபானம் முடிந்தபிறகு ரித்விக்குகளும் ஸதஸ்யர்களும் வெளியில் சென்றபின் யாக பதார்த்தங்கள் யாதொன்றுமில்லாமல் சப்தமற்றிருக்கும் யாக மேடை போலும்; பசுமந்தையில் ஓர் பசு தனக்குப் பிரியமான ரிஷபத்தை விட்டுப் பிரிந்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு புதிய புல்லைத் தின்ன மனமில்லாமல் தவிப்பதுபோலும்; மஹாபிரகாசமுள்ள பத்ம ராகம் முதலிய ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துமாலை அவைகளில்லாமல் அழகு குறைந்திருப்பது போலும்; ஒரு நக்ஷத்திரம் தான் செய்த புண்ணியம் குறைந்து, அதனால் அடைந்த பதவியிலிருந்து பெயர்ந்து காந்தியை இழந்து பூமியில் விழுந்ததுபோலும்; வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதங்கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்க விளங்கும் கொடி, காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டுக் கிடப்பதுபோலும்; ராத்திரியில் கறுத்த மேகங்கள் சந்திரனையும் நக்ஷத்திரங்களையும் மறைத்தது போலும்; மேலே கூறையில்லாமல் பாத்திரங்கள் உடைந்து சிதறி, குடிப்பவர்கள் இறந்து கிடக்கின்ற மதுபானக் கடைபோலும்; தரை பாளம் பாளமாக வெடித்து, பாத்திரங்கள் உடைந்து நீர்த்

தொட்டியின் கரை இடிந்து நீர் தாரையாகப் பெருகக் குடிப்பவர்களில்லாமல் கிடப்பது போலும்; சிரேஷ்டமான வில்லில் பூட்டப்பட்ட நாண் கயிறு, சத்ருவின் பாணங்களால் துண்டு துண்டாக அறுபட்டுப் பூமியில் கிடப்பது போலும்; மஹாபராக்கிரமமுள்ள யுத்தவீரனால் அதிவேகமாக கடத்தப்பட்ட உத்தம ஜாதிக்குதிரை, சத்துருவால் அடிக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் போகத் தகுதியில்லாமல் ஆபரணங்கள் நான்கு புறங்களிலும் சிதறிப் பூமியில் கிடப்பதுபோலும்; பெரிய மீன்களும் ஆமைகளும் ஆனந்தமாக விளையாடும் நீரோடை, ஜலம் வற்றிக் கரைகள் இடிந்து புஷ்பங்கள் வாடிக்கிடப்பது போலும்; ஸந்தோஷமற்ற புருஷனுடைய தேகம் ஆபரணங்களில்லாமல் சந்தனப் பூச்சால் அலங்கரிக்கப்படாமல் சோகத்தால் வாட்டப்படுவது போலும்; மழைக்காலத்தில் கறுத்த மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட காந்தியுடைய ஸூரியனைப்போலும்; அந்த அயோத்யை, வீதிகளில் ஜன ஸஞ்சார மில்லாமல் எங்கும் சப்தமற்றுக் கடைகள் மூடப்பட்டுத் தோன்றிற்று.

அதைப் பார்த்துப் பரதன் ரதத்திலிருந்தபடியே "ஸுமந்திரரே, இந்த நகரத்தில் எப்பொழுதும் போல் கீதாவாத்தியங்களின் சப்தம் கம்பீரமாகக் கேட்கப்படவில்லையே. என்ன கஷ்டம்! உத்தமமான பாணங்களின் வாஸனையும் அகில் சந்தனம் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களின் வாஸனையும் காற்றில் வீசக் காணவில்லையே. ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு அயோத்யையில் மதயானைகள் குதிரைகள் ரதம் முதலிய வாகனங்கள் இவைகளின் சப்தம் கேட்கப்பட வில்லையே. யௌவன புருஷர்கள் துக்கம் மேலிட்டு முன்போல் பரிமள வஸ்துக்களையும் மாலைகளையும் உபயோகிக்கவில்லையே. அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வெளியில் வேடிக்கையாகப் போக வில்லையே. உத்ஸவங்கள் ஒன்றையும் காணாமே. ராமனுக்கு நேர்ந்து கஷ்டத்தால். இந்த நகரம் முழுவதும் கிலேசப்படுகிறதோ? அயோத்யையின் அழகும் காந்தியும், என் அண்ணனுடன் போய்விட்டதோ? கடும் மழை பெய்யும்பொழுது சுக்லபக்ஷத்து ராத்திரி பிரகாசிக்காதது போல் இந்த அயோத்யை விளங்கவில்லையே! பெரிய உத்ஸவத்தைப்போல் என் அண்ணன் இந்த அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து, கடுங்கோடையில் மேகம் ஸுகல பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதுபோல், நம்மெல்லோர்க்கும் ஸந்தோஷத்தை எப்பொழுது உண்டாக்குவார்? ராஜ வீதிகளில் யௌவனபுருஷர்கள் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு மதயானை களைப்போல், கர்வமாக நடக்கும் ஓய்யாரத்தை எப்பொழுது பார்ப்போம்?" என்று பலவிதமாக பிரலாபித்துக்கொண்டு தசரதருடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தான்.

மலையில் ஸிம்ஹம் வஸிக்கும் பெரிய குறை, அந்த ஸிம்ஹம் இறக்க, சூன்யமாக இருப்பதுபோல், தசரதர் இல்லாமல் அந்த கிருஹம் பார்க்க விகாரமாக இருந்தது. முன்காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் அஸுரர்கள் தேவதைகளை ஜயித்தார்கள். ராகுவினால் ஸூரியன் வீழ்த்தப்பட, அத்ரி முனிவர் ஸூரியனாக இருந்து எழு நாட்கள் வரையில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தார். அப்பொழுது ஸூரியனில்லாக காலத்தில் லோகம் இருண்டு காந்தியற்றுக் கோரமாக இருந்ததுபோல், அந்த அந்தப்புரம் ஜன ஸஞ்சாரமில்லாமல் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்ததைப் பரதன் கண்டு, மஹாதேவியசாலி யானாலும் தன் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர் விட்டான்.

**ததா ததந்த:புர முஜ்ஜீத ப்ரபம்
ஸுரைரீவாத்த்ஸ்ருஜ்ஜ மபாஸ்கரம் தீநம் |
நீரீக்ஷ்ய ஸர்வம் து விவீக்த மாத்மவாந்
முமோச பாஜ்யம் பரத: ஸுதுக்தி: || (32)**

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்

ததேதா நீண்டிய மாத்ரு: ஸ அயோத்யாயாம் த்ருட்வரத: |

பரத: ஸோகஸந்தந்தேதா குருந்த மதாப்ரவீத் || (1)

பிறகு ராஜபத்தினிகளை அயோத்யையில் வைத்துவிட்டுப் பரதன், தான் செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாதவராக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் தன் குருமார்களைப் பார்த்து, “நான் இன்றைக்கு நந்திக்கிராமத்திற்குப் போகிறேன். உங்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இங்கே இருந்தால் எனக்குத் துக்கம் வளர்கிறது. ஆகையால் அங்கே போய் இதை எப்படியாவது பொறுத்துக் கொண்டிருப்பேன். சக்கரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார். பூஜிக்கத் தகுந்த என் தமயனும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். மஹா கீர்த்திமானான ராமனே இந்த ராஜ்யத்தில் அரசாளத் தகுந்தவர். அவர் திரும்பி வந்து நம்மை ஆளும்வரையில் அவரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அங்கே இருக்கப்போகிறேன்” என்றான்.

அதைக்கேட்டு வஸிஷ்டரும் மற்ற மந்திரிகளும், “நீ சொல்வது மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதாகும். உன் அண்ணனிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் பிரீதிக்கும் உன் பெருந்தன்மைக்கும் தகும். நீ எப்பொழுதும் பந்துக்களை அன்புடன் போஷிப்பவன்; உடன் பிறந்தவரிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்தவன்; ஸாதுக்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன். உன் வார்த்தையை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் யார்?” என்றார்கள்.

தன் இஷ்டப்படி அவர்களும் சொன்னதால் பரதன், “ஸுமந்திரரே! என் ரதத்தைக் கொண்டுவாரும்” என்று ஆக்ஞாபித்து, மலர்ந்த முகத்துடன் ராஜபத்தினிகளை வணங்கிச் சத்ருக்னனோடுரதத்தில் ஏறினான். வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளும் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களும் புரோகிதர்களும் முன்னே போனார்கள். மந்திரிகளும் உத்தியோகஸ்தர்களும் பக்கத்தில் வந்தார்கள். சதுரங்க ஸைன்யமும் அயோத்யா ஜனங்கள் அனைவரும் அழைக்கப்படாவிட்டாலும் பரதனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் கிழக்கு முகமாக நந்திக்கிராமத்தை நோக்கிப் போனார்கள். யானை, குதிரை, ரதம் முதலியன நிறைந்த ஸேனையும் நகரவாஸிகளும் அழைக்கப் பாவிடினும் பரதனுடன் நந்திக்கிராமம் சென்றார்கள். ராமனுடைய பாதுகைகளைப் பரதன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கி, வஸிஷ்டர் முதலியவர்களைப் பார்த்து, “கைகேயி வரங்களைக் கேட்பதென்ற வியாஜத்தால் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தை ஸம்பாதித் துக்கொடுக்காள்; தசரதரும் அதற்கு ஸம்மதித்தார்; பரதனும் அப்படியே

ராஜ்யத்தை ஆள ஒப்புக்கொண்டான்' என்ற அபவாதம் எனக்கு வேண்டாம். இந்த ராஜ்யத்தை என் அண்ணன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போயிருக் கிறார். இதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றி அவரிடத்தில் நான் மறுபடியும் கொடுக்கவேண்டும். இதை ரக்ஷிக்கும் சக்தியும் ஸ்வதந்திரமும் எனக் கில்லை. இதோ இருக்கும் பாதுகைகள் அவருடைய திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவை. இந்த ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாகக் காப்பாற்றி மேன்மேலும் விருத்திக்குக் கொண்டு வருவதில் அவைகளுக்குள்ள சக்தி மற்ற எதற்கும் இல்லை" என்று அந்த பாதுகைகளை நமஸ்கரித்து, ராஜ்யபாரம் யாவற்றையும் அவைகளிடத்தில் ஒப்புவித்து ராமனுக்குப் பதிலாக அவைகளை வைத்தான். பிறகு, “மந்திரிகளே! பிரஜைகளே! லோகநாதனும் எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவருமான ராமமூர்த்தியின் திருவடிகள் இவையே. அவரே இங்கே விளங்குகிறார். வெண்குடை சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்கள் இங்கே அவைகளுக்கு நடக்க வேண்டும். என் குருவான ராகவனுடைய பாதங்களின் மஹிமையால் இந்த ராஜ்யத்தில் தர்மம் செழிக்கும். என்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தனக்குப் பதிலாக இந்தப் பாதுகைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால், அவர் வரும் வரையில் இவைகளை என் பிராணனைப்போல் காப்பாற்றுவேன். அவர் சீக்கரத்தில் திரும்பி வருவார். அப்பொழுது இவைகளை அவருடைய திருவடிகளில் நானே சேர்த்து அந்த மஹோத்ஸவத்தைப் பார்ப்பேன். அப்பொழுது இந்தப் பாரத்தை அவரிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்து, இந்த ராஜ்யத்தை அவருக்கு மறுபடியும் கொடுத்து அவருடைய ஸமீபத்தில் எப்பொழுதும் இருந்து அவருக்கு ஸகல பணிவிடையையும் ஸந்தோஷத்துடன் செய்வேன். நான் செய்த ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் அப்பொழுது விடுபட்டவனாவேன். ராமசந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் நடந்து, ஜனங்கள் ஆனந்தத்தால் மெய்மறந்திருக்கும்பொழுது, இந்த ராஜ்யத்தை நானே அடைந்து அனுபவிப்ப தாலுண்டாகும் ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் விட அளவற்ற ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைவேன்” என்று இப்படி அநேக விதமாக பிரலாபித்துக்கொண்டு ஹிருதயத்தில் துக்கம் பொங்க நந்திக்கிராமத்தில் மந்திரிகளுடன் ராஜ்யகாரியங்களை நடத்தி வந்தான்.

மான்தோல் மரவுரி சடை முதலியவைகளுடன் முனிவேஷத்தைத் தரித்து ராமனுடைய ஆக்களுயைத் தவராமல் அவருடைய பாதுகைகளுக்குப் பக்தியுடன் பட்டாபிஷேகம் செய்து, அவர் வரும் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். ராமனிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி வைத்தவன்; செய்த பிரதிக்களுயைத் தவறாதவன். ஒவ்வொரு நாளும் நடந்த ராஜ்ய காரியங்களை

அந்தப் பாதுகைகளிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தான். எதைச் செய்தாலும் அவைகளிடத்தில் தெரிவிக்காமல் செய்வதில்லை. தனக்கு எந்த உத்தமமான வஸ்து கிடைத்தாலும் முதலில் அவைகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாமல் இருக்கிறதில்லை. இப்படி அந்த மஹாத்மா ராமசந்திரனுடைய பாதுகைகளுக்குத் தான் அடிமையாகி, அவைகளின் பலத்தால் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான்.

**ததா ஹீ யத்கார்ய முபைத் கிஞ்சீ
சுபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம் |
ஸ பாசுகாப்யாம் ப்ரதமம் நிவேத்ய
சுகார பஸ்சாத் பரதோ யதாவத் || (27)**

ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தை விட்டுச் சென்றது

ப்ரத்யாக்ஷே ந பரதே வஸந் ராமஸ் தபோவநமேத |
ஸக்யாமாஸ ஸோத்வேக மசிதஸத்ஸக்யம் தபஸ்வீநாம் || ௩ ||

சித்திரகூடத்திலிருக்கும் ஆசிரமங்களிலுள்ள தபஸ்விகள் அது வரையில் ராமனை அண்டிக், கவலையற்றிருந்தார்கள். பரதன் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போனபிறகு தங்களுடைய ஆசிரமங்களை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று அவர்கள் ஆவல் கொண்டிருப்பதையும், எதையோ கண்டு பயப்படுவதையும் அவர்களுடைய வார்த்தைகளாலும் ஜாடைகளாலும் ராமன் கண்டு கொண்டார். கடைக்கண் பார்வையாலும் புருவத்தாலும் ராமனைக் காட்டி அவர்கள் தங்களுக்குள், ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள், ராமனிடத்தில் ஏதோ ஸ்ந்தேகப்படுவதாகத் தோன்றிற்று. அதற்குக் காரணத்தை ராமன் அறியமுடியாமல் ரிஷிகளின் தலைவரிடத்திற்குப் போய் வணங்கிக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி ! இங்கிருக்கும் தபஸ்விகள் என்னிடத்தில் இதுவரையில் இருந்ததுபோல் இப் பொழுது என்னிடத்திலில்லை. அதற்கென்ன காரணம்? என் நடத்தையில் ஏதாவது மாறுதல் அவர்களுக்குத் தோன்றிற்று? அல்லது லக்ஷ்மணன் அஜாக்கிரதையால் உசிதுமில்லாத காரியத்தைச் செய்தானா? அல்லது ஸீதை எனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் கவனம் வைத்து உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் தவறுதலாக ஏதாவது நடந்துகொண்டாளா?” என்றார்.

அந்தக் குலபதி மிகவும் வயது சென்றவர். வயதாலும் கடுமையான தவத்தாலும் மிகவும் இளைத்தவர். பலஹீனத்தால் அங்கங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் கருணை பொருந்திய ராமனைப் பார்த்து, “எப்பொழுதும் பிறர்க்கு ஷேமத்தைச் செய்வதே ஸீதையின் ஸ்வபாவம்; அதில் அவளுக்கு விசேஷ பிரீதியுண்டு. ஜனக மஹாராஜாவின் புத்திரி; ஸாதுக்களுடைய ஆசாரத்திலிருந்து எப்பொழுதாவது தவறுவாளா? மேலும் தபஸ்விகளிடத்தில் அபசாரத்திற்கு இடம் கொடுப்பார்களா? இங்கிருக்கும் தபஸ்விகளுக்கு உன்னைப்பற்றி ராக்ஷஸர்களிடத் திலிருந்து பயமுண்டாயிருக்கிறது. அதைக் குறித்தே ஒருவர்க்கொருவர் கவலையுடன் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விடத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஜனஸ்தானமென்ற நகரமுண்டு. அதில் கரனென்ற ராக்ஷஸன் வசிக்கிறான். அவன் ராவணேசுவரனுடைய தம்பி; மிகுந்த கர்வம் கொண்டவன்; பல யுத்தங்களில் ஜயித்தவன்; இரக்கமற்றவன்; மனுஷ்யர்களைக் கொன்று தின்றவன்; கொழுப்படைந்தவன்; மஹாபாபி. அவனுக்கு உன்னிடத்தில் எல்லையற்ற

துவேஷமுண்டு. நீ இந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்தது முதல் ராக்ஷஸர்கள் தபஸ்விகளை உபத்திரவித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். வெறுப்பாகவும், பயங்கரமாகவும் குரூரமாகவுமிருக்கும் பல ரூபங்களை எடுத்தும், விகாரமான தேகங்களாலும் பார்வைகளாலும் தபஸ்விகளைப் பயமுறுத்துகிறார்கள். அசுபமும் அசுத்தமுமான வஸ்துக்களைத் தபஸ்விகளின் மேல் எறிகிறார்கள். இன்னும் மற்றவர்களைத் திடீரென்று ஸந்தித்துக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் அந்தந்த ஆசிரமங்களில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒளிந்திருந்து அங்குள்ள தபஸ்விகளை நாசம் செய்கிறார்கள். ஹோம காலத்தில் யாக பாத்திரங்களை வாறி எறிந்து விடுகிறார்கள். ஹோமாக்கனிகளை நீர்த்தாரைகளால் அணைக்கிறார்கள். மந்திர ஜலம் நிறைந்த கடங்களை உடைக்கிறார்கள். அந்தத் துராத்மாக்கள் உபத்திரவிக்கும் இந்தத் தேசத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ரிஷிகள் என்னை இப்பொழுது நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். இங்குள்ள தபஸ்விகளுக்கு அந்த துஷ்டர்களால் சரீர உபத்திரவம் நேரும் முன்பே நாங்கள் இந்த ஆசிரமத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும். இதற்கு ஸம்பத்தில் ஒரு ஆசிரமம் வெகுகாலமாக இருக்கிறது. அங்கே சுத்த ஜலம் பழம் கிழங்கு முதலிய தபஸ்விகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும். அங்கே போக நிச்சயித்திருக்கிறோம். கரன் உன்னை நேரில் உபத்திரவிப்பதற்கு முன்பே நீயும் இஷ்டமிருந்தால் எங்களுடன் வரலாம். ஸாதுவாகவும் ஸமர்த்தனாகவும் இருந்தாலும், நீ பத்தினியுடன் இங்கே வந்திருப்பதால் எப்பொழுதும் அபாயம் நேருமென்ற ஸந்தேகமுண்டு. ஆகையால் நீ இங்கே வஸிப்பது கஷ்டம்!” இப்படித் தகுந்த காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி வேறு இடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்ட அந்த ரிஷியினிடம் ராமன், “நான், இருக்கும்பொழுது உங்களுக்குப் பயமென்ன? உங்களை எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றுகிறேன்!” என்று எவ்வளவு உறுதி சொன்னாலும் அவரையும் மற்றவர்களையும் நிறுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் ராமனை ஸமாதானம் செய்து உபசரித்து, அவரிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு குலபதியுடன் அந்த ஆரமத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்கும் போனார்கள்,

ராமன் அவர்களை வெகுதூரம் வரையில் பின்தொடர்ந்தார். மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களை அவர்கள் ராமனுக்கு உபதேசித்துத் திரும்பிப் போகும்படி பிரீதியுடன் அனுமதி கொடுத்தார்கள். ராமன் அவர்களை வந்தனம் செய்து புண்ணியமான தமது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். அவர் மஹரிஷிகளின் ஆசாரத்தையுடையவர். அங்கிருந்த ரிஷிகள் அவருடைய சேர்க்கையால் பல உத்தம குணங்களை அடைந்து அவரைவிட்டுப் பிரியாமலிருந்தார்கள். ஆகையால், அவர்கள் அந்த ஆசிரமத்தை

விட்டுப்போனாலும் ராமன் அவர்களிடத்தில் வைத்த அன்பால் ஒரு நிமிஷமாவது அதை விட்டுப் போகவில்லை.

ஆஸ்ரமம் தவ்ரஜீ: வீரஜீதம் ப்ரபு:
கைணமப் ந விஐசிஹள ஸ ராகவ: |
ராகவம் ஹி ஸததமநுகதா:
தாபஸாபர்சார்ஜ சரீத த்ருதகுணா: || (௨6)

ராமன் அத்திரி மஹரிஷியைத் தரிசித்தது

ராகவஸ் த்வயயாதேதஜ் துபஸ்விஜ் விச்ந்தயந் |
ந தத்ராஹேராசயத் வாகஸம் காரணைர் பஹுப்ஸ் ததா || (1)

அந்த தபஸ்விகள் அங்கிருந்து போன பிறகு ராமன் நன்றாக ஆலோசித்துப் பல காரணங்களால் அங்கிருக்க விரும்ப வில்லை. இங்கே பரதனும் ராஜஸ்தீர்களும் நகரத்தாரும் வந்து என்னைப் பார்த்த ஞாபகம் என்னைத் துன்பப்படுத்தும். மேலும் பரதன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே தங்கியிருந்ததால், மிருகங்களின் சாணத்தால் நான்கு புறங்களும் வெகு அசுத்தமாயின. வேறிடத்திற்குப் போய் வஸிக்கவேண்டும்" என்று லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் அழைத்துக் கொண்டு அத்ரி மஹரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போய், அவரை நமஸ்கரித்தார். அந்த மஹரிஷி அவரைத் தன் புத்திரனைப் போல் மிகுந்த பிரியத்துடன் ஆதரித்து, தானே அவருக்கு விசேஷ உபசாரத்தைச் செய்து, ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் பலவகையாக ஸமாதானம் செய்தார். அப்பொழுது பதிவிரதாசிரோமணியும் மிகவும் வயது சென்றவளுமான அவர் பத்தினி அனுஸூயை அங்கே வந்தாள். அவளை அழைத்து, "நமது குழந்தை ஜானகியை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்" என்று அவளிடத்தில் ஒப்புவித்தார். பிறகு, ராமனைப் பார்த்து, "இவள் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த நோக்கமுள்ளவள். மஹா தபோபலமுடையவள். முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் பத்து வருஷங்கள் வரையில் மழைபெய்யாமல் புல் பூண்டு செடி கொடி மரங்கள் பட்டுப் போயின. அப்பொழுது இவள் தன் தபோ மஹிமையால் அவைகளை ஸிருஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தாள். கங்கையின் பிரவாகம் குறையாமல் ஓடும்படி செய்தாள். வேறொரு ஸமயத்தில் தேவர்களுக்கு அநுசூலத்தைச் செய்ய விரும்பி, பத்து நாட்களை ஒரே ராத்திரியாகச் செய்தாள். அநேக ஆயிர வருஷங்கள் வரையில் கோர மான தவம் செய்து, கிருச்ரம் சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்களைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்து, இடையில் நேரிட்ட பல விக்னங்களையும் ஜயித்து பிரஸித்தி பெற்றவள். இவளை உன் தாயைப்போல் நீ கருத வேண்டும். ஸகல பிராணிகளும் பூஜிக்கத் தகுந்த மஹிமையுள்ளவள்; மஹா கீர்த்திசாலி; மிகவும் வயது சென்றவள்; கோபமென்பதே அவளுக்கு ஒருநாளும் தெரியாது. லோகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக, பிறரால் அனுஷ்டிக்க முடியாத கடினமான விரதங்களையும் தவங்களையும் செய்தாலும் பர்த்தாவிற்ருப் பணிவிடை செய்வதிலும் பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலும் ஒப்பில்லாதவ ளாகையாலும், பிறர் அஸூயை வைக்கமுடியாக அவ்வளவு மேன்மை

யுள்ளவளாகையாலும் அவளுக்கு அனஸூயை என்று பெயர் கிடைத்தது. ஸீதை அவளிடத்தில் இருக்கட்டும்" என்றார்.

ராகவன், 'அப்படியே செய்யட்டும்' என்று ஸம்மதித்து, ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த ஸீதையைப் பார்த்து, “மஹாஞானியான ஜனகராஜனுடைய பெண்ணே! நமக்கு விசேஷக் கேட்கமுண்டாவதற்கு மஹரிஷி சொன்னதைக் கேட்டாயா? சீக்கிரமாக அனஸூயையிடத்திற்குப் போ” என்றார். எப்பொழுதும் தன் ஹிதத்தையே கோரும் ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஸீதை அனஸூயை இருக்குமிடத்திற்குப் போய் நமஸ்கரித்துத் தன் பெயரைச் சொன்னாள்.

அனஸூயை மிகவும் வயது சென்றவள்; தேகம் தளர்ந்து தோல் சுருங்கி, தலைமயிர், வெளுத்துப் பெருங்காற்றில் வாழை நடுங்குவதுபோல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மஹாபதிவிரதையை ஸீதை விதிப்படி பூஜித்துக் கைகூப்பி ஸந்தோஷத்துடன் வணக்கமாகக் கேட்க விரும்பினாள். அனஸூயை வெகு பிரீதி யூடன் அவளை வாரியனைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆசிர்வதித்து, “குழந்தாய்! பதிவிரதா தர்மத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்து வருகிருயா? பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் காட்டில் வளிக்கவேண்டுமென்று பிதாவால் கட்டளையிடப்பட்ட உன் பதியை அண்டிப் பந்துக்களையும் ஐசுவரியத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறாய். பர்த்தா நகரத்திலிருந்தாலும் வனத்திலிருந்தாலும் பாபியானாலும் புண்ணியாத்மாவானாலும் பத்தினி அவனுக்கு பிரீதியோடும் பக்தியோடும் பணிவிடை செய்துவந்தால் உத்தம லோகங்கள் அடைவாள். பர்த்தா கெட்ட நடத்தை யுள்ளவனானாலும் காமத்திற்கு அடிமையானாலும் செல்வமற்றவனானாலும் உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வம். எந்த ஸ்திதியிலும் தன் பத்தினியை ரக்ஷிக்கும் ஸாமர்த்தியமுள்ள பர்த்தாவைக் காட்டிலும் மேலான பந்து, பார்வையுக்குக் கிடையாது. அழிவில்லாத பயனைக் கொடுக்கும் தபஸைப் போன்றவன். ஆனால், துஷ்ட ஸ்த்ரீகள் குணதோஷங்களை ஆலோசிக்கிறதில்லை. தங்கள் இஷ்டத்தையே நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் நோக்கமுள்ளவர்கள். பர்த்தா அவர்களுக்கு நாதனென்பதற்குப் பதிலாக பர்த்தாவுக்கு அவர்கள் நாதனென்று சொல்லும்படி நடந்துகொள்வார்கள். அவர்களுடைய மனம் பிற புருஷர்களிடத்திலேயே செல்லும். அவர்கள் எப்பொழுதும் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்கள். தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து விலக அழியாத அபகீர்த்தியை அடைவார்கள். ஆனால், உன்னைப் போன்றவர்கள் லோகத்தில் உயர்த் தாழ்வுகளை நன்றாக அறிந்து, உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தர்மாத்மாக்கள் அடையும் மேலான லோகங்களில் பிரகாசிக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ பதிவிரதையின்

ஆசாரத்தை அனுசரித்து உன் பர்த்தாவின் தர்மத்தையும் விரதங்களையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு அழிவில்லாத கீர்த்தியுண்டாகும். எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டு முடிவில் அந்தப் புண்ணிய பலத்தால் ஸர்வோத்தமமான பதவியையும் ஸுகத்தையும் பெறுவாய்" என்று சிலாக்கியமான பதிவிரதா தர்மத்தை உபதேசித்தாள்.

ததேவ மீநம் த்வமநுவ்ரதா ஸதீ
பத்வ்ரதாநாம் ஸமயாநுவர்த்தீந் |
பவ ஸ்வபர்து : ஸஹ தர்மசாரீனீ
யபரபர்சு தர்மம் ச தத: ஸமாப்ஸ்யஸீ || (௨௪)

ஸீதை தன் வரலாற்றை அனஸூயைக்குக் கூறியது

ஸா த்வேவமுக்தா வைதேஹீ ஹ்யநஸூயா நஸூயயா |
ப்ரதீபுஜ்ய வஹீ மந்தம் ப்ரவக்ஷு முபசக்ரமே || ௩

ஸீதை கொஞ்சம்கூட அனஸூயையில்லாமல் அனஸூயையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, "அம்மா! தங்களுடைய உபதேசத்தை நான் குணமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமல்ல. லோகத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவே குரு என்ற தர்மம் எனக்குத் தெரியும். என் பர்த்தாவிடத்தில் உத்தமகுணங்கள் ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் நான் அவரைப் பேதபுத்தியில்லாமல் உபசரிக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க, அவர் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியவர்; கருணாநிதி; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; வைத்த பரீதி மாறாதவர்; தர்மாத்மா; என் தாயைப்போல் என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்; என் பிதாவைப்போல் எனக்குப் பரம ஷேமத்தைச் செய்கிறவர். அவரிடத்தில் நான் எப்படி நடக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ? மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமன், கௌஸல்யா தேவியிடத்தில் நடப்பது போல் மற்ற ராஜபத்தினிகளிடத்திலும் பேத புத்தியில்லாமல் நடக்கிறார். ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தசரதர் ஒரே தடவை பார்த்திருந்தாலும் போதும். ராமன் தன் பிதாவிடத்தில் மிகுந்த பரீதி வைத்ததாலும் தர்மங்களை அறிந்ததாலும், கர்வத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு, அவளைப் பெற்ற தாயைப்போல் உபசரிக்கிறார். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத இந்தப் பயங்கரமான காட்டிற்கு நான் வரும்பொழுது கௌஸல்யாதேவி எனக்குச் செய்த உபதேசத்தையும், என் விவாஹ காலத்தில் அக்னிக்கு முன்பாக என் தாய் செய்த உபதேசத்தையும் நான் மறக்கவில்லை. அவை யாவும் தங்களுடைய உபதேசத்தால் உறுதியாயின. பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதைக் காட்டிலும் மேலான தவம் வேறொன்றும் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கிடையாது. தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்ததால் ஸாவித்திரி உத்தம லோகங்களை அடைந்தாள். தாங்களும் அப்படியே அடைந்திருக்கிறீர்கள். பெண்களுக்குள் உத்தமியாக ஆகாசத்தில் தேவதையாக விளங்கும் ரோஹிணி, சந்திரனை விட்டு ஒரு நிமிஷம்கூடப் பிரிவதில்லை. இப்படி அநேக பதிவிரதைகள் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்து அந்தப் புண்ணியத்தால் உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

பிறகு அனஸூயை ஸீதையின் வார்த்தையால் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அவளை உச்சி முகர்ந்து, குழந்தாய்! கடுமையாகத் தவம் செய்து அபூர்வமான

மஹிமையைப் பெற்றிருக்கிறேன். அந்தப் பலத்தால் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்க ஸித்தமாக இருக்கிறேன். நீ சொன்ன வார்த்தைகள் உசிதமாகவும் மதுரமாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கேட்டு எனக்கு மிக்க ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. உன் இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற ஸித்தமாக இருக்கிறேன், கேள்" என்றாள். ஸீதை வெகு ஆச்சரியமடைந்து புன்சரிப்புடன் விசேஷ தபோபலத்தையுடைய அனஸூயையைப் பார்த்து, தங்களைத் தரிசித்ததாலும் தங்களுடைய சேர்க்கையாலும் அனுக்கிரஹத்தாலும் என் கோரிக்கைகளையாவும் நிறைவேறின" என்றாள். அதைக்கேட்டு அனஸூயை ஸகல தர்மங்களையும் அறித்தவளாகையால் ஸீதையின் வணக்கத்தையும் பக்தியையும் பார்த்து இன்னும் அதிகப் பிரீதியடைந்து, “குழந்தாய்! என் ஸந்தோஷம் பயனில்லாமல் போகக்கூடாது. அதோ பார்; இந்த உத்தமமான மாலையும் ஆடையும் ஆபரணங்களும் பரிமளத்திரவியங்கள் கலந்த சந்தனமும் உனக்குத் தகுந்தவை. இவைகளை நீ தரித்தால் உன் அழகிற்கு எல்லையே இராது, அவைகளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள். இவைகளின் சக்தியும் பரிமளமும் அழகும் ஒரு நாளும் குறையாது. நாராயணனுடைய தேஜஸையும் அழகையும் மஹாலக்ஷ்மி தன் காந்தியால் விருத்தி செய்வதுபோல் இந்தச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டபின் உன்பர்த்தாவை விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்வாய்" என்று அவைகளை ஸீதைக்குக் கொடுத்தாள். ஜானகி அனஸூயை பிரீதியுடன் கொடுத்த அந்த மாலையையும் ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சந்தனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரிஷிபத்தினியின் ஸமீபத்தில் கைகூப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தாள். அப்பொழுது. அனஸூயை ஏதோ தனக்கு பிரியமான ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்பி, “குழந்தாய்! ராகவன் ஸ்வயம் வரத்தால் உன்னை விவாஹம் செய்தாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் அதை நடந்தபடி விஸ்தாரமாக நீ சொல்லக், கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றாள்.

ஸீதை, “ஜனகரென்ற ராஜரிஷி மிதிலையில் தர்மமாக ஆண்டு வருகிறார். அவர் மஹாவீரர்; பரமதர்மிகர்; ஸூத்திரிய தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; நியாயமாக ஜனங்களை ஆளுகிறவர். ஒரு ஸமயத்தில் அவர் யாகபூமியைக் கலப்பையால் உழும்பொழுது நான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு அவருக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தேன். யாக விதிப்படி அங்குள்ள ஓஷதிகளைப் பிடிப்பிடியாகப் பிடுங்கி எறிந்துகொண்டிருந்த அந்த மஹாத்மா, புழுதிபடிந்த தேகத்துடனிருந்த என்னைப் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தார். ஸகல பூதங்களிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவராகையாலும் வெகுகாலமாகக் குழந்தையில்லாததாலும் என்னை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, இவள் என் பெண்ணென்று என்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி வைத்தார். அப்பொழுது

'அரசனே! இவள் உனக்குத் தர்மபுத்திரி' என்று ஆகாசத்திலிருந்து அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு ஜனகர், எல்லையற்ற செல்வத்தை அடைந்தவரைப்போல் என்னை அடைந்ததால் மகிழ்ந்து, தன் பிரியமான பாரியையிடத்தில் என்னைக் கொடுத்தார். எப்பொழுதும் யாகங்களைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ஜனகரும் அவருடைய பிரிய பாரியையும் பெற்றதாயைப் போல் என்னை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்,

“பிறகு எனக்கு விவாஹகாலம் ஸம்பித்ததைப் பார்த்து தரித்ரன் தனக்கிருந்த அல்பதனத்தையும் இழந்து வருந்துவதுபோல் என் பிதாவிற்கு கவலை மேலிட்டது. லோகத்தில் ஒருவன் தேவேந்திரனைப் போன்றவனானாலும் தன் பெண்ணிற்கு விவாஹம் செய்ய வேண்டிய காலம் நெருங்கினபொழுது அப்படிச் செய்யாமல், வைத்துக் கொண்டிருந்தால், அவனைப் போன்றவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் அவனை அலக்ஷ்யம் செய்வார்கள். அந்த அவமானம் தனக்கு நெருங்கியதைக் கண்டு, ஓடரில்லாமல் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் தத்தளிப்பவன் கரை காணமுடியாதது போல் அவர் எல்லையற்ற கவலைகொண்டார். நான் மற்றவர்களைப்போல் ஸ்தரீயின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்காததால், எல்லாவிதத்திலும் எனக்குத் தகுந்த கணவனை எவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தேடியும் கிடைக்க வில்லை. பிறகு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் அவர் மஹாயாகம் செய்து கொண்டிருக்கையில் வருணன் அவரிடத்தில் ஸந்தோஷித்து உத்தமமான வில்லையும் குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த இரண்டு அம்பறைகளையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். அது மனிதர்களால் அசைக்க முடியாதது. பூலோகத்திலுள்ள அரசர்கள் என்ன பாடுபட்டும் கனவிலும் அதை வளைக்க முடியவில்லை. பிறகு ஸத்தியவானான என் பிதா அரசர்களைத் தருவித்து 'ராஜசிரேஷ்டர்களே! இந்த வில்லை எடுத்து வளைத்து நானேற்றுகிறவருக்கு என் புத்திரியைப் பாரியையாகக் கொடுக்கிறேன், இது ஸத்தியம்' என்றார். மஹா பர்வதத்தைப் போன்ற அந்த வில்லைப் பார்த்து அங்கே வந்திருந்த அரசர்கள் அனைவரும் அதை அசைக்கவும் முடியாமல் நமஸ்கரித்துப் போனார்கள்.

வெகு காலத்திற்குப் பிறகு மஹாதேஜஸ்வியான இத ராகவனும் லக்ஷ்மணனும் விசுவாமித்திரருடன் என் பிதா செய்யும் யாகத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அந்த மஹரிஷியை என் பிதா விதிப்படி பூஜித்தார். பிறகு விசுவாமித்திரர் என் தகப்பனாரைப் பார்த்து “இதோ இருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தசரத சக்கரவாத்தியின் குமாரர்கள். உம்மிடத்திலிருக்கும் சிரேஷ்டமான வில்லைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். தேவதைகள் உமக்குக் கொடுத்த அந்த வில்லை ராமனுக்குக் காட்டவேண்டும்” என்றார். அந்த வில் ராஜ ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த மஹாவீரர் அதை ஒரு க்ஷணத்தில் எடுத்து

வளைத்து நானேற்றி இழுத்தார். அந்த வேகத்தில் அது நடுவில் ஓடிந்து இடிவிழுந்தது போன்ற சப்தத்தை உண்டாக்கிற்று. பிறகு என் பிதா தான் செய்த பிரதிக்கொப்படி ஜலத்தை எடுத்து வந்து ராமருக்கு என்னைப் பாரியையாகக் கொடுக்கப் போனார். அப்பொழுது ராமர் அயோத்தியாதிபதியான தம் பிதா வுக்கு தெரிவித்து அவருடைய அனுமதியைப் பெறும் வரையில் அதற்கு உடன்படவில்லை. உடனே ஜனகர் தசரத சக்கரவர்த்திக்கு மந்திரிகள் முலம் தெரிவித்து அவரை அழைத்துவந்து மஹாஞானியான ராமருக்கு என்னை விவாகம் செய்து கொடுத்தார். என் தங்கை ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணன் பாணிக்கிரஹணம் செய்தார். இப்படி அந்த ஸ்வயம்வர காலத்தில் நான் ராமருக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். வீர சிகாமணியான பர்த்தாவிடத்தில் எனக்குப் பிரேமை ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் வளர்கின்றது” என்றாள்.

**ஓவம் தத்தாஸ்ய ராமாய ததா தத்ர ஸ்வயம்வரே |
அநுரக்தாஸ்ய தர்மண பதீம் வீர்யவதாம் வரம் || (54)**

ராமன் தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்தது

அநஸூயா து தர்மஜ்ஞா ப்ருத்வா தாம் மஹதீம் கதாம் |
பர்யஷ்வஜத பாஹுர்யாம் பரீரஸ்யாக்ராய மைத்ஸீம் || ௩)

ஸ கல தர்மங்களையும் அறிந்த அனஸூயை இந்த உத்தம சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஸீதையை உச்சிமுகர்ந்து பிரியத்துடன் தழுவினாள். “தெளிவான அக்ஷரங்களோடும் பதங்களோடும் நீ மதுரமாக வர்ணித்த உன் ஸ்வயம்வர விருத்தாந்தத்தை இதுவரையிலும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் நீயே சொல்லக் கேட்டு, அதிகமாக ஸந்தோஷித்தேன். இப்பொழுது ஸூரியன் அஸ்தமித்தான். அவன் ஸஞ்சரித்த இடத்தில் ராத்திரியை வருவித்திருக்கிறான். பக்ஷிகள் பகல் முழுவதும் ஆஹாரம் தேட வெளியில் போயிருந்து அஸ்தமய ஸமயத்தில் திரும்பி வந்து கூடுகளில் படுத்துத் தூங்கும் பொழுது செய்யும் சப்தத்தைப் பார். இதோ ரிஷிகள் சாயங்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, மரவுகளிலிருந்து ஜலம் சொட்ட, கடங்களில் ஜலத்தை நிறப்பித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவதைப் பார். இதோ சில ரிஷிகள் அக்னி ஹோத்திரத்திற்காக அக்கினியை மூட்ட அதிலிருந்து புறாவின் நிறத்தைப் போன்ற புகை காற்றில் அடிக்கப்படுவதைப் பார். திசைகள் பிரகாசமில்லாமல் போனதால் தூரத்திலிருக்கும் இலை அடர்ந்திராத மரங்களின் இலைகளின் நடுவில் இடைவெளி தெரியவில்லை. ராத்திரியில் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டன. ஆசிரமங்களில் வசிக்கும் மான் முதலியவை அக்னிஹோத்திர மேடையின் படிகளில் படுத்திருப்பதைப் பார். நக்ஷத்திரங்களாகிற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராத்திரி நெருங்கி விட்டது. ஆகாசத்தில் சந்திரன் நிலாவைப் போர்த்துக் கொண்டு புறப்படுகிறான். நீயும் புறப்பட்டுராமனிடத்திற்குப் போ. நீ சொன்ன மதுரமான கதைகளைக்கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன். எனக்கு எதிரில் அலங்கரித்துக் கொள்வதை நான் பார்த்து ஆனக்தமடைய வேண்டும்” என்றாள். ஸீதையும் அவ்வாறே தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டபின் அனஸூயையை நமஸ்கரித்து ராமனிடத்திற்குப் போனாள்.

மஹா தபஸ்வியான அனஸூயை பிரீதியுடன் கொடுத்த ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸீதை வருவதை ராமன் தொலைவிலேயே பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு அனஸூயை வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் மாலைகளையும் விசேஷ பிரீதியுடன் தனக்குக் கொடுத்ததை ஸீதை அவரிடத்தில் சொன்னாள். மனுஷ்யர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கரிய ஆபரணங்களையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ராமலக்ஷ்

மணர்கள் அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ராத்திரியில் அவர்கள் அத்திரி மஹரிஷியின் ஆசிரமத்தில் தங்கி, மறுநாட்காலையில், அங்கிருந்த மஹரிஷிகள் ஸ்நானம் செய்து நித்தியகர்மங்களை முடித்துக் கொண்ட பிறகு அவர்களிடத்திற்குப் போய், "எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்" என்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தர்மாத்மாக்கள் "ராம! நாங்கள் வேர்களையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் ஸம்பாதிக்க வெளியில் போக முடியவில்லை. இந்த வனத்தில் ராக்ஷஸர்களின் உபத்திரவம் அதிகம். அவர்கள் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவர்கள். மனிதர்களின் மாம்ஸத்தைத் தின்கிறவர்கள். வெகு கொடியவர்கள். அவர்களைப் போன்ற காட்டு மிருகங்களும் பல உண்டு. அஜாக்கிரதை யாகவும் அசுத்தமாகவும் இருக்கும் தபஸ்விகளைத் தின்கிறார்கள். அந்தத் துவட்ட ஜந்துக்களை இங்கிருந்து துரத்தவேண்டும். மஹரிஷிகள் காட்டில் ஆகாரத்தை ஸம்பாதிக்க ஏற்படுத்தியிருக்கும் வழி இதோ தெரிகிறது பார். இப்படியே போனால் அடர்ந்த காட்டிற்குள் சீக்கிரமாகப் போகலாம்" என்று அந்தத் தபஸ்விகள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் கைகூப்பிக் கொண்டு பிரீதியுடன் ஆசர்வாதம் செய்தார்கள். பிறகு ராமன், லக்ஷ்மண னுடன், ஸீதையுடனும், மேகக்கூட்டத்தில் ஸூரியன் புகுவதுபோல், அந்த இருண்ட காட்டில் நுழைந்தார்.

**இதீவ தத: ப்ராஞ்ஜலீபீஸ் தபஸ்வீப்
த்வீஜ: க்ருதஸ்வஸ்த்யயந: பரந்தப: |
வநம் ஸபார்ய: ப்ரவிவ்யா ராகவ:
ஸலக்ஷ்மண: ஸூர்ய இவாப்ரமண்டலம் || (௨1)**

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத
ஸ்ரீ ராம சந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

அயோத்யா காண்டம் முற்றிற்று